ΑΙ ΤΟΥ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΕΠΤΑ.

SOPHOCLIS

TRAGOEDIÆ SEPTEM:

Nova VERSIONE Donatæ

SCHOLIISQUE VETERIBUS Illuſtratæ;

ACCEDUNT

NOTÆ perpetuæ, et Variæ LECTIONES,

Opera THOMÆ JOHNSON, *A. M.*

COLLEGII REGAL. CANTABRIG. aliquandiu è SOCIIS.

Acceſſere etiam

NOTÆ Selectæ et EMENDATIONES ex Codd. Variorum Doctorum Virorum, nuper editis.

VERSIO denique cum Eruditorum Interpretationibus collata eſt, et, unà cum SCHOLIIS plurimis in locis, caſtigata.

EDITIO prioribus longè accuratior, et auctior.

VOL. II.

ETONÆ, Excudebant M. POTE, et E. WILLIAMS;

Apud quos veneunt:

Veneunt etiam LONDINI, apud F. et C. RIVINGTON, GUL. GINGER et Filium, G. G. et J. ROBINSON, R. BALDWIN, H. GARDNER, G. WILKIE, LONGMAN et REES, T. HURST, J. WALLIS, VERNOR et HOOD, LACKINGTON et ALLEN.

MDCCXCIX.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ
ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ
ΕΜΜΕΤΡΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Λιπὼν Κόρινθον Οἰδίπους παλρὸς νόθος
Πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορούμενος ξένος,
Ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
Ζηλῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυλοσπόρον.
Εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν ξεναῖς ἁμαξιτοῖς,
Ἄκων ἔπεφνε Λάϊον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
Ἴσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
Λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
Ὅπως πύθηται τῆ κακῆ παυστήριον,
Ἤκουσε φωνῆς μαντικῆς θεᾶ πάρα,
Τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας,
Δισσαῖσι * χερσὶν ἐξελύφλωσεν † κόρας·
Αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλεσο.

* Aldus, Δισσαῖς τε. † Aldus, Ἐξανάλωσεν.

ΔΙΑ ΤΙ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπους ἐπὶ διακρίσει θαλέρᾳ ἐπιγέγραπται· χαριέντως δὲ Τύραννον ἅπαντες αὐτὸν ἀπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως· καίπερ ἠτιη-

ἡτ]ηθέν]α ὑπὸ Φιλοκλέους, ὥς φησι Δικαίαρχος. Εἰσὶ δὲ κ᾽ οἱ πρότερον αὐτὸν ὁ Τύραννον ἐπιγράφον]ες, διὰ τὰς χρόνους τῶν διδασκαλιῶν, κ᾽ διὰ τὰ πράγ]ματα· ἀλήτην γὰρ κ᾽ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. Ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον ποιη]αὶ, τὰς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς τυράννους προσαγο]ρεύον]ες, ὀψέ ποτε τὲδε τὸ ὄνόμα]ος εἰς τὰς Ἕλληνας διαδοθέν]ος, κα]ὰ τὰς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθάπερ Ἱπ]πίας ὁ σοφιστής φησιν. Ὅμηρος γὰν τὸν πάν]ων παρανομώτα]ον Ἔχε]ον, βασιλέα φησὶ, κ᾽ ὁ τύραννον,

Εἰς Ἔχε]ον βασιλῆα βρο]ων δηλήμονα.

προσαγορευθῆναι δέ φασι τὸν Τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρ]ρη]νῶν· χαλεπὸς γάρ τινας περὶ λη]ξείαν τέτυς γενέσθαι· Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτὸν γεννηθῆναι ἀπὸ Τύρου πόλεως. Εἴ]ρη]αι δὲ Τύραννος κα]ὰ τὸ ἔτυμον, οἱονεὶ τύρων τὰς λαὰς, κ᾽ ἀνίας ἐπιφέρων, κ᾽ τυρεύων δόλους κα]ὰ τῶν ὑπ᾽ αὐτόν. Ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τὲ Τυράννου ὄνομα, δῆλον. Οὔτε γὰρ Ὅμηρος, ὔτε Ἡσίοδος, ὔτε ἄλλος ὁ]εὶς τῶν πα]λαιῶν, Τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει· ὁ δὲ Ἀ]ρισ]έλης, ἐν Κυμαίων Πολι]είᾳ, τὰς τυράννους φησὶ το]πρότερον αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι· εὐφημότερόν γ᾽ ἐκεῖνο τὄνομα.

ΑΛΛΩΣ.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπους πρὸς ἀνι]διαφολὴν τὲ ἐν τῷ Κολωνῷ ἐπιγέγρα]ται. Τὸ κεφάλαιον δὲ τὲ δράματος, γνῶσις τῶν ἰδίων κακῶν Οἰδίποδος, πήρωσίς τε τῶν ὀφθαλμῶν, κ᾽ δι᾽ αἰ]χόνης, θάνα]ος Ἰοκάσης.

ΧΡΗΣΜΟΣ

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ ΤΩ ΘΗΒΑΙΩ.

Λαΐε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀταρ πεπρωμένον ἐσὶ
Σῷ παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν φάος. ὡς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος συβεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ἤυξαλό σοι τάδε πάνλα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἔστι δίπεν ἐπὶ γῆς κὴ τεθράπον· ἓ μία φωνὴ,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ βοὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπέθὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ καθὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλείοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρόταθον πέλει αὐτῷ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΠΟΛΥΒΟΥ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ἹΕΡΕΥΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Ω Τέκνα, Κάδμυ τῦ πάλαι νέα τροφὴ,
Τίνα ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε
Ἱκ]ηρίοις κλάδοισιν ἐξεσεμμένοι;
Πόλις δ' ὁμῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὁμῦ δὲ παιάνων τε καὶ ςεναγμάτων. 5

Ver. 1. Ὦ τέκνα, Κάδμυ τῦ πάλαι νέα τροφὴ] φιλόδημον καὶ προνοητικὸν τῦ κοινῦ συμφέροντος τὸ τῦ Οἰδίποδος ἦθος, καὶ εὔνοιαν ἔχον ἀπὸ τῦ πλήθυς, δι' ὧν αὐτὸς εὐεργέτησεν. Εἰκότως ὧν κέχρηται τῷ τέκνα, ὡσπερεὶ πατρὶ. Νέοι ὄντες ὧν, ἀπὸ τῦ ἀρχαίυ Κάδμυ. Οἰκεῖον δὲ τὸ νέα.

Ib. Ὦ τέκνα] ἐμά.

Ib. Κάδμυ] Κάδμυ τῦ πρὸ μακρῦ γεγονότος ἀπόγονοι, νῦν βλαςήσαντες.

Ib. Τροφὴ] ἀναίρουσα, ἣν ἀναίρεσθαί τις ὑπό τινος. Ἐνταῦθα δὲ νέαν ἀναίρουσαν λέγει τὰς ἀναιρουμένας νῦν. Τὸ δὲ προοίμιον τῦτο ἐςὶ προσφωνητικόν.

2. Τίνας ποθ' ἕδρας] περισσὸν τὸ πολύ. Τίνες εἰσὶν αἱ καθέδραι αὗται, ἃς κάθησθε χάριν ἐμῦ; κάθημαι τήνδε τὴν καθέδραν, καὶ βαδίζω ταύτην τὴν ὁδὸν, καὶ ὑφίζω· τοιαῦτά τινα τὸν αὐτὸν ἔχυσι σχηματισμὸν τῷ, λέγω λόγον, καὶ γράφω γραφὴν, καὶ τοῖς τοιῦτοις.

Ib. Μοι] Ἐμοὶ δὲ εἰκότως εἴρηκεν· δι' αὐτὸν γὰρ ἐκάθηντο,

Ib. Θοάζετε] κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τῦ θάσσετε· ἢ θοῶς προκάθησθε.

3. Ἱκ]ηρίοις κλάδοισιν] ἀντὶ τῦ ταῖς ἱκ]ηρίοις· τὸ δὲ ἐξεσεμμένοι ἀντὶ τῦ κεκοσμημένοι· εἰώθασι γὰρ τῷ ςέφειν χρῆσθαι ἀντὶ τῦ κοσμεῖν· ςέμμα δέ ἐςι τὸ προσειλημένον ἔριον τῷ θαλλῷ.

Ib. Ἐξεσεμμένοι] ὅτι ὐ μόνον ἐςεφανωμένοι ἦσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν χερσὶν ἔφερον, δῆλόν ἐςι καὶ ἐξ ὧν ἔμπροσθεν λέγει, Τὰς δ' ἀγκύλας ἱκ]ηρίας κλάδυς· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς ἐςεφανωμένυς πρὸς ἱκεσίαν χωρεῖν, ἵν' αἰδέσιμοι δοκοῖεν τοῖς ὗς ἱκέτευον.

4. Πόλις δ' ὁμῦ μὲν θυμιαμάτων] οἱ μὲν μηδὲν πεπονθότες ἐπὶ ἀπόροκῃ τῦ καιρῦ θύυσι, καὶ παιᾶνας ᾄδυσιν· οἱ δὲ ἐπταικότες, ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποιμώζυσιν.

5 Ὁμῦ] Τὸ ὁμῦ ἐπὶ συνάψει δύο κώλων λεγόμενον, καὶ ἐπὶ τῦ πρόσω κώλυ δύναται λέγεσθαι καὶ τῦ δευτέρυ, ὥσπερ καὶ τὸ ἅμα, καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος. Καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα, ὁμῦ μὲν

Ἃ γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
Ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
Ἀλλ', ὦ γεραιέ, φράζ' (ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
Πρὸ τῶνδε φωνεῖν) τίνι τρόπῳ καθέσταλε·
Δείσαντες, ἢ σέξαντες· ὡς θέλοντός ἂν
Ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν. δυσάλγητος γὰρ ἂν
Εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ καταικτείρων ἕδραν.—
ΙΕΡ. Ἀλλ', ὦ κραίνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα

μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.

1b. Παιάνων] Τῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνων· ὅτος γὰρ αἴτιος τοῦ λοιμοῦ ἦεν, τοὺς παιᾶνας καὶ τὰ τοιαῦτα.

6. Ἃ γὼ] βάσις.

1b. Ἃ γὼ δικαιῶν] οὐ δὶ ἀγγέλων μαθεῖν τὴν αἰτίαν ἠξίωσα, ἀλλ' αὐτὸς παρελθόμην, προκηδόμενος ὑμῶν.

1b. Τέκνα] ὃ παλαι ἐπὶ τοὺς παῖδας, τοῦτο βασιλεὺς ἐπὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ [ον].

8. Ὁ πᾶσι κλεινὸς] ἢ πᾶσι τοῖς ἐπιδεύμασιν, ἢ ὑπ' ἀνθρώπων. Πιθανῶς δὲ τὸ ὄνομα τοῦ προλογίζοντος ἐδήλωσεν. Ἅμα τε καὶ εἰς ἐπιθυμίαν φέρει τὸν θεαταὴν τῶν περὶ τοῦ Οἰδίποδος. Οὐκ εὐθὺς δὲ τὰς αἰτίας τῆς δόξης ἐπάγει, ἀλλὰ παμιεύεται καὶ βραχὺ ἐν καιρῷ ἐνθήσειν. Καλῶς δὲ, ὁ δὶ ἀγγέλων ἀπήγγελλαι, ἵνα διαλεξομένου αὐτοῦ ἐκ Δελφῶν εἰσαγάγῃ τὸν Κρέοντα.

9. Ἀλλ', ὦ γεραιὲ] εὐλάκλως ἐκάζω τὸ δέον ἀπένειμε· διὰ μὲν τῶν παίδων, τὸν οἰκτον τῆς ἡλικίας· διὰ δὲ τοῦ περισεύτου, ἡ πρὸς βασιλέα ἀπόκρισις· εἰς γὰρ τοῦτο ἁρμόττει τὸ τῶν νέων περίεπτον· δεδήλωται δ' ἂν ἡμῖν τὸ χρήσιμον τῆς παρουσίας τοῦ γέροντος.

1b. Ἐπεὶ πρέπων] Διὰ τὴν τοῦ αἰνίγματος τῆς σφιγγὸς λύσιν.

10. Τίνι τρόπῳ] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ποίᾳ προφάσει ἱκέτευσε. εἶτα ἐπιφέρει τὰς αἰτίας· ἢ γὰρ διὰ δέος κολάσεως, ἢ παθόντες, ἠδικίας τυχεῖν ἀξιοῦτε. ὅπερ ἐδήλωσε διὰ τοῦ σέξαντες, οἷον ἤδη πεπονθότες.

11. Δείσαντες, ἢ σέξαντες] φοβηθέντες τὶ, ἢ διὰ τοῦτο περὶς βοήθειαν ἐκκαλούμενοί με· ἢ σέξαντες, καὶ παθόντες καὶ ὑπομείναντες τι κακὸν, καὶ διὰ τοῦτο ζητοῦντες ἐκδίκησιν παρ' ἐμοῦ.

12. Προσαρκεῖν] τὸ περὶς, περὶς τὸ πᾶν ἔχει τὴν δύναμιν.

1b. Δυσάλγητος] σκληρός. Δυσμεδάκλαστος, ἀναλγής, ἀπαθής, ἀνελεής· ἴσως τὸ ἀπάλγητος ἢ σκληρός.

13. Τοιάνδε—ἕδραν] ἀνθρώπως ἔτω καὶ θημένους ἐλεεινῶς.

1b. Ἐκ παραλλήλου τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ.

14. Ἀλλ', ὦ κραίνων] ἐν τῷ πράτῳ λόγῳ ἐδώκαμεν τὸ ὄνομα τοῦ Οἰδίποδος, καὶ ὅτι παιᾶνες εἰσὶν ἐν τῇ πόλει· νῦν δὲ, διὰ τῆς ἐντέχνου ἐπεξεργασίας, ὅτι καὶ βασιλεὺς, καὶ τὴν αἰτίαν τῶν παιάνων, προαγωγὸν δὲ εἰς πειθὼ τὸ προοίμιον.

1b. Ἀλλ', ὦ κραίνων] προκαλάσασις καὶ διήγησις τῶν συμβάντων αὐτοῖς ἐκ τοῦ λοιμοῦ.

1b. Κραίνω — τὸ ἄρχω. Κραίνω δὲ τὸ ἰσχυροποιῶ. Ἐνταῦθα δὲ τὸ κραίνων ἀντὶ τοῦ ἄρχων.

15. Ἡλίκοι προσήμεθα] τοῦτο καὶ τὴν ἡλικίαν σημαίνει, καὶ δυσπηλικόν πως τυγχά-

Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν, ὀδέπω μακρὰν
Πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ, σὺν γήρᾳ βαρεῖς
Ἱερεῖς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ἠϊθέων
Λεκτοί. τὸδ' ἄλλο φῦλον ἐξεσεμμένον
Ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
Ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ.
Πόλις γὰρ, ὥσπερ κ' αὐτὸς * εἰσορᾷς, ἄγαν

* Aldus, Καὐτὸς.

νει· ὡς γὰρ ἐπὶ θεῦ βωμὸς πάρεισιν ἐπὶ τὰς πρὸ τῶν βασιλείων ἱδρυμένας· τὸ ἡλίκος δὲ, πρὸς τὸ τηλικόσδε ἔχει τὴν ἀναφοράν· λέγεται δὲ καὶ ἀμφότερα ἐπὶ ἡλικίας κυρίως· οἷον τηλικόσδε ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν· καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ μεγέθους ἁπλῶς.

Ib. Ἡλίκοι προσήμεθα] ὁποῖοι τὴν τε ἡλικίαν καὶ τῷ ἐκ τοῦ λοιμοῦ πάθει, προσκαθήμεθα τοῖς ἐπὶ τῶν βασιλείων βωμοῖς.

16. Βωμοῖσι τοῖς σοῖς·] ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ πρός σε ἱκετείᾳ, εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς θεοῖς βωμῶν, εἰς οὓς, ὅτε συμφορὰ καλαλάβοι, προσεδρεύοντες ἄνθρωποι, θυσίαις τὸ θεῖον ἐξιλεοῦνται.

Ib. Βωμοῖσι] ἀντὶ τοῦ, ναοῖς· εἶχον γὰρ φασὶ ναοὺς ἱδρυμένους πρὸ τῶν βασιλείων. Βωμὸς· τὸ οἰκοδόμημα ἐν ᾧ ἕθυεν, ἀπὸ τούτου βωμὸς, καὶ ὁ περιέχων τοῦτον ναὸς· βωμὸς· καὶ ἐν ᾧ τὰ ἅρματα ἐτίθετο· ὡς παρ' Ὁμήρῳ. Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει· ναὸς καὶ ἱερὸν, πᾶν τὸ οἰκοδόμημα, ὑφ' ᾧ περιέχεται ὁ βωμός. πρόναον· τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ· τέμενος, ἐν ᾧ καθεδρύετο τὸ ἄγαλμα. λέγεται τέμενος ἁπλῶς, καὶ ὁ ἀποκεκομμένος καὶ ἀναλελειμμένος τόπος τινί.

17. Πλέσθαι] ἀντὶ τοῦ, βαδίσαι. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεοττῶν.

Ib. Σὺν γήρᾳ βαρεῖς] ἐφ' ἑαυτῷ τῷ πληθυντικῷ ἐχρήσατο, καὶ τὸ ἱερεῖς ὁμοίως. Βαρὺς δὲ ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ ψυχῆς, ὡς ἐν τῷ, Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρύς· ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος, ὡς ἐνταῦθα.

18. Ἐγὼ μὲν] ἀπαλλάττονταί τινες, ἐκ τοῦ, Ἐγὼ μὲν Ζηνὸς, φασὶ τὸ Οἱ δέ τ' ἠϊθέων, ἀντὶ τοῦ, ἤτοι τῶν Διοσκούρων ἱερεῖς. Τὸ δὲ ὁ τοιοῦτον· ἀλλ' εἰπὼν ἄνω τὸ, Ἡλίκοι προσήμεθα, καὶ διελὼν τοῦτο εἰς τὸ Οἱ μὲν ὀδέπω πλέσθαι σθένοντες, καὶ εἰς τὸ Οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἱερεῖς, ἑρμηνεύει πάλιν αὐτὰ, τὸ μὲν, οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἱερεῖς, ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ μὲν ὑπάρχων γέρων ἱερεὺς τοῦ Διός· τὸ δ', Οἱ δὲ ὀδέπω πλέσθαι σθένοντες, ἀντὶ τοῦ, οἱ δὲ τῶν ἠϊθέων καὶ τῶν νέων ὄντες. ἀντὶ τοῦ, νέοι λεκτοὶ καὶ ἐκκριτοι. Ἰσέον δ' ὅτι οἱ τῶν τῆς πόλεως ἐκκρίτων νήπιοι παῖδες ἦσαν μετὰ μόνης τοῦ ἱερέως. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄνω λέγει τὸ, Οἱ μὲν ὀδέπω πλέσθαι σθενόντες, καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ, νέα τροφή. Διὰ τοῦτο δὲ τύτους ἔλαβε, διὰ τὸ εἰσακουσθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Οἰδίποδος, ἐλεήσαντος τὸ τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἄκρον, καὶ τὴν ἀυγένειαν αἰδεσθέντος.

Ib. Οἱ δέ τ' ἠϊθέων] συνίζησις.

19. Λεκτοί] τὸ λεκτοὶ, τάχα μὲν εἰς σύστασιν τῶν παίδων, τάχα δὲ καὶ δημοσίαν ἐκφαίνει τὴν ἐκπομπὴν, ὡς ἐπιλεχθεῖσαν καὶ πεμφθεῖσαν παρὰ τοῦ κοινοῦ.

20. Πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς] δύο ἱερὰ ἐν ταῖς Θήβαις ἱδρῦται τῇ Ἀθηνᾷ, τὸ μὲν, Οἰκαίας, τὸ δὲ, Ἰσμηνίας. Οἱ δὲ ἕτως, τὸ μὲν, Ἀλαλκομενίας, τὸ δὲ, Καδμείας. Τινὲς δὲ τὸ τῆς Ἀλαλκομενείας οὐκ ἐν Θήβαις, ἀλλ' ἐν κώμῃ εἶναί φασιν.

21. Ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ] καὶ γάρ ἐστι παρὰ τῷ Ἰσμηνῷ Ἀπόλλωνος ἱερόν. Διό φησι, μαντείᾳ σποδῷ. Τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ, βωμῷ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὥς φησι Φιλόχορος.

Ib. Μαντείᾳ σποδῷ] μαντικῇ. Χρησμὸς μὲν ὁ τῶν θεῶν· μαντεία δὲ καὶ μάντευμα, τὸ ἀπὸ μάντεως

Ἥδη σαλεύει, κἀνακυφίσαι κάρα
Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷά τε φοινίᾳ σάλῳ.
Φθίνουσα μὲν κάλυξιν εἰκάρποις χθονὸς,
Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βοσκόμοις, τόκοισί τε
Ἀγόνοις γυναικῶν. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν,
Ὑφ' ἧς κενοῦται δῶμα Καδμείων· μέλας
Δ' ἀΐδης ϛεναγμοῖς καὶ γόοις πλεῖζεται.
Θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσόμενόν σ' ἐγὼ,

μάντεων ἀνθρώπων. Ἐνταῦθα δὲ τὸ ἁπλῶν ἀντὶ τῦ κλητικῦ.

Ib. Μαντεία σποδῷ] εὕρηται καὶ μαντεῖας, καὶ μαντεία. Καὶ τῦτο πάλιν τὸ μαντεία διπλῶν. Εἴτε γὰρ περισπάσεις, τότε αἰτιατικὴ πληθυντικῶν ἐστὶ, τὰ μαντεῖα· Εἴτ' ὀξυνεῖς, δοτικὴ ἐστι, τῇ μαντεία. Εἰ μὲν ὧν μαντείας γράψεις, ὕτως ἐρεῖς, καὶ ἐν σποδῷ Ἰσμηνῦ μαντείας. Τῦτ' ἔστιν, οἱ μὲν Ἀθηνᾶς ἐν τοῖς ναοῖς καθίδρυνται, οἱ δὲ Θυσίαν ἐν τῷ Ἰσμηνῷ ποιῦσι, καθ' ἣν ἐκ τῆς ἀνάψεως τῦ πυρὸς τὸ μέλλον μαντεύονται. Εἰ δὲ μαντεία, ὕτως, ἐπὶ σποδῷ μαντεία καὶ μαντικῇ. Τὸ δὲ ἕτερον μαντεῖα, ὕτως, ἐν σποδῷ τῦ Ἰσμηνῦ, ἐπὶ μαντεῖα καὶ μαντεύματα. Ὅπως δ' ἐποίησεν τὴν μαντείαν διὰ πυρὸς, ἐν Αἰσχύλῳ ἐρρέθη εἰς τὸς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

22, 23. Ἄλαν—σαλεύει.] Ἤλυν, πάνυ ταράττεσθαι, ἐν μεγάλῳ κλύδωνί ἐστιν, ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ.

23. Ἥδη σαλεύει] Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν.

24. Βυθῶν—σάλῳ] ἀπὸ τῦ σάλῳ τῶν βυθῶν τῦ φοινίκῳ, ὐκέτι οἷα τέ ἐστιν, ἤλυν, δύναθαι.

Ib. Φοινίῳ σάλῳ] ἤλυν, τῷ θανάτῳ παρεικλικῶς λοιμῷ. Ἔστι δὲ τὸ βυθῶν, καὶ τὸ φοινίῳ σάλῳ, ὥσπερ ταὐτὸ, ὕτως, καὶ ὐχ οἷά τε ἐστιν ἀνακυφίσαι καὶ ἄνω τῶν βυθῶν ἐνέγκαι τὸ κάρα τῷ φοινίῳ, λέγω σάλῳ. Τῦτ' ἔστιν, ὐ δύναται τῶν καθ' ἡσυχίαν αὐτὴν ἀπαλλαγῆναι κακῶν. Εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν ὕδασι κινδυνεύοντων.

Γίγνωσκε δ' ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις τότε καὶ πεῖνα καὶ λοιμικὴ νόσος ἦν· ὡς καὶ ὗτος προῖὼν δείξει, πρῶτον τὴν τῆς γῆς πρὸς τὰ φιλὰ δυσχίαν διεξιὼν, δι' ἃς τὰ θρέμματα ἐφθείρετο· ἐπείλα δὲ καὶ τὴν λοιμικὴν νόσον προσθείς.

25. Φθίνουσα μὲν κάλυξιν] σὺν τοῖς βλαστήμασιν. Οὐ μόνον ἀφορίαν φησὶν εἶναι τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τὰς πεφυκότας καρπὸς διαφθείρεσθαι ὑπὸ τῦ λοιμῦ.

Ib. Εἰκάρποις χθονὸς] εἰκότως εἶπε τὸ εἰκάρποις πρὸς τὸ κάλυξιν. Κάλυξ γὰρ κυρίως τὸ τῦ ῥόδου περικάλυμμα· ὧν δὲ ἐκ τῦ εἰκάρποις, πάντα τὰ ζωὴν ἀνθρώποις καὶ κλήνοις φέροντα σπέρματ' ἐδήλωσεν.

Ib. Φθίνουσα μὲν] Φθείρομαι μὲν, καὶ τὰς καρποφόρους κάλυκας τῆς γῆς.

26. Φθίνουσι δ' ἀγέλαις] Φθείρομαι δὲ, καὶ τὰς ἀγέλας τῶν νομάδων βοῶν· ἀντὶ τῦ, τῶν ζώων ἁπλῶς τῶν νεμομένων.

Ib. Τόκοισί] Καὶ μεῖα τὰς τόκυς τῶν γυναικῶν τὰς ἀγόνυς, ἤλυν, τὰς κακογόνυς. Τὴν λοιμικὴν νόσον ἐκάλεσαν ἐνταῦθα θεόν.

27. Ἀγόνοις] κακογόνοις.

Ib. Πυρφόρος θεὸς] ὁ λοιμὸς ὁ πυρεῖοφόρος· τὸν γὰρ πυρετὸν, πῦρ καλῦσι. Καὶ τὸ ἐναντίον, ὡς Ὅμηρος· Καί τε φέρει πολλὸν πυρετόν.

28. Σκήψας] ἐπιβαλών.

29. Δῶμα Καδμείων] περιφραστικῶς ἡ πόλις. Ἢ ἀντὶ τῦ τὰ δώματα πάντα τὰ τῆς πόλεως.

Ib. Κενῦται δῶμα] Στερίσκεται τῦ πλήθυς τῦ πληθῦντος αὐτό.

30. Ἀΐδης] ὁ περὶ τὴν γῆν σκοτεινὸς ἀήρ.

33. Ἀν-

Οὐδ' οἵδε παῖδες, ἐξόμεσθ' ἐφέζιοι,
Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίᾳ
Κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄζυ Καδμείων μολὼν,
Σκληρᾶς ἀοιδῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
Οὐδ' ἐκδιδαχθείς· ἀλλὰ προσθήκῃ θεῦ
Λέγῃ, νομίζῃ θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόσποποι,
Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν, εἴτέ τῳ θεῶν

33. Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον] ὐ μόνον ὧν ὡς βασιλέως δέονται, ἀλλὰ καὶ σοφῦ. Καὶα βραχὺ δὲ παρεμβάλλει ἡμῖν ὁ ποιητὴς τὰ τῆς ἰσοτίας τῦ Οἰδίποδος.

Ib. Συμφοραῖς] ταῖς βιωτικαῖς συνηυχίαις.

34. Ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς] καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῖον κοινωνίαις καὶ φιλίαις. Τὸ ζοχάζεσθαι τῆς τῶν θεῶν διανοίας. Ἐκ τύτυ δὲ παθητικωτέραν τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ, ὅταν ὁ τοιῦτος εἶναι νομιζόμενος, φανῇ κακοῖς μίσεσιν ἔνοχος.

35. Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄζυ Καδμείων μολὼν] ὥςε μολὼν ἄζυ Καδμείων· ἵνα καὶ ἡ ἀπὸ ξένης αὐτῦ ἄφιξις δηλωθῇ.

Ib. Ὅς γ' ἐξέλυσας] ἡ σύλληξις, ὃς μολὼν καὶ ἐλθὼν ἐκ Κορίνθυ, ἐξέλυσας καὶ ἠλευθέρωσας τὸ ἄζυ τῶν Καδμείων τῆς σκληρᾶς ἀοιδῦ. Δέον δ' εἰπεῖν τῦ δασμῦ καὶ τῦ φόρυ, ὃν ἐκάστοτ' αὐτῇ παρείχομεν, διὰ τὴν τῶν αἰνιγμάτων ἄλυσιν· ὁ δὲ πρὸς τὸ ὃν ἐποίησε δασμόν.

Ib. Ὅς γ'—ἄζυ μολὼν] ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῶν Καδμείων.

Ib. Ἐξέλυσας] ἀντὶ τῦ ἔλυσας. Ἤγουν, ἔπαυσας τὸν δασμὸν τῆς σκληρᾶς ἀοιδῦ, ἤγουν, τῆς σφιγγός, ὃν παρείχομεν.

36. Σκληρᾶς ἀοιδῦ] ὅτι τὸ ἀοιδῦ εὐφημόν ἐςι, προσέθηκε σκληρᾶς· ὃ ἐςι δυσκόλυ, διὰ τὸ αἰνιγμα· ἢ φονικῆς.

Ib. Ἀοιδῦ] λέγει ἐπεὶ ἐμμέτρως ἔλεγε τὰ αἰνιγματα. Δάσμα τὸ τέλος, διότι καθ' ἕτος ἀπῆτει τοῖς πολίταις ἀνθρωπον. Δασμὸς τὸ τέλος καὶ φόρος. Ἀναδασμοὶ δὲ τῆς γῆς, ἡ ἀναμέτρησις καὶ ἡ εἰς δεκάτην διαίρεσις.

37. Οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον] ὐδὲν πλέον εἰδὼς, ὐδὲν εἰς προσθήκην τῆς σῆς γνώσεως. Τὸ πλέον ὕτω τιθέμενον, ὐ περισσὸν τίθεται, ἀλλ' ἔχον ἀεὶ ὅπου ἀποδοθήσεται· οἷον, σπυδάσας, ὐδὲν πλέον ἤνυσα. ἀντὶ τῦ, ὐδὲν πλέον τῆς σπυδῆς. Καὶ, Δένδρεσιν εὐκάρποις ὐδὲν πλέον, τῆς εὐκαρπίας δηλονότι, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

38. Οὐδ' ἐκδιδαχθείς] οἷον, ὐ προακύσας παρ' ἡμῶν τὸν τρόπον τῶν αἰνιγμάτων, ὅπως συμπλάμβανέ πως σοὶ πρὸς τὴν λύσιν· ὡς πρὸς Θεοφιλῆ ὧν καὶ εὐτυχῆ ἀπαντῶσι. Περιτρέπει δὲ ἡ ἐξ, ἢ ἡ ὑπό.

Ib. Προσθήκῃ] συμβυλῇ, ἐπικυρίᾳ.

39. Ὀρθῶσαι βίον] ἀνορθῶσαι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κλινομένων, ὅταν αὐτά τις ἀνορθοῖ.

40. Ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα] ἢ ὑπὸ πάντων κράτιστος εἶναι ὑπολαμβανόμενος, ἢ πᾶσι τοῖς προειρημένοις, τύχῃ, συνέσει, Θεοφιλίᾳ.

41. Πρόσποποι] προσπεπλακότες, προσπεφυκότες. Ἴσως δὲ τῦτο εἶπεν ὁ ὑποκρίτης προσπίπτει πρὸς τὰς ᾠδὰς τῦ ἀρχηγέτυ.

Ib. Πρόσποποι] Πρὸς σὲ τεθραμμένοι, καὶ παραγώνως. προσχόπαιος ἀλλαχῦ. Θάκει δὲ προσχόπαιος.

Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἴσθά πω.
" Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι, καὶ τὰς ξυμφορὰς
" Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
Ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν.
Ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
Σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος προθυμίας·
Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
Στάντες γ' ἐς ὀρθὸν, καὶ πεσόντες ὕστερον.
Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
Ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην

43. Φήμην] χρησμόν. Ἐπὶ μὲν θεῶν χρῆσμὸς ἁπανταχοῦ οἰκείως· ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν προσυπακούεται ἡ μαντεία κατ' ἀναλογίαν.

44. Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι] ὅτι καὶ τοῖς ἐμπείροις τῶν βουλευμάτων, ἤγουν, τοῖς ἄριστα βουλευομένοις, ὁρῶ καὶ βλέπω ὑμῶν μόνον τὰ κακὰ καὶ τὴν περὶ τούτων ζήτησιν, ἀλλὰ καὶ μάλιστα τὰς συμφορὰς ζώσας. τοῦτ' ἔστιν, ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὥσπερ νεκρά ἐστι τὰ συμβάντα καλὰ ἢ κακὰ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι καταλαμβάνειν αὐτὰ, καὶ ὅθεν ἐπῆλθε φράζειν· τοῖς δὲ καλῶς βουλευομένοις, καὶ τὰ καλὰ ζῶσιν. Ἤγουν, ἄριστα καταλαμβάνεσθαι δι' ἣν αἰτίαν συνέβη· καὶ μάλιστ' αἱ ὑπαρχόμεναι δυσχύσαι τῷ κόσμῳ. Οὗτοι γὰρ δύνανται καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐξηλεῖσθαι, καὶ μηχανήν τινα φράζειν, δι' ἧς τάχιστα παύσεται.

45. Ζώσας] ἐνεργείᾳ.

46. Ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ'] διεξελθὼν τὰ τῆς πόλεως κακὰ, καὶ ὅτι ἱκανός ἐστιν ἐπινοῆσαι ἀπαλλαγὴν, ἐπαίρει ὅτι καὶ χρήσιμον σῶσαι τὴν πόλιν, μᾶλλον δὲ κινδυνώδες τὸ ἀμελῆσαι. Ἴθι οὖν καὶ εὐλαβήθηθι μὴ τὴν ὑπάρχουσαν δόξαν τὴν ἐπὶ τῇ εὐποιΐᾳ ἀπολέσῃς. Πάνυ δὲ αἰδημόνως ἐκ εἶπεν, ὅτι οὐκ ἔτι τιμήσεταί σε πόλις, ἀλλὰ σὺν τῇ εὐχῇ τὸ ὅλον καλιθήκειν. Εἰώθαμεν δὲ καὶ τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν εὐημερειῶν μνημονεύειν, καθὼς ἄρχοντες ἀποδώσιν. Ἔασον ἐκ (φησὶν) ἀκέραιον τὴν προϋπαρχοῦσάν σοι δόξαν· ἵνα αὐτὸ τοῦτο λέγωμεν, ὅτι ἐπὶ Οἰδίποδος τῆς σφιγγὸς ἀπαλλαγέντες, ὦ διαλεγόμενε.

Ib. Ἄριστ'] ἀρίστων συγκριτικὸν, ὅθεν καὶ πρὸς ἐνικὴν γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν· ὡς τὸ, Ἀρείων ὁ Ἀχιλλεὺς τῶν Αἴαντος τὰ πολεμικά· Ἄριστος ὑπερθετικὸν, ὅθεν καὶ πρὸς γενικὴν τῶν πληθυντικῶν ἔχει τὴν ἀπόδοσιν τῆς συντάξεως.

48. Κλῄζει] Κλέω, κλείζω, κληΐζω, κλῄζω.

49. Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς] ὧν καταρχὰς ἐποίησας, ὕδαμῶς μεμνησόμεθα.

51. Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ] γνάμῃ ἀσφαλεῖ, καὶ ἐχυρᾷ εὐβουλίᾳ, τὸ ἐμπεσὸν κακὸν τῇ πόλει ἀνόρθωσον.

Ib. Ἤγουν, ποίησον τὴν πόλιν ἀσφαλῆ μένειν, ὡς καὶ μὴ καταληθῆναι, βοήθειαν περότερον λαβοῦσαν παρά σου.

Ib. Ἀνόρθωσον] Ἀνεγκυΐαν ποίησον, ἤγουν, ἀνάςησον.

52. Ὄρνιθι—αἰσίῳ] μαντεία εὐσυμβόλου. Ὄρνιθες, ἁπλῶς μὲν πάντα τὰ πτέλόμενα· ἰδίως δὲ οἱ εἰς μαντείαν συντεινοντες. Ἀφ' ὧ ἔκλεσον καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συντεῖνον, ὄρνιν, οἷον, πταρμὸν, ἢ σκαλμὸν, ἢ τοιοῦτόν τι. Οὐ μόνον δὲ τὰ εἰς μαντείαν συντείνοντα, ἀλλ' ἤδη καὶ αὐτὴν ἁπλῶς τὴν μαντείαν ὄρνιν καλοῦσι, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. Τὸ αἴσιον δὲ καὶ τὸ ἀπαίσιον ἐπὶ τῆς τῶν ὀρνίθων μαντείας· κυρίως λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπ' ἄλλων, οἷον, ἀπαίσιοι ὄρνιθες, οἱ δυσοιώνιστοι· αἴσιοι δὲ, τὸ ἐναντίον, οἷον, οἱ εὐσύμβολοι καὶ τὰ ἀγαθὰ σύμβολα δηλοῦντες.

Ib. Ὄρνιθι γὰρ] τοῦτ' ἔστιν, ἐξ ὧν τὰ σφιγγὸς εὗρες αἰνίγματα, ἃ μηδεὶς ἀνθρώπων, ὡς καλὰ ῥᾴων ἔτι χωρήσομεν, ἐποίησας ἡμῖν εὔδηλον. Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ὄρνιθι αἰσίῳ.

54. Ὡς

Παρέσχες ἡμῖν, καὶ ταυῦν ἴσος γενῦ.
Ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κραλεῖς,
Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κραλεῖν.
" Ὡς ὐδέν ἐσιν ὅτε πύργος, ὅτε ναῦς,
" Ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούνλων ἔσω.——
ΟΙΔ. Ὦ παῖδες οἰκλροὶ, γνωτὰ κὐκ ἄγνωτά μοι
Προσήλθεθ' ἱμείρονλες· εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
Νοσεῖτε πάνλες, καὶ νοσοῦνλες, ὡς ἐγὼ,
Οὐκ ἔσιν ὑμῶν ὅσις ἐξ ἴσυ νοσεῖ.
Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν' ἔρχελαι
Μόνον καθ' αὑτὸν, κὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καί σ' ὁμῦ ςένει,
Ὡς' ὐχ ὕπνῳ γ' εὑδοντά μ' ἐξεγείρελε,
Ἀλλ' ἴσε πολλὰ μέν με δακρύσανλα δὴ,
Πολλάς δ' ὁδὺς ἐλθόνλα φροντίδος * πλάναις·

* Turn. πλάνοις.

54. Ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε] τὸ πᾶν τῦ κινδύνυ (φησὶν) εἰς σὲ φθάνει. Τίνος γὰρ ἄρξεις, ἢ ποίαν ἕξεις πολιτείαν, ἀπολωλότων τῶν οἰκούνλων;

55. Ἢ κενῆς κραλεῖν] Ἐςερημένης τῶν ἀνθρώπων τῶν πληρούνλων αὐτήν.

Ib. Κραλεῖν] Κρεῖτλον τῆς πόλεως κραλεῖν, ἀνδρῶν ἐνοικούνλων αὐτὴν, ἢ κενῆς· καὶ εὐθὺς τὸ ἐπιχείρημα ἀπὸ ἐλάτλονος.

56. Ὡς ὐδέν ἐςιν] καὶ Ἀλκαῖος φησὶν, Ἄνδρες, πόλεως πύργοι ἀρήϊοι. Καὶ Δημοσθένης, Ἄνδρες γὰρ πολεις, καὶ ὐ τείχη. Ὅμοιον δὲ τὸ τῶν ναῶν ταῖς πόλεσιν· ὅθεν καὶ τροπικοῖς τοῖς ὀνόμασιν ἀπὸ τῶν εἰωθότων χρῶνλαι ἐπὶ τῶν πόλεων, οἷαχας φῦν ἀντὶ τῦ ἀρχοῦλας λέγονλες, καὶ ὀρθῶς πλεῖν τὴν πόλιν φάσκονλες.

Ib. Ὡς ὐδέν ἐςὶν] Οὔτε γὰρ ναῦς καὶ πύργος τι, πύργος καὶ ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν οὐδὲν συλχάνει.

58. Ὦ παῖδες] συνκαλάθεσις Οἰδίποδος.

Ib. Ὦ παῖδες οἰκλροὶ] ὡκ εἰς τὴν Θηκίαν τοσῦτον τὸ ὦ παῖδες, ὡς ἂν ἁρμόζον ἐςὶ τῷ φιλοφρονυμένῳ ἦθει. Οἷον καὶ τὸ, ὦ τέκνα, ἐν ἀρχῇ. Πρὸς τὰς παῖδας δὲ διαλέγελαι, ὡς οἰκλροὶ ὄνλες καὶ μᾶλλον βοηθείας δεομένης. Ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ πλῆθος, ὡς ἐπικραλέςερον.

Ib. Γνωλὰ κὐκ ἄγνωλά] Ἀλλ' εἰνωσμένα. Ἔχει δὲ τὸ πᾶν ἐνθύμημα ὅτω· Νοσεῖτε πάνλες· Οὐδεὶς δὲ νοσεῖ ὡς ἐγὼ νοσῶ· εἷς ὑμῶν γὰρ τὸ οἰκεῖον σκοπεῖτε· ἐγὼ δὲ, καὶ τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ κοινόν.

65. Ὡς' ὐχ ὕπνῳ] ἀντὶ τῦ, ὐκ ἀμέριμνόν με ὄνλα παρακαλεῖτε φροντίζειν, ἀλλὰ πρὸ πολλῦ πεφροντικότα.

66. Ἀλλ' ἴσε πολλὰ] πολλὰς ὁδὺς, ἤγυν, πολλὰς φροντίδας πλανηθέντα, ζητοῦντα τὸ τῦ κακῦ αἴτιον. Ἰςέον δ' ὅτι ὐ μόνον θηλυκῶς ἡ πλάνη, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάνος· ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὔθυνος· ὡς ἔχει καὶ τὸ τῦ Ἰσοκράτυς. Τὰς φυλακικὰς πλάνυς.

Ib. Δακρύσανλα] Οὐκ εἶπε δακρύσαι, ἀλλὰ δακρύσανλα, διὰ τὸ ἴζε· γνωςικὸν γὰρ ὂν μᾶλλον μέλοχῆς συνλακλέον.

67. Πολλὰς δ' ὁδὺς ἐλθόνλα] πολλὰς γνώμης ἐπιβολὰς ἐν τῇ σκέψει πλανώμενος ἔλθον, ἕως ὦ ἁρίςην εὗρον τὴν ἐπὶ τὸν Θηβαφυγήν.

Ἦν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτῷ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
Ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ, τι
Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
Καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ,
Λυπεῖ, τί πράσσει· τῷ γὰρ εἰκότος πέρα,
Ἄπεσι πλείω τῷ καθήκοντος χρόνου.
Ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
Μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.——

ΙΕΡ. Ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἵ δέ τ' ἀρτίως
Κρέοντα προσείχοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙΔ. Ὦ ναξ Ἄπολλον, εἴ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ

φυγήν. Ἀρσενικῶς δὲ ἐχρήσατο πλάνοις ἀντὶ θηλυκῆ πλάναις.

1b. Φροντίδος πλάναις] Στροφαῖς φαντασίαις, ἤγουν, διὰ τῶν φρενῶν καὶ τῶν φαντασιῶν τῆ λογισμῷ.

70. Κρέοντ', ἐμαυτῷ γαμβρὸν] ἀπορῦσί τινες πῶς ὁ Κρέων, τῇ μὲν ἀληθείᾳ θεῖος ὢν Οἰδίποδος, τῷ δὲ φαινομένῳ γυναικάδελφος, γαμβρὸς νῦν παρὰ τύτῳ καλεῖται. Καὶ φαμὲν, ὅτι ἀντὶ τῆ συγγενὴς ἐνταῦθα τὸ γαμβρὸς κεῖται· ἐπειδὴ κηδεστὴς ὢ μόνον ὁ πενθερὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ γαμβρὸς καὶ ὁ γυναικάδελφος εὕρηται.

1b. Κρέοντ', ἐμαυτῷ] ὢ τὸν τυχόντα ἔπεμψα, ἀλλὰ τὸν ἀναγκαῖον.

1b. Γαμβρὸν] ἁπλοϊκῶς ἀντὶ τῆ κηδεστήν.

71. Πύθοιτο καὶ ἔροιτο· σημαίνει δὲ δύο τὸ ἔρεσθαι καὶ τὸ μάθοι.

73. Χρόνῳ] τῷ ὁρισθέντι παρ' ἐμοῦ αὐτῷ εἰς ἀπάντησιν, ἐκεῖσέ τε καὶ πάλιν ἐκεῖθεν δεῦρο.

1b. Καί μ' ἦμαρ] ἤγουν, ἀπὸ τῦ νῦν—ἡ ἡμέρα συνεξελαζόμενη τῷ καθήκοντι χρόνῳ. Καὶ τὸ ἦμαρ ξυμμετρούμενον καὶ σοσύμενον τῷ χρόνῳ, καὶ τῇ βραδυπήτι λυπεῖ με.

74. Λυπεῖ, τί πράσσει] λυπεῖ ἀπορῦντα δηλονότι τί πράττει. Φυσικός ἐστιν ὁ λόγος, ἀπὸ τῶν ἐπαγομένων συνυπακύειν τὰ πρέποντα

πρότερον λέγεσθαι· ὡς ἐνταῦθα, ἀντὶ τῦ πράσσει, ἀπορίαν ἐμφαίνοντος γνώμης ζητήσης ὑπ' ἐρέσσει· συνυπακύεται τὸ ἀπορῦντα. καὶ ἐν τῷ, Οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστως λόγως, ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;

1b. Εἰκότος πέρα] τῦτο λέγει ὅτι εἰκὸς ἦν καὶ μετὰ τὸν τεταγμένον χρόνον αὐτῷ παρ' ἐμοῦ, δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀργῆσαι· νῦν δὲ καὶ πέρα τῦ εἰκότος βραδύνει.

1b. ——πέρα] ἀντὶ τῦ περαιτέρω τῦ πρέποντος πράγματος, ἤγουν, ὦ, πρέποντα ποιῶν ἄπεσι πλέον τῦ καθήκοντος χρόνου. Ἤγουν καὶ μὴν, καλῶς καὶ καλὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης ἐκείνου. Δηλῦσί μοι τὸν Κρέοντα σείχοντα. Οὕτως ἀγγέλλουσι τὸν Ἕκτορα θανόντα. καὶ τὸ ἀκύω ἀσαύτως ἀκύω σε κακῶς πάσχοντα.

78. Ἀλλ' εἰς καλὸν] καὶ μὴν καλῶς καὶ καλὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης καὶ ἀνεζήτησας αὐτόν· καὶ ὅτοι μηνύουσί μοι, καὶ τὰ ἑξῆς.

1b. Οἱ δὲ τ' ἀρτίως] οἱ ἡθέοι πῶς τὸ ὦς αὐτῦ φασὶν ὅτι πάρεσι Κρέων, ὡς ὀξυωπέστεροι· δι' αἰδῶ δὲ τὰς λόγως παρῃτήσατο. Ὁ δὲ ἱερεὺς, ἅμα μὲν ὡς πρεσβύτης, ὐχ ὁρᾷ, ἅμα δὲ καὶ τὰ νῦν ἔχων τὸν λόγον τῦ βασιλέως.

80. Ὦ ναξ Ἄπολλον] εἰκότως πρὸς Ἀπόλλωνα ἡ ἀναβόησις. Ἐν γὰρ τῷ ἀπὸ Διῦ ῥηθησομένῳ

Σωτῆρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὄμμαλι.
ΙΕΡ. Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· ἐ γὰρ ἂν κάρα
Πολυεφὴς ὧδ' εἶρπε παγκάρπε δάφνης.
ΟΙΔ. Τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
Τίν' ἡμῖν ἥκεις τῦδε θεῦ φήμην φέρων;
ΚΡΕ. Ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
ΟΙΔ. Ἔστιν δὲ ποῖον τῦπος; ἔστε γὰρ θρασὺς,
Οὔτ' ἔν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.
ΚΡΕ. Εἰ τῶνδε χρήζεις πλησιαζόντων κλύειν,

σομένῳ χρησμῷ κεῖται τὸ τῆς ἀπαλλαγῆς. Εἴθε ἦν παραγένοιτο Κρέων ἐπί τινι σωτηρίῳ τύχῃ λαμπρὸς, ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον καταστάσεως φαιδρός. Δεληθότως δὲ δείκνυσιν ἡμῖν τὸ σχῆμα τῦ ὑποκρίτῦ ὁποῖον εἰσῆλθε.

Ib. Εἴ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ] Εἴθε γὰρ ἐν τύχῃ τινὶ, ὥσπερ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὸ ὄντινα κοινὸν ἐςὶ καὶ παρὰ τοῖς Ἀτθικοῖς τὸ τῦ, καὶ τό τῷ, κοινῶς λέγεται. Οὗτός τε κλύων σάλπιγος. Καί τε χρείας, καὶ, ἐν τύχῃ γέ τῳ.

Ib. Ἐν τύχῃ γέ τῳ] τῦθ' ὅμοιον τῷ παρ' Αἰσχύλῳ, τῷ, Πέμπει ἡμῖν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ. Δέον γὰρ εἰπεῖν ἐν τύχῃ τῇ καὶ τινὶ, πρὸς ἀρτεμικὸν Ἀτθικῶς ἔτρεψεν· ὥσπερ ἐςὶ καὶ, ὅτε τε σάλπιγος κλύων· καὶ ἄλλα, ὡς ἔφαμεν εἰς τὸ αὐτό.

82, 83. Κάρα πολυεφὴς] οἱ γὰρ ἐπί τινι αἰσίῳ παραλενόμενοι ἐκ Δελφῶν, ἐςεμμένοι ἐπανήεσαν. Ὡς καὶ Ἀριςοφάνης ἐν Πλύτῳ φησί.

83. Παγκάρπε δάφνης] μὴ λάθῃς εἰς τῦτο ἐξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ πολυεφὴς, ἐςὶν ἡ γενικὴ.

84. Ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν] ὐκ ἴσι (φησὶ) μακρὰν, ἀλλ' ἐγύς. καὶ μέτρον ἔχων τῦ ἀκύειν, διὰ τὸ πλησίον γένεσθαι. Ἄλλως. Ἐπὶ τῦ διασήμαλος ἄφειλε θεῖναι τὸ σύμμετρον· Ὁ δὲ ἐπὶ τῦ προσώπε τίθησιν Ῥανίσρόφας. Τὸ σχῆμα δὲ τῦτο τῦ λόγε καὶ τῷ πιζῷ λόγῳ σύνηθες, ὥσπερ καὶ τὸ ταχὺς ἦλθεν.

85. Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα] ἴδιον τῶν ἐν χρείᾳ καθεζώτων φιλοφρονεῖσθαι μείζοσιν ὀνόμασι τὰς ταπεινοτέρας.

87. Ἐσθλήν· λέγω γὰρ] Ὁ μὲν Οἰδίπες τίς εἴη ὁ χρησμὸς ἐπυνθάνετο, ὁ δὲ ὐκ εὐθὺς αὐτὸ ῥητὸν ψιλὸν εἶπεν. Ἀπὸ γὰρ τῶν εὐφήμων ἄρξασθαι θέλει· ὁ δὲ νῦς, λέγω γὰρ πάντα ἂν εὐτυχεῖν τὴν πόλιν, εἰ καὶ τὰ δύσφημα τύχοι ἂν καὶ ὀρθὴν ἐξελθόντα. τελέςιν, εἰ τὰ ἄλυσα γνωσθείη, τὸ τίς ἐςιν ὁ φονεὺς Λαΐου· ὐδὲν γὰρ χαλεπὸν ἔτι ἐν τῷ χρησμῷ, ἀλλ' ἀινοεῖται μόνον τὸ ὑπ' αὐτῦ ῥηθέν.

Ib. Καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι] καὶ τὰ χαλεπὰ εἰ τύχοι καὶ ὀρθὴν προϊόντα, πάντα εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω.

87, 88. Εἰ τύχοι — ἐξελθόντα.] Ἤγουν, ἐξέλθοι εἰ τελεσθείη.

89. Ἔστιν δὲ ποῖον τῦπος] ὅτι ἀσαφῆ τὸν λόγον εἶπεν, ἔτι ἀξιοῖ αὐτῦ τῦ ῥητῦ ἀκῦσαι· μέχρι γὰρ νῦν ὔτε θαρσύσας, ὔτε ἐμφοβός εἰμι, τῶν ὑπό σε ἀκύσας.

Ib. Τῦπος] τὸ ἦπος, τῦπος. Τὸ ἴλαιον, τῦλαιον. Τὸ ἠμὲν, τημόν. Τὸ ἔδαφος, τέδαφος. Τὸ ἄμεινον, τάμεινον.

89, 90. Οὔτε γὰρ θρασὺς, ὔτ' ἂν προδείσας] τὸ θρασὺς εἶπε διὰ τὸ ἐσθλὸν, καὶ τὸ, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν. Τὸ δὲ προδείσας, διὰ τὸ δύσφορα.

90. Τῷ γε νῦν λόγῳ] ὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν λόγῳ χαίρω ἢ πάλιν φοβῦμαι.

93. Ἐ

Ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ ϛείχειν ἔσω.

ΟΙΔ. Ἐς πάντας αὐδᾶ· τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
Τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

ΚΡΕ. Λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τὸν θεὸν πάρα. 95
Ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ,
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεϛον τρέφειν.

ΟΙΔ. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;

ΚΡΕ. Ἀνδρηλατεῖλας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν 100
Λύσιλας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.

ΟΙΔ. Ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;

ΚΡΕ. Ἦν ἡμῖν, ὦ ἄναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν

93. Ἐς πάντας αὐδᾶ] ἐνώπιον πάντων λέγε.

Ib. —— αὐδᾶ] ἀξίως τῦ βασιλικῦ ἤθους δημοσίᾳ φράζειν κελεύει, ἅμα μὲν, ἐπεὶ μηδὲν ὑποπλεύων περὶ ἑαυτῦ, οἴεται καὶ θεοφιλὴς εἶναι· ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τῦ ἐν μέσῳ ἠθέλων ἀνυσθῆναι τὰ τῆς ἀναζητήσεως. Αὔξει δὲ ὁ ποιητὴς τὸ ἀς εὐνοϊκὸν ἦθος τῦ Οἰδίποδος, ὅπως αὔξοιτο τὰ τῆς τραγῳδίας, ὕϛερον αἰτίᾳ αὐτῦ τῶν κακῶν ἀναφαινομένη.

93, 94. Πλέον φέρω τὸ πένθος] περὶ τέτων πλέον ἀγωνίζομαι, ἢ περὶ τῆς ἐμαυτῦ ψυχῆς.

94. Τὸ πένθος] τὸ τῶνδε· πρὸς τὸ πένθος συναπλέον, ὐ πρὸς τὸ πλέον· τὸ γὰρ πλέον πρὸς τὸ ἢ ἔχει τὴν δύναμιν. ὅτω, φέρω γὰρ τῶνδε τὸ πένθος, ἤγων, ὑπὲρ τέτων πενθῶ πλέον, ἢ περὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς. Ἄξιος δὲ βασιλέως καὶ προσάτυ ὁ λόγος ὅτος.

95. Λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα] ὅτι πολλάκις ἐκπίπτουσι λοξοὶ χρησμοί.

Ib. Λέγοιμ' ἄν] ἱϛέον ὅτι Κρέων παρ' Ἀπόλλωνος μαθὼν ἀκριβῶς ὅτι Οἰδίπους ἦν ὁ τῦ λοιμῦ αἴτιος, φονεύσας τὸν παλαιὸν Λάϊον, καὶ ἀνόμως συνὼν τῇ μητρὶ, ἵνα μὴ δόξῃ αὐτᾷ ἐπαχθὴς, κατὰ πρόσωπον ἐλέγχων, καὶ ἅμα θεδιὼς τὸ τῆς ἀρχῆς μέγεθος, ἵνα μή τι κακὸν ἐξ αὐτῦ πάθῃ, ἐγκαταμεμιγμένος ταῦτά φησι. Μαθήσιον δὲ ὅτι σύνοιδε, τὸ, λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι.

96. Ἄνωγεν] Διπλῶς γράφεται ἀνώγα, καὶ ἀνωγέω, ἀναγῶ.

Ib. Ἐμφανῶς] ἵνα μὴ γένηται ἀφορμὴ τῦ παραπέμψασθαι τὰς χρησμὰς, ὅτως εἶπεν.

96, 97. Ἄνωγεν — μίασμα—] Ἡ θεραπεία ἄναγε καθαῖραι τὸ μίασμα.

98. Μηδ' ἀνήκεϛον] ἤγων, ἀθεράπευτον· λέγει δὲ τῦτο, ὐχ ὅτι τὸ μίασμα θεραπείας ἐδεῖτο, ἀλλ' ὅτι ἡ τῦδ' ἀπίλασις θεραπείαν τοῖς ἄλλοις εἶχεν.

Ib. Ἀνήκεϛον] ἀπὸ τῦ α ϛερητικῦ μορίου, καὶ τῦ ἄκος.

99. Ποίῳ καθαρμῷ] ἀντὶ τῦ συμφέροντος ὡς καθαίρωμεν τὸ μίασμα, ἀνδρηλατεῖλας ἤγων, φονεύοντες; καὶ διὰ φόνου πάλιν λύοντες, ἤγων, καθαίροντες φόνον.

100. Ἀνδρηλατεῖλας] πρὸς τὸ ἐλαύνειν ἔχει τὴν δύναμιν. Πῶς δ' ἄνω ἐλαύνειν εἶπε, νῦν ἄμφω λέγει ἀνδρηλατεῖλας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας. Καὶ φαμὲν ὡς καὶ τὸ φονεῦσαι τὸν τῦ Λαΐου φονέα, ἀπίλασις τῦ μιάσματος ἦν.

101. Ὡς τόδ' αἷμα] ἤγων, δι' ὃ τὸ μίασμα γέγονε· λέγει δὲ τὸν φόνον τῦ Λαΐου. Τὸ δὲ χειμάζον, ἀντὶ τῦ, κλυδωνίζον ᾗ διαφθεῖρον, Ἀττικῶς τέθειται, ἀντὶ τῦ χειμάζοντος καὶ διαφθείροντος τῦ αἵματος καὶ τῦ φόνε τῦ Λαΐου τὴν πόλιν.

104. Ἄπεν-

Γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
ΟΙΔ. Ἔξοιδ' ἀκέων· ὃ γὰρ εἰσεῖδον γέ πω.
ΚΡΕ. Τάτε θανόυλος, νῦν ἐπιςέλλει σαφῶς
Τὰς αὐτόενλας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
ΟΙΔ. Οἱ δ' εἰσὶ πῶ γῆς; πῶ τόδ' εὑρεθήσεται
Ἴχνος παλαίας δυςέκμαρλον αἰτίας;
ΚΡΕ. Ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ· "τὸ δὲ ζητέμενον,
"Ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελέμενον.
ΟΙΔ. Πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
Ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπλει φόνῳ;
ΚΡΕ. Θεωρὸς (ὡς ἔφασκεν) ἐκδημῶν, πάλιν

104. Ἀπευθύνειν] Ἀπευθύνω τὸ ὀρθῶ. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπὶ τῦ κανόνος, ὡς ὁ κανὼν ἀπευθύνει τὰ ἐξισάζοντα, ἀφαιρῶν τὰ περιτλά. Ἀπευθύνω καὶ τὸ ἀπὸ εὐθύνης ποιῶ, ἤτοι ἀνεύθυνον· ὑπευθύνω δὲ τὸ τιμωρῦμαι, τὸ ὑπευθύνον ποιῶ. Εὐθύνη δὲ ἡ τιμωρία. Τὸ ἐυθύνειν καὶ τὸ ἀπεύθυνειν ἐπὶ τῶν ὀρθυμένων λοξῶν λέγεται, καὶ ἐπὶ τῶν κυβερνωμένων νεῶν. Καὶ ἀπὸ τύτων κατὰ μεταφορὰν, καὶ ἐπὶ τῦ κολάζειν. Καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως διοικυμένων, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

106. Ἐπιςέλλει] ἐντέλλεται, ὑποτίθεται.

107. Τὰς αὐτόενλας] τὰς φονέας τύτυ τιμωρεῖσθαι.

Ib. Τιμωρεῖν τινὰς] τὸ τινὰς ὠ πρὸς τὸ τιμωρεῖν (ὡς φασί τινες) ἀλλὰ πρὸς τὸ αὐτόενλας ἔχει τὴν δύναμιν· ἔτως, ἐπιςέλλει ὁ Ἀπόλλων τιμωρεῖν καὶ κολάζειν τὰς αὐτόενλας χειρὶ, ἤγεν, τὰς αὐτοχειράς τινας. Εἰ δ' εἴποις πῶς, τὸ μὲν αὐτόενλας ὡρισμένον εἰπὼν, μετὰ τῦτο τίθησι τὸ τινάς ἀόριςον· φαμὲν ὅτι διὰ τῦτο ἕτω λέγει, διότι τὸ μὲν ὑπό τινων ἀνηρῆσθαι Λάϊον, φανερὸν ἦν, τίνες δ' οἱ φονεῖς ἦσαν, τῦτ' ἦν ἀφανές.

108. Πῦ τόδ'] εὑρεθήσεται αὕτη ἡ αἰτία δυσδιάκριτος ὖσα;

109. Δυςέκμαρλον] ἀπὸ τῦ δῦς, καὶ τῦ τεκμαίρομαι. δυσκατέργαςον, δυσκατάληπτον. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν κυνῶν τῶν τὸ ἴχνος σκοπύντων.

Ib. Ἴχνος δυςέκμαρλον] ἀντὶ τῦ σημεῖον δυσεύρετον.

110. Ζητέμενον] Ζητῶ, τὸ ἐξετάζω καὶ ἐρευνῶ. Ζηλεῖται, τυγχάνει, εὑρίσκει. ὃ δὲ ἀμελεῖ ὐχ εὑρίσκει, ἀπολυγχάνει.

111. Ἁλωτὸν] ὥςε καὶ εὐχερῶς μὴ εἰς πολλὰ πλανωμένης ἐξευρεῖν. ἀπὸ κυνῆ δὲ τὸ ἔφασκε. λέγει δὲ τὸ παράγμα.

Ib. Ἐκφεύγει] λανθάνει. Καὶ ταῦτα ἀπὸ τῶν θηρίων λέγεται τῶν ἁλισκομένων, ἢ ἐκφευγόντων.

Ib. Τἀμελέμενον] ἤγυν, ὠ καλαλαμβανόμενον διαδιδράσκει.

112. Πότερα δ' ἐν οἴκοις] τὸ πότερα ὠ παρὰ τὸ συμπίπλει ἔχει τὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ οἴκοις καὶ τὸ ἀγροῖς καὶ τὸ ἐπ' ἄλλης γῆς. Τὸ γὰρ πότερα, ἀντὶ τῦ, ποῖον.

Ib. Πότερα δ' ἐν οἴκοις] ὡς συνετὸς ὁ Οἰδίπυς ζηλεῖ τὰ καθ' ἑαυτὸν, εἶτα ἕτως ἐπὶ τὴν ἀναζήτησιν ἔρχεται, μεταπεμψάμενος τὸν πολίτας, ἵνα καὶ ἀφορμὴ τῆς εἰσόδυ γένηται. Θεωρὸς δὲ ὁ πρὸς τὸν Θεὸν διὰ χρησμὸν ἀπερχόμενος.

114. Θεωρὸς] Θεωρύς φασι τὸν εἰς τὰ μαντεῖα ἀποδύλας τῦ μαθεῖν ἕνεκα περὶ ὧν αὐτοῖς ἐζήτησις. Ἀπῆλθεν ὖν ὁ Λάϊος εἰς Ἀπόλλωνα χρησόμενος περὶ τῦ ἐκλειφθέντος παιδὸς, εἰ ἄρα ζῇ. Ὅτις ὐκ ἀφικέλο ὡς ἀπεζάλη, ἤγυν, ὐχ ὑπέςρεψεν εἰς τὸν οἶκον ὅσπερ ἀπεδήμησεν.

Πρὸς οἶκον ἐκέθ' ἵκεθ' ὡς ἀπεσάλη. 115

ΟΙΔ. Οὐδ' ἄγγελός τις, ἠδὲ συμπράκτωρ ὁδῦ
Καλεῖθ', ὅτῳ τὶς ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;

ΚΡΕ. Θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν,
Ὧν εἶδε, πλὴν ἓν, ἠδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.

ΟΙΔ. Τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, 120
Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡΕ. Λῃσὰς ἔφασκε συνλῃχόνλας, ἀ μιᾷ
Ῥώμῃ κλανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙΔ. Πῶς ἂν ὁ λῃσὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Ἐπράσσετ', ἐνθένδ' ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; 125

ΚΡΕ. Δοκοῦνλα ταῦτ' ἦν· Λαΐῳ δ' ὀλωλότος
Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίνεσο.

ΟΙΔ. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
Οὕτω πεσούσης, εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι;

114, 115. Ἐκδημῶν,—πάλιν Πρὸς οἶκον] ἐκέτι πάλιν ἀφίκεῖο, ἀντὶ τοῦ, ἐπανέςρεψε πρὸς οἶκον.

115. Ὡς ἀπεσάλη] καθὰ ἀπεδήμησεν· ἀπεσάλη τὶς ὑπό τινος, ἀντὶ τοῦ, ἐπέμφθη· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀπῆλθε καὶ ἀπεδήμησεν.

116. Οὐδ' ἄγγελός τις] οἷον. ὠδὲ ἀκόλυθος, πας' ὅ τις ἂν μάθοι καὶ χρήσαιλο πρὸς ζήτησιν.

117. Ἐχρήσατ' ἂν] ἦγεν, ἐκ εἰδέ τις τῶν συνόντων τότ' ἐκείνῳ, ἀφ' ὅ τις ἐκμαθὼν καὶ ἀκούσας, εἶχεν ἂν χρήσασθαι τῷ ἀκουσθέντι, ἦγεν, καλενόησεν ἂν τὸν πράξαντα τὸν φόνον.

118. Θνήσκουσι γὰρ] οἷον, πάντες οἱ ἀκολυθοῦντες αὐτῷ ἀνῃρέθησαν, δηλονότι ὑπεραγωνιζόμενοι τῷ δεσπότῃ, πλὴν ἑνός· ὃς διὰ δειλίαν ἐκφυγὼν, ὐδὲν ἀκριβὲς εἶχεν εἰπεῖν, πλὴν ὅτι ὑπὸ λῃσῶν ἀνῃρέθη· ἄκρως δὲ ὑπέγραψε τὸ ἦθος τῶν δειλῶν. Ἅμα μὲν γὰρ ἐπαίρυσι τὰ πεπραγμένα, ἵνα μὴ δόξωσι διὰ δειλίαν φυγεῖν· ἅμα δὲ καὶ ἐν παραφρονήσει ὄντες, τὰ βραχέα μείζω δοξάζυσι. Καλῶς δὲ ὠκονόμηται, ἵνα τέως, μὴ ἐλίγχοιλο τὸ κατὰ τὸν Οἰδίποδα.

121. Ἀρχὴν βραχεῖαν] ἦγεν, εἰ λάβοιμεν μικρὰν ἀρχὴν ὥς' ἐλπίζειν. εἰκότως δ' εἶπε τὸ ἐλπίδος, ἡ γὰς μικρὰ ἀφορμὴ, μειζόνων ἐλπίδα παρίςησιν.

122. Λῃσὰς] λῃΐζω, λῃΐσω, λῃΐσὸς, καὶ λῃσὸς γράφεῖαι, καὶ λῃΐσὴς ποιηλικῶς καὶ λῃίσωρ. ἐκ τύτυ καὶ λῃσρικός. Τὸ ὅλον ἐνθύμημα, ὐχ εἷς λῃσὴς ἐφόνευσεν, ἀλλὰ πολλοί. τῦτο γάρ ἐςι τὸ σὺν πλήθει χερῶν· Πῶς ἂν ἐτόλμησεν ὁ λῃσὴς φονεῦσαι αὐτὸν, εἰ μὴ δῶρα ἔλαβεν ἔκ τινος τῶν Θηβαίων;

122, 123. Οὐ μιᾷ Ῥώμῃ] ἀντὶ τοῦ, ὐχ ἕνα μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλύς.

124. Εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ] ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ ἐπὶ κέρδει. τείνει δὲ τῦτο εἰς Κρέοντα, ὡς αὐτῷ συνθεμένυ τῷ τοῦ Λαΐυ φονεῖ, διὰ τὴν βασιλείαν. Ἐνθένδε ἄν, ἐκ τῆς πόλεως ταύτης.

1b. Εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ] ἦγεν, εἰ μήτις τῶν πολιτῶν διέφθειρεν αὐτὸν, χρήμασι πείσας πρὸς τὸν κατ' ἐκείνυ φόνον.

126. Δοκοῦνλα ταῦτ' ἦν] καὶ τότε (φησὶ) ταῦτα ὑπενοεῖτο, ὅτι ἐπιβεβύλευλαι.

130. Ἢ

ΚΡΕ. Ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
Μεθέηλας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγελο.
ΟΙΔ. Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις ἄυτ' ἐγὼ φανῶ·
Ἐπαξίως γὰρ Φοίβος, ἀξίως δὲ σὺ
Πρὸς τοῦ θανόηλος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπισροφήν.
Ὡς ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
Γῆ τῇδε τιμωρὸν ηλα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
Ὑπὲρ γὰρ ὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
Ὅσις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κλανὼν, τάχ' ἂν
Κἄμ ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
Κείνῳ προσαρκῶν ἔν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
Ἀλλ' ὡς τάχισα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων

130. Ἡ ποικιλῳδὸς] ἠνάγκαζεν ἡμᾶς ἡ Σφὶγξ, μεθέηλας τὰ ἀφανῆ τὰ κατὰ τὸν φόνον τοῦ βασιλέως. Τοῦτο γὰρ ἀφανὲς, τὸ παρὰ ποσὶ κακὸν σκοπεῖν. Ἡ ὅτας· ἡ Σφὶγξ ἠνάγκαζεν ἡμᾶς, μεθέηλας τὸ σκοπεῖν τὰ κατὰ τὸν φόνον, τὰ πρὸς ποσὶν ἀφανῆ ζητεῖν. τυτ-έσι, τὰ ἀφανῆ αἰνίγματα.

132. Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς] αὖθις ζητεῖν τὰ παρακείμενα ἡμῖν. Οἷον, ἀναδραμοῦμαι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῆ πράγματος, καὶ εἰς φῶς ἄξω. Ἴσως δὲ λελησότως καὶ τὸ ἕτερον ἐγκεῖται ἐν τῷ ἐγὼ φανῶ, ὅπερ ὕ φησι μὲν ὁ Οἰδίπους, μανθάνει δὲ ὁ ἀκροατὴς, ἐπεὶ τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ φανήσεται.

Ib. Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς] συγκατάθεσις Οἰδίποδος, ὥςε τὸν φόνον ἐκδικῆσαι Λαΐῳ.

133. Ἐπαξίως γὰρ Φοίβος, ἀξίως δὲ σὺ] Πρόθεσις ἀντὶ ὑπὲρ προθέσεως.

134. Τήνδ' ἔθεσθ' ἐπισροφήν] γεάφεται, τήνδε θεσπίζει γεαφήν.

135. Ὡς—ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον] ἤγουν, βοηθὸν, ἐν δικῇ. Σύμμαχος τῷ δεῖνι, ὡς πρόμαχος, ὑπέρμαχος. Ἤγουν, ποιῶνλα ἐμὲ τὰ ἀνήκοντα τῷ θεῷ.

136. Τιμωρὸν ηλα] προσεοηθῶνλα.

Ib. Τῷ θεῷ θ' ἅμα] ἤγουν, τῷ Ἀπόλλωνι.

Ib. Βοηθήσω γὰρ καὶ τότῳ, εἰ τὴν μαῖλείαν αὐτοῦ βεβαιώσαιμι, ζητήσας κ' ἐξευρὼν τὸ μίασμα.

137. Ὑπὲρ γὰρ ὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων] ὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀνηρημένου βασιλέως ἄξιον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμοῦ· ὁ γὰρ ἐκείνῳ ἐπιχειρήσας, ἴσως κἀμοὶ ἐπιβουλεύσει. Πεπλαγίασαι δὲ πάλιν ὁ λόγος, καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰνίτλεται τῷ θεάτρῳ, ὅτι αὐτὸς δράσας τὸν φόνον ὁ Οἰδίπους, καὶ ἑαυτὸν τιμωρήσεται.

Ib. Ἀπωτέρω φίλων] ἤγουν, τοῦ πόρρω ἀφ' ἡμῶν γεγονότος Λαΐου· φίλον δὲ τοῦτον φησὶ, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ γυναῖκα λαβεῖν, καὶ διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἔχειν ἀρχὴν, ὧν ἐκεῖνος.

137, 138. Ὑπὲρ—φίλων, Ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ] Συνυπακούεται ἡ ὑπὲρ ἀπὸ κοινοῦ. ἵν' ᾖ, ἀλλ' αὐτὸς ὑπὲρ ἐμαυτοῦ.

138. Ἀποσκεδῶ] ἀποσκεδάσω· ἡ δὲ χρῆσις Ἀτλική.

Ib. Μύσος] ὁ φόνος. μῖσος ἡ ἔχθρα.

140. Τοιαύτῃ χειρὶ] τοιαύτῃ τόλμῃ χειρὸς, τοιούτῳ φόνῳ.

141. Κείνῳ προσαρκῶν] καὶ τοῦτο κινδυνῶδες τῷ θεάτρῳ· τὰ γὰρ ἐναντία ἀποδώσεται.

142. Ὑμεῖς μὲν βάθρων] ἰςέον ὅτι ὁ τόπος ἐνθα

Ἴσασθε, τόσδ' ἀρανῆς ἱκτῆρας κλάδους·
Ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροίζετω.
Ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος· ἡ γὰρ εὐτυχεῖς
Σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπλωκότες.——

ΙΕΡ. Ὦ παῖδες, ἱζώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται·
Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
Σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσου παυσήριος.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡ. Ὦ Διὸς ἀδυεπὴς φάτι, τίς ποτε

ξυθα ἡ ἐκκλήσια ἐγίνετο, βαθμῖσιν ἦν κύκλα διειλημμένος ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις, ἔνθα οἱ συνελθόντες πάντες καθήμενοι, ἀνεμποδίστως ἠκροῶντο τοῦ ἱγαμόνα ἐν μέσῳ καὶ συμβουλεύοντος.

143. Ἴσασθε] ἀνίσασθε.

Ib. Ἱκτῆρας] τὰς κλάδους τῆς ἱκετηρίας ἀπάρχας· ἔστι δὲ κλάδος ἱκετήριος, κλὼν ἐλαίης ἐστεμμένος ἐρίοις, ὃ δὴ καὶ ἱκεσίαν ἔλεγον.

144. Ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν] πιθανὴ ἡ εἴσοδος τοῦ χοροῦ· σκέπτεσθαι γάρ φησι δεῖν μετὰ τοῦ δήμου περὶ τῶν πραχτέων.

145. Ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος] ὅσον συμβάλλεσθαι εἰς τὴν περὶ τοῦ μιάσματος ζήτησιν καὶ ἀπέλασιν, πᾶν μέλλω δράσειν.

146. Ἢ πεπλωκότες] κινδυνεύσαντες. Τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι εἰ μὲν εὑρήσομεν τὸ μίασμα ἢ ἀπελάσομεν, πεπαύσεται ὁ λοιμός· εἰ δ' ὧν προχωρήσει ἀεὶ, καὶ ἡμᾶς ἐκλείψει τελείως.

147. Ὦ παῖδες] ἔξεισιν ὁ ἱερεὺς πράξας δι' ὃ ἦλθεν. ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ χώραν εἶναι ἑτέρῳ ὑποκριτῇ.

Ib. Τῶνδε γὰρ χάριν] καὶ γὰρ χάριν τῶνδε δεῦρο ἐπορεύθημεν, ὧν ὅτος ἐπαγγέλλεται, ἤγουν, ὑπισχνεῖται.

148. Ἐξαγγέλλεται] ἐξαγγέλλει. ἡ δὲ χρῆσις Ἀτλική.

151. Ὦ Διὸς ἀδυεπὴς] κατὰ τὴν προσαγορίαν τοῦ βασιλέως πάρεισι προσεύξαι τινές, ἐξ ὧν ὁ χορὸς συμπληροῦται. Διὸς δὲ ἡδυεπῆ φάτιν τὴν μαντείαν φησίν. Ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης δύκει εἶναι τοῦ Διὸς, ᾧ παρ' ἐκείνου λαμβάνειν τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν, καὶ Ὅμηρος, Διὸς ἄγγελος ὅσσα δεδήει. Λείπει δὲ ἡ ἀπὸ, ἵν' ᾖ, ἀπὸ τῆς Πυθῶνος· ἢ δι' ἀέρος διαδιδομένη.

Ib. Ὦ Διὸς ἀδυεπὴς] φασὶν Ἕλληνες τὴν φάτιν θυγατέρα Διὸς, ὅθεν καὶ τὴν ἐκ Ἀπόλλωνος ἐλθοῦσαν αὐτοῖς μαντείαν περὶ τοῦ λοιμοῦ, φάτιν Διὸς καλεῖ· ἡδυεπῆ δὲ ταύτην ὀνόμασεν, ὡς συνελοῦσα αὐτοῖς φέρουσαν πολύχρυσον δὲ τὴν Πυθῶνα καλεῖ, διὰ τὸ ἐκ πλίνθων χρυσῶν δεδομῆσθαι τὸ Ἀπόλλωνος μαντεῖον, ἃς χιλίας αὐτῷ Κροῖσος πέπομφεν. Ἢ διὰ τὴν τῶν ἀναθημάτων πολυτέλειαν. τὸ δὲ τίς ἀντὶ τοῦ ποδαπὴ, ταχέως ποιήσουσα ἀπαλλαγὴν τοῦ λοιμοῦ, ἢ μετὰ πολὺν χρόνον. Τὸ δ' ἐκτέταμαι ἀντὶ τοῦ ἐκπέπληγμαι, παρ' ὅσον οἱ ἐκπλαγέντες, ἔκτασιν σώματος καὶ ἀκινησίαν, ἐν ὅσῳ χρόνῳ ἐκπλήττονται, πάσχουσι. Τὸ δ' ἀμφὶ σοὶ, πρὸς τὸ πάλλων ἔχει τὴν δύναμιν, ὢ πρὸς τὸ ἀζόμενος, ὅτως· ἐκτέταμαι καὶ ἐκπέπληγμαι, πάλλων καὶ κινῶν ἀμφὶ σοὶ, ὦ Δήλιε ἰήϊε Παιὰν, τὴν φρέν' ἐν δείματι φοβερᾷ, ἀζόμενος καὶ σεβόμενός σε. Τοῦτ' ἔστιν, ἐκπλήττομαι τῇ σῇ μαντείᾳ, καὶ μετὰ φόβου προς σε τείνω τὸν νοῦν μου, δεόμενος ἀπαλλάξαι με τοῦ λοιμοῦ.

Τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος
Ἀγλαὰς ἔβας Θήβας;
Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα,
Δείματι πάλλων,
Ἰήϊε Δάλιε Παιὰν
Ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος·
Τί μοι ἢ νέον
Ἢ περιτελλομέναις
Ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος,
Εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον
Ἐλπίδος ἄμβροτε Φάμα·

μῦ. Εἰπέ μοι, ὦ ἄμβροτε καὶ θεία φάτις ἐξ Μαιήϊα, τέκνον τῆς χρυσέας καὶ λαμπρᾶς Ἐλπίδος, τί χρέος καὶ χρείαν ἐξανύσεις καὶ τελέσεις ἐμοί· (καὶ γὰρ χρεία πολλὴ ἦν τῆς ἀπαλλαγῆς τῦ λοιμοῦ) ἢ νέον, ἢ ἐν περιτελλομέναις καὶ ἐπελθούσαις ὥραις. Τῦτ' ἔχει, νῦν παύσεις τὸν λοιμὸν, ἢ ὕστερον; δέον δ' εἰπεῖν νῦν, νέον εἶπε πρὸς τὸ χρέος. Ἐλπίδος δὲ τέκνον τὴν Μαίήϊαν καλεῖ, διότι πρῶτον ἐλπίζουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς Ἀπόλλωνα, ὡς φράσειέ τι δεῖ ποιεῖν, εἶτα τὰς μαιήϊας δέχονται. Κεκλόμενος καὶ ἐπικαλούμενος πρῶτά σε, ὦ θεὰ Ἀθηνᾶ θύγατερ τῦ Διός. Τὸ δὲ κεκλόμενος πρὸς τὸ πάλλων καὶ τὸ ἀζόμενός ἐστι, διὰ μέσου ῥηθέντος τῦ τί μοι νέον, μέσχει τῦ φάμα. Οἱ πολλοὶ δ' ἀγνοῦντες, κεκλομένοις πρὸς τὸ τί μοι, γράφουσι· καὶ τὴν σὴν ἀδελφὴν Ἄρτεμιν· (ἐκ Διὸς γὰρ καὶ αὐτὴ ὡς σὺ) τὴν γαιάοχον καὶ τὴν συνέχουσαν τήνδε τὴν γῆν, ἥτις θάσσει καὶ κάθηται ἐυκλεᾶ καὶ ἔνδοξον θρόνον κυκλόεντ' ἀγορᾶς. Τῦτ' ἔστιν, ἥτις ἐν ἀγορᾷ ναὸν ἔχει κυκλοτερῆ. καὶ ἐκηβόλον καὶ τοξικὸν Φοῖβον, κεκλόμενος ἀπὸ κοινῦ. Νοεῖται δὲ τὸ ἀδελφεὰν, καὶ πρὸς τὸ Ἀπόλλωνα, εἰ καὶ πρὸ τῦ εἰπεῖν κεῖνον, αὐτὴν προεῖθηκεν.

151, 152. Τίς ποῖα Τᾶς πολυχρύσου] εἰ τις ποτέ ἐστιν. Ὅτι μὲν γὰρ πάρεστι λόγιον ἀπὸ τῆς Πυθῶνος, ἀκηκόασι, τὸ δὲ ῥητὸν αὐτῦ ζητῦσιν.

154. Ἐκτέταμαι] ἐκπέπληγμαι.

Ib. Φορβερὰν φρένα] τὴν περίφοβον· καὶ Ἀλκαῖος, "Ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν ἤθεσι φύει φόβος" ἀντὶ τῦ, περίφοβος.

155. Δείματι πάλλων] ἀντὶ τῦ, παλλόμενος φόβῳ, ἀγωνιῶν. Γράφεται καὶ πολλῷ. Τῦτο δὲ τοῖς περὶ αὐτῦ συναπλέον, ἀγωνιῶν τὴν φρένα ἐπὶ τοῖς ἀπὸ σῦ χρησμοῖς, σεβόμενος τὰ ἀπὸ σῦ εἰρημένα.

156. Ἰήϊε Δάλιε Παιὰν] διὰ μέσου τῦτο. ἐπὶ δὲ τῶν παιάνων λέγεται τὸ ἰήϊος, ἐπεὶ τοιῦτῳ μέλει ἥδοντο τοὺς παιᾶνας. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἤδοντο οἱ παιᾶνες, ἐλέγετο καὶ ὁ Ἀπόλλων ἰήϊος· ὡς ὑπὸ τοιῦτῳ μέλους ὑμνούμενος, ὥσπερ Εὔϊος ὁ Διόνυσος. Καὶ ἐπὶ τῦ παιᾶνος τὸ αὐτὸ τῦτο συμβαίνει· λέγεται γὰρ Παιὰν ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος, καὶ ἀπὸ τύτου καὶ ὁ Ἀπόλλων, καθ' ὃ καὶ ἐνταῦθα. Δείκνυται δὲ καὶ ἐν τύτοις τῦτο σαφέστερον, Ὑμνίῳ Παιᾶνα μέγαν θεὸν Ἀπόλλωνα.

Ib. Ἰήϊε] Ἐπὶ τῶν παιάνων λέγεται τὸ ἰήϊος. Ἐπὶ τοιῦτῳ μέλει ἥδοντο τοὺς παιᾶνας· ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἤδοντο οἱ παῖδες.

159, 160. Ἢ περιτελλομέναις Ὥραις] εἰς τὸν ἑξῆς χρόνον περοῦσης τῆς ὥρας. Ὁ δὲ νῦς, τί μοι ἢ νῦν ἢ κατὰ χρόνον ἀνύσεις.

Ib. Περιτελλομέναις Ὥραις] κατὰ τὰς περιτελλομένας ὥρας, τὰς κατὰ κύκλον ἐπιούσας.

162. Ἐλπίδος ἄμβροτε Φάμα] καλῶς. φασ' ὅσον ἐν ἐλπίδι τινὶ γενόμενοι οἱ ἄνθρωποι ἤτω φημίζουσι πρὸς τὸ λόγιον, φασ' ὅσον ὑπὸ ἐλπίδος καὶ χρησμὸν αὐτοῖς ἀπὸ θεῶν.

Πρῶτά σε κεκλόμενος
Θύγαλερ Διὸς
Ἄμβροτ' Ἀθάνα,
Γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Ἄρλεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς
Θρόνον εὐκλεᾶ θάσσει,
Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον.
Ἰὼ, ἰώ.
Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,

163. Πρῶτά σε] γράφεται πρώταν γε.

Ib. Κεκλόμενος] ἤγων, κέκλομαι. Ἡ μεσοχὴ δόλιχη ἀντὶ ἐπιῤῥήματος. ἔχουσι δὲ τοῦτο ἐκ τῆ Ὁμήρε.

164. Θύγαλερ Διὸς] μεταλαμβάνει λοιπὸν εἰς τὸ ἐπικαλεῖσθαι τινὰς τῶν Θεῶν.

166. Γαιάοχόν τ'] ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἐστι τῇ Ἑκάτῃ. Ἡ δὲ Θεὸς αὕτη ἐν ταῖς ἀγοραῖς εἱλεῖται, ᾗ τιμᾶται ἐν ταῖς τριόδοις. Ἡ ἀντὶ τῦ, τὴν πολιῦχον· ὥσε τὴν γῆν ἀντὶ τῆς πόλεως εἴληφεν.

167. Ἄρλεμιν] Ἡ αὐτή ἐστιν ἡ Ἄρλεμις τῇ Ἑκάτῃ, ἥτις ἐτιμᾶτο ἐν ταῖς τριόδοις.

168. Εὐκλεᾶ θάσσει] εὔκλεια Ἄρλεμις ὕτας παρὰ Βοιωτοῖς τιμᾶται.

169. Καὶ Φοῖβον] τάχα μὲν διὰ τὸ ἐπὶ λοιμῷ τὴν εὐχὴν γενέσθαι, ὧν αἴτιος εἶναι δοκεῖ· τάχα δὲ διὰ τὴν μαντείαν.

Ib. Φοῖβον ἑκαβόλον] καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν μακρόθεν πέμποντα τὰ βέλη.

171. Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι] ἀντὶ τῦ, ὦ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρλεμι καὶ Ἄπολλον, προφαίνητέ μοι τρισσοὶ ἀλεξίμοροι καὶ βοηθοί. Εἰ καί σοὶ φλόγα πήμαλος ἠνύσαλε, ἐτελέσαλε τῇ πόλει ἐκλοπίαν καὶ πορρωτάτην, πήμαλος πρότερον, ἄτης καὶ βλάβης ὀρνυμένης καὶ κινυμένης ὑπὲρ. (ἤγων, ὑπεράνω) τῆς πόλεως, ἔλθέ καὶ νῦν, ᾧ πόποι καὶ Θεοὶ, εἰς βοήθειαν. Ἡ πρὸς τὸ γῦν ςικτέον, τὸ δὲ ᾧ πόποι, ἀντὶ τῦ, φεῦ. Νόει δὲ καὶ τὸ προτέρας ἄτας ὀρνυμένας αἰτιολικῶς, ὕτως, φλόγα πήμαλος, λέγω προτέρας ἄτας ὀρνυμένας. Καλῶς δ' εἶπε τὸ φλόγα. Τὰ γὰρ πήμαλα εἰκὴν φλογὸς εἰς ὃς ἐπέλθῃ καθίςαλαι· φέρω γὰρ πῆματ' ἀνάριθμα καὶ πολλά. Νοσεῖ δ' ὁ πρόπας καὶ ὅλος ςόμος ἐμοί. Ἤγων, ὁ βίος καὶ ἡ ζωὴ μὴ μετὰ φορᾶς διέρχεσθαι πᾶσης. Στόλον γὰρ ἐνλαῦθα καλεῖ τὴν ἐν τῷ βίῳ πορείαν καὶ δίαιλαν. Οὐδ' ἴσι καὶ ὑπάρχει ἔγχος καὶ δύναμις φρονπίδος, ἐν ᾧ ἔγχει ἀλέξεσθαι καὶ βοηθήσει τὶς ἑαυτῷ. Τῦτ' ἔςιν, εἰς τοσῦτον ἀπορίας τὰ παρόντ' ἡμῖν ἐλήλυθε πράγμαλα, ὥσε φρονπίδα καὶ μηχανὴν ἥν τινα οὐκ ἔςι πορίσασθαι πρὸς ἀπαλλαγήν. Οὔτε γὰρ αὔξεται καὶ ἀναφύεται. ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς, τῦτ' ἔςιν, ὅθ' ἡ γῆ ἀναδίδωσι σπέρμαλα, καὶ τὴν ἄλλην πόαν, ὅπερ ἐνδόξω γῆς ἐςίν. ὅθ' αἱ γυναῖκες ἀνέχυσι καὶ ἀναφέρυσι καὶ ἐλευθερῦνλαι τῶν ἰνίων καὶ θρεπλικῶν καμάτων καὶ πόνων ἐν τόκοις καὶ ἐν γενέσεσι. τῦτ' ἔςιν, ὅθ' αἱ γυναῖκες δύναλαι τίκλειν καὶ εἰς φῶς ἄγειν τὰ ἔμβρυα, φθειρόμενα ἐντὸς ὑπὸ τῦ λοιμῦ, καὶ πρὸ τῦ καιρῦ ἐξιόνλα· ἄλλον δ' ἄνθρωπον σὺν ἄλλῳ ἀνθρώπῳ ἴδοις ἂν ὁρμενον, ἐλλιμενίζοντα καὶ φερόμενον πρὸς τὴν ἀκτὴν τῦ ἑσπέρε ᾗ σκοτεινῦ Θεῦ, ἤγων, τῦ ᾅδε, κρεῖσσον καὶ κάλλιον ἀμαιμακέτε πυρὸς, ἤγων, ταχύτερον τῦ τῆς ἀςραπῆς πυρὸς, ἅπερ καὶ ἄτε καὶ καθὰ εὔπλεον ὄρνιν. Ταῦτα δὲ λέγει ἵνα δηλώσῃ τὸ τάχος τῶν συμβαινόντων τότε θανάτων, ὧν ἀνάριθμος καὶ ἀσύλακλος ἡ πόλις ἐλλυίαι. Διὰ τύτων γὰρ συνίςαλαι.

Ib. Ἀλεξίμοροι] ἀποδιώπησις τὴν μοῖραν ἤγων, τὴν δυσχίαν.

172. Καὶ

Εἴ ποθε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ
Ὀρνυμένας πόλει, ἠνύσαθε
Ἐκλοπίαν φλόγα πήμαθος,
Ἔλθεθε νῦν, ὦ πόποι.
Ἀνάριθμα γὰρ φέρω πήμαθα·
Νοσεῖ δέ μοι πρόπας σόλος.
Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,
Ὅ, τις ἀλέξεθαι· ἔτε γὰρ
Ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς
Αὔξεθαι, ἔτε τόκοισιν
Ἰηΐων καμάτων ἀνέχεσι
Γυναῖκες· ἄλλον δ' ἂν
Ἄλλῳ προσίδοις,
Ἅπερ εὔπλερον ὄρνιν,
Κρεῖσσον ἀμαιμακέτᾳ πυρὸς

172. Καὶ προτέρας ἄτας] τῆς ἀπὸ τῆς Σφιγγός. Τὸ δὲ ἠνύσαθε ἀντὶ τοῦ, ἐφθείραθε. καὶ Ὅμηρος· "Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον "ἀνιηκόλησας."

172, 173. Ὑπὲρ Ὀρνυμένας πόλει] ἢ ὑπὲρ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, ἤγουν, κινουμένας κατὰ τῆς πόλεως.

173, 174. Ἠνύσαθε Ἐκλοπίαν] ἤγουν, ἐποιήσαθε ἐκλελοπισμένην· τουτέστι ἐξελοπίσαθε, ὑπερόριον ἐποιήσαθε. Τόπος παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὁ Θεός.

Ib. Ἐκλοπίαν] ξένην καὶ ἀλλόκοτον. ἢ ἠνύσαθε αὐτὴν ἐκλοπίαν γενέσθαι. Ὃ ἐστιν ἐκτὸς καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως.

Ib. Φλόγα πήμαθος] περιφραστικῶς, τὴν πημονὴν τὴν διάπυρον.

177. Πρόπας σόλος] ἡ πᾶσα δύναμις, ὁ πᾶς λαός.

178. Φροντίδος ἔγχος] ἀλληγορικῶς ἡ βοήθεια, παρὰ τὸ ἔχεσθαι. Οἷον, ὐκ ἔνεστι τῷ νῷ τῆς φροντίδος ἔγχος. Τοῦτο δὲ, οἷον τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γιγνόμενον ἀλέξημα καὶ ἀμυντήριον.

180. Ἔκγονα—χθονὸς] ἢ τὰ δένδρα, ἢ τὰς παῖδας φησίν.

Ib. Ἔκγονα] Ἤγουν, σῖτοι καὶ τὰ ἄλλα γενήματα, οἱ κάρποι.

181. Οὔτε τόκοισιν] αἵτε γυναῖκες τῶν καμάτων ἐν τοῖς τόκοις ὐκ ἀνέχουσι. Τουτέστιν, ὐ περιγίγνονται τῶν πόνων. Τὸ δὲ ἀνέχεσιν, ἤτοι ἐλευθεροῦνται, καὶ ἄνω ἑαυτὰς ἔχουσιν ἡ ἄγουσιν· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἄνω νευόντων μόγις ἐν τῷ νήχεσθαι. Ἢ ἄνεσιν ἔχουσιν.

182. Ἰηΐων] ἤτοι τῶν μετ' εὐχῆς γιγνομένων, ἢ τῶν λοιμικῶν· Ἰήιος γὰρ ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἀγυιὰ τῶν λοιμῶν ἀναφερέται· ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα κοινὸν ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος· αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιᾶσι φωνάς· οἱ δὲ ἀκούσι τῶν Θρηνητικῶν.

183. Ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ] ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ἴδοις ἀποθνήσκοντα, ὡς ὄρνιθες ἐν τῇ πλήσει ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ πίπτοντας.

185. Εὔπλερον] Καλῶς ἔχοντα ἔνεκα τῆς πλήσεως, ἤγουν ὠκυπλέρην.

186. Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς] ἢ οἷον ὀξυτέρου πυρὸς εἰς τὸ σπεύδειν εἰς ᾅδου· ἢ κρεῖσσον πυρὸς, ὡς μὴ καταλαμβάνειν τὸ πῦρ τὸ τῶν ἀποθνησκόντων πλῆθος καὶ καίειν· καὶ γὰρ ὑπερ-

Ὄρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρᾳ
Θεᾷ, ὧν πόλις ἀνάριθμος
Ὄλλυται. νηλέα δὲ γενέθλα
Πρὸς πέδῳ θαναληφόρῳ
Κεῖται ἀνοίκλως· ἐν δ' ἄλοχοι
Πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες
Ἀκτὰν παρὰ βώμιον
Ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
Ἱκτῆρες ἐπισονάχυσι.

ὑπερβολὴ καὶ ἐπίτασις τῦ πάθους. Ἄλλως· ἐν τοσούτῳ τῆς περιστάσεως μεγάλης φλογὸς, καὶ πρὸς ἣν οὐκ ἔχει μῆκος παραβαλεῖν.

187. Ὄρμενον] κινούμενον πρὸς τὴν παραλίαν τῷ ἑσπέρᾳ Θεᾷ, ἤγουν, σκοτεινῷ· περιφραστικῶς δὲ τῷ ᾅδῃ· πρὸς ὃν ἔλεγον διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης κατάγεσθαι τὰς ψυχάς.

187, 188. Ἑσπέρᾳ Θεᾷ] τῷ ᾅδῃ.

189. Νηλέα δὲ γενέθλα] νηλέα τὰ μὴ τυγχάνοντα ἐλέους· τὸ αὐτὸ δέ ἐστι τῷ ἀνοίκλως· οὐκ ἀλέων δὲ ἀλλήλων, ἴσως ὑπὸ τῆς συνηθείας τῷ κακῷ, ἢ ὑπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ὁμοίων.

Ib. Νηλέα δὲ γενέθλα] κεῖται δὲ πρὸς πέδῳ θαναληφόρῳ ἀνοίκλως νηλέα καὶ ἀνηλεῶς γενέθλα· τοῦτ' ἔστιν, ἐκπίπτουσι τῶν γαστέρων τῶν γυναικῶν τὰ ἔμβρυα, πρὶν ἢ τυχεῖν τῷ προσήκοντος τῷ τοκετῷ καιρῷ, ὑπὸ τῦ λοιμῦ φθειρόμενα. Ἐν δὲ τούτοις τοῖς ἀώροις γεννήμασιν, αἱ ἄλοχοι καὶ αἱ μητέρες αὐτῶν σὺν ταύταις. Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, καὶ αἱ πολιαὶ μητέρες αὐτῶν ἐπισονάχυσι καὶ θρήνυσιν, ἄλλοθεν ἄλλαι παρὰ τὴν βώμιον ἀκτὴν, ἤγουν, παρὰ τοῖς ναοῖς ἐν θυσίαις, ἱκτῆρες καὶ παρακλήτορες τῶν λύγρων πόνων. Τοῦτ' ἔστ.ν, αἱ μὲν ἄλοχοι διὰ τα ἄωρα γεννήματα ἱκετεύουσαι, δι' αὐτὰς δ' αἱ μητέρες αὐτῶν. Καλῶς δ' εἶπε τὸ βώμιον ἀκτὴν. Ὥσπερ γὰρ τοῖς ἐν θαλάσσῃ κινδυνεύουσιν αἱ ἀκλαὶ σωτήριον, ὕτω καὶ αὐλαῖς οἱ βωμοί. Ἐκλαῦσθε γὰρ θύσαι, ἀπαλλαγῆναι ἔυχοῖλαι. Παίων δὲ, ὃς ἐστιν ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα ἐπ' ἀφέσει λοιμῦ ἀδόμενος, λάμπει, καὶ διὰ πυρσῦ εἰς ὕψος αἴρεται ἐξ ὑμῶν· Καὶ γῆρυς καὶ βοὴ γονόεσσα καὶ θρηνητικὴ, ὅμαυλος καὶ συμμιγὴς καὶ ὁμόβρυος, ὑπὲρ ὧν καὶ ἀντίων, τῷ παιᾶνος καὶ βοὸς, ὦ χρυσέα Φύγαίτερ Διὸς Ἀθηνᾶ ἐυῶπα καὶ ἐυσθαλμος, πέμψον ἡμῖν ἀλκὴν καὶ βοήθειαν, καὶ τὸν μαλερὸν καὶ καυσικὸν Ἄρεα, ἤγουν, τὸν λοιμόν. Εἰκότως δὲ τὸν λοιμὸν Ἄρει παρεικάζει, ὡς Φθορᾶς ἄϋλιον, ὅσπερ ἐκεῖνος· ἧς νῦν Φλέγει καὶ καίει μὲ ἄχαλκος ἀσπίδων, ἤγουν, δίχα ζιφῶν καὶ ἀσπίδων· τούτοις γὰρ ἐπέρχεται Ἄρης· φλέγει μὲ αὐλιάζων καὶ ἐμπίπτων περιδόπλος καὶ μέγας καὶ σφοδρός. Περιδόπλον δὲ τοῦτον καλεῖ, διὰ τὸ καὶ ἐν τούτῳ πολλὰς γενέσθαι, ὅσπερ ἐν πολέμοις, βοάς· δὸς νωτίσαι καὶ παλινδρομῆσαι, καὶ ποιήσασθαι δράμημα καὶ πορείαν παλίσσυλον καὶ ὀπισθόρμηλον τῆς παλείδος.

190. Πέδῳ θαναληφόρῳ] Παρὰ τῇ γῇ τῇ θαναληφᾷ, τῇ φθοροποιᾷ, ὅτι ἀπὸ τῆς γῆς μέλαλαμβάνυσι τῆς λοιμικῆς νόσυ τὰ ζῶα.

191. Ἀνοίκλως] μὴ φροντιζομένη ὑπό τίνος ἐλευθεραθῆμεν.

192. Ἐπὶ μαλέρες] Ἤγουν, ἐπὶ τούτων δὲ, αἱ ἄλοχοι κεῖνται δηλονότι. Ἐπίπαπτος· ὁ ἐπὶ τῷ πάππῳ πάπτος· ὕτω καὶ ἐπιμήτης ἡ μάμμη.

193. Ἀκλὰν παρὰ βώμιον] ἀντὶ τῦ παραχώριον, ὅπυ οἱ βώμοι τῶν ναῶν εἰσίν· ἐκ τούτυ δῆλον ὅτι καὶ τέλειοι ἀπέθνησκον. Ἄλλως· ἐπ' ἀκλὰν παραβώμιον, ἐπὶ τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐξοχήν.

194. Ἄλλοθεν ἄλλαι] ἤγουν, ἀπ' ἄλλυ μέρους, ἄλλαι κείμεναι δηλονότι.

195. Ἱκτῆρες] τυτέστιν ἱκέτιδες.

Ib. Ἐπισονάχυσι] ἀντὶ τῦ, σονάχυσι, ἕνεκα τῶν χαλεπῶν πόνων.

Παιὼν δὲ λάμπει, ϛονόεσσά τε γῆρυς
Ὄμαυλος· ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα
Θύγατερ Διὸς εὐῶπα, πέμψον
Ἀλκαν, Ἄρεά τε τὸν μαλερὸν,
Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
Φλέγει με περιβόητος ἀνλιάζων,
Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι
Πάτρας ἔπυρον· εἴτ' ἐς μέγαν
Θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θρηϊκιον κλύδωνα.

196. Παιὼν δὲ λάμπει] ἀντὶ τοῦ, ἀκμάζει λαμπρὰς τῇ φωνῇ· λεγέσθαι περὶς ἀπόλλωνα τῶν Ἑλλήνων.

1b. Παιὼν δὲ] Ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος περιφανῶς ὑμνεῖται. Ἐπαιάνιζον οἱ μὲν παθόντες, ἐπαίανιζον οἱ παθόντες.

197. Ὄμαυλος] Ἅμα ὑπὸ πάντων ἀδομένη ὀξὺ ἐξῆσα καὶ καθαρὸν εὐῶπις περὶς μὲν τὸ ἄρεα, τὸ ἄχαλκος. περὶς δὲ τὸν μαλερὸν, τὸ φλέγει. Ὄμαυλος. ὁμόθρους, ὁμόφωνος. Τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐϛι τῷ ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ ϛοναγμάτων.

197, 198. Ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα Θύγατερ] περὶς τὸν φήμην πάλιν φησὶ τῆς μανίας. Ἐλπίζουσι γὰρ ἐπί τινι ἀγαθῷ τὸ μάνευμα ἀποδῶναι. Χρυσέα δὲ, τιμία· φασὶ γὰρ ὕτως τιμᾶσθαι χρυσῆν.

199. Ἄρεά τε τὸν μαλερὸν] ἀντὶ τοῦ, τὸν καλαμαρχίνοπλα. Τάττει δὲ τοῦτο ἐπὶ τῷ λοιμῷ τῷ δίκην ἀκατοῦλος πολέμου. Ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ πέμψον.

200. Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδαν] ὐ χρώμενος ὅπλοις φλέγει ἡμᾶς. Περιδόητος δὲ, περὶ ὧν ἔκαϛος βοᾷ. Μετὰ βοῆς καὶ ὁμωγῆς ἐπιὼν, ὡς ἐπὶ πολέμῳ πάλιν.

202. Νωτίσαι] ἀπελάσαι. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ νῶτα διδόντων ἐν ταῖς φυγαῖς. ἢ ὕτως, πέμψον ἀλκὴν ἄϛε παλινδρομοῦντ' αὐτὸν γενέσθαι, τὰ νῶτα τῇ πόλει δόντα. Λείπει δὲ τὸ δός.

203. Πάτρας ἔπυρεν] ἤτοι ἐπ' ὄρει, ὃ ἐϛιν εἰς ἄνεμον. Ὄμηρος, "Εἰς ὄρος, ἢ εἰς "κῦμα." ἢ ἄπυρον, ἀπὸ τῶν ὄρων τῆς πόλεως.

1b. Πάτρας ἔπυρον] ἤγουν, ἐπὶ τῶν ὄρων ἐλθόντα τῆς Ἀμφιτρίτης· ἢ ἔπυρον, ἤγουν ἐπυρϛαλῆ καὶ ὁρμήσαντα, εἴτ' εἰς τὸν μέγαν Θάλαμον καὶ οἶκον τῆς Ἀμφιτρίτης, ἤγουν, τὸν Ὠκεανὸν, εἴτ' εἰς τὸν Θρηϊκιον κλύδωνα, τὸν ἀπόξενον ὅρμον. Ἰϛέον δ' ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ τῆ Εὐξείνης ὁ Θρᾳκικὸς ἐϛι βόϛπορος. Καλεῖται δ' Εὔξεινος κατ' εὐφημισμόν. ὁλοῖ δὲ καὶ ὕτος ἀπόξενον ὅρμον εἰπών· πολλῶν γὰρ φθορᾶν τοῖς ἐκπλέουϛιν αἴτιος. Φησὶ δὴ καὶ Αἰσχύλος, "Ἐχθρόξενος ναύτησι, μητρυιὰ πα"ῶν." Ἐάν τι γὰρ κακὸν ἀφῇ ὁ νὺξ ἐν τῷ τέλει, τοῦτ' ἐφ' ἡμέραν ἔρχεται. τὸν καὶ ὅτινα λοιμὸν φθίσον καὶ ἀφάνισον ὑπὸ τῶν σῶν κεραυνῶν, ὦ Ζεῦ ὁ νέμων καὶ ἄρχων καὶ διεξάγων ἐν πράτει καὶ ἐξουσίᾳ τῶν πυρφόρων καὶ καυσικῶν ἀϛραπῶν.

1b. Εἴτ' ἐς μέγαν] κατὰ τῷ βυθῷ. τοῦτο γάρ ἐϛι Θάλαμος Ἀμφιτρίτης, ὅγυν, ἔνθα αἱ συμπληγάδες πέτραι εἰσίν.

205. Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον] ἴσως τὸν Ἀλμυδησσὸν φησι, περὶ ὧν ἱϛορεῖται πολλὰ ναυάγια γίνεσθαι. ὥϛε μὴ μόνον ἐξ ἁπάσης χῆς ἐξαπλάσθαι, ἀλλὰ μηδὲ ἐκ καινῆ θαλάσσῃ εἶναι. Ἀπόξενον δὲ, δυσχείμερον.

207. Τίλε-

Τέλει γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ,
Τῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεσθαι.
Τὸν, ὦ πυρφόρων ἀγραπᾶν
Κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσορόφων
Ἀπ' ἀγκύλων βέλεα θέλοιμ' ἂν
Ἀδάμας' ἐνδαλεῖσθαι,
Ἀρωγὰ προσαθένηα,
Τάς τε πυρφόρυς Ἀρτέμιδος
Αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει ὄρεα
Διαΐσσει· τὸν χρυσομίτραν
Τὲ κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον

207. Τέλει γὰρ εἴ τι] ἀντὶ τῦ εἴ τι ἡ νὺξ ἀγαθὸν καλαλείπει, τῦτο ἐν ἡμέρᾳ ἀναιρεῖται, βύλεται δὲ λέγειν ὅτι τὰ κακὰ ἀδιάλειπτον ἔχει. εἰ γάρ τι ἡ νὺξ ἀφῇ ἐπὶ τῷ ἑαυτῆς τέλει ἀβλαβὲς, μὴ φθάσασα αὐτὸ ἀπολέσαι, τῦτο μεθ' ἡμέραν ἀνήρπασαι.

209. Τὸν, ὦ πυρφόρων] τὸν ἀντὶ τῦ ὃν. Τὸν μαρανλικὸν ἄρεα κεραύνωσον, ὦ Ζεῦ. Ἄλλως· ὦ νέμων (ἤγων, διοικῶν) τὰ κράτη τῶν πυρφόρων ἀγραπᾶν. ἢ ὕτως· ὦ νέμων τῷ κράτει τῷ σῷ καὶ διὰ τῆς σῆς ἰσχύος τὴν πυρφόρον ἀγραπήν.

211. Ὑπὸ σῷ φθίσον] Φθεῖρον ὑποθεὶς τῷ σῷ κεραυνῷ, ἤγων, κεραύνωσον αὐτὸν, καὶ κατ' αὐτῦ βαλὼν τὸν σὸν κεραυνόν.

212. Λύκει' ἄναξ] Θέλοιμ' ἂν ἐνδαλεῖσθαι καὶ ὁρμᾶσθαι κατὰ τῦ λοιμῦ, ἀπὸ τῶν χρυσορόφων ἀγκύλων καὶ τόξων, καὶ τὰ σὰ ἀδάμαζα καὶ ἀΐδια βέλη, προσαθένια ἀρωγά. Τῦτ' ἴσι πρὸς αὐτὸν πεμφθέντ' εἰς ἐμὴν βοήθειαν, καὶ τὰς πυρφόρυς καὶ καυσικὰς αἴγλας τῆς Ἀρτέμιδος, ἤτοι τὰ βέλη, σὺν αἷς διαΐσσει καὶ διέρχεται τὰ ὄρη Λύκεια, ἤγων, ἐνθα οἱ Λύκοι διαλείπουσι· κυνηγετικὴ γὰρ ἡ θεός. Καὶ κικλήσκω καὶ ἐπικαλῦμαι τὸν Βάκχον καὶ Διόνυσον τὸν ἐπώνυμον τῆσδε τῆς γῆς, τὸν Εὔϊον τὸν χρυσομίτραν, καὶ τὴν χρυσῆν περικεφαλαίαν ἔχοντα, τὸν οἰνοπα, καὶ τὸν καμαρικὸν, τὸν μονόσολον, τὸν μόνον μετὰ τῶν μαινάδων πορευόμενον, πελασθῆναι καὶ πλησιάσαι, φλέγοντα καὶ καίοντα ἐν πεύκῃ καὶ ἐν λαμπάδι ἀγλαΐπι καὶ καυσικῇ, ἐπὶ τὸν Θεὸν, ἤγων, τὸν λοιμὸν τὸν ἀπότιμον ἐν Θεοῖς, ἤγων, ὃν μόνον ἐκ Θεῶν ἠδεῖς τῶν Θεῶν, εἰδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐτίμησε. καλῶς δ' εἶπε τὸ ἐπώνυμον, ἤτοι Θηβαῖον· ἐκ Θηβῶν γὰρ ὁ Διόνυσος· εἰκότως δὲ καὶ τὰ τῆς Ἀρτέμιδος τόξα αἴγλας καλεῖ. ἀλληγορεῖται γὰρ αὕτη πρὸς τὴν σελήνην. Πυρφόρυς δὲ, ἢ διὰ τὸ δίκην πυρὸς τοῖς δεχομένοις τὰ βέλη τυγχάνειν, ἢ διότι χρυσᾶ ἦν.

214. Ἐνδαλεῖσθαι] ἐν μερισμῷ δίδοσθαι καὶ διαλείπειν. Μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν διανεμομένων.

218. Τὸν χρυσομίτραν] τὸν Θηβαῖον Διόνυσον, τὸν ταῖς Βάκχαις συνοικῦντα.

220. Τὸν

Γᾶς οἴνοπα Βάκχον Εὔϊον
Μαινάδων μονόσολον,
Πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ
Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
Ἀλκὴν λάβοις ἂν καὶ κακῶν ἀνακύφισιν.
Ἃ γὼ ξένος μὲν τῷ λόγῳ τῷδ' ἐξερῶ,
Ξένος δὲ τῷ πραχθέντος· ἐ γὰρ ἂν μακρὰν
Ἴχνευον αὐτὸς, μὴ ἐκ ἔχων τι σύμβολον·
Νῦν δ' (ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ)

219. Τὸν Ἐπώνυμον] ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῶν Θηβαίων καλούμενον.

221. Μονόσολον] Τὸν μόνον —— τὸν συμπορευόμενον ταῖς μαινάσιν, διότι ἔχει λαμπρὰν ὄψιν.

Ib. Μονόσολον] γράφεται ὁμόσολον.

223. Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον θεὸν] λέγει τὸν Λοιμὸν, τὸν μὴ μεθέχοντα τῆς τιμῆς τῶν θεῶν· θεῶν γάρ ἐστι τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἀνθρώπους.

224. Αἰτεῖς] ὧν δ' αἰτεῖς, ἀλκὴν λάβοις ἂν κακῶν ἀνακύφισιν κακῶν. ἐὰν θέλῃς τὰ ἐμὰ ἔπη δέχεσθαι, ἃ δὲ ἔπη ἐξερῶ ξένος ὢν καὶ τῷ πράγματος καὶ τῷ λόγῳ. οἷον, ἐκ ἀκηκοὼς πρότερον περὶ τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου, ὑδὲ μὴν καθ' ὧν χρόνον ἐπράχθη ὁ φόνος παρών.

226. Κἀνακούφισιν] Ἐλευθερίαν τῷ βάρους τῶν κακῶν.

227. Τῷ λόγῳ] τῷ λεχθέντος ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

Ib. Ξένος μὲν] Οὐκ ἐνεχόμενος ζητεῖν τὸν λόγον τοῦτον τὸν περὶ τοῦ φονέως· ἐκ ἐνεχόμενος ζητεῖν τὸ πραχθέν· ξένος τῷ λόγῳ, ἐπεὶ ἐκ ἦς· μοι συγγενὴς, ἢ ξένος τῷ πραχθέντος· ἐ γὰρ ἐγὼ ἐπραξα τὸν φόνον.

228. Τῷ πραχθέντος] ἐδέτερόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ τῆς πράξεως. Τὸ δὲ, ἐ γὰρ ἂν μακρὰν, κατασκευὴ ἐστὶ πρὸς τὸ, τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη κλύων δέχεσθαι, καὶ τὰ ἑξῆς. Οὐκ ἀληθῶς δὲ τοῦτο λέγει, ἀλλ' ἵν' ἐντεῦθεν ἀπατᾷ τὸν πεισήσαντα καὶ ἀκούσαντ' ὁμολογῆσαι τὸν πρᾶξιν.

230. Νῦν δ' (ὕστερος γὰρ ἀστὸς——] μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ξένων τελούντων τῇ μετοικίᾳ.

Ib. Εἰς ἀστοὺς τελῶ] ἀλλὶ τῷ πεπολίτογράφημαι, καὶ ἄρτι αὐτὸς ἐνομίσθην ξένος ὢν, καὶ ἐβασίλευσα. Ἄλλως· νῦν δὲ εἰς ἄστυς τελῶ· δόκῶν γὰρ εἶναι ξένος, τῆς βασιλείας τέτυχηκα. Ἐπεὶ ἂν (φησὶ) συντελῶ εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ μέλει μοι τῶν κοινῶν, ταῦτα ὑμῖν προφανῶ. Μετῆλθε δὲ ἀπὸ τῶν συντελούντων ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν εἰς τὸ κοινὸν φερόντων.

Ib. Εἰς ἀστοὺς τελῶ] εὕρηται καὶ τελῶ καὶ τελῶν· καὶ τὸ μὲν τελῶ διὰ μέσου εἶπεν. Εἰ δὲ τελῶν γράφεις, τὸ μὲν νῦν δὲ, ἐκ ἀποδώσεις, πρὸς δὲ τὸ τελῶν ἅπαντα τὸν ἑξῆς λόγον συνάψεις. Καὶ γὰρ ὅμοιον, ὡς πρώην ἔφαμεν, τῷ, Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι ὃν' ἐχθρὸς ἦμην.

231. Τμῶν

Ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
Ὅςις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκυ
Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλεθο,
Τοῦτον κελεύω πάνθ' σημαίνειν ἐμοί.
Κεἰ μὲν φοβεῖται τὸ πίκλημ', ὑπεξελὼν
Αὐτὸς καθ' αὑτοῦ· πείσεσθαι γὰρ ἄλλο μὲν
Ἀσεργὲς ἀδὲν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
Κέρδος τελῶ 'γὼ, χ' ἡ χάρις προσκείσεται.
Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλων
Δείσας ἀπώσῃ τοῦπος, ἢ χ' αὑτοῦ τόδε,
Ἃ 'κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅςις ἔςι, γῆς
Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,

231. Ὑμῖν προφωνῶ] Οὐν ὡχ ὕτω ποιῶ δηλονότι, ἀλλὰ προφωνῶ, ἤγουν, προαγγέλλω ὑμῖν πᾶσι τοῖς Καδμείοις· ὕςερος γὰρ αὐτὸς ἀςὸς εἰς ἀςὰς τελῶ τάδε· τελεῖ εἰς τὰς Ἕλληνας· ἤγουν, Ἕλλην ὑπάρχει· καὶ τελεῖ εἰς τὰς ἀςὰς, ἤτοι ἀςὸς ὑπάρχει, ὕςερος δὲ, διότι ὡς δοκεῖ ξένος ὢν, ἐπολιτογραφήθη. Ὅπερ μέλλω ἐρεῖν.

232. Ὅςις ποθ' ὑμῶν] Τὸ ὅςις ἀεί ποτε γενικῇ ὅςις τῶν ἀνθρώπων.

234. Πάνθ' σημαίνειν ἐμοί] τὰ προαχθέντα δηλονότι.

235. Κεἰ μὲν φοβεῖται] καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἴη πράξας, καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτὸς καθ' αὑτοῦ, τὸν φόβον ὑπεξελὼν λεγέτω· ὐδὲν γὰρ δεινὸν πείσεται, εἰ μὴ ὅτι τῆσδε τῆς γῆς ἀπαλλάξεται. Εἰ δὲ ξένην τις οἶδε τὸν φονέα, μηνυσάτω. Καὶ ἐυθὺς μὲν παρέξω κέρδος, καὶ ἐς ἀεὶ χάριν ἕξω. Παυλαχόθεν ὧν προτρέπεται τοὺς μηνύοντας.

Ib. Ὑπεξελὼν] ἀντὶ τοῦ ἐξελὼν. ἐκβαλὼν τὸν φόβον δηλονότι. Τὸ ἔγκλημα, ἤγουν, τὸν φοβερὸν φόβον, ὅτινα ἔχει ἐπὶ τῷ ἁμαρτήματι. Τὴν κατηγορίαν καὶ τὸ ἔγκλημα· ὕτω καὶ ἐπικαλῶ τὸ ἐγκαλῶ. Εἶγουν φοβεῖται τὸ ἔγκλημα ὡς μίγα, ἐκβαλὰν τὸν φόβον λέγει αὐτὸς καθ' αὑτοῦ. Ἤγουν, καὶηγορείτω αὐτοῦ· καὶ ὁ πάθει ἄνθρωπος ἄλλο βαρὺ ἐπαχθὲς, ἢ τὸ ἀποδημῆσαι τῆς πατρίδος, εἰς ἄλλην γῆν.

239. Αὐτόχειρα] Τὸν αὐτοεργὸν τῷ φόνῳ, καταχρησικῶς τὸν φονέα· αὐτόχειρ δὲ ὁ οἰκείαις χερσὶ τοῦργον χρησάμενος.

240. Κέρδος τελῶ] ἤγουν, πρὸς τὸ, χάριν αὐτῷ ἕξειν με, καὶ πλείας ἕξει δωρεὰς τῦ μηνύσαντος.

Ib. Προσκείσεται] Προσεθήσεται ἐπὶ προσθήκης καὶ ἄλλο προσκείσεται.

Ib. Προσκείσεται] ἐπὶ προβλήματος ἐπὶ ἀνίων, καὶ ἐπὶ νεκρῶν. Ἐφύλαξε μὲν τὸ πρόσωπον· ἤλλαξε δὲ τὸν ἀριθμόν. Τὸν λόγον ὃν προσάσσω.

243. Ἃ 'κ τῶνδε] οἷον, ἀπ' αὐτῶν ἀναγκασθεὶς τῶν πραγμάτων.

244. Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ] πολὺν ἔλεον ἐργάζεται ὁ λόγος, ὅτι κατηγορεῖ ἑαυτοῦ ἀγνοῶν. Πρότερον δὲ τὰ φιλάνθρωπα εἰρηκὼς, τελευταῖα ἐπήνεγκε τὰ σκληρότερα.

248. Χέρ-

Μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινὰ,
Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μῆτε θύμασι
Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
Τῇδ' ἡμῖν ὄντος· ὡς τὸ Πυθικὸν θεὸς
Μαντεῖον ἐζέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
Ἐγὼ μὲν ἔν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
Καὶ εὔχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτέ τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκλῦψαι βίου.
Ἐπεύχομαι δ' οἴκοισιν εἰ ξυνέσιος
Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμὲ συνειδότος,
Παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.
Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
Ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τῷ θεῷ τε, τῆσδέ τε

248. Χέρνιβας] Θυσίαι· χέρνιψ δὲ τὸ περικαθάρσιον ὡς πού φησιν ὁ Συνέσιος τὰς περὶ τῷ τενίσματος χέρνιβας· χέρνιψαι, τὸ τὰς χεῖρας ἀπονίζειν ὕδατι.

249. Ὡς μιάσματος] δίον εἰπεῖν ὡς ὄλος μίασμα, περὶς τὸ τῇδ' ἐποίησε μιάσματος.

250. Τὸ Πυθικὸν] Πλαγιασμὸς, σχῆμα καινοπρεπές. Τῷ Πυθίῳ τὸ κλητικὸν ἀνὶ γενικῆς τῷ περὶς ἄξανὶ ζητεῖν τὸν φονέα.

252. Τῷ τε δαίμονι] τῷ ταῦτα μανίευσαμένῳ Ἀπόλλωνι.

254. Καὶεύχομαι] καὶαρᾶμαι τὸν φονέα.

256. Ἄμοιρον] ἤτοι κακόμοιρον· ἢ μᾶλλον τῶν νενομισμένων μετειληφότα, ἀλλ' ἄπαφον ἐκβληθῆναι. Ἀγνοῶν δὲ ἐπαρᾶται ἑαυτῷ εἰ ξύνοιδε τὸν φονέα, δίς. καὶ περιπαθίζεις γίγνεται ὁ λόγος.

257. Ἐπεύχομαι] ἐπεύχομαι ἐπὶ εὐχῆς. ἐπεύχομαι δὲ τὸ ἀπαγορεύω· κατεύχομαι δὲ, τὸ καὶαρᾶμαι. Ἐχι δὲ καὶ ἐπὶ καλῶ καὶευχή. Ἀριςείδης· "Ὅσα δὲ γενεθλίοις θεοῖς καὶηύκται." Ἡ καλὰ ἐνλαῦθα ἀρχὴ, ἀνὶ τοῦ, λίαν. Καὶαςρέψαι τὴν ζωήν.

260. Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω] ἐνδέχως ἐντέλλομαι τὸ ἀγγεῖλαι τὸν φονέα, ἢ ἀπωθεῖσθαι τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν θυσιῶν. Πρὸς τὸ Ἐγὼ μὲν τοιόσδε, ἀποδίδοται τὸ ὑμῖν δέ.

Ib. Τελεῖν] Τελῶ τὸ ἀργύριον· τελῶ τὴν χάριν ὡς ἀρτίως ἔφη. Τελῶ εἰς τὰς Ἕλληνας. Ἡγεῖ, Ἕλλην εἰμί. Τελῶ καὶ τὸ πράτω ὃ κρεῖττον, μετὰ τῆς ἐκ, ἤγουν, ἐκτελῶ.

261. Ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ] ἐπισκήπτω ταῦτα ἐπεὶ εὑρημένα τῷ φονέως καὶ δίκην διδακότος, ἀπαλλάξεσθαι μὲν φρονίδος· ἀσφαλίςερον δὲ αὐτῷ καὶ τὰ πράγματα ἕξει, τῆς καὶὰ τῶν βασιλέων τόλμης ὑπεςαλμένος, τῷ τὸν ἅπαξ τετολμηκότα κεκολάσθαι.

Ib. Τῷ θεῷ τε] τῷ Ἀπόλλωνος.

Γῆς, ὦδ' ἀκάρπως καὶθέως ἐφθαρμένης.
Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν ὕτως ἐᾶν,
Ἀνδρός γ' ἀρίστε βασιλέως τ' ὀλωλότος,
Ἀλλ' ἐξερευνᾶν. νῦν δ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
Ἔχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
Ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
Κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
Μὴ 'δυσύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ' ὡσπερεὶ τοὐμοῦ πατρὸς
Ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι
Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ

262. Ὦδ' ἀκάρπως] Μὴ παρὰ τίνος τῶν θεῶν εὑρισκόσης βοήθειαν ἡ τῦ αἰτίου.

263. Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν] καὶ γὰρ εἰ μὴ ἦν ὅλως τὸ ἄγος ὑπὸ θεῶν ἐλαυνόμενον, καὶ οἱονεὶ πολυπραγμονούμενον, ὑμᾶς ἔδει κινυμένους οἴκοθεν, καὶ μὴ ἀναμείναντας τὴν ἐκ θεῶν σῆξιν ἀναζητεῖν.

Ib. Γὰρ ἦν] τὸ γὰρ πρὸς τὸ ὠδὲ συναπλέον, εἰ καὶ τὸ εἰ διὰ μέσου ἡ βία τῦ μέτρου τέθηναι ἠνάγκασεν.

Ib. Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον] ἦγεν, τὸ ζητεῖν τὸν φονέα ὑπὸ τοῦ θεῦ κεκινημένον· νῦν δὲ δικαιόν ἐςι τὸ πρᾶγμα ἐπιζητεῖν. Καὶ ὁ θεὸς κινεῖ· καὶ ἐγὼ ἐπισκέψαιμι.

268. Ὁμόσπορον] Εἷς ἦν ἔσπειρε καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγὼ.

269. Κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν] κοινὰ ἀδελφὰ τοῖς ἐξ ἡμῶν οἷον, καὶ ἡμῖν ἂν ἐγένετο, εἰ ἦν τέκνα τῷ Λαΐῳ γενόμενα.

Ib. Εἰ κείνῳ γένος] τὸ ἐκείνῳ καὶ τὸ γένος πρὸς τὸ κοινῶν τε παίδων συναπλέον· τὸ δὲ κεῖν' ἄν, πρὸς τὸ ἦν ἂν ἐκπεφυκότα· τὸ δὲ εἰ, πρὸς τὸ μὴ 'δυσύχησεν, ὕτως, ἔχων γένος παίδων κοινῶν ἐκείνῳ, κοινὰ ἂν ἦν τὰ τέκνα ἐκπεφυκότα ἐκείνῳ, εἰ μὴ ἐδυσύχησε καὶ ἀπέθανεν· ἀποροῦσι δ' ἐνταῦθα πῶς λέγει κοινά. Εἰ γὰρ ἔζη ὁ Λάϊος, μόνος ἂν εἶχεν Ἰοκάσην, καὶ οὐδεὶς ἂν αὐτῷ ἐκοινώνει τῆς τῶν τέκνων σπορᾶς. Καὶ φαμὲν, ὡς τὸ μὲν ἀληθὲς ὕτως ἀπαιτεῖ· λέγει δὲ νῦν Οἰδίπους τὰ κοινὰ, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ γυναῖκα ἔχειν. Ἔοικε δ' ὥσπερ παρὰ κεκινδυνευμένον καὶ ὡ κατὰ τὴν πρέπουσαν ἀκολουθίαν. Δέον δ' εἰπεῖν, κοινὰ γὰρ ἂν ἦν, ἀσυνδέτως εἶπε, κοινὰ ἂν ἦν.

270. Μὴ δυσύχησεν] ὥςε μὴ παιδοποιήσασθαι.

271. Τὸ κείνου κρᾶτα] τὴν κεφαλὴν· εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνου, ἦγεν, τῷ γένει ἐνήλαιο ἡ τύχη· ἀντὶ τῦ ἐδυσύχησε τὸ γένος.

272. Ἀνθ' ὧν ἐγὼ] αἱ τοιαῦται ἔννοιαι οὐκ ἴσασι μὲν τῷ σεμνῷ, κινηλικαὶ δέ εἰσι τῷ θεάτρῳ. Αἷς καὶ πλεονάζει Εὐριπίδης· ὁ δὲ Σοφοκλῆς πρὸς βραχὺ μὲν αὐτῶν ἅπλεται, πρὸς τὸ κινῆσαι τὸ θέαιρον.

274. Τὸν αὐτόχειρα] τὸν αὐτουργὸν, τὸν ταῖς οἰκείαις χερσὶν ἐργασάμενον τὸν φόνον.

275. Τῷ Λαβδακείῳ] Λαΐου, Κάδμου, Πολύδωρος,

Τῆ πρόσθε Κάδμε, τῆ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν, εὔχομαι θεὺς,
Μήτ' ἄροσον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ,
Μήτ' ἔν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τῆδ' ἐχθίονι.
Ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
Τάδ' ἐς' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη;
Χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.—

ΧΟΡ. Ὡσπέρ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὦδ', ἄναξ, ἐρῶ·
Οὔτ' ἔκλαγον γὰρ, ὅτε τὸν κλανόντ' ἔχω
Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα, τῆ πέμψαντος ἦν
Φοίβῳ τόδ' εἰπεῖν, ὅσις εἴργασαί ποτε.—

ΟΙΔ. Δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεὺς,

Πολύδωρος, Λάβδακος, Λάϊος, Οἰδίπους, Πολυνείκης καὶ Ἐτεοκλῆς.

276. Ἀγήνορος] Ἀγήνωρ τὸν Κάδμον. Οὗτος τὸν Πολύδωρον. Οὗτος τὸν Λάβδακον. Οὗτος τὸν Λάϊον. Οὗτος τὸν Οἰδίποδα καλὰ ἀναποδισμόν.

277. Εὔχομαι] τινὲς μὴ δυνάμενοι τὰς θεὰς συνιάξαι, θεοῖς γράφουσι πρὸς τὸ εὔχομαι. Τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον, καὶ τοῖς μὴ δρῶσι ταῦθ' ἃ εἶπα, λέγω τὸ μήτ' εἰσδέχεσθαι, καὶ τὰ ἑξῆς, εὔχομαι μήτ' ἀνιέναι καὶ ἀναπέμπειν τὰς θεὰς αὐτοῖς γῆν τιν' ἀρόϊον, καὶ ἠρόϊασμένην. Τῦτ' ἔστι μὴ εὐοδῶν τὰς θεὰς τὰ σπέρματα αὐτοῖς. Δέον δ' ὕτως εἰπεῖν, μὴ ἀνιέναι τὰς θεὰς αὐτοῖς ἐκ γῆς ἠροϊασμένης σπέρματα, γῆν ἄροτον εἶπεν· ἐπειδήπερ ἡ ἠροϊασμένη γῆ δεχομένη τὰ σπέρματ' ἀνίησι. Τὸ δὲ τινὰ διὰ τῦτο εἶπεν ἵνα δείξῃ ὡς ὐ μόνον ταύτην τὴν γῆν λέγει, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἣν ἂν οἰκοῖεν.

Ib. Τοῖς μὴ δρῶσιν] Καὶ τοῖς μὴ πράτλυσι ταῦτα, ἤγουν, τοῖς μὴ ὑπερμαχομένοις καὶ ζηλῶσι τὸν φονέα.

Ib. Τοῖς μὴ δρῶσιν] τοῖς μὴ δεικνύσί μοι τὸν φονέα.

278. Ἄροσον] τιθέσι παρατόν.

Ib. Ἄροσος ὁ καιρὸς ὅτε ἀροϊριῶσιν.

279. Γυναικῶν παῖδας] Μήτε σπόρον τινα αὔξειν αὐτοῖς τὴν γῆν, μήτε τὰς παῖδας τῶν γυναικῶν αὔξειν τὴν γῆν δηλονότι. Καὶ ἔοι ταύτης τύχη μᾶλλον μεμισημένη.

281. Ὑμῖν δὲ] Ἤγων, τοῖς ἀποδεχομένοις τὰς ἡμετέρας λόγυς.

284. Ὡσπερ μ'] Καθὰ μὲ ἐν καλάραις ἐκράτησας, ὕτως ἐρῶ ἐν ταῖς αὐταῖς καλάραις. Ἤγων, ἐπὶ τῇ ἀρᾷ ἢ καληράσω ἐμοὶ ἐπ' αὐτῇ λέξω κράγω. Μέλα δάρσος λαμβάνω τὴν καλάραν, ὅτι ὐκ οἶδα τίς ἐστιν ὁ φονεὺς τῦ Λαΐυ. Τὸ δὲ ζήτημα τόδε, τῦ πέμψαντος ἦν Φοίβυ. ἤγων, τῆς δυνάμεως ἦν τῦ Φοίβυ εἰπεῖν. Λέγω ὅσις εἴργασαί ποτε τὸν φόνον δηλονότι.

286. Τὸ δὲ ζήτημα,] ἀπορῶν ὁ χορὸς ἐπὶ τὸ θεῖον πάλιν ἀναλήγει.

Ib. Τὸ δὲ——] τὸ τόδε, ὐ πρὸς τὸ ζήτημα συναπτέον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ὅσις· ὕτως, τῦ δὲ πέμψαντος Φοίβυ τὸ ζήτημα τὸ περὶ τῦ φόνυ ἦν εἰπεῖν τόδε, ὅσις ἄρα εἴργασαι τὸν φόνον.

288. Δίκαι' ἔλεξας] τῦτό φησιν ἵνα μὴ πάλιν πέμψωσιν εἰς θεὸν, καὶ γένηται διατριβὴ ἐν τῷ δράματι· ὅπερ ὑπόψυχρον.

Ib. Ἀναγ-

" Ἂν μὴ θέλωσιν, ὐδὲ εἷς δύναιτ' ἀνήρ."

ΧΟΡ. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.

ΟΙΔ. Εἰ καὶ τρίτ' ἐσὶ, μὴ παρῇς τὸ μὴ ὐ φράσαι.

ΧΟΡ. Ἄνακτ' ἄνακλι ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίσαμαι
Μάλισα Φοίβῳ Τειρεσίαν· παρ' ὅ τις ἂν
Σκοπῶν τάδ', ὦ 'ναξ, ἐκμάθοι σαφέσαλα.

ΟΙΔ. Ἀλλ' ὐκ ἐν ἀργοῖς ὐδὲ τᾶτ' ἐπραξάμην.
Ἔπεμψα γὰρ Κρέονλος εἰπόνλος, διπλᾶς
Πομπάς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν, θαυμάζελαι.

ΧΟΡ. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαι' ἔπη.

ΟΙΔ. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάνλα γὰρ σκοπῶ λόγον.

ΧΟΡ. Θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.

ΟΙΔ. Ἤκυσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' ὐδεὶς ὁρᾷ.

ΧΟΡ. Ἀλλ' εἴτι μὲν δὴ δείμαλός γ' ἔχει μέρος,

Ib. Ἀναΐκάσαι θεός] ὁ γὰρ Ἀπόλλων εἰ ἐξυλέλο, αὐτὸς ἂν ἐδήλω τὸν φονέα, καὶ ὐ ζητεῖν ἡμᾶς τᾶτον εἶα.

290. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ'] πρᾶτον καὶ ἐξαίρετον ἦν ἐρωτᾶν Ἀπόλλωνα περὶ τῶν παρόντων· ἐπεὶ δ' ὡς αὐτὸς φῄς, ὐκ οἷόν τε, τὰ δεύτερα ἐκ τῶνδ' ἃ μοι δοκεῖ, λέγοιμ' ἂν· τᾶτ' ἔζιν, ἅπερ εἰς βοήθειαν λόγων, τὰ δευτερεῖα Ἀπόλλωνος, ἔχειν μοι φαίνεν, φράσω.

291. Μὴ ὐ φράσαι] συνέζησις.

292. Ἄνακτ' ἄνακτι] ἀποκλειομένῃ τῇ πέμψιν εἰς Θεὸν, καλαφεύγουσιν εἰς τὴν ὁμοίαν μανίκὴν. Τῷ αὐτῷ δὲ ὀνόμαλι προσαγορεύει τὸν Τειρεσίαν ᾧ καὶ τὸν Θεὸν, καὶ τὰ αὐτὰ ὀρᾶν ἐκείνῳ φησίν. Ἄλλως· ἄνακλα λέγει τὸν Ἀπόλλωνα ἢ τὸν Τειρεσίαν, τὸν μὲν, ὡς φύσει ἀνάσσονλα, τὸν δὲ Τειρεσίαν, ὡς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὕτω τιμάμενον διὰ τὸ κράτος τῆς μανίκῆς.

295. Ἀλλ' ὐκ ἐν ἀργοῖς] κἀνλαῦθα τὸ κηδεμονικὸν τῷ ἤθει διετήρησε· τὸ μὲν οὖν διπλᾶς πομπὰς, τᾶς σπουδᾶς ἐσὶ τεκμήριον· τὸ δὲ, Κρέονλος εἰπόνλος, πιθανὸν εἰς τὰ ἐξῆς, ἵνα ὐ ὑπόνοια αὐτῷ πίζιν ἔχοι, το πεπεισμένον ὑπὸ τῶ Κρέονλος τὸν Τειρεσίαν μανεύεσθαι καὶ τὸ Οἰδίποδος τὰ ψευδῆ.

Ib. Ἐπραξάμην] Ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τῷ Φοίβῳ τὸ ὄνομα ἀνλὶ ἐπιῤῥήμαλος ὐκ ἀργῶς. Ὥσπερ τὸ ἐγεννησάμην παρὰ Συνεσίῳ ἀνλὶ τῷ, ἐγέννησα· καὶ τὸ διᾳκησάμην ἀνλὶ τῷ διᾴκησα. καὶ τὸ ἐθαυμασάμην ἀντὶ τῷ, ἐθαύμασα. Οὕτω καὶ τὸ ἐπραξάμην ἀντὶ τῷ, ἔπραξα. τῇ μὲν φωνῇ παθηλικά· τῇ δὲ σημασίᾳ ἐνεργήτικα.

296, 297. Διπλᾶς Πομπάς] Πομπὸς, ὁ προπομπὸς, καὶ πομπὸς ὁ ἀποσαλεὶς πρὸς τίνα μανπείαν. Διὰ δὲ τὸ μὴ παρεῖναι πρὸ μακρᾶ θαυμάζεται ὁ Τειρεσίας δηλονότι.

Ib. Διπλᾶς Πομπάς] Δύο τὰς παραπέμψοντας αὐτὸν δεῦρο.

298. Καὶ μὴν τά γ'] ἤγνη, ὅτι μὲν ἀπέθανε Λάϊος, ὁμολογᾶται· τὰ δ' ἀδόμενα περὶ τῷ θανάτῳ αὐτῷ, ὅπως γέγονε, μάταιά ἐζι καὶ ἀσύζαλα. Οἱ μὲν γάρ φασι ὡς ὑπ' ὁδοιπόρων τέθνηκεν· οἱ δ' ὡς ὑπὸ ληζῶν. ὥζε τύτων ὕτως ἐχόνλων, δεῖ Τειρεσίᾳ ἵνα τἀληθὲς εἴπῃ.

Ib. Κωφὰ] ψυχρὰ, καὶ ὐδὲν σαφὲς ἔχοντα, τὰ ψιθυριζόμενα.

301. Τὸν δ' ἰδόντ'] Τὸν δὲ ἰδόνλα τὸν φονεύσανλα ὐδεὶς ὁρᾷ ἀνλὶ τῷ, γινώσκει.

302. Δείμαλος ἔχει] Ἤγνη, ἀλλ' εἰ μὲν δὴ καὶ φόβν τι μέρος ἔχειν Εἰ ἔχει μέρος δείμα-

τος,

Τὰς σὰς ἀκύων ὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.
ΟΙΔ. Ὦ μή 'γι δρῶνλι τάρβος, ὐδ' ἔπος φοβεῖ.
ΧΟΡ. Ἀλλ' ὐὐξελέγχων αὐτόν ἐσιν· οἵδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάνλιν ὧδ' ἄγυσιν, ᾧ
Ταληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.—
ΟΙΔ. Ὦ πάνλα νωμῶν, Τειρεσία, διδακλά τε,
Ἀρρήλά τ', ὐράνιά τε, καὶ χθονοσιβῆ,
Πόλιν μὲν εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
Οἵᾳ νόσῳ σύνεσιν· ἧς σε προσάτην
Σῳῆρά τ', ὦ 'ναξ, μῦνον ἐξευρίσκομεν,
Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,
Πέμψασιν ἡμῖν ἀνλέπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἐλθεῖν τῦδε τῦ νοσήμαλος,
Εἰ τὺς κλανόνλας Λάϊον μαθόνλες εὖ,
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
Σὺ δ' ὐ φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
Μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μανλικῆς ἔχεις ὁδὸν,

τος, ἤτοι εἰ πως φοβεῖται ἀκέων τὰς σὰς ἀρὰς, ὐ μενεῖ· ἀλλ' ἐξαγγελεῖ.

Ib. Δείματός γ' ἔχει μέρος] ἤγυν, εἰ φοβεῖται καὶ ὑποπλεύει ὁ ἰδὼν μὴ ὕςερον γνωσθήσεται. Τὸ δέ γε πρὸς τὸ εἶτι συναπλέον, ὕτω, ἀλλὰ μὴν καὶ εἶτι μέρος ἔχει δείματος, καὶ τὰ ἑξῆς.

304. Ὦι μή 'γι] ὁ μὲ τὸ ἔργον δεδοικὼς, ὐδὲ τὸν λόγον φοβεῖται. Ἢ, ὐδὲ ὁ λόγος φόβον αὐτῷ ἐνλίθεται.

Ib. Ὦι μή 'γι] πᾶς ἄν εἰπὼν ὁ Οἰδίπως, τὸν δ' ἰδοὺ' ὐδὲις ὀρᾷ, νῦν φησὶν, ᾧ μή 'γι δρῶνλι τάρβος; Καὶ φαμὲν, ὡς τὸν ἰδόνλα ὐ θεατὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ συμπράκλορα νοεῖ.

Ib. Ὦι μή 'γι] Ὦι τινι τῶν ἀνθρώπων μὴ πρόσλοθέ τι κακὸν ἐςι φόβος, ὐδ' ἔπος φοβεῖ, ἤγυν, λόγος.

305. Ἀλλ' ὐὐξελέγχων] καὶ ταῦτα εἰς σύςασιν τῶν προσώπων, ἵνα μηδὲ ὕςερον δυνηθεὶη ἀρνήσασθαι.

306. Τὸν θεῖον] Θεῖον καλεῖ τὸν Τειρεσίαν, ὡς τἀφανῆ γιγνώσκονλα, ὅπερ ἐςὶ θεῶν.

308. Ὦ πάνλα νωμῶν] ὑποδοχὴ Οἰδίποδος ὑποδεξαμένυ ἀσμένως τὸν Τειρεσίαν.

Ib. Διδακλά τε] τὸ μὲν διδακλὰ πρὸς τὸ χθονοσιβῆ ἔχει τὴν δύναμιν. τὰ γὰρ γένα (τῦτο γάρ ἐςι τὸ χθονοσιβῆ) γνώσει καὶ διδαχῇ ὑποπίπλει. Τὸ δ' ἄῤῥητα πρὸς τὸ ὐράνια. Οὐδεὶς γὰρ οἶδε τὰ ἐν ὐρανῷ, πλὴν τῶν ἐν αὐτῷ καλοικούνλων θεῶν, καὶ ὅσοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τούτων ἐπιπνεόμενοι μανθάνουσι· ἐςὶ δὲ τὸ σχῆμα χιαςόν.

309. Χθονοσιβῆ] τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπίγεια.

311. Οἵᾳ νόσῳ] Σύνεσι τῇ νόσῳ καὶ σύνεσι τῇ μανίᾳ.

313. Φοῖβος γὰρ] ἤγυν, ὁ Ἀπόλλων· εἰ καὶ μὴ ἤκυσας τῶν ἀγγέλων πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν μόνην ἂν ἐλθεῖν ἐλευθερίαν τῦδε τῦ νοσήματος, εἰ τὺς κλανόνλας τὸν Λάϊον μαθόνλες εὖ κτείναιμεν, ἢ ἐκ τῆς γῆς πεμψαίμεθα φυγάδας.

310. Ῥῦσαι

Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν· ῥῦσαι δ' ἐμέ·
Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τῦ τεθνηκότος.
Ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν· "ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
"Ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων."—

ΓΕΙ. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
Λύει φρονοῦντι· ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
Εἰδὼς, διώλεσ'· ὡ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην.

ΟΙΔ. Τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕΙ. Ἄφες μ' ἐς οἴκυς· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ,
Κἀγὼ διοίσω τοὐμὸν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.

ΟΙΔ. Οὔτ' ἔννομ' εἶπες, οὔτε προσφιλὲς πόλει
Τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.

ΤΕΙ. Ὁρῶ γὰρ οὐδέ σοι τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν

320. Ῥῦσαι δ' ἐμέ] ὅρα τὸ κηδεμόνος, ὅτι τελειλαῖον ἑαυτὸν ἔταξεν, ὅπως ἀφέλοιτο τὸ φορτικὸν τῆς ἐξυσίας.

321. Μίασμα] ἤγυν, καθαρὸν ἡμᾶς τῦ μιάσματος. Τὸν μιασμὸν τὸν διὰ τὸν τεθνηκότα ἀκολυθήσαντα.

322. Ἄνδρα δ' ὠφελεῖν] παιδευτικὸς ὁ λόγος· δεῖ δὲ ἁπαντας ἀφ' ὧν δύναιντο ὠφελεῖν τὰς πόλας.

324. Φεῦ, φεῦ] ἄφιξις Τειρεσίε πρὸς Οἰδίποδα.

Ib. Φρονεῖν ὡς δεινὸν] ὡς δεινὸν (φησὶ) τὸ φρονεῖν, ὅταν τὸ φρονέμενον τῷ φρονοῦντι μὴ λυσιτελῇ. Σχεδιάζει δὲ, μὴ βυλόμενος εἰς φῶς ἄγειν τὰ τῦ Οἰδίποδος. Διαλελυμένως δὲ εἶπε, τέλη λύῃ, ἀντὶ τῦ, λυσιτελῇ.

324, 325. Μὴ τέλη Λύει] ἤγυν, λυσιτελεῖ.

325. Ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ] τὰ συμβησόμενά μοι, ὅτι ἀναίκασθήσομαι λέγειν ἃ μὴ βέλομαι, τὸ ἐξελέγχειν τὸν Οἰδίποδα, ταῦτα εἰδὼς, διώλεσα αὐτά. Οὐ γὰρ ἂν δεῦρο ἠρχόμην.

327. Ὡς ἄθυμος] Λίαν δύσθυμος, ἤγυν, λελυπημένος, ὦ ἐναντίον, ὁ εὔθυμος.

328. Ῥᾷστα] φορτίον, ἤγυν, τὴν παρεῦσάν σοι τύχην, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βαστάζόντων φορτίον. Ῥᾷστα, ἤγυν, εὐκολώτατα σά τε τὸ σὸν διάσεις ἀπὸ κοινῦ καὶ ἐγὼ τὸ ἐμόν· ἢν ἐμοὶ πίθῃς, ἤγυν, καλαπεισθῇς· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βαστάζόντων τι ταῦτα λέγεται· ἤγυν, καὶ σὺ εὐκολώτατα βαστάζεις τὸ σὸν φορτίον, ἤγυν, τὸν σὴν τύχην, καὶ ἐγὼ τὴν ἐμήν.

329. Ἢν ἐμοὶ πίθῃ] ἐάν με ἀπελθεῖν ἐάσῃς.

330. Προσφιλὲς πόλει] Τῇ πατρίδι δηλονότι ἤ τις σοι παρέσχε τὰς αἰτίας τῆς ἀναίρεσῆς.

331. Τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν] Ἀποστερῶν τὴν πόλιν τὴν φήμην· ἢ μὴ λέγων τὸν χρησμόν. Ἤγυν, οὐκ ἔχει σοι συμφέρον. Ἵνα οὖν μὴ ταῦτα πάθω καὶ ἐγὼ, ἤγυν, εἶπω τι ἔξω τῦ δέοντος, σιωπῶ. Τὸ ἀποστερῶ ἐνίοτε μὲν ἀπὸ αἰτιαλικῆς εἰς γενικὴν ἔχειν τὴν σύλαξιν· οἷον, ἀποστερῶ σε τῦδε· ἐνίοτε δὲ, καὶ ἀπὸ αἰτιαλικῆς εἰς αἰτιαλικὴν, ὡς ἐνταῦθα.

332. Ὁρῶ γὰρ οὐδέ σοι τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν] οὐ γὰρ σύμφορός σοι, οὐδὲ καλὰ καιρὸν, ἡ ζήτησις γίνεται. Ἵνα οὖν μὴ ἐκ τύτε μέμψις ἀκολυθήσῃ, σιωπῶ. Τὸ μὲν καλὰ λέγον, ἐλλιπές ἐστι· τὸ δὲ καλὰ διάνοιαν, πλῆρες. Ὁ δὲ βύλεται λέγειν, ὁρῶ τὸ σὸν φώνημα μὴ πρὸς καιρὸν ἐξιόν· κἀγὼ οὐ φωτὴν μὴ πρὸς καιρὸν ἀφίεναι φυλάσσομαι.

Πρὸς καιρὸν, ὡς ἔν μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω.

ΧΟΡ. Μὴ πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποσραφῇς· ἐπεὶ
Πάνλες σὲ προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκ[ή]ριοι.

ΤΕΙ. Πάνλες γὰρ ὑ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' ὑ μήπο[ε]
Τἄμ', ὡς ἂν εἴπω, μὴ τά σ' ἐκφήνω κακά.

ΟΙΔ. Τί φῄς; ξυνειδὼς ὑ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
Ἡμᾶς προδοῦναι καὶ κα[α]φθεῖραι πόλιν;

ΤΕΙ. Ἐγώ τ' ἐμαυτὸν ὕτέ σ' ἀλγυνῶ. Τί ταῦ-
τ' ἄλλως ἐλέγχεις; ὑ γὰρ ἂν πύθοιό μυ.

ΟΙΔ. Οὔκ, ὦ κακῶν κάκιστε, (καὶ γὰρ ἂν πέτρυ
Φύσιν σύγ' ὀργάνειας) ἐξερεῖς ποτέ;
Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκ[τ]ος κἀτελεύτη[τ]ος φανῇ;

ΤΕΙ. Ὀργὴν ἐμέμ[μ]ψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν * δ' ὁμοῦ

* Turn. σοὶ.

Ib. Ὁρῶ γὰρ ὐδέ σοι] ὥτως ἴδει εἰπεῖν, νῦν σιωπῶ, ἵνα μὴ δόξω καὶ αὐτὸς ἀπαιρος. Ὁρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν φάντμα ὐδέ σοι ἐρχόμενον πρὸς καιρόν. Νῦν δὲ προϋπέθηκε τὴν κατασκευὴν, ἀφ' ἧς νεῖται ἐξαθεν τὸ, καὶ σιωπῶ, ὅπερ ἔχει τὴν δύναμιν πρὸς τὸ, ὡς ἂν μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω. Τὸ δέ σοι, εἰς τὸ πρὸς καιρὸν συναπλέον.

334. Μὴ πρὸς θεῶν] ὑποσαλεύλος τῷ Τειρεσίᾳ ἀρχὴν ὅτι ἐπίσαιαι, ὁ χορὸς καλαλιπαρεῖ εἰπεῖν· εἶτα ἀρνημενυ. ἐξάγεσαι εἰς λοιδορίαν πρὸς αὐτὸν ὁ Οἰδίπης· Ὅθεν παροξυνθεὶς λέγει· ἔχει ἂν τὰ τῆς ὑποθέσεως ἄριστα.

336. Ἐγὼ δ' ὑ μήποτε] ὐκ ἐμφανῶ τὰ ἐμὰ ἔπη, ἵνα μὴ τὰ σὰ εἴπω κακά. Ἤδη δὲ τρανώτερόν φησιν, ὅτι τὰ αὐτῷ κακὰ ἀποκρύπλεται.

337. Μὴ τά σ' ἐκφήνω κακά] ἤγνν, φανερώσω. Λάμβανε δὲ καὶ πρὸς τἀμὰ τὸ ἐκφήνω, καὶ συνεκδοχήν. Πλὴν ἐκεῖ μὲν χωρὶς τῷ κα κῶ ἐρεῖς, ὕτως, ἐγὼ δ' ὡς ἂν εἴπω, ὑ μήποτ' ἐκφήνω τὰ ἐμὰ, ἤγνν, ὅποτε ὃ νῦν περὶ τῶν παρόντων εἶπω, μήπως ἐκφήνω τὰ σὰ κακὰ, ἤγνν, τὴν σὴν ἀνομίαν.

340. Ἐγώ τ' ἐμαυτὸν ὕτέ σ' ἀλγυνῶ] ἑαυτὸν ἀλγυνεῖν ἔφη, ἴσως ἐπισάμενος ὅτι κακῶν, ἀκούσιαι ὑπ' αὐτῷ ἀπισούμενος. Τάχα δὲ καὶ βυλόμενος ἀποκρύπλειν συμπεριλαβεῖν ἑαυτὸν, ὡς καὶ ἔμπροσθεν, Τἄμ' ὡς ἂν εἴπω, μὴ τά σ' ἐκφήνω κακά.

Ib. Ἐγώ τ' ἐμαυτὸν] μὴ λάβῃς ἕτερον ὑ ἔξωθεν, εἰς τὸ ἐγώ τ' ἐμαυτὸν, (ὥσπερ τινὲς φασιν) ἀλλ' ὕτω λέγε, ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ σὲ ὐκ ἀλγυνῶ. Εἰ γὰρ ἐθελήσω τὸ τῆ λειμῶ αἴτιον λέγειν, αὐτός τε δόξω θρασὺς βασιλέα ἐλέγχων, καὶ ἴσως ἂν κ κακόν τι λάβω· σύ τ' αὖ λυπηθήσῃ, τῶν παρόντων ἀποφανεὶς αἴτιος.

342. Οὔκ, ὦ κακῶν κάκιστε] ἐν ὑπερβαλῷ ὁ λόγος, ὑ λέξεις, ὦ κακῶν κάκιστε;

Ib. Οὔκ, ὦ κακῶν κάκιστε] σύναπλε τὸ ὐκ πρὸς τὸ ἐξερεῖς. Τὸ δ' ὀργάνειας φύσιν πέτρυ, ἀντὶ τῆ, κινήσειας, ὑ μόνον ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ πέτραν εἰς ὀργήν. Λέγει δὲ τῦτο, ἐπειδὴ εἶπεν αὐτὸν κάκιστον. Τὸ δὲ ἀτελεύτη[τ]ος, ἀντὶ τῦ, μὴ τέλος τοῖς ζηλυμένοις διδύς.

Ib. 343. Καὶ γὰρ ἂν πέτρυ Φύσιν σύγ' ὀργάνειας] ὅ ἐσι, παράξειας, καὶ εἰς ὀργὴν ἐκβάλειας. Ἀπολογεῖται δὲ περὶ τῆς ὕβρεως, λέγων ὅτι καὶ πέτρυ φύσιν σύ γ' ὀργάνειας.

344. Ἀλλ' ὧδ' ἀτεγ[κ]τος κἀτελεύτη[τ]ος φανῇ;] ἀτεγκτος ἀντὶ τῦ ἀσυμπαθὴς καὶ ἀδάκρυτος· Τέγγειν γὰρ τὸ βρέχειν. Ἀτελεύτη[τ]ος, δυσαξίωτος, δυσπαράκλη[τ]ος, ἀμείλιχος.

345. Ὀργὴν ἐμέμ[μ]ψω] ἡ ἣν ἔχω πρὸς τὰ παρόντα,

Ναίεσαν ὃ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
ΟΙΔ. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;
ΤΕΙ. Ἥξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.
ΟΙΔ. Οὐκοῦν ἄγ' ἥξει, καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.
ΤΕΙ. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
Θυμῷ δὶ ὀργῆς, ἥτις ἀγριω[άτη.
ΟΙΔ. Καὶ μὴν παρήσω γ' ὅδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
Ἅπερ ξυνίημ'· ἴσθι γὰρ δοκῶν ἔμοὶ
Καὶ ξυμφυ[εῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ' ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τοῦργον ἄν σε τῦτ' ἔφην εἶναι μόνε.
ΤΕΙ. Ἀληθές· ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγμα[ι,
Ὧπερ προσεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας
Τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τύσδε, μήτ' ἐμὲ,
Ὡς ὄν[ι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάσορι.—
ΟΙΔ. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε

παρόν[α, μὴ βυλόμενος λέγειν ὅθεν παύσον[αι, ἢ εἰς ἣν ἐγὼ ἄλλυς κινῶ· ὃ καὶ κρεῖττον. Διὸ καὶ ἐπάγει, ὡς εἰδας τὴν ταίυσάν σοι ὀργὴν, ᾗ χρησάμενος εἶπας ἐμοὶ, κακῶν κάκιστε.

348. Ἃ νῦν σὺ] μὴ λάθῃς ἓξωθεν διὰ, ἀλλ' ὡσπερ φαμεν, ὑβρίζω σὲ ὕβριν, ἵνα καὶ ἀτιμάζω σὲ τόδε.

Ib. Ἀτιμάζεις] ἀτιμάζων λέγεις, ἀτίμως λέγεις, ἐν ἀτιμίᾳ ποιεῖς.

349. Ἥξει γὰρ αὐτὰ] ἥγων, αὐτόμαλα.

351, 352. Πρὸς τάδ', εἰ θέλεις, Θυμῷ] τὸ Θυμῷ ὡς ἔςι γενικὴ, ἀλλὰ ῥῆμα προσαλλικόν.

353. Καὶ μὴν παρήσω γ' ὅδὲν] ὀργιζόμενος ὧδὲν σιωπήσομαι ὧν πέπεισμαι καὶ ὑπονοῶ.

Ib. Ὡς ὀργῆς ἔχω] ἥγουν, ὡς δυναλὸς ὀργίζεσθαι, ὡδὲν ἐκείνων παρήσω, ἅπερ ξυμβάλλω ἱκανὰ εἶναι πρὸς κόλασίν σόι.

355, 356. Εἰργάσθαι θ' ὅσον Μὴ χερσὶ] εἰργάσθαι τὰ ἄλλα τῇ φόνῳ χωρὶς τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνεργείας. Εἰ δὲ ἔβλεπες, ἐκάλυν ἄν σε καὶ φονέα αὐτόχειρα.

358. Ἀληθές· ἐννέπω σὲ] ἥγουν, ἀληθές ἐςιν ὃ λέγεις, ὅτ' ἔφης ἂν εἶναι τὸ ἔργον ἐμῦ· εἶτα συνδεδεμένον τὸν ἐξῆς λόγον ὀφείλων ἐκφέρειν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε, λέγων, ἐννέπων καὶ λέγων, ἐμμένειν χ' ὑπάρχειν σὲ τῷ κηρύγμα[ι καὶ τῷ ὀνείδει τῷ τῆ φόνῳ, ὥπερ καὶ ὧ τινι προσεῖπας ἐμμένειν, δηλονότι ἐμέ· ἥγουν, λέγω ὅτι σὺ ὑπαρχεις ὁ φονεὺς, ὡς ἐγὼ, ὡς σὺ εἶπες, καὶ ἀπὸ τῆς νῦν ἡμέρας λέγω μήτε τύσδε τὰς παρεσῶτας προσαυδᾶν, χ' προσφωνεῖν χ' ὁμιλεῖν σοι, ὡς ὄν[ι καὶ ὑπάρχον[ι μιάσορι ἀνοσίω τῆσδε τῆς γῆς, ἥγουν, ὡς μιάναν[ι ἀνοσίως τήνδε τὴν γῆν.

360. Προσαυδᾶν] προσομιλεῖν, προσαγορεύειν, προσδιαλέγεσθαι.

362. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας] οἴεται αὐτὸν πλασάμενον ψεύδεσθαι. Εἰκότως δὲ ἀπις[εῖται ὡς δι' ὀργὴν εἰρηκώς. Εἰ δὲ ἀπις[εύθη κατ' ἀρχὴν

Τὸ ῥῆμα; καὶ πῶς τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

ΤΕΙ. Πέφευγα· ταληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.

ΟΙΔ. Πρὸς τοῦ διδαχθείς; ἐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης. 365

ΤΕΙ. Πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.

ΟΙΔ. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.

ΤΕΙ. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν, ἢ 'κπειρᾶ λέγειν;

ΟΙΔ. Οὐχ ὥσέ γ' εἰπεῖν γνωσόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.

ΤΕΙ. Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, ὃν ζητεῖς κυρεῖν. 370

ΟΙΔ. Ἀλλ' ἔτι χαίρων, δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.

ΤΕΙ. Εἶπω τί δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;

ΟΙΔ. Ὅσον γε χρῄζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.

ΤΕΙ. Λελῆθέναι σέ φημι σὺν τοῖς φιλτάτοις
Αἴσχιστ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ. 375

ΟΙΔ. Ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;

ΤΕΙ. Εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

ΟΙΔ. Ἀλλ' ἔστι, πλήν σοι· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.

ἀρχὴν ὁ μάντις, τὰ ἐξῆς τῷ δράματος ἀνήρηλο τῇ ἀναγνωρισμῷ, ἐν οἷς καλαγέγονε μάλισα ὁ ποιητής.

363. Καὶ πῶς] ἤγων, πῶς φυγὼν οὐχ ἕνεκα τούτου δώσεις ἐμοὶ δίκην;

365. Οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης] φανερῶς εἰς Κρέοντα ἡ ἀπότασίς ἐςι.

369. Οὐχ ὥσέ γ' εἰπεῖν] ἤγων, ἐ προῤῥέπω σε ὥς' εἰπεῖν ὅπερ λέγεις, γνωςὸν ᾗ νοήμενον, ἤγων, ἵνα τοῦτο σαφέςερον εἴπῃς, ὥςε νοηθῆναι· ἐπεὶ πάλαι τοῦτο γενόηκα. ἀλλ' ὡς' αὖθις καὶ πάλιν φράσαι. Οὕτω δ' ὀφείλων εἰπεῖν καλὰ ἀκολυθίαν τῷ λόγῳ, ὁ δ' ἑτέρας τὴν σύνλαξιν ἔτρεψεν, ἀλλ' αὖθις φράσον, εἰπών.

370. Οὗ ζητεῖς] δέον εἰπεῖν ὃν ζητεῖς, πρὸς τὸ ἀνδρὸς ἐπήνεγκεν.

372. Τί δῆτα] ἡ τὸ δῆτα ἐρωτηματικόν ἐςι διὰ μέσε τεθὲν, ἤτω, τί δῆτα εἶπω ᾗ ἄλλο, ἵνα ὀργίζῃ πλέον; ἢ τὸ μὲν δῆτα ἀρχὸν, τὸ δέ τι ἀόριςον, ἵνα ᾖ ἐρωτηματικὸς ἢ ᾗ ἀποφαντικὸς ὁ λόγος, ὥσπερ καὶ εἶ.

373. Ὅσον γε χρῄζεις] τὸ ὅσον πρὸς τὸ νοούμενον ἔξωθεν εἰπὲ, ἐ πρὸς τὸ χρῄζεις. Εἰ γὰρ ἦν ἤτω, τὸ σὸν μέγα ἐγαφεῖ' ἄν.

374. Λελῆθέναι σέ φημι σὺν τοῖς φιλτάτοις] ἐυσχημόνως ἀπήγγειλε τὸ περὶ τῆς μητρός.

378. Ἀλλ' ἔστι, πλήν σοι] δέον εἰπεῖν σε, πρὸς τὸ πλὴν, πρὸς τὴν ὄπισθεν ἔξωθεν νοουμένην, εἰς τὸ ἔστι δεικτικὴν, ἐπήνεγκε τὸ σοί.

Ib. Σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ] ἴσον ἐςὶν ὁ Οἰδίπες παραβαλλόμενος ὡς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Χάλκανλα.

379. Τυφλὸς τά τ' ὦτα] ἤγων, κωφὸς τὸν νοῦν· τυφλὸς, ἤγων, παραλῆρόμενος, ἀνόητος· τυφλὸς τὰ ὄμματα, ἤγων, μὴ ὁρῶν.

ΤΕΙ. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοι
Οὐδεὶς ὃς ἐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
ΟΙΔ. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκλός· ὥσε μήτ' ἐμὲ,
Μήτ' ἄλλον, ὅσις φῶς ἱρᾷ, βλέψαι πότ' ἄν.
ΤΕΙ. Οὐ γάρ με μοῖρα πρὸς γέ σε πεσεῖν, ἐπεὶ
Ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπράξαι μέλει.
ΟΙΔ. Κρέοντος ἢ σε ταῦτα τἀξευρήματα;
ΤΕΙ. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
ΟΙΔ. Ὦ πλοῦτε, καὶ τύραννοι, καὶ τέχνη τέχνης
Ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται;
Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς ἕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
Δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισε,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
Λάθρᾳ μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,

380, 381. Ἃ σοι Οὐδεὶς] οὐδεὶς ἐστιν ὃς οὐ ταῦτα ὀνειδίσει, ἅπερ μοι ὠνείδισας. Τὸ δὲ τάχα, ἀντὶ τοῦ, ταχέως. Οἷον, καί σε μετ' ὀλίγον ἐρῶσι τυφλόν. Καὶ περὶ τῆς περιόψεως δὲ λελησθότως αὐτῷ μανιεύεται.

381. Οὐδεὶς ὃς ἐχὶ τῶνδ'] ἦγεν τῶν παρεσκώτων ἐςὶ δηλονότι, ὃς οὐκ ὀνειδιεῖ σοι ταχέως.

382. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκλός] διπλοῦν τὸ διανόημα. Ἤτοι ἓν ὕπνος, ὑπὸ μιᾶς νυκλὸς τῆς ἀορασίας τῆς δυνηκοῦς καθεχούσης σε τρέφῃ. ὡς μηδὲν διαθεῖναι κακὸν τὰς ἱρωσύνας· ἢ ὕπνος· διὰ τὸ πηρὸν εἶναι ἐλεεῖσί σε πάντες. Ἀπόχρη γὰρ ἡ τοῦ πηρώσεως.

1b. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκλός] τοῦτο λέγει, ὅτι ἡ τύφλωσις σώζει σὲ, καὶ οὐδεὶς βέλεσι βλάψαι σὲ, καθοικτίζων τὸ πάθος· καλεῖ δὲ τὴν τύφλωσιν νύκλα, διὰ τὸ σκοτεινόν. Μιᾶς δὲ λέγει, διὰ τὴν συνέχειαν, καὶ τὸ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχειν, καὶ μηδέποτε λήγειν. Ἢ ὕπνος· ἡ κατέχουσα τύφλωσις ἀρκεῖ σοὶ πρὸς τιμωρίαν, ὡς μηδ' ἂν ἄλλης δεῖσθαι κολάσεως. Κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

385. Ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπράξαι μέλει] ἀντὶ τοῦ, τὰ κατ' ἐμὲ ἐκδικῆσαι· λείπει, ἐάν με φονεύσῃς.

388. Ὦ πλοῦτε] πεποίηκε τὸν Οἰδίπουν ὑπονοεῖν ἐξ ὑποβολῆς Κρέοντος ταῦτα εἰρῆσθαι, ἵνα ζητῆνλος αὐτῷ ἀφορμὴν εὔλογον ἔχῃ τὰ λοιπὰ τῷ δράματος.

1b. Καὶ τέχνη τέχνης] ἦγεν, φρόνησις ἢ σοφία κρεῖττων ὄντα τῆς τῶν ἄλλων φρονήσεως. Λέγει δὲ τὴν αὐτῷ· οὐδεὶς γάρ πω τῶν τόθ' Ἑλλήνων ἔτυχε τεθαύμασαι ὥσπερ αὐτὸς τὰ Σφιγγὸς εὑρὼν αἰνίγματα.

393. Οὐξ ἀρχῆς φίλος] ἐν εἰρωνείᾳ.

394. Ὑπελθὼν] ὑπέρχομαι· τὸ ὑποκάτω τινὸς ἔρχομαι, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ κολακεύω· οἱ γὰρ κολακεύοντες ὑπέρχονται * σχηματίζονται. Ἐνταῦθα δὲ τὸ ὑπελθὼν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιόντων.

* Edit. Cantab. ὑπὸ τὴν γὴν.

Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
Ἐπεί, φέρ' εἰπὲ, ᾧ σὺ μάντις εἶ σαφής;
Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων.
Ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καί τοι τόγ' αἴνιγμ' οὐχὶ τῧ πιόντος ἦν
Ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
Ἣν ὅτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ πρόσφαντος ἔχων,
Οὔτ' ἐκ θεῶν τε γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν
Ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν
Γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών.
Ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
Παρασταθήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας·
Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χ' ᾧ συνθεὶς τάδε,

395 400 405

παλαιόντων λέγεται, ὅταν τὰς ἀντιπάλους ὑπέρχωνται λαθόντες· ἵνα εὐχειρώτους αὐτὰς ποιήσαντες καταρρίψωσι.

395. Μάγον] διαβάλλει τὸν μάντιν, μάγον αὐτὸν λέγων.

Ib. Μηχανορράφον] τὰ φαῦλα μηχανώμενον. Μάγους δὲ ἐκάλουν τοὺς ψευδεῖς φαντασίας περιτιθέντας. Ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰς φαρμακεῖς μάγους ἔλεγον.

396. Δόλιον, ἀγύρτην] ἤγουν, τὸν περὶ τὰς ἀγυιὰς βαίνοντα, ἤγουν, χυδαῖον· ἵν' ὅτως εἴπωμεν, καὶ τῆς φαυλοτάτης τυγχάνοντα μοίρας, ὃν πᾶς τις ἄγει καὶ φέρει ῥᾴδιον διὰ τὸ τῆς τύχης ταπεινόν.

Ib. Ἀγύρτην] πλανητὴν, ὀχλαγωγόν.

Ib. Ἀγύρτην] ἀγύρτης ὁ καλὰ μὴν λαμβάνων τὰ τέλη.

397. Δέδορκε] ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, δύναμιν ἔχει τοῦ ὁρᾶν λαμβάνεται, καὶ ἐστιν ἀμετάβατον. Εἰ γὰρ ἐλέγετο μεταβατικῶς, διὰ τῆς εἰς προθέσεως μετέβαινεν ἂν, τῆς δηλώσης κίνησιν, (καὶ εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως, ὅστις εἰς τὰ κέρδη δέδορκε μόνον) ἡ διὰ τῆς ἐν, ἥτις ἀεὶ στάσεως ἔστι δηλωτική.

399. Ῥαψῳδὸς] ἡ Σφὶγξ ἡ ῥάψασα τὰς ᾠδάς. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψῳδοῦ καθ' Ὅμηρον, ἡ μεθ' Ὅμηρον ἦν· κύνα δὲ αὐτὴν καλεῖ διὰ τὸ ἁρπακτικόν.

401. Οὐχὶ τῧ πιόντος ἦν] τοῦ τυχόντος. Ἀντὶ τοῦ, ὃ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. Διὰ τούτων δὲ αὔξει τὸ ἴδιον καλόρθωμα μεῖζον καὶ μανικῆς καὶ πάσης ἀνθρωπίνης συνέσεως.

403. Οἰωνῶν] ἤγουν, πρὶν ἐμὲ ἀφῖχθαι, ἐδείχθης ὃ γιγνώσκων τινὰ μαντείαν· ὅτ' ἀπὸ ὀρνέων, ὅτ' ἀπὸ θεῶν τινός· ὅτω τὸ ἔχων γνωτὸν, τινὰ μαντείαν νόει.

404. Οὔτ' ἐκ θεῶν] ἀνυπαράσασις.

405. Ὁ μηδὲν εἰδὼς] τοῦτο ἡ ταπεινοφρονῶν Οἰδίπους λέγει. Ἡ ὁ μηδὲν εἰδὼς, ἀντὶ τοῦ, ὁ μηδὲν πώποτε περὶ τῶν τῆς Σφιγγὸς αἰνιγμάτων ἀκύσας· ἢ ὁ μηδὲν εἰδὼς, περὶ τῶν μελλόντων, καθὰ σύ γε κομπάζεις τῇ μαντικῇ.

408. Παρασταθήσειν—πέλας] ἐκ παραλλήλου· τὸ γὰρ παρασταθήσειν, τὸ πέλας σήσεσθαι δηλοῖ.

410. Ἀχνυ-

Ἀγηλατῆσειν· εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρων
Εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷάπερ φρονεῖς.—
ΧΟΡ. Ἡμῖν μὲν εἰκάζεσι, καὶ τὰ τῇδ' ἔπη
Ὀργῇ λελέχθαι, καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.
Δεῖ δ' ἐ τοιάταν, ἀλλ' ὅπως τὰ τῆ θεῆ
Μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.—
ΤΕΙ. Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γεῖν
Ἴσ' ἀντιλέξαι· τῇδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δῆλος ἀλλα Λοξίᾳ·
Ὥς' ἐ Κρέοντος προσάτε γεγράψομαι.
Λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
Σὺ καὶ δέδορκας, κοὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακῆ,
Οὐδ' ἔνθα ναίεις, ὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
Ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
Τοῖς σοῖσιν αὐτῆ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω;
Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τῆ σῆ πατρὸς
Ἐλᾷ πότ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά,

410. Ἀγηλατῆσειν] ἐὰν δασέως, τὸ ἄγος ἀπελάσειν τὸ περὶ τὸν Λάϊον· ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τῆ βασιλεύσειν.

Ib. 411. Εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρων Εἶναι] ἀντὶ τῆ, εἰ δὲ μὴ ὅσθα γέρων· γέρων γὰρ ὢν, ἐξ ἀνάγκης κ' νομίζεται εἶναι.

410. Εἰ καὶ τυραννεῖς] Τειρεσίου ἔλεγχος καὶα Οἰδίποδος, κ' προαγόρευσις ὧν μέλλει παθεῖν.

Ib. Ἐξισωτέον] λείπει ἐμοί.

Ib. Ἐξισωτέον] ἄξιον ἐξισῶσθαί σοι ὑπ' ἐμοῦ, τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι. Ἤγουν, τὸ ἀντιλέξαι σοὶ ἐμὲ τὰ ἴσα, τὸ ἐξισῶσθαί σοι καὶα τὸ λέγειν.

417. Τῇδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ] τῆ ἐξίσω λέγειν.

418. Οὐ ζῶ δῆλος] ὐ καληγορηθήσομαι δῆλος.

419. Προσάτης] προσάτης λέγεται, ὁ ἐν πολέμῳ ἔμπροσθεν ἱσάμενος, κ' βοηθὸς τοῖς ὄπισθεν. Προσάτης κ' ὁ τῷ ἀξιώματι προέχων τῶν ἄλλων· ἤγουν, ὁ ἄρχων κ' ἡγεμών, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

Ib. Ὥς' ἐ Κρέοντος προσάτε γεγράψομαι] δείσομαι. Ὥρα δὲ κ' τὴ διαφορὰν τῆ ὀνόματος. Τῷ μὲν γὰρ ἐπιφθονωτέρᾳ ἐπὶ τῆ Οἰδίποδος ἐχρήσαλο, τῷ δῆλος· τῷ δὲ εὐπρεπεςέρᾳ ἐπὶ τῆ Κρέοντος.

424. Τοῖς σοῖσιν αὐτῆ] ἀντὶ τῆ, τοῖς σῆ αὐτῆ· τελίεσι, τοῖς σεαυτῆ.

425. Ἀμφιπλὴξ] ἡ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλασία· ἡ ἐκαλέρωθεν πλήτλεσα, ἔκ τε πατρὸς κ' μητρός.

426. Ἐλᾷ πότ' ἐκ γῆς] ἰσίον ὅτι τὸ ποτὲ εἶπε, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς Οἰδίποδος ἀπέλασιν παρὰ Λαΐου κ' Ἰοκάστης, ὅτε γεννηθέντα αὐτὸν εἰς Κιθαιρῶνα ἐξέθηκαν πρὸς ἀπώλειαν· τὸ δ' ἐλᾷ, ἐπειδὴ τῶν γονέων ἐκείνων κ' νῦν ἡ ἀρὰ τῦτον διώκει, ἣν ἠράσανλο αὐτὸν ἐφθάρθαι. Λέγει δὲ τὴν ἀρὰν ἀμφιπλῆγα, ὡς ἐξ ἀμφοτέρων

Βλέπουλα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειλα δὲ, σκότον·
Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος ὐκ ἔσαι λιμήν;
Ποῖος Κιθαιρὼν ὐχὶ σύμφωνος τάχα,
Ὅταν καλαίσθη τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
Ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
Ἄλλων δὲ πλῆθος ὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
Ἃ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
Πρὸς ταῦτα, κὴ Κρέοντα κὴ τοὐμὸν στόμα
Προπηλάκιζε· σὲ γὰρ ὐκ ἔστι βροτῶν
Κάκιον, ὅστις ἐκλοιδήσεταί ποτε.—

ΟΙΔ. Ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ὐχὶ θᾶσσον; ὑ πάλιν
Ἄψορρός οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;

ΤΕΙ. Οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.

ΟΙΔ. Οὐ γάρ τι σ' ἤδειν μῶρα φωνήσοντ'· ἐπεὶ

ρων τῷ τε παῖδὸς κὴ τῆς μητρὸς γεγενῆσαι. Δεινότερον δὲ, διὰ τὸ κακῶς ἐπιτρέχεσθαι πρὸς ὃς ἂν πεμφθῇ. Τὸ δὲ, ποῖος ὐκ ἔσαι λιμὴν, κὴ ποῖος Κιθαιρὼν, τοῦτο βούλεται, ὅτι εἰ τῆς παρανομίας τῆς σῆς αἴσθησιν λάβοις, ὐδεὶς τόπος ἔσαι ἀνήκοος τοῦ καλά σε δράσαντος. Σύμφωνος γὰρ κὸ Κιθαιρὼν κὴ συνάδων τῷ ἡμετέρῳ λόγῳ· ἃ γὰρ ἐγὼ νῦν περὶ σου λέγω, ταῦτα ὕστερος βεβαιώσει, ἐπειδὰν ἀποφανῇ ὡς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν γονέων εἰς αὐτὸν ἐξετίθης.

1b. Δεινότερος] ἡ διὰ τῶν ποδῶν δέος ποιοῦσα.

427. Βλέπουλα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειλα δὲ, σκότον] καινότερον εἶπεν, βλέπουλα σκότον, ὥσπερ εἴ τις εἶπε σιωπὴν λέγουλα.

428. Ποῖος ὐκ ἔσαι λιμήν;] τὸν λιμένα τίθησιν ἀεὶ ἀντὶ τοῦ τόπου. Τροπικῶς δὲ αὐτὸ, πῶ ὐκ ἐλεύσῃ βοῶν;

428, 429. Ποῖος λιμὴν; Ποῖος Κιθαιρὼν] ὐκ ἔσαι σύμφωνος ταχέως τῆς σῆς βοήσεως; συμφωνῶ τῷδε σύμφωνος δέ εἰμι τοῦδε. Διὰ τὸ εὐρεῖν σὲ τὸ αἴνιγμα.

430. Ὅταν καλαίσθη] ὅταν αἰσθανθῇς καὶ νοήσῃς.

431. Ἄνορμον] ἤγουν, κακολιμένιστον, ὃν ὐδεὶς ὥρμισεν· εὐδεὶς γὰρ τῇ μητρὶ συνῆλθεν ἢ σύ.

433. Ἃ σ' ἐξισώσει] τοῦτο λέγει, ὅτι ἡ τῆς ἀνομίας τῆς σῆς αἴσθησίς σε ὁμοιώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις· σοὶ μὲν, ὅτι υἱὸς ὢν Ἰοκάστης τῇ ἀληθείᾳ, ἀνὴρ αὐτῆς ἀνοσίως κὴ παρανόμως γέγονας· αὐτῆς ὢν ἡ ἀνισότης εἰς ἰσότητα τότε ἄξει· κὴ ὥσπερ τῇ ἀληθείᾳ υἱὸς τυγχάνεις, ὕτω κὴ τότε τοῖς πᾶσιν ἐτιδειχθήσῃ. Τοῖς δὲ τέκνοις, ὅτι τούτων ὢν νῦν δοκεῖς παῖδὸς, ἀδελφὸς ὢν φανήσῃ, ἐξ ἧς αὐτὰ ἐγέννησας, ἐξ αὐτῆς κὴ αὐτὸς γεννηθείς.

430. Ἐκτριβήσεται] ἀντὶ τοῦ, διατρίψει ἐν τοῖς κακοῖς, ἢ ἀπολεῖται. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμηχομένων ἀργύρων ἢ χαλκῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων· ἅπερ ἐν τῷ πλύνεσθαι σφόδρα τριβόμενα ἐλαττοῦνται.

437. Ἦ ταῦτα] ὀργὴ αὖθις Οἰδίποδος καὶ Τειρεσίου.

438, 439. Οὐ πάλιν Ἄψορρος] ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ, ὐκ ὄπισθος μήτρει.

439. Ἄπει] ἄπειμι, ἄπεις, κὴ ἐκβολῇ τοῦ σ', ἄπει, ὥσπερ καὶ τὸ εἶ.

442. Σχολῇ

Σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐξειλάμην.

ΤΕΙ. Ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μέν σοι δοκεῖ,
Μῶροι· γονεῦσι δ' οἵ σ' ἔφυσαν, εὔφρονες *.

ΟΙΔ. Ποίοισι; μεῖνον· τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν; 445

ΤΕΙ. Ἡδ' ἡμέρα φύσει σὲ καὶ διαφθερεῖ.

ΟΙΔ. Ὡς πάντ' ἄγαν γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.

ΤΕΙ. Οὐκοῦν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς.

ΟΙΔ. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ' οἷς ἐμ' εὑρήσεις μέγαν.

ΤΕΙ. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν. 450

ΟΙΔ. Ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', ὅ μοι μέλει.

ΤΕΙ. Ἄπειμι τοίνυν· κὰν σύ, παῖ, κόμιζέ με.

ΟΙΔ. Κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τά γ' † ἐμποδὼν
Ὀχλεῖς· συθείς τ' ἂν, ἐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.

ΤΕΙ. Εἰπὼν, ἄπειμ', ὧν ἕνεκ' ἦλθον, ἀ τὸ σὸν 455
Οείσας πρόσωπον· ἐ γάρ ἐσθ' ὅπῃ μ' ὀλεῖς.

* Aldus, ἔμφρονες. † Ald. Turn. σύγ'.

442. Σχολῇ σ' ἂν] ἀντὶ τοῦ, βραδέως, οὐδάμως.

445. Τίς δὲ μ' ἐκφύει βροτῶν] ἀντὶ τοῦ, ἔφυσε, τέτεκε, ἐγέννησεν· τὴν γέννησίν σε δείξει, δείξει σε ὅθεν ἐγενήθης.

446. Ἡδ' ἡμέρα φύσει σε] ἀντὶ τοῦ, οἵαν εἶ γονέων δείκνυσι.

Ib. Ἡδ' ἡμέρα] ἤγουν, ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἀποφανεῖς Ἰοκάστης, καὶ ἀπολέσεις τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τἄλλα πείσῃ.

Ib. Διαφθερεῖ] διὰ τὴν πήρωσιν καὶ τὴν λειτὴν τοῦ βίου ἀναίρεσιν.

447. Αἰνικτὰ] ἀσαφῆ καὶ κεκρυμμένα.

448. Οὐκοῦν ταῦτ' ἄριστος] ὥσπερ εἰρωνευόμενος φησὶν, αἴνιγμά ἐστι· σὺ θαυμάσιον νοήσεις ὅτι ταὶ τὸ τῆς Σφιγὸς αἴνιγμα πρῶτος ἐξεῦρες· ὃ δέχεται εἰς ἔπαινον.

450. Αὕτη γε] ἤγουν, αὕτη ἡ εὐδοκίμησις, ἤγουν, τὸ τὰ αἰνίγματα σαφηνίζειν, διολέσει σε· εἰ γὰρ μὴ τὰ τῆς Σφιγὸς εἶχες αἰνίγματα σαφηνίζειν, ἐκ ἂν εἰς τόδε τύχης ἀφίκου.

451. Ἀλλ' εἰ πόλιν] τὸ ἐξέσωσα διπλῶς νοητέον, εἰ ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς Σφίγγος, ἅ μοι μέλει τῆς ἐμῆς σωτηρίας. Ἢ. εἰ ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐπικειμένου λοιμοῦ, ἅ μοι φέρτερος εἰ αὐτὸς ἀπολοίμην.

453. Ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν] τοῦθ' ὕστερον λέγει, ὅτι ὀχλεῖς ἡμῖν τὰ ὑπάρχοντα ἐμποδὼν καὶ ἐμπόδιον. Τοῦτ' ἔστι, παρὼν εἰς ὄχλον καὶ ταραχὴν εἰσάγεις ἡμᾶς, καὶ ἐμποδίζεις τὸ προκείμενον ζήτημα· εὕρηται δὲ καὶ, σύ γ' ἐμποδών.

455. Εἰπὼν, ἄπειμ',] Τειρεσίου σαφέστερος ἔλεγχος.

Ib. Εἰπὼν, ἄπειμ'] ἐνταῦθα παῤῥησιαστικώτερον ὅλον τὸ πρᾶγμα παρεισπίπτεται. ἀμφοτέρων τοῦ ποιητοῦ τοχασαμένου, τῆ τε τῶν δράμαλι συμφερόντος, ὅπως μὴ ἀνακαλύπτηται ἡ ὑπόθεσις· (διὸ αἰνιγματωδῶς πάντα φησὶ) τῆ τε τῶν προσώπων πρεπόντος. Ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸν μάντιν τὰ μετ' ὀλίγον φανησόμενα.

Ib. Εἰπὼν ἄπειμ'] εἰπὼν ἐκεῖνα ὧν ἕνεκα ἦλθον, ἀπελεύσομαι.

456. Ἐσθ' ὅπῃ] ἐσθ' ὅπῃ καὶ ἐσθ' ὅπερ καλὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
Ζητεῖς, ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων φόνον
Τὸν Λαΐειον· οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
Ξένος λόγῳ μέτοικος· εἶτα δ' ἐγγενὴς
Φανήσεσθαι Θηβαῖος· οὐδ' ἡσθήσεσθαι
Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
Καὶ πλουτῶν τὸ πρίν, πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξέννην ἐπὶ
Σκήπτρῳ προδείκνυς γαῖαν ἐμπορεύσεται*.
Φανήσεσθαι δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνὼν
Ἀδελφὸς αὐτὸς κὠπατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
Γυναικὸς, υἱὸς κὠπόσις, κὼ τοῦ πατρὸς
Ὁμόσπορός τε κὠφονεύς· κὼ ταῦτ' ἰὼν
Εἴσω, λογίζου· κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
Φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Τίς, ὅνιν' ἀ θεσπίεπεια
Δελφὶς εἶπε πέτρα
Ἄρρητ' ἀρρήτων

* Turn. ἐκπορεύσεται.

457. Τὸν ἄνδρα τοῦτον] ὡς περὶ ἑτέρου λέγων, αὐτὸν αἰνιττόμενος.

458. Ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων] μᾶλλον ἀπειλῆς κὠ ἀνακηρύξεως τῷ φόνῳ τοῦ Λαΐου.

460. Ξένος] Ἀλλότριος ἀπὸ τῆς χώρας ταύτης. Ἀντὶ τοῦ ξένος.

1b. Ἐγγενὴς] ἀντὶ τοῦ ἐγγενὴς ταὐτόν. Ἤγουν, ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Θηβαίων ὤν.

462. Τῇ ξυμφορᾷ] τῇ συμφορᾷ.

464. Σκήπτρῳ προδείκνυς] τὸ σκῆπτρον δεικνὺς σύμβολον τῆς ἰδίας ἐυγενείας, ὅτι ἐκ βασιλέως πλούσιος ἐγένετο.

469. Μ' ἐψευσμένον] τὸ ἐψευσμένον Ἀττικῶς, ἐνηψευσάμενον.

471. Τίς, ὅνιν' ἀ θεσπίεπεια] ἀπόλυθά εἰσι τὰ τοῦ χοροῦ πρὸς τὰ προειρημένα. Νῦν δὲ ὑπ ἴσην αὐτοῖς ὑπρόσωπον ἀναλογίζεσθαι περὶ ὧν εἶπεν ὁ μάντις. Διὸ ἀναλήψεται ἐπὶ τὸ μάντευμα τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ νῦν, τίς ἐστιν οὗτος ὅνινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; ἢ ὧδε· τίς ἐστιν οὗτος ὃν καλόπλευστον ἡ Δελφὶς πέτρα; οἷον, ὁ μὴ λαθὼν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

1b. Τίς, ὅνιν'] ἐπειδήπερ ὁ Παρνασσὸς ἦν Δελφοῖς, ἐν δὲ τούτῳ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστι μαντεῖον, διὰ τοῦτο Δελφὶς πέτρα λέγει, ἀντὶ τοῦ ὁ Ἀπόλλων ἐν Παρνασσῷ οἰκῶν. Ἐστὶν δ' ὅτι ὡς ὁ χορὸς πρὸς τὰς Τειρεσίου λόγους ἀπιθῶς διάκειται, τῷ δ' Οἰδίποδι ζοπθεῖ· διὰ τοῦτο ἀποφημαϊκῶς τὸν λόγον ἐκφέρει, τίς ἐστιν ὃν λέγει Ἀπόλλων τελέσαι τὸ ἔργον;

473. Ἄρρητ' ἀρρήτων] ὑπερζολικῶς, ὡς τὸ διπλαῖα διπλαίων.

Τελέσανθα φοινίαισι χερσίν;
Ὥρα νιν ἀελλοπόδων ἵππων
Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
Ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
Πυρὶ καὶ σκηπαῖσι Διὸς * γενέτας.
Δειναὶ δ' ἄμ' ἕπονται
Κῆρες ἀναπλάκητοι †.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἔλαμψε γὰρ τᾷ νιφόεντος
Ἀρτίως φανεῖσα
Φάμα Παρνασσᾷ,
Τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ‡ ὕλαν,
Ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
Μέλεος μελέᾳ ποδὶ χηρεύων,

* Aldus, σκηπαῖς ὁ Διός. † Aldus, ἀναμπλάκητοι. ‡ Aldus, ὑπ' ἀγρίαν.

475. Ὥρα νιν] Καιρός ἐστι νωμᾶν αὐτόν, ἄγειν, κινεῖν τὸν πόδα σθεναρώτερον, ἀντὶ τοῦ εὐστομώτερος ἀνέμοις ἰσοπαχῶν ἵππων.

478. Γενέτας] ὁ υἱὸς ἐνταῦθα καὶ ὁ παῖς ἀλλαχοῦ· τῷ Ἀπόλλωνι δηλονότι.

480. Κῆρες ἀναπλάκητοι] αἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι. Κῆρες δὲ, τοῦ τελευτήσαντος λαοῦ. Ἢ ὅτως, ἄφυκτοι, ἀπλάνητοι, ἀπροσπέλαστοι, ἀφανεῖς, ἃς οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν.

Ib. Ἀναπλάκητοι] οὕτω χρὴ γράφειν, ἵν' εἴη τὸ μεῖζον ἁρμόζον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ. Εὕρηται γὰρ ἔν τινι τῶν παλαιῶν οὕτω βιβλίων. Δειναὶ δὲ κῆρας λέγει, τὰ δύο ἀνομήματα, ἃ Τειρεσίας ἔφη κατ' Οἰδίποδος· λέγω δὴ τὴν τῆς μητρὸς συνέλευσιν, καὶ τὸν τοῦ πατρὸς φόνον. Τὸ δὲ ἅμ' ἕπονται, ἀντὶ τοῦ, σὺν τῷ Ἀπόλλωνι ἔρχονται, ἐκ ὅτι ὁ Ἀπόλλων οὕτως ἐθέσπισεν· (ἐκεῖνος γὰρ ἐξελεῖν τὸ μίασμα μόνον τῆς χώρας εἶπεν) ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἅμα αὐτῷ ταύτας ἕπεσθαι λέγει, διὰ τὸ Τειρεσίαν ταύτας ἐκφῆναι ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος μαντείᾳ.

481. Ἔλαμψε γὰρ] ὁ χρησμὸς γὰρ τοῦ Παρνασσοῦ τοῦ χιονώδους ὁ φανεὶς ἀρτίως ἐδήλωσε πάντα Θηβαῖον ζητεῖν τὸν κρυπτόμενον ἄνδρα, ἄγειν, τὸν φονέα.

484. Ἰχνεύειν] Τοῦτο ἐπήγαγε καὶ τὰ ἄλλα ὀνόματα τροπικῶς· ὡς ἐπὶ ἄγρας ταύρων τῶν ὑπὸ πάντων ζητουμένων, καὶ ὥσπερ ἐν ὕλῃ κεκρυμμένων· οἰκεῖα δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα ἄντρα καὶ πέτραι.

485. Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν] ἐκεῖνος ὁ πεφευγυκὼς, πανταχοῦ κρυπτόμενος ὡ βούλεται ἐαυτὸν ἐμφανίσαι.

487. Μελέᾳ ποδὶ χηρεύων] ἀντὶ τοῦ, μηδενὶ γνωσκόμενος, τῇ φύγῃ μονάζων. Ἢ καὶ αὐτὸ οἰκεῖον τῇ θηριώδει διαίτῃ.

488. Τὰ

Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
Μαν]εῖα· τὰ δ' αἰεὶ *
Ζῶν]α περιπο]ᾶται.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Δεινὰ μὲν ἔν, δεινὰ ταράσσει
Σοφὸς οἰωνοθέτας,
Οὔτε δοκῦν]', ἔτ' ἀποφάσκον-
θ'· ὅ, τι λέξω δ' ἀπορῶ.
Πέτομαι δ' ἐλπίσιν, ἔτ' ἐν-
θάδ' ὁρῶν, ἔτ' ὀπίσω.
Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις,
Ἢ τῷ Πολύβᾳ νεῖκος ἔκει-
τ', ἔτε πάροιθέν ποτ' ἐγὼ †,

* Aldus, ἀεὶ. † Aldus, ἔγωγε.

488. Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων] ἀντὶ τῦ, φυγὼν. Τὸν τόπον δὲ εἶπεν ἀντὶ τῶν χρησμῶν. Οἷον, τὸν χρησμὸν διαφεύγει μέχρι νῦν ὁ μαντεὺς ὑπὸ τῦ Θεῦ. Ὅτι δὲ ἡ Πυθὼ μεσόμφαλος, δηλοῖ καὶ ἡ περὶ τὸς ἀετὸς ἱστορία, καὶ ὅτι χρύσεοι ἀετοὶ διὰ τῦτο ἀνάκεινται, καὶ ὅτι τῦτο χάριν ἐκεῖσε ὁ Ζεὺς τὸ μαντεῖον ἱδρύσαλο.

Ib. Μεσόμφαλα γᾶς] τὰ ὄντα ἐν τῷ μεσῷ τῆς γῆς· ὀμφαλὸς τὸ μέσον.

Ib. Ἀπονοσφίζων] ἤγουν, ἐκφεύγων τὰ μαντεῖα τὰ μεσόμφαλα τῆς γῆς· ἀντὶ τὸς χρησμὸς τῷ μέσῳ ὀμφαλῷ τῆς γῆς· ἐκ παραλλήλε, ἀντὶ τῷ μέσῳ τῆς γῆς, τῦτ' ἔςι τῦ Παρνασσῦ.

489, 490. Μαν]εῖα· τὰ δ' αἰεὶ Ζῶν]α] ἀλλ' ὐδὲν ἧττον τὰ μαντεύμαλα περιποτᾶται ζῶνλα, καὶ ἰσχύονλα τῇ ἀληθείᾳ.

491. Δεινὰ μὲν ἔν] μαλαξαίνυσιν ἐπὶ τὰ εἰρημένα ὑπὸ Τειρεσίε. Σοφὸν μὲν ὃν αὐτὸν ὁμολογῦσιν.

Ib. Δεινὰ ταράσσει] τύτῳ ἐχρήσαλο, ἐπεὶ ἔδοξε δυσχερῶς ἐνεχθῆναι πρὸς τὸν ἄρχονλα.

492. Σοφὸς οἰωνοθέτας] Τειρεσίας ὁ τὰς πλήσεις τῶν οἰωνῶν διαλιθείς.

Ib. Οἰωνοθέτας] ὁ τοῖς οἰωνοῖς τιθέμενος καὶ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς μαντείας Τειρεσίας. ἢ ὁ τὰς πλήσεις τῶν οἰωνῶν διαλιθεὶς καὶ εὐκρινῶν· τῦτ' ἔςιν ὁ διδάσκαλος τῆς πλήσεως τῶν οἰωνῶν.

493. Οὔτε δοκῦν]α] ὔτ' ἀρέσκονλά μοι, ὔτ' ἀποφάσκονλα, καὶ ἀπόφασιν καὶ ἀπιςίαν δεχόμενα. Ἤγων, μὴ οἷά τε ἀπιςεῖσθαι, διὰ τὸ μάλιν εἶναι τὸν εἰπόνλα.

495, 496. Οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, ὔτ' ὀπίσω] οὔτε καλὰ τὸ παρὸν ἐρείδαν τὸν νῦν, ὔτε καλὰ τὸ παρεληλυθός.

497. Τί γὰρ ἢ] ἀποῤῥήσειν ἄν τις διὰ τί οἱ δύο διαζευκλικοὶ σύνδεσμοι, τὸ ἢ Λαβδακίδαις, καὶ τὸ ἢ τῷ Πολύβᾳ, κεῖνλαι, δέον ὅτως εἰπεῖν, τί γὰρ Λαβδακίδαις καὶ τῷ Πολύβᾳ νεῖκος ἔκειτο. Καὶ φαμὲν ὅτι τῦτο δύναλαι ὅτοι οἱ σύνδεσμοι δηλῶν, ὡς ὅτε τῷ Λαΐῳ διαφορά τις ἦν ἀπὸ τῦ Οἰδίποδος, ὅτε τῷ Οἰδίποδι ἀπὸ τῦ Λαΐε.

Ib. Λαβδακίδαις] τῷ Λαΐῳ.

498. Τῷ Πολύβᾳ τῷ Οἰδίπῳ.

Οὔτε ταυῦν ϖω ἔμαθόν
Τι, ϖρὸς ὅτε δὴ βασάνῳ,
Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
Φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκυρος
Ἀδήλων θανάτων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἀλλ' ὁ μεν ἔν Ζευς, ὅ, τ' Ἀπόλλων,
Ξυνετοὶ, κ) τὰ βροτῶν
Εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
Πλέον ἢ 'γὼ φέρτεραι,
Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής·
Σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
Παραμείψειεν ἀνήρ.
Ἀλλ' ὔποτ' ἔγωγ' ἂν ϖρὶν ἴδοι-
μ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων

500. Οὔτε ταυῦν ϖω] Οὐπώποτε, ἔγωγε, ὑδαμῶς σοφὸς, ὅτε ϖρότερον ἐγωΐσι, ὅτε ταυῦν ἤκουσα.

501. Πρὸς ὅτε δὴ βασάνῳ] ἀντὶ τοῦ, ποίῳ λογισμῷ· τίνος ϖράγματος κρίσει χρησάμενος τοῖς λεγομένοις ϖιστεύσω καὶ τῷ Οἰδίποδος.

Ib. Βασάνῳ] Παρ' ὃ σὺν βασάνῳ ἐλεύσομαι ἐπὶ τὴν ἐπιδημήσασαν μαντείαν τῷ Τειρεσίᾳ τῷ Οἰδίποδι, ἔγωγε, καὶ τῷ Οἰδίποδος.

503. Φάτιν εἶμ' Οἰδίποδα] τὴν καὶ τοῦ Οἰδίποδος γιγνομένην ϖαρὰ Τειρεσίᾳ.

504. Λαβδακίδαις ἐπίκυρος] ἔγωγε, τῷ Λαΐῳ ἕνεκα τῶν ἀδήλων θανάτων.

Ib. Λαβδακίδαις ἐπίκυρος] ἰςέον ὅτι διότι μὲν τὸ ἐπίκυρος δοτικῇ συνέλασσείαι, τὸ μὲν Λαβδακίδαις ϖρὸς τὸ ἐπίκυρος εἶπεν· ἡ δὲ γενικὴ τὸ ἀδήλων θανάτων, ϖρὸς τὸ ὄνομ' ἐςὶ τὸ ἐπίκυρος· ἐπίκυρος γὰρ τῷ δεῖνι τῶν κακῶν φαμέν.

506. Ἀλλ' ὁ μὲν ἔν Ζεὺς] Θέλουσιν ἀναλέψαι τὰ ὑπὸ τῦ Τειρεσίᾳ εἰρημένα. Καί φασιν ὅτι οἱ μὲν θεοὶ, συνετοὶ καὶ μόνοι τὰ τῶν ἀνθρώπων εἰδότες· ὅτι δὲ οἱ μάντεις μᾶλλον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τι ἐπίςανται, ὃ φημι, κ) ὐδὲ ἡ κρίσις αὕτη ἀληθὴς ἐςι. Γένοιτο μὲν γάρ τις καὶ σύνεσιν ἕτερος ἑτέρῳ ϖροήκων, ὃ μὲν αὐτὸ γὲ ἡ ἐπιςήμη ἐκ μαντικῆς ἐςιν, ἀλλ' ἐκ φύσεως κ) ἐνεργείας ἑκάςῳ ϖάρεςιν.

508. Ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις] ὑπὲρ ϖιστεύω ὅτι οἱ μάντεις πλέον ἐμοῦ φρονοῦσιν.

511. Σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν] σοφίαν νῦν φησὶ τὸν ϛοχασμόν. Ὁ γὰρ λέγει, τῦτό ἐςιν, ὅτι ἐν τῷ ϛοχάζεσθαι ἄλλος ἄλλον ϖαρίλθοι κ) νικήσειεν.

513. Ἀλλ' ὔποτ' ἔγωγ' ἂν] ἐγὼ δὲ ὐκ ἂν ϖοτε ἐπαινέσοιμι τὰς μεμφομένας τὸν βασιλέα, ὐδ' ὀρθὸν ἂν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην, ϖρὶν ἴδοιμι σαφῶς τὰ ἔργα κ) τὴν ἀπόβασιν.

515. Φανερὰ

Ἂν καλαφαίην· φανερὰ
Γὰρ πλερόεσσ' ἦλθη,
Πόλὲ, κ᾽ σοφὸς ὤφθη,
Βασάνῳ θ' ἡδύπολις·
Τῷδ' ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς ἔπο-
τ' ὀφλήσει κακίαν.

IAMBOI.

ΚΡΕ. Ἄνδρες πολῖται, δεῖν' ἔπη πεπυσμένος
Καληγορεῖν με τὸν τύραννον Οἰδίπυν,
Πάρειμ' ἀτληλῶν· εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' * ἐμὲ πεπονθέναι,
Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
Οὔτοι βίᾳ μοι τὼ μακραίωνος πόθος,
Φέρονθι τήνδε βάξιν· ἐ γὰρ εἰς ἁπλῶν

* Aldus, τ'.

515. Φανερὰ γὰρ] Ἃ μὲν ἐγκαλῦσιν αὐτῷ, ἄδηλα, κ᾽ ὐ πάνυ ἀληθῆ· ἃ δὲ καλώρθωσε, φανερὰ, ὅτι ἐπελθύσης αὐτῷ τῆς Σφιγὸς ὤφθη σοφός.

Ib. Φανερὰ γὰρ] πεφυσσὸν ἦν ἐνταῦθα, τὸ ἐπ' αὐτῷ, διὸ κ᾽ ἐξεβλήθη παρ' ἡμῖν. Οὐ γὰρ ἦν ἴσον τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς ἀντιστροφῆς.

518. Βασάνῳ θ' ἡδύπολις] κρίσει τε ἡδὺς ἄφθη τῇ πόλει. Ἢ ὅτως· ἀπὸ τῆς βασάνου δὲ τῆς Σφιγὸς ἡδέως διετίθη ἡ πόλις πρὸς τὸν Οἰδίποδα.

521. Ἄνδρες πολῖται] ἔχεται ὁ Κρέων ἐπὶ τῇ καλᾷ ἑαυτῷ ὑποψίᾳ ἀγανακτῶν, καὶ ἀπολογήσασθαι βυλόμενος. Πολίτης δὲ ἡμός ἐστιν ὁ δεῖνα, ὐδέποτε δὲ μέλα τῆς Συν· ἦγεν, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἡμοὶ πόλεως. Συμπολιτεύεται δέ μοι τις, μέλα τῆς Συν· ἦγεν, τὸν αὐτὸν ἡμοὶ πόλιν οἰκεῖ.

522. Καληγορεῖν] Ἀκηκοὼς καλήγορόν με τὸν βασιλέα Οἰδίποδα δεινὰ, ἤγεν, χαλεπὰ ἔπη.

523. Πάρειμι] ἀντὶ τῦ, παραγέγονα,

Ib. Ἀτληλῶν] ἦγεν, δυσανασχέτων, ἀφορήτως ἔχων.

Ib. Ἀτληλῶν] μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυσανασχέτων.

Ib. Εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς] ἐν ταῖς δυστυχίαις ταῖς νῦν νομίζει τι πεπονθέναι παρ' ἐμοῦ εἰς βλάβην φέρον, εἴτε διὰ λόγων, εἴτε διὰ ἔργων, ὐδαμῶς ἐστὶν ἐμοὶ ἐπιθυμία τῆς ἐπὶ πολὺν χρόνον παρεκλεινομένης ζωῆς φέρονθι τήνδε τὴν καληγορίαν.

524. Πρὸς γ' ἐμοῦ] εὕρηται, πρός τ' ἐμοῦ πεπονθέναι. Ὅπερ ὐκ ἔστιν ἕτερον ἀλλ' ἢ πρὸς ἐμοῦ τι. Ὥσπερ γὰρ φαμὲν τῶν τις ἀνθρώπων, τὸ τὶς διὰ μέσου τιθέντες, οὕτω κ᾽ τοῦτο· ὅτι δ' ἐστί τι, κ᾽ ὐ σύνδεσμος τὶ, ὡς φασί τινες, μαρτυρεῖ τὸ φέρον.

527. Οὐ γὰρ εἰς ἁπλῶν] τὸ ἁπλῶν ἐνίοτε δηλοῖ τὸ ἀποίκιλον, οἷον, ἁπλῶν ἦθος καὶ ἁπλῶς λόγος. Ἐνίοτε δὲ τὸ ἀσύνθετον· ἐνταῦθα δὲ τὸ ἓν δηλοῖ καὶ τὸ ἀποικίλτον ἐξουσίαν. Ἀλλ' εἰς πολλὰ ὀφείλων εἰπεῖν, πρὸς τὸ, ἐ γὰρ εἰς ἁπλῶν ἡ ζημία μοι τῷ λόγῳ τούτῳ φέρει, ὁ δὲ εἰς

Ἡ ζημία μοι τῷ λόγῳ τούτῳ φέρει,
Ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
Κακὸς δὲ πρὸς σὲ κ᾽ φίλων κεκλήσομαι.
ΧΟΡ. Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν
Ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.
ΚΡΕ. Πρὸς τοῦδ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
Πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει *;
ΧΟΡ. Ηὐδᾶτο μὲν ταῦθ', οἶδα δ' ἐ γνώμῃ τίνι.
ΚΡΕ. Ἐξ ὀμμάτων ἐρθῶν δὲ κἀξ ὀρθῆς φρενὸς
Καληγορεῖτο τὐπίκλημα τοῦτό μοι;
ΧΟΡ. Οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρείσσονες, ἐγὼ
Αὐτὸς δ' ὁδ' ἦδη δωμάτων ἔξω περᾶ.
ΟΙΔ. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς σέγας

* Aldus, λέξοι.

μεῖζον ἀποδίδωσι, συνάγων τὰ πολλὰ μείζω ἐπιπάσεως εἰς τὴν τῦ μειγίσω ὑπέρθεσιν.

531. Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ] ἐπειδὴ τὸ τῦ χορῦ πρόσωπον ἰσόρροπον δεῖ ἐν ταῖς διαίταις εἶναι, διὰ τοῦτο καὶ νῦν παραμυθεῖται τὸν Κρέοντα, ὅτι ἴσως κατ' ὀργὴν τοῦτο εἶπεν, ἐρεθισθεὶς ὑπὸ τῦ μάντεως.

533. Πρὸς τοῦδ' ἐφάνθη] κατ' ἐρώτησιν ὁ λόγος.

534. Ψευδεῖς λέγει] ὡς περὶ τῶν παρόντων λέγει· ὡς γὰρ ὁ Οἰδίπους ἔφη, οἱ τῦ Τειρεσίᾳ λόγοι, οὓς κατ' αὐτῦ ἔφη, πρὸς ψεῦδος συντίθεινται, κ᾽ οὐκ ἐν ἀληθείᾳ λελεγμένοι εἰσίν.

536. Ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ] τῦ χορῦ οὐκ ἔχοντος λέγειν τίνι γνώμῃ ταῦτα ἐλέγετο, ἀπὸ τῶν ἔξωθεν συμβάλλειν βυλόμενος ὁ Κρέων, περὶ τῦ βλέμματος κ᾽ τῦ σχήματος, ἐν ᾧ ταῦτα ἔλεγεν ὁ Οἰδίπους, συνθάνεται.

Ib. Ἐξ ὀμμάτων] ἦγεν, ἀπὸ ἀνθρώπε σώφρονος κ᾽ ὑγιεῖς φρένας ἔχοντος· ἢ ἀπ' ἀκριβῦς συνειδήσεως, καὶ καθεστηκυίας γνώμης. Εἰκότως δ' εἶπε τὸ ἐξ ὀρθῶν ὀμμάτων. Οἱ γὰρ σώφρονες καθεστηκὸς ἔχυσι τὸ ὄμμα, οἱ δὲ μαινόμενοι παραλέλαμμένον.

Ib. Ὀμμάτων] ἀπὸ ἀναμφιβόλυ διαθέσεως ὀφθαλμῦ, κ᾽ ἀπὸ ἀναμφιβόλυ διαθέσεως γνώμης.

539. Ἔξω περᾶ] ἴσως ἄν τις ἐπιλαβῦ ἐλθὼν κακίσειε τὴν δειλέραν ἔννοιαν, ἣν πρώην ἔφαμεν, εἰς τὸ, κ᾽ ταῦτ' ἰὼν εἶσω, λογίζυ· ἐλέγομεν γὰρ τὸ εἶσω, ἐνὸς τῶν οἴκων ἐλθὼν, ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ καθ' ἡσυχίαν γενόμενος. Ἀμφότερα δ᾽ ταῦτ' ἔχεται λόγυ, κ᾽ οὐδὲν κωλύει τὸ δεύτερον μὴ εἶναι ἄριστον, εἰ κ᾽ νῦν ὁ χορός φησιν, αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ. Ὁ γὰρ ἡσυχίας δεόμενος, ἐνὸς οἴκυ ἢ εἰς ἐρημίαν χωρεῖ· ὥστε οἱ πειρασόμενοι ἐμᾶς αἰτιᾶσθαι, σφᾶς αὐτὸς εἰς αἰτίαν ἐμβαλοῦσιν, οὐκ εἰδότες ὡς δεῖ τὰ πράγματα λογίζεσθαι.

540. Οὗτος σὺ] ἐπίμυησις Οἰδίποδος καὶ Κρέοντος κ᾽ καθυγρίας.

542. τοῦδε

Ἴκω, φονεὺς ὢν τῆδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
Ληστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
Φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
Ἰδὼν τίν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; 545
Ἢ τῦργον ὡς ὐ γνωρίσοιμί σε τόδε,
Δόλῳ προσέρπον, κὐκ ἀλεξοίμην μαθών;
Ἆρ' ὐχὶ μῶρόν ἐστι τὐγχείρημά σε,
Ἄνευ τε πλήθους κ) φίλων τυραννίδα
Θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεσθαι; 550
ΚΡΕ. Οἶσθ' ὡς ποιήσων; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
Ἴσ' ἀνθάκουσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.
ΟΙΔ. Λέγειν σὺ δεινὸς, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
Σοῦ δυσμενῆ γὰρ κ) βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί.
ΚΡΕ. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν μοι πρῶτ' ἄκουσον, ὡς ἐρῶ. 555
ΟΙΔ. Τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως ὐκ εἶ κακός.
ΚΡΕ. Εἴτοι νομίζεις κ)ῆμα τὴν αὐθαδίαν
Εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, ὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
ΟΙΔ. Εἴτοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς

542. Τῆδε τἀνδρὸς] Δεικτικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ.

544. Πρὸς θεῶν] συνίζησις.

545. Ἐβουλεύσω] Ταῦτα ἐβουλεύσω ποιεῖν ὑπολαβών. Ἢ ἐβουλεύσω ταῦτα ποιεῖν ὑπολαζὼν ὅτι ὐ γνωρίζοιμι, ἦγον, μάθοιμι τὸ ἔργον τόδε ξὺν δόλῳ κινούμενον.

548. Ἆρ' ὐχὶ] γνωμικόν.

550. Ὃ πλήθει] Τὸ ὃ πλήθει πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀπέδωκε. Ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων κ) ὑπὸ χρημάτων.

551. Οἶσθ' ὡς] ἀπολογία Κρέοντος ἐφ' οἷς ἐγκαλεῖται.

Ib. Οἶσθ' ὡς ποιήσων;] ἀντὶ τοῦ, ποιήσεις· ἔστι δὲ Ἀττικισμός.

Ib. Οἶσθ'] Γινώσκεις ὅπερ μέλλεις ποιήσειν ἕνεκα τῶν εἰρημένων ὑπό σου.

553. Λέγειν σὺ δεινὸς] σὺ μὲν δεινὸς εἶ ἐν τῷ λέγειν, ἐγὼ δὲ ὐ μᾶλλον εὐγνοίας σοῦ ἀκούω διὰ τὴν δυσμένειαν.

Ib. Ἐγὼ κακὸς] ἦγον, κακὸν ἡγοῦμαι τὸ ἀπό σοῦ τι μανθάνειν. Μὴ λάζῃς δὲ εἰς τὸ σοῦ ἐξωθεν τὸ ἀπό. Εἰ κ) ἡμεῖς ἐν τῇ συντάξει χάριν σαφηνείας εἰρήκαμεν. Ὥσπερ γάρ φαμεν. κακοῦ ἀνδρὸς ἡγοῦμαι τοῦτο, κ) πάλιν, βαρεῖαν τὴν ὕβριν γινώσκω, ὕτω κ) μανθάνω σοῦ τόδε.

554. Εὕρηκ' ἐμοί] Περὶ τούτου αὐτοῦ ὃ λέγει ὅτι εὕρηκάς με δυσμενῆ σαυτῷ τὴν ἀπολογίαν τούτου αὐτοῦ.

Ib. Βαρύν] Βαρὺς ἐπὶ ψυχῆς, ὁ δύσκολος καὶ ἀγανάκλησιν ἔχων· καὶ βαρὺς ἐπὶ σώματος, ὁ βαρηνόμενος καὶ δυσκίνητος. Ἐνταῦθα δὲ ὐ τὸν ἔχοντα τὸ βάρος ἐν ἑαυτῷ λέγει κ) τὴν ἀγανάκλησιν· ἀλλὰ τὸν γινόμενον ἑτέρῳ τοιοῦτον. Ὥστε τὸ βαρὺς ἐνίοτε μὲν τὸν βαρυνόμενον δηλοῖ κ) ἐπὶ πάθη λέγεται· ἐνίοτε δὲ, τὸν βαρὺν ὕλα κ) ἐνεργείας ἐστὶ δηλωτικόν.

Δρῶν, ἐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, ἐκ εὖ φρονεῖς.
ΚΡΕ. Ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
Πάθημ' ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκέ με.
ΟΙΔ. Ἔπειθες, ἢ ἐκ ἔπειθες; ὡς χρεὶ' ἧ μ' ἐπὶ
Τὸν σεμνόμανῆιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα.
ΚΡΕ. Καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βελεύμαῆι.
ΟΙΔ. Πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον;
ΚΡΕ. Δέδρακε ποῖον ἔργον; ἐ γὰρ ἐννοῶ.
ΟΙΔ. Ἄφαν῏ος ἔρρει θανασίμῳ χειρώμαῆι.
ΚΡΕ. Μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μεῆρηθεῖεν χρόνοι.
ΟΙΔ. Τότ' ἔν ὁ μάν῏ις ἔτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
ΚΡΕ. Σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσα τιμώμενος.
ΟΙΔ. Ἐμνήσα῏' ἔν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
ΚΡΕ. Οὔκουν, ἐμοῦ γ' ἐξῶτος ὐδαμοῦ πέλας.

557. Τὴν αὐθάδειαν] λέγουσι δὲ εἶναι τὴν αὐθάδειαν, ἀπήνειαν ὁμιλίας ἐν λόγοις.

560. Οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην] ἐκ ἐκλείσειν τὴν τιμωρίαν· ὑπέχει τὰ νῶτα ἡ Θάλασσα τῷ Διονύσῳ· ἤγουν, ὑποκείμενα ἔχει, καὶ ὑπέχει τις τινὶ δίκην, ἤγουν, ὑποκείμενον ἑαυτὸν ἔχει εἰς δίκην. Ὅτερ ἐνίοτε μὲν τελεσμένην ἔχει τὴν σύνλαξιν· οἷον ὑπέχω σοι δίκην· ἐνίοτε δὲ ἀτελῆ, οἷον ὑπέχω δίκην. Ὅτι ἐξ ἀνάγκης ἡ δολιὴ συνυπακούεται.

563. Ἢ ἐκ ἔπειθες;] συνίζησις, ἡ κοινὴ συλλαβὴ τὸ ῆ.

1b. Ὡς χρεὶ' ἧ] χρεῖα ἡ χρήσιμα, ἤγουν, χρήσιμον ἢ λεγειν· ἐκ τύταν γὰρ σύγκεῖται ἡ τὸ χρή. Τὸ δὲ χρεία τριγενές ἐςίν. Ἔςι γὰρ ὁ χρεῖος, ἡ χρεῖα, ἡ τὸ χρεῖον. Ἔςι δὲ μονογενὲς ἡ χρεῖα. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα τὸ χρεῖα ἀδέτερόν ἐςι, δηλοῖ τὸ συναλείφεσθαι τὸ ἃ ὅπερ ἐκ ἂν ἐγένετο εἰ μὴ βραχὺ ἦν.

564. Τὸν σεμνόμανῆιν] ἐν εἰρωνείᾳ· εὐήθη γὰρ θέλει λέγειν τὸν Τειρεσίαν.

566. Πόσον χρόνον] Τοσοῦτον χρόνον ποιᾶ τόδε ἀνῆι τῷ, ἐπὶ τοσοῦτον, ἡ ὅσον χρόνον δημόσιος πέπαυκ' ὤδε· ἤγουν, ἐπὶ τόσον χρόνον καῖται ἐν τοῖς δημόσιος, ἡ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Ὅτι δὲ ἡ ἐπὶ πρόθεσις νοεῖται ἐπὶ τότου, δῆλον ἀπὸ τοῦ πολλὰ τοιαῦτα ἐνίοτε λέγεσθαι μῆλα τῆς ἐπὶ, οἷον, ἐπολίγου, ἐφικανόν, ἐπιπολύ. Ἐπιπολὺ εἰςήκει ἄφωνος, ἤγουν, ἐπιπολὺ μέρος χρόνου, τυτέςι, πολὺν χρόνον.

567. Δέδρακε ποῖον] τοῦτο διὰ μέσου εἶπε.

1b. Οὐ γὰρ ἐννοῶ] ἐπεὶ καῆὰ παράλειψιν εἶπε, λέγει, τί με ἐρωτᾷς ἀγνοῶ.

568. Θανασίμῳ] Θανα῏ηφόρῳ φόνῳ, τυτέςι, διὰ φόνου Θανα῏ηφόρου.

569. Μακροὶ] εἰκότως εἶπε τὸ παλαιοὶ πρὸς τὸ μακροί. Οἱ γὰρ μακροὶ χρόνοι, ἡ παλαιοί εἰσιν.

570. Μάν῏ις] Ἤγουν, ὅτος ὁ νῦν μάν῏ις ἤδει τότε τὴν μαν῏ικὴν, καῆεγύηῆο τότε ἐν τῇ μαν῏ικῇ.

571. Σοφὸς γ' ὁμοίως] ἤγουν, ὅσπερ νῦν· ἡ ἐξίσου τιμώμενος, ἤγουν, ἡ ἣν τιμώμενος καθέσον τιμᾶται νῦν, τυτέςι, ἡ ἦν σοφὸς ὅτως ὥσπερ νῦν. Καὶ ἐνομίζετο ὅτως ὥσπερ νῦν.

573. Οὔκουν] οὔκουν ὐδαμοῦ διαμνημόνευσεν ἐμοῦ

ΟΙΔ. Ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχες;
ΚΡΕ. Παρέσχομεν· πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν.
ΟΙΔ. Πῶς οὖν τόθ' ὧδε πᾶς ὁ σοφὸς οὐκ ηὕδα τάδε;
ΚΡΕ. Οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.
ΟΙΔ. Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα· κἀ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.
ΚΡΕ. Ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
ΟΙΔ. Ὅθ' ὤνεκ' εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
Οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς.
ΚΡΕ. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σε
Μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ', ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.
ΟΙΔ. Ἐκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.
ΚΡΕ. Τί δῆτ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
ΟΙΔ. Ἄρνησις οὐκ ἔνεσιν ὧν ἀνίσορεῖς.
ΚΡΕ. Ἄρχεις δ' ἐκείνη ταὐτά, γῆς ἴσον νέμων;
ΟΙΔ. Ἃ ἂν ἧ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
ΚΡΕ. Οὐκοῦν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος.
ΟΙΔ. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ κακὸς φαίνῃ φίλος.

ἐμοῦ ἑκὼν τοσοῦτος· πλησίον, ἤγουν, τοῦτο ὃ λέγει περὶ ἐμοῦ νῦν.

574. Ἀλλ' οὐκ ἔρευναν] ζήτησιν, δοκιμασίαν.

577. Οὐκ οἶδ'] γνωμικόν.

578. Τὸ σὸν δέ] εἰ καὶ ἐκεῖνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ τὸ σὸν οἶσθα· καὶ εἰ καλῶς φρονεῖς, λέγοις ἄν.

580. Ὅθ' ὤνεκ' εἰ μή σοι ξυνῆλθε] ὁ μάντις εἰ μὴ ἐλάμβανέ σε κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος, οὐκ ἂν μὲ ἔφη τοῦ Λαΐου φονέα.

Ib. Τὰς ἐμὰς] τὸ τὰς πρὸς τὸ διαφθορὰς τινὲς συνάπτουσιν, ὅτως, οὐκ ἂν ποτε εἶπε τὰς διαφθορὰς τοῦ Λαΐου ἐμάς. Σύ δ' ἐκείνως ἐάσας, τὸ τὰς πρὸς τὸ ἐμὰς, ὥσπερ συνῆφθαι, σύναπλε, ὅτως, οὐκ ἂν ποτ' εἶπε τὰς ἐμὰς ὡς αὐτὸς οἴεται διαφθορὰς τοῦ Λαΐου· πρὸς γὰρ τὴν ἐκείνου ὑπόληψιν τὰς ἐμὰς ὡρισμένως εἶπε, καὶ ὁ πρὸς τὴν οἰκείαν· εὑρήσεις δ' ὅμοιον καὶ προϊών, ὅταν λέγῃ, τὸν ἐναγῆ φίλον ποιεῖ ἐν αἰτίᾳ σὸν ἀφανεῖ λόγῳ. Ἐκεῖ γὰρ τὸ ἐναγῆ πρὸς τὴν τοῦ Οἰδίποδος ὑπόληψιν κεῖται. Τὸ δὲ πᾶν, εἰ μὴ μέλα σοῦ ἐβουλεύσαλο, οὐκ ἄν ποτέ με φονέα Λαΐου εἶπεν.

582. Εἰ μὲν λέγει] ἤγουν, εἰ μὲν φονέα σὲ τοῦ Λαΐου ἐκεῖνός φησιν, αὐτὸς οἶσθα· ἐγὼ δὲ παρὰ τοῦ βουλοίμην ἂν μαθεῖν, ὥσπερ κἀ σὺ παρ' ἐμοῦ νῦν.

585. Γήμας ἔχεις] γαμεῖ τις, ἀμείλαβάτως, ἀντὶ τοῦ, γάμον ἔχει, τοῦτ' ἔστι συνημμένος ἐστὶ γυναικί. Ὡς ἐν τῷ, Οὐ γαμεῖς; ζῆς ἔτ' ἀλαφρότερος. Καὶ γαμεῖ τὶς τήνδε, μείλαβατικῶς, ἀντὶ τοῦ, εἰς γάμον λαμβάνει, ἢ λαβὼν ἔχει· καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

586. Ἄρνησις οὐκ ἔνεσιν] Δυνατὸν οὐκ ἔστιν ἐμοὶ ὁ ἄρνησις· ἤγουν, οὐκ ἔστι μοὶ δυνατὸν ἀρνήσασθαι.

587. Ἄρχεις δ' ἐκείνη] ἄρχεις καὶ ταὐτὰ ἐκείνη γῆς μέρος ἴσπερ αὐτῇ.

588. Πάντ' ἐμοῦ] μὴ λάβῃς εἰς τὸ ἐμοῦ ἐξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλ' ὅπερ ἄνω ἔφαμεν λόγον, εἰς τὸ, Μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς σοῦ, ὁ αὐτός ἐστι καὶ ἐνταῦθα. Πάντα γὰρ λάμβανει ἐμοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁμοίτερα ὄντα αὐτῇ δέχεται.

591. Οἶα.

ΚΡΕ. Οὔκ· εἰ δίδοίης γ', ὡς ἐγὼ σαυ῀ῳ, λόγον.
Σκέψαι δὲ τῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
Ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
Ἄτρεσον εὔδοντ', εἰ τάγ' αὔθ' ἕξει κράτη;
Ἐγὼ μὲν ἓν ἔτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφυν
Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύρανna δρᾶν,
Οὔτ' ἄλλος ὅςις σωφρονεῖν ἐπίσα῀αι.
Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σῦ πάντ' ἄνευ φόβυ φέρω·
Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, * πολλὰ κἄν ἄκων ἔδρων.
Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
Ἀρχῆς ἀλύπυ κ῀ δυνασείας ἔφυ;
Οὔπω τοσῦτον ἠπα῀ημένος κυρῶ,
Ὡς' ἄλλα χρήζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζε῀αι·
Νῦν οἱ σέθεν χρῄζονλες ἐκκαλ῀σί με.

* Aldus, ἦρχον,

591. Οὔκ· εἰ δίδοίης γ'] Οὐδαμᾶς φαίνομαι κακὸς φίλος, εἰ δίδοίης γε σαυ῀ῷ λόγον· ἦγεν, σκέψιν κ῀ διαγνωσικὴν κρίσιν, ὡς ἐγὼ ἐμαυτῷ δηλονότι δίδωμι· ἦγεν, σκέψαιο ὡς ἐγὼ σκεπτομαι.

592. Σκέψαι δὲ] λόγισαι δὲ κ῀ τῦτο πρῶτον, εἰ νομίζεις τινὰ, εἰ τὰ αὐτὰ ἕξει κράτη, προκρῖναι ἂν μᾶλλον ἄρχειν σὺν φόβῳ, ἢ ἄρχειν δηλονότι ὑπνώτλοντα ἀφόβως.

Ib. Εἴ τιν' ἂν δοκεῖς] τὸ ἂν πρὸς τὸ ἑλέσθαι συναπλέον, κ῀ ὐ πρὸς τὸ δοκεῖς· ὥς τινές φασι, γεάφοντες κἦς διὰ τῦ ῆ.

594. Ἄτρεσον εὔδοντ'] εἰκότας εἶπε τὸ εὔδοντα, κ῀ ὐ διαλέγονλα. Ὁ γὰρ ἀμερίμνως ζῶν, πρὸς ὕπνον ἐγείρεται. Τὸ δὲ, Εἰ τάγ' αὔθ' ἕξει κράτη, πρὸς τὸ φόβοις συναπλέον. Τὸ δὲ ἢ ἄτρεσον εὔδοντα, διὰ μέσυ.

598. Φέρω] ἀποφέρομαι, λαμβάνω.

599. Ἄκων ἔδρων] τῦτο λέγει ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ κ῀ παρὰ τὸ δίκαιον τὰς αὐτὴν ἐχοῦσας ἀναγκάζει πολιτεύεσθαι.

600. Πῶς δῆτ' ἐμοὶ] ἡ σύ῀αξις, πῶς ἂν ἡ τυραννὶς κ῀ ἡ βασιλεία ἔφυ καὶ ὑπάρχει ἔχειν ἐμοὶ ἡδίων κ῀ ἡδυλέρα ἀρχῆς κ῀ δυνασείας ἀλύπυ, ἐφ' ἧς νῦν εἰμί.

602. Οὔπω τοσῦτον] γνωμικόν.

603. Ὡς' ἄλλα χρῄζειν] ἡ γὰρ ἀρχὴ καλὸν μέν ἐςιν, ἀλλὰ παρακεκινδυνευμένον κ῀ ὕποπλον· ἡ δ' ἐμὴ, καλὸν περισπύδασον· ἰςέον δὲ ὅτι τὸ χρῄζω ὐ μόνον γενικῆ ἀλλὰ κ῀ αἰτιαλικῆ συ῀λάσσε῀αι· κ῀ ὅτε μὲν γενικῆ συντάσσε῀αι, φυσικὴν ἔχει τὴν σύ῀αξιν· (χρῄζω γὰρ τὸ χρείαν τινὸς ἔχω) ὅτε δὲ αἰτιαλικῆ, πρὸς τὸ σημαινόμενον· ὃ γάρ τις ἔχει χρείαν, θέλων αὐτὸ ἔχει χρείαν.

604. Νῦν πᾶσι χαίρω] ἀνλὶ τῦ, πᾶσιν ἀνθρώποις πληροφορῦμαι κ῀ θαῤῥῶ, κ῀ εἰς ὐδένα ὑποψίαν ἔχω· ὃ τυραννίδος ἔξω καθίςηκεν. Ἐκείνη γὰρ κ῀ συγγενέσιν αὐτοῖς κ῀ φίλοις ἀπίςει. Ἢ τὸ πᾶσι χαίρω, ἀνλὶ τῶ πᾶσι πράγμασιν ὕδομαι, κ῀ ὐδεμία φροντὶς κ῀ μέριμνα περὶ ὐδενός ἐςί μοι, ἀμελεῖαν ποιῦσα τὴν ἡδονήν.

606. Τὸ

Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνῆλθ' ἔνι.
Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
Ἀλλ' ὅτ' ἐρασὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
Οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν Πυθὼδ' ἰὼν,
Πεύθου τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι
Ταῦτ'· ἀλλ' ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς
Κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κλάνῃς
Ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.

606. Τὸ γὰρ τυχεῖν] ἡ σύλαξις· ἔνι γὰρ καὶ ὑπάρχει αὐτοῖς ἅπανθ' ἃ βουλοίμεθα ἐνταῦθα, ἤγουν, ἐν ἐμοὶ, τὸ τυχεῖν τούτων. Τοῦτ' ἔστι, λογίζονται δι' ἐμοῦ, καὶ δέονται σου ἀπάντων ὧν χρῄζουσι τυχεῖν. Δεῖν δ' εἰπεῖν οὕτως, τὸ γὰρ τυχεῖν ἁπάντων ἐνταῦθ' αὐτοῖς ἔνι· ὁ δὲ ἅπαντα εἶπε πρὸς τὸ ἔνι. Τὸ δὲ τυχεῖν, ἔξωθεν συνάσσει, τὸ τυχεῖν τούτων δηλονότι.

Ib. Τὸ γὰρ τυχεῖν] ἅπασα γὰρ ἡ ἐλπὶς τοῦ τυχεῖν ὧν θέλουσι δηλονότι, ἐνταῦθά ἐστιν αὐτοῖς, ἤγουν, ἐν ἐμοί. ἐξ ἐμοῦ, ἤγουν, ἐνταῦθα ἐν ἐμοὶ πᾶσα ἡ ἐλπὶς τοῦ τυχεῖν.

607. Κεῖν' ἂν] Ἤγουν, τὸν φόνον ὃν ἔχει ἡ βασιλεία.

Ib. Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν] προκαλασκευάσας ὡς ἄμεινόν ἐστιν αὐτῷ τοῦ τυραννεῖν τὸ ἀφόβως κοινωνεῖν τῇ τυραννίδι, τοῦτο ἐπήνεγκεν. Ὁ γὰρ νοῦς, ὁ ταῦτα τὰ συμφέροντα ἐνθυμούμενος, οὐκ ἂν γένοιτο κακὸς, ὥστε ἑτέρου τινὶ ἀσυμφόρου ἐπιχειρῆσαι.

608. Φρονῶν] ἀντὶ τοῦ φρονοῦντος. Ἢ ὅτως, ὁ καλῶς φρονῶν νοῦς, οὐκ ἂν κακὸς γένοιτο.

Ib. Οὐκ ἂν γένοιτο] γνωμικόν.

611. Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν Πυθώδ' ἰὼν] ζήτησον (φησὶν) εἰ τὸν χρησμὸν ὑγιὼς ἀφῖγμαί σοι φέρων· εἶτα εἰ καλεκοινώνησα τοῦ μαντείου τῷ Τειρεσίᾳ.

Ib. Πυθώδ' ἰὼν] ἡ σύλαξις, καὶ τοῦτο μὲν ἰὼν καὶ ἐλθὼν Πυθώδε καὶ εἰς τὴν Πυθίαν, Πεύθου καὶ μάνθανε τὰ χρησθέντα καὶ τὰ μαντευθέντα σοὶ, ἔλεγχον καὶ δοκιμασίαν τῶνδε, εἰ σαφῶς καὶ ἀληθῶς ἤγγειλά σοι ταῦθ' ἃ ἔφην σοί. Οὕτω καὶ τὸ ἔλεγχον λέγε. Καὶ μὴ λάβῃς ἔξωθεν τὸ εἰς, ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, μανθάνω τὸν διδάσκαλον περὶ ἐμὲ εὖνον, ὅτω καὶ τοῦτο, μανθάνω τὰ χρησθέντα ἔλεγχον τῶνδε.

612. Σαφῶς] ἐρώτα εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοὶ τὸν δοθέντα χρησμόν.

613. Τερασκόπῳ] τερασκόπος· ὁ τῶν τεράτων ἑρμηνεύς.

Ib. Τῷ τερασκόπῳ] ἤγουν, ἐὰν εὕρῃς με κοινῇ τι βουλευσάμενον περὶ τούτου Τειρεσίᾳ, τῷ τερασκόπῳ καὶ τῷ τὰ τέρατα καὶ σημεῖα τῆς μαντείας σκοπεῖν καὶ σαφηνίζοντι, κόλασόν με.

Ib. Κοινῇ τῷ τερασκόπῳ] ἤγουν, σὺν τῷ τερασκόπῳ.

614. Κοινῇ] ἤγουν, κοινωνήσαντα βουλῆς τῷ μάντει.

615. Διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ] ὅτι καὶ αὐτὸς τὸν ἐμαυτοῦ καλαψηφίζομαι θάνατον.

Ib. Τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ] τοῦτο λέγει, καὶ τῇ ἐμοὶ προσηκούσῃ, (ἤγουν, ἣν ἄξιός εἰμι παθεῖν, κακὸς φανεὶς) καὶ τῇ σοὶ προσηκούσῃ, ἤγουν, ἣν ἄξιον βασιλέα ποιεῖσθαι καὶ τῶν ἐπιβεβουλευκότων αὐτῷ. Ἢ, ἣν καὶ ἐγὼ κατ' ἐμοῦ, καὶ αὐτὸς ψηφίσαιο κατ' ἐμοῦ.

616. Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ] ἀπὸ λογισμοῦ ἀμφιβολίαν ἔχοντι.

" Οὐ γὰρ δίκαιον ἔστε τὺς κακὺς μάτην
" Χρηςὺς νομίζειν, ἔστε τὺς χρηςὺς, κακύς.
" Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
" Καὶ τὸν παρ' αὑτῷ * βίοτον, ὃν πλεῖςον φιλεῖ."
Ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
" Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
" Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ."
ΧΟΡ. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβεμένῳ πεσεῖν,
Ἄναξ· " φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς, ἐκ ἀσφαλεῖς."
ΟΙΔ. Ὅταν ταχύς τις ὑπιβυλεύων λάθρᾳ
Χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βυλεύειν πάλιν.
Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τῆδε μὲν

* Ald. Turn. αὐτῆς

618, 619. Οὔτε τὺς κακὺς χρηςὺς] ἀντὶ τῦ, ἀγαθύς. Τῷ χρηςῷ γὰρ κυρίως, ἐναντίον ὁ φαῦλος. Ἐςὶ δὲ χρηςὸς ὅ ἡ ὁμιλία ὠφέλειαν ἐμποιεῖ. Φαῦλος δὲ, ὅ ὁ βίος ἄτακτος καὶ ἀκόλαςος, ὡς καὶ ἄλλυς βλάπτεσθαι ἀπὸ τῆς αὐτῦ ὁμιλίας. Τῷ ἀγαθῷ δὲ ἐναντίον ὁ κακός. Τῷ καλῷ δὲ, ὁ αἰσχρῶς, ἤγυν, ὁ δυσειδής. Σοὶ τῷ Οἰδίποδι εὐλαβεμένῳ πεσεῖν καὶ ἐπιβυλευθήσεσθαι παρ' αὐτῦ καλῶς ἔλεξεν ὁ Κρέων. Ὅτι ἐν χρόνῳ τάδε γνώσῃ ἀσφαλῶς ὁποίως εἰμὶ περὶ σὲ· ὁ γὰρ ταχὰ βυλευόμενος, μὴ βασανίζων τὴν γνώμην σφάλλεται· πρὸς ὃ ὁ Οἰδίπυς φησὶ, ὅτι πρὸς τὰς ταχείας ἐπιβυλείας δεῖ ταχεῖαν εἶναι τὴν ἄμυναν.

619. Χρηςὺς νομίζειν] ἀγαθύς· τῷ χρηςῷ ἐναντίον ὁ φαῦλος. Ἐςι δὲ χρηςὸς ὅ ἡ ὁμιλία ὠφέλειαν ἐμποιεῖ· φαῦλος δὲ, ὅ ὁ βίος ἄτακτος καὶ ἀκόλαςος, ὡς καὶ ἄλλυς βλάπτεσθαι ἀπὸ τῆς αὐτῦ ὁμιλίας. Τῷ ἀγαθῷ δὲ ἐναντίον ὁ κακὸς, τῷ καλῷ δὲ ὁ αἰσχρὸς καὶ ὁ δυσειδής.

619. Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν] ἴσον γάρ ἐςι κακὸν, ἀπωθήσασθαι φίλον, καὶ τὸν ἑαυτῦ βίον.

Ib. Φίλον γὰρ] γνωμικόν.

622. Χρόνος δίκαιον ἄνδρα] γνωμικὸν,

624. Καλῶς ἔλεξεν] σοὶ εὐλαβεμένῳ πεσεῖν καὶ ἐπιβυλευθήσεσθαι παρ' αὐτῦ, καλῶς ἔλεξεν ὁ Κρέων ὅτι ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς, ὁποῖός εἰμι περὶ σέ. Ὁ γὰρ ταχὺ βυλευόμενος, καὶ μὴ πολλάκις βασανίζων τὴν γνώμην, σφάλλεται. Πρὸς ὃ ὁ Οἰδίπυς φησὶν, ὅτι πρὸς τὰς ταχείας ἐπιβυλὰς δεῖ ταχεῖαν καὶ τὴν ἄμυναν εἶναι.

Ib. Εὐλαβεμένῳ πεσεῖν] ἤγυν, φοβεμένῳ σοὶ πεσεῖν τῆς ἀρχῆς καλῶς ἔλεξε Κρέων, ὡς ἐκ ἐκ τῦ εὐθέος δίκαιον καλαψηφίζεσθαι· ὃς ἂν κατὰ σῦ ὑπονοήσῃς, ἀλλὰ πρῶτον ἐξέλαζειν παντὶ τρόπῳ περὶ αὐτῶν, καὶ καλαδίκως αὐτὺς εὑρόντα, τότε κολάζειν. Οἱ γὰρ ταχεῖς φρονεῖν (ἤγυν, οἱ ταχέως καὶ μὴ μείλα σκέψεως ποιῦντές τι) ἐκ ἀσφαλεῖς, ἀλλ' ἀβέβαιοι, καὶ πρὸς κίνδυνον ἔσθ' ὅτε πίπτυσιν. Ἴσέον δ' ὅτι ἡ μερικὸν τὸ εὐλαβεμένῳ νοεῖ διὰ τὸν Οἰδίποδα, ἢ καθόλυ διὰ πάντα φοβύμενον.

625. " Φρονεῖν γὰρ οἱ—] γναμικόν.

626. Ὅταν ταχύς] καὶ ἐπιῤῥήματος ἔχει σημασίαν ἐνταῦθα τὸ ταχὺς, ἐπεὶ μείλος ἔχει προφερὰν ὀνόματος, καὶ τὸ τίς οἰκείως ἔχει μεθ' ἑαυτῦ.

628. Τὰ τῆδε μὲν] τὰ τῦ Κρέοντος τῦ ἐμοὶ ἐπιβυλευσαμένυ.

629. Πεπραγμέν'—

Πεπραγμέν' ἔσαι, τἀμὰ δ' ἡμαρ[τ]ημένα.
ΚΡΕ. Τί δῆτα χρῄζεις, ἤ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
ΟΙΔ. Ἧκισα· θνήσκειν, ὐ φυγεῖν σε βέλομαι.
ΚΡΕ. Ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐσι τὸ φθονεῖν.
ΟΙΔ. Ὡς ὐχ ὑπείξων, ὐδὲ πισεύσων, λέγεις;
ΚΡΕ. Οὐ γὰρ φρονοῦν[τ]ά σ' εὖ βλέπω.
ΟΙΔ. Τὸ γοῦν ἐμόν.
ΚΡΕ. Ἀλλ' ἐξ ἴσυ δεῖ καμόν.
ΟΙΔ. Ἀλλ' ἔφυς κακός.
ΚΡΕ. Εἰ δὲ ξυνίης * μηδέν;
ΟΙΔ. Ἀρκ[ε]ῖον γ' ὅμως.
ΚΡΕ. Οὔτοι κακῶς γ' ἄρχον[τ]ος.
ΟΙΔ. Ὦ πόλις, πόλις.
ΚΡΕ. Καμοὶ πόλεως μέτεσι † τῆσδ', ὐ σοὶ μόνῳ.

* Aldus, ξυνίεις. † Turn. in margine, μέτεσιν ὐχὶ σοι.

629. Πεπραγμέν'——] Ἡ ἐμὴ δὲ ἐσφαλμένη· ἐπλαισμένη·

630. Ἔξω βαλεῖν] ἀντὶ τοῦ, ἐκβαλεῖν ἀπώσασθαι, ἐξόρισον ποιῆσαι.

Ib. Ἤ με γῆς ἔξω βαλεῖν] τὸ ἢ, εἰ μὲν καθ' ὑποζυγμὴν ἐρεῖς τὸ ἐξῆς, ἀντὶ τοῦ ὅλως ἆρα νοήσεις· εἰ δὲ καλὰ ἀποφανίκην ἐρώτησιν τὸ ἐξῆς εἴποις, ἀντὶ τοῦ διαξευκλικῶ συνδέσμου νοήσεις, σίζων ᾗ ἐν ἀμφοτέροις εἰς τὸ χρῄζεις. Ἰσέον δ' ὅτι ποτὲ μὲν καθ' ὑποζυγμὴν τὴν ἐρώτησιν ποιόμεθα, ὡς τὸ, Οὐ θῦγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς; ᾗ τὸ, Μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀνεῖς ἰδεῖν; πολὲ δὲ κατ' ἀπόφασιν, ὡς τὸ, Περὶν ἄν τι δράσῃς, ἤ τι κερδανῆς πλέον;

632. Ὅταν προδείξῃς] ὅταν ἀποδείξῃς ὃ λέγεις δηλονότι τότε τεθνήξομαι. Εἶτα ἐτάγει σχίλιάζων οἷόν ἐσι τὸ φρονεῖν.

633. Ὡς ὐχ ὑπείξων] ὅτως λέγεις ὡς μὴ πεισθησόμενός μοι, ἀλλ' ἀνλιλέξων τῇ κελεύσει.

635. Τὸ γοῦν ἐμόν] ὅσον ἦκεν εἰς ἐμὲ, καλῶς βυλεύομαι· ἢ ὅτως· τὸ γοῦν ἐμαυτῷ σύμφορον ποιῶ. Πρὸς ὃ φησιν ὁ Κρέων, ὅτι ᾗ τὸ ἐμὸν συμφέρον δεῖ σε σκοπεῖν, ὅτι ὐ δεῖ μα ἀκαίρως ὑπονοεῖσθαι.

638. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν] ἤγων, ἐγὼ μὲν ὐ κακός εἰμι· εἰ δὲ ξυνίης μηδὲν, ἤγων, ψευδῶς τοῦτο νοεῖς, τί λοιπόν; πρὸς ὃ ὁ Οἰδίπους ἀποκρίνεται, ἀρκίεον γ' ὅμως ᾗ εἰ ὅτως ἔχεις. Τοῦτ' ἐςι, ᾗ εἰ ὅτως ἔχεις, ὅμως ἀρκίεον ᾗ κυριευλίεον ἐμοί σε. Πρὸς ὃ πάλιν ὁ Κρέων, ὅτι κακῶς ἄρξεις, ἐμοῦ ἄρχοιλος, ὥσπερ ᾗ σύ. Ὅπερ πάλιν ἀπιθὶς δοκῶν εἰς Θυμὸν ἐξάγει Οἰδίποδα.

642. Καμοὶ πόλεως] τοῦτο διπλῶς νοητέον, ἢ ᾗ ἐμοὶ μέτεσι τῆς πόλεως, ἤγων, τῇ βοᾷ, ὦ πόλις, πόλις, ὥσπερ σοί· ἢ, καμοὶ μέτεσι τῆς πόλεως, ἀνλὶ τοῦ, ὐ τῶν ἰδιωτῶν εἰς εἰμι, ἀλλὰ τῶν τὰ μεγάλα δυναμένων· ὥς' ὐχ ἧτλον ἐμοὶ ἢ σοὶ ὑπακύσλαι.

643. Καιρίαν

ΧΟΡ. Παύσασθ' ἄνακτες· καιρίαν δ' ἡμῖν * ὁρῶ
Τήνδ' ἐκ δόμων ςείχουσαν Ἰοκάςην, μεθ' ἧς
Τό νῦν παρεςὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.
ΙΟΚ. Τί τὴν ἄβυλον, ὦ ταλαίπωροι, ςάσιν
Γλώσσης ἐπῆρατ', ὀδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
Οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
Οὐκ εἶ σύ τ' εἰς οἶκους, σύ τε, Κρέων, ςέγας †,
Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴςετε;
ΚΡΕ. Ὄμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
Δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
Ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κλεῖναι λαβών.
ΟΙΔ. Ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
Εἴληφα τὠμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
ΚΡΕ. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.
ΙΟΚ. Ὦ πρὸς θεῶν πίςευσον, Οἰδίπους, τάδε,
Μάλιςα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
Ἔπειτα, κἀμὲ, τοὺςδέ θ', οἳ πάρεισί σοι.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας
Τ', ἄναξ, λίσσομαι.

* Ald. Turn. ὑμῖν. † Aldus, κατὰ ςέγας.

643. Καιρίαν] ὡς, ἐπίρρημα.
645. Εὖ θέσθαι] καλως ποιῆσαι πρέπον· τὸ α ςέρησιν ἐνδεῖται.
648. Ἰδιὰ κινοῦντες κακὰ] Φιλονεικοῦντες.
649. Οὐκ εἶ σύ τ' οἶκους] ἀνὶ τοῦ, οὐκ ἐλεύση. Καλῶς δὲ, ὡ συνθάνεται τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος, ἐκ παντὸς ἀπαλλαγῆναι αὐτὸς βουλομένη, ἅμα δὲ ἵνα μὴ διλογία ᾖ.
652. Δυοῖν ἀποκρίνας] ἐκ τῶν δύο ποιήσας.
Ib. Κρίνας ἀπὸ τῶν δύο κακῶν ἕν.
653. Γῆς ἀπῶσαι] ψεύδεται κρίων ἐνδεῖται· Οἰδίπους γὰρ ἂν εἶπεν ἀποκλεῖναι αὐτὸν ἢ ἐκ ἐξελάσαι τῆς χώρας.
656. Μὴ νῦν ὀναίμην] Ὠφελείας ἀπολαύσαιμι.
657. Ὀλοίμην] μέσος, ὀλόμην, ᾧ τὸ εὐκτικὸν παθητικὸν, ὀλοίμην.
659. Τὸν δ' ἔρχον] ἤγαγεν, ἵν αὐτὸς ἄμοσε· λέγει δὲ τοῦτο, διότι προσδεῖ εἶπε τὸ, μὴ νῦν ὀναίμην, ᾧ τὸ ἀραῖος ὀλοίμην.
660. Οἳ πάρεισί σοι.
661, 662. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ] οἷον, μὴ τῇ ὀργῇ εἶκων, ἀλλὰ τὰ δίκαια διασκεψάμενος· καλῶς τὸ θελήσας. Πολλάκις γὰρ ἐπὶ ταῖς ὀργαῖς μέλαγχολαί τις ὀφείλων, αἰδούμενος ἐμμένει τοῖς ἁμαρτήμασι.

ΟΙΔ. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
ΧΟΡ. Τὸν ὅτε * πρὶν νήπιον,
Νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν,
Καλαίσεσαι.

ΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΟΙΔ. Οἶσθ' ἔν ἃ χρήζεις;
ΧΟΡ. Οἶδα.
ΟΙΔ. Φράζε δὴ τί φῄς.
ΧΟΡ. Τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ
Σύνγ' ἀφανεῖ † λόγῳ ἄτιμον ζαλεῖν ‡.
ΟΙΔ. Εὖ νῦν ἐπίσω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Οὔ, τὸν πάντων θεῶν
Θεὸν πρόμον Ἅλιον.
Ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,

* Aldus, ὅποτε. † Aldus, Σὺν ἀφανεῖ. ‡ Aldus, ἐκζαλεῖν.

664. Τὸν ὅπόϊε πρὶν νήπιον] ἢ, τὸν ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ, ἢ τὸν ἐν τῷ εἰρημένῳ λόγῳ· (ἀπελογήσατο γὰρ) νῦν δὲ μεγάλην πίστιν ἐπαγόμενον ἀπὸ τῦ ὅρκυ, αἰδέσθηλι.

670. Τὸν ἐναγῆ φίλον] γράφεται φίλον ἐναγῆ. Ἐναγὲς δὲ, τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγνόν. Ἅγος γὰρ τὸ ἱερὸν σέβας. Ὅθεν καὶ τὸ, ἄγη μ' ἴσχει. Καὶ ὅς σε, γύναι, ἄγαμαι. Κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ μιάσματα ἅγη λέγεται, καὶ οἱ μιαροὶ ἐναγεῖς καλῦνται. Ὁ δὲ νῦν, τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγον ἄτιμον ἐκζαλεῖν, ἀλλὰ προδέξασθαι αὐτῦ τὴν ἀπολογίαν. Ἢ ἐναγῆ, τὸν ἐπερχόμενον μίστι. Οὕτως, δεόμεθα τῦ μηδέποτε ἐναγὲς γενομένυ εἰς φίλυς, μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσης τὸν λόγον. Ἢ τὸν ἐναγῆ, τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγῆ.

672. Εὖ νῦν ἐπίσω] γίγνωσκε ὅτι τότω συνηγορᾶν ἐμὲ ἀδικεῖς. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ ὄλεθρόν μοι ἐπάγεις, εἰ παραψόμαι τὸν ἐπιζεβελευκότα.

674. Οὔ τῶν πάντων Θεῶν] ἐπὶ ὅρκον καταπέφευγεν, ἐξ ὧ μάλιστα ἐδόκει πεῖσαι τὴν βασιλέα. Ἥλιον δὲ ὄμνυσιν ὅτι πάντα ἐμπρακτικῶς αὐτὸς συνήδει τὸ πᾶν.

Ib. Οὔ τῶν πάντων Θεῶν] πάντων Θεῶν πρόμαχον λέγει τὸν ἥλιον, ὥσπερ ἰόντα τὸν οὐρανὸν ἔνθ' ὕτοί εἰσι, καὶ ὥσπερ φύλακος τάξιν ἔχοντα. Εἰ δὲ τὸ πρῶτον τὸ Θεὸν μικρογραφήσεις, ὥσπερ τὸ δεύτερον, ἐκ παραλλήλυ εἴποις· καὶ τὸ πάντων, ἀντὶ τῦ, ἀνθρώπων νοήσεις. Ὁμνύει δὲ ὁ χορὸς τὸν ἥλιον, ὡς ἔφορον πάντων τῶν ἀνθρωπίνων καὶ τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ ἐκφάντορα.

676. Ἄθεος, ἄφιλος] ἄγαν, πρότερον ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωρηθεὶς, καὶ ὑπὸ τῶν φίλων μισηθεὶς

Ὅ,τι πύμαλον ὀλοίμαν,
Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω·
Ἀλλά μοι δυσμόρῳ
Γᾶ φθίνουσα τρύχει
Ψυχάν· κ᾽ τάδ' εἰ κακοῖς
Κακὰ προσψαύσει *
Τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΟΙΔ. Ὅδ' ἔν ἴτω, κεἰ χρή με παγλελῶς θανεῖν,
Ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
Τὸ γὰρ σὸν, ἐ τὸ τῆδ' ἐποικτείρω ςόμα
Ἐλεεινόν· ἔτος δ' ἔνθ' ἂν ᾖ, ςυγήσεται.

ΚΡΕ. Στυγνὸς μὲν εἴκων, δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
Θυμῷ περάσῃς· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
Αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγιςαι φέρειν.

* Aldus, προσάψει.

θεὶς λίαν. Τοῦτο γάρ ἐςι τὸ ὕςερον ἀπολοίμην. Ἢ τὸ ἄθεος, ἄφιλος, ἀνὶ τοῦ, ἀςεβὴς καὶ μὴ περὶ τοὺς φίλους εὐγνώμων.

677. Ὅ,τι πύμαλον ὀλοίμαν] ἀνὶ τοῦ, ἔςχαλος ἀπολοίμην.

Ib. Ὀλοίμαν] Φθαρείην ὅπερ ἔςχατον. Ἤγουν, ἀπώλειαν ἤτις ἐςχάτη, τυλίςι φθαρείην ἐςχάτην ἀπώλειαν.

679. Ἀλλά μοι] Ἀλλά μοι τοῦ δυςυχοῦς λυπεῖ τὴν ψυχὴν ἡ γῆ φθειρομένη. Καὶ τάδε λυπεῖ δηλονότι τὴν ψυχήν μου. Λέγω, εἰ τοῖς κακοῖς τοῖς πάλαι, ἤγουν, εἰ ταῖς προλέραις δυστυχίαις συναφθήσεται τὰ παρ' ὑμῶν κακὰ, ἤγουν, αἱ παρ' ὑμῶν δυςυχίαι· ἀπελθέτω, ἵνα ἐλεύθερος, ἀπολελύσθω.

683. Τὰ πρὸς] τὰ παρ' ὑμῶν· ἤγουν, ἵνα μὴ κορυφωθείη ἡ τῆς πόλεως δυςυχία τὰ ὑμέτερα προσλαβοῦσα κακὰ, προνούμενος ἐγὼ τὴν ἰκεσίαν ταύτην, ἀνήνυτά σοι. Γράφειν δὲ χρὴ, κακὰ προσψαύσει, ἵν' εἴη τὸ κᾶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀνίςροφος.

684. Ὅδ' ἔν ἴτω] τὸ φιλόκοινον αὐτοῦ καὶ ταῦθα δείκνυσιν, ὡς ὐ δι' ἑαυτὸν παρακεχωρηκότος, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, κἂν δεῖ αὐτὸν πεισθέντα κινδυνεῦσαι.

686. Τὸ γὰρ σὸν ἐλεεινὸν ςόμα] ἀνὶ τοῦ, τὰς γὰρ ἐλέους ἀξίας σὰς λόγους οἰκτείρω, ὐ τὰς τῶδε λόγους δηλονότι. Τό μὲν λόγους συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, ὐ μὴν ᾧ τὸ ἐλεεινός· Στυγνηθήσεται, ἐμοὶ μισηθήσεται.

688. Στυγνὸς μὲν εἴκων] δῆλος εἶ ἀηδῶς εἴκων· ὅταν δὲ ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς, τότε βαρέως οἴσεις τὸ πρᾶγμα, οἷον, μελαγχολήσεις, ᾧ ἄδικα ἐνθυμηθήσῃ. Ἔτι δὲ ἐμμένει ὁ Κρέων τῇ αὐτῇ παῤῥησίᾳ, ἐπιςάμενος ὡς ὐδὲν ἐσκαιώρησεν.

Ib. Στυγνὸς] Στυγνὸς μὲν] ἤγουν, σκυθρωπός τις τυγχάνεις, εἴκων ᾧ ὑπλασσόμενός τινι, ὅταν δεήσῃ σε ὧν ἔχεις ὀργὴν παῦσαι.

Ib. Στυγνὸς] δύσκολος καὶ ἀγανάκλησιν ἔχων.

689. Αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις] Ἤγουν, ὁ ἔχων ἄνθρωπος, αὐτὸς ἑαυτὸν μισεῖ, ᾧ ὐ δύναλαι φέρειν, ὅτι τοιοῦτός ἐςι. Τὸ δὲ δικαίως εἶπε,

ΟΙΔ. Οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκ[βλ]ός εἶ;

ΚΡΕ. Πορεύσομαι,

Σὲ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος· ἐν δὲ τοῖσδ', ἴσος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν
Δόμων τόνδ' ἔσω;

ΙΟΚ. Μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.

ΧΟΡ. Δόκησις ἀγνὼς λόγων
Ἦλθε, δάπ[βλ]ει δὲ καὶ
Τὸ μὴ 'νδικον.

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Α.

ΙΟΚ. Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

ΧΟΡ. Ναιχί.

ΙΟΚ. Καὶ τίς ἦν λόγος *;

* Aldus, ὑλέγ[βλ].

εἶπε, διότι δίκαιόν ἐςι τὰς κακὰς μὴ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ κ᾽ ὑφ᾽ ἑαυτῶν μισεῖσθαι.

690. Ἄλγιςαι φέρειν] Ἀνπηρόταλαί εἰσι δικαίως ἑαυ[βλ]αῖς εἰς τὸ φέρειν.

693. Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος] σοῦ μὲν μὴ ἐπιςαμένου τὴν ἐμὴν προαίρεσιν, οἷον ἠγνοηκότος μέ. Παρὰ δὲ τύτοις τῆς ὁμοίας δόξης ἦν κ᾽ πρώην εἶχον περὶ ἐμέ.

Ib. Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος] ἦγον, ἀναισθήτω τῶν ἐμῶν, κ᾽ ὕτερον ἢ προσῆκεν ὑπολαμβάνοι[βλ]· ἰςέον δ' ὅτι τὸ ἀγνὼς κ᾽ ἀνὶ τοῦ, μὴ γιγνωσκόμενος εὕρηται, κ᾽ ἀνὶ τοῦ, μὴ γινώσκων.

694. Γύναι, τί μέλλεις] ὡς καλίγνωκεν ὁ χορὸς τῷ Οἰδίποδ[βλ], παρακελεύεται τῇ γυναικὶ εἰσάγειν αὐτόν.

696. Μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη] πιθανῶς, μελὰ τὸ διπλλάχθαι αὐτὰς, ἐπιζητεῖ τὴν αἰτίαν· ἅμα δὲ κ᾽ ἵνα ἀρχὴ γένηται τῷ ἀναγνωρισμῷ.

Ib. Μαθοῦσα] ἦγον, ἐπειδὴ τὸ συμβεβηκὸς ἴγνων ὅπερ ἐςὶ, ποιήσω τοῦτο κ᾽ κομίσω δηλαδή. Ἔγνων γὰρ τίς ἐςιν ἡ καλίσκσ' αὐτὰς τύχη· ἦγον, ἡ μάχη.

697. Δόκησις ἀγνὼς λόγων] ὁ χορὸς ὑπὲρ ἀμφοῖν ἀπολογεῖται· ὑπὲρ μὲν τοῦ Κρέοντος, ὅτι ἐπ' ἀδήλοις ἐγκέκλ[βλ]ται· ὑπὲρ δὲ τοῦ Οἰδίποδ[βλ], ὅτι εἰκότως ὠργίσθη ἐπὶ τοιούτοις διαβληθείς.

Ib. Δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε] τοῦτο κ᾽ εἰς τὸν Οἰδίποδα κ᾽ εἰς τὸν Κρέοντα νόεις· εἰς μὲν τὸν Οἰδίποδα, διὰ τὰς τοῦ Τειρεσίου ἐπ' αὐτῷ μαντείας, ἃς ὐκ ἀληθεῖς ὁ χορὸς ἐνόμιζεν· εἰς δὲ τὸν Κρέοντα, διὰ τὴν ἐξ Οἰδίποδ[βλ] πρὸς αὐτὸν τοῦτον ψευδῆ ὑπόληψιν, ἃς ὑποβάλλοιτο κατ' αὐτοῦ τὸν μάντιν τοιαῦτα λέγειν· τὸ δὲ, δάπτει δὲ τὸ μὴ 'νδικον, τοῦτο λέγει ὅτι ὁ μόνον μαντεία ὑπόληψις αὐτὸν λυπεῖ, ἀλλ' ὅτι κ᾽ ἀδικός ἐςιν.

700. Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν] οἷον, ἀμφότερον τῆς διαφορᾶς αἴτιοί εἰσιν.

ΧΟΡ. Ἄλις ἔμοιγ' ἄλις γᾶς προπονεμένας
Φαίνεσθαι, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτᾷ μένειν.
ΟΙΔ. Ὁρᾷς ἰὼν ἥκεις ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
Τἠμὸν παριεὶς κἀλαμβλύνων κέαρ;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Ἄναξ, εἶπον μὲν ὐχ
Ἅπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι
Μ' ἂν, εἰ σε νοσφίζομαι,
Ὅσγ' ἐμὰν * γᾶν φίλαν
Ἐν πόνοις ἀλύσ-
σαν, κατ' ὀρθὸν ἤρησας.
Τανῦν δ' εὔπομπος †,
Εἰ δύναιο, γίνε ‡.

* Aldus, τ' ἐμάν. † Ald. τ' εὔπομπος. ‡ Alb. γιοῦ.

703. Ἄλις ἔμοιγ' ἄλις] ἄλις καὶ αὐτάρκως φαίνεσθαι ὁ λόγος ἐμοὶ μένειν αὐτῷ ᾗ ἐκεῖ ἔνθα ᾗ ὅπῃ ἔληξε, προπονουμένης ᾗ προκασχούσης ὑπὸ τῦ λοιμῦ τῆς γῆς· τῦτ' ἔςιν, ἐπειδήπερ ἡ γῆ δυςυχεῖ, πρὸς ἑαυτὴν ἕλκειν τὸν νῦν μῦ, ᾗ ὐκ ἐᾷ ἀναξαίνειν τὰ τύτοις ξυμβάντα. Ἀρκεῖ γὰρ ὅτι λεχθέντα πέπαυται, ᾗ ὐ δεῖ αὖθις λέγειν.

Ib. Ἄλις ἔμοιγ' ἄλις φαίνεσθαι] ἤγυν ἀρκούντως ἔχειν τὸ πρᾶγμα φαίνεσθαι ἐμοὶ· ἔνθα ἔληξεν, ἦγυν, ἐπαύσατο ἡ φιλονεικία αὐτῦ, ἀντὶ τῦ, ἐκεῖ μένειν· τῆς γῆς προπονουμένας, ἀντὶ τῦ, πονουμένης τελείσι κακοῖς. Ἄλις αὐτᾷ, κέε ἐμοι φαίνεσθαι φῆσαι τὸν λόγον ἔνθα ἔληξεν· ἀντὶ τῦ ἱκανὰ λελέχθαι, ᾗ αὐτάρκη εἶναι· ἀρκούντως ἔχειν φαίνεσθαι τὸ πρᾶγμα.

705. Ὁρᾷς ἰὼν ἥκεις ἀγαθὸς] τῦτό φησιν ὁ Οἰδίπης ἀγανακτῶν· διὰ τί πρὸς ἕτερον ἀποφεύγεις, καίτοι ἀγαθὸς ὢν ἀνὴρ, ᾗ ὐχ ὁμολογεῖς τὰ λυπήσαντά με τῇ Ἰοκάςῃ· διὰ τί ὃν ὐ συνοργίζῃ μοι, ἀλλὰ παραίνεις με ὑπὲρ τῦ Κρέοντος;

707, 708. Εἶπον μὲν ὐχ ἅπαξ μόνον] πολλάκις (φησὶ) τὰ ἐπελθόντα καὶ τὴν ἐμὴν διάνοιαν εἶπόν σοι· οἷα ᾗ ἐν τοῖς ἀναπαίσοις ὤμνυεν.

708, 709. Ἴσθι δὲ παραφρόνιμον] Ἴσθι πεφάνθαι με παραφρόνιμον, ἀντὶ τῦ, παράφρονα ᾗ ἀνόητον, ᾗ ἄπορον ἐπὶ τὰ φρόνιμα. Διὸ δὲ τὸ αὐτὸ εἶπεν, ἀντὶ τῦ, μωρὸν καὶ διάνοιαν ᾗ ἄπορον.

Ib. Ἴσθι δὲ πεφάνθαι ἐμὲ] ἤγυν, δεδεῖχθαι παράφρονα.

709. Ἄπορον] ἐπὶ τὰ φρόνιμα εἴ σε παραλογίζομαι ὃς τοι τὴν ἐμὴν φίλην γῆς ἐν πόνοις ἀμηχανήσαν κατ' ὀρθὸν ἤρησας, ἀντὶ τῦ, εὐώδωσας.

711. Εἴ σε νοσφίζομαι] εἰ ἀλλότριόν σε ᾗ ὐκ οἰκεῖον νενόμικα. Ἢ ὅτως· εἴ σε ἀποκρύπτομαι, ἢ ἐκλέπομαι, ᾗ ὐ συγγίνομαί σοι. Ἢ ὅτως· εἰ βέλομαί σε ἐκβαλεῖν τὸν τοσᾶτα ἡμᾶς εὐεργετήσαντα.

714. Κατ' ὀρθὸν ἤρησας] ἔςησας, ἔσωσας.

715. Τανῦν δ' εὔπομπος] ᾗ καὶ τὰ παρόντα

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Β.

ΙΟΚ. Πρὸς θεῶν, δίδαξον κἄμ', ἄναξ, ὅτῳ πολὲ
Μῆνιν τοσήνδε πράγματος σήσας ἔχεις.
ΟΙΔ. Ἐρῶ (σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω)
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει.
ΙΟΚ. Λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς·
ΟΙΔ. Φονέα με φησὶ Λαΐου καθεσάναι.
ΙΟΚ. Αὐτὸς ξυνειδὼς ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;
ΟΙΔ. Μάντιν μὲν ἔν κακοῦργον εἰσπέμψας· ἐπεὶ
Τόγ' εἰς ἐαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΟΚ. Σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
Ἐμοῦ πάκουσον, κἀμάθ' ὕνεκ' ἐσί σοι
Βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
Χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', (οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο)

γένος ἀληθὲς ὀδηγός· κυβερνήτης εἰ δύναιο γενοῦ αὐτῆς δηλονότι, ἥσυν, τῆς γῆς.

717. Πρὸς θεῶν] ἀφιξις ἰοκάστης μελλούσης διαλλάξαι Οἰδίποδα καὶ Κρέοντα. Πρὸς θεῶν, συνίζησις.

Ib. Δίδαξον] ὅ τινος ἕνεκα πράσμαλος μνησικακίαν τοσαύτην ἐσήριξας ἐν τῇ μνήμῃ, δηλονότι, ὥσπερ ἄγαλμα.

Ib. Ὅτῳ πολὲ] μὴ λάζῃς εἰς το ὅτῳ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ἀλλὰ πρὸς τὸ μῆνιν ἐσίν.

719, 720. Ἐρῶ—Κρέοντος, οἷά μοι] καθαρῶς καὶ ὁ βοηθῶν σαυτῷ. Ἐρῶ ἕνεκα τοῦ Κρέοντος οἷά μοι ἐπιβεβούλευκε, σὲ γὰρ, ὦ γύναι, τιμῶ ἐπιπλέον τῶν ὧδε.

724. Μάντιν μὲν ὄν] τὸ μὲν ὄν, ἀντὶ τοῦ, δέ. Νοεῖται δὲ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὃ λέγει αὐτὸς, εἰσπέμψας δέ. Εἰ μὲν ὂν εἶχεις εἰς τὸ τόγ' εἰς ἑαυτὸν, οὕτως ἐρεῖς, ἐπεὶ ἐλευθεροῖ πᾶν τὸ στόμα τούτῳ τῷ λόγῳ τῷ λέγειν, ὅτι ἐγὼ φονεύς εἰμι Λαΐου, τόγ' εἰς ἑαυτὸν, ἥσυν, ὅσον τὸ καθ' αὐτόν. Αὐτὸς γὰρ περὶ τούτου καθάπαξ σιγᾷ. Εἰ δ' ὁμῶ τὸ πᾶν ἐρεῖς στόμα πρὸς τὸ τόγ' εἰς ἑαυτὸν, ἔσαι οὕτως, ἐπεὶ τόγ' εἰς ἑαυτὸν, ἥσυν, τὸ οἰκεῖον πᾶν στόμα ἐλευθεροῖ κἀφίσησι τούτῳ τῷ λόγῳ.

Ib. Εἰσπέμψας] ἀντὶ τοῦ, ὑποβαλὼν ὑποπέμψας.

725. Τόγ' εἰς ἑαυτὸν] ὅσον καὶ τὸ εἰς ἑαυτὸν ἧκον μέρος, ὁ μάντις πάντα λόγον ἀκριβῶς λέξει, πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκριβῶς κινεῖ.

Ib. Τόγ' εἰς ἑαυτὸν] ὅσον καὶ τὸ εἰς ἑαυτὸν ἧκον μέρος· ἥσυν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν.

726. Ἀφεὶς—ὧν λέγεις] ἀπολύσας τὰς σὰς λογισμὰς ὧς ἔχεις εἰς ἐκεῖνα δηλονότι περὶ ὧν λέγεις.

728. Βρότειον οὐδὲν] Ὅτι οὐδὲν βρότειον ἐσί σοι μαντικῆς ἐχόμενον τέχνης.

729. Φανῶ δέ σοι σημεῖα] οὗ τὸ ἅμα παρελθοῦσαν

Ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν
Ὅσις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
Λησταὶ φονεύσασ' ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.
Παιδὸς δὲ βλάστας τ' οὐ διέσχον ἡμέραι
Τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
Ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.
Κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε
Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λάϊον,
Τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς θανεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν·
Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν. Ὧν γὰρ ἂν θεὸς
Κρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.

ΟΙΔ. Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν;

ΙΟΚ. Ποίας μεριμνῆς τῆσδ' ὑποσκαφεὶς λέγεις;

ΟΙΔ. Ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος
Καλασφαλείᾳ πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.

καλεῖσθαι ἐκλίθεσθαι τὰ εἰς τὴν ὑπόνοιαν αὐτὸν ἐμβαλοῦσα.

736. Παιδὸς δὲ βλάστας] καλῶς τὸν τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγῃ τὸν Οἰδίποδα.

737. Καί νιν] ἤγων, αὐτὸν ἔρριψεν ἐκεῖνος, ἤγουν, ὁ Λάϊος εἰς ἄβατον ὄρος χερσὶν ἄλλων, τὰ ἄρθρα τῶν ποδῶν, τυτθοῖς, τὰ σφυρὰ περόνῃ συνάψας. Παιδὸς βλάστας εἰπὼν ἀποδίδωσι καί νιν, ἤγων, αὐτὸν πρὸς τὸ σημαινόμενον· τὸ γὰρ παιδὸς βλάστας τὸν γεννηθέντα παῖδα δηλοῖ.

739. Οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε] ἀπορητέον πῶς ἄνω μὴ τὰς περὶ τύτων μαντείας Ἀπόλλωνα θεσπίσαι φάσκουσα Ἰοκάστη, ἀλλὰ τὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ, νῦν φησὶν ἐνταῦθα, "Οὔτ' Ἀπόλλων ἤνυσε." Καὶ φαμὲν ὅτι τοῦτο λέγει, ὡς ἐναντιωμένη τῷ λόγῳ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶὰ τὴν τῶν ἄλλων ὑπόληψιν.

Ib. Ἤνυσε] ἀπὸ κοινοῦ, ἀνὶ τοῦ, εἰς τέλος ἔδειξεν ἀγαγόντα τὸ θανεῖν παρὰ τοῦ παιδός. Λέγω τὸ δεινὸν, ἤγων, τὸ χαλεπὸν ὃ ἐφοβεῖτο.

742. Τοιαῦτα φῆμαι] Διασέλλων λέγει φῆμαι μαντικαὶ· ἐπεὶ λέγεται φήμη καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως· ἐντρέπομαι τὸ φροντίζω γενικῇ συντάσσεται. Ἤγων, ἃ γὰρ ἂν ὁ Θεὸς ζητῇ περίοντα, κρίνας ζητεῖσθα ῥᾳδίως, ἤγων, εὐκόλως αὐτὸς δείξει.

745. Οἷον μ' ἀκούσαντ'] δυσφορεῖ Οἰδίπους ἀκούσας τὸ παρὰ τῆς Ἰοκάστης.

Ib. Οἷον] Φεῦ οἷον πλάνημα, ἤγων, οἷα φροντὶς καὶ ταραχὴ ψυχῆς καὶ ἀναλύσεις φρενῶν, ἤγων, παραχὴ λογισμῶν ἔχει με, ὦ γύναι, ἀρτίως ἀκούσαντα.

750. Ἠδὰτ

ΙΟΚ. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέπω λήξαντ' ἔχει.
ΟΙΔ. Καὶ πῶς ἂν ὀρθὸς ὅδε γ' ἐκ τοσοῦδ' ἁμαρτάνων;
ΙΟΚ. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κληΐζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
ΟΙΔ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;
ΙΟΚ. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
ΟΙΔ. Ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
ΙΟΚ. Τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
ΟΙΔ. Μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν
Τίν' εἶχε, φράζε· τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων.
ΙΟΚ. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα·
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεσάτει πολύ.
ΟΙΔ. Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
ΙΟΚ. Πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοπῶσ' *, ἄναξ.

* Aldus, πρόσ' ἀποσκοπῶσ'.

750. Ηὐδᾶτο γὰρ] Ἤκουσας δηλονότι· ηὐδᾶτο γὰρ, ἤγουν, ἐλέγετο ταῦτα. Οὕτω δὲ λήξαντ' ἔχει, ἀντὶ τοῦ, ἔληξεν.

751. Οὗ τόδ' ἦν πάθος] Ἤγουν, τὸ συμβεβηκὸς πρᾶγμα· ὥσπερ λέγεται λῆμμα ἡ δῶρον ἐπὶ τῷ αὐτῷ, ἀπὸ μὲν τοῦ διδόντος δῶρον· ἀπὸ δὲ τοῦ λαμβάνοντος λῆμμα. Οὕτω λέγεται ἡ πάθος ἢ πρᾶγμα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ ποιοῦντος πρᾶγμα· ἀπὸ δὲ τοῦ πάσχοντος πάθος· οἷον, ὁ φόνος λέγεται ἢ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος, λέγεται δὲ πάθος ἀπὸ τοῦ πάσχοντος. Καὶ ἡ ῥίζωσις ὁμοίως ἢ ὁ πληγὴ ἢ ὅσα τοιαῦτα.

752. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κληΐζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς] περὶ Αὐλίδα, φησὶ, τὴν σχιστὴν ὁδόν. Ὁ δὲ Αἰσχύλος περὶ Πλαταιάς, ἔτος· "ἐπήειμεν "τῆς ὁδοῦ τροχηλάτου, Σχιστῆς κελεύθου τρίοδον, "ἔνθα συμβολὰς Τριῶν κέλευθον Φλιάδων "ἠμείβομεν." Τινὲς δὲ τὴν Δαυλίδα ἀνακρίδα λέγουσιν ἔτως· "Κρίσσαίᾳ ζαθέᾳ, ἢ ἀνακρίδα, ἢ πανσπᾶ."

Ib. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κληΐζεται] ἀντὶ τοῦ, καλεῖται. Σχιστὴ δ' ὁδὸς ἄγει, ἤγουν, ἀποκαθιζᾷ εἰς ταὐτὸ ἀπὸ Δελφῶν ἢ ἀπὸ Δαυλίας.

757. Ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι] ἀναμιμνήσκεται ὁ Οἰδίπους ἢ τῆ χρόνου ἢ τῆ τόπου· ἢ φησὶν τὸν Δία φησὶ, τί μοι ποιήσεις;

760. Τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης] ἡλικίας. Κυρίως δὲ ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας.

Ib. Ἀκμὴν ἥβης] Ἀντὶ τοῦ καλάσασιν ἡλικίας· ἥβη ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας κυρίως· ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς ἡλικίας λαμβάνεται τοῦνομα.

761. Μέγας, χνοάζων] εὖ τὰ περὶ φωνῆς ταῦτα σημεῖα εἶπεν.

Ib. Χνοάζων] ἀνθῶν, ὥσπερ ὑπὸ χνοὸς περιεχομένην ἔχων τὴν κεφαλήν. Αἱ γὰρ περὶ αὐτὰς δεξάμεναι χῶν τρίχες, ὅτε λευκαί εἰσιν ὅτε μέλαιναι, ἀλλ' εἶδος ἕτερον μέλαξυ τῶν ἐκφαίνουσι.

Ib. Χνοάζων] ἀνθῶν ἄρτι λευκοβαφὲς κάρα ἀντὶ τοῦ ἄρτι λευκαινόμενος.

765. Ὀκνῶ] δίδυκα. Καὶ Ὅμηρος, "ὀκνεῖν "δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν."

ΟΙΔ. Δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι.
ΙΟΚ. Καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἃ δ' ἂν ἔρῃ, μαθὼν ἐρῶ.
ΟΙΔ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλὰς ἔχων
Ἄνδρας λοχίτας, οἵ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
ΙΟΚ. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
Κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία.
ΟΙΔ. Αἰ, αἰ· τάδ' ἤδη διαφανῆ· τίς ἦν ποτὲ
Ὁ τόνδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;
ΙΟΚ. Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
ΟΙΔ. Ἦ κἀν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;
ΙΟΚ. Οὐ δῆτ'· ἀφ' ἧς γὰρ κεῖθεν ἦλθε, κἀκράτη
Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λάϊόν τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
Ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομὰς,
Ὡς πλεῖσον εἴη τῆδ' ἄποπτος ἄστεος.
Κἄπεμψ' ἐγώ νιν· ἄξιος γὰρ ὢδ' ἀνὴρ
Δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε κἀμείζω χάριν.
ΟΙΔ. Πῶς ἂν μόλοι δῦθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν;
ΙΟΚ. Πάρεσιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

766. Μὴ βλέπων] ἤγουν, δέδοικα μή πως ὢν τυφλὸς, ἀλλὰ βλέπων κἀληθεύων ὁ μάντις ᾖ. Παρ' ὅσον ὁ τὴν ἀλήθειαν λέγων, βλέπει· ὁ δὲ τὰ ψευδῆ, τυφλώττων ἐστί.

769. Βαιὸς] ὁ μικρός· ἐνταῦθα δὲ ὡς ἐπίρρημα. Ἀντὶ τοῦ, μικροπρεπῶς, εὐτελῶς, ἤγουν, μετ' ὀλίγων.

770. Ἀρχηγέτης] ἀρχηγὸς τῆς τάξεως, βασιλεὺς.

772. Κῆρυξ] Ἡγεμὼν ὁδοῦ, ὁ κοινῶς προεύοδος.

Ib. Μία] λέγει ἓν ὅτι διὰ πλείονων ἁπλῶν ἦν δικαίως αὐτὸν φέρεσθαι· ἀλλὰ θέλει δηλῶν ὁ λόγος, ὅτι κἀπήνη ἦγεν αὐτόν. Καὶ αὕτη ἦν μόνη ἥτις ἦγεν αὐτὸν κἀτέρα οὐκ εἰπεῖν.

775. Οἰκεύς τις] οἰκέτης. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἶκον ὤν.

776. Τυγχάνει παρών] ἤγουν, πάρεσιν.

780. Ἀγρούς σφε] Ἐπὶ τοὺς ἀγροὺς· ἢ ἐπὶ ἀπὸ κοινοῦ. Καὶ ἐπὶ τὸ νέμειν προσῆκεν. Ποίμνια αἱ ἀγέλαι τῶν προβάτων.

781. Ἄστεος] ἔξω τῆς Θήας τοῦδε τοῦ ἄστεος, ἤγουν, ταύτης τῆς πόλεως.

782. Ἄξιος γὰρ ὢδ' ἀνὴρ] οἷον, τὸ αἴτημα οὐχ ὑπερέβαλε δοῦλον.

Ib. Ἄξιος] ἄξιος γὰρ δοῦλον ἦν ὅδε ὁ ἀνὴρ ἀποφέρεσθαι κἀμείζω χάριν τῆσδε.

785. Πάρεσιν] οἷον, νόμιζε αὐτὸν παρεῖναι.

Ib. Τοῦτ' ἐφίεσαι] ἐνέλλῃ, ἐπιθυμεῖς. Καὶ γενικῇ γὰρ κἀ αἰτιατικῇ συνάπτεται τὸ ἐφίεμαι, ὥσπερ κὰ τὸ ἐπιθυμῶ.

Ib. Πά-

ΟΙΔ. Δέδοικ᾽ ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ᾽ ἄγαν
Εἰρημέν᾽ ἦ μοι, δι᾽ ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
ΙΟΚ. Ἀλλ᾽ ἴξεται μὲν, ἀξία δέ πω μαθεῖν
Κἀγὼ τάδ᾽ * ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ᾽, ἄναξ.
ΟΙΔ. Κἀ μὴ ςερηθῇς γ᾽ ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν κἀ μείζονι
Λέξαιμ᾽ ἄν, ἤ σοι, διὰ τύχης τοιᾶσδ᾽ ἰών;
Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρίς· ἡγόμην δ᾽ ἀνὴρ
Ἀςῶν μέγιςος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
Τοιάδ᾽ ἐπέςη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
Σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ᾽ ὑπερπλησθεὶς μέθης,
Καλεῖ παρ᾽ οἶνῳ πλαςὸς ὡς εἴην πατρί.
Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν

* Aldus, τάγ᾽.

Ib. Πάρεςιν] Ὡς παρόντα νόμιζε αὐτὸν· οὕτως ἔχει εὐκόλως ἀφίξεσθαι.

790. Κοὐ μὴ] Ἡ πρὸς τὸ ςερηθῇς ὑπόςιξον, οὕτως, ᾧ οὐ μὴ ςερηθῇς ὧν ζητεῖς, βεβᾶτος ἐμοῦ ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων, ἦγον, τοσαύτην ἐλπίδα ἔχοντος ὥςε τὸν ἀγρότην μόνον ἰδεῖν, ᾧ ποτ᾽ ἐκείνῳ ἀκοῦσαί τι· καὶ πάντα γὰρ τὰ ἄλλα ἀπήλπισα· ἢ πρὸς τὸ ἐλπίδων, οὕτως, ἐμοῦ βεβῶτος, ἦγον, ζῶντος, ᾧ μὴ ςερηθῇς τῶν ἐλπίδων ἐς τοσοῦτον, ἦγον, ἅπερ ἐλπίζεις μαθεῖν παρ᾽ ἐμοῦ, ᾧ μὴ ἀπολύχνης τούτων ἐς τοσοῦτον, ὥςε μὴ μαθεῖν αὐτά. Κρεῖττον δ᾽ ἐςὶ τὸ πρᾶτον. Μαρτύριον δέ. Προῖόν γὰρ λέγει, Καὶ μὴν τοσοῦτον ἔςη μοι τῆς ἐλπίδος, Τὸν ἄνδρα τὸν βλῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ib. Τοσοῦτον] μέχρι τοσούτου, ἦγον, μέχρι τοῦ μὴ ἀκοῦσαι τὸ ἐν ἐμοὶ βάρος.

791. Τῷ γὰρ ἄν] Καὶ τίνι γαρ ἂν ἄλλῳ δηλονότι μείζονι ἀντὶ τοῦ, ἀξίῳ μᾶλλον, προλιμολέγω λέξαιμ᾽ ἂν ἢ σοι.

793. Ἐμοὶ πατὴρ μὲν] ἦγον, ἐγχώριος, ἐγγενὴς.

Ib. Ἐμοὶ πατὴρ] διήγησις Οἰδίποδος, περὶ τῆς ἀναίρεσης αὐτοῦ ᾗ τοῦ φόνου λαΐου.

794. Μήτηρ δὲ, Μερόπη] Φερεκύδης φησὶ Μέδουσαν εἶναι τὴν Πολύβου γυναῖκα, θυγατέρα δὲ Ὀρσιλόχου τοῦ ἀδελφοῦ. Οἱ δὲ, Ἀντιοχίδα τὴν Χάδκωνος.

Ib. Δωρίς] Πελοποννησιακόν.

Ib. Δωρὶς] Δωρὶς διάλεκτος ἡ τῶν Δωριέων. Καὶ Δωρὶς γυνὴ ὥσπερ Ἑλληνὶς, ἡ ἀπὸ γένους τῶν Δωριέων.

796. Θαυμάσαι μὲν ἀξία] ἔδει γὰρ πρὸς τὸ ὀξὺ μὲν, ἀκούσαντα ὡς εἴη νόθος, θαυμάζειν, ᾧ μὴν τοσοῦτον φρονῆσαι τοῦ πράγματος.

Ib. Θαυμάσαι] ἀξία μὲν θαυμάσαι αὐτόν τινά. Ἦγον, ἀξία μὲν θαύματος ᾗ ἀπορίας, καταγέλαστός γε μέντοι τῆς ἐμοῦ οὐκ ἀξία. Ἦγον, ᾗ ἀξία θαύματος ᾗ οὐκ ἀξία τῆς ἐμοῦ καταγέλωτος.

797. Σπουδῆς γε μέντοι] τῆς ἀρετῆς.

799. Πλαςὸς] προσποιητὸς, ἀλλότριος, νόθος.

Ib. Πλαςὸς] σπλασμένος υἱὸς, δηλονότι, ἦγον, ὑποβολιμαῖος.

800. Τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν] καὶ τὴν παροῦσαν τότε ἡμέραν.

Ib. Βαρυνθεὶς

Μόλις κἀλέσχον· θαλέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
Τἔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως
Δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.
Λάθρα δὲ μητρὸς κἠ πατρὸς πορεύομαι
Πυθώδε· καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην,
Ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
Καὶ δεινὰ κἠ δύσηνα πρὸφάνη λέγων,
Ὡς μητρὶ μὲν χρεὶ ἦ με μιχθῆναι, γένος
Δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν·
Φονεύς δ' ἐσοίμην τἧ φευσαύντος πατρός.
Κἀγὼ 'πακύσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
Ἄσροις τὸ λοιπὸν ἐκμελρύμενος χθόνα,
Ἔφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
Χρησμῶν ὀνείδη * τῶν ἐμῶν τελύμενα.
Στείχων δ', ἱκνοῦμαι τύσδε τὰς χώρυς, ἐν οἷς
Σὺ τὸν τύραννον τῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
Καί σοι, γύναι, τἀληθὲς ἐξερῶ· τριπλῆς
Ὅτ' ἦν κελεύθυ τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,

* Aldus, γ' ὀνείδη.

Ib. Βαρυνθεὶς] ἐπὶ λύπης. Βαρηθεὶς ἐπὶ σώματος, ὡς βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μῦ.

805. Ἔκνιζε] ἐλύπει· κυρίως δὲ, ἐρωτικῶς λυπεῖν. Ἐνταῦθα δὲ ἔκνιζεν ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐλύπει.

808. Ἄτιμον] ἀνήκεσον. Περὶ ὧν γὰρ ἀπῆλθεν οὐκ εἶπεν.

811. Ἀτλητον ὁρᾶν] τὸ μὴ δυνάμενον ὑπὸ ἀνθρώπων ὁρᾶσθαι.

813. Κἀγὼ 'πακύσας] Κἀγὼ ἀκύσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν γῆν καλὰ τὸ ἐπίλοιπον δι' ἄσρων μετρύμενος· ἦγον, μακρόθεν βλέπων καὶ δι' ἄσρων συμβάλλων αὐτὸν, ἀπεδήμων ἐκεῖσε δυλονότι· ἔνθα μήποτε ὀψοίμην πληρύμενα ὀνείδη τῶν εἰς ἐμὲ δυσφήμων χρησμῶν, ἦγον, τὰ ἐμὰ ὀνείδη, ἃ προεδήλων οἱ πρὸς ἐμὲ δύσφημοι χρησμοί.

814. Ἄσροις τὸ λοιπὸν ἐκμελρύμενος] χρόνον τινὰ φησὶν, ἐπεὶ πρὸς τὰς ἄσρας ἠρίθμουν τὸν χρόνον. Ἢ ὅτως, ἐπὶ τὰ ἄσρα ἐπορευόμην. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ πελάγη μετρούντων, ὡς ἂν δι' ἄσρων τεκμαιρομένων τὸν πλῶν.

Ib. Ἄσροις τὸ] παροιμία ἐπὶ τῶν μακρὰν ὁδὸν καὶ ἔρημον πορευομένων. Οἱ γὰρ φεύγοντες ἀσφαλείας, τοῖς ἄσροις ἐσημειοῦντο τὴν ἑαυτῶν πορείαν.

Ἐνταῦθά μοι κήρυξ τε, καὶ πὶ πωλικῆς
Ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς,
Συνηλίαζον· κἀξ ὁδῦ μ' ὅ,θ' ἡγεμὼν
Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
Κἀγὼ τὸν ἐκπρέποντα τὸν τροχηλάτην
Παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὁρᾷ
Ὄχυ παρασείχοντα, τηρήσας μέσον
Κάρα, διπλοῖς κέντροισί μ' καθίκετο.
Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
Σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται.
Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ
Τύτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές,
Τίς τῦδέ γ' ἀνδρὸς ἐστιν ἀθλιώτερος;
Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;
Ὃν μὴ ξένων ἔξεστι μήδ' ἀστῶν τινὰ

821. Κἀπὶ πωλικῆς] ὑπὸ πώλων ἑζευγμένης.

824. Πρέσβυς] πρέσβυς πρεσβύτης ἱστορεῖ Διονύσιος.

825. Κἀγὼ τὸν ἐκπρέποντα τὸν τροχηλάτην] τὸν ἔμπροσθεν τῶν τροχῶν πορευόμενον.

827. Ὄχυ] ἅρμα ἴσως.

Ib. Παρασείχοντα] ἡ παρὰ ὡς ἐπίρρημα, ἀντὶ τῦ, πλησίον, ὡς ἐν τῷ ἑρκέων ἐγκεκλεισμένων· ἡ ἐν ὡς ἐπίρρημα, ἀντὶ τῦ, ἐντὸς τῶν ἑρκέων.

828. Διπλοῖς κέντροισί] πληγαῖς. Διὰ ἔπαιστέ με τοῖς κέντροις, οἷς ἐκέντριζε τὺς ἵππους· ὐκ ἐπίσης δὲ καὶ παρ' ἐμῦ ἔλαβεν.

Ib. Διπλοῖς κέντροισί μ'] τῦτο διπλῶς νοητέον, ἢ δύο πληγαῖς, ἢ μάστιξι δύο κέντρα ἐχούσῃ. Τὸ δ' ἔτισεν, ἀντὶ τῦ, ἀπέδωκε, παρ' ὅσον οἱ κολαζόμενοι διά τινα προϋπάρξασαν ὑπ' αὐτῶν αἰτίαν, δίκας τῆς ἁμαρτίας ἀποδιδάσιν ὀφειλομένας.

832. Εἰ δὲ τῷ ξένῳ] τῦ ὑπ' ἐμῦ φονευθέντος εἰ ἦν τις πρὸς Λάϊον συγγένεια. Ἢ ὕτως, εἰ δὲ ὕτος ὁ ξένος, ὃν ἀπέκτεινα, Λάϊός ἐστιν· ὕπω γὰρ οἶδεν εἰ αὐτός ἐστι.

833. Προσήκει] τῷ δεῖνι. Καὶ προσήκοντες οἱ συγγενεῖς. Συγγένειά τίς ἐστι προσήκουσα τῷ Λαΐῳ, ἤγουν, εἰ ἐκεῖνος ἦν ὁ Λάϊος.

834. Τίς τῦδέ γ' ἀνδρὸς] ἀντὶ τῦ, ἐμῦ.

835. Ἐχθροδαίμων.] Μισητὸς παρὰ τοῖς θεοῖς, ἐχθρὸς τοῖς δαίμοσιν, ἤγουν, τοῖς θεοῖς. Ὧι τινι, ἤγουν, ἐμοὶ ὐκ ἐκδεδομένον ἐστὶ δέχεσθαί τινα ἐμὲ δηλονότι ἐν τοῖς δόμοις, ὔτε ἀπὸ τῶν ἀςῶν, ὔτε ἀπὸ τῶν ξένων. Καὶ ταῦτα ὡς ἐπίρρημα ἐναλλαγματικῶς.

836. Ὧι μὴ ξένων] ἤγουν, ὅτινι ὐκ ἔστιν ἐκδεδομένον δέχεσθαί τινα, ἐμὲ δηλονότι ἐν τοῖς δόμοις, ὔτε τῶν ἀςῶν, ὔτε τῶν ξένων. Ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη δόλιος τὸ ᾧ, ἢ πρὸς τὸ ἔξεστιν, ἢ πρὸς τὸ προσφωνεῖν Ὥσπερ γάρ φαμεν, μεῖζον καὶ ἐχρώμην τῆς δόξης, ᾧ πρὸς τὸ ἐχρώμην (ὅπερ ἐστὶ σύνεργος ὢν τῆς γνώμης) ἀλλὰ πρὸς τὸ μεῖζον, διὰ μέσου ὄντος τῦ ἐχρώμην· ὕτω καὶ τῦτο τὸ ᾧ πρὸς τὸ προσφωνεῖν ἔχει τὴν δύναμιν. Τὸ δὲ τάδε καὶ τάσδε ἀρὰς, ταὐτόν ἐστιν. Αἱ γὰρ ἀραὶ, ἃς ἠράσαλο τῷ Λαΐῳ φονεῖ, ὐκ ἄλλό τι ἦσαν ἢ μὴ προσδέχεσ-

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινά·
Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων· καὶ τάδ', ὅτις αλλος ἦν
Ἢ γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσθ' ἁρὰς ὁ προσιθείς.
Λέχη δὲ τὴ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
Χραίνω, δι' ὧνπερ ὤλετ'· ἆρ' ἔφυν κακός;
Ἆρ' ἐχὶ πᾶς ἄναλνος; εἴ με χρὴ φυλεῖν,
Καί μοι φυγόνλι, μήτε τὰς ἐμὰς ἰδεῖν,
Μήτ' ἐμβαλεύειν παλρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
Μηλρὸς ζυγῆναι, καὶ παλέρα καλακλανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με.
Ἆρ' ὐκ ἀπ' ὠμῆ ταῦτα δαίμονος τὶς ἂν
Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας,
Ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βρολῶν
Βαίην ἄφανλος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
Κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιλμένην.

ΧΟΡ. Ἡμῖν μὲν, ὦ ναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'· ἕως δ' ἂν ἓν
Πρὸς τῆ παρόνλος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

ΟΙΔ. Καὶ μὴν τοσῦτόν γ' ἐσί μοι τῆς ἐλπίδος,

θαι αὐτὸν τὰς πολίτας, μηδὲ προσφαντεῖν. Καὶ ὅτις ἄλλος ἦν ὁ προσιθεὶς ἐπ' ἐμαυτῷ ταῦτα, ἢ ἐγὼ ὁ τάσδε τὰς ἀρὰς προσιθεὶς, κατὰ συνεκδοχὴν λαμβανομένῳ τῷ προσιθείς.

841. Δι' ὧνπερ ὤλετ'] ὧν χειρῶν.

Ib. Ἔφυν] τὸ ἔφυν καὶ τὸ ἔχὶ ἀπὸ κοινῦ, ἦγεν, ἆρα ὐκ ἔφυν, ἦγεν, ὑπάρχω κακός· ἆρα ὐκ ἔφυν πᾶς, ἀντὶ τῦ, ὅλος ἄναλνος, ἦλεν, ἀκάθαρτος. Ἐν τῷ πρότερῳ κώλῳ ἀποδίδοται ἡ σύνταξις πρὸς τὸ ἀπαρέμφαλον, καὶ προφέρεται κατ' αἰτιατικήν· ἐν δὲ τᾷ δευτέρῳ ἀποδίδοται πρὸς τὸ χρὴ, καὶ λέγεται καλὰ δολικὴν ἦγεν, εἰ χρὴ φυγεῖν ἐμὲ, καὶ εἰ χρὴ ἐμοὶ φυγόνλι μήτε τὰς ἐμὰς ἰδεῖν, μήτε ἐμβαλεύειν παλρίδος, ἀντὶ τῦ, ἐπιβαίνειν.

842. Ἄναλνος] ἀνῖλ τῦ, μιαρός.

844. Ἐμβαλεύειν] ἐπιβαίνειν.

847. Ἆρ' ὐκ ἀπ' ὠμῆ] ἆρα ὐκ ἀπὸ σκληρᾶς τύχης ταῦτα ἐπ' ἐμοὶ τὶς κρίνων ἀνορθοίη ἂν λόγον, ἀντὶ τῦ, ἀποφαίνοιτο· ἀνορθοίη ἦγεν, ἀποφαίνοιτο ἀπὸ τῶν δύο.

848. Ἀνορθοίη λόγον] ἦγεν, ἕξω αἰτίας θήσει. Τὸ γὰρ ἀνορθοίη λόγον, ὐχ ἕτερόν ἐςιν ἀλλ' ἢ κειμένην καὶ μὴ ὅσαν τὴν ὑπὲρ ἐκείνῃ ἀπολογίαν ἀνορθώσει, καὶ δείξει δι' ὧν ἀπολογήσεται.

849. Ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας] ἀντὶ τῦ, ὦ θεοὶ, ἐν ἁγνείᾳ καὶ καθαρότητι τιμώμενοι, πορευθεὶς γενοίμην ἄφανλος πρότερον.

852. Κηλῖδ' ἐμαυτῷ] κηλῖδα συμφορᾶς, ἀντισρόφως, ἀντὶ τῦ, συμφορὰν (ἦγεν, συνλυχίαν) κηλῖδος, ἦγεν, μολυσμῦ.

854. Ἔχ' ἐλπίδα] ἀντὶ τῦ, μὴ ἀθύμει πρὶν ἂν τὸ ἀληθὲς καλαμάθῃς.

855. Τοσῦτόν γ' ἐσί μοι τῆς ἐλπίδος] ἀντὶ τῦ τοσαύτη μοί ἐςιν ἡ ἐλπίς.

Τὸν ἄνδρα τὸν βοῆρα προσμεῖναι μόνον.
ΙΟΚ. Πεφασμένα δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;
ΟΙΔ. Ἐγὼ διδάξω σ'· ἦν γὰρ εὑρεθῇ λέγων
Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευξοίην πάθος.
ΙΟΚ. Ποῖον δέ μ' περισσὸν ἤκουσας λόγον; 860
ΟΙΔ. Λῃσὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
Ὡς νιν καλακλείναιεν· εἰ μὲν ὤν ἔτι
Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, ἐκ ἐγὼ κλανον·
(Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος)
Εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς 865
Τὔτ' ἔσιν ἤδη τέρσον εἰς ἡμᾶς ῥέπον.
ΙΟΚ. Ἀλλ' ὡς φανέντε τὔπος ὧδ' ἐπίσασο·
Κὐκ ἔσιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν.
Πόλις γὰρ ἤκουσ', ἐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
Εἰ δ' ὤν τι κἀκλρέποιλο τῦ πρόσθεν λόγυ, 870
Οὔτοι ποτ', ὦ ναξ, τόνγε Λαΐυ φόνον
Φανεῖ δικαίως ὀρθὸν, ὅνγε Λοξίας
Διεῖπε, χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμῦ θανεῖν.
Καί τοι νιν ὁ κεῖνός γ' ὁ δύσγνος πολε
Καλέκλαν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλελο. 875
Ὡς ὐχὶ μανλείας γ' ἄν, ὅτε τῇδ' ἐγὼ

857. Πεφασμένα] Φανερῦ γενομένυ καὶ ἐλεύθερος τῦ ποιμένος, τίνα ἔξεις γνώμην;
859. Σοὶ ταῦτ'] ταῦτα εἰς τὸ ταῦ ὀξεῖαν· ὁ γὰρ ἐπ' οἰκείας συλλαζῆς ὁ τόνος κεῖται, ἀλλ' ἀπὸ πάθυς ἀνεδόθη.
Ib. Σοὶ ταῦτ'] σοὶ ὅμοια καὶ τὰ αὐτά.
861. Ἔφασκες αὐτὸν] τὸν βοῆρα.
865. Οἰόζωνον] μονόζωνον, μόνον
866. Εἰς ἡμᾶς ῥέπον] εἰς ἡμᾶς γεάφε, μὴ εἰς ἐμέ· ὁ γὰρ ἀρμόζει ὕτως τὸ μέτρον. Εἰ δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τῦ ἑνικῦ τέθειται, ὐδὲν ἀπεικός· πολλὰ γὰρ εὑρίσκεται ὅμοια.
868. Τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν] ἀποκρύπτεσθαι, ἢ ἀποχέφαι. Τυτέχιν, ὁ δύναται ἀρεῖσθαι ὁ βυκόλος.
870. Κἀκλρέποιλο] Τὸ ἐκλρέπεσθαι κυρίως ἐπὶ ὁδῦ λέγεται, ὅταν τὴν ἢν βαδίζει τὶς ὁδὸν καλαλιπὼν, ἑτέραν βαδίσῃ. Καὶ ἀπὸ τύτυ ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἀπό τινος εἰς τι μεταπιπτόντων.
871. Τόνγε Λαΐυ φόνον φανεῖ] αὐτὸς ὁ θεράπων.
876. Ὡς' ὐχὶ μανλείας] ὅθεν ἐγὼ χάριν τῆς μανλείας, ὅτε ἐπ' ἐκεῖνα τὰ ῥήματα, ὅτε ταῦτα βλέψαιμι· ὅτε ἐκλέξοις πιςεύσαιμι, ἀλλ' ἀπορῶ.
Ib. Ὡς' ὐχὶ μανλείας] ὥσθ' ἕνεκα τῆς μανλείας τῦ Ἀπόλλωνος, ὅτε βλέψαιμι ἂν τῇδε καὶ ἐνλαῦθα, ὅτι ὑπὸ τῦ παιδὸς ἀπόλωλε. Πρόσθεν γὰρ ὁ παῖς ἀπεκίχθη τῦ ζῆν. Οὔτε

Βλέψαιμ' ἂν ὅπως, ὅτε τῆδ' ἂν ὕστερον.

ΟΙΔ. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
Πέμψον τινὰ σελῆνα· μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς.

ΙΟΚ. Πέμψω ταχύνας· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους. 880
Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὧν σὺ σοὶ φίλον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εἴ μοι ξυνείη φέροντι ποῖρα τὰν
Εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων
Ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
Ὑψίποδες γ' οὐρανίαν δι' αἰθέρα 885
Τεκνωθέντες· ὧν Ὄλυμπος

τηδε καὶ ἐνταῦθα ὕστερον, ὅτι ὑπὸ σοῦ πεφόνευται· ὑπὸ τοῦ παιδὸς γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐθέσπισε. Ταῦτα δὲ λέγει ἀπορῶσα περὶ τοῦ φόνου, πῶς ἄρα καὶ γέγονεν.

882. Εἴ μοι ξυνείη φέροντι] εἴθε μοι ξυνοικοίη τὴν ἄχραντον καὶ σεβασμίαν ἀλήθειαν διασώζοντι. Οἷον, εἴθε μοι συνείη εὐτυχία, καὶ λόγων καὶ πραγμάτων ἁγνείαν φυλάττοντι. Ποῖρα δὲ ἡ εὐτυχία. Οἷον, εἰ ἀληθεύω, γένοιτό μοι καὶ εὐτυχεῖν τὸ ἀληθὲς διασώζοντι. Ταῦτα δέ φησι τὴν Ἰοκάστην αἰτιώμενος, ὅτι ἀσεβῶς ἔφη ἔψεῦσθαι τὸν Ἀπόλλωνα. Φέροντι οὖν τὴν εὔσεπτον ἁγνείαν τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων τῶν περὶ τῶν Θεῶν, περὶ ὧν νόμοι πρόκεινται ἔργων καὶ λόγων, τὴν περὶ τούτων λέγοντες ἀκρίβειαν, καὶ τῶν μαντειῶν, ὅτι ὄντως αὐτοῖς ὑγιές ἐστιν.

1b. Εἴ μοι ξυνείη] καταγινώσκων ὁ χορὸς τῆς Ἰοκάστης, καὶ ὡς μὴ δεχομένης τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος μαντείας, φησὶν, ἐμοὶ φέροντι τὴν εὔσεπτον ἁγνείαν, (ἤγουν, τὸ πάνσεπτον σέβας τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων πάντων, τοῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ σεβομένῳ τὸν λόγον καὶ τὰ ἔργα) εἴθε ξυνείη καὶ συνυπάρχοι μοῖρα καὶ εὐτυχία. Εἰπὼν δ' ἀορίστως τὸ λόγων καὶ τὸ ἔργων, νῦν ὁρίζεται, λέγων, ὧν πρόκεινται νόμοι μεγάλοι, τεκνωθέντες καὶ γεννηθέντες διὰ τὴν οὐρανίαν αἰθέρα, ἤγουν, ἐξ οὐρανοῦ. Δείκνυσι δ' ἐνταῦθεν ὅτι λόγων καὶ ἔργων λέγει τῶν Θείων, ὧν ἡ τιμὴ ἐξ οὐρανοῦ νενομοθέτηται, ἀνθρωπίνων νόμων μόνος ὁ Ὄλυμπος πατὴρ ἐστιν· ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες. Οὐδ' ἑτέρως δὲ ἐξεῦρεν αὐτὸς τοὺς νόμους ἡ θνητὴ φύσις τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ καλακοιμίσει καὶ καταλαλεῖ αὐτὸς, καὶ ἀφανίσει λήθη. Τοῦτ' ἔστιν, ἐπεὶ οἱ ἄνθρωποι οὐκ εὗρον τοὺς περὶ τῆς τιμῆς τῶν Θεῶν νόμους, ἀλλ' οὐρανόθεν ἦλθον ἡμῖν, οὐδ' ὑπὸ λήθης ἀνθρώπων ἂν καλασβεσθείεν. Μέγας ἐν τούτοις Θεὸς ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια, οὐδὲ γηράσκει· τοῦτ' ἔστιν, ὡς ἀληθεῖς ὄντες οἱ νόμοι ἀεὶ ἔσονται καὶ οὐκ ἀφανισθήσονται. Ἰσέον δὲ ὅτι τινὲς ἀγνοοῦντες, οὐρανίας αἰθέρος λέγουσι διὰ τὸ διά. Τὸ δ' ἔστιν ὅμοιον τῷ παρ' Αἰσχύλῳ, "Ἱππικῶν τ' ἀὐπνων πηδαλίων διὰ χρόμα." Ἔφαμεν δ' ἐκεῖ τὸν περὶ τούτου λόγον.

1b. Εἴ μοι ξυνείη] Τὸ τοῦ χοροῦ πᾶν δυσχεραίνοντός ἐστι κατὰ τῆς Ἰοκάστης ὡς παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὰς χρησμὰς τῶν Θεῶν. Εἴθε μοι οὖν, φησὶν, εὐτυχία συνείη ἀγνότητα καὶ λόγων καὶ ἔργων φέροντι, ὧν οἱ νόμοι οὐρανόθεν ἐγεννήθησαν, τοιούτοις, οἵτε κατὰ Θεῶν βλασφημοῦντι, ὅτε μὴν ἄλλο τι κατ' αὐτῶν ποιοῦντι. Εἴθε συνείη μοι εὐτυχία σώζοντι τὴν διὰ λόγων καὶ ἔργων πάντων εὐσεβῆ καθαρότητα· ὑπὲρ ὧν, ἤγουν, τῶν εὐσεβῶν λόγων καὶ ἔργων, νόμοι πρόκεινται ὑψηλοὶ καὶ ἔντιμοι δι' αἰθέρος γεννηθέντες, ἤγουν οὐρανόθεν· ὧν νόμων δηλονότι μόνος πατὴρ ὁ Ὄλυμπος, οὐδὲ θνητὴ φύσις ἀνδρῶν ἐγέννησεν αὐτούς. Οὐδὲ μὴν ποῖα λήθη καλακοιμάσει, ἀντὶ τοῦ, καλακοιμίσει, ἀφανίσει· μέγας ἐν τούτοις Θεὸς οὐδὲ γηράσκει, ἤγουν, μεγάλη Θεοῦ δύναμις ἐν τούτοις ἐστὶν ἀτελεύτητος.

885. Θυρανίαν δι' αἰθέρα] ἀντὶ τοῦ, ἐν οὐρανῷ τεχθέντες.

886. Ὧν Ὄλυμπος] ὧν νόμων τῶν ὀρθῶς ἐχόντων.

887. Οὐδὲ

Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
Μήν ποτε λάθα καλακοιμάσει.
Μέγας ἐν τύτοις θεὸς,
Οὐδὲ γηράσκει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ὕβρις φυλεύει τύραννον· ὕβρις, ἢν *
Πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
Ἃ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέρονλα
Ἀκρολάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον,
Ἀνώρυσεν εἰς ἀνάγκαν·

* ALDUS, εἰ.

887. Οὐδέ νιν θνατὰ φύσις] ὥτε ὑπὸ ἀνθρώπων εὑρῆσθαι ὁ περὶ θεῶν λόγος.

890. Μέγας ἐν τύτοις θεὸς] ἐν τοῖς νόμοις μέγας ἐςὶν ὁ θεός. Τελέσι, θεία δυνάμει καὶ μεγάλη τοῖς νόμοις ἕπεσι.

892. Ὕβρις φυλεύει] ὁ νῦς. Ἡ ἀδικία εἰς μέγιςον κακὸν ἐνέβαλε τὰς χρωμένας· τελέσιν, ἡ ἀδικία ἰσχυροποιεῖ τὸν τύραννον. Ὅταν δὲ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάτην μὴ ἁρμοδίων μηδὲ συμφερόντων εἰς μεγίςην ἀνάγκην ἐμπίπλει. Ὅταν πολλὰ διαπραξῆναι ὑβριςικὰ εἰς μεγίςην ἀνάγκην ἐμπίπλει.

Ib. Ὕβρις φυλεύει τύραννον.] διὰ τῆς ὕβρεως φύεται καὶ ἀναπεῖται ὁ τύραννος. Ὅταν (φησὶ) πολλὰ διαπραξῆναι, τότε εἰς μεγάλα ἐμπίπλει διὰ τῆς ὕβρεως ἐπαρθείς. Ταῦτα μέν φησι περὶ τῆς Ἰοκάςης, ὅτι ἀναπλήδεια λέγει περὶ τῶν θείων νόμων. Τὸν δὲ λόγον ποιῆσι περὶ τῆς τυραννίδος, ἵνα μὴ δόξωσιν ἐμφανῶς αὐτὴν διελέγχειν. Ὁ δὲ νῦς, ὕβρις φυλεύει τύραννον, ὁπότ' ἂν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάτην, ἃ ἐςι μηδὲ ἐπίκαιρα, μηδὲ ἑαυτῷ ἐκείνῳ συμφέροντα. Ἀσυνδέτως δὲ εἶπεν. Ὕβρις φησὶ) μηδὲν καίριον διαπλομένη, εἰς δύσβαλον ἀκρώρειαν ἀναβιβάσασα τὸν χορμένης αὐτῇ, καλεκρήμνισεν. ἡ ὥτως, ἀπότομον ὤρυσεν εἰς ἀνάγκην, ἥλαλο εἰς τῦτο ὥςε αὐτὸν εἰς ἀνάγκην γενέσθαι, ὑφ' ἑτέρων κραληθῆναι.

Ib. Ὕβρις φυτεύει] ἤγεν, ἡ ὑπερφία ποιεῖ τύραννον. Τῦτ' ἔςιν. ἡ ὑπερφία κακὸς καὶ ἀνόμως (τοιῦτοι γὰρ οἱ τύραννοι) ἐργάζεται τὰς αὐτὴν ἔχοντας, ὥςε καὶ Ἰοκάςη ἐξ ὑπερφίας τῷ Ἀπόλλωνος ἠτίμασε λόγον. Ἐὰν ὑπερπλησθῇ ἡ ὕβρις μάτην πολλῶν, ἃ ὐκ ἔςιν ἐπίκαιρα καὶ πρόσφορα μηδὲ συμφέροντα τῶν αὐτὴν ἐχόντων, εἰς ἀκρολάτην ἀπότομον καὶ τραχεῖαν εἰσαναβᾶσα, ἤγεν, εἰς ἄκρον κακίας ἐλάσασα καὶ κορυφωθεῖσα, ἀνώρυσε καὶ ἄρμησε καὶ πέπλωκεν εἰς ἀνάγκην, ὅθι καὶ ὅπου ὐ χρῆται πρὸς χρησίμων. Τῦτ' ἔςιν, ὑβριςαὶ καὶ ἄνομοι, ὁποῖα ἡ Ἰοκάςη, αὐξηθέντες εἰς ἄκρον, ἔπεσαν εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπλησιν ὡς δυσχερῶς καὶ αθέως τὸν αἰῶνα διάγειν. Εἰρῆσθαι δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκ κρημνῦ πιπλόντων καὶ συνερχόντων τὰς πόδας, ὡς μὴ δύνασθαι πορεύεσθαι.

Ib. Ὕβρις φυλεύει] ἤγεν, καλαφρόνησις καὶ ὑπερηφανία αὐξάνει βασιλέα ἐν ἑαυτῇ. Δηλονότι, ὕβρις εἰπόλε ὁ τύραννος δηλονότι πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῇ μαλαίως ἐκείνων ἃ μὴ εὔκαιρα μηδὲ συμφέροντα αὐτῷ. Δηλονότι, ἀναβάσασα εἰς ἀκρότατον ἀποβῆναι ἔβρίψεν ἐκεῖθεν εἰς δυσχίαν, ἔνθα ὐ πορεία συμφερόντως καὶ ὠφελίμως χρῆται.

897. Ὃς

Ὅθ' ἐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
Μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτῶμαι.
Θεὸν ἐ λήξω ποτὲ
Προσάταν ἴσχων.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Εἰ δέ τις ὑπέροπλα χερσὶν
Ἢ λόγῳ πορεύεται
Δίκας ἀφόβητος, ὐδὲ
Δαιμόνων ἕδη σέβων,
Κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμῳ χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεταί,

897. Ὅθ' ἐ ποδὶ χρησίμῳ] ἀντὶ τοῦ, ἀχρήσιος τὰς πορείας ποιεῖται· καὶ εἰ μὲν ἐπὶ τῷ ὑπὸ ὕβρεως δυσσεβοῦντος, ἕρμαι ὕπως, ὐ βαδίζει ὀρθὴν ὁδὸν, ὐδὲ χρῆται τοῖς ποσὶ βεβίωσται· εἰ δὲ ἐπὶ τῷ ὑπὸ ἀνάγκης βιαζομένῳ, ὐ χρῆται τοῖς αὐτοῖς ποσίν.

898. Πάλαισμα] ζήτησιν τῆ φόνῳ τοῦ Λαΐου.

899. Μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτῶμαι] ἀξιῶ τὸν θεὸν μὴ λῦσαι τὸ συμφέρον τῇ πόλει, ἐξ ὧ κραιεῖ τῶν ἀνιπάλων.

902. Εἰ δέ τις ὑπέροπλα χερσὶν] εἰ δέ τις πορεύεται καὶ διάγει ὑπέροπλα, καὶ σοβαρὸς καὶ ἐν χερσὶ καὶ ἐν λόγῳ, (τοῦτ' ἔστι καὶ οἷς πράττει καὶ οἷς λέγει) ἀφόβητος τῆς θείας δίκης, ὐδὲ σέβων καὶ τιμῶν τὰ ἕδη καὶ εἰδώλα τῶν δαιμόνων, ἤτοι, τοὺς θεοὺς, ἕλοιτο καὶ λάβοι νιν καὶ αὐτὸν κακὴ μοῖρα καὶ τύχη, χάριν καὶ ἕνεκα τῆς τρυφῆς, καὶ τῆς ὑπεροψίας ἣν πρὸς τοὺς θεοὺς ἔχει, τῆς δυσπότμου καὶ δυστυχοῦς. Μέγιστον γὰρ ἀτύχημα ὐ ἀσέβεια. Εἰ μὴ κερδανεῖ δικαίως τὸ κέρδος. Ἤγουν, ἐὰν μὴ τὰ τῆς ὑπεροψίας ἆθλα δικαίως λάβῃ τιμωρηθείς. Καὶ ἔρξεται καὶ κωλυθῇ τῶν ἀσέπτων καὶ ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων. Ἢ ἔρξεται καὶ κωλυθῇ πάλιν τῶν ἀθίκτων καὶ ἀπροσφαύστων, καὶ ὧν ὐδεὶς ἅπτεται ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, μαίζων καὶ μαιαιοποιῶν. Τίς ἄρα ἀνὴρ ἔτι καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἐν τοῖσδε, ἤγουν, ἐν τῷ μὴ τιμωρεῖσθαι τοὺς κακοὺς, ἔρξεται καὶ κωλυθήσεται τῆς κακίας, δηλονότι τῷ θυμᾷ, ἤγουν, οἴκοθεν, ὥστε ἀμύνειν καὶ ἀποσοβεῖν δι' εὐχῶν καὶ θυσιῶν τὰ βέλη τῆς ψυχῆς, ἤγουν, τὰ ἁμαρτήματα; ἤγουν, ὐδεὶς τοὺς κακοὺς ὁρῶν ἀπαθεῖς, ἐπισροφὴν ποιήσεται τῶν οἰκείων πλημμεληθάτων, καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς καταφεύξεται.

904. Δίκας ἀφόβητος] τὴν δίκην μὴ δεδοικώς.

Ib. Ἀφόβητος] Καὶ ἀδεὴς διδασκάλου λέγεις καὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἄφοβος διδασκάλου, τὴν δίκην μὴ δεδοικώς. Ἔξω τοῦ φόβου τῆς δίκης.

907. Δυσπότμῳ χάριν χλιδᾶς] ἕνεκα (φησὶ) τῆς ἀνοσίου τρυφῆς καὶ ὑπερηφανίας. Ὑπὸ τρυφῆς γὰρ καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ οἱ τύραννοι παραγίγνονται.

909. Καὶ τῶν ἀσέπτων] ὁ τοιοῦτος ἐν κακῇ εἶη μοίρᾳ, ὃς μὴ ἀφέξεται τῶν ἀσέπτων, ἢ ἔξεται

Ἢ τῶν ἀθίκτων ἔξεται μαλάζων. 910
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τούτοις * ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔρξεται
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
Τί δεῖ με χορεύειν; 915

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' εἰς τὸν Ἀβαῖσι ναὸν,

* Aldus, τοῖσδ'.

ἢ ἕξεται τῶν ἀθίκτων. Ὃ ἐγὼ ὢν ὐ χρὴ ἔχεσθαι.

Ib. Ἕρξεται] παύσεται, ἔκτος ἔσαι. Ἕξεται δὲ, ἀντὶ τῦ, ἐπιθυμήσει τῶν ἀσέπτων καὶ ἀθίκτων.

910. Μαλάζων] μαλαιοφρονῶν.

Ib. Μαλάζων] Τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας ὁ τύραννος. Τὸ καὶ, ἀντὶ τῆς ἀλλά. Τοιαῦτα μάταια ποιῶν, μαλαιάζων.

911. Τίς ἔτι ποτ'] Τίς ἔτι τῶν ἀδίκων ἀφέξεται, τῷ Θυμῷ αὐτῦ τὰς τῆς ψυχῆς κακίας ἀπελαύνων; ἢ, ὅτις ἂν ἀπελάσειεν αὐτῦ τὴν τιμωρίαν τοιαῦτα πράτων.

913, 914. Εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις] ἦγον, εἰ αἱ κακαὶ πράξεις τίμιαι καὶ καλαὶ, τί δεῖ με χορεύειν καὶ πανηγύρεις ἰσάναι τοῖς Θεοῖς, αἰτύμενον τὰ λυσιτελῆ, ἐὰν μὴ ἁρμόσῃ πᾶσι τοῖς βροτοῖς τάδε χειρόδικτα καὶ φανερά; τῦτ' ἔσιν, εἰ μὴ ἐνὶ ἑκάςῳ ἁρμοδίως παρέσται ἐκ τῶν Θεῶν τὰ τῆς προαιρέσεως ἴδιαθλα, τῷ μὲν κακῷ κακὰ, τῷ δ' ἀγαθῷ ἀγαθά· ἀλλὰ πάντες ἐπίσης μετέχοιεν τῶν Θεῶν, ὐκέτι εἶμι καὶ σεβάσμιον ὀμφαλὸν τῆς γῆς, ἤγων, εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, σέβων καὶ τιμῶν αὐτόν. Οὐδὲ εἰς τὸν Ἀπόλλωνος ναὸν τὸν ἐν Ἀβαῖσι καὶ ἐν Λυκίᾳ· (Ἀβαὶ γὰρ τόπος Λυκίας) ὐδ' εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ἤτοι τὸν Δία. Ἀλλ', ὦ Ζεῦ, ὁ κραῖῶν καὶ ἐξκυσιάζων πάντα καὶ ἀνάσσων, εἴπερ ὀρθῶς, Διῒ, ἀκύεις καὶ ὀνομάζῃ, ὥσπερ ὢν εἶ, μήτέ σε, μήτε τὴν σὴν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχὴν λάθῃ τῦτο, τὸ τὰς κακὰς τελειωρῆσθαι· ἀλλὰ μέχρις ἂν ἡ σὴ ἀρχὴ ἐπέχοι, κολάζοιτο οἱ κακοί. Ἐξαίρυσι γὰρ καὶ ἐκβάλλυσι καὶ ἀτιμάζυσιν ἤδη καὶ νῦν, φθίνοντα καὶ ἀτιμαζόμενα τὰ παλαιὰ Θέσφατα καὶ μανθυόμενα τῷ Λαΐῳ. Τῦτ' ἔσι, τὸν πάλαι δοθέντα πατρ' Ἀπόλλωνος τῷ Λαΐῳ χρησμὸν, ὡς ὑπὸ παιδὸς τεθνήξεται, Ἰοκάσῃ νῦν ἀτιμάζει, καὶ ψευδῆ οἴεται, καὶ ὐδαμῶς ὁ Ἀπόλλων ἐμφανὴς ὑπάρχει ἐν ταῖς τιμαῖς, ἀλλ' εἰς ὐδὲν τὰ ἐκείνῳ λογίζεται καὶ ἀτιμάζεται. Ἔρρει δὲ καὶ ἐφθάρη καὶ καταπεφρόνηται τὰ Θεῖα. Ἰσθέον δ' ὅτι τὸ τῆς ἀνθισφορῆς δέκατον κῶλον, τὸ φθίνοντα δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐλλιπὲς ἦν πρὸς τὸ τῆς στροφῆς· διὸ καὶ προσετέθη παρ' ἐμοῦ, τὸ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ· ὅπως ὁλόκληρον καὶ τῦτο γένηται. Καὶ οἶμαι ὡς καλῶς προσετέθη· εἰ δέ τις βέλτιόν τι νοήσει, τῦτο τεθήτω.

916. Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι] ὐκ ἔτι ἄπτιμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ ἀπροσπέλαστον αὐτῦ νεών.

918. Ἀβαῖσι ναὸν] Ἄβαι, τόπος Λυκίας, ἔνθα ἱερόν ἐστιν Ἀπόλλωνος· ἢ διὰ τῶν Σαμίων, ὅτι καὶ ἐκεῖ μανθύονται· ὡς καὶ Πίνδαρος. Ἢ ἐπὶ τῶν πανηγύρεων· ὅτι καὶ τῶν τοιύτων ἀφέξομαι, εἰ μὴ ταῦτα φανερωθῆσιν.

920. Εἰ

Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
Πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ', ὦ κραίνων, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ
Σε τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
Φθίνοντα δ' *, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
Τὰ Λαΐου θέσφατ' † ἐξ-
αίρεσιν ἤδη, κὐδαμοῦ
Τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
Ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΟΚ. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεσάθη
Ναὸς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
Στέφη λαβόντα κἀπιθυμιάματα.
Ὑψοῖ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν ‡
Λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ

* Aldus, γὰρ. † Aldus, παλαιὰ θέσφατ'. ‡ Turn. in marg. ἀναξ.

920. Εἰ μὴ τάδε] εἰ μὴ ταῦτα τῶν χρησμῶν τὰ λεχθέντα ὑπὸ Ἰοκάστης, φανερὰ καὶ καλάδηλα γένηται, οὐκ ἔτι τιμήσω Θεούς.

922. Ὀρθ'] ἀντὶ τοῦ, ὀρθῶς, ἀσφαλῶς. Οἱ παλαιοὶ χρησμοὶ οἱ δοθέντες τῷ Λαΐῳ.

925. Φθίνοντα] ἀντὶ τοῦ, παλαιὰ, παρελήλυθότα. Γράφεται φθίνων· ἵν' ᾖ, μὴ λάθοι σε ὁ Λάϊος φθίνων, ἀλλὰ δείξαις αὐτῷ τὸν θάνατον. Τὰ γὰρ περὶ Λαΐου μαντεύματα ἐκβάλλουσι· καὶ ὡ παραδέχονται τὰ παρὰ τῶν θεῶν εἰρημένα, ὡς ἀληθῆ.

926. Τὰ Λαΐου] ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν ὕδατι φαίνεται ὁ Ἀπόλλων τιμώμενος.

927. Ἔξαίρεσιν] ἀφανίζεσι. Τὰ γὰρ ἐπὶ Λαΐῳ θεσπισθέντα ἐκφαυλίζεται ὑπὸ Ἰοκάστης, καὶ παραγράφεται, καὶ ψευδῆ νομίζεται.

930. Χώρας ἄνακτες] ἀνακτᾶς φησι τὰς τοῦ χώρου, οἷον, βασιλικὰς καὶ ἐπιφανεῖς.

Ib. Χώρας ἄνακτες] ἐξέλευσις Ἰοκάστης θυσίαν ποιησομένης ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν Οἰδίποδος.

932. Κἀπιθυμιάματα] ἀντὶ τοῦ, θυμιάματα, ὡς ἐπιεύκολος ἀνήρ.

933. Ὑψοῖ γὰρ αἴρει] ἀντὶ τοῦ, μετεωρίζεται τὴν ψυχὴν, καὶ ὑπερβαλλόντως ἄχθεται, πάντα λογιζόμενος, αὐτὸν τὸν φόνον, τὸ τὴν γυναῖκα ἔχειν τὸ ἀνηρημένου, τὴν προσδοκωμένην φυγὴν, τὸ μὴ δύνασθαι ἀναζρέψαι πρὸς τὰς οἰκείας, τὸ δέος τῶν χρησμῶν.

Ib. Αἴρει θυμὸν] οὐκ ὀργὴ, ἀλλὰ λύπη.

934, 935. Οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ ἔννυς] οὐχ ὡς συνετὸς ἀνὴρ διὰ τῶν φθασάντων τὰ παρόντα γινώσκει. Εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθεὶς τῷ Λαΐῳ χρησμὸς ἠκύρωται, δῆλον ὅτι καὶ ἃ νῦν ἐμαντεύσατο ὁ Τειρεσίας, ψευδῆ ἐστίν.

935. Τὰ

Ἔννυς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεσθαι. 935
Ἀλλ' ἔστι τῷ λέγοντος, εἰ * φόβος λέγοι †.
Ὅτ' ἦν παραινῶν ἡδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
Πρός σ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, (ἄγχιστος γάρ εἶ)
Ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν καλεύγμασιν,
Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόροις ‡. 940
Ὡς νῦν ὁκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.
ΑΓΓ. Ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου;
Μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου. 945
ΧΟΡ. Στέγαι μὲν αἵδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε.
Γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.
ΑΓΓ. Ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
Γένοιτ' ἐκείνου· ἅσα παντελὴς δάμαρ.

* Aldus, ἦν. † Aldus, λέγη. ‡ Ald. Turn. πόρῃς.

935. Ἔννυς] τὰς νεὸς χρησμὸς τεκμαίρεσθαι, ἤγουν, συμβάλλει διὰ τῶν πάλαι, ἤγουν, πρὸ μακροῦ χρησμῶν.

Ib. Τὰ καινὰ τοῖς πάλαι] ἤγουν, τὸς νῦν χρησμὸς διὰ τῶν παλαιῶν συμβάλλει. τῶν εἰρηκότων ὅτι Λάϊος ὑπὸ παιδὸς τεθνήξεται.

936. Ἀλλ' ἔστι τῷ λέγοντος] μόνος προσέχει τοῖς τὰ δεινὰ καὶ φοβερὰ ἀπαγγέλλουσι. Τῶν δὲ παραμυθουμένων οὐκ ἀνέχεται.

938. Πρός σ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον] Λύκειον, γυμνάσιόν ἐστιν Ἀθήνησιν ἔνθα Ἀπόλλων τιμᾶται. Καὶ Καλλίμαχος·

" Ἐγὼ δ' ἤνισα Λυκείῳ
" Καλὸν ἀεὶ λιπόωντα
" Κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος."

Ἄγχιστος ὤν, καθὸ ὁ πόρρω τῆς Ἀτλικῆς αἱ Θῆβαι. Ἢ καὶ ἐν Θήβαις ὁμώνυμον ἦν γυμνάσιον Λυκείου Ἀπόλλωνος. Νῦν ὤν, ὁ τὸν ἐν Λυκίᾳ, ἀλλ' ὁ τὸν ἐν Θήβαις ὁ ταῖς πλησιοχώροις Ἀθήναις τιμώμενον.

939. Σὺν καλεύγμασιν] ἤγουν, τοῖς κινοῦσι καλάνευσιν τῶν εὐχῶν· ἤγουν, ταῖς θυμιάμασι καὶ ἀναθήμασιν.

940. Εὐαγῆ πόροις] ἤγουν, ἵνα λύσιν εὐαγῆ τῆς παρούσης ἀνάγκης τῷ Οἰδίποδος παράσχῃς, ἤγουν, ἁγνὴν καὶ ἱερὰν· ἐναντίον δὲ τῷ εὐαγεῖ τὸ ἐναγές.

943. Ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν] ἔρχεται ἄγγελος ἀπὸ Κορίνθου, ἀπαγγέλλων τὸν Θάνατον Πολύβου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ τύραννον τὸν Οἰδίποδα αἱρεῖσθαι. Οὗτος δὲ ἐστιν ὁ ἐκτεθέντα τὸν Οἰδίποδα εὑρὼν, καὶ δοὺς Πολύβῳ.

Ib. Ἆρ' ἂν παρ'] ἄφιξις ἀγγέλου τινὸς ἐκ Κορίνθου, ἀπαγγέλλοντος τὸν Θάνατον Πολύβου, καὶ μεταπεμπομένου Οἰδίποδα, ὡς ἄρχειν τῆς χώρας.

947. Γυνὴ δὲ μήτηρ] καταλαῦθα ἔθηκε τὸ ἀμφίβολον, ὃ τέρπει τὸν ἀκροατήν.

949. Ἐκείνου· ἅσα παντελὴς δάμαρ] Τοῦτο πρὸς τὸ, γυνή τε μήτηρ τε τῶν κείνου τέκνων. Τοῦτο γὰρ τέλειον ἐν γάμῳ. Ὅθεν καὶ ἐκ τῆς ἐναντίας Ὁμηρός φησι·

" Καὶ δόμος ἀμύμελής."

Ib. Παντελὴς δάμαρ] τελεία, νόμιμος· ὅτως, εἰ πρὸς τὸ δάμαρ συνάψεις εἰ δὲ πρὸς τὸ ὀλβία, τελεία μήτηρ.

ΙΟΚ. Αὕτως δὲ καὶ σύγ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
Τῆς εὐεπείας ἕνεκ'· ἀλλὰ φράζ' ὅτε
Χρήζων ἀφῖξαι, χῷ, τι σημῆναι θέλων.
ΑΓΓ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.
ΙΟΚ. Τὰ ποῖα ταῦτα; πρὸς * τίνος δ' ἀφιγμένος;
ΑΓΓ. Ἐκ τῆς Κορίνθου· τὸ δ' ἔπος ὃ † ξερῶ τάχα,
Ἥδοιο μέν· πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως,
ΙΟΚ. Τίδ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
ΑΓΓ. Τύραννον αὐτὸν ἔ πιχώριοι χθονὸς
Τῆς Ἰσθμίας σήσουσιν, ὡς ἠυδᾶτ' ἐκεῖ·
ΙΟΚ. Τίδ' ἦχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;
ΑΓΓ. Οὐ δῆτ'· ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
ΙΟΚ. Πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκέ πω Πόλυβος γέρων;
ΑΓΓ. Εἰ μὴ λέγω τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
ΙΟΚ. Ὦ πρόσπολ', ἐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος
Μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
Ἵν' ἐσέ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κλάνῃ· καὶ νυν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὤλωλεν, ὐδὲ τοῦδ' ὕπο.

* Aldus, παρὰ. † Ald. ἐξερῶ.

956. Ἥδοιο μὲν] διὰ μὲν τὸ εὖ πράσσειν, καὶ ἑτέρας ἀρχῆς ἀντιλαβέσθαι, ἡσθήσεσθαί φησιν αὐτήν· ἀσχαλεῖν δὲ δὴ τῷ ἀπιέναι Οἰδίπων ἐπὶ τὰ οἰκεῖα.

Ib. Ἥδοιο μὲν] εὐφρανθείης μὲν διότι ὁ σὸς πόσις καὶ ἑτέρας βασιλείας ἐγκρατὴς μέλλει γενήσεσθαι· λυπηθείης δὲ εἰ τὸν τοῦ σοῦ κηδεστοῦ θάνατον ἀκούσαις.

958. Τύραννον αὐτὸν] πιθανῶς ὁ ἄγγελος τὰ ἡδέα πρῶτον ἀπαγγέλλει, πρὶν εἰπεῖν τὰ περὶ θανάτου.

Ib. Οὐ 'πιχώριοι] τὸ ο καὶ ι, εἰς τὴν ω διαφθείρεσθαι ἐκβολῇ τοῦ ι.

959. Τῆς Ἰσθμίας] τῆς Κορινθίας, τῆς ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Πελοποννήσου κειμένης.

Ib. Στήσουσιν] καθαλάξουσι· καθαρήσουσιν.

960. Ἐγκρατὴς] ἀκέτι ἐστὶν ἐγκρατὴς ὁ γεραιὸς Πόλυβος.

961. Οὐ δῆτ'] ἀδαμῶς· οὐκ ἔστι.

962. Ἦ τέθνηκε] ἆρα καὶ ἦ, ἀντὶ τοῦ, ὅλως.

964. Ὦ πρόσπολ'] Θεραπαινίδι κελεύει τοῦτο ἡ Ἰοκάστη· ἀσμένως γὰρ ἀκήκοε τὰ περὶ τοῦ θανάτου, ἵνα πάλιν ἀναιρέψῃ τὰ μαντεύματα· οἶδε γὰρ τὸν Οἰδίποδα τοῦτον δεδοικότα.

966. Ἵν' ἐσέ] ὅπου ἐστὶ· καὶ ἔγκειται παιδευτικόν τι τῷ δράματι, ὡς ὐ δεῖ καταφρονεῖν θεῶν θείων. Οἱ γὰρ τοιαῦτα φθεγξάμενοι, μετ' ὀλίγον φανήσονται οἷοί εἰσι.

Ib. Πάλαι

ΟΙΔ. Ὦ φίλταλον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;
ΙΟΚ. Ἄκυε τἀνδρὸς τῦδε, καὶ σκόπει κλύων
Τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τῇ θεῷ μαντεύματα.
ΟΙΔ. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει;
ΙΟΚ. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν *
Ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
ΟΙΔ. Τί φῂς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάνωρ γένου †.
ΑΓΓ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
ΟΙΔ. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;
ΑΓΓ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
ΟΙΔ. Νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
ΑΓΓ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμεμέτρημένος χρόνῳ.
ΟΙΔ. Φεῦ, φεῦ, τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
Τὴν πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις; ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν· ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὧδ' ἐνθάδε,

* Ald. Turn. in marg. ἀγγελὰν. † Ald. γοῦ.

Ib. Πάλαι πρέμων] ἐκ μακρῆ φοβούμενος. Τοῦτον τὸν ἄνδρα φοβούμενος ὁ Οἰδίπους ἐκ μακρῆ, ἵνα μὴ κλάνῃ, ἔφευσεν, ἤγων, ἀπεδήμει ἐξόριστος ἐγίνετο.

969. Ὦ φίλταλον Ἰοκάστης κάρα] ἀντὶ τῆ, ὦ φιλτάτη Ἰοκάστη.

971. Σκόπει κλύων] δοκίμαζε.

977. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγέλλειν] ἠθικῶς ὁ ἄγγελος οὐχ ὡς ἀπὸ τούτων θέλων ἄρξασθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἡδέων.

979. Ξυναλλαγῇ] κοινωνίᾳ νόσου, ἀντὶ τῆ, ὑπὸ νόσου.

980. Σμικρὰ παλαιὰ] ἡ τυχοῦσα πρόφασις ἐξαρκεῖ ἅτε τὸ παλαιὸν σῶμα ἐξεντεκεῖν τῇ βίᾳ.

Ib. Σμικρὰ—ῥοπὴ] ἤγουν, βάρος εὐνάζει, ἤγουν, καλαγρέθει παλαια σώματα, τοῦτέστι πολυχρόνια. Καλαγρέθει, καλακοιμίζει.

Ib. Εὐνάζει] καλακοιμίζει.

982. Καὶ τῷ μακρῷ γε] τοῦτο ὁ ἄγγελός φησιν ὡς παραμυθούμενος, ὅτι μακραίων ἀπέθανε, καὶ ὐ δεῖ ἐπ' αὐτῷ ἀπολοφύρεσθαι.

983. Φεῦ, φεῦ] εὐθυμία Οἰδίποδος ἀκθόντος φυσικῷ θανάτῳ τεθνηκέναι τὸν Πόλυβον. Καὶ ἀναζήτησις τῆ οἰκείᾳ γένους.

985. Ὧν ὑφηγητῶν] ὑφ' ὧν μαντείαν δεχόμενος, τῶν ὀρνεοσκόπων καὶ μάντεων.

987. Κεύθει κάτω δὴ γῆς] ἀντὶ τῦ, κεύθεται, κρύπτεται· καὶ ἐν Ἀντιγόνῃ, Μῆλος δ' ἐν ἅδᾳ καὶ παλαὸς κεκευθότοις.

Ἄψαυστος ἔγχυς, εἴ τι μὴ τῷ μῷ πόθῳ
Καλέφθιθ'· ἕτω δ' ἂν θανὼν εἴη ξ ἐμοῦ.
Τάδ' ἓν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ' ἁδὴ Πόλυβος, ἄξι' * ὀδενός.
ΙΟΚ. Οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;
ΟΙΔ. Ὕδας· ἐγὼ δὲ τῷ φοβῷ παρηγόμην.
ΙΟΚ. Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.
ΟΙΔ. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ οκνεῖν με δεῖ;
ΙΟΚ. "Τίδ' ἂν φοβοῖτ' ἄθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
"Κρατεῖ; πρόνοια δ' ἐστὶν ὀδενὸς σαφής.
"Εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιό τις."
Σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
Πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασι βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' ὀδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.
ΟΙΔ. Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρηό σοι,
Εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπεὶ

* Aldus, ἄξιος.

Ib. Ἐγὼ δ' ὃδ' ἐνθάδε] ἐγὼ ὁ ἐνλαῦθα ὢν, ὐκ ἔλαβον δόρυ, ἵνα αὐτὸν ἀποκλείνω. Εἰ μή τις εἴποι ὅτι τάχα διὰ τὸν ἐμὸν πόθον ἀπέθανεν.

988. Ἄψαυστος ἔγχυς] κυρίως ὁ μὴ δυνάμενος ψαύεσθαι ὑπό τινος ἢ ἀψάμενος ἔγχυς ἐπ' αὐτῶν· Ἄψαυστος ὁ μὴ δυνάμενος ψαύεσθαι, ἐνλαῦθα δὲ ἄψαυστος, ὁ μὴ ἀψάμενος ἐπὶ ἐνεργείας. Ἀπὸ τῦ πρὸς ἐμὲ πόθου, ἐξαιλίας ἐμοῦ. Τὰς ἐνλαῦθα διδομένας χρησμούς· Ἀλλως δὲ τὰ παρόντα θεσπίσματα, ἤγουν τὰς ἐνλαῦθα διδομένας χρησμὰς συλλαβὼν ὁ Πόλυβος, ἤγουν, μεθ' ἑαυτοῦ λαβὼν ἀξίως ὠδενὸς κεῖται παρὰ τῷ ἅδῃ· ἤγουν, ἐν τῷ ἅδῃ.

989. Οὕτω δ' ἂν θανὼν] τῦτο ὡς ἐπιμωμώμενος φησί. Δῆλον δὲ ἐκ τῶν ἑξῆς. Ὁ γὰρ Πόλυβος τὰ παλαιὰ θεσπίσματα (φησὶ) παραλαβὼν μηδενὸς ἄξια, κεῖται παρὰ τῷ ἅδῃ.

990. Τὰ δ' ὄν παρόντα] ἤγουν, ἀλλὰ τὰς ἐνλαῦθα διδομένας χρησμὰς μεθ' ἑαυτοῦ λαβὼν ὁ Πόλυβος ἀξίως ὠδενὸς, κεῖται παρὰ τῷ ἅδῃ, ἤγουν, ἐν τῷ ἅδῃ.

994. Μὴ νῦν] μηκέτι νῦν μηδὲν ἀπ' αὐτῶν βάλῃς εἰς θυμόν· ἤγουν, εἰς τὸν λογισμόν.

995. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς] περὶ τῦ λείποντος εὐλαβεῖται, τῦ μιχθῆναι τῇ μητρί.

Ib. Οὐκ οκνεῖν] ἤγουν, φοβεῖσθαί με τὸ λέκτρον τῆς μητρὸς, ἤγουν, τὴν μετὰ τῆς μητρὸς συνάφειαν.

Ib. Δεῖ] καὶ καλά τινα τρόπον δεῖ. Ἤγουν, πρέπον ἐστίν.

996, 997. ᾧ τὰ τῆς τύχης Κρατεῖ] ᾧ ἡ τύχη δεξιῶς ἔχει· ἀντὶ τῦ, τῆς ἀγαθῆς τύχης ἐπικρατῦσης.

997. Πρόνοια] πρόγνωσις.

998. Εἰκῇ κράτιστον] καλὸν τὸ ζῆν ἀλόγως.

Ib. Εἰκῇ κράτιστον ζῆν] ἤγουν, ἁπλῶς καὶ ἀφρονῶς, καὶ μὴ πρὸς μανῖαν ὁρᾶν.

1006. Καὶ

Ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
ΙΟΚ. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
ΟΙΔ. Μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
ΑΓΓ. Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
ΟΙΔ. Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα.
ΑΓΓ. Τίδ' ἔς' ἐκείνης * ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;
ΟΙΔ. Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὦ ξένε.
ΑΓΓ. Ἦ ῥητὸν, ἢ ἃ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
ΟΙΔ. Μάλισά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ †
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ μαυτοῦ, τό, τε
Πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
Ὥν ἕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, "ἀλλ' ὅμως
"Τὰ τῶν τεκόντων ὄμματ' ἡδιστον βλέπειν."
ΑΓΓ. Ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἧσθ' ἀπόπτολις;
ΟΙΔ. Πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
ΑΓΓ. Τί δῆτ' ἔγωγ' ἐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
Ἐπείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;
ΟΙΔ. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
ΑΓΓ. Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι ‡.

* Turn. ἐκείνοις. † Turn. in margine, πάλαι. ‡ Aldus, τοι.

1006. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς] ὅψις καὶ τεκμήριον τοῦ μὴ τὰ κατὰ τὴν μητέρα ἀποβήσεσθαι, ἢ πατρὸς τελευτή.

1008. Ὑπὲρ ποίας δὲ γυναικὸς] ἤγουν, ἵνεκα ποίας γυναικὸς φοβεῖσθε.

1009. ᾤκει] Μεθ' ἧς ᾤκει ὁ Πόλυβος.

1012. Ἦ ῥητὸν] Ἆρα δυνατὰ ῥηθῆναι; ῥητὸν δηλονότι. Τὸ μάλιστα συγκαλάθεσιν σημαίνει.

Ib. Ἦ ἃ θεμιτὸν] συνίζησις.

1015. Ἐλεῖν.] Ἐξελεῖν ἐκχέαι· ἤγουν, φονεῦσαι τὸν πατέρα.

1018. Τὰ τῶν τεκόντων] γνωμικόν.

1019. Κεῖθεν] Ἀπὸ τῆς Κορίνθου.

1020. Φονεὺς] καὶ ταῦτα φοβούμενος καὶ θέλων, μὴ φονεὺς εἶναι τοῦ πατρός.

1023. Χάριν] Χάρις ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ δωρεά.

1024. Μάλιστα τοῦτ'] Διὰ τοῦτο ἡ εἰς τοῦτο.

1025. Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος] ἀντὶ τοῦ, εἰς Κόρινθον.

1026.

ΟΙΔ. Ἀλλ' ὅπoτ' εἶμι τοῖς φυλεύσασίν γ' ὁμῶ.
ΑΓΓ. Ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος ἐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
ΟΙΔ. Πῶς ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν δίδασκέ με.
ΑΓΓ. Εἰ τῶνδε φεύγεις ἕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.
ΟΙΔ. Ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής. 1030
ΑΓΓ. Ἦ μὴ μίασμα τῶν φυλευσάντων λάβῃς;
ΟΙΔ. Τὠυτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
ΑΓΓ. Ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης ἀδὲν τρέμων;
ΟΙΔ. Πῶς δ' ἐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;
ΑΓΓ. Ὅθ' ἕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος ἀδὲν ἐν γένει. 1035
ΟΙΔ. Πῶς εἶπας; ἀ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
ΑΓΓ. Οὐ μᾶλλον ἀδὲν τῆδε τἀνδρός, ἀλλ' ἴσον.
ΟΙΔ. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
ΑΓΓ. Ἀλλ' ἄ σ' ἐγείνατ' ὅτ' ἐκεῖνος, ὅτ' ἐγώ.
ΟΙΔ. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο; 1040
ΑΓΓ. Δῶρόν ποτ' ἴσθι τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
ΟΙΔ. Κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔσερξεν μέγα;
ΑΓΓ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
ΟΙΔ. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκών μ' αὑτῷ δίδως;
ΑΓΓ. Εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πλυχαῖς. 1045

1026. Ὁμοῦ εἶμι] ἦγον, συναναστραφήσομαι.
1027. Ὦ παῖ, καλῶς] ἀντὶ τοῦ, περιφανῶς.
1029. Εἰ τῶνδε] εἰ φεύγεις διὰ τὰς αἰτίας ταύτας ἃς προείτεινας εἰς οἴκους μολεῖν.
1030. Μή μοι Φοῖβος] Ἀντὶ τοῦ οἱ χρησμοὶ τοῦ Φοίβου τελεσθῶσιν ἀληθεῖς. Γενητὸς, ὁ γεγεννημένος.
1033. Ἆρ' οἶσθα δῆτα] ἆρα οἶσθα ὅτι ἀδίκως εὐλαβῇ;
1034. Εἰ τῶνδε] Ἀντὶ τοῦ γεννήτορος, πατρὸς ἐγενόμην.
Ib. Τῶνδε γεννητῶν] τῶν γεγεννηκότων.
1035. Ὅτι ἀδὲν ἦν σοι ἐν γένει ὁ Πόλυβος] ἀντὶ τοῦ, ἀδαμῶς ἦν σοι κατὰ τὶ ἐν γένει.
Ib. Ὅθ' ἕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος ἀδὲν] ὅτι ἀδὲν σοι διαφέρει κατὰ γένος ὁ Πόλυβος.
1037. Οὐ μᾶλλον] ἀδαμῶς κατ' ἐπίτασιν τῆς ἀρνήσεως· τοῦδ' ἀνδρὸς, ἤγουν ἐμοῦ κατ' ἴσον.
1038. Ἐξ ἴσου τῷ μηδενὶ] τῷ ἠλλοιωμένῳ καὶ μὴ οἰκείῳ. Ἔτι γὰρ Πολύβου νομίζει ἑαυτόν.
1039. Ἀλλ' ἄ σ' ἐγείνατ' ὅτ' ἐκεῖνος, ὅτ' ἐγώ] ὥσπερ ὁ γέγονας ἐξ ἐμοῦ, οὕτως οὐδὲ ἐκ Πολύβου.
1040. Ὠνομάζετο] Ὠνόμαζέ με παῖδα.
1042. Κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης] ἴδιον τῶν ἐν παραδόξοις ἀκύσμασι, τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐπεξεῖπεῖν.
Ib. Ἔσερξεν μέγα] Ἠγάπησε μεγάλως.
1045. Κιθαιρῶνος πλυχαῖς] Ἤγουν ἐν τοῖς ὀρεινοῖς κοιλώμασι τοῦ Κιθαιρῶνος.

ΟΙΔ. Ὠδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τόσδε τοὺς τόπους;
ΑΓΓ. Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεσάτουν.
ΟΙΔ. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θηλείᾳ πλάνης;
ΑΓΓ. Σῶ γ', ὦ τέκνον, σωτῆρ τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
ΟΙΔ. Τί δ' ἄλλος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις; 1050
ΑΓΓ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
ΟΙΔ. Οἴμοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
ΑΓΓ. Λύω σ' ἔχοντα διαλόρους ποδοῖν ἀκμάς.
ΟΙΔ. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.
ΑΓΓ. Ὡς ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ. 1055
ΟΙΔ. Ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρός, ἢ πατρός, φράσον,
ΑΓΓ. Οὐκ οἶδ'· ὁ δὲς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ.
ΟΙΔ. Ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;
ΑΓΓ. Οὔκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
ΟΙΔ. Τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ; 1060

1046. Πρὸς τί] ἐπὶ ποίῳ σκοπῷ.

1047. Ἐπεσάτουν] ἐπισαλῶ καὶ ἐπισαλεύω, θλίβω.

1048. Κἀπὶ θηλείᾳ πλάνης] ἤτοι, μίσθιος, καὶ ἐπὶ μισθῷ πλάνης. Ἔχει δὲ ἀρσενικόν.

1b. Κἀπὶ θηλείᾳ πλάνης] εἰκότως εἶπε τὸ πλάνης· οἱ γὰρ ποιμένες νῦν μὲν ἐνταῦθα, νῦν δ' ἐκεῖσε τὸ ποιμνίον ἀνάγουσι, πρὸς τὸ λυσιτελοῦν.

1050. Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ'] εἰκότως τῷ γέροντι ὅτι σῶτήρ σοι γέγονα (ὅπερ κοινὸν ἐπὶ πάντων ἐκλελειμμένων) ἀναπυθάνεται ὁ Οἰδίπους ὅτι ἐν ποίῳ ἄρα κακῷ ὄντα κατὰ τὴν ἔκθεσιν. Ἵνα ἐκεῖνος εἴπῃ τὸ περὶ τῶν ποδῶν· ὅπερ ἐπιγινώσκει ἡ Ἰοκάστη.

1b. Λαμβάνεις] λαμβάνει τὶς τὶ παρὰ τινὸς, ἤγουν, δέχεσθαι καὶ λαμβάνει, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ λαμβάνῃ, μὴ διδόντος ἑτέρου ἐν ταῖς δυσχερείαις ἐκείναις.

1052. Κακόν] Τί ἐστι τοῦτο τὸ ἀρχαῖον κακὸν ὃ λέγεις; ὡς τὸ, τίνα τόνδε τὸν λόγον λέγεις;

1053. Διαλόρους] Διαπεπερονημένας τῶν ποδῶν. Ὄνειδος τὸ αἶσχος ὥσπερ ἔγκλημα τὸ ἁμάρτημα. Ἀκολουθεῖ γὰρ ὥσπερ τῷ ἁμαρτήματι τὸ ἐγκαλεῖσθαι, οὕτω τῷ αἴσχει τὸ ὀνειδίζεσθαι.

1054. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων] ἐκ σπαργάνων χαλεπὴν αἰσχύνην, διὰ τὴν τῶν ἄρθρων βλάβην.

1055. Ὠνομάσθης] ἤγουν, ἐκ τύτου τοῦ συμβεβηκότος Οἰδίπους ὀνομάζῃ· ἔπαθες τοῦτο τὸ διατρηθῆναι τὰ ἄρθρα.

1056. Πρὸς μητρός] Πρὸς μητρὸς ἢ πρὸς πατρὸς ἔπαθον τοῦτο δηλονότι· ἤγουν, τὸ διαλευπηθῆναι τὰς ἀστραγάλας· Ἀσύνετον γὰρ καὶ ἀνακόλουθον πρὸς τὰ ἐπαγόμενα τὸ νομίζειν ἐρωτᾶν τὸν Οἰδίποδα, εἰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀνομάσθη.

1056. Πρὸς μητρὸς ἢ πατρὸς φράσον] ὑπὸ μητρὸς ἀνομάσθην, ἢ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Οἰδίπου, ἢ πρὸς θεῶν, τίνος εἰμὶ μητρὸς, ἢ ποίου πατρός.

1058. Αὐτὸς τυχών] ἐντυχὼν, ἤγουν, εὑρών.

1060. Τίς οὗτος] Τίς ἐστιν οὗτος ὁ ποιμὴν δηλονότι, ὃν λέγεις.

1061. Τὸν

ΑΓΓ. Τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.
ΟΙΔ. Ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι πόλει;
ΑΓΓ. Μάλιστα· τότου τἀνδρὸς ὅτος ἦν βοτήρ.
ΟΙΔ. Ἦ καῖ ἔτι ζῶν ὅτος ὥς ἰδεῖν ἐμέ;
ΑΓΓ. Ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδῆτ' ἂν ὑπιχώριοι. 1065
ΟΙΔ. Ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας,
Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρ', ὃν ἐννέπει,
Εἴτ' ἔν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
Σημήναθ'· ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε.
ΧΟΡ. Οἶμαι μὲν ὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν * ἐξ ἀγρῶν, 1070
Ὃν καὶ 'μάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
Ἥδ' ἂν τάδ' ἐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
ΟΙΔ. Γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον ὅνπιν' ἀρτίως
Μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' ὅτος λέγει;
ΙΟΚ. Τίς δ' ὅνπιν' εἶπε; μηδὲν ἐπραπῇς, τὰ δὲ 1075
Ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
ΟΙΔ. Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
Σημεῖα τοιαῦτ', ὐ φανῶ τὐμὸν γένος.
ΙΟΚ. Μὴ πρὸς θεῶν, εἴπέρ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
Κήδῃ, μαλεύσῃς τοῦθ'· ἄλις νοσοῦσ' ἔχω. 1080

* Aldus, τῶν.

1061. Τῶν Λαΐου δήπου] Τίς ἀπὸ τῶν τοῦ Λαΐου οἰκείων, δηλονότι, ἐλέγετο.

1063. Ἦν βοτήρ] Οὐχ ὡς βοτὴρ λέγεται τότου, ἀλλ' ὡς οἰκέτης ἐνεργῶν ταύτην αὐτῷ τὴν ἐνέργειαν, τὴν τοῦ νέμειν, δηλονότι· ἐπὶ γὰρ ἐκείνων ἂν νέμει τὶς λέγεται βοτὴρ καθὸ βοτήρ. Οἷον, βοτὴρ προβάτων ἢ βοῶν ἢ τοιούτων τινῶν.

1065. Εἰδῆτ'] ἀντὶ τοῦ, εἰδείητε ἄν. Τὸ ὑποδιακλικὸν ἀντὶ εὐκλικοῦ. Τὰ προχειρικὰ ἀναβιβάζουσι τοὺς τόνους.

1070. Οἶμαι μὲν ὐδέν' ἄλλον] ἐσχάζελο ὁ χορὸς ἐκεῖνον εἶναι τὸν τὴν ἔκθεσιν ποιησάμενον τοῦ παιδίου, διὰ τὸ ἤδη εὐνοϊκὸν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ σῶσαι τῷ οἴκῳ.

1071. Ὃν καὶ 'μάτευες] ὃν καὶ πρότερον ἐμάστευες, ἤγουν, ἐζήτεις.

1072. Οὐχ ἥκιστ'] ἀντὶ τοῦ, πάνυ· αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις μίαν συνκαλάθεσιν ποιοῦσι· μᾶλλον δ' ἂν ταῦτα εἴποι ἡ Ἰοκάστη.

Ib. Ἥδε δὲ ἡ Ἰοκάστη λέγοι] ἂν μᾶλλον τάδε.

1075. Ὅνπιν' εἶπε] συνίησιν ἤδη τὸ πᾶν ἡ Ἰοκάστη, καὶ θέλει ἤδη ἑαυτὴν διαχειρίσασθαι, πρὶν ἔκπυστα γενέσθαι τὰ κακά. Τοῦτο δὲ δηλοῖ διὰ τοῦ, ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ.

Ib. Μηδὲν] Μηδαμῶς ἐπιζεφῆς, ἤγουν, φροντίσῃς.

1080. Μὴ μαλεύσῃς] ἤγουν, ζητήσῃς τοῦτο.

Ib.

ΟΙΔ. Θάῤῥει· σὺ μὲν γὰρ ὠδ', ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανὴς κακή.
ΙΟΚ. Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι, μὴ δρᾶν τάδε.
ΟΙΔ. Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
ΙΟΚ. Καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῷστά σοι λέγω. 1085
ΟΙΔ. Τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
ΙΟΚ. Ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ.
ΟΙΔ. Ἄξει τις * ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
Ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.
ΙΟΚ. Ἰοὺ, ἰού, δύσηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω 1090
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' ἔποθ' ὕστερον.
ΧΟΡ. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
Αἴξασα † λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξῃ κακά.
ΟΙΔ. Ὁποῖα χρήζει, ῥηγνύτω· τεμὸν δ' ἐγὼ 1095
Κεἰ σμικρόν ἐστι σπέρμ', ἰδεῖν βελήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως (φρονεῖ γὰρ, ὡς γυνὴ μέγα)

* Turn. Ἄξει τίς. Ald. Ἄξει τις. † Ald. Turn. in marg. ἀξιασα.

Ib. Ἄλις νοσοῦσ' ἔχω] Ἄλις ἔχω νοσῶν, καὶ ἄλις ἔχω τῆς νόσου, Καὶ ἀμφότερα ἐν χρήσει.

1081. Οὐδ' ἂν εκ τρίτης] τρίτον πεπραμένος, καὶ αὐτὸς τρίπραλος. Οἴεται δὲ τὴν Ἰοκάστην, δυσγένειαν αὐτῷ συνειδυῖαν, ἀποκρύπτειν καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν.

1081, 1082. Οὐδ' ἂν φανῶ] ἦγον, δειχθῶ ἐκ τρί της μητρὸς. ἦγων, ἐκ προμάμμης· ὠδ' ἂν ἐκ τρίτης, καθ' ὁμαλίσμον ἂν ἀναλισκόσκειν δεῖ ἐνταῦθα τὸ ἄν.

1082. Τρίδουλος] δοῦλον γὰρ τὸ μὴ ἐμφανὲς ἔχειν τὸ γένος, ἀλλὰ λαθραῖον. Εἰκότως δὲ τὸ τρίδουλος εἶπε πρὸς τὸ τρίτης μητρός.

1083. Πιθοῦ μοι] Ὅπερ ἂν ἔχοι τὸ πρᾶγμα, πείσθητί μοι, δέομαι μὴ πράττειν τόδε, ἦγον, τὸ ζητεῖν ἃ ζητεῖς.

1084. Μὴ οὐ τάδ'] συνίζησις.

Ib. Ἐκμαθεῖν] Ὥστε μὴ μαθεῖν τάδε καθαρῶς.

1089. Πλουσίῳ χαίρειν γένει] ἤτοι, τρυφᾶν καὶ ἐναβρύνεσθαι.

Ib. Πλουσίῳ] εὐδαίμονι· τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ μὴ θέλειν ταύτην ἐξ ἀσήμων ὄντα φανήσεσθαι.

1090. Ἰοὺ, δύσηνε] ἐνοουμένη τὰ τῆς ἀναιρέσεως, αὐτὴ μὲν ἀπήλλακται, ὁ δὲ Οἰδίπους περιλέλειπται· τὸ γὰρ αὐτῷ πρόσωπόν ἐστι τὸ περιπαθὲς, περὶ ὃ πᾶσα ἡ διάθεσις τῆ δράματος.

Ib. Τοῦτο γάρ] τοῦτο γὰρ ἔχω μόνον πρός σε εἰπεῖν· μετὰ τοῦτο ἄλλο πρός σε εἰπεῖν οὐκ ἔχω.

1092. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους] ἀντὶ τοῦ, ὦ Οἰδίπου. Ἔστι δὲ Ἀττικόν.

1093. Αἴξασα] συνίζησις.

Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεσθαι.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ τέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
Πότ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τὸν γόνον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ,
Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
Οὐ, τὸν Ὄλυμπον, ἀπεί-
ρων Κιθαιρὼν * οὐκ ἔσῃ
Τὰν αὔριον πανσέληνον,

* Aldus, Ὦ Κιθαιρών.

1099. Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων] ἀντὶ τοῦ, ἐμαυτὸν τῇ τύχῃ παραδοὺς, ἀτιμίαν ἐκφεύξομαι.

1100. Τῆς εὖ διδούσης] τοῦτο λέγει διότι πάντα τὰ τῆς τύχης δῶρα, εἰ καὶ δυσχερῆ ἔχειν ἡμῖν, ἀλλὰ καλά ἐσι, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῖν, εἰ καὶ μὴ δυνάμεθα αὐτοὶ τοῦτο καταμαθεῖν.

1102. Μῆνές με μικρὸν] ἤγουν, ὁ χρόνος ὑψυχῆ μὲ καὶ εὐτυχῆ πεποίηκεν· ἢ τὸ μικρὸν καὶ μέγαν διὰ τὴν ἡλικίαν λέγει.

1103. Τοιόσδε δ' ἐκφὺς] τοιοῦτος πέφυκὼς, οὐκ ὀκνήσω τὸ γένος ἐξερευνῆσαι τὸ ἡμέτερον.

1105. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ] ὑπονοῆσιν εἰ κατὰ τὸν χορὸν χρησότερόν τι περὶ τῦ Οἰδίποδος, ὅτι Θηβαίων γένους τυγχάνει ἀπό τινος τῶν ὀρείων νυμφῶν. Πριῶνται δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα, καὶ φασιν, οὐκ ἔσῃ ἐς τὴν αὔριον ἀπείραλος τῦ ἡμᾶς αὔξειν σε, ὡς τροφὸν καὶ μητέρα τῦ Οἰδίποδος.

1b. Εἴπερ] εἴπερ ἐγὼ κατὰ γνώμην μάντις· εἰμὶ καὶ ἴδρις, καὶ ἐπιςήμων καὶ ἄριςος ἐξεχασὴς, μὰ τὸν πανσέληνον Ὄλυμπον, οὐκ ἔσῃ καὶ ὑπάρξεις, ὦ Κιθαιρὼν, ἀπείραν καὶ ἀμέτοχος κατὰ τὴν αὔριον ἡμέραν μὴ οὐκ αὔξειν καὶ φαίνεσθαι σε παιδιώτην τῦ Οἰδίποδος, τροφὸν καὶ μητέρα, καὶ χορεύεσθαι παρ' ἡμῶν· (τοῦτ' ἔςιν, ὅσον οὔπω φανήσεται ὁ Οἰδίπους, εὑρεθεὶς ἐν Κιθαιρῶνι τὴν ἀρχὴν. Διὸ καὶ παῖδα καὶ μητέρα αὐτὸ τοῦτον καλεῖ) ὡς ἐπίηρα καὶ ἐπιθυμητὰ φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις, ἤγουν, τῷ Οἰδίποδι. Ἐπιθυμεῖ γὰρ ὅτος ὄχις ἐςὶ φανῆναι. Σοί δ', ὦ ἰήτε καὶ τοξικὲ Φοῖβε, ἀρεσὰ καὶ ἀποδεκτὰ εἴη καὶ ὑπάρχοι ταῦτα. Ἡ τῦ Οἰδίποδος λέγω ἔκφανσις· σὺ γὰρ ἰθύσπισας τὴν περὶ τούτου ἔρευναν.

1106. Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις] ἔμπειρος κατὰ τὴν γνώμην. ὅ ἐςι, συνετός.

1107. Οὐ τὸν Ὄλυμπον] Οὐ μὰ τὸν Ὄλυμπον ἄπειρος ἔσῃ, ὦ Κιθαιρὼν, κατὰ τὴν αὔριαν πάνυ λαμπρὰν ἡμέραν τῦ μὴ οὐκ αὔξειν, ἤγουν, τιμᾶν σὲ ἡμᾶς δηλονότι καὶ ὁμοδιαίτων τῦ Οἰδίποδος καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καὶ τιμᾶσθαι παρ' ἡμῶν ὡς ἐπεραζα φέροντα τοῖς ἐμῷ βασιλεῦσιν.

1110. Πρ-

Μὴ ὲ σέ γε καὶ παλριώταν
Οἰδίπυ, καὶ τροφὸν, καὶ μη-
τέρ᾽ αὔξειν, καὶ χορεύεσθαι
Πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖσι * τυράννυις.
Ἰήϊε Φοῖβε,
Σοὶ δὲ ταῦτ᾽ ἀρές᾽ εἴη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Τίς σε, τέκνον, τίς σ᾽ ἔτικ[ε
Τῶν μακραιώνων; ἆρα
Πανὸς ὀρεσιβάτα
Προσπελασθεῖσ᾽, ἢ σέ γὲ
Τὶς θυγάτηρ Λοξίυ; τῷ
Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶ-
σαι φίλαι· εἴθ᾽ ὁ Κυλλάνας

* Aldus, ἐμοῖς.

1110. Παλριώταν] Παλριῶται, οἱ ἐν τῇ αὐτῇ παλρίδι ςρεφόμενοι.

1112. Αὔξειν] μεγαλύνειν, λέγειν.

Ib. Καὶ χορεύεσθαι] ἀντὶ τῦ, ὑμνεῖσθαι. τιμᾶσθαι.

1113. Ὡς ἐπίηρα φέροντα] ὥσπερ τὰ θυμήρη παρέχοντα τοῖς ἐμοῖς βασιλεῦσιν· ἐνόμιζε γὰρ ὁ χορὸς τὸν ἀναλωσόμενον ὑπὲρ Οἰδίποδος γίγνεσθαι.

Ib. Ὡς ἐπίηρα] καθὰ θυμήρη, ἐπήρατα, ἐπίηρα ποιητικόν. Ἐπήρατα κοινὸν τὸ αὐτὸ τοῖς ἐμοῖς βασιλεῦσιν, ἤγυν, τῷ Οἰδίποδι.

1115. Ἰήϊε Φοῖβε] ἀναπαίων πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀπολῦσαι, διὰ τὸ ἄρξαι τῶν χρημάτων.

1117. Τίς σέ, τέκνον] τίς σέ, ὦ τέκνον, τῶν μακραίωνων καὶ ἀθανάτων θεῶν ἔτικλεν; ἆρα τῦ ὀρεσιβάτυ καὶ τῦ ὀρεινῦ Πανὸς θυγάτηρ, προσπελασθεῖσα ὑπαυθα; ἢ ἔτικλί σὲ ἡ τῦ Λοξίυ θυγάτηρ; τῷ γὰρ καὶ τότῳ τῷ Πανὶ, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι (τοῦμις γὰρ καὶ ὗτος καλεῖται) πᾶσαι αἱ ἀγρονόμοι καὶ ὀρειναὶ πλάκες καὶ πίτυραι φίλαι εἰσίν. Εἴτε ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων Ἑρμῆς ἐδέξατο εὑρημία καὶ δῶρον τῶν νυμφῶν· εἴθ᾽ ὁ Βακχεῖος θεὸς, ἤγυν, ὁ Διόνυσος, ὁ γναίων καὶ καλοικαῖν ἐπ᾽ ἄκρων τῶν ὀρέων, ἐδέξαλο τὸ εὑρημαῖων νυμφῶν τῶν Ἑλικανιάδων, ἤγυν, τῶν ἐν Ἑλικῶνι τῆς Βοιωτίας ὐσῶν, σὺν αἷς πλεῖςα παίζει. Λέγει δὲ τὸν Διόνυσον γαίειν ἐπ᾽ ἄκρων ὀρέων, ἢ διότι αἱ βάκχαι αὐτῦ, ὡς μαινόμεναι, τὰ ὄρη περιήρχοντο, ἢ ὅτι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι τὸ ἱερὸν ἦν αὐτῦ.

1118, 1119. Ἆρα Πανὸς ὀρεσιβάτα] ἆρά τις προσπελασθεῖσα τῷ Πανὶ ἢ τῷ Ἀπόλλωνος θυγάτηρ. Καὶ γὰρ ὗτος νόμιος.

1119. Πανὸς ὀρεσιβάτα] Ἆρα Πανὸς θυγάτηρ τις ἀπὸ κοινῦ ὀρεσιβάτη, ἀντὶ τῦ, ὀρεσικοίτη, προσπελασθεῖσα ἡ Λοξίυ θυγάτηρ, τὶς ὀρεσιβάτη προσπελασθεῖσά σέ γε τέκε δηλονότι.

1121, 1122. Τῷ γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι] αἱ ἔρυχαὶ, αἱ ἀναλάσεις τῶν ὀρῶν.

1122. Ἀγρονόμοι] ἔνθα τὰ ἄγρια νέμεσθαι. Ὅ ἐςι, τὰ μὴ ἥμερα θήρια.

Ib. Ἀγρονόμοι] Ἤγυν, τόποι ἐφ᾽ οἷς νέμονται τὰ ἄγρια.

1123. Εἴθ᾽ ὁ Κυλλάνας] εἴτε ὁ Ἑρμῆς (νόμιος γὰρ) εἴτε ὁ Διόνυσος, ἀπό τινος νύμφης γεννηθεὶς σε ἀπεδέξαλο.

Ἀνάσσων, εἴθ' ὁ Βακχεῖος
Θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
Εὕρημα δέξαο νυμφᾶν
Ἑλικωνιάδων,
Αἷσι πλεῖσα συμπαίζει.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Εἰ χρή τι καμὲ, μὴ συναλλάξανλά * πω,
Πρέσβεις †, σαθμᾶσθαι, τὸν βοῆρ' ὁρᾶν δοκῶ,
Ὄνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἔν τε γὰρ μακρῷ
Γήρᾳ ξυνάδει, τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος.
Ἄλλως τε, τὺς ἄγονλας, ὥσπερ οἰκέτας
Ἔγνωκ' ἐμαυτῦ· τῇ δ' ἐπιςήμη σύ μυ
Πρὅχοις, τάχ' ἄν πυ τὸν βοῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟΡ. Ἔγνωκα γὰρ, σάφ' ἴσθι. Λαΐυ γὰρ ἦν
Εἴπέρ τις ἄλλος πιςὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.

ΟΙΔ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ τὸν Κορίνθιον ξένον,
Ἦ τόνδε φράζεις;

ΑΓΓ. Τῦτον, ὄνπερ εἰσορᾷς.

ΟΙΔ. Οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων

* Aldus, ξυναλλάξανλα. † Turn. πρέσβυ.

1129. Μὴ ξυναλλάξανλά πω] μὴ κοινωνήσανλα, μὴ συναλλάξανλα, τύτες, μὴ συνλυχόνλα, μὴ εἰς ἀμοιδὴν καὶ ὁμιλίαν ἐλθόνλα. Θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν πρεσβύτην ἐρχόμενον ὧν μελεπέμψαλο, ςοχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν, ἐκ τῆ γήρως, καὶ τῶν ἀγόνλων οἰκείων· τὴν δὲ ἐπιςήμην καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν πῷ χρεῷ ἀναλίθησι.

Ib. Εἰ χρή τι καμὲ] ἀναζητήσας Οἰδίπυς τὸ οἰκεῖον γένος, καὶ μαθὰν, ἐξελύφλωσεν ἑαυτόν.

1131. Ὄνπερ] Ἐπὶ πολὺ παραλειπομένῳ, πολυχρονίῳ.

Ib. Μακρῷ] Ἐν ἴσῳ μακρῷ ἡλικίᾳ ἂν δηλονότι.

1132. Τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος] τῷ Κορινθίῳ· ὁμήλιξ καὶ ἴσος ἐςὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν.

1133. Ὥσπερ οἰκέτας] εἰκότως εἶπε τὸ ὥσπερ· ὐ γὰρ ἀκριβῶς οἶδεν, ἀλλ' εἰκάζων ἦν.

Ib. Οἰκέτας] ἀντὶ τῦ, ὁρῶ ὅτι εἰσὶν οἱ οἰκέται οἱ ἐμαυτῷ τῇ ἀκριβεῖ γνώσει.

1134. Τῇ δ' ἐπιςήμῃ] τῇ γνώσει ὑπερβάλλοις, ὡς καὶ πρὶν αὐτὸν θεασάμενος.

1135. Πρὅχοις] προέχοις ἂν ἴσως πυ ἰδὼν τὸν βοῆρα πρότερον.

1137. Ὡς νομεὺς] Τὸ ὡς ὁμοιωματικόν ἐςι· ὐ γάρ λέγει ὅτι κυρίως νομεὺς ἦν, ἀλλ' ὡς νομεύς.

1141. Διῦρό μοι φώνει βλέπων] ἀντὶ τῦ, ἐγνακώς.

Ib. Βλέπων]

Ὅσ᾽ ἂν σ᾽ ἐρῶ͂ω· Λαΐῳ ποτ᾽ ἦσθα σύ;
ΘΕΡ. Ἦν δοῦλος, ἐκ ωὐητοῦ, ἀλλ᾽ οἴκοι τραφείς.
ΟΙΔ. Ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;
ΟΕΡ. Ποίμναις τὰ πλεῖσα τοῦ βίου ξυνειπόμην.
ΟΙΔ. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν;
ΘΕΡ. Ἦν μὲν Κιθαιρὼν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
ΟΙΔ. Τὸν ἄνδρα τόνδ᾽ ἴσθ᾽ οἶσθα τῆδέ που μαθών;
ΘΕΡ. Τί χρῆμα δρῶνθ᾽, ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
ΟΙΔ. Τόνδ᾽, ὃς πάρεσιν· ἢ ξυναλλάξας τί πω;
ΘΕΡ. Οὐχ ὥστέ γ᾽ εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
ΑΓΓ. Κἀδέν γε θαῦμα, δέσποτ᾽· ἀλλ᾽ ἐγὼ σαφῶς
Ἀγνῶτ᾽ ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰρ οἶδ᾽ ὅτι
Κάτοιδεν· ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον
Ὁ μὲν, διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ᾽ ἑνὶ
Ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους
Ἓξ ἦρος εἰς Ἀρκτοῦρον ἐμμήνους * χρόνους.
Χειμῶνι δ᾽ ἤδη, ταμά τ᾽ εἰς ἔπαυλ᾽ ἐγὼ
Ἤλαυνον, ἔτός τ᾽ εἰς τὰ Λαΐου σταθμά.

* Aldus, ἐμμῆνας.

Ib. Βλέπων] Ἤγων πρὸς ἐμὲ βλέπων φώνει μοι, ἤγων λέγει μοι.

1145. Πλεῖσα] Κατὰ τὰ πλεῖσα μέρη τῆς ζωῆς μᾶ ποίμναις εἰπόμην, ἤγουν ἠκολούθων.

1147. Ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος] ἀντὶ τοῦ, ἦσαν οἱ πλησιόχωροι.

Ib. Κιθαιρὼν] Πλησιόχωρος τῷ Κιθαιρῶνι δηλονότι· ἆρα οἶδας συλλυχών.

1148. Οἶσθα τῆδέ πω μαθών] ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ μαθών.

1151. Οὐχ] Οὐκ οἶδα ὅπως ὥστε μνησθῆναι καὶ εἰπεῖν ταχέως.

1154. Κάτοιδεν] τοῦτο ἢ πρὸς τὸν Κιθαιρῶνος τόπον σύναπτε· εἰ καὶ τὸ ἧμος διὰ μέσου ἐτέθη· ὃ δὴ καὶ ποιεῖ τὴν δυσχέρειαν· ἢ πρὸς τὸν Κιθαιρῶνος τόπον εἰς ἔξωθεν λάμψανε, λαμβανομένου, κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ ἐπλησίαζεν.

1155. Ὁ μὲν, διπλοῖσι ποιμνίοις] δύο ἀγέλαις.

1156. Ἐπλησίαζον τῷδε] συνήμην (φησὶ) τούτῳ. Ἔαρ, θέρος, φθινόπωρον, καὶ ὗτοι ἂν εἶεν οἱ τρεῖς χρόνοι. Ἐμμήνους δὲ, τοὺς ἐν μησὶν ὁριζομένους, οὐκ ἐνιαυσίους.

1157. Ἓξ ἦρος εἰς Ἀρκτοῦρον] τὴν ἑῴαν ἐπιτολὴν ποιούμενον. Ποιεῖ δὲ ταύτην ἁλίου ὄντος ἐν τῷ Παρθένῳ.

Ib. Ἀρκτοῦρον] Ἐκ τοῦ τέλους τοῦ ἔαρος εἰς τὴν ἑῴαν ἐπιτολὴν τοῦ Ἀρκτούρου, ἤτοι, τὴν ὥραν τοῦ θέρους. Ὁ γὰρ Ἀρκτοῦρος κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐπιτέλλει τοῦ μεσοπώρου.

1159. Σταθμά] ἵνα ἐςήκασι τὰ ζῶα.

1161. Λέγεις

Λέγω τι τάτων, ἢ ἃ λέγω πεπραγμένον;
ΘΕΡ. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακρᾶ χρόνω.
ΑΓΓ. Φέρ' εἰπὲ νῦν τότ' οἶσθα παῖδα μοί τινα
Δὰς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
ΘΕΡ. Τίδ' ἔστι; πρὸς τί τῦτο τῦπος ἱσορεῖς;
ΑΓΓ. Ὅδ' ἐστὶν, ὦ τᾶν, κεῖνος, ὃς τοτ' ἦν νέος.
ΘΕΡ. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ἃ σιωπήσας ἔσῃ:
ΟΙΔ. Ἆ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ' ἐπεὶ τὰ σὰ
Δεῖται κολαςᾶ μᾶλλον, ἢ τὰ τῦδ' ἔπη.
ΘΕΡ. Τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;
ΟΙΔ. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν ἔτος ἱσορεῖ.
ΘΕΡ. Λέγει γὰρ εἰδὼς ἐδὲν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
ΟΙΔ. Σὺ πρὸς χάριν μὲν ἐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
ΘΕΡ. Μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
ΟΙΔ. Οὐχ ὡς τάχος τις τῦδ' ἀποςρέψει χέρας;
ΘΕΡ. Δύσηνος· ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν;
ΟΙΔ. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ'. ὃν ἔτος ἱσορεῖ;
ΘΕΡ. Ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῆδ' ἡμέρᾳ.

1161. Λέγεις ἀληθῆ] συγκαλαλίθεται ὁ γέρων. Ἔδει γὰρ ταῦτα πρῶτον ὁμολογῆσαι, εἶτα ἐπάγειν τὰ συνεκλικώταια, ἵνα μὴ ἧ ἔξαρνος.

Ib. Μακρᾷ χρόνῳ] καὶ ταῦτα διὰ μακρᾶ χρόνῳ· ταὐτόν ἐςιν, ἐκ μακρᾶ χρόνου, καὶ διὰ μακρᾶ χρόνῳ· ἡ μὲν γὰρ Ἐκ, δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς κίνησιν τῷ μακρῷ χρόνῳ· ἡ δὲ Διὰ τὴν ἐν τῷ μέσῳ κίνησιν τῷ ἐπιπολὺ παραλειπομένῃ χρόνῳ. Ἔςι δὲ ταὐτὸν μακρόθεν εἰπεῖν ἄρξασθαι καὶ ἀρξάμενον διάςημα πολὺ ἐληθεῖν.

1163. Θρεψαίμην] ἵνα ἐγὼ ἀναθρεψαίμην αὐτὸν, δηλονότι, θρέμμα ἐμαυτῷ· ἤγουν, δι' ἐμαυτὸν ὡς ἐσόμενον ἐμαυτῷ.

1164. Πρὸς τί] πρὸς τί ἀφορῶν, ἤγουν, ἐπὶ ποίῳ σκοπῷ· ἐπιφώνημα ἐφεκλικὸν, ἀφορᾶν πρὸς εὐχαριςίαν.

Ib. Ἱσορεῖς] ἐραςᾶς, ζηλεῖς.

1166. Οὐκ εἰς ὄλεθρον] αἰσθηθεὶς ὁ γέρων τῦ παντὸς, ἀρνήσασθαι βέλεται, ἐχ ὡς εἰδὼς καὶ ἀποκρυπτόμενος.

1171. Ἄλλως πονεῖ] μάτην ἔξω τῦ προσήκοντος κοπιᾷ.

1173. Πρὸς θεῶν] δέομαι πρὸς τῶν θεῶν ἵνα μὴ με αἰκίσῃς τὸν γέροντα.

1175. Ἀντὶ τοῦ] ἀντὶ τίνος.

Ib. Τί προσχρήζων μαθεῖν] λείπει ταῦτά μοι διαλεχθῆς.

Ib. Δύσηνος] ἡ πρὸς τὸ δύσηνος σιγὴ ἐςὶν, ὥτως, δύσηνός εἰμι· ἀντὶ τῦ, λέγεις τῦτο; τί προσχρήζων μαθεῖν, ἢ τὸ δύσηνος καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ σύναπται ὥτως, ἀντὶ τοῦ, περιαχθήσομαι ὁ δύσηνος; τί προσχρήζων μαθεῖν λέγεις τῦτο;

1177. Ὀλέσθαι δ' ὤφελον] τῦτο πάλιν, ἐχ ὡς εἰδὼς ὅτι αὐτὸς εἶη ὁ ἐκτεθειμένος, ἀλλ' ὅτι διὰ τὴν ἔκθεσιν τῦτο πάσχει.

1178. Ἀλλ'

ΟΙΔ. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις, μὴ λέγων γε τἄνδικον.
ΘΕΡ. Πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
ΟΙΔ. Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ.
ΘΕΡ. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον ὡς δοίην πάλαι.
ΟΙΔ. Πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός;
ΘΕΡ. Ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ του.
ΟΙΔ. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, καὶ ποίας στέγης;
ΘΕΡ. Μὴ πρὸς θεῶν, μὴ δέσποθ', ἱκόρει πλέον.
ΟΙΔ. Ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' εἰρήσομαι πάλιν.
ΘΕΡ. Τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
ΟΙΔ. Ἢ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;
ΘΕΡ. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
ΟΙΔ. Κἀγὼ ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.
ΘΕΡ. Κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω
Κάλλις' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.
ΟΙΔ. Ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;
ΘΕΡ. Μάλις', ἄναξ.
ΟΙΔ. Ὡς πρὸς τί χρείας;
ΘΕΡ. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

1178. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις] εἰς τὸ ἀποθανεῖν, μὴ λέγων τὸ ἀληθές.

Ib. Τἄνδικον] ὅπερ ἐστὶ δίκαιον λέγειν σε. Ὥσπερ τὸ μάλιστα ἐν τοῖς κατ' ἐρώτησιν λόγοις ἀπαίτᾳ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀντὶ τοῦ, Ναί, οὕτω καὶ τὸ ἔγωγε καὶ τὸ οὐκ ἔγωγε ἀντὶ τοῦ, ὠδαμῶς, ὡς ἐνταῦθα. Ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγε ἀντὶ τοῦ, ὠδαμῶς· ἦγον, ἐμὸν μὲν ὠδαμῶς ὂν ἔδωκα· ἀδεξάμην δὲ τι ἀντὶ τοῦ, παρά τινος. Οἰκεῖον παῖδα ὄντα λαβὼν ἔδωκας. Ἐμὸν παῖδα ὄντα ὠδαμῶς λαβὼν ἔδωκα.

1180. Ἐς τριβὰς ἐλᾷ] ἦγεν, εἰς βραδυλῆτα, καὶ διαλείβας καὶ ἀναβολάς.

1181. Ὡς δοίην πάλαι] τὸ πάλαι πρὸς τὸ εἶπον συναπτέον, καὶ ὁ πρὸς τὸ δοίην.

1185. Πρὸς θεῶν] συνίζησις.

1186. Ὄλωλας, εἴ σε ταῦτα] εἰ δυλίεραν ἀναμείνης ἐξέτασιν.

Ib. Εἰρήσομαι] ὃ οὐθὲν ἀπαραιτήτως ποιήσει, τοῦτο δὴ, ὡς ἤδη γελοῖος ἀπάγει. Φυσικὸς δὲ ὁ λόγος οὗτος, τὸ, τὰ ἀπαραιτήτως γινησόμενα καὶ ὁμολογημένην ἔχοντα τὴν ἀπόφασιν, λέγειν, ὡς ἤδη γεγονότα· οἷον, τέθνηκα εἰ ποιήσω τόδε, ἦγων, οὕτω νομίζω ἀπαραιτήτως τεθνήξεσθαι ὥστε καὶ ὡς γεγονὸς τοῦτο ἤδη ἀποφαίνομαι.

1190. Ἀκουστέον] ἐνεργητικὸν ἐπίρρημα. Παθητικὸν κλιτέαι.

1191. Ἡ δ' ἔσω] ἡ δ' ἔσω ὅσα, δηλονότι, ἡ σὴ γυνὴ εἴποι ἂν τάδε καλλίστα καθὰ διάκειται.

1196. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν] ἀντὶ τοῦ, ἀπολέσαιμι.

ΟΙΔ. Τεκοῦσα τλήμων;

ΘΕΡ. Θεσφάτων γ' ὄκνῳ κακῶν.

ΟΙΔ. Ποίων;

ΘΕΡ. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.

Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

ΘΕΡ. Καλοικίσας, ὦ δέσποτ'· εἰς ἄλλην χθόνα
Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
Κάκ' εἰς μέγις' ἔσωσεν· εἰ γὰρ ὅστος εἶ
Ὃν φησιν ὅστος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.

ΟΙΔ. Ἰὲ, ἰέ· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν·
Ὅσις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν ὐ χρῆν, ξὺν οἷς
Τ' ὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, ὃς τέ μ' ὐκ ἔδει κλανών.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡ. Ὦ γενεαὶ * βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν

* Aldus, Ἰὼ γενεαὶ.

1197. Τεκοῦσα τλήμων] κατ' ἐρώτησιν.

1198. Θεσφάτων] Ἡ ἀθλία ἔδεισέ σοι ἀποκλείσαι αὐτὸν, δηλονότι, ὄκνῳ κακῶν ὑπὸ θεοῦ προῤῥηθέντων· καὶ δι' ὄκνον, ἦγεν, φόβον κακῶν θεσφάτων, ἦγεν, ὑπὸ θεοῦ προῤῥηθέντων.

1200. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας] τοῦτο κατὰ σύλληψιν. ὐ γὰρ φονεύει τὴν μητέρα.

1201. Πῶς δῆτ'] παραληρητέον ὅτι τὸν γέροντα μεῖπεμψαι ἐπὶ τῷ ἀναιρεῖναι τὸν φόνον τοῦ Λαΐου, καὶ προσληθέντος ἑτέρου τινὸς, ἐπὶ τὸ ἀναισχιότερον τρέπεται.

1202. Καλοικίσας] οἰκίσαμενος, ἦγεν, ἐλεύσας.

1203. Δοκῶν ἀποίσειν] ἰσέον ὅτι τὰ ἀπαρέμφατα εἰ μὴ προηγεῖται εὐθεῖα, ὐδέποτ' εἰς εὐθεῖαν συνλάσσεται· ὥστε καὶ τὸ αὐτὸς ἐνταῦθα ὐ πρὸς τὸ ἀποίσειν ἐστὶν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἦν θεν ἦν, ὅστος, δοκῶν καὶ νομίζων εἰς ἄλλην χθόνα ἀποίσειν καὶ κομίσειν ἔνθεν ἦν αὐτός.

1204. Μέγις'] ἦγεν, εἰς μαγίας δυσχίας γεγονὼς, ὑπάρχων.

1206. Ἐξίκοι σαφῆ] ἀντὶ τοῦ, ἀποβαίη.

Ib. Σαφῆ] ὑποδεδειλμένα ἂν εἴη σαφῶς.

1207. Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε] εὖ πεπλαγίασαι ὁ λόγος, ὐχ ὡς τὴν πήρωσιν αἰνιττόμενος, ἀλλ' ἐπὶ τὸν θάνατον αὐτῷ ὁ λόγος. Ἀπορήσας γὰρ ξίφους, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.

Ib. Προσβλέψαιμι] ἀντὶ τοῦ θεάσομαι, εὐκλικὸν ἀντὶ ἑριστικοῦ· ἐξις δέδειλμαι καὶ γεννηθεὶς ἀφ' ὧν ὐκ ἦν πρέπον γεννηθῆναί με, καὶ ὁμιλῶν, ἦγεν, συνευναζόμενος σὺν οἷς ὐ πρέπον ἦν με ὁμιλεῖν, ἦγεν, τῇ μητρὶ, καὶ κλανὼν ὃς ὐκ ἔδει κλανεῖν με. Οὐ πρέπον ἦν γεννηθῆναί με δηλονότι. Οὐ πρέπον ἦν ὁμιλεῖν με.

1210. Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν] οὕτως καὶ ἐν Αἰαντι· "ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς ὐδὲν ὄντας ἄλλο "πλὴν εἴδωλ' ὅσοι περιζῶμεν, ἢ κούφην σκίαν." Καὶ Πίνδαρος· "Τί δέ τις; τί δ' οὔτις; "σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι."

Ib. Ὡς

Ζώσας ἐναριθμῶ!
Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,
Ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,
Καὶ δόξαντ', ἀποκλῖναι;
Τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλᾶμον
Οἰδιπόδα, βροτῶν ὐδένα μακαρίζω·
Ὅσις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
Ἐκράτησας τᾧ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβε.
Ὦ Ζεῦ· κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
Παρθένον χρησμῳδόν·
Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέσας,
Ἐξ ἔ καὶ βασιλεὺς καλῇ ἐμός·

1210. Ὡς ὑμᾶς ἴσα] Ὡς ἐπίσης, τὸ ὡς ἐπὶ βεβαιώσεως· ὡς ἐπίσης ὑμᾶς ζώσας τάτλω καὶ τὸ μηδὲν.

Ib. Ὦ γενεαὶ βροτῶν] ἀπιδὼν ὁ χορὸς πρὸς τὴν πάλαι τῷ Οἰδίποδος εὐδαιμονίαν, καὶ τὴν ἄρτι συμβᾶσαν αὐτῷ τύχην, ἀποκλαίεται τὸ ἀνθρώπινον λέγων, ὦ γενεαὶ ἀνθρώπων, ὅλως ἐναριθμῶ καὶ συνλάτλω ζώσας ἡμᾶς τὰς γενεὰς, τὸ μηδὲν, ἴσα καὶ ὁμοίως. Τοῦτ' ἔστιν, ἄπαιλας τὰς ζωὰς ἀνθρώπους ὐκ ἄλλό τι ἡγοῦμαι ἢ ὐδέν. Τίς γὰρ ἀνὴρ φέρει τὰς εὐδαιμονίας, καὶ τὰς εὐτυχίας πλέον ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ φαίνεσθαι ὅτι ἐσί τις, καὶ δόξαιλα ἀποκλῖναι καὶ ἀποπεσεῖν τῆς εὐδαιμονίας; τοῦτ' ἔστιν, οἱ εὐτυχοῦντες ὐδὲν πλέον ἀποφέρονται τῆς τύχης ἢ ὅσον δόξαν παρέχειν τοῖς ἀνθρώποις ὅτι εἰσί τινες, εἶτα ἀθρόον εἰς τὸ μηδὲν χωροῦσι. Νόει δὲ καὶ τὸ εὐδαιμονίας γενικὴν, ὅτω, τίς ἀνὴρ φέρει τῆς εὐδαιμονίας πλέον, ἢ τοσοῦτον ὅσον; καὶ τὰ ἑξῆς.

1211. Ἐναριθμῶ] ἐναριθμοῦμαι. Ἶν' ᾖ ῥῆμα πρώτου προσώπου, καὶ ὑ δίλκη ἀρσενικῶ.

1214. Ὅσον δοκεῖν] ὅσον δόξαι εὐδαίμων εἶναι· κατὰ ἀλήθειαν δὲ τοῦτο ἀνθρώπῳ ὐκ ἔστι· τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ.

1215. Ἀποκλῖναι] πεσεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν.

1216. Τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων] τὸν σὸν βίον παράδειγμα ἔχων, ὐδένα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω.

1218. Μακαρίζω] ἐπαινεῖ ταί τις ἐφ' οἷς ποιεῖ καλοῖς, καὶ ψέγεται ἐφ' οἷς ποιεῖ κακοῖς. Μακαρίζεται δέ τις ἐπὶ ἰσχύϊ καὶ πλούτῳ καὶ δυνάμει, ἃ ὐκ αὐτὸς ἐνεργήσας ἐκλήσατο, ἀλλ' κληρονομήσας ἢ ἀπὸ φύσεως λαχών.

1219. Τοξεύσας] ἐπίτυχὼν, εὐτυχήσας.

1220. Τῷ πάντ' εὐδαίμονος] τῆς μακαριότητος τῆς κατὰ πάντα εὐτυχοῦς, ἦγυν, ἐγένε μακαρισός.

1221. Τὰν γαμψώνυχα] τὴν ἔχουσαν ἀγκύλας τὰς ὄνυχας, τὴν ἐμμέτρως ᾄδουσαν τὰς μαντείας.

Ib. Τὰν γαμψώνυχα] ἦγυν, τὴν Σφίγγα. Ἰσέον δ' ὅτι ἡ Σφὶγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, σῶμα κυνὸς, πτέρα ὄρνιθος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος.

Ib. Γαμψώνυχα παρθένον] τὴν Σφίγγα.

1223. Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ] Θανάτων τῶν ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς γινομένων.

Ib. Πύργος δὲ] ἀντὶ τοῦ, ἀσφάλεια καὶ ἀπαλέξησις γέγονε.

Ib. Θανάτων

Καὶ τὰ μέγις' ἐτιμάθης,
Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων·
Τανῦν δ' ἀκύειν, τίς ἀθλιώτερος;
Τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
Ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίᾳ;
Ὦ * κλεινὸν Οἰδίπα κάρα,
Ὦ, μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε †
Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν.
Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί
Σ' ἄλοκες φέρειν, τάλας,
Σῖγ' ἐδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε;
Ἐφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος·
Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι,
Τεκνεῦλα καὶ τεκνούμενον.
Ὦ Λαΐειον τέκνον,

* Aldus, Ἰὼ. † Aldus ἤρκησεν.

Ib. Θανάτων] ἕνεκα τῶν θανάτων τῶν ἀπὸ τῆς Σφιγγὸς δηλονότι.

1227. Τὰ νῦν δ' ἀκύειν] εἰς τὸ ἀκύειν.

1228. Ἄταις ἀγρίαις.] ἀκαλασχέτοις, ἀκαλαπονήτοις.

1229. Ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίᾳ] ξυνοικῶν τῇ τοῦ βίου μεθαρμογῇ.

1230. Περιφρασικῶς, ὦ ἔνδοξε Οἰδίπους, κατὰ τὴν τοῦ πρώτου βίου μεθαρμογήν.

1231. Ὦ μέγας λιμὴν] ὥστινι Οἰδίποδι μέγας λιμὴν αὐτὸς καὶ εἷς, ἤγουν Ἰοκάστῃ, ἧ κεῖσι καὶ ἀρκετὸς ἐφάνη παιδὶ καὶ θαλαμηπόλῳ καὶ νυμφίῳ παῖρι, ὥστε πεσεῖν τοῦτον τὸν Οἰδίποδα ἐν αὐτῷ τῷ λιμένι. Τοῦτ' ἔστιν, Ἰοκάστη καὶ παῖδα τὸν Οἰδίποδα ἔσχε καὶ πατέρα τῶν αὐτῶν παίδων.

Ib. Ὦ μέγας λιμὴν] ᾧ ὑποδοχὴ εἰς τὸ ἀμφω δέξασθαι, σὲ καὶ τὸν πατέρα. Ἢ ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ ἡ Ἰοκάστη, ἣν λέγει λιμένα.

1232. Θαλαμηπόλῳ] νυμφίῳ.

1234. Ἄλοκες] ἀντὶ τοῦ, αὐλακες, αἱ κοῖται, αἱ σποραὶ, οἱ γάμοι.

Ib. Αὔλακες] ἤγουν, ἡ γύνη ἔνθα σπείρει ὁ πατὴρ σέ.

1235. Σῖγ' ἐδυνάσθησαν] πῶς (φησὶ) φωνὴν οὐκ ἐρρήξαν;

1237. Δικάζει τὸν ἄγαμον] δικάζει καὶ κρίνει καὶ ἐκφαίνει ὁ χρόνος τὸν πάλαι κακόγαμον γάμον, τεκνεῦλα καὶ γεννᾶλα, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον. Τοῦτ' ἔστι, τὸν ἀνόμως ὑπάρξαντα γάμον τοῦ Λαΐου δείκνυσιν ὁ χρόνος, καὶ τεκνεῦλα καὶ τεκνοποιοῦλα, διὰ τὸν Οἰδίποδος πρὸς Ἰοκάστην μίξειν. Καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον, διὰ τὸ ἐξ αὐλῆς τοῦτον γεννηθῆναι. Ἢ τὸ ἄγαμον γάμον διὰ τὸν Οἰδίποδα νοητέον, ὅτω, δικάζει ὁ χρόνος τὸν ἄγαμον καὶ κακόγαμον γάμον τοῦ Οἰδίποδος πρὸς Ἰοκάστην, τεκνεῦλα καὶ τεκνοποιοῦλα ἐξ αὐτῆς, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον αὐτὸν ἐξ αὐτῆς.

1238. Τεκνεῦντα] Σὲ δηλονότι τεκνεῦλα σεαυτὸν ἐτεκνώθης.

1241. Ὡς

Εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμαν. 1240
Ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
Ἰαχέων ἐκ στομάτων.
Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
Καθεκοίμησα τὸμὸν ὄμμα. 1245

IAMBOI.

ΕΞΑ. Ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ'! οἷα δ' εἰσόψεσθ'! ὅσον
Δ' ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι
Τῶν Λαβδακείων ἐνδρέπεσθε δωμάτων!
Οἶμαι γὰρ ἔτ' ἂν Ἴστρον ἔτε Φᾶσιν ἂν 1250
Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
Κεύθει· τάδ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
Ἑκόντα, κοὐκ ἄκοντα· τῶν δὲ πημονῶν
Μάλιστα λυπεῖσ', αἳ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι.
ΧΟΡ. Λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ἤδειμεν τὸ μὴ οὐ 1255

1241. Ὡς περίαλλα] περιάλλως, ὑπερβολικῶς.

1243. Τὸ δὲ σύλλομον καὶ ὑ σκολιὸν εἰς τὸ εἰπεῖν.

1244. Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν] ἤγνωσ, διὰ σὲ, καὶ νῦν καθέμυσα τὸ ὄμμα. Ἐξ ὧ δηλοῖ, καὶ νῦν ἐπήρθημεν περισωθέντες.

1246. Ὦ γῆς μέγιστα] ἐξάγγελος ἔρχεται ἀπαγέλλων, ὅτι ἀγχόνῃ ἐτελεύτησεν ἡ Ἰοκάστη, καὶ ὁ Οἰδίπους ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.

Ib. Ὦ γῆς μέγιστα] ἄφεξις ἀγγέλου τὸν Θάνατον Ἰοκάστης ἀγγέλλοντος.

1248. Ἀρεῖσθε πένθος] ἀντὶ τοῦ, λήψεσθε.

Ib. Ἐγγενῶς] γνησίως.

1249. Ἐνδρέπεσθε] ἀντὶ τοῦ, ἐπισχήσεσθε, ἐπίσχοφεν ἔχετε.

1250. Ἴστρον] Πόλεμος ὁ τῶν Δανάων. Ποτάμιος καὶ οὗτος κατὰ τὴν Κολχίδα.

1251. Ὅσα κεύθει] τοῦτο οὕτω λέγε, Νίψαι καὶ καθᾶραι ἐν καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ἰκανὸν ὅσα κεύθει καὶ κρύπτει. Ὅμοιον δὲ τοῦ, Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσιν. Ὀφείλων γὰρ εἰπεῖν, Νίψαι τὴν στέγην τῶν κακῶν ὅσα κρύπτει, ἃ αὐτίκα εἰς τὸ φῶς δείξει· ὁ δὲ λέγει, Νίψαι τὴν στέγην ὅσα κακὰ κρύπτει, ἀποδιδοὺς τὸν λόγον πρὸς τὸ ἀνταποδοτικόν. Τὸ δὲ, τὰ δ' αὐτίκα, τὰ τοῦ Οἰδίποδος λέγει. Ἐμελλε γὰρ αὐτὸς μετ' ὀλίγον ἐξιέναι τυφλός.

1253. Ἑκόντα] ἑκὼν Οἰδίπους τυφλώσας, διὰ τὸ αὐτὸς ἑαυτὸν τυφλῶσαι· ἄκων δ', ὡς ὑπὸ τῶν κακῶν εἰς τοῦτο συνελαθείς, καὶ ὑ προαιρέσει οἰκεία.

1254. Αἳ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι] ἑκουσίως γὰρ ἑαυτὴν καὶ ὁ Οἰδίπους ἐτύφλωσε, καὶ ἡ Ἰοκάστη ἀπήγξατο· μάλιστα (φησὶ) τῶν κακῶν λυπεῖ τὰ μὴ ἐκ τύχης συμβάντα, ἀλλ' ὥσπερ ἐπίτασα καὶ αὐτάγρετα γενόμενα.

1255. Τὸ μὴ οὐ] συνίζησις.

Βαρύσον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν, τί φῄς;
ΕΞΑ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.
ΧΟΡ. Ὦ δυσάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
ΕΞΑ. Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς· τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
Ἄλλις' ἄπεσιν· ἡ γὰρ ὄψις ὑ πάρα·
Ὅμως δ' ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
Πεύσῃ τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
Θυρῶνος, ἵκετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
Λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.
Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιῤῥήξασ' ἔσω,
Κάλει, τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,
Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχυσ', ὑφ' ὧν *
Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκ|υσαν λίποι
Τοῖς οἷσιν αὐτῆ δύσεκνον παιδυργίαν.

* Turn. in marg. ὑφ' ἧς.

1258. Θεῖον Ἰοκάστης κάρα] Ἰςέον ὅτι ὁ μὲν Εὐριπίδης φησὶ τὴν Ἰοκάστην τεθνάναι πλησίον τῶν παίδων, ὅτε μονομαχήσαντες ὑπ' ἀλλήλων ἀπώλοντο· Σοφοκλῆς δὲ νῦν ταύτην φησὶν ἀγχόνῃ χρήσασθαι.

1261. Ἄλγις'] Τὰ πάνυ ἀλγεινὰ, ἤγουν, ἡ παροξυσις τοῦ θανάτου.

1264. Ὡς γὰρ παρῆλθεν] ἤγουν, παρεγένετο ἔσω τῶν Θυρῶνος, ὀργῇ, ἀντὶ τοῦ, λύπῃ, χρωμένη· Θυρῶν ὁ περιέχων τόπος τὰς θύρας.

1266. Ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς] ἀμφιδέξιον τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν δεχόμενον καὶ λαμβανόμενον. Ἔστι δὲ καὶ ἀμφιδέξιον, εἶδος ὑποθήματος, ὃ καλοῦσι κόθορνον. Ἀμφιδέξιον δὲ νῦν τὸ περικλικόν.

1267. Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ'] τὸ ἑξῆς, ὅπως εἰσῆλθεν ἔσω, ἐπιῤῥήξασα τὰς πύλας, τυτ|ίσι, κλείσασα· Ὅμηρος, "τὴν χεῖρες μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον Ἀχαιοὶ, Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον·" καλῶς δὲ τοῖς λίκμοις ἐπεμπίπλει. Δι' αὐτὰ γὰρ ἀπόλλυται.

1268. Κάλει] ἐκάλει τον Λάϊον τὸν προμακρῦ ἤδη νεκρόν.

1269. Ἔχυσ', ὑφ' ὧν] εὕρηται καὶ ὑφ' ἧς, πρὸς τὸ μνήμην, ὅτως· ἔχυσα κατὰ νῶν καὶ λέγουσα τὴν μνήμην καὶ τὴν φροντίδα τῶν παλαιῶν σπερμάτων, ἣν εἶχεν ὁ Λάϊος τεκνοποιῆσαι, ὑφ' ἧς φροντίδος Θάνοι μὲν αὐτὸς, λίποι δὲ παιδυργίαν δύσεκνον καὶ ἄνομον τὴν τίκτουσαν. Τίσι δὲ λίποι; τοῖς οἷσιν καὶ τοῖς ἰδίοις αὐτῶν γεννήμασιν. Ἦτοι τῷ Οἰδίποδι.

1270. Τὴν δὲ τίκ|υσαν λίποι] τὴν δὲ γυναῖκα λίποι τὴν ἑαυτοῦ τυ|ίσι, τῷ υἱῷ γυναῖκα παιδοτοιόν.

Ib. Τίκ|υσαν] δύσεκνον παιδυργίαν, ἀντὶ τοῦ, παῖδας δύσπαιδας.

1277. Περιπολῶν|α]

Γοᾶτο δ' εὐνὰς, ἔνθα δύσηνος διπλᾶς
Ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρας, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
Χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' ὠκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται.
Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' ἕ
Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
Ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολῶντ' ἐλεύσσομεν.
Φοιβᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιλῶν πορεῖν·
Γυναῖκά τ' ἐ γυναῖκα, μήτρωαν δ' ὅπῃ
Κίχοι διπλῆν ἄρηται, ἕ τε καὶ τέκνων.
Λυσσῶνλι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
Ο ὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
Λεινὸν δ' ἀΰσας ὡς ὑφ' ὑγηλᾶ τινος,
Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
Ἔκλινε κοῖλα κλεῖθρα, κἀμπίπλει σέγη,
Οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' εἰσείδομεν,
Πλεκταῖς ἑώραις * ἐμπεπλεγμένην· ὁ δὲ,
Ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρλάνην· ἐπεὶ δὲ γῇ
Ἔκειτο τλήμων †, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν.
Ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους

* Turn. ἀώραις. † Aldus, ἔκειθ' ὁ τλήμων.

1277. Περιπολῶντα] περιεχόμενον, ὥσπερ ἐμμανῆ.

1278. Φοιβᾷ γὰρ ἡμᾶς] τὸ φοιβᾷ πρὸς τὸ ὅπῃ κίχοι, κατὰ κοινοῦ λάμβανε. ὕτω, φοιτᾷ δὲ ὅπῃ κίχοι, καὶ καλαλαμβάνοι τὴν γυναῖκα Ἰοκάστην τὴν ἑ γυναῖκα, (μήτηρ γὰρ αὐτῷ ἦν) τὴν μήτρωαν διπλῆν ἄρυραν, ἤ τι, ἤγαν, αὐτῷ, καὶ τῶν αὐτῷ τέκνων.

1280. Διπλῆν ἄρυραν] διὰ τὸ ἐξ ἐκείνης ἐσπάρη καὶ εἰς ἐκείνην ἔσπειρεν.

1281. Δείκνυσί] ἀντὶ τοῦ, ἔδειξεν ὅπῃ ἦν ὁ γυνὴ δηλονότι.

1284. Ἐκ δὲ πυθμένων] ἀνέτρεψε τὰς πύλας καὶ καλέσαλεν ἐκ τῶν πυθμένων.

1285. Κἀμπίπλει σέγη] Μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν σέγην.

1287. Πλεκταῖς ἑώραις] ἑώρα λέγεται κρέμασις, ὕψωσις, μέταρσις.

Ib. Ἑώρα διὰ τοῦ ἐψιλοῦ ὅθεν καὶ μειλίωρον. Κρεμάθρα, δι' ὧ κρεμᾷ τίς τί.

1288. Βρυχηθεὶς] ἀντὶ τοῦ, βρυχησάμενος λέγεται ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν λεόντων, ἀντὶ τοῦ, ὁ ἄθλιος ἀνοίμωξεν.

1289. Ἀρλάνην] τὴν ἀναρτητικήν. Κυρίως δὲ ἀρλάνη λέγεται ἡ ἐκ τῶν καλωδίων ἀγχόνη.

1296. Σκότῳ]

Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεξέλλεο,
Ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτῆ κύκλων,
Αἰδῶν τοιαῦθ'· ὅθ' ἕνεκ' ἐκ ὄψοιό νιν,
Οὔθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά· 1295
Ἀλλ' ἐν σκότῳ τολοιπὸν, οὓς μὲν οὐκ ἔδει
Ὄψοιαθ'· οὓς δ' ἔχρῃζεν, οὐ γνωσοίατο.
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ,
Ἤρασσ', ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὁμῶ
Γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν 1300
Φόνυ * μυδώσας σαγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
Ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο.
Τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου, κακά,
Ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
Ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος, ἦν πάροιθε μὲν 1305
Ὄλβος δικαίως, νῦν δὲ τῇδέ θ' ἡμέρᾳ
Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη· κακῶν
Ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδὲν ἐς' ἀπόν.

* Turn. φόνον.

1296. Σκότῳ] οἱ γὰρ τυφλοὶ πρὸς ἃ μὲν ἀπελθεῖν βέλτιόν εἰσι, καὶ καλῶς ἔχει, πρὸς ἃ δ' οὐ βέλτιόν ἐστι ἀγνοοῦντες πορεύονται. Οὐκ ὄψονται αὐτὸν ὅτε οἷα ἔπασχεν οὔτε ὁποῖα ἔδρα. Ὅμοιον τῷ, Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;

1296, 1297. Ἀλλ' ἐν σκότῳ τολοιπὸν, οὓς μὲν οὐκ ἔδει ὄψοιαθ'· οὓς δ' ἔχρῃζεν, οὐ γνωσοίατο] τὸ συμβαῖνον πᾶσι τοῖς τυφλοῖς εἶπεν. Οὐχ ὁρῶσιν γὰρ, πολλάκις συμπίπτουσιν οἷς οὐκ ἂν ἐβούλοντο, οὐχ ὁρῶσι δὲ ὧν δέονται. Ἐν σκότῳ ὂν ἔσται καὶ ἀγνωσία.

1296. Ἀλλ' ἐν σκότῳ] οἱ γὰρ τυφλοὶ, περιφερόμενοι δὲ δύνανται ὑπὸ τῆς τυφλώσεως καταμαθεῖν ὡς ἂν θέλωσιν, ἀλλ' ἄλλοις ἀντὶ ἄλλων προσέρχονται.

1297. Οὐ γνωσοίατο] ἀντὶ τοῦ, οὐ γνώσονται.

1298. Ἐφυμνῶν] ἀνοιμώζων.

1299. Ἤρασσ', ἐπαίρων βλέφαρα] ἀναπετάσας τὰς ὀφθαλμὰς ἔπαιεν.

1302. Ὄμβρος χαλάζης] ἐπειδὴ τὸ μὲν αἷμα μέλαν, λευκὸν δὲ τὸ δάκρυον, μίγμα δ' ἦν ἀμφοτέρων τούτων τὸ ἐξ ὀφθαλμῶν τοῦ Οἰδίποδος ῥέζον, πρὸς μὲν τὸ αἷμα, μέλας ὄμβρος εἶπε· πρὸς δὲ, τὸ δάκρυον, ὄμβρος χαλάζης.

1303. Ἐκ δυοῖν] τὰ δὲ κακὰ ἔῤῥωγε καὶ ἐῤῥάγησαν ἐκ δυοῖν, οὐ μόνου, ἤγουν, τοῦ Οἰδίποδος.

1305. Ὁ πρὶν παλαιὸς] ὁ πολυχρόνιος δὲ ὄλβος, ὁ πρότερον.

1306. Τῇδε θ' ἡμέρᾳ] κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν ἐστὶ δηλονότι.

1308. Ὅσα ἐστὶν ὀνόματα] πάντων τῶν κακῶν, οὐδέν ἐστιν ἀπὸν, ἤγουν, οὐδὲν ἄπεστιν, ἀλλὰ πάντα πάρεστι δηλονότι.

ΧΟΡ. Νῦν δ' ἐσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακῇ;
ΑΓΓ. Βοᾷ διοίγειν κλεῖθρα *, καὶ δηλῶν τινὰ
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν παλροκλόνον,
Τὸν μητρὸς, αὐδῶν ἀνόσι', ὐδὲ ῥητά μοι·
Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, ὐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀραῖος ὡς ἠράσατο.
Ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος
Δείται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
Δείξει δὲ καὶ σοί· κλεῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
Τοιοῦτον, οἷον καὶ συγγὺνθ' ἐποικτίσαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ὦ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
Προσέκυρσ' ἤδη· τίς σ', ὦ τλῆμον,
Προσέβη μανία; τίς σ', ποδήσας
Δαίμων μείζονα † τῶν μηκίστων
Πρὸς τῇ σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
Φεῦ, φεῦ, δύσαν'· ‡ ἀλλ' ὐδ' ἐσιδεῖν
Λύναμαί σε θέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·

* Aldus, κλῆθρα. † Ald, μείζονα δαίμων. ‡ Ald. δύσανος.

1309. Νῦν δὲ ἐν τίνι σχολῇ] ἤγουν, διαλιζοῦ κακῇ ἔχειν ὁ τλήμων.

Ib. Ἐν τίνι σχολῇ] οἷον, ἐν ποίᾳ διατριβῇ.

1310. Βοᾷ διοίγειν κλεῖθρα] πιθανὴ ἡ αἰτία τῷ ἐξίεναι αὐτὸν, ἵνα (φησὶ) δείξῃ τοῖς πολίταις ὅτι ἀξίως ἑαυτὸν ἐτιμωρήσαλο, ἐπὶ ἀκουσίοις παθήμασι, καὶ ὡς μέλλων ἑκοντὶ ἐξίεναι τῆς πόλεως διὰ τὰς ἀρὰς ἃς ἔφθασεν ἐπαρασάμενος.

Ib. Διοίγειν κλεῖθρα] τὸν καλέχουλα καὶ ἀσφαλίζουλα τὰς πύλας. Ἀπὸ τούτων δὲ δηλοῖ τὰς πύλας.

1312. Τὸν μητρὸς] ἔμελλε λέγειν τὸν μητρὸς μιάσορα· σιγᾷ δὲ τοῦτο διὰ τὸ αἰσχρὸν, καὶ φῆναι ἀνόσιον, ἄῤῥητον εἶναι.

Ib. Οὐδὲ ῥητά μοι] ὐ περίπολα λέγεσθαι ὑπ' ἐμοῦ.

1316. Μεῖζον ἢ φέρειν] βαρὺ, πλέον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν τινά.

1317. Δείξει] δεδείξεται καὶ σοὶ ὁποῖόν ἐστι.

1320. Ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις] ἴσως οἱ κατὰ τὸν χορὸν ἰδόντες ἀπεγράφησαν, μὴ δυνάμενοι θεασάσθαι τὸ πάθος.

Ib. Ὦ δεινὸν] δεινοπαθεῖ ὁ χορὸς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσι.

1323. Τίς

Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙΔ. Αἴ αἴ αἴ αἴ. 1330

Φεῦ, φεῦ, δύσανος ἐγώ· ποῖ γᾶς
Φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι φθογγὰ
Διαπέταλαι φοράδην;
Ὦ δαῖμον, ἵν' ἐξήλυ;

ΙΑΜΒΟΣ.

ΧΟΡ. Ἐς δεινὸν, ὐδ' ἀκυρὸν, ὐδ' ἐπόψιμον. 1335

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΟΙΔ. Ἰὼ σκότε νέφος ἐμὸν
Ἀπότροπον ἐπιπλόμενον *,
Ἄφαλον ἀδάμαςόν τε
Καὶ δυσέριζον· οἴμοι,
Οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα 1340
Κένλρων τε τῶνδ' οἴςρημα, καὶ μνήμη κακῶν.

ΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. Καὶ θαῦμά γ' ὐδὲν ἐν τοσύτοις † πήμασι,
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φέρειν κακά.

* Aldus, ἐπιπλώμενον. † Aldus, τοσοῖσδε. rectè.

1323. Τίς ὁ πηδήσας] ὁ ἐπιδραμών. Τὸ δὲ πᾶν ὕτως, τίς ἀπὸ τῶν δαιμόνων καλῶρθωσε μείζονα τῶν μηκίςων, ἐπὶ τῇ σῇ δυσυχεῖ μοίρᾳ;

1331. Ποῖ γᾶς φέρομαι] πῶ εἶμι; ἐν ποίῳ χαρίῳ ἡ φθογγή μου φερεῖται; τίνος ἀκύω; πῶ ἔςιν ἡ φθόγγη, ἥτις σφόδρα μοι διαπέταται, ἧς φερομένης ἀκύω; Ἡ ὕτως, ἀντὶ τοῦ ἀπέπλη ἡ φωνή.

1332. Πᾶ μοι φθογγὰ] ἤγυν, ἐν ποίῳ μέρει τῆς γῆς ἡ ἐμὴ φωνὴ διακέχυλαι; ὐκ οἶδα γὰρ ὅπυ τυγχάνων βοῶ.

1334. Ἵν' ἐξήλυ] ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων.

1335. Οὐδ' ἀκυρὸν] προσιτὸν εἰς ἀκοὴν, θεατὸν, ἐπόψιμον, προσιτὸν εἰς θέαν.

1337. Ἀπότροπον] ὃ ἄν τις ἀποβλέψαιλο.

1338. Ἄφαλον] ἀφάτως ἐπελκυθές.

Ib. Ἀδάμαςον] ἀνίαλον, ὃ ὐδεὶς δαμάσαι δυνήσεται. Ἡ σκληρὸν καὶ τραχὺ, ἀπὸ τοῦ ἀδάμανλος.

1339. Δυσέριζον] ὄρον μὴ ἔχον, ἀλλ' ἀεὶ παραμένον, δυσπεριόδευλον.

1340. Οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα] οἷον ὁμοῦ με εἰσέδυ ἥ τε ἀπὸ τῆς πηρώσεως ἀλγηδὼν, καὶ ἡ τῶν κακῶν ὑπόμνησις.

1341. Κένλρων τε τῶνδ'] εἰλήφει γὰρ αὐτὸν ὀδύνη ἐπεὶ νεωςὶ τοῖς κένλροις ἐπεπήρωλο.

1341. Κένλρων τε τῶνδ'] ἤγυν, τῶν ἀλγηδόνων τῆς πηρώσεως. Τὸ δὲ πᾶν ὕτως, οἷα περιωδύνια τῶν ἀλγηδόνων τῶνδε εἰσέδυ μ' ἅμα,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΟΙΔ. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς,
Ἐπίπολος ἔτι μόνιμος.
Σὺ γὰρ * ὑπομένεις τόν γε †
Τυφλὸν κηδεύων· φεῦ, φεῦ.
Οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γινώσκω σαφῶς,
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. Ὦ δεινὰ δράσας, ὡς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΟΙΔ. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι ‡,
Ὁ κακὰ τελῶν τάδ' ἐμὰ § πάθεα.
Ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν ἔτις, ἀλλ' ἐγὼ
Τλάμων· τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
Ὅτῳ γ' ὁρῶνλι, μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλύκυ;

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φής.

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΟΙΔ. Τὶ δή ποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ

* Aldus, ἔτι γὰρ. † Ald. ὑπομίνεις ἐμὲ τὸν. ‡ Ald. ὦ φίλοι.
§ Ald. ἐμὰ τάδ' ἐμά.

μ' ἅμα, καὶ οἷα δηλονότι μνήμη κακῶν τῶν περὶ ἐαυτόν.

1345. Ἐπίπολος] περιπολῶν ἐμὲ καὶ περιμένων ἔτι. Νῦν δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ χορεῦ γινώσκει, ἴσως διὰ τὸ τελαύχθαι ἐπὶ τῷ τοσούτῳ προσφιλῶ κακῷ.

1351. Τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων] ἤγουν, ἔπεισε. Καὶ Εὐριπίδης, "Ὅσις μ' ἐπάρας ἔχων ἀνοσιώτατον."

1352. Ἀπόλλων] ἦν ὁ τὰ ἐμὰ καλὰ πάθη τάδε τελῶν, ἀντὶ τοῦ, τελέσας.

1353. Ἐμὰ πάθεα] συμφορὰς.

1354. Νιν] δεικτικῶς, αὐτὸς. Κατὰ τὸ ἦγον, κατὰ ποῖον σκόπον περᾶσαν ἦν.

1356. Ὁ παραλαλικὸς ἀντὶ ὑπερθετικοῦ.

1358. Τί δή ποτ'] κατ' αἰτιολογίαν λέγεται τὸ τί. Προσυπακούεται δὲ ἐν τούτοις τὸ οἰκεῖον, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προῤῥηθέντος. Οἷον, τί δῆτ' ἐμοὶ προσήκουσι, ἤγουν προσαγορευτικὸν, ἀπὸ τοῦ ὑπάρχειν ἐμοὶ ἀκούειν σὺν ἡδονῇ; ἢ τί βλεπτὸν, ἢ ὁρᾶν ὑπάρχει ἐμοὶ ὁρᾶν σὺν ἡδονῇ;

Στέρκλον, ἢ προσήγορον,
Ἔτ' ἐς ἀκύειν ἡδονᾶ, φίλοι;
Ἀπάγετ' ἐκλόπιον ὀτλάχισά με,
Ἀπάγετ', ὦ φίλοι, τὸν ὄλεθρον μέγαν *,
Τὸν καλαλόταλον, ἔτι δέ γε καὶ
Θεοῖς ἐχθρόταλον βροτῶν.

ΣΥΣΤΗΜΑ Γ.

ΧΟΡ. Δείλαιε τῦ νῦ, τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
Ὡς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναλνῶναί ποτ' ἄν †.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΟΙΔ. Ὀλοιθ' ὅσις ἦν, ὃς ‡ πέδας
Ἐπιποδίας § μ' ἀπό τε φόνυ
Ἔρρυλο κἀνέσωσεν, ἐδὲν εἰς χάριν
Πράσσων· τότε γὰρ ἂν θανὼν
Οὐκ ἦν φίλοισιν ὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Θέλονλι κἀμοὶ τῦτ' ἂν ἦν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΟΙΔ. Οὔκυν παλρός γ' ἂν φονεὺς
Ἦλθον, ἐδὲ νυμφίος
Βροῖοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.

* Turn. μέγα. † Ald. πότε. ‡ Ald. ὃς ἀπ' ἀγρίας.
§ Ald. νομάδος ἐπιποδίας.

ἡδονῇ; ἢ τί σεκτὸν, ἤγων, ἀγαπήτον, ἐςὶν ἐμοὶ ἀγαπᾶν σὺν ἡδονῇ;

1365. Δείλαιε τῦ νῦ] ἄθλιε κατίσον, ἕνεκα τῦ νῦ, ἤγων, τῦ σκοπῦ τῆς ἐπινοίας καὶ ἕνεκα τῆς συμφορᾶς· ἤγων, ἵνεκα ὧν σοὶ συνέβη καὶ ἕνεκα ὧν ἐπενόησω.

1367. Ὀλοιθ' ὅσις ἦν] ἀπόλοιτο (φησὶν) ὅσις ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης τῆς διατεμομένης τὰς πόδας μυ ἔλαβε καὶ διέσωσέ με.

1368. Νομάδος ἐπιποδίας] ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ τῇ ὑπὸ τῶν νομέων παλυμένῃ.

1369. Οὐδὲν εἰς χάριν] εἰς ὐδενὸς χάριν τὴν ἐμὴν σαλπρίαν ἐργαζόμενος· ἀντὶ τῦ, μηδὲν χρησὸν ἐργασάμενος, ἐν τῷ διασῶσαί με.

1b. Οὐδὲν ποιῶν, ἀφορῶν εἰς εὐχαριςίαν.

1370. Τότε γὰρ ἂν θανὼν] ἀντὶ τῦ θανόνλος· ἢ τὸ ἦν, ἀντὶ τῦ, ἤμην.

1375. Βροῖοῖς ἐκλήθην] εἰ μὲν τὸ βροῖοῖς πρὸς

Νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ πατῆς,
Ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτός γ' ἔφυν τάλας.
Εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφυ κακῦ
Κακὸν, τῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπυς.

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Γ.

ΧΟΡ. Οὐκ οἶδ' ὅπως σὲ φῶ βεβυλεῦσθαι καλῶς. 1380
Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Ὡς μὲν τάδ' ὐχ ὧδ' ἔς' ἄρις' εἰργασμένα,
Μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβύλευ' ἔτι.
Ἐγὼ γὰρ ὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
Πατέρα πότ' ἂν προσεῖδον εἰς ᾅδυ μολὼν, 1385
Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἶν ἐμοὶ δυοῖν
Ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
Ἀλλ' ἦ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφαίμερος,
Βλαστῦσ' ὅπως ἔβλαστε προσλεύσσειν ἐμοί.

πρὸς τὸ ἐκλήθην συνάψεις, ἀντὶ τῦ, πᾶσι τοῖς βροτοῖς νοήσεις. Εἰ δὲ πρὸς τὸ νυμφίος, ἀντὶ τῦ, τῇ μητρί· τὸ δ' ἀνοσίων πατῆς, ἀντὶ τῦ, ἀνάγνων καὶ ἀκαθάρτων, καὶ μὴ κατὰ γνάμην θείων σπειράντων.

1b. Βροτοῖς] Ὑπὸ τῶν βροτῶν ἀνομάσθην ἐκείνων ἀφ' ὧν ἐγεννήθην.

1377. Ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας] ἐξ ὧν ἐτέχθην, ἐξ αὐτῶν καὶ τέτοκα.

1378. Εἰ δέ τι πρεσβύτερον] εἴτι κακῦ κάκιον, τῦτ' ἔλαχεν Οἰδίπυς.

1382. Ὡς μὲν τάδ'] τὰ τῆς τυφλώσεως.

1b. Ὡς μὲν τάδ'] ἐπίκρισις Οἰδίποδος, ὡς καλῶς ταῦτα ἔπραξε καὶ ἀξίως τῆς αὐτῦ ἁμαρτίας.

1384. Ἐγὼ γὰρ ὐκ οἶδ' ὄμμασιν] φησὶ πρὸ τῦ θανάτυ ταῦτα διαθεῖναι, ὅπως ἂν τοῖς γονεῦσι καθ' ᾅδυ μὴ συνυσχάνῃ ὁρᾶν· εἶναι γὰρ αὐτῷ τῦτο αἰσχρόν.

1386, 1387. Οἶν ἐμοὶ δυοῖν ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα] ἀγχόνης ἐπικρατέστερα· ἅπερ ὐκ ἦν ἰᾶσθαι ὧδε ἐν θανάτῳ. Διὰ τῦτα ὧν ἀπολογεῖται ὅτι μεῖζον κακὸν διεπράξατο εἰς ἑαυτὸν, ἢ εἴπερ ἦν τελευτήσας.

1387. Ἔργ' ἐστὶ] πρὸς ὃς ἀμφοτέρως ἔργα ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ πεποιημένα κρείσσονα ἀγχόνης, ἀντὶ τῦ, μείζονος κακῦ ἄξια ἡ ἀγχόνης ἢ σπιγμονῆς.

1388. Ἀλλ' ἦ τέκνων δῆτ' ὄψις] ἐν ἐρωτήσει.

1b. Ἀλλ' ἦ τέκνων] ἦγυν, ἦ τῶν τέκνων θεωρία εἰς φῶς φανεῖσα, ὡς ἐφάνη, ἦν ἐμοὶ ἀξία ἐπιθυμεῖσθαι, εἰς τὸ βλέπειν αὐτὴν ἐμέ. Οὐδ' ἄρυ, οὐδὲ σύργος, οὐδὲ τὰ ἱερὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἦσαν ἐμοὶ δηλονότι, ἄξια ἐπιθυμεῖσθαι εἰς τὸ βλέπειν αὐτὰ ἐμέ.

Οὐ δῆτα, τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτὲ,
Οὐδ' ἄξυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
Ἀγάλματ' ἱερὰ, τῶν ὁ παυλήμων ἐγὼ
Κάλλις' ἀνὴρ εἶς, ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς,
Ἀπεξέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
Ὠθεῖν ἄπαντας, τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
Φανέντ' ἄναγνον, καὶ γένους τῇ Λαΐου.
Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν,
Ὀρθοῖς * ἔμελλον ὄμμασιν τύτυς † ὁρᾶν;
Ἥκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκυούσης ἔτ' ἦν
Πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς, οὐκ ἠνεσχόμην ‡
Τὸ μὴ ποκλεῖσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας,
Ἵν' ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· " τὸ γὰρ
" Τὴν φρονῖδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ."
Ἰὼ Κιθαιρὼν, τί μ' ἐδέχυ; τί μ' ὐ λαβὼν
Ἐκείνας εὐθύς; ὡς ἔδειξα μή ποτε
Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς.
Ὦ Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
Λόγῳ παλαιὰ δώματ', οἷον ἆρά με
Κάλλος κακῶν ὕπυλον ἐξεθρέψαλε.

* Turn. ὀρθῆς. † Turn. τύτοις. ‡ Ald. ἀνεσχόμην.

1390. Οὐ δῆτα] Οὐδαμῶς ἦν ἐφίμερος ἐμοὶ εἰς τὸ βλέπειν αὐτὴν ἐμέ ποτε διὰ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν.

1392. Ὁ παυλήμων ἐγὼ] τὸ ὁ, ἀ πρὸς τὸ παυλήμων, ἀλλὰ πρὸς τὸ τραφεὶς συναπτέον· τὸ δὲ κάλλιστα πρὸς τὸ ἀπεξέρησα.

1395. Τὸν ἐκ θεῶν] ἐκ τῆς μερίδος τῶν θεῶν.

1397. Κηλῖδα μηνύσας] ὅτως ἐγὼ τὸν ἐμὸν μολυσμὸν προμηνύσας, ἦγον, προκηρύξας.

1399. Ἀλλ' εἰ τῆς] ἦγον, εἰ ἐπὶ τύτοις ἦν φραγμὸς διὰ τῶν ὤτων τῆς ἀκυούσης πηγῆς, ἦγον, τῇ ἀκυστικῇ δυνάμει.

1403. Τὴν φρονῖδ' ἔξω] ἦγον, τὸ μὴ τῶν κακῶν φρονῖδα καὶ μνήμην ποιεῖσθαι, ὃ γίνοιτο ἂν ὀφθαλμῶν καὶ ὤτων ὂν ὅλων. Ὁρᾷ γάρ τις καὶ ἀκοῇ ἀναπεμπάζει ἃ εἶδε καὶ ἤκουσε.

1409. Κάλλος ἔξεχον τῶν κακῶν] ἦγον, περιφανὲς κακόν.

Ib. Ὕπυλον] ὑποπλόν, κρυπλόν. Ὡς εἰ ἔλεγε, τὸ κράτιστον τῶν κακῶν.

Ib. Κακῶν ὕπυλον] Ἀκάθαρτος, μεμολυσμένος.

1410. Νῦν

Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι.
Ὦ τρεῖς κέλευθοι, καὶ κεκρυμμένη νάπη,
Δρυμός τε καὶ ξενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
Αἳ τἀμὸν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο
Ἐπίεθ' ὑμὸς, ἆρά μου μέμνησθ' ἔτι *,
Οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν
Ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
Ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὤπόσα
Αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.
Ἀλλ' ("ἃ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν")
Ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που
Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
Ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
Ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τἀμὰ γὰρ κακὰ
Οὐδεὶς βροτῶν πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

ΧΟΡ. Ἀλλ' ὧν ἐπαίτεις, ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ

* Aldus, μέμνησθ', ὅτι.

1410. Νῦν γὰρ κακὸς τ' ὢν] μὴ λάβῃς τὸ τὶ ἀρχὸν, ὡς τινές φασιν, ἀλλ' ὅτω λέγω, νῦν γὰρ εὑρίσκομαι καὶ ὢν κακὸς καὶ ἐκ κακῶν.

1411. Καὶ κεκρυμμένη νάπη] τὸ κεκρυμμένη διπλῶς νοητέον· ἢ διότι πᾶσαι αἱ λόχμαι ὐκ ἔμπροσθέν εἰσι τῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν φάραγξιν, ἢ ὅρεσιν· ἢ ὅτι ἐν αὐταῖς κρυπτόμενοί τινες ληστείαν ἐργάζονται· ἢ τὸ κεκρυμμένη, ἀντὶ τοῦ, ἀκαλανόπλε. Οὐ γὰρ ἐγίνωσκέ τις τί ἔμελλεν ἐν αὐτῇ γενήσεσθαι.

Ib. Λόχμη, δάσος, ῥύνδενδρος τόπος.

1418. Ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα] ἀνεβάκχευε, ἤγειρε, ὦ μῆτερ ἡ γεννήσασά με, καὶ πάλιν ἑαυτὴν εἰς σπορὰν ἐμοὶ δοῦσα· τὸ δὲ, πατέρας, ἀδελφοὺς, διότι ἐκ μητρὸς ἀπαιδοποίησα, καὶ διότι ὡς ἔσπειρα, ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἐγεννήθησαν.

1425. Μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι] ἀντὶ τοῦ, μηκέτι ποτὲ, ἤγουν, μηδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς ποτ' ὄψεσθε.

1429. Ἀλλ' ὧν ἐπαίτεις] ὧν χρείαν ἔχεις εἰς βοήθειαν.

1430. Τὸ πράσσειν] μὴ λάβῃς τὸ τὶ ἀρχὸν, ὡς

Χώρας λέλειπται μῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
ΟΙΔ. Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
ΚΡΕ. Οὐχ ὡς γελασῆς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
Οὔθ' * ὡς ὀνειδίων τι τῶν πάρος κακῶν.
Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
Γένεθλα, τὴν γᾶν πάντα βόσκουσαν φλόγα
Αἰδεῖσθ' ἄνακτος ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
Ἀκάλυπτον ὧδε δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
Μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς πρόσδεξεται.
Ἀλλ' ὡς τάχιστα ἐς οἶκον ἐσκομίζεσθε.
" Τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰ ἐγγενῆ μάλιστ' ὁρᾶν
" Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά."
ΟΙΔ. Πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας
Ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
Πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, ὐδ' ἐμοῦ, φράσω.
ΚΡΕ. Καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;
ΟΙΔ. Ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχιστ', ὅπου
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
ΚΡΕ. Ἔδρασ' ἂν (εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν) εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.

* Aldus, ὐδ'.

ὡς τινὲς φασιν, ἀλλ' ὧδε λέγει, ἀλλὰ πάρεσιν ὧδε ὁ Κρέων εἰς δέον ἐκείνων ὧν ἐπαίτει· εἶτα μεθερμηνευτικὸν τοῦ εἰς δέον ἐπάγει τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν. Καὶ ἐπειδὴ τὸ δέον ἐστὶν αἰτιατικὴ διὰ τὴν εἰς πρόθεσιν, διὰ τοῦτο καὶ τὸ αἰτιατικὸν ἄρθρον τὸ τὸ τίθεται.

1445. Πρὸς θεῶν] ἐπειδὴ κακὸν Οἰδίπους τὸν Κρέοντα προλαβὼν ἐνόμισε, διὸ καὶ ἐξορίαν αὐτοῦ καταψηφίσαιτο, ἤλπιζεν αὐτὸς μᾶλλον ἀποδειχθεὶς κακὸς καὶ παράνομος, ὡς ὐκ ἂν ἐθελήσῃ, εἴ τινος αὐτοῦ δεηθείη, τοῦτο πληρῶσαι· διὰ τοῦτο ἄνδρα κάκιστον ἑαυτὸν λέγει, καὶ ἀποσπάσαι αὐτὸν τῆς ἐλπίδος ἣν εἰς αὐτὸν εἶχεν.

Ib. Πρὸς θεῶν] συνίζησις.

1447. Πρὸς σοῦ γὰρ] μὴ λάβῃς τὸ πρὸς ἀντὶ, τοῦ ὑπὲρ, ὥς τινές φασιν, ἀλλὰ λαμβάνων τὸ πρὸς ἀρχὸν, οὕτω λέγει, ὃ γὰρ μέλλω εἰπεῖν, φράσω καὶ εἶπω τοῦτό σου, ὄντος, εἰς σὲ συνελῶν.

1455. Οὕτως

ΟΙΔ. Ἀλλ' ἦγ' ἐκεῖνε πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
Τὸν πατροφόνην τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
ΚΡΕ. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ· ὅμως δ' ἵν' ἴσαμεν
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δρασέον.
ΟΙΔ. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίᾳ πεύσεσθ' ὕπερ;
ΚΡΕ. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίσιν φέροις.
ΟΙΔ. Καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε, καὶ προλρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
Θῦ· (καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶνγε σῶν τελεῖς ὕπερ)
Ἐμοῦ δὲ μή ποτ' ἀξιωθήτω τόδε
Πατρῷον ἄσυ ζῶντος οἰκηθῆ τυχεῖν·
Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν ἔνθα κλήζεται
Οὐμὸς Κιθαιρὼν ὄτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον.
Ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτέ μ' ἂν νόσον,
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· ἐ γὰρ ἄν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πί τῷ δεινῷ κακῷ.
Ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅπηπερ εἶσ', ἴτω.

1455. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ· ὅμως δ' ἵν' ἴσαμεν] ὁ μὲν τῷ προειρημένῳ χρησμῷ ἀξιοῖ ἀκολυθεῖν, ὅτι δεῖ ῥίπτειν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χώρας· ὁ δὲ Κρέων ἐπανέρεσθαι φησὶ δεῖν, ὅτι καὶ Λαΐῳ παῖς καὶ βασιλεὺς τυγχάνει.

Ib. Ὅμως δ' ἵν' ἴσαμεν χρείας] ἡ χρεία ἡ καλέσασα ἡμᾶς (φησὶ) ταῦτα ἀπαιτεῖ.

1457. Ὑπὲρ ἀνδρὸς] ὑπὲρ ἀνδρὸς δὲ ὕτος ἀθλίου πεύσεσθε, ἤγων, ἐρωτήσετε.

1458. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίσιν φέροις] ἵνα καὶ μετὰ γνώμης θεῦ ἀπέλθῃς.

Ib. Πίσιν φέροις] βεβαίωσιν. Ἤγων, ἤκουσα τί ποτε περί σε ὁ θεὸς ἐθέσπισεν. Οὐκοῦν ἐμμένοις ἂν τῷ θεσπίσματι.

1462. Ἐμοῦ δὲ ζῶντος] μήποτε ἄξιον κριθήτω τόδε τὸ πατρῷον ἄσυ οἰκήτορος τυχεῖν.

1464. Ἀλλὰ ἔα με] συνίζησις.

1466. Κύριον τάφον] ἴδιον, ἢ ὀφειλόμενον καὶ κεκυρωμένον.

1467. Ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω] ἵνα δόξω νῦν ἀναιρεῖσθαι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, καθὰς τοῖς γονεῦσιν ἐδόκει. Καὶ νῦν τῷ βουλήματι αὐτῶν ἀπόλλυμαι.

Ib. Ἵν' ἐξ ἐκείνων] ἤγων, ἵνα πληρωθῇ τὸ βούλημ' αὐτῶν. Ὅσον γὰρ τὸ κατ' ἐκείνους, ἐπ' ἀπωλείᾳ μοι ἔῤῥιψαν ἐκεῖ. Ἐπεὶ δ' ἀπωλλύτην εἶπεν, ἐπάγει, ἐπεὶ καὶ ἐπ' ἀπωλείᾳ ἐκεῖσε ἐῤῥίφην. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἱμαρμένον ἐκ τῶν θεῶν ἦν τὰ καὶ τὰ ποιήσειν με, ὅτε νόσος ἔμελλεν ἀφανίσειν με, ὅτε θηρίον, ὅτε λῃστής. Ἔοικε δὲ τὸ ὑ γὰρ καὶ τὸ μὰ, ἐκ παραλλήλου.

Ib. Ἵν' ἐξ ἐκείνων] ἐκ συνεργίας ἐκείνων θάνω, ἤγων, τῶ παιδὸς καὶ τῆς μητρός.

1476. Χαρὶς]

Παίδων δὲ τῶν μὲν ἀῤῥένων μή μοι, Κρέων,
Πρόσθῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥςε μὴ
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τῷ βίῳ.
Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν, 1475
Αἷν ἅ ποθ' ἡ μὴ χωρὶς ἐςάθη βορᾶς
Τράπεζ' ἄνευ τῆσδ' ἀνδρός· ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μεῖχέτην·
Αἷν μοι μέλεσθαι, καὶ μάλιςα μὲν χεροῖν
Ψαῦσαί μ' ἔασον, καὶ ποκλαύσασθαι κακά. 1480
Ἴθ', ὦ ναξ.
Ἴθ', ὦ γονῇ γενναῖε. Χερσὶ δ' ἂν θιγὼν,
Δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
Τί φημι;
Οὐ δὴ κλύω πω πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοιν 1485
Δακρυῤῥοήσοιν; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων,
Ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτα' ἐγγόνοιν ἐμοῖν;
Λέγω τί;
ΚΡΕ. Λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἧς εἶχες πάλαι. 1490
ΟΙΔ. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ

1476. Χωρὶς] τὸ δὲ πᾶν τοιοῦτον, ὧν χωρὶς, ἅ ποθε ἐςάθη ἡ ἐμὴ τῆδε τῷ ἀνδρὸς, ἤγουν, ἡ ἐμοῦ τῆδε τοῦ ἀνδρὸς βορᾶς, ἤγουν, τροφῆς τράπεζα.

1477. Τράπεζ' ἄνευ] τὸ ἄνευ καὶ τὸ χωρὶς ἐκ παραλλήλου, οὕτως, ἂν χωρὶς ὕποθ' ἡ ἐμὴ τῆδε τοῦ ἀνδρὸς βορᾶς τράπεζα ἐςάθη. Δέον δ' εἰπεῖν, ἡ τράπεζα ἐμοῦ τῆδε τοῦ ἀνδρὸς, ἡ ἐμὴ πρὸς τὸ τράπεζα εἶπε· καὶ ἔςιν ὅμοιον τῷ, Κρηναῖα λιμνῶν τέκνα. Σύναπτε δὲ καὶ τὸ, μάλιςα μὲν χεροῖν ψαῦσαί μ' ἔασον,, πρὸς τὸ, ταῖν, δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε· τὸ δὲ αἷν μοι μέλεσθαι, διὰ μέσου λέγε· ἔχει δὲ τὸ μὲν τὴν ἀπόδοσιν, πρὸς τὸ, χερσὶ δ' ἂν θιγών· εἰ καὶ τὸ, ἴθ' ὦ ναξ, διὰ μέσου εἴρηται.

1485. Οὐ δὴ κλύω πω πρὸς θεῶν] αἰσθάνεσθαι τῶν θυγατέρων παρουσῶν.

Ib. Τοῖν μοι φίλοιν δακρυῤῥοήσοιν;] ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐμῶν θυγατέρων. Δέον δὲ εἰπεῖν δακρυῤῥούσαιν, ἀρσενικῶς ἐξήνεγκεν. Ἐςι δὲ ἀτticώτερον, ὡς τὸ μὰ τὼ θεώ. Καὶ τὸ χεῖρε.

Ib. Πῶ πρὸς θεῶν] τοῦτο διὰ μέσου λάμβανε, καὶ ἔςι τοῦτο ὥσπερ δεῖγμα τῆς τότε πρὸς αὐτὰς προθυμίας.

1491. Τῆσδε τῆς ὁδοῦ] τῆς τῆς ἀρχῆς ἐκπεραλήσεως, μέχρις οὗ οἱ ἐμοὶ παῖδες ἄξιοι γένωνται, ἡ οὕτω, καὶ σὲ ὁ δαίμων φρουρήσειεν ἐν τῷ βίῳ κρεῖττον ἢ ἐμὲ, ἕνεκα τῆσδε τῆς ὁδοῦ, ἤγουν, τῆς τῶν θυγατέρων πρὸς ἐμὲ πέμψεως.

1495. Αἱ

Δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φορρήσας τύχοι.
Ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐσέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
Αἳ τῷ φυτεργῷ παιρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ πρὸξένησαν ὄμματα.
Ὃς ὑμῖν, ὦ τέκν', ὅθ' ὁρῶν, ὅθ' ἱσορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθην, ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην·
Καὶ σφὼ δακρύω· (προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω)
Νοούμενος τὰ λοιπὰ τῆ πικρῆ βίᾳ,
Οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
Ποίας γὰρ ἀγῶν ἵξετ' * εἰς ὁμιλίας;
Ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι
Πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἵκητ' ἀκμὰς,
Τίς ὅστος ἔσαι; τίς παραῤῥίψει τέκνα,
Τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Γονεῦσιν ἔσαι σφῷν θ' ὁμοῦ † δηλήματα;
Τί γὰρ κακῶν οὐ πέσι; τὸν παῖέρα πατὴρ
Ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη· κἀκ τῶν ἴσων
Ἐκλήσαθ' ὑμᾶς, ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε· κᾆτα τίς γαμεῖ;

* Aldus, ἥξετ'. † Turn. σφῶν θ' ὁμοῦ.

1495. Αἳ τῷ φυτεργῷ παιρὸς] αἱ χεῖρες τῷ παιρὸς ὑμῶν τῷ φύσαντος οὕτως ὁρᾶν, ἤγουν, τυφλώτειν προὐξέπνευσαν τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα· ὃς ὑμῶν πατὴρ ἐφάνη, ἅ τέκνα, ὅθεν αὐτὸς ἐσπάρην, ὅτε ὁρῶν, ὅτε ἱσορῶν.

1502. Ποίας γὰρ ἀγῶν] εἰς ποίας γὰρ ὁμιλίας ἀγῶν ἥξετε, εἰς ποίας δὲ ἑορτὰς ὅθεν οὐκ ἐπανήξετε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμέναι ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας τέρψεως· ἀντὶ τῆς τέρψεως τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας. Θεωρία ἡ ὄψις, θεωρία τὸ θέαθρον καὶ ἡ πανήγυρις, ἀφ' ἧ καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει θεωρικὰ χρήματα τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ διδόμενα.

1507. Ὀνείδη λαμβάνων] τίς λαμβάνων, ἅ τέκνα, παρόψεται τοιαῦτα ὀνείδη ἃ τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἔσαι καὶ ὑμῶν ὁμοῦ δηλήματα, ἤγουν, βλάβαι, ἀτιμίαι.

1507. Τοιαῦτ' ὀνείδη] ἀκέσθαι γὰρ ὅτι ὁ Λάϊος ὁ προπάτωρ αὐτῶν, ὃ γυνὴ Ἰοκάστη ἐμίγη τῷ ἰδίῳ παιδὶ, ἃ νῦν ἀπαριθμήσθαι.

1510. Τεκοῦσαν] τῇ τεκούσῃ ἐμίγη, ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐγεννήθη.

Οὐκ ἔςιν ὑδεὶς, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
Χέρσυς φθαρῆναι κἀγάμυς ὑμᾶς χρεών.
Ὦ ϖαῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος ϖατὴρ
Ταί ταιν λέλειψαι, (νῷ γὰρ, ὦ φυλεύσαμεν,
Ὀλώλαμεν δύ' ὄνλε) μή σφε ϖαρίδῃς
Πτωχὰς, ἀνάνδρυς, ἐγγενεῖς ἀλωμένας.
Μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς·
Ἀλλ' οἴκλισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
Πάνλων ἐρήμυς, ϖλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
Ξύνευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.
Σφῶϊν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,
Πόλλ' ἂν ϖαρήνυν· νῦν δὲ τῦτ' εὔχεσθέ μοι,
Οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίυ δὲ λῴονος
Ὑμᾶς κυρῆσαι τῦ φυλεύσανλος ϖάλρός.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

ΚΡΕ. Ἄλις ἴν' ἐξήκεις δακρύων· ἀλλ' ἴθι ςέγης ἔσω.
ΟΙΔ. Πειςέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ.
ΚΡΕ. "Πάνλα γὰρ καιρῷ καλά."
ΟΙΔ. Οἶσθ' ἐφ' οἷς ἔν εἰμί;
ΚΡΕ. Λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.
ΟΙΔ. Γῆς μ' ὅπως ϖέμψεις ἄποικον.
ΚΡΕ. Τῦ θεῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

1513. Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε] ὑβρισθήσεσθε.
1514. Ὦ τέκνα] Οἰδίποδος αὖθις ἐλεεινολογία ϖερί τε ἑαυτῦ καὶ τῶν Θυγατέρων.
1515. Χέρσυς φθαρῆναι] εἰκότως φθαρῆναι εἶπε, καὶ ὀ τεθνάναι. Φθορὰ γάρ ἐςιν ἀληθῶς τὸ μὴ γάμων καὶ τέκνων τυχεῖν, ἀλλ' εἰκῆ καὶ μάτην τὸν αἰῶνα διελθεῖν.
1516. Μενοικέως] συνίζησις.
1521. Τηλικάσδ' ὁρῶν] ἀντὶ τῦ, μικράς.
1523. Ξύνευσον—ψαύσας] ἀντὶ τῦ καλανεύσας ψαῦσον αὐτῶν δηλονότι τῇ σῇ χειρί.
1524. Σφῶϊν δ', ὦ] συνίζησις.
1525. Εὔχεσθε] τὸ εὔχεσθε, ϖαθηλικῶς κεῖται, ἤτοι εὐχῆς τυγχάνελε ὑπ' ἐμῦ.
1528. Ἐξήκεις δακρύων] μείοχή ἐςιν ἐνταῦθα τὸ δακρύων. Τὸ ὄνομα γὰρ ἀεὶ βραχὺ ἔχει τὸ υ· ὁ μείοχὴ δὲ δύναται καὶ μακρὸν αὐτὸ ἔχειν καὶ βραχύ· ἐνλαῦθα δὲ τὸ μίτρον μακρὸν αὐτὸ ζητεῖ ἔχειν.
Ib. Ἄλις ἴν'] ἐπίλογος.
1530. Πάνλα γὰρ] γνωμικόν.
Ib. Καιρῷ] καιρὸς κατὰ Ἀριςόλελην, ὁ δίων χρόνος, τυλέςιν, ἐπιηδεία ὥρα τῦ ϖοιῆσαί τι.
1535. Ἀλλὰ

ΟΙΔ. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω. 1535

ΚΡΕ. Τοιγαρῦν τεύξῃ τάχα.

ΟΙΔ. Φῂς τάδ' ἔν;

ΚΡΕ. Ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, ὑ φιλῶ λέγειν μάτην.

ΟΙΔ. Ἄπαγε νῦν μ' ἐνθεῦθεν ἤδη.

ΚΡΕ. Στεῖχε νῦν· τέκνων δ' ἀφοῦ. 1540

ΟΙΔ. Μηδαμῶς ταύτας * γ' ἕλῃ μου.

ΚΡΕ. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.

Καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας, οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

ΧΟΡ. Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,

Ὃς τὰ κλεινὰ αἰνίγματ' ᾔδει, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,

Ὅσις ὑ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων, 1546

Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν!

"Ὥστε, θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν

"Ἡμέραν ἐπισκοπεῖν, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν

"Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών."

* Aldus, πάντας.

1535. Ἀλλὰ θεοῖς] συνίζησις.

1538. Ἃ μὴ φρονῶ γὰρ] ἤγων, ἃ μὴ κατὰ νοῦν ἔχω, οὐδὲ διὰ γλώττης προφέρω. Τὴν δὲ ἔν σὺν ἔξοδον ἐπεὶ ζητεῖς, καὶ αὐτὸς ἐθέλω, ὑκοῦν τεύξῃ ταύτης.

1540. Τέκνων δ' ἀφοῦ] ἀφίσασο. Τῇ περισσολογίᾳ ὡς ἀφαιροῦ.

1543. Καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας] ὅσα νενίκηκας, ὑ συνήνεγκέ σοι. Καὶ αὐτάρκως ἔχει τὸ δρᾶμα. Τὰ γὰρ ἐξῆς, ἀνοίκεια γνωμολογοῦντος Οἰδίποδος

Ib. Καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας] λέγω δὲ τὸ τὸν Λάϊον καταβαλεῖν, ὅτε συνῆψας αὐτῷ μάχην, καὶ τὸ τὰ Σφιγγὸς εὑρεῖν αἰνίγματα.

1546. Ὅσις] κράτιστος ἦν δηλονότι ὐκ εὐδαιμονίᾳ πολιτῶν καὶ εὐτυχίαις θαρρῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ δηλονότι ἀρετῇ. "Ὥστε χρὴ πάντα ἄνθρωπον ἐπισκοπεῖν τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἰδεῖν ἡμέραν τοῦ θανάτου, καὶ μηδένα μακαρίζειν θνητὸν ὄντα, πρὶν ἂν ὁ τυχὼν τὸ τέρμα τοῦ βίου διελθῇ μηδὲν δεινὸν πεπονθώς.

1547. "Ὥστε θνητὸν ὄντα] ὥστε μηδένα ὄντα θνητὸν ὀλβίζειν καὶ εὐδαιμονίζειν τινὰ, ἐπισκοπεῖν ἰδεῖν τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἡμέραν, πρὶν ἂν περάσῃ καὶ διέλθῃ τέρμα καὶ τέλος τοῦ βίου, μηδὲν ἀλγεινὸν καὶ λυπηρὸν παθὼν, ἀλλ' ἀκέραιον τὴν εὐδαιμονίαν διασωσάμενος. Ἔστι δὲ τὸ τελευταίαν ἡμέραν, καὶ τὸ τέρμα τοῦ βίου, ταὐτόν. Παραφράζει δὲ τὴν τοῦ Σόλωνος ῥῆσιν, ἣν ἔφη πρὸς Κροῖσον, ὅτε αὐτῷ τοὺς θησαυροὺς ἐδείκνυ· ὁ δὲ ἦν, ὡς ὐ χρὴ πρὸ τελευτῆς ἄνδρα μακαρίζειν.

BRITISH
283A85
MUSEUM

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ
ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

Ὁ Ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίπους συνημμένος πως ἐστὶ τῷ Τυράννῳ. Τῆς γὰρ παλρίδος ἐκπεσὼν Οἰδίπους ἤδη γηραιὸς ὢν ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ τῆς θυγαλρὸς Ἀντιγόνης χειραγωγέμενος· ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων * αἱ θήλειαι περὶ τὸν παλέρα φιλοσοργότεραι †. Ἀφικνεῖται δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ συθόχρησον, ὡς αὐτός φησι, χρησθὲν αὐτῷ, παρὰ ταῖς σεμναῖς καλεμέναις θεαῖς μεταλλάξαι τὸν βίον. Τότε μὲν ἔν πρῶτον γέρονλες ἐγχώριοι, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συνέσηκεν, συθόμενοι συνέρχονλαι ‡, καὶ διαλέγονλαι πρὸς αὐτόν· ἔπειλα δὲ Ἰσμήνη παραγενομένη τὰ κατὰ τὴν σασὶν ἀπαγέλλει τῶν παιδῶν, καὶ τὴν γενομένην ἄφιξιν τῷ Κρέονλος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν § εἰς τὰπίσω, ἄπρακλος ἀπαλλάτλεται ‖. Ὁ δὲ πρὸς τὸν Θησέα διελθὼν τὸν χρησμὸν, ἔτω τὸν βίον καλασρέφει παρὰ ταῖς θεαῖς.

Τὸ δὲ δρᾶμα, τῶν θαυμασῶν· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακὼς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος ὐ μόνον τῇ παλρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυλῦ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνόθεν· ὥσε τὸν μὲν δῆμον ἐπίσημον ἐπιδεῖξαι |||, χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγισα τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ὧν ἀπορθήτυς ἔσεσθαι καὶ τῶν ἐχθρῶν

* Aldus, ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων. † Aldus, φιλοσοργότεραι. ‡ Aldus, ἔρχονται. § Aldus, ἀπαγαγεῖν αὐτὸν. ‖ Aldus, ἀπαλλάτλεται. ||| Turn. ἀποδεῖξαι.

αὐτὲς κρᾶ]ήσειν ὑπο]ίθε]αι ὁ Οἰδίπες, πρεαναφωνῶν ὅτι διασασιάσεσι πρὸς Θηβαίες ποτὲ, καὶ τέτων κρᾶ]ήσεσιν ἐκ χρησμῶν διὰ τὸν αὐτῦ τάφον.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΤΑ᾽ πραχθέν]α περὶ τὸν Οἰδίπεν ἴσμεν ἅπαν]α τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ Οἰδίποδι· πεπήρω]αι γὰρ, καὶ ἀφῖκ]αι εἰς τὴν Ἀτ]ικὴν, ὁδηγέμενος ἐκ μιᾶς τῶν Δυγα]έρων Ἀν]ιγόνης· καὶ ἔσιν ἐν τῷ τεμένει τῶν σεμνῶν Ἐριννύων, ὅ ἐσιν ἐν τῷ καλεμένῳ Ἱππείῳ Κολωνῷ, ὕτω κλη]έν]ι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐσιν ἱερὸν Ἱππείε, καὶ Προμη]έως, καὶ αὐτῦ οἱ ὀρεωκόμοι ἵσαν]αι. Ἔσι γὰρ αὐτῷ πυθόχρησον, ἐν]αῦθα δεῖν αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν, ἢ μή ἐσιν ἑτέρῳ βεβήλῳ τόπος· αὐτόθι κά]ησθαι, καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως προέρχε]αι· ὁρᾷ γάρ τις αὐτὸν τῶν ἐν]εῦθεν, καὶ πορεύε]αι ἀγγέλλων ὅτι τις παρὰ τῷ χωρίῳ τέτῳ προσκά]ησθαι. Καὶ ἔρχον]αι οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν Χορῦ σχήμα]ι μα]ησόμενοι τὰ πά]α· πρῶτος ἓν ἐσι κα]α]ύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ Δυγα]ρὶ διαλεγόμενος. Ἄφα]ος δέ ἐσι κα]όλε ἡ οἰκονομία ἐν δράμα]ι, ὡς ὀδενὶ ἄλλῳ σχεδόν.

Ἡ σκηνὴ τῦ δράμα]ος ὑπόκει]αι ἐν τῇ Ἀτ]ικῇ ἐν τῷ Ἱππείῳ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν σεμνῶν θεῶν· ὁ δὲ Χορὸς συνέσηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΞΕΝΟΣ ΑΛΗΤΗΣ.
ΧΟΡΟΣ ΕΞ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΘΗΣΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

BRITISH 28JAN MUSEUM

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Τέκνον τυφλῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
Χώρας ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι;
Σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τῦ σμικρῦ * δ' ἔτι 5
Μεῖον φέροντα· καὶ τόδ' ἐξαρκεῖν ἐμοί.
" Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος ξυνὼν †
" Μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον, τρίτον."
Ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκοισιν, εἴ τινα βλέπεις,

* Aldus, μικρῦ. † Turn. in marg. παρὼν.

1. Τέκνον τυφλῦ γέροντος] Οἰδίπους εἰς Ἀθήνας παραγενόμενος, ἐρωτᾷ τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην.

3. Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν] ἔστι μὲν ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς λαμβάνουσα λέγειν οὕτω, τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν δέξεται; ἢ, τίς ἡμᾶς σήμερον ὑποδέξεται; δύναται δὲ καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι, τῦ τίς μὴ πυσμαϊκῶς κειμένου, ἀλλ' ἀντὶ τῦ ἢ ἄρθρου· ὥστε τῷ πόλις συνῆλθαι, καὶ τὸν λόγον ἔχειν οὕτως, τίνας χώρας ἀφίγμεθα, ἢ τίναν ἀνδρῶν πόλιν, ἢ τὸν πλανήτην Οἰδίπουν δέξεται; ὅτι δὲ τῷ τις ἀντὶ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν οὕτως, " Ὑπεὶρ " ἅλα κεῖνος ἐνάσθη Ἀλκάθοόν τις ἄπιπος." Ἠθικώτερον δὲ τὸ πρᾶτον.

4. Σπανιστοῖς] εὐτελέσι. Τοῖς κατὰ σπάνιν τῦ αἰτοῦντος διδομένοις.

6. Μεῖον φέροντα] βραχύτερον ἀποφερόμενον τῦ αἰτηθέντος· ὃ γὰρ ὅσα αἰτεῖ τις λαμβάνει.

Ib. Καὶ τόδ' ἐξαρκεῖν] ὅμως γῶν τούτοις ἀρκούμενος.

7. " Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με."] ταῦτα με ςέργειν, τὰ δυςυχήματα καὶ ἡ πολὶς πεποίηκε χρόνος, καὶ τὸ τῶν συμφορῶν πλῆθος, καὶ τὸ τῆς ἀνδρείας πλεονέκτημα. Πάθαι γὰρ αἱ συμφοραί. Ἀπὸ κοινῦ δὲ τὸ διδάσκει. Ἀντὶ τῦ, εἴθισμαι τῷ πολλῷ χρόνῳ, καὶ μεμελέτηκα τῆς τύχης τὰ δύσκολα.

9. Θάκοισιν] καθίδρασις.

Ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν,
Στῆσόν με κἀξίδρυσον, ὡς πυθοίμεθα
Ὅπῃ ποτ' ἐσμέν· μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
Ξένοι πρὸς ἀςῶν, χἀ *ν ἀκύσωμεν, τελεῖν.
ΑΝΤ. Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπυ, πύργοι μὲν, οἳ
Πόλιν ςέγυσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω·
Χῶρος δ' ὁδ' ἱερὸς, ὡς ἀπεικάσαι †, βρύων
Δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλυ· πυκνόπλεροι
Δ' εἴσω κατ' αὐτὸν εὐςομῦσ' ἀηδόνες.
Οὗ κῶλα κάμψον τῦδ' ἐπ' ἀξέςυ πέτρυ.
Μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι πρὺςάλης ὁδόν.
ΟΙΔ. Κάθιζέ νύν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.
ΑΝΤ. Χρόνυ μὲν ἕνεκ' ἄ μαθεῖν με δεῖ τόδε.
ΟΙΔ. Ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσαμεν;

* Aldus, ἀςῶν ἃ *ν. † Turn. ἐπεικάσαι.

10. Ἢ πρὸς βεβήλοις] βαίοις. Βέβηλος γὰρ τόπος, ὁ ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσι. Καὶ βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρός. Εὐριπίδης Πρωτεσιλάῳ, "Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπλεσθαι δόμων." Καὶ, "Ἀείδω ξυνέτοῖσι· θύρας δ' ἐπίθεσθε, "βέβηλοι." Βεβήλοις ἂν, τοῖς πᾶσι βασίμοις τόποις, μηδὲ ἀνειμένοις θεοῖς· ἐκ μεταφορᾶς δὲ βεβήλους, καὶ τὰς ἀμυήτους φασὶ καὶ ἀκαθάρτους. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Συνδείπνῳ, βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί.

11. Στῆσόν με] ςῆσόν με ἐκ τῆς ὁδοιπορίας καὶ μαθησόμεθα.

12. Μανθάνειν γὰρ ἥκομεν] εἰς γὰρ τοῦτο (φησὶ) ἐληλύθαμεν ἅτε δὴ ξένοι ὄντες, παρὰ τῶν ἀςῶν μανθάνειν τί ἐςι πρακτέον ἡμῖν.

14. Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπυ] ὃν ἐμπαροινεῖν βυλομένη τῷ παῖρὶ ταλαίπωρον ἀποκαλεῖ, ἀλλὰ τῦ πάθυς παριςῶσα τὸ μέγεθος· πωρεῖν δὲ οἱ Ἠλεῖοι τὸ πενθεῖν φασί. Καὶ Ἀντίμαχος, Πῶρος τοί γ' ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔκαςος. Παρὰ τῦτο ἓν ταλαίπωρος ἐτυμολογεῖται.

15. Ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω] γράφεται ὡς ἀνομμάτω· ὃ ἔςιν, ὡς τυφλῷ σημῆναι, πρόσω εἰσίν. Ὡς ἄν τις πρόσω ἀφορᾶν τεκμήραιτο, ὡς ἄν τις τὰ ὀμμαλα πόῤῥω ἔχων.

16. Ὡς ἀπεικάσαι] ὡς ἔςιν ἐκ προδήλυς τεκμήρασθαι.

17. Πυκνόπλεροι δ' εἴσω] οἷον, κατὰ τὸν χῶρον. Ἐκράτησε δὲ μεγάλως τῇ φράσει ἅτε μέλισσαν αὐτὸν ἐκάλεσαν οἱ κωμικοί.

18. Εὐςομῦσιν] εὐφθογγῦσιν, εὐφώνως ἄδυσιν.

19. Ἐπ' ἀξέςυ πέτρυ] γράφεται πάγυ. Ἐπὶ τῦ λιθίνυ βάθρυ.

20. Μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι] προῆλθες μακρολέσχαν ὁδὸν ἢ ὡς ἥρμοζε γέροντι.

22. Χρόνυ μὲν ἕνεκα] ἀντὶ τῦ, διδάσκαλόν με τῷ χρόνῳ τὸ φυλάττειν σε ὁδηγῦσα. Σύνηθες ἦν τὸ πρᾶγμα. Εἰς τὸ αὐτό. Τῦ μὲν χρόνυ ἕ σύνειμί σοι χάριν, ἃ χρεία μαθεῖν ὅτι τυφλὸς εἶ, καὶ ὅτι δεῖ σε προμηθείας τυχεῖν.

Ib. Οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε] ἃ χρείαν ἔχω (φησὶ) μαθεῖν ὅτι τυφλὸς εἶ, καὶ ὅτι δεῖ σε προμηθείας τυχεῖν. Διδάσκαλός γὰρ τῦτο τῷ χρόνῳ· σύνηθες ἦν ἐν, ἃ δεῖ με μαθεῖν τῦτο νῦν.

24. Τὰς

ΑΝΤ. Τὰς γῆν Ἀθήνας οἶσθα· τὸν δὲ χῶρον, ἄ.
ΟΙΔ. Πᾶς γάρ τις ἡῦδα τῦτον ἡμῖν ἐμπόρων.
ΑΝΤ. Ἀλλ' ὅσις ὁ τόπος, ἦ μάθω μολῦσά σοι;
ΟΙΔ. Ναὶ, τέκνον, εἴπερ ἐσί γ' ἐξοικήσιμος.
ΑΝΤ. Ἀλλ' ἔσι μέν γ' οἰκηλός· οἶομαι δὲ δεῖν
Οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶϊν ὁρῶ.
ΟΙΔ. Ἦ δεῦρο προσείχονλα κἀξορμώμενον;
ΑΝΤ. Καὶ δὴ μὲν ἔν παρόνλα· χὤ, τι σοι λέγειν
Εὔκαιρόν ἐσιν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὅδε.
ΟΙΔ. Ὦ ξεῖν', ἀκύω * τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμῦ
Αὐτῆς θ' ὁρώσης, ἕνεχ' ἡμῖν αἴσιος
Σκοπὸς προσήκεις, τῶν ἀδηλῦμεν † φράσαι.
ΞΕΝ. Πρινὴ ‡ τὰ πλείον' ἱσορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἕδρας
Ἔξελθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον ἐχ ἁγνὸν πατεῖν.
ΟΙΔ. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τῦ θεῶν νομίζεται;
ΞΕΝ. Ἄθικλος, ἐδ' οἰκηλός· αἱ γὰρ ἔμφοβοι
Θεαί σφ' ἔχυσι, γῆς τε καὶ σκότυ κόραι.
ΟΙΔ. Τίνων; τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων.

* Ald. Turn. ἀκύων. † Turn. τῶν ἃ δηλῦμεν. ‡ Aldus, πρὶν νῦν.

24. Τὰς γῆν Ἀθήνας οἶσθα] ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐσμὲν οἶδα· τίς δὲ ἐσιν οὗτος ὁ δῆμος, ἀγνοῶ.

25. Πᾶς γάρ τις ἡῦδα] τί ἡῦδα; ὅτι αὐταί εἰσιν Ἀθῆναι.

Ib. Ἐμπόρων] ἀντὶ τῦ, ἐδοιπόρων. Διὸ τὸ χ.

26. Ἦ μάθω] ἐν ἐρωτήσει ὁ λόγος. Βούλει μάθω τίς ὁ περὶ τῦ ἅγιος τόπος.

27. Ἐξοικήσιμος] ἀντὶ τῦ, ἐνοικήσιμος.

28. Οἶομαι δὲ δεῖν ἀδέν] ὁ δεῖν τῦ προελθῦσαν ἐρωτῆσαί με. Ἰδῦ γὰρ ἀνὴρ πάρεισι παρ' ἃ εἰσόμεθα. Οἷον, ἀκέτι δεῖν ἔοικε προϊῦσαν μανθάνειν περὶ τῦ τόπυ. Καλῶς δὲ τὰ τῆς οἰκονομίας, ἵνα μὴ μόνος ὁ Οἰδίπυς ἀπολειφθῇ.

29. Νῶϊν ὁρῶ] συνίζησις.

30. Ἦ δεῦρο] κατ' ἐρώτησιν.

31. Χὤ, τι σοι λέγειν] καὶ ὅπερ σοι λέγειν εὔκαιρον νομίζεις, λέγε· ἀκύσαι γάρ.

33. Τῆς ὑπέρ τ' ἐμῦ αὐτῆς θ' ὁρώσης] τυτέσιν, ὑπὲρ ἀμφοῖν ὁρώσης.

34. Οὔνεχ' ἡμῖν αἴσιος] ὅτι αἴσιος ἡμῖν σκοπὸς ἀφῖξαι ὥςε φράσαι περὶ ὧν ἀγνοῦμεν· ἢ, ὥςε φράσαι ἡμῖν ἃ σοι λέξομεν.

36. Πρινὴ τὰ πλείονα] ἀπόςηθι πρῶτον τῶν ἀδάτων, καὶ τότε ἐρώτα.

37. Χὤρον ἐχ ἁγνὸν] οἷον, σοὶ ἐχ ἁγνὸν, εἰ μὴ μόνοις ἱερεύσιν. ἢ οἷον, ἐχ ἀνείμενον καὶ βαῖόν.

39. Αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί] Φύλαρχός φησι δύο αὐτὰς εἶναι, τά τε Ἀθήνησιν ἀγάλματα, δύο. Πολέμων δὲ τρεῖς αὐτάς φησι.

ΞΕΝ. Τὰς πάνθ' ὁράσας Εὐμενίδας ὅγ' ἐνθάδ' ὢν
Εἶποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἀλλαχῆ καλά.
ΟΙΔ. Ἀλλ' ἵλεῳ * μὲν τόνδ' ἱκέτην δεξαίατο.
Ὡς ἐκ ἔδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.
ΞΕΝ. Τί δ' ἔστι τοῦτο;
ΟΙΔ. Ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.
ΞΕΝ. Ἀλλ' ὐδὲ μέλλοι τἐξανισάναι πίλεως
Δίχ' ἐσὶ θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ †.
ΟΙΔ. Πρός νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς.
Τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προσρέπω ‡ φράσαι.
ΞΕΝ. Σήμαινε· κὐκ ἄτιμος ἐκ γ' § ἐμοῦ φανῇ.
ΟΙΔ. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν;
ΞΕΝ. Ὅσ' οἶδα κἀγώ, πάντ' ἐπισήσῃ κλύων.
Χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἔς', ἔχει δέ νιν
Σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Τιτὰν Προμηθεύς. Ὃν δ' ἐπισείβεις τόπον

* Aldus, ἵλεως.
† Aldus, τἰ δρᾶ.
‡ Ald. Turn. in marg. προῤῥέπω.
§ Turn. ἐξ ἐμοῦ.

42. Τὰς πάνθ' ὁράσας Εὐμενίδας] Ἐπιμενίδης Κρόνῳ φησὶ τὰς Εὐμενίδας. Ἐκ τοῦ καλλίκομος γείνεο χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, Μοῖραί τ' ἀθάναῖοι, καὶ Ἐρινύες αἰολόδωροι. Ἴσως δὲ ἐν τῇ τελάρῃ μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύμην ἀναγράφει, ἣν νομίζεσθαι γῆν. Ἔνιοι δὲ μεταβαλεῖν αὐτῶν φασὶ τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρέστῃ· τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κληθῆναι, εὐμενεῖς αὐτῷ γενομένας, κριθέντι νικᾶν παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ὁλοκαυτώσαντι αὐταῖς οἶν μέλαιναν ἐν Καρύᾳ τῆς Πελοποννήσου· Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων.

43. Εἶποι λεώς νιν] ἀντὶ τοῦ, αὐτάς. Διὸ τὸ Χ.

Ib. Ἄλλα δ' ἀλλαχῆ καλὰ] παρ' ὅσον ἄλλοι ἄλλοις ὀιόμασι καλοῦσιν αὐτάς. Ἄλλα ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται, παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνομάζειν αὐτὰς Εὐμενίδας.

44. Ἀλλ' ἵλεῳ μὲν] ἵλεώ μοι αἱ Εὐμενίδες. Ἐγὼ γὰρ ὐκ ἀναστήσομαι ἐνθεῦθεν.

46. Τί δ' ἔστι τοῦτο] ἀντὶ τοῦ, διὰ τί ὐκ ἀνίστασαι;

47. Ξυμφορᾶς ξύνθημα] σύμβολόν μοι τῆς συμφορᾶς, τὸ καθαγίσαί με εἰς Ἐρινύων ἱερόν.

49. Πρίν γ' ἂν ἐνδείξω] ἕως ἂν τῇ πόλει ἐνδείξω τί χρὴ ποιεῖν.

51. Προσρέπω] ἱκετεύω.

56. Ὁ πυρφόρος θεὸς] ὁ Ἥφαιστος.

57. Τιτὰν Προμηθεὺς] περὶ τοῦ τὸν Προμηθέα περὶ Ἀκαδημίαν καὶ τὸν Κολωνὸν ἱδρύσθαι, Ἀπολλόδωρος γράφει ὕστως, Συνιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ, καθάπερ ὁ Ἥφαιστος· καὶ ἐςὶν αὐτοῦ παλαιὸν ἕδρυμα καὶ ναὸς ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ. Δείκνυται δὲ καὶ βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἴσοδον, ἐν ᾗ τοῦ τε Προμηθέως ἐςὶ τύπος καὶ τοῦ Ἥφαίςου· πεποίη-

ται

Χθονὸς καλεῖται τῆσθε χαλκόπους ὁδός,
Ἔρεισμ' Ἀθηνῶν· οἱ δὲ πλησίοι * γύαι
Τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν
Ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τὄνομα
Τὸ τῆδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένον.
Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὦ ξέν', ἃ λόγοις
Τιμῶμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.
ΟΙΔ. Ἦ γάρ τινες ναίουσι, τῇδε τὰς τόπους;
ΞΕΝ. Καὶ κάρτα τῇδε τῷ θεῷ γ' ἐπώνυμοι.
ΟΙΔ. Ἄρχει τὶς αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;
ΞΕΝ. Ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται.
ΟΙΔ. Οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;
ΞΕΝ. Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος.
ΟΙΔ. Ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι;
ΧΕΝ. Ὡς πρὸς τί λέξων, ἢ καλαρρύσων μόλοι;
ΟΙΔ. Ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδανῇ μέγα.

* Ald. Turn. οἱ δὲ πλησίοι γύαι.

ται δὲ, ὡς καὶ Λυσιμαχίδης φησὶν, ὁ μὲν Προμηθεὺς, πρῶτος καὶ πρεσβύτερος ἐν δεξιᾷ σκῆπτρον ἔχων· ὁ δὲ Ἥφαιστος, νέος καὶ δεύτερος. Καὶ βωμὸς ἀμφοῖν κοινὸς ἐστιν ἐν τῷ βάσει ἀποτελυπωμένος.

58. Χαλκόπους ὁδὸς] ὡς ὕστω τινὸς καλουμένη τόπου ἐν τῷ ἱερῷ. χαλκόποδες ὁδοὶ· φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος δι' αὐτῆς καλάδασιν εἶναι εἰς ἅδου. Καὶ Ἴστρος δὲ μνημονεύει τῆς χαλκῆς ὁδοῦ, καὶ Ἀσυδάμας. Καί τις τῶν χρησμοποιῶν φησὶ, Βοιωτοὶ δ' ἵππιοι πωλοτρίχησι Κολωνὸν, Ἔνθα λίθος τριπάραγος ἔχει καὶ χάλκεος ὠδός. Τὸ ἐξῆς, ὃν δ' ἐπισείεις τόπον χθονὸς τῆσδε, καλεῖται χαλκόπους ὁδός. Οὕτως δὲ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ εἶναι μέταλλα χαλκοῦ ἐν τῷ Κολωνῷ.

59. Οἱ δὲ πλησίοι γύαι] γράφεται, αἱ δὲ πλησίον γύαι.

62. Τὸ τῆδε κοινὸν] τὸ τῶ Κολωνῶ ὄνομα κοινὸν φέρουσι πάντες, ὠνομασμένοι Κολωνιάται δηλονότι.

64. Ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον] τῷ ἔργῳ καὶ τῇ πείρα πλέον τιμώμενα, ἢ τοῖς λόγοις.

66. Ἐπώνυμοι] Κολωνιάται καλούμενοι.

67. Ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος] ἢ ἐν τῷ πλήθει ἐστὶν ἡ ἰσχὺς; τυῖσι, δημοκρατοῦνται.

72. Ἢ καλαρρύσων μόλοι] παρασκευάσων, εὐτρεπίσων. Ὅμηρος· "ἠρύναντο δ' ἐρείμα· "καὶ Κλυταιμνήστρα δόλον ἤρτυε." τὸ δὲ ἑξῆς, ὡς τί προσλέξων αὐτῷ μόλοι τὶς. Ἢ πρὸς τί εὐτρεπίσων αὐτὸν μολεῖν.

73. Ὡς ἂν προσαρκῶν] τὰ αὐτὰ αὖθις ἐρεῖ, ὅτι ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦτο γίγνεται τῶν δεχομένων αὐτὸν καὶ θαπλόντων, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν ἀποπεμψάντων.

Ib. Κερδανῇ μέγα] τοῦτο καὶ μετὰ ταῦτα ἐρεῖ, ὅτι οἱ μὲν δεξάμενοι αὐτὸν μεγάλα κερδανοῦσιν, οἱ δ' ἀποπεμψάμενοι, βλαβήσονται.

77. τῶ

ΞΕΝ. Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;
ΟΙΔ. Ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν.
ΞΕΝ. Οἶσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῇς· ἐπείπερ εἶ
Γενναῖος ὡς ἰδόντι, πλὴν τῆ δαίμονος,
Αὐτῆ μέν' ὅπερ καφάνης, ἕως ἐγὼ
Τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτῆ μὴ κατ' ἄγυ δημόταις
Λέξω τάδ' ἐλθών· οἵδε γὰρ κρινοῦσί γε
Εἰ * χρή σε μίμενειν ἢ πορεύεσθαι πάλιν.
ΟΙΔ. Ὦ τέκνον, ἦ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;
ΑΝΤ. Βέβηκεν. Ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ, πάτερ,
Ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμῆ μόνης πέλας.
ΟΙΔ. Ὦ πότνιαι δεινῶπες, εὖτε νῦν ἕδρας
Πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἕκαμψ' ἐγὼ,
Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
Ὅς μοι τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
Ταύτην ἔλεξε πανῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
Ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου θεῶν
Σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι καὶ ξενόσασιν,
Ἐνταῦθα κάμψειν † τὸν ταλαίπωρον βίον.

* Aldus, Ἤ. † Aldus, κάμπλειν.

77. Τῆ δαίμονος] τῆς τύχης.
78. Αὐτῆ] αὐτόθι.
85. Ὦ πότνιαι δεινῶπες] τὸ ἐνλελὲς, ὦ πότνιαι. Ὁ δὲ νῦς, ὕτως, ἐπειδὴ ἦλθον πρὸς ὑμᾶς, μὴ ἐναλιωθῆτέ μοι καὶ τῷ χρήσανλί με Ἀπόλλανι.
Ib. Εὖτε νῦν] ὅτε, ἐπειδή.
87. Ἀγνώμονες] ἐναντιογνώμονες, ἀσύγνωστοι.
90. Χώραν τερμίαν] τερμίαν αὐτῶ, εἱμαρμένην. Ἐφ' οἷς ἔμελλε τὸ τέλος τῆ βίω ἀύστειν.
91. Καὶ ξενόσασιν] γεάφεἶαι καὶ καλάσασιν.
92. Ἐνλαῦθα κάμψειν] εἰσί γι οἵ φασι τὸ μνῆμα τῆ Οἰδίποδος ἐν ἱερῷ Δήμπερος εἶναι ἐν Τεωπῷ, μελαλαγόνλων αὐτὸν ἐκ Κεῶ τινος ἀσήμου χωρίου. Καθάπερ ἱστορεῖν φησιν Ἀρίζηλος Αυσίμαχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν Θηβαϊκῶν, γεάφων ὕτως. Οἰδίπυ δὲ τελευλήσανλος, καὶ πᾶν φίλων ἐν Θήβαις θάπτειν αὐτὸν διανουμένων, ἐκώλυον οἱ Θηβαῖοι διὰ τὰς πεολελεγμένας συμφοράς, ὡς ὄλος ἀστεβῆς· οἱ δὲ, κομίσανλες αὐτὸν εἴς τινα τόπον τῆς Βοιωλίας, καλύμενον Κεὸν, ἔθαψαν αὐτόν. Γίνομένων δὲ τοῖς ἐν τῆ κάμη καλοικῦσιν ἀτυχημάτων τινῶν, οἰνθέντες αἰτίαν εἶναι τύτων τὸν Οἰδίπυ ταφὸν, ἐκέλευον τὺς φίλυς ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας. Οἱ δὲ ἀπορέμενοι τοῖς συμβαίνεσιν, ἀνελόντες ἐκόμισαν εἰς Ἐτεωνόν.

Κέρδη μὲν οἰκήσονλα τοῖς δεδεγμένοις,
Ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἵ μ' ἀπήλασαν·
Σημεῖα δ' ἦξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα,
Ἢ σεισμὸν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
Ἔγνωκα μέν νυν ὡς με τήνδε τὴν ὁδὸν
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἀ πιςὸν ἐξ ὑμῶν πλερὸν
Ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος· ἀ γὰρ ἄν πολε
Πρώταισιν ὑμῶν ἀνδεκυρσ' ὁδοιπορῶν *,
Νήφων ἀοίνοις, κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην
Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον· ἀλλά μοι, θεαὶ,
Βίᾳ, κατ' ὀμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος, δότε
Πέρασιν ἤδη καὶ καλασροφήν τινα,

* Turn. ὁδοιπόρων.

σιν. Βυλόμενοι δὲ λάθρα τὴν ταφὴν ποιήσασθαι, καλαθάπλυσι νυκτὸς ἐν ἱερῷ Δήμητρος, ἀγνοήσανλες τὸν τόπον. Καλαφανῶς δὲ γενομένης, πέμψανλες οἱ τὸν Ἐτεωνὸν καλοικοῦνλες, τὸν Θεὸν ἐπηρώτων τί ποιήσουσιν. Ὁ δὲ Θεὸς εἶπε μὴ κινεῖν τὸν ἱκέτην τῆς Θεοῦ· διόπερ αὐτοῦ τέθαπλαι. Τὸ δὲ ἱερὸν φασιν Οἰδιπόδειον κληθῆναι.

93. Κέρδη μὲν οἰκήσονλα] ὁ ποιητὴς χαριζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις τοῦτό φησιν· ἐδέκην γὰρ τότε Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀλλήλους διαφέρεσθαι.

96. Ἢ σεισμὸν, ἢ βροντὴν] ταῦτα ἐπὶ τέλει τῆ δράμαλος γίγνονλαι.

98. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἀ πιςὸν] οἷον, κατὰ διάνοιαν, φησὶν, ἐξ ὑμῶν τῶν Θεῶν εἰς τὸν τόπον ἀφῖγμαι.

Ib. Πτερὸν] οἰωνὸν, τὴν, πλέρωσιν τῆς διανοίας.

101. Νήφων ἀοίνοις] ἀοίνους αὖτὰς λέγει, ὅτι ἀ σπένδεται οἶνος αὐταῖς, ἀλλ' ὕδωρ. Διὸ καὶ νηφάλιαι καλεῖνλαι αἱ σπονδαὶ αὐτῶν. Πολέμων δὲ ἐν τῷ πρὸς Τίμαιον, καὶ ἄλλους τισὶ θεοῖς νηφαλίης φησὶ Θυσίας γίγνεσθαι, γράφων ἅπως, Ἀθηναῖοί τε γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐπιμελεῖς ὄνλες, καὶ τὰ πρὸς τὰς Θεὰς ὅσιοι, νηφάλια μὲν ἱερὰ Θύουσι Μνημοσύνῃ, Μούσαις, Ἠοῖ, Ἡλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Ἀφροδίτῃ οὐρανίᾳ. Φιλόχορος δὲ καὶ περί τινων ἄλλων Θυσιῶν τὸν αὐτὸν τρόπον δρωμένων φησὶν ἐν τῇ δευλέρᾳ τῶν Ἀτθίδων, Διονύσῳ τε καὶ ταῖς Ἐρεχθέως Θυγαλράσι. παὶ ὐ μόνον Θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ ἐξέκαιον. Κράτης μὲν ὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλινα τῶν ξύλων παίλα νηφαλία φησὶ προσαγορεύεσθαι. Ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέςερόν φησι, τὰ μήτε ἀμπέλινα, μήτε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν Θύμων, νηφάλια καλεῖσθαι· καὶ πρώτη φησὶν ὕλη πρὸς τας ἐμπύρους Θυσίας ταύτη κεχρῆσθαι· ἐξ ἧ καὶ τὸνομα λαβεῖν τὸν Θύμον, ὡς παρὰ τὴν Θύμίασιν καὶ τὴν Θυὴν πεποιημένης τῆς φωνῆς. Εἰσὶ δὲ καί τινες τὸ παράπαν ἄσπονδοι Θυσίαι κατὰ τύχην εἰς ἔθος παρελθοῦσαι.

Ib. Κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην] ὃ ἄνω εἶπε, τοῦδ' ἐπ' ἀξέςῳ πέτρῳ.

102. Ἀσκέπαρνον] ἄγλυφον, καὶ ἀπελέκητον, καὶ ἄξυςον, ὐκ εἰργασμένον.

104. Πέρασιν ἤδη] πέρασιν ἀντὶ τοῦ, πέρας, ὃ ἐςι τελευλήν. Τὸ δὲ ἑξῆς, βίᾳ πέρασιν.

Εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ
Μόχθοις λαβρεύων τοῖς ὑπερβάτοις βροτῶν.
Ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίᾳ σκότῳ,
Ἴτ', ὦ μεγίσης Παλλάδος καλούμεναι
Πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις,
Οἰκείρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον
Εἴδωλον· ἐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.
ΑΝΤ. Σίγα· πορεύονται γὰρ ὧδε * δή τινες
Χρόνῳ παλαιοὶ, σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι.
ΟΙΔ. Σιγήσομαί τε, καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
Κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
Τίνας λόγους ἐρῶσιν· "ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
"Ἔνεσιν ἡ ὑλάβεια τῶν ποιουμένων."

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ὅρα †· τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ,
Ἐκλόπιος συθεὶς ὁ πάνλων
Ὁ πάνλων ἀκορέσαλος;
Λεύσσετ' αὐτὸν· προσδέρκου,
Προσφθέγγου παυλαχῆ. Πλανάτας,
Πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, ἐ-

* Aldus, οἶδε. † Turn. Ἆρα.

105. Εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως] εἰ μὴ δοκῶ ἡμῖν ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακὰ, καὶ δεῖσθαι προσθήκης κακῶν.

107. Ἴτ', ὦ γλυκεῖαι] εὐφήμως τὰς Ἐρινύας γλυκείας φησὶν, ἵνα μὴ σπερχαὶ αὐτῷ γένωνται.

112. Σίγα· πορεύονται] τὴν εἰσαγωγὴν τῷ χορῷ εὐαφόρμως θέλει ποιήσασθαι.

114. Σιγήσομαί τε] ἵνα μὴ πρὸς τύτυς ὁ χαρὸς προπυθανομένης γένηται, ἀλλὰ τηρηθῇ ὥσπερ παραλιπόμενον.

116. Τίνας λόγους ἐρῶσι] δεῖ νοεῖν ὅτι ἐκρύβη εἰς τὸ ἄλσος.

Ib. Ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν] ἐν γὰρ τῷ προμαθεῖν ἔννοια καὶ σκέψις γίγνεται. Οὐ γὰρ τὸν φόβον φησίν.

Ib. Ἐν τῷ γὰρ] γνωμικόν.

118. Ὅρα· τίς ἄρ' ἦν] ὁ χορὸς ἐκ τῶν ἐπιχωρίων ἀνδρῶν πεπυσμένος ὅτι προσκαθέζεταί τις τῷ ἱερῷ τόπῳ τούτῳ, τὰ περῶτα ὑποχαλεπαίνοντές φασι, τίς ἄρα ἐστίν; ἢ πῶς διαίρεται;

119. Ἐκλόπιος συθεὶς] ἀπὸ ξένου τόπου ὁρμήσας.

120. Ὁ πάνλων ἀκορέσαλος] πας' ὅσον ἀδεὲς αὐτῷ τῶν ἄλλων ἦρκεσε τόπων, ἀλλ' ἐπὶ τῦτον ἦλθεν ἀφόβως, Οἷον, ὁ μηδενὶ τῶν ἄλλων

δ' ἐγχώριος· προσέβα γὰρ ἐ-
κ' ἂν ποτ' ἀσιβὲς ἄλσος ἐς
Τᾶνδ' ἀμαιμακέταν κορᾶν,
Ἃς τρέμομεν λέγειν,
Καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως,
Ἀφώνως, ἀλόγως, τὸ τᾶς
Εὐφήμου σόμα φρονίδος
Ἰένλες· τάδε νῦν τιν' ἥκειν
Λόγος, ὐδὲν ἄζον-
θ' *, ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν ἔπω
Δύναμαι τέμενος
Γνῶναι πῦ μοι ποτὲ ναίει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΟΙΔ. Ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὁρῶ
Τὸ φαλιζόμενον.

ΧΟΡ. Ἰὼ, ἰώ·

* Turn, ἄγονθ.'

λαν τόπων ἀρκεσθεὶς, ἀλλ' ἐπὶ τῦτον ἦκων ἀπληράτως, ὅτι τοσῦτο τότε παρακειμένη, εἰς τὸν ἄλσος ὥρμησεν.

124. Οὐδ' ἐγχώριος] πάνλως (φησὶ) ξένος ἐςὶν, ἀγνοᾶν· ὐ γὰρ ἂν ἐπέβαινεν εἰ ἤδει.

125. Ἀσιβὲς] ἄθαλον. ἀπροσπέλαςον.

126. Ἀμαιμακέταν] ἀκαλαμαχήταν, ἢ ἀπροσπελάςων.

128. Καὶ παραμειβόμεθ' ἀδέρκλως] ὐ προσβλέπονλες, ἀλλ' ἢ καλαμύονλες, ἢ κύπλονλες.

129. Ἀφώνως, ἀλόγως] παριόνλες (φησὶν) ἐπὶ ταύτας τὰς Θεὰς, ἄλλω ὠδενὸς λόγον ποιύμεθα, ἀλλὰ σιωπὴν ἔχομεν. Ἐν ἑαυλοῖς δὲ μόνον καὶ κατὰ διάνοιαν εὐφημότερον διαλεγόμεθα· ὁπόλοι γιγνόμεθα ὅταν μάλιςα ἕν τινι φρικωδεςάτῳ γενώμεθα φόβῳ. Ἄκρως δὲ καιρότερον διανόημα ἐξήνεγκε μετὰ καλασκευῆς.

130. Εὐφήμου σόμα φρονίδος] σόμα λέγει τὴν φωνήν· σόμα γὰρ ἡ φωνή. Ὅμηρος·

" Πολέμου σόμα."

Καὶ Σοφοκλῆς·

" Χαλκοσόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς."

Ὁ δὲ νῦν, τὴν φωνὴν τῆς εὐφήμου φρονίδος ἰένλες. Ὅ ἐςι, μετὰ φρονίδος πολλῆς εὐφήμως τὴν φωνὴν ἀφιένλες. Ἤκειν, εὐφημοῦνλες καὶ καθ' ἑαυτὲς συλλογιζόμενοι εὔφημα. Οἱ δὲ τὸ εὐφήμου, ἀντὶ τῦ, σιωπηλῆς· τὸ γὰρ εὐφημεῖν καὶ ἐπὶ τῦ σιωπᾶν τάτλεται.

132. Οὐδὲν ἄζοιθ'] ὐδὲν σέβεσθα, ἀσεβῆ. Γράφεται, ὐδὲν λιάζονλα, ἀντὶ τῦ, ὐκ ἐκλεπόμενον ἃ προσήκει.

133. Ὃν ἐγὼ λεύσσαν] τὸ ἑξῆς. Ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν τέμενος, ὅπω δύναμαι γνῶναι πῦ μοι ποτὲ ναίει· ἤγνν, διαλείβει.

137. Τὸ φαλιζόμενον] τὸ λεγόμενον παρ' ὑμᾶν.

Δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

ΟΙΔ. Μή μ' ἱκέ]εύω προσίδητ' ἄνομον.

ΧΟΡ. Ζεῦ Ἀλεξήτωρ *, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;

ΟΙΔ. Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι
Πρώτης, ὦ τῆσδ' ἔφοραι χώρας.
Δηλῶ † δ' ὑ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις
Ὄμμασιν εἶρπον,
Καὶπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμην.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ἔ, ἔ, ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ
Ἧσθα φυ]άλμιος, δυσαίων
Μακραίων τ' ἔθ', ὡς ἐπεικάσαι.
Ἀλλά γ' ὑ μὰν ἔν γ' ἡμῖν ‡
Προσθήσεις τάσδ' ἀράς· πε]ᾶς γὰρ,
Περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ-

* Ald. Ἀλεξῆτορ. † Turn. Δῆλον. ‡ Ald. ἐμοί.

139. Δεινὸς μὲν ὁρᾶν] ἀσεβής. Οὕπω ἀκειβῶς αὐτὸν ἑωρακότες, τοῦτό φασι.

140. Προσίδητ' ἄνομον] λείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς ἄνομον.

142. Οὐ πάνυ μοίρας] ὑ πάνυ μοίρας εἰμὶ πρώτης εἰς τὸ εὐδαιμονίσαι. Ἦγεν, ὐκ ἀγαθῆς μοίρας εἰμὶ, ἀλλὰ κακῆς· ἦγον, ὑ πάνυ τῆς πρώτης κατ' εὐδαιμονίαν μοίρας, τυναικίου δὲ τῆς κατὰ δυσδαιμονίαν ἐσχάτης.

144. Δηλῶ] δηλῶ τὸ δυσυχὲς διὰ τῶν ὀ]θαλμῶν.

146. Καὶπὶ σμικροῖς μέγας] ἦγεν, ἐπὶ εὐτε-]έσιν αἰτήμασιν ὐκ ἂν σφόδρα ἱκέτευον, εἰ μὴ ἦν δυσυχής. Τοῦτο δέ φησι παρ' ὅσον μέγας ὢν κατὰ μέγεθος καὶ τὴν ἡλικίαν, ὑπὸ σμικρᾶς τῆς Θυ]αλρᾶς ὀδη]εῖται.

Ib. Καὶπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμην] τὸ ἐπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμων, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ εὐτελέσιν αἰτήμασιν ὐκ ἂν σφόδρα ἱκέτευον, εἰ μὴ ἦν δυσυχής. Ἢ ὅτι μέγας ὢν κατὰ μέγεθος καὶ ἡλικίαν, ὑπὸ σμικρᾶς Θυ]αλρᾶς ὁρμῶ.

148. Ἧσθα φυ]άλμιος] ἀπὸ φύτλης, ἀπὶ γενέσεως, καὶ ἐξ ἀρχῆς τυφλὸς πέφυκας.

Ib. Δυσαίων] δυσυχὴς καὶ γέρων εἶ, ὃς ἐκ]οχάζεσθαι ἐκ τοῦ εἴδες. Φυλακλικᾶς δὲ καὶ τοῦτο λέγουσιν, ἅρμι ἑωρακότες αὐτοῦ τὸ σχῆμα. Τὰ πρῶτα γὰρ ὐκ ἑωρακότες αὐτὸν ἀλλ' ἀγνοοῦντες, φασὶν, ἆρα πηρὸς ἦσθα καὶ τοιοῦτος ἐγεννήθης; ὐδέπω γὰρ τάλλα παθήματα ἴσασιν αὐτῷ.

149. Μακραίων τ' ἔθ', ὡς ἐπεικάσαι] λείπει τὸ εἶ.

150. Ἀλλ' ὑ μὰν ἔν γ' ἐμοί] ἀλλ' ὐκ ἄν μοι (φησὶν αἰτιάσῃ ὡς μὴ προμηνύσαντά σοι μὴ εἰσελθεῖν εἰς τόδε τὸ ἱερόν· ἐὰν γάρ τις (φησὶν) ἀγνοοῦντά τινα καὶ μιαίνοντα τόπον ἅγιον μὴ διδάξῃ, αὐτὸς ἐνέχεται ταῖς ἀραῖς. Οὐκ ἐμοὶ ὧν (φησὶ) προσθήσεις τὴν σὴν ἀράν. Παραγγέλλω γάρ σοι μὴ πατεῖν τὸν ἅγιον τόπον.

151. Περᾶς γὰρ, περᾶς] ὕτω Δίδυμος· βαδίζεις γὰρ εἰς ὃ ὐ προσήκει χωρίον ἐπιβαίνειν.

152. Ἀλλ' ἵνα τῷδε] καὶ κατὰ τὴν ἡμε-

τέραν

φθέγκλῳ μὴ προσπέσῃς νάπει
Ποιάενλι, κάθυδρος ἕ
Κρατὴρ μειλιχίων πολῶν
Ῥεύμαλι συνλρέχει,
Τὸν *, ξένε πάμμορ', εὖ φύλαξαι.
Μελάσαθ', ἀπόβαθι· πολ-
λὰ κέλευθος ἐρητύει.
Κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;
Λόγον εἴ τιν' ἔχεις,
Πρὸς ἐμὰν λέσχαν ἀβάτων † ἀποβὰς,
Ἵνα πᾶσι νόμος,
Φώνει· πρόσθεν δ' ἀπερύκω.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΟΙΔ. Θύγαλερ ποῖ τις φρονλίδος ἔλθῃ ‡;
ΑΝΤ. "Ὦ πάτερ, ἀχοῖς ἴσα χρὴ μελεῖν,
" Εἴκονλας ἃ δεῖ, κὐκ ἄκονλας §."

* Ald. τῶν. † Ald. ἀπ' ἀβάτων. ‡ Turn. ἴλθοι.
§ Ald. ἀκούλας.

τέραν συνήθειαν εἰλήθαμεν λέγειν ὕτως, ἵνα παραγάγῃ πρὸς ἐμὲ, βούλομαί σοι σημαίνειν. Τὸ δὲ ἑξῆς, ἀλλ' ἵνα τῷδε μὴ προσπέσῃς νάπει ποιάενλι, μελάσηθι. Ποίῳ νάπει; ὅπου κρατὴρ ὕδαλος πλήρης συγκιρνᾶται ῥεύμαλι γλυκέων πολῶν.

153. Ἵνα μὴ προσπέσῃς] ἀντὶ τοῦ, μὴ προσπίπτῃς.

Ib. Τῷδ' ἐν ἀφθέγκλῳ] τὸ νάπος ἀφθέγκλον εἴρηκε διὰ τὰς προδεδηλωμένας αἰτίας.

154. Κάθυδρος ὕ] ὅπου ὕδαλος πλήρης.

155. Μειλιχίων πολῶν] γλυκέων πολῶν, ὅ ἐστι μείλλος, ᾧ μειλίσσουσι τὰς Θεάς. Συγκιρνᾶται γὰρ ταύταις ταῖς Θεαῖς ὕδαλος καὶ μείλιος κρᾶμα.

157. Ξένε πάμμορ', εὖ] ὦ περὶ πάντα δυστυχής.

158. Μελάσαθι] ἀπόβηθι· ὕτω πολλὰ ἐστὶ τὰ καλούλενα σε προσμένειν καὶ ἴσασθαι ἐν τῷ ἅλσει.

Ib. Πολλὰ κέλευθος ἐρητύει] οἷον, πολλή ἐστιν ἡ ὁδὸς διαχωρίζουσά σε ἡμῶν. Δεῖ γὰρ νοεῖν ὡς ὅτι πόῤῥωθεν προσφωνοῦσιν αὐτὸν, μὴ δυνάμενοι ἐπιβῆναι τῷ τόπῳ· καὶ ταῦτα εἰπόντων, κατὰ μικρὸν ὁ Οἰδίπους προσέρχεσθαι, καὶ ἵσασθαι ὥσπερ ἐν τῷ ὑδῷ τῶ χωρίῳ.

164. Φώνει] εἰ θέλεις μέ τι ἐρωτῆσαι, πρωτον ἀποχὰς τῶν ἀβάτων, καὶ ἐπιβὰς τοῖς βατοῖς τόποις, ὕτως ἐρώτα με.

166. Ἀχοῖς ἴσα χρὴ μελεῖν] ἃ ἐκεῖνοι ἀσκοῦσιν, τούτων καί σε δεῖ ἐπιμέλειαν ἔχειν.

167. Εἴκονλας ἃ δεῖ] πρὸς τὸ, Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει.

Πρόσθιγε νῦν μεˑ.

ΟΙΔ. Ψαύω καὶ δή.

Ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ
Σοὶ πιςεύσας, καὶ μεθαναςάς.

ΧΟΡ. Οὗτοι· μὴ πόλέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων,
Ὦ γέρον, ἄκονίά τις ἄξει.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΟΙΔ. Ἔτ' ἦν ἔτι προβῶ;

ΧΟΡ. Ἐπίβαινε πρόσω.

ΟΙΔ. Ἔτι;

ΧΟΡ. Προσβίβαζε, κέρα,
Πρόσω· σὺ γὰρ αἰεῖς.

ΑΝΤ. Ἕσπεο μὰν, ἕσπε' ὧδ' ἀμαυρῷ
Κώλῳ, πάτερ, ᾗ σ' ἄγω· τόλμα ξεῖνος
Ἐπὶ ξείνης, ὦ τλᾶμον, ὅ,τι
Καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον *
Ἀποςυγεῖν, καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.

ΟΙΔ. Ἄγε νυν σύ με, παῖ, ἵν' ἂν εὐσεβίας
Ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν εἶπωμεν †,
Τὸ δ' ἀκέσωμεν ‡,
" Καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν."

ΧΟΡ. Αὐτῦ· μηκέτι τῦδ' ἀνῖπέτρυ

* Turn. in marg. ἄθλιον. † Turn. εἴποιμεν. ‡ Turn. ἀκέσαιμεν.

171. Σὺ πιςώσας] κατά τινα συνήθειαν ποιητικὴν πληθυντικὸν πρωτοπρ., ἐνικὸν ἐπέζευξεν.

178. Σὺ γὰρ αἰεῖς] οἷον, αἰσθάνῃ πᾶ ἑσμέν.

180, 181. Ξεῖνος ἐπὶ ξείνης] ξένος ὢν ἐπὶ ξένης τόλμα, ᾧ τλᾶμον, ταῦτα φιλεῖν, ἃ καὶ ἡ πόλις φιλεῖ, ἐκεῖνα δὲ μισεῖν ἃ καὶ ἡ πόλις μισεῖ.

182. Τέτροφεν] ἔχει.

184, 185. Ἵν' ἂν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες] ὅπῃ ἂν εὐσεβῶς παλῶμεν, τὸ μὲν εἴπωμεν, τὸ δ' ἀκέσωμεν, ἀντὶ τῦ, τῶν βαλῶν τόπων.

187. Καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν] καὶ μὴ τῇ αὐτῶν ἐνδείᾳ ἐναλιώμεθα.

188. Ἀνῖπέτρυ] ἰσοπέτρυ· χαλκῦ.

189. Βήμαῖος]

Βήμαῖος ἔξω ϖόδα κλίνῃς.
ΑΝΤ. Οὕτως; 190
ΧΟΡ. Ἄλις, ὡς ἀκάεις.
ΟΙΔ. Ἥσθω *;
ΧΟΡ. Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρα
Λάϐ βραχὺς ὀκλάσας.
ΑΝΤ. Πάτερ, ἐμὸν τόδ', ἐν ἡσυχίᾳ 195
(Ἰώ μοι, μοι)
Βάσει βάσιν ἁρμόσαι.
Γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν
Πρόσκλινον φιλίαν ἐμάν.
ΟΙΔ. Ὤι μοι δύσφρονος ἄτας, 200
ΧΟΡ. Ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,
Αὔδασον τίς σ' ἔφυσε βροτῶν·
Τίς ὢν ϖολύπονος ἄγῃ· τίνα σὲ
Παλρίδ' ἐκπυθοίμαν.
ΟΙΔ. Ὦ ξένοι, ἀπόπλολις· ἀλλὰ μή—— 205
ΧΟΡ. Τί τόδ' ἐννέπεις, γέρον;
ΟΙΔ. Μὴ, μὴ, μή μ' ἀνέρῃ τίς γ' εἰμὶ,
Μηδ' ἐξελάσῃς ϖέρα μαλεύων †.

* Ald. Ἤσθω. † Turn. in marg. μαλεύων.

189. Βήμαλος] τῷ κατ' ἴσον βεϐηκότος τῷ ϖέτρᾳ, ὅπερ ἄνω εἶχε χαλκὸν ὐδόν. Τοῦτον δὲ τὸν ϖέτρον ὑϖολιθέλαι τῷ ἁϐάτῳ ὅριον. Ἄλλως· Βήμαλος, τῷ ὐδῷ· ἀνλιϖέτρῳ δὲ, ὅτι ἀντὶ ϖέτρας χαλκὸς ἦν.

Ib. Κλίνῃς] γεάφεῖαι καὶ κινήσῃς.

192. Ἥσθω] ἀντὶ τοῦ, καθεσθῶ, ἀϖὸ τοῦ ἕω. Γεάφεῖαι ἧςᾶ· ὃ καὶ βέλτιον.

193, 194. Ἐπ' ἄκρα Λάϐ] ἀϖὸ τῆς λᾶος ἐςὶ ϖαροξυνομένης εὐθείας, ἀϖὸ γενικῆς τῆς, Λᾶος ὑϖὸ ῥιπῆς· ὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ἑ τῆς καθόλυ.

195. Ἐμὸν τόδε] τὸ ὁδηγῆσαί σε· ἢ τὸ ἁρμόσαι σῶ ἐφ' ἡσυχίας τὴν βάσιν τῇ καθέδρᾳ.

198. Γεραιὸν ἐς χέρα] τὸ ἐξῆς ὕτω, γεραιὸν σῶμα σὸν ϖροκλίνας ἐς χέρα φιλίαν ἐμήν. Τὸ δὲ κλίνας ἀϖὸ τῆς μεϑοχῆς ἠρίλαι, ἀντὶ τοῦ, κλίνας ἔσω. Σχημαλίζει δὲ ϖως αὐτὸν καὶ εὐθελίζει ἡ Ἀνλιγόνη.

201. Ὅτε νῦν χαλᾷς] ὅτε νῦν εἶκεις καὶ ὐκ ἀνλιλείνεις τὸ ἐξελθεῖν· λέγει δὲ, ἐκ τοῦ ἱεροῦ.

202. Τίς σε ἔφυ] γεάφεῖαι καὶ, τίς ἔφυς.

203. Τίς ὢν ϖολύπονος ἄγῃ] γεάφεῖαι καὶ, τίς ὁ ϖολύπονος. Τίς ἂν ἄγῃ ἀϖὸ τῆς σῆς ϖόλεως· ἢ ὕτως· τίς ἂν διὰ ϖολλῶν ϖόνων ἄγῃ.

205. Ἀϖόπλολις] ἔρημος καὶ ἄϖολις εἰμί.

Ib. Ἀλλὰ μὴ] τὸ ἐξῆς· ἀλλὰ μὴ με ἀνέρῃ τίς εἰμι, μηδὲ ἐξελάσῃς. Ἐμϖαθὸς δὲ τὸ χωρίον,

ΧΟΡ. Τί τόδε;

ΟΙΔ. Δεινὰ φύσις.

ΧΟΡ. Αὔδα.

ΟΙΔ. Τέκνον, ὤμοι, τί γεγωνῶ;

ΧΟΡ. Τίνος εἶ σπέρμαλος,
Ξένε *, φώνει παλρόθεν.

ΟΙΔ. Ὤιμοι ἐγὼ τί πάθω, τέκνον ἐμόν;

ΑΝΤ. Λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχαλα μένεις †.

ΟΙΔ. Ἀλλ' ἐρῶ· ὃ γὰρ ἔχω καλακρυφάν.

ΧΟΡ. Μακρὰ μέλλεί γ' ‡, ἀλλὰ ταχύνεε.

ΟΙΔ. Λαΐὲ ἴζέ τιν' ἀπόγονον;

ΧΟΡ. Ὦ, ὤ· ἰὲ, ἰέ.

ΟΙΔ. Τό, τε Λαβδακιδᾶν γένος;

ΧΟΡ. Ὦ Ζεῦ·

ΟΙΔ. Ἄθλιον Οἰδιπόδαν;

ΧΟΡ. Σὺ γὰρ ὅδ' εἶ;

ΟΙΔ. Δέος ἴσχεε μηδὲν, οσ' αὐδῶ.

ΧΟΡ. Ἰώ· ὢ, ὤ.

ΟΙΔ. Δύσμορος.

ΧΟΡ. Ὦ, ὤ.

ΟΙΔ. Θύγαλερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει;

* Ald. Ξεῖνε. † Turn. in marg. βαίνεις.
‡ Ald. μέλλετ', ἀλλὰ.

χωρίον, τῶν μὲν, σπευδόντων μαθεῖν, τῦ δὲ, καίοκνῦντος γέγειν· οἱ δὲ, διὰ βραχέων ἀκύσαντες, τἄλλα συμβάλλησιν. Οὐδὲν δὲ θαυμαζὸν ἐπίσασθαι τὺς Ἀθηναίυς τὰ ἐν Θήβαις πραπτόμενα, μάλιστα ὕτως ἐπισήμων ὄντων τῶν κατὰ τὴν Σφίγγα.

210. Δεινὰ φύσις] ἡ ἐμὴ γένναδεινή ἐστι καὶ ἀθλία.

217. Καλακρυφάν] ἀποφυγὴν τῦ μὴ εἰπεῖν.

219. Λαΐὲ ἴζέ τιν'] ἵν διαλέθεσθαι γνωριζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τὸν Οἰδίποδα, ὑπὲρ τῦ μὴ γενεαλογῆλα ἄνωθεν ὀχλεῖν αὐτὸν τὺς θεωμένυς. Ἀλλ' ἔγε Εὐριπίδης τοιῦτος. Ἐν γῶν ταῖς Ἱκέτισι τὸν Θησέα ὑπολέθεσθαι τὺς περὶ τὸν Ἄδραστον ἀγνοῦντα, ἕνεκα τῦ μηκύναι τὸ δρᾶμα.

225. Δέος ἴσχεε] ὅσα (φησὶ) λέγω περὶ τύτων, μηδὲν φοβεῖσθε. Δεῖ δὲ προσυπακῦσαι ψευσαμένυ.

229. Τί κύρσει] τί προσήκειαι ἡμῖν; ὁρῶ γὰρ τύτυς μυσαπλομένυς μι.

230. Ἔξω

ΧΟΡ. Ἔξω πόρσω * βαίνεἰε χώρας.
ΟΙΔ. Ἃ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καλαθήσεις;
ΧΟΡ. Οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεἰαι,
Ὧν προπάθῃ †, τὸ τίνειν.
" Ἀπάτα δ' ἀπάταις
" Ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα,
" Πόνον ὐ χάριν ἀνλιδίδωσιν ἔχειν."
Σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων
Πάλιν ἔκἰοπος, αὖτις ἄφορμος ἐμᾶς
Χθονὸς ἔκθορε, μήτι πέρα χρέος
Ἐμᾷ πόλει προσάψῃς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΤ. Ὦ ξένοι αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ
Γεραὸν ἀλαὸν παλέρα ‡ τόνδ' ἐμόν
Οὐκ ἀνέτλατ' ἔργων

* Ald. πρόσω. † Turn. in marg. προσπάθῃ.
‡ Ald. Γεραὸν παλέρα.

230. Ἔξω πρόσω βαίνεἰε χώρας] ἀκύσαντες τὰ κατ' αὐτὸν, ἀξιοῦσιν ἐξιέναι τῆ χαρίσφησὶν ὧν ὁ Οἰδίπους, ὅτι πρότερον ὑπέσχεσθε τῷ μὴ ἐκβαλεῖν με. Οἱ δὲ φασιν, ὠδεμία τίσις ἔρχεἰαι τοῖς προπαθοῦσιν, ἀνλιλιμωρημένοις. Καὶ ἡμεῖς ἔν, ἀπαληθεύλες ὑπὸ σοῦ, ἐν μέρει ἀπαλώμεν σε. Πέφρασαι δὲ δυναλῶς. Μοῖρα δὲ, ἡ ἐξ Ἐρινύων δηλαδὴ· μοίρας γὰρ οὖν τας Ἐρινύας ἀκηέον.

233. Ὧν προπάθῃ, τὸ τίνειν] λείπει ἡ Διὰ, ἵν' ᾖ, διὰ τὸ τιμωρεῖν ὑπὲρ ὧν ἂν προπάθῃ.

234. Ἀπάτα δ' ἀπάταις] ἡ δὲ ἀπάτη (φησὶ) παραβαλλομένη καὶ ἀνλισημένη ἑτέραις ἀπάταις, πόνον ἔχειν ἀνλιδίδωσι τῷ ἀπατήσανλι ἐξ ἀρχῆς, καὶ ὐ χάριν· καὶ αὐτοὶ ὧν νομίζωσι προσδεδέχθαι αὐτὸν καὶ ἐπηγγέλθαι τὴν ἀσφάλειαν αὐτῷ, ἀπαλώμενοι καὶ ὐ πρότερον ἐπεἰνωκότες ὅτι οἰκείοις ἐνέχεἰαι μιάσμασι. Τοιοῦτόν ἐςι καὶ τὸ, Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοκεν, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμολος· καὶ ἐκεῖνος γὰρ ἀπαληθεὶς ὤμοσεν.

238. Ἄφορμος] ἀφορμηθείς.

241. Ὦ ξένοι αἰδόφρονες] τὸ τῆς Ἀνλιγόνης πρόσωπον ὅλον καὶ τῷ Χορῷ τὸ τεῖράςιχον ἀθετοῦσιλαι. κρεῖττον γὰρ, φασὶν, εὐθέως τῷ διαιολεκτικῷ χρήσασθαι τὸν Οἰδίπουν πρὸς αὐτούς. Ἀλλὰ τὰ πράγμαλα αὐτοῖς ὐκ ἐν καιρῷ ἐςὶν, ἀλλ' ἐν δυσπραγίᾳ· ὥςε ἐπαφρόδιλον εἶναι αὐτοῖς τὴν ἐλεεινολογίαν. Καὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον ἡ Ἀνλιγόνη πληροῖ. Ἐπεὶ μείζοι ὄντοι ὐ πείθονλαι, τότε δικαιολεκτικώτερον καὶ ὥσπερ ἀπολογούμενος ἐκφέρει τὰ ἐξῆς ὁ Οἰδίπους, ὅτι ἀκύσιά ἐςιν αὐτῷ τὰ ἁμαρτήμαλα. Καὶ εἰ ταῦτα τῆς ὁμοίας ἔχεἰαι δυνάμεως τῇ ποιηλῇ, καθόλω θαυμαςή τις ἐςὶν ἡ οἰκονομία τοῦ δράμαλος· ὐδὲν δὲ ἐν τοῖς Διδύμω τούτων ὠφελισθὲν εὕρομεν.

241, 242. Ἀλλ' ἐπεὶ Γεραὸν] ἐπειδὴ γάρ ἐςιν ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ Δὲ· ὁ δὲ Δὲ ἀντὶ τοῦ Δή, πλεονάζει ὁ ἀλλά.

242. Γεραὸν ἀλαὸν] ἐκ τῆ ἐπιθέτῳ νεύει εἰς τὴν τοῦ παῖρὸς ἀπολογίαν.

243, 244. Ἔρξαν Ἀκούλων] τῶν ἀκουσίων, ἢ τῶν ἀπαρεσκόντων ὑμῖν.

Ἀκούων αἰόνες αὐδὰν,
Ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκεύομεν,
Ὦ ξένοι, οἰκτείραθ', ἃ πάλαι ὕπερ
Τᾶς μᾶς ἄνομαι, ἄνομαι, ἐκ ἀλα-
οῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν,
Ὡς τις ἀφ' αἵματος
Ὑμετέρᾳ προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
Αἰδᾶς κύρσαι· ἐν ὑμῖν γὰρ ὡς θεῷ
Κείμεθα τλάμονες· ἀλλ' ἴτε, νεύσατε
Τὰν ἀδόκητον χάριν,
Πρός σ' ὅ,τι σοὶ φίλον ἐκ σέθεν ἄνομαι,
Ἢ τέκνον, ἢ λόγος, ἢ χρέος, ἢ θεός.
" Οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτῶν *, ὅστις ἂν, εἰ
" Θεὸς ἄγοι γ', ἐκφυγεῖν δύναιτο."

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Ἀλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἴσου
Οἰκτείρομεν, καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν.
Τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες, ὑ σθένοιμεν ἂν
Φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σε νῦν εἰρημένων.
ΟΙΔ. Τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς

Turn. in marg. ἀναδρῶν βροτόν.

247. Οἰκ ἀλαοῖς] ἐκ ἀλαοῖς ὄμμασιν ὁρῶσα τὸ σὸν ὄμμα· ὀφθαλμοὶ γὰρ ὀφθαλμοὺς αἰδεῖσθαι ποιοῦσι.

248. Προσορωμένα] ἀντὶ τοῦ, ὁρώσα τότε ὧν καὶ δέομαι.

249. Ὡς τις ἀφ' αἵματος] ὡς ἂν τῆς κοινῆς ἀνθρωπότητος ἐχούσης τὸ συγγενές· ἢ, τοιαύτας ἱκετείας ποιοῦμαι, οἵας ἂν τις προσαγάγοι τοῖς συγγενέσι.

250. Τὸν ἄθλιον] τὸ ἐξῆς· ἄνομαι τὸν ἄθλιον αἰδοῦς κύρσαι.

254. Ἐκ σέθεν ἄνομαι] λείπει ἐκεῖνο· ἵν' ᾖ, ὑπὲρ ἐκείνου σε ἄνομαι, ὃ ἐκ σέθεν τιμιόν ἐστί σοι· ἀντὶ τοῦ, ὃ ἐκ σῆς προαιρέσεως τιμιόν σοι ἔνεστιν.

256. Οὐ γὰρ ἴδοις ἀναθρῶν] τὸ ἐξῆς· ὃ γὰρ ἴδοις ἀναθρῶν βροτῶν, ὅστις ἂν ἐκφυγεῖν δύναιτο, εἰ Θεὸς ἄγοι.

260. Οὐ σθένοιμεν ἂν φωνεῖν] ἀλλ' ἐμμένοιμεν τοῖς λεχθεῖσι δηλονότι· λέγομεν δὲ, τὸ ἀναστῆναι τοῦτον τοῦ ἱεροῦ, μὴ μολύνειν αὐτό.

262. Τί δῆτα δόξης] ὡς μάτην τῆς περὶ τῶν Ἀθηνῶν καλῆς ἐχούσης δόξης, ὡς ἄρα φιλοικτίρμων τίς ἂν εἴη καὶ ἱκεταδόκος, τοῦτο λέγει· φησὶ γὰρ καὶ ὁ Κυρήναιος ἐν τῷ τέλει τῆ δευτέρᾳ τῶν Αἰτιῶν, Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

264. Εἰ

Μάτην ῥεύσης ὠφέλημα γίνεται;
Εἰ τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
Εἶναι, μόνας δὲ τὸν καλούμενον ξένον
Σώζειν οἵας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν,
Κἀμοί γε πῶ ταῦτ' ἐσίν; οἵτινες βάθρων
Ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες, εἶτ' ἐλαύνετε,
Ὄνομα μόνον δείσαντες; ἐ γὰρ δὴ τόγε
Σῶμ', ἐδὲ τἄργα τἄμ' ἐπεὶ τά γ' ἔργά μὲ
Πεπονθότ' ἐσὶ μᾶλλον, ἢ δεδρακότα.
Εἴ σοι τὰ μήτρὸς καὶ πατρὸς χρεὶ ἢ λέγειν,
Ὧν ἕνεκ' ἐκφοβῇ με· τῦτ' ἐγὼ καλῶς
Ἐξοιδα· καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
Ὅσις πεπονθὼν μὲν, ἀνήδρων. Ὡς εἰ φρονῶν
Ἔπρασσον, ἐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός·
Νῦν δ' ἐδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην·
Ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην·
Ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
Ὡσπέρ με κἀνεσήσαθ', ὧδε σώσατε·
Καὶ μὴ θεὺς τιμῶντες, εἶτα τὺς θεὺς
Μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς· "ἡγεῖσθε δὲ
"Βλέπειν μὲν αὐτὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,

264. Εἰ τὰς Ἀθήνας φασὶν] ἐπεὶ καὶ ἐλεύθωμὸς ἐν Ἀθήναις ἱδρῦται.

267. Κἀμοί γε πῶ] καί μοι πῶ ταῦτ' ἐσὶ, τὰ λεγόμενα περὶ Ἀθηνῶν;

270. Οὐδὲ τἄργα τὰ μὰ] ἀπὸ κοινῦ τὸ δείσαντες.

271. Πεπονθότ' ἐσὶ μᾶλλον] μᾶλλον (φησὶν) ἔπαθον ἢπερ ἐποίησα· ἀκῶν καὶ συγνώμης ἄξιός εἰμι. Ἄλλως· τῦτο ἐγὼ καλῶς ἔξοιδα ὅτι μᾶλλον ἠδικήθην ἢπερ ἠδίκησα.

272. Εἴ σοι τὰ μήτρὸς καὶ πατρὸς χρεὶ ἢ λέγειν] χρεῖα, χρήσιμα. Ἤτοι χρήσιμον ἢ λέγειν· ἐκ τύτων γὰρ σύγκειται καὶ τὸ χρή· τὸ δὲ χρεία τριτενές ἐσιν· ἔσι γὰρ ὁ χρεῖος, ἡ χρεία, τὸ χρεῖον· ἔσι δὲ καὶ μονογενὲς ἡ χρεία. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα τὸ χρεῖα ὠδέτερόν ἐσι, δηλοῖ τὸ συναλίφεσθαι τὸ Α· ὅπερ ἐκ ἂν ἐγένετο εἰ μὴ βραχὺ ἦν.

273. Τῦτ' ἐγὼ καλῶς ἔξοιδα] οἶδα ὅτι μᾶλλον ἠδικήθην ἢπερ ἠδίκησα.

275. Ὡς' εἰ φρονῶν ἔπρασσον] ἄκων μὲν (φησὶν) ἔδρων· εἰ δὲ καὶ ἑκών, προπαθὼν ἀμυνάμην· δῆλοι δὲ διὰ τὸ βλαβῆναι ὅτε ἐγεννήθη. ὥςε δύο μοι (φησὶ) βοηθεῖ, ἥ τε ἄγνοια καὶ τὸ προπαθόντα ἀμύνασθαι.

277. Νῦν δ' ἐδὲν εἰδὼς ἱκόμην] τὴν τῦ παλρὸς φόνυ λέγει ἐδήν.

280. Καὶ μὴ θεὺς τιμῶντες] ἐπὶ κατὰ συθύχρησον ἐλήλυθα (φησὶ) καὶ γνώμῃ θεῦ, μὲ ἐναντία τῷ θεῷ ποιεῖτε.

" Βλέπειν δὲ πρὸς τὰς δυσσεβεῖς· φυγὴν δέ τε
" Μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίᾳ βροτῶν."
Ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
Ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρέτῶν.
Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον,
Ῥύου με, κἀκφύλασσε· μηδέ μου κάρα
Τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς·
Ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε, καὶ φέρων
Ὄνησιν ἀστοῖς τοῖσδ'· ὅταν δὲ κύριος
Παρῇ τις ὑμῶν, ὅστις ἐσὶν ἡγεμών,
Τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπισκήψῃ· τὰ δὲ
Μεταξὺ τύτου, μηδαμῶς γίνου κακός.
ΧΟΡ. Ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραιὲ, τἀνθυμήματα
Πολλή γ' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ· λόγοισι γὰρ
Οὐκ ὠνόμασαι βραχέσι· τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
Ἀνακλας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.
ΟΙΔ. Καὶ πῶς σ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;
ΧΟΡ. Παλῃὸν ἄστυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν,
Ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμψεν, οἴχεται σελῶν.
ΟΙΔ. Ἦ καὶ δοκεῖτε τῷ τυφλῷ τιν' ἐλπίδα
Ἢ φρονίδ' ἕξειν, κἀπόνως ἐλθεῖν πέλας;
ΧΟΡ. Καὶ κάρθ', ὅταν περ τἔνομ' αἴσθηται τὸ σόν.

284. Φυγὴν δὲ] ἀντὶ τῦ, ἔκφευξιν.
285. Μήπω γενέσθαι φωτὸς] ὃ βέλεται λέγειν, μηδένα διαφυγεῖν ποτὲ φῶτα ἀνόσιον ἀνθρώπεις. Ὡς τὸ, δικαιόταλος Κενταύρων.
286. Ξὺν οἷς] Σὺν οἷς Θεοῖς.
Ib. Σὺ μὴ κάλυπτε] ἀντὶ τῦ, μὴ περικαλύψῃς Θεὺς καὶ Ἀθηνας· οἷον, ἀνόσια πράτλων, μὴ ἀφάνιζε τὰς Ἀθήνας.
288. Ἐχέγγυον] ἀσφαλῆ.
291. Ἱερὸς] καθαρός.
Ib. Καὶ φέρων ὄνησιν ἀστοῖς] ἐρεῖ γαρ προῖὰν ὡς ἴζαι ποτὲ αὐτοῖς ἔχθρα πρὸς Θηβαίους, ἐν ᾗ κραλήσουσιν αὐτῶν, διὰ τὸ τὸν τάφον αὐτῦ παρ' Ἀθηναίοις τυγχάνειν· ὃν γάρ τι λόγιον, ἐν ᾗ ἂν ταφῇ χώρᾳ, ἐκείνην μηδὲν κακὸν πείσεσθαι ὑπὸ Θεῶν.
296. Τἀνθυμήματα] εἴτε γὰρ σάξειν τὰς Ἀθήνας.
300. Καὶ πῶς, σθ' ὁ κραίνων] ἀρίστη ἡ οἰκονομία, ἅστε μὴ διαίρεσιν γενέσθαι, τίς ὁ κρατέσων ἔσαι.
305. Τἔνομ' αἴσθηται] τὸ γὰς ὄνομα Οἰδίπυς πανταχῦ.

ΟΙΔ. Τίσδ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τῦτο τῦπος ἀγγελῶν;
ΧΟΡ. Μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη
Φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος ἀΐων,
(Θάρσει) παρέσαι· πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν
Ὄνομα δήκει πάντας· ὥςε κεἰ βραδὺς
Εὕδει, κλύων σῦ δεῦρ' ἀφίξεσθαι ταχύς.
ΟΙΔ. Ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὐτῦ πόλει,
Ἐμοί τε· "τίς γὰρ ἐσθλὸς ὐχ αὐτῷ φίλος;"
ΑΝΤ. Ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ;
ΟΙΔ. Τίδ' ἔςι, τέκνον Ἀντιγόνη;
ΑΝΤ. Γυναῖχ' ὁρῶ
Στείχυσαν ἡμῶν ἅσσον, Αἰτναίας ἔπι
Πώλυ βεβῶσαν. κρατὶ δ' ἡλιοςερὴς
Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.
Τί φῶ;
Ἆρ' ἔςιν; ἆρ' ὐκ ἔςιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
Καὶ φημὶ, κἀπίφημι, κὐκ ἔχω τί φῶ,
Τάλαινα.
Οὐκ ἔςιν ἄλλη· φαιδρὰ γῦν ἀπ' ὀμμάτων

307. Πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη] εἰκὸς ὧν ἐςὶν ἡμῶν ἀκηκοότων καὶ ἕτερον μεμαθηκέναι. Ὁ γὰρ ἀπελυθὼς πρότερον, ὐδέπω μεμάθηκεν ἅ ς ἦν· τῷ γὰρ χορῷ πρώτῳ ὡμολόγησε· διὰ μέσυ δὲ τὸ Θάρσει.

309. Πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν ὄνομα] τῦτο λέγει διὰ τὰς πράξεις αὐτῦ τάς τε κατὰ τῆς Σφιγγὸς, καὶ ὅσα ἄλλα αὐτῷ πέπραχται.

311. Κλύων σῦ] λείπει ἡ Περί· περὶ σῦ κλύων.

313. Οὐχ αὐτῷ φίλος] χρήσιμος· ὁ γὰρ ἀγαθὸς, αὐτῷ τε καὶ τοῖς φίλοις ἐςὶ χρήσιμος.

316. Γυναῖχ' ὁρῶ] ἡ Ἰσμήνη προσειςι τὰ κατὰ τὰς ἄρρενας ἀπαγγέλλυσα παῖδας τῷ Οἰδίπυ, πῶς ἔσχον.

317. Αἰτναίας ἔπι] τῆς Σικελικῆς· λέγει δὲ, ἀντὶ τῆς μεγάλης,

318. Ἡλιοςερὴς] σημασικῶς. Πλαίδιπιλος κυνῆ, ἤτοι περικεφαλαία, τὴν ὄψιν αὐτῆς περιέχει, καλύπλυσα, καὶ ἀφαιρυμένη τὴν ἡλίωσιν. Τὸ ἐξῆς δὲ, κρατὶ ἡγιοςερὴς κυνῆ.

319. Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν] καὶ γὰρ περισσοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι· ὡς καὶ Καλλίμαχος, "Εἶδος ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον "αἰμοσίνθεν Μεμβλωκὸς, πίλημά τι πίτρω "ἄλκαρ ἔκειλο." Ἄλλως· Κυνῆ Θετταλικὴ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς περιέλυπλε πλαλύπιλος ἀποπέμπυσα τῷ προσώπῳ αὐτῆς τὰς τῦ ἡλίυ ἐκκαύσεις, ἣν ἡλιοςερῆ ὀνόμασεν. Ὅτι δὲ πλατεῖς ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι· καὶ Καλλίμαχος λέγει, "Εἶδος ἀμφὶ δέ οἱ," καὶ τὰ ἑξῆς.

321. Ἆρ' ἔςιν] ἆρα ἔςιν ἡ Ἰσμήνη; ἆρα ὐκ ἔςιν;

324. Φαιδρὰ γῶν] τὸ ἑξῆς, φαιδρὰ προσείχυσα· φαιδρὰ δὲ, ἀντὶ τῦ, φαιδρῶς.

Σαίνει με προσείχυσα· σημαίνει δ' ὅτι
Μόνης τόδ' ἐσὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα.
ΟΙΔ. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ;
ΑΝΤ. Παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὁρᾷν
Ὅμαιμον· αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεσιν μαθεῖν.
ΙΣΜ. Ὦ δισσὰ παλρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
Ἡδισα προσφωνήμαθ', ὡς ὑμᾶς μόλις
Εὑρεῖσα λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω.
ΟΙΔ. Ὦ τέκνον, ἥκεις;
ΙΣΜ. Ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾷν.
ΟΙΔ. Ὦ σπέρμ' ὅμαιμον.
ΙΣΜ. Ὦ δυσάθλιαι τροφαί.
ΟΙΔ. Τέκνον, πέφηνας;
ΙΣΜ. Οὐκ ἄνευ μόχθε γέ μοι.
ΟΙΔ. Πρόσψαυσον, ὦ παῖ.
ΙΣΜ. Θιγάνω δυοῖν ὁμοῦ.
ΟΙΔ. Ἢ τῆσδε, κἀμοῦ;
ΙΣΜ. Δυσμόρε δ' ἐμοῦ τρίτης.
ΟΙΔ. Τέκνον, τίδ' ἦλθες;
ΙΣΜ. Σῆ, πάτερ, προμηθίᾳ.
ΘΙΔ. Πότερα πόθοισι;
ΙΣΜ. Καὶ λόγοις αὐτάγγελος,
Ξὺν ὥπερ εἶχον οἰκελῶν πιςῷ μόνῳ.
ΟΙΔ.. Οἱ δ' αὐθόμαιμοι, ποῖ νεανίαι πονεῖν;

325. Σαίνει με] εἰς γνῶσίν με ἐφέλκεται.
329. Αὐδῇ δ' αὐτίκ'] ἐκ τῆς φωνῆς ἔξεσί σοι μαθεῖν.
332. Εὑρεῖσα λύπῃ δεύτερον] τὸ ἐξῆς, εὑρεῖσα δεύτερον. Ἴσως τὸ δεύτερον διὰ τὸ δὶς μόλις εἰρηκέναι.
335. Ὦ σπέρμ' ὅμαιμον] διότι ἐκ τῆς μητρὸς αὐτῆ ταύτην ἐγέννησεν, ὅμαιμον σπέρμα ταύτην καλεῖ.
336. Ὦ δυσάθλιαι τροφαί] ἡμῶν δηλονότι.
340. Δυοῖν ὁμοῦ] σοῦ καὶ Ἀντιγόνης.
342. Δυσμόρε δ' ἐμοῦ τρίτης] οἱ γὰς περιλαμβάνοντές τινα, καὶ ἑαυτὸν τρόπον τινὰ περιλαμβάνουσιν. Ἰδιάζοντως δὲ εἶπεν ὡς ἑαυτῆς τρίτης Θιγάνει, εἰ μὴ ἄρα πρὸς τὸ δυσάθλιαι ὑπόνοηκε.
344. Σῇ, πάτερ, προμηθίᾳ] ἀντὶ τοῦ, διὰ τὴν σὴν πρόνοιαν.
348. Ποῖ νεανίαι πονεῖν] πού τὸ πονεῖν ἐστί.
349. Διπὰ

ΙΣΜ. Εἶσ' ὅπερ εἰσὶ· δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν.
ΟΙΔ. Ὦ πάντ' ἐκείνῳ τοῖς ἐν Αἰγύπλῳ νόμοις
Φύσιν καλεικασθέλε καὶ βίε τροφάς.
Ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ ςέγας
Θακῆσιν ἰσεργῆλες· αἱ δὲ σύννομοι
Τὰ ἔξω βίε τροφεῖα πορσύνεσ' ἀεί.
Σφῷν δ', ὦ τέκν', ἐς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε,
Κατ' εἶκον οἰκεῦσιν ὥςε παρθένοι·
Σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τὰ μὰ δυςήνε κακὰ
Ὑπερπονεῖτον· ἡ μὲν, ἐξότε νέας
Τροφῆς ἔληξε, καὶ καλίσχυσεν δέμας,
Ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη,
Γερονλαγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
Ὕλην ἄσιλος νηλίπες τ' ἀλωμένη·
Πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἡλίε τε καύμασι
Μοχθοῦσα τλήμων, δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς
Οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.
Σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκε παῖρὶ
Μανλεῖ' ἄῆσα πᾶνλα Καδμείων λάθρα,
Ἃ τῶδ' ἐχρήσθη σώμαλος· φύλαξ δέ μι

340. Δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν] νῦν δὲ τὰ ἐι ἐκείνοις ἐςὶ δεινά.

350. Ὦ πάντ' ἐκείνῳ τοῖς ἐν Αἰγύπλῳ] διαβάλλει τὰς Αἰγυπλίας ὡς παρὰ τὸ πρέπον διαλωμένης, καὶ γυναῖκας καὶ ἄνδρας. Νυμφόδωρος δὲ ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν Βαρβαρικῶν γράφει ὕτως, Ἔθεσι δὲ, τὰ μὲν ἐναντίοις, τὰ δὲ ὁμοίοις χρῶνλαι τοῖς Ἕλλησι. Τὸ μὲν γὰρ ἐξίςασθαι τοῖς πρεσβυλέροις τὰς νεωτέρας, ὁμοδρόπως καὶ ἡμῖν διοικοῦσι, τῶν δ' ἄλλων ὐδὲν· ἐν μὲν γὰρ τοῖς Ἕλλησιν οἱ μὲν ἄνδρες τὰ κατὰ τὸν ἀγορὰν οἰκονομοῦσιν, αἱ δὲ γυναῖκες, ἔνδον μένουσαι, ταλασιεργοῦσιν· ἐκεῖ δὲ αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπαῖουσι καὶ καπηλεύουσιν, οἱ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν ὑφαίνουσιν· ὁ γὰρ Σέσωςρις ἐκθηλύναι τὰς ἄνδρας βυλόμενος, ἅτε μεγίςης χώρας γεγενημένης καὶ πολλῆς ὕλας, ὅπως μη σεσραφῆνες ἐπ' ἰσομοιρίαν ὀρμήσωσι, τὰ μὲν ἐκείνων ἔργα ταῖς γυναιξὶ, τὰ δὲ τῶν γυναικῶν ἐκείνοις προσέταξεν· ἵνα μὴ μόνον τῶν ὅπλων ἀναγκαίως σερηθέντες, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν ἐπιδευμάτων ἀνεθέλες, ἀσμένως ἐπὶ τοῖς ὑπάρχυσι καλαμένωσιν. Ὅθεν τὰς μὲν ψιλὰς εἶναι, τὰς δὲ ἀνίναι τὰς τρίχας προσέταξε· καὶ τὰς μὲν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φέρειν τὰ φορτία, τὰς δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀναλκάσας· ἔπιλα δὲ τὰς μὲν, καθημένας, τὰς δὲ, ὀρθὰς ἰςώσας ὠρεῖν· καὶ ταῖς μὲν δύο ἱμάτια περιβαλε, τοῖς δὲ, ἕν· ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιδεύμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθηλύνεσθαι· ὃ καὶ Λυδοῖς ὕςερον συμπεσεῖν φασιν.

353. Αἱ δὲ σύννομοι] αἱ ἀδελφαὶ, ἢ αἱ γυναῖκες.

362. Νηλίπους] ἀνυπόδηλος.

367. Μανλεῖ'

Πιςὴ καλέσης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην·
Νῦν δ' αὖ, τίν' ἥκεις μῦθον, Ἰσμήνη, φίλοις
Φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἰκοθεν ςόλος;
Ἥκεις γάρ ἀ κενή γε· τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
Ἔξοιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.

ΙΣΜ. Ἐγὼ τὰ μὲν πάθημαθ' ἃ ἔπαθον *, πάτερ,
Ζητοῦσα τὴν σὴν πᾶ καλοικοίης τροφὴν †,
Παρεῖσ' ἐάσω· (δῖς γὰρ οὐχὶ βέλομαι
Πονοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν)
Ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ
Νῦν ἐςι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.
Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις, Κρέοντί τε
Θρόνους ἑᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν·
Λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν,
Οἵα καλέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον·
Νῦν δ' ἐκ θεῶν τε κἀξ ἀλιτηρᾶ φρενὸς,
Εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακὴ,
Ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτος τυραννικοῦ.
Χῳ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς
Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην ‡ θρόνων
Ἀποςερίσκει, κἀξελήλακεν πάτρας·
Ὁ δ', (ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύνων § λόγος)

* Ald. Turn. ἃ παθον.
† Ald. ςροφὴν.
‡ Ald. Πολυνείκη.
§ Ald. πληθύων

367. Μαθεῖν ἄγουσα] ποῖα μαθεῖα φησὶν; ὅτι ὅπου δ' ἂν ταφήσεσθαι, σωθήσεσθαι ἔσαι τῇ γῇ ἐκείνῃ.

375. Ζητοῦσα τὴν σὴν] τὸ ἐξῆς, ζητοῦσα τὴν σὴν τροφήν· ἀντὶ τοῦ, τὴν δίαιταν.

376. Δὶς γὰρ] τὸ ἐξῆς, δὶς γὰρ ὐ βέλομαι ἀλγεῖν.

380. Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς] ψεύσεται ὅσον σκοπήσαντες, τῷ Κρέοντι παραχωρῆσαι τὴν σὴν βασιλείαν.

Ib. Κρέοντί τε] ὁ Τε πλεονάζει.

382. Λόγῳ σκοποῦσι] μεθοχὴ ἐςιν, ὐ ῥῆμα.

384. Ἀλιτηρᾶ] μιαρᾶς.

386. Λαβέσθαι] ἁπλαβέσθαι.

388. Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη] τὸ Χ παράκειται ὅτι πρεσβύτερόν φησι τὸν Πολυνείκη.

391. Τὸ

Τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς, προσλαμβάνει
Κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιςὰς φίλυς,
Ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον
Τιμῇ καθέξων, ἢ πρὸς ὑρανὸν βιβῶν.
Ταῦτ' ἐκ ἀριθμός ἐςιν, ὦ πάτερ, λόγων,
Ἀλλ' ἔργα δεινά· τὰς δὲ σὰς ὅποι θεοὶ
Πόνυς καθοικιῶσιν ἐκ ἔχω μαθεῖν.
ΟΙΔ. Ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμῦ θεὺς
Ὥραν τιν' ἕξειν, ὥςε σωθῆναί πόλε;
ΙΣΜ. Ἔγωγε, τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μαν]εύμασι.
ΟΙΔ. Ποίοισι τύτοις; τί δὲ τεθέσπισαι, τέκνον;
ΙΣΜ. Σὲ τοῖς ἐκεῖ ζη]ητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
Θανόντ' ἔσεσθαι ζωη]ά τ', εὐνοίας * χάριν.
ΟΙΔ. Τίς δ' ἂν τοιῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εῦ πράξειεν ἄν;
ΙΣΜ. Ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.

* Turn. καὶ κατ' εὐσοίας.

391. Τὸ κοῖλον Ἄρ]ος] πολλαχῦ τὸ Ἄργος κοῖλόν φησι, καθάπερ καὶ ἐν Ἐπιγόνοις, Τὸ κοῖλον Ἄργος ὐ καλεικήσασ]' ἔτι. Καὶ ἐν Θαμύρᾳ, Ἐκ μὲν Ἐριχθονίυ πόλιμάσιον ἔσχεθε κῦρον Αὐτόλυκον, πολέων κλεάνων σίνιν Ἄρ]ει κοίλῳ. Καὶ Ὅμηρος·

" Οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα."

393. Ὡς αὐτίκ' Ἄρ]ος] ὡς αὐτίκα καὶ τὸ Ἄργος πρὸς ὑρανὸν βιβῶν, καὶ τὸ Καδμείων πέδον τιμωρίᾳ ὑπολάξων. Τὸ γὰρ τιμὴ ἔσθ' ὅτε πρόσιμον δηλοῖ. Ὅμηρος·

" Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
" Τίνειν ἐκ ἀθέλωσιν."

Ἑκάτερον δὲ ἢ ἀντὶ τῦ καὶ ἐ]ί· τὸ δὲ ἐξῆς, ὅτως, ὡς αὐτίκα ἢ πρὸς ὑρανὸν τὸ Ἄργος ὄσαν, ἦγεν, ἐπὶ μέγα αὔξημα· ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων· ἄλλως γὰρ ἀκύειν τραχύτερον.

395. Ταῦτ' ἐκ ἀριθμὸς] ὐ μέχρι λόγων προκόπ]οιλα.

399. Ὥραν τιν' ἕξειν] φρονλίδα.

401. Ποίοισι τύτοις] οἱ ὑπομνηματισάμενοι γράφυσιν ὅτω, χρησμὸς τοιῦτος γίγνοιτ', ὁπόλέρ ἂν ὁ Οἰδίπυς πρόσθηλαι, τῦτον κρατήσειν. Καὶ χωρὶς κατὰ κοινὸν τοῖς Θηβαίοις, ὅτι ἶσαι αὐτοῖς μεγάλων κακῶν αἴτιος, ἐὰν μὴ θάψωσιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς χώρας· ἐζυλόμην δὲ αὐτὸς μαρτυρίᾳ χρήσασθαι ἢ συγγραφέως τινὸς ἢ ποιητῦ.

403. Εὐνοίας χάριν] ἵνα εὐνοῆς αὐτοῖς· ἐν τοῖς ἀναγκαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων γράφεται, εὐσοίας χάριν. Ὃ καὶ οἱ ὑπομνηματισάμενοι ἀξιῦσιν. Εὔσοιαν δέ φασι τὴν εὐσθένειαν, Καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφίρυνι, " Επτὰ δὲ " βλαςοῖ, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν Εὔσοιαν ἀρ" κεῖ."

408. Γίγνετα

ΟΙΔ. Οτ᾽ ἐκέτ᾽ εἰμὶ, τηνικαῦτ᾽ ἄρ᾽ εἶμ᾽ ἀνήρ;
ΙΣΜ. Νῦν γάρ θεοί σ᾽ ὀρθοῦσι, πρόσθε δ᾽ ὤλλυσαν.
ΟΙΔ. Γέροντα δ᾽ ὀρθόν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσοι *.
ΙΣΜ. Καὶ μὴν Κρέοντά γ᾽ ἴσθί σοι τόδων χάριν
Ἥξοντα βαιὸν, κἀχὶ μυρίοι χρόνοι.
ΟΙΔ. Ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἑρμήνευέ μοι.
ΙΣΜ. Ὡς σ᾽ ἄγχι γῆς ςήσωσι Καδμείας, ὅπως
Κρατῶσι μέν σε, γῆς δὲ μὴ βεβαίνῃς ὅρων.
ΟΙΔ. Ἡ δ᾽ ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένοι;
ΙΣΜ. Κείνοις ὁ τύμβος δυσυχῶν ὁ σὸς βαρύς.
ΟΙΔ. Κἄνευ θεοῦ, τίς τοῦτό γ᾽ ἂν γνώμῃ μάθοι;
ΙΣΜ. Τούτου χάριν τοίνυν σὲ προσθέσθαι πέλας
Χώρας θέλουσι· μηδ᾽ ἵν᾽ ἂν σαυτῷ κρατῇς.
ΟΙΔ. Ἦ καὶ καλασκιῶσι Θηβαία κόνει;
ΙΣΜ. Ἀλλ᾽ ἐκ ἐᾶ τέμφυλον αἷμά σ᾽, ὦ πάτερ.
ΟΙΔ. Οὐκ ἄρ᾽ ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε.
ΙΣΜ. Ἔςαι πότ᾽ ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος.
ΟΙΔ. Ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, συναλλαγῆς;
ΙΣΜ. Τῆς σῆς ὑπ᾽ ὀργῆς, σοῖς ὅταν ςῶσιν τάφοις.
ΟΙΔ. Ἃ δ᾽ ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;

* Ald. πέσῃ.

408. Γέροντα δ᾽ ὀρθόν, φλαῦρον] τὸν ἅπαξ ἐν νεότητι πεσόντα, ἐν γήρᾳ ὀρθοῦσθαι ἀδύνατον, ἢ φλαῦρον, χαλεπόν.

412. Ὡς σ᾽ ἄγχι γῆς ςήσωσι] ὅπως σχῶσί σε, ἢ καλοικίσωσι.

414. Θύραισι κειμένοις] ἀντὶ τοῦ, οἰκοῦντος.

415. Κείνοις ὁ τύμβος] ὁ τύμβος δυσυχὴς ὁ σὸς, κείνοις βαρύς, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ξένης σε θαπτομένοις, δυσυχήσουσιν ἐκεῖνοι.

416. Κἄνευ θεοῦ] οἷον, πῶς ἂν τις ταῦτα δύναιτο μαθεῖν ἄνθρωπος ὤν, θείας δυνάμεως χωρὶς; τοῦτο δὲ λέγει ἐπεὶ οὐκ ἐπίςαται ὅτι συθύχρηςόν ἐςι τὸ λεγόμενον.

417. Προσθέσθαι πέλας] ἀντὶ τοῦ, καλοικίσαι.

418. Χώρας] τῆς Θήβης.

Ib. Μηδ᾽ ἵν᾽ ἂν σαυτῷ κρατῇς] μηδὲ ἵνα σε ὅπου ἂν σαυτῷ ἐξουσιάζῃς. Λείπει δὲ τὸ ἵνα ῥῆμα, ἢ ἀπὸ κοινοῦ τὸ προσθέσθαι νόει.

419. Ἦ καὶ καλασκιῶσι] οἷον, ἐν Θήβαις με χώσουσι.

420. Τέμφυλον αἷμα] ὁ πατρῷος φόνος.

421. Μὴ κρατήσωσιν] ἴσως, θάπτειν με ἐν Θήβῃ· ὁ δὲ μὴ, πλεονάζει· ἔςι γὰρ τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ ἐκ παραλλήλου.

422. Ἔσαι πότ᾽ ἄρα] διὰ τὸ μὴ καλασχεῖν σε.

423. Ποίας φανείσης] ποίας αἰτίας γενομένης βλαβησόμεθα; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ θεῶν; ὑπὸ ἐρινύων; ἢ ὑπὸ τίνος;

426. Ἀνδρῶν

ΙΣΜ. Ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑσίας.
ΟΙΔ. Καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ;
ΙΣΜ. Ὡς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον.
ΟΙΔ. Παίδων τίς ἦν ἥκιστε τῶν ἐμῶν τάδε;
ΙΣΜ. Ἄμφω γ' * ὁμοίως, καὶξεπίστασθον καλῶς.
ΟΙΔ. Καθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκέσαντες, πάρος
Τὲ μὲ πόθε πρέθεντο τὴν τυραννίδα;
ΙΣΜ. Ἀλγῶ κλύσα ταῦτ' ἐγώ· φέρω δ' ὅμως.
ΟΙΔ. Ἀλλ' οἱ θεοὶ σφι μήτε τὴν πεπρωμένην
Ἔριν καλασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
Αὐτοῖν γενοίτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
Ἥς νῦν ἔχονται, καπαναιρεῖνται δόρυ·
Ὡς ὅτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει,
Μείνειεν, ὅτ' ἂν οὐξελήλυθὼς πόλιν
Ἔλθοι πότ' αὖθις, οἵγε τὸν φύσαντ' ἐμὲ
Οὕτως ἀτίμως παλρίδος ἐξωθέμενον
Οὐκ ἔσχον, ὀδ' ἤμυναν· ἀλλ' ἀνάσσαλος
Αὐτοῖν ἐπέμφθην, καξεκηρύχθην φυγάς.
Εἴποις ἂν ὡς θέλονλι τἄτ' ἐμοὶ τότε
Πόλις τὸ δῶρον εἰκότως καλήνυσεν.
Οὐ δῆτ'· ἐπεί τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν
Ὀπηνίκ' ἔζει † θυμὸς, ἥδιστον δέ μοι
Τὸ καλθανεῖν ἦν, καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις,

* Aldus, Ἄμφω δ'. † Aldus, ἴζη.

426. Ἀνδρῶν θεωρῶν] παρὰ τῶν θεωρῶν κλύσα.
427. Ἐφ' ἡμῖν] ἀντὶ τοῦ, δι' ἐμέ.
428. Ὡς φασιν] οἱ θεωροί.
435. Ἐν δ' ἐμοὶ τέλος] ἐν μηδενὶ ἑτέρῳ τὸ τέλος αὐτοῖς ἀποβαίη τῆς μάχης ἢ ἐν ἐμοί. Οἷον, μηδεὶς ἄλλος κύριος γένοιτο ὥστε διαλῦσαι τὴν ἔριν αὐτῶν, ἢ ἐγώ.
437. Καπαναιρεῖνται δόρυ] κατ' ἀλλήλων ἐπαίρουσιν.
438. Ὡς ὅτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα] εἰ γὰρ ἐν τῇ ἐμῇ ἐξουσίᾳ γένοιτο, οὐδὲ εἷς αὐτῶν ζήσεται.
433. Αὐτοῖν ἐπέμφθην] τὸ ἐφ' ἑαυτοῖς οὐκ ἐπήρκησαν· ἐνῆν γὰρ αὐτοῖς τὸ ἐφ' ἑαυτοῖς τοῦτο πρᾶξαι, ὡς αὐτάρκως κεκολασμένην τῇ πηρώσει.
444. Θέλονλι τἄτ' ἐμοὶ] τὸ ἐξορισθῆναι.

Οὐδεὶς ἔρωλος τῶδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν·
Χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων.
Καὐμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόνλά μοι
Μείζω κολασὴν τῶν πρὶν ἡμαρλημένων,
Τοληνίκ' ἤδη τῦτο μὲν πολις βίᾳ
Ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δ' ἐπωφελεῖν
Οἱ τῦ πάλρὸς τῷ πάλρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν
Οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπεις μικρῦ χάριν
Φυγάς σφιν ἔξω πλωχὸς ἠλώμην ἐγώ.
Καὐκ ταῖνδε δ' ἔσαιν πάρθένοιν, ὅσον φύσις
Δίδωσιν αὐτᾶν, καὶ τροφὰς ἔχω βίᾳ,
Καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένεις ἐπάρκεσιν·
Τὼ δ' ἀντὶ τῦ φύσανλος εἱλέσθην θρόνεις
Καὶ σκῆπρα κραίνειν, καὶ τυραννεύειν χθονός.
Ἀλλ' ἔτι μὴ λάχωσι τῦδε συμμάχε,
Οὔτέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
Ὄνησις ἥξει· τῦτ' ἐγ' ᾠδα τῆσδέ γε
Μανλεῖ' ἀκέων, συννοῶν τά τ' ἐξ ἐμῦ
Παλαίφαθ', ἅ μοι Φοῖβος ἤνυσέν πολε.
Πρὸς ταῦτα, καὶ Κρέονλα πεμπόνλων ἐμὲ
Μαςῆρα, κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
Ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέληλέ με
Σὺν ταῖσι ταῖς σεμναῖσι δημόχοις θεαῖς

449. Οὐδεὶς ἔρωλος τῦδε] τύτῳ τῦ ἔρωλος οὐδείς με ἐποίει ἀπολαῦσαι, τῦ ἀποθανεῖν δὲ φησιν.

450. Ὁ μόχθος ἦν πέπων] ὅτε θυμὸς ἦν πέπειρος.

451. Καὐμάνθανον τὸν θυμὸν] ὅτε ἐκεῖνοι ἔγνωσαν πέψανλά με τὸν θυμόν.

461. Τὼ δ' ἀντὶ τῦ φύσανλος] ἐκεῖνοι οἱ ἄρρενες δηλονότι.

463. Λάχωσι τῦδε] ἀντὶ τῦ, ἐμῦ.

465. Ἐγ' ᾠδα] ἐγὼ οἶδα.

470. Ἐὰν γὰρ ὑμεῖς] εἰ ὑμεῖς συμβάλλεσθέ μοι, ἐαυτοῖς συμβάλλεσθε· χρησμὸς γὰρ ἦν ὡς ἂν οἱ Ἀθηναῖοι τῷ τάφῳ αὐτῦ ἐγκρατεῖς γένωνται, ἔσεσθαι αὐτοῖς ποτὲ σωτὴρ πολιορκυμένοις ὑπὸ Θηβαίων εἴτε κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, εἴτε καθ' ἕτερον. Ταῦτα δὲ εἰκὸς ποιητικώτερον ὑπὸ τῦ Σοφοκλέους πεπλάσθαι, ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν Ἀθηναίων· πολλαχῦ γὰρ οἱ ποιηταὶ χαρίζονται ταῖς πατρίσιν ἵνα.

475. Ἐπὶ

Ἀλκὴν ποιεῖσθαι, τῇδε μὲν πόλει * μέγαν
Σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους.
ΧΟΡ. Ἐπάξιος μὲν Οἰδίπους καλοικλίσαι
Αὐτός τε, παῖδες θ' αἱδ'· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
Σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
Παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ ξύμφορα.
ΟΙΔ. Ὦ φίλταθ', ὡς νυν † πᾶν τελεῖνῃι, προξένει.
ΧΟΡ. Θῦ νυν ‡ καθαρμον τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
Τὸ πρῶτον ἵκου καὶ καλέσειψας πέδον.
ΟΙΔ. Τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκελε.
ΧΟΡ. Πρῶτον μέν, ἱερὰς § ἐξ ἀειῤῥύτου χοὰς
Κρήνης ἐνέγκου δι' ὁσίων χειρῶν θίγων.
ΟΙΔ. Ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήραιον λάβω;
ΧΟΡ. Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη,
Ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφισόμους.
ΟΙΔ. Θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν; ἢ ποίῳ τρόπῳ;
ΧΟΡ. Οἰὸς νεαρᾶς οἰοπόκῳ || μαλλῷ λαβών §§.

* Aldus, τῇδε τῇ πόλει. † Turn. ὥς νυν. ‡ Turn. νυ.
§ Turn. in marg ἱερᾶς. || Turn. in marg νεοτόκῳ. §§ Turn. in marg. βαλών.

475. Ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς] ὅτι δὲ σώζειν ὑπισχνῆ τὴν πόλιν ὑποθέσθαι σοὶ βούλομαι τὰ χρήσιμα. Ἀτεχνῶς δὲ πάνυ τῇ συλλήξει· καὶ πιθανὴ λοιπὸν ἡ χάρις τῶν ἐγχωρίων ἀνδρῶν. Παραινῶσι γὰρ αὐτὸν καθαρσίων τυχεῖν, ἵνα ἦτον πως ἐναγὴς φαίνοιτο.

478. Προξένει] λέγε μοι καὶ πάρεχε τὰ χρήσιμα· ὑ γὰρ ὀκνήσαιμι τελεῖν· ἡ, πρόξενος ἐμοὶ καὶ φίλος γενῦ, ὑποσχόμενος πᾶν ὃ λέγω ποιήσειν.

480. Καλέσειψας] καλεβάτευσας ἀπὸ τῦ σείω. Γράφεται καὶ καλάσεψον· ἤγουν, μεθ' ἱκεσηρίων ἀφηγῦ. Ἄλλως· καλάσεψον· καθικέτευσον, μετὰ ἱκεσηρίων ἀφίκου· ἐὰν δὲ γράφηται καλέσειψας, οἷον, καλεβάτευσας· ὃ καὶ σαθανώτερον. Διὸ αὐτὸ γὰρ τῦτο κελεύουσιν αὐτῷ καθαίρεσθαι ὅτι εἰς ἄβαλον ἐπέβη τόπον τῦ ἱερῦ τῶν Σεμνῶν.

482. Πρῶτον μὲν ἱερὰς ἐξ ἀειῤῥύτου] ἐξ ἀενάου πηγῆς ὕδωρ ἄρυσαι, καὶ ὕτω χοὰς ταῖς Θεαῖς ποίησον ἀπὸ τῶν κρατήρων, πλήσας αὐτὺς, ἀπὸ τῦ ἀνληθέντος ὕδατος.

484, Ὅταν δὲ τῦτο χεῦμ' ἀκήραιον λάβω] ἀντὶ τῦ, καὶ ὅταν ἀρύσωμαι, τί πράξω;

485. Ἀνδρὸς εὔχειρος] εὐπαλάμου, κατὰ τὴν μεβάληψιν· ἐπὶ τὸν Δαίδαλον ἡ ἀναφορα, περὶ ὃ Φερεκύδης φησὶν ὕτω· "Μηλίνῳ δὲ τῷ Ἐρεχ-"θέως καὶ Ἰφινόη γίγνεται Δαίδαλος, ἀφ' ὗ ὁ "δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνησι."

486. Καὶ λαβὰς ἀμφισόμους] Τὰ ὦτα διὰ τὴν περίοδον, ὧν ἐχει λάβεσθαι. Ἀμφισόμους δὲ τὰς ἐκαλέρωθεν ἐχομαμένας, ἢ διὰ τὸ ἐκαλέρωθεν τῇ χόμαλος ταύτας εἶναι· ἢ τὰς περισωπά τινα θηρίων ἐκαλέρωθεν ἐχύσας· ἔρεψον δὲ τῶν κρατήρων τὴν κεφαλήν.

488. Οἰοπόκῳ μαλλῷ λαβών] οἷον, γολισ-

ΟΙΔ. Εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή;
ΧΟΡ. Χοὰς χέασθαι σάνλα πρὸς πρώτην ἕω.
ΟΙΔ. Ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τόδε;
ΧΟΡ. Τρισσάς γε πηγὰς, τὸν τελευταῖον δ' ὅλον.
ΟΙΔ. Τῷ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε.
ΧΟΡ. Ὕδαλος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
ΟΙΔ. Ὅταν δὲ τέτων γῆ μελαμφυλλος τύχῃ;
ΧΟΡ. Τρὶς * ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
Τιθεὶς ἐλαίας, τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιᾶς.
ΟΙΔ. Τέτων ἀκέσαι βέλομαι· μέγιστα γάρ.
ΧΟΡ. Ὡς σφας καλέμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
Στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον,
Αἰτῇ σύ γ' αὐτὸς, εἴ τις ἄλλος ἀντὶ σέ,
Ἄπυρα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν.

* Ald. Turn, Τρεῖς.

μιν καὶ κροκισμῷ λαβὼν σέφον· ἢ ἐρίῳ σέφον· ὅτι δὲ σέμμαλα ἔλεγον τὰ ἔρια· καὶ παρ' Εὐριπίδῃ,

"Ὠι σέμμαλα ξήνασ' ἐπέκλωσε θεά."

490. Πρὸς πρώτην ἕω] πρὸς τὴν ἀναλολὴν ἢ περὶ τὸν ὄρθρον· καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἐκθύσεις πρὸς ἥλιον ἐποιοῦντο· καθάπερ καὶ ἐν Ἡλέκτρᾳ φησί·

"Τοιαῦτά τυ παρόντος, ἡνίχ' ἡλίῳ
"Δείκνυσι τῶναρ, ἔκλυον ἐξημμένα."

Καὶ οἱ τὰς καθαρμὰς δὲ ἐπιτελοῦντες πρὸς τὴν ἕω ἵστανται. Κραλίνος ἐν Χείρωνι, "Ἄγε δὴ "πρὸς ἕω πρὸ τῶν ἀπάντων ἴσω, καὶ λάμψανε "χερσὶ σχῖνον μεγάλην."

491. Χέω τόδε] τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῶν κραλήρων χέω.

492. Τρισσάς γε πηγὰς] ἀντὶ τοῦ, τὸ ὕδωρ ἀπὸ τριῶν πηγῶν.

Ib. Τὸν τελευταῖον] τὸν ὕστερον κραλῆρα.

494. Ὕδαλος, μελίσσης] ὕδαλος καὶ μέλιτος· λείπει δὲ ὁ καί· ἀπὸ γὰρ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. Καὶ ἐν Ἐρεσσαῖς, "Γλῶσσης μελίσσης "τῶ καλερρυτκότι." βέλτιαι δὲ λέγειν τὸ μελίκραλον. Ἄλλως. Ὕδαλος, μελίσσης, ἤγουν, μέλιτος· ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον, ὡς ἡ Ἐρεσσαῖς, Γλώσσης, καὶ τὰ ἑξῆς.

Ib. Μηδὲ προσφέρειν μέθυ] ἄοινοι γὰρ αἱ θεαί.

495. Ὅταν δὲ τέτων γῆ] ὅταν δὲ τὰς χοὰς χέωμεν ἐπὶ γῆς, τί χρὴ με ὕστερον δρᾶσαι;

496. Τρὶς ἐννέ' αὐτῇ] τρὶς ἐννέα τιθεὶς κλῶνας ἐλαίας, ταύτας ποιῶ τὰς εὐχάς.

498. Τέτων ἀκῶσαι] ἡδέως ἀκύσαιμι τῶν εὐχῶν· μέγιστον γὰρ ταύτας μαθεῖν.

499. Ὡς σφας καλῶμεν] ὡς καλῶμεν αὐτὰς, Εὐμενίδας δηλονότι, ὕτως αὐτὰς καλῶν καξευμενῶν, καὶ ἵλεως ποιούμενος, ἱκέτευε αὐτὰς δέχεσθαί σε τὸν ἱκέτην ἐπὶ σωτηρίᾳ, ἐξ εὐμενῶν στέρνων· οἷον, μὴ ἐξ ἐπιπολῆς, ἀλλ' ἐνδιαθέτως.

501. Αἰτῇ σύ γ' αὐτὸς] οἷον, ἢ σὺ ταῦτα ποίει, ἢ ἄλλος τις ὑπὲρ σῦ ταῦτα ποιείτω.

502. Ἄπυρα φωνῶν] ἀνήκουστα· ἀντὶ τοῦ, ἡρέμα καὶ συνόμως. Τοῦτο ἀπὸ τῆς δρωμένης Θυσίας ταῖς Εὐμενίσι φησί· μετὰ γὰρ ἡσυχίας τὰ ἱερὰ δρῦσι· καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπὸ Ἡσύχης καλεγόμενοι θύουσιν αὐταῖς, καθάπερ Πολέμων

Ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄχροφος· καὶ ταῦτά σοι
Δράσαν]ι θαῤῥῶν ἂν παραιαίμην ἐγώ·
Ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἄν, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοί.
ΟΙΔ. Ὦ παῖδε, κλύε]ον τῶνδε προσχώρων ξένων;
ΙΣΜ. Ἠκού]αμέν τε, χὤ, τι δεῖ πρόσασσε δρᾶν.
ΟΙΔ. Ἐμοὶ μὲν ἐχ ὁδῶλά· λείπομαι γὰρ ἐν
Τῷ μὴ δύνασθαι μήθ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.
Σφῶν * δ' ἑτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
Ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
Ψυχὴν τάδ' ἐκ]είνουσαν, ἢν εὔνους πάρῃ.
Ἀλλ' ἐν τάχει τὶ πράσσε]ον· μόνον δέ με
Μὴ λείπετ'· ἐ γὰρ ἂν σθένοι τὐμὸν δέμας
Ἔρημον ἕρπειν, ὅδ' ὑφηγη]οῦ γ' ἄνευ †.
ΙΣΜ. Ἀλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
Χρῆ ῎ζαι μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.
ΧΟΡ. Τῦ 'κεῖθεν ἄλσυς, ὦ ξένη, τοῦδ'· ἢν δέ τυ
Σπάνιν τίν' ἴσχῃς, ἔς' ἔποικος, ὃς φράσει.

* Ald. Σφῶν. † Turn. δ' ἄνευ.

μων ἐν τοῖς περὶ Ἐραιοσθένην φησὶν, οὕτω, Τὸ δὲ τῶν Εὐπαλιδῶν γένος ὁ μελέχει τῆς θυσίας ταύτης· εἶτα ἑξῆς, τῆς δὲ πομπῆς ταύτης Ἡσυχίδαι. Ὁ δὲ γένος ἐστὶ παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, καὶ τὴν ἠγεμονίαν ἔχει. Καὶ προθύονται περὶ τῆς θυσίας ταύτης κριὸν Ἡσύχῳ ἱερεῖ ἥρωϊ, τοῦτον οὕτω καλοῦντες διὰ τὴν εὐφημίαν· ὃ τὸ ἱερὸν ἐστι παρὰ τὸ Κυδώνιον, ἐκτὸς τῶν ἐνεία πυλῶν. Καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ἑπταικαιδεκάτῃ περὶ τοῦτων Ἡσυχιδῶν γένος καὶ τῆς ἱερᾶς φησί· καὶ Καλλίμαχος·

" Νηφάλιαι καὶ τῆσιν ἀεὶ μελιηδέας ἄμπας
" Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδαι."

504. Παραιαίμην ἐγώ] ὡς καθαρθείη.

505. Δειμαίνοιμ' ἄν] μὴ καθαρθείη.

508. Οὐχ ὁδωτά] ἐκ ἐν ὁδῷ, οὐδὲ ἀνυσά, οἷον, ὁ βαδίσεα μοι, οὐδὲ πρακτέον ταῦτα· λείπομαι γὰρ τῆς πράξεως ὑπὸ δύο κακῶν, τοῦ τε μὴ δύνασθαι καὶ τοῦ μὴ ὁρᾶν.

510. Σφῶν δ' ἑτέρα] εἰρήκεσαν γὰρ ὅτε ἄλλως ἔχεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν καθαρμὸν ποιήσασθαι.

512. Ψυχὴν τάδ' ἐκλείνουσαν] τελαμένας καὶ συνθέντως δρᾶσαν καὶ διακονοῦσαν.

515. Οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ] ἄνευ χειραγωγοῦ· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἕρπειν· ἐκ ἰσχύω βαδίζειν.

517. Χρῆ ῎ζαι μ' ἐφευρεῖν] χρεία ἔζαι· κατὰ συναλοιφὴν χρῆ ῎ζαι, ἀντὶ τοῦ, χρεία ἔζαι. Δηλοῦται δὲ ταὐτὸν τῷ δήσει· καὶ ἐν Τριπτολέμῳ·

" Χρῆ ῎ζαι δέ σ' ἐνθένδε αὖθις."

Ib. Τοῦτο βούλομαι μαθεῖν] ἔνθα τὸ ὕδωρ ἐστὶν, ὡδέως ἂν εἰδείην.

518. Τῦ 'κεῖθεν ἄλσυς] τὸ ἐκεῖθεν τοῦ ἄλσυς τούτυ, ἐὰν δέ τι τούτων ἀγνοῇς, παρά τινος τῶν ἐπιχωρίων τοῦτο μαθήσῃ.

518, 519. Ἢν δέ τυ Σπάνιν τίν' ἴσχῃς] ἀντὶ

ΙΣΜ. Χωροῖμ' ἂν εἰς τόδ', Ἀνλιγόνη· σὺ δ' ἐνθάδε
Φύλασσε πα[έρα τόνδε. "Τοῖς τεκοῦσι γὰρ
"Οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνε μνήμην ἔχειν."

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡ. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν,
Ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν,
Ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι.

ΟΙΔ. Τί τοῦτο;

ΧΟΡ. Τᾶς δειλαίας ἀπόρυ φανείσας
Ἀλ[ηδόνος, ᾇ ξυνέσας.

ΟΙΔ. Μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξῃς
Τᾶς σᾶς· πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ.

ΧΟΡ. Τό τοι πολύ καὶ μηδαμᾶ λῆγον
Χρῄζω, ξέν', ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι.

ΟΙΔ. Ἰώ μοι.

ΧΟΡ. Στέρξον, ἱκ[εύω.

ΟΙΔ. Φεῦ, φεῦ.

ΧΟΡ. Πείθυ· κἀγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρῄζεις.

ΟΙΔ. Ἤνε[κον κακότητ'*, ὦ ξένοι, ἤνεγ-
κον, ἄκων μέν, θεὸς ἴσ' ὁ·

* Ald. κακότατ'.

ἀντὶ τοῦ, εἴ τι τῆς εἰδήσεως ἀγνοῆς περὶ τὸν τόπον.

521. "Τοῖς τεκοῦσι γὰρ"] ὅταν τὶς ὑπὲρ γονέων πονῇ, μὴ ἡγείσθω πόνον εἶναι τὸν κάματον.

523. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι] τῆς Ἰσμήνης ἀποστάσης, ὁ Χορὸς ἐρωτᾷ τὸν Οἰδίποδα, καί φησι, τὸ ἐπεγείρειν μὲν καὶ ἀνακινεῖν τὰ πάλαι συμβάντα δυσχερὲς, ὅμως δὲ μαθεῖν ἐπιθυμᾷ τὴν αἰτίαν τῆς πηρώσεως. Καὶ ἐκ παθητικά. Καλλίμαχος·

"Τί δάκρυον εἶδον ἐγείρεις;"

526. Τί τοῦτο] οἷον, τί βούλει πυθέσθαι;

527. Τᾶς δειλαίας ἀπόρυ] περὶ τῆς ἐγκειμένης σοι ἀλ[ηδόνος ἡδέως ἂν πυθοίμην· ἔθαθεν δὲ ἡ Περι.

529. Μὴ πρὸς ξενίας] μὴν πρὸς τῆς σῆς ξενίας ἀναπλύξῃς μου τὰ ἀναιδῆ ἔργα· ἢ, ὐ μὴ τὰς προξενίας σε ἐπὶ ἔργα ἀναιδῆ καλαγάγῃς. Οἷον, εἰ μὴ κατὰ τὴν προξενίαν τὴν σὴν ἔργον γένοιτο φαύλων ἀκροατὴς, ἀναπλύξαι καὶ φανερῶσαι τὰ κατ' ἐμὲ βληθείς.

531. Τό τοι πολύ] τὸ ἀδιάλειπτον κακὸν τὸ κατὰ τὴν πήρωσιν χρῄζω ἀκοῦσαι.

534. Στέρξον, ἱκ[εύω] στέρξον ὃ λέγω, καὶ μὴ ἀποσταφῇς τὴν αἰτίαν εἰπεῖν· ὃ ἐσι, πρόσδεξαι ἃ λέγω.

536. Πείθυ· κἀγὼ γὰρ] πείσομαι, δηλονότι εἰς ὅσον βούλει.

540. Ἀλλ'

Τέτων δ' αὐθαίρεϛον ὐδέν.
ΧΟΡ. Ἀλλ' ἐς τί;
ΟΙΔ. Κακᾷ μὲν εὐνᾷ πόλις ὐδὲν ἴδρις
Γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ.
ΧΟΡ. Ἦ μηϱόθεν, ὡς ἀκύω,
Δυσώνυμα λέκϱ' ἐπλήσω;
ΟΙΔ. Ὤμοι, θάναϛος μὲν τάδ' ἀκύειν,
Ὦ ξεῖν'· αὗται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ.
ΧΟΡ. Πῶς φῄς;
ΟΙΔ. Παῖδες, δύο δ' ἄται.
ΧΟΡ. Ὦ Ζεῦ.
ΟΙΔ. Μαϱὸς κοινᾶς ἀπέβλαψεν ὠδῖνος.
ΧΟΡ. Αὐτὰϱ εἰσὶν * ἀπόγονοί τε καὶ
Κοιναί γε πατϱὸς ἀδελφαί.
ΟΙΔ. Ἰώ.
ΧΟΡ. Ἰὼ δῆτα.
ΟΙΔ. Μυρίων ἐπισροφαί κακῶν.
ΧΟΡ. Ἔπαθες;
ΟΙΔ. Ἔπαθον ἄλας' ἔχειν.
ΧΟΡ. Ἤρεξας;
ΟΙΔ. Οὐκ ἔρεξα.
ΧΟΡ. Τί γάρ;
ΟΙΔ. Ἐδεξάμην δῶρον,
Ὅ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος

* Ald. Σαί τ' ἄϱ' εἰσ'.

540. Ἀλλ' ἐς τί] συγχωρήσει σοι τὰ πράγματα;
541. Οὐδὲν ἴδρις] οἷον, ὐδὲν εἰδυῖα, ἡ πόλις ἐνδησέ με τῇ τῦ γάμυ ἄτῃ.
555. Ἐπισροφαὶ κακῶν] συναθροίσεις, πλήθος.
561. Ἐδεξάμην δῶρον] τὸν γάμον τῆς μητρὸς (φησὶν, ἀντὶ τῆς λύσεως τῦ αἰνίγματος δῶρον ἐδεξάμην· ὃ μήποτε ὤφελον λαβεῖν· ἀντὶ δὲ τῦ εἰπεῖν, μήποτε ὤφελον ἐγὼ παρὰ τῆς πόλεως ἐξαίρετον λαβεῖν, ὕτως εἶρηκεν, ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι.

574. Καὶ

Ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι.
ΧΟΡ. Δύσανε, τί γάρ; ἔθω φόνον;
ΟΙΔ. Τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;
ΧΟΡ. Παλρός;
ΟΙΔ. Παπαῖ· δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον.
ΧΟΡ. Ἔκανες;
ΟΙΔ. Ἔκανον· ἔχει δέ μοι
ΧΟΡ. Τί τοῦτο;
ΟΙΔ. Πρὸς δίκας τί.
ΧΟΡ. Τί γάρ;
ΟΙΔ. Ἐγὼ φράσω.
Καὶ γὰρ ἄλλους ἐφόνευσα κἀπώλεσα *,
Νόμῳ δὲ καθαρὸς, ἀϊδρις εἰς τόδ' ἦλθον.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμῖν Αἰγέως γόνος
Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἀποσταλεὶς † πάρα.
ΘΗΣ. Πολλῶν ἀκύων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ
Τὰς αἱμαλήρας ὀμάτων διαφθορὰς,
Ἔγνωκά σ', ὦ παῖ Λαΐου, τανῦν θ' ὁδοῖς
Ἐν ταῖσδ' ἀκύων, μᾶλλον ἐξεπίσαμαι.
Σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύσηνον κάρα
Δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὃς εἶ· κωί σ' οἰκτίσας
Θήλω σ' ἐρέσθαι ‡, δύσμορ' Οἰδίπου· τίνα
Πόλεως ἐπέσης προσροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων
Αὐτός τε χὴ σὴ δύσμορος παρασάτις,

* Ald. Καὶ ἀπάλεσα. † Ald. ἀπεστάλη. ‡ Ald. Θέλω τί ἔρεσθαι.

574. Καὶ γὰρ ἄλλους ἐφόνευσα] τοὺς παρόντας σὺν τῷ Λαΐῳ· ἦγεν, ὡς ἄλλους φονεύσας, ἀθῷός εἰμι καὶ ὁ γέγονα ἔνοχος τῇ μύσει· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ παλρός· ὁ γὰρ ἤδειν.

578. Πολλῶν ἀκύων] χρηστὸς ὁ Θησεὺς τὸ ἦθος εἰσάγεται, καὶ ἔχει καὶ ἐπὶ τούτῳ τῆς οἰκονομίας δεξιώματα.

585. Προσροπὴν] ὠφέλειαν.

589. Ὦ

Δίδασκε· δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
Λέξας, ὁποίας ἐξαφισαίμην ἐγώ.
Ὡς οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
Ὥσπερ σὺ, χὤτις πλεῖς' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
Ἠθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ μῷ κάρᾳ.
Ὥςε ξένον γὰρ ὐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν,
Ὑπεκλραποίμην μὴ ὐ συνεκσώζειν σ'· ἐπεὶ
Ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χὤτι τῆς ἐς αὔριον
Οὐδὲν πλέον μοι σῦ μέτεσιν ἡμέρας.
ΟΙΔ. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
Παρῆκεν, ὥςε βραχέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι.
Σὺ γάρ μ' ὅς εἰμι, κἀφ' ὅτι * πατρὸς γεγὼς,
Καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκὼς κυρεῖς.
Ὡς' ἐσί μοι τὸ λοιπὸν ὐδὲν ἄλλο, πλὴν
Εἰπεῖν ἃ χρῄζω χῷ λόγος διέρχεσθαι †.
ΘΗΣ. Τοῦτ' αὐτό νῦν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω.
ΟΙΔ. Δώσων ἱκάνω τὐμὸν ἄθλιον δέμας
Σοὶ δῶρον, ὐ σπυδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
Κέρδη πατ' αὐτοῦ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή.
ΘΗΣ. Ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;
ΟΙΔ. Χρόνῳ μάθοις ἂν, ὐχὶ τῷ παρόντι πυ.
ΘΗΣ. Ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεσθαι;
ΟΙΔ. Ὅταν θάνω γὼ, καὶ σύ μυ ταφεὺς γένῃ.
ΘΗΣ. Τὰ λοίσθι' αἰτῇ τοῦ βίυ· τὰ δ' ἐν μέσῳ
Ἢ λῆσιν ‡ ἴσχεις, ἢ δι' ὐδενὸς ποιῇ·

* Ald. κἀπό τυ. † Ald. Turn. in marg. διοίχεσθαι. ‡ Turn. λῆσιν.

589. Ὡς ἐπαιδεύθην] τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι.
593. Μὴ ὐ συνεκσώζειν] συνίζησις.
608. Προσφορὰ] προσθήκη, προσδοσις. τὸ δὲ δηλώσεσθαι, ἀντὶ τοῦ, δηλωθήσεσθαι.
610. Τὰ λοίσθι' αἰτῇ τοῦ βίυ] γράφεσθαι, τὰ λοίσθι' ἄρ' αἰτῇ τοῦ βίυ.
1b. Τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆσιν ἴσχεις] τοῦ ζῆν, ἢ ἐπιλέλησαι, ἢ ὐ φροντίζεις.

ΟΙΔ. Ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται.
ΘΗΣ. Ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαίρη χάριν.
ΟΙΔ. Ὅρα γεμήν· ὡ σμικρός ἐς' * ἀγὼν ὅδε.
ΘΗΣ. Πότερα δὲ † τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ μᾶ λέγεις; 615
ΟΙΔ. Κεῖνοι κομίζειν' κεῖσ' ἀναγκάζουσί με.
ΘΗΣ. Ἀλλ' εἰ θέλοιεν ‡, ὐδέ σοι φεύγειν καλόν.
ΟΙΔ. Ἀλλ' ὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν.
ΘΗΣ. Ὦ μῶρε· "θυμὸς δ' ἐν κακοῖς ὡ ξύμφορον."
ΟΙΔ. Ὅταν μάθης μᾶ, νουθέτει· τανῦν δ' ἔα. 620
ΘΗΣ. Δίδασκ'· ἄνευ γνώμης γὰρ ὤ με χρὴ λέγειν.
ΟΙΔ. Πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.
ΘΗΣ. Ἦ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;
ΟΙΔ. Οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τοῦτο γ' Ἑλλήνων θροεῖ.
ΘΗΣ. Τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; 625
ΟΙΔ. Οὕτως ἔχει μοι· γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
Πρὸς τῶν ἐμαυτῷ σπερμάτων· ἔξιν δέ μοι
Πάλιν καλεῖν μήποτ', ὡς παλροκλόνῳ.
ΘΗΣ. Πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίαθ' ὡς' οἰκεῖν δίχα;
ΟΙΔ. Τὸ θεῖον αὐτὲς ἐξαναγκάσει σόμα. 630
ΘΗΣ. Ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρησηρίων;
ΟΙΔ. Ὅτι σφ' ἀνάγκη τῆδε πληγῆναι χθονί.
ΘΗΣ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά;
ΟΙΔ. Ὦ φίλαι' Αἰγέως παῖ, μόνοις ὡ γίνεται

* Turn. ὡ σμικρὸς γάρ ἐς'. Ald. ὡ σμικρὸς ὢν. † Ald. Πότερα τὰ.
‡ Ald. Θέλοντ' ἂν γ' ὐδέ.

612. Ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα] διὰ τῦ τέλως (φησὶ) καὶ τὰ μέσα τῦ βίυ εὐτυχήσει· προσδοκᾶν γὰρ σὺ ὠφεληθήσεσθαι ὑπ' ἐμῦ ὅταν ἀποθάνω, ζῶλά με γηροβοσκήσεις.

613. Ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ] βραχὺ δῶρόν με αἰτεῖς, τὸ ἐν Ἀθήναις θάψαι σε.

619. Θυμὸς δ' ἐν κακοῖς] γνωμικόν.

629. Πῶς δῆτά σ' ἂν] πῶς δῆτα ἄν (φησὶ) μεταπέμψαιτο ἄν σε, εἰ μὴ ἐγι δυνατὸν κατελθεῖν, διὰ τὸ παλροκλόνον εἶναι; ὁ δέ φησι, τὸ θεῖον αὐτῦς ἐξαναγκάσει τῦτο πράττειν.

632. Τῆδε πληγῆναι χθονί] ἀντὶ τῦ, ὑπὸ ταύτης τῆς χθονὸς πληγῆναι.

646. Ἐν

Θεοῖς τὸ γῆρας *, ὐδὲ καθανεῖν ποτέ.
" Τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος·
" Φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος·
" Θνήσκει δὲ πίστις, βλασάνει δ' ἀπιστία.
" Καὶ πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσι
" Φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
" Τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
" Τὰ τερπνὰ πικρὰ γίνεται, κἄυθις φίλα."
Καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ
Καλῶς τε πρὸς σὲ, μυρίας ὁ μυρίος
Χρόνος τεκνῶται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν,
Ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
Ἐν δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ σμικρᾶς λόγου †·
Ἵν' οὐ μὸς εὔδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς
Ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
Εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς, χὠ Διὸς Φοῖβος σαφής.
Ἀλλ' ἐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη.
Ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
Πιστὸν φυλάσσων· κἄποτ' Οἰδίπου ἐρεῖς
Ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
Τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.
ΧΟΡ. Ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
Γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο.
ΘΗΣ. Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι

* Ald. Θεοῖσι γῆρας. † Turn. in marg. μακρᾶς χρόνου.

646. Ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα] τὰ νῦν ξύμφωνα λέγει, ἐπεὶ ὅπως ἦν ἔχθρα Θηβαίοις καὶ Ἀθηναίοις.

650. Φοῖβος σαφὴς] ἀντὶ τοῦ, ἀληθὴς, ὡς καὶ Ὅμηρος·
" Ἐπισάμενος σάφα εἰπεῖν."—
ἀντὶ τοῦ, ἀληθῶς.

657. Ἐφαίνετο] ἀντὶ τοῦ, ἀνεφαίνετο. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ·
——" καὶ εἰρέτο δεύτερον αὖτις."

Τοιῦδ', ὅτῳ * πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος
Κοινὴ παρ' ἡμῖν † αἰέν ἐσιν ἑσία;
Ἔπειτα δ' ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
Γῇ τῇδε ‡ κἀμοὶ δασμὸν ὐ σμικρὸν τίνει.
Ἃ γὼ σεβασθεὶς §, ὅποτ' ἐκβαλῶ χάριν
Τὴν τῇδε, χώρᾳ δ' ἔμπαλιν καθοικιῶ·
Εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν
Τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμὲ σείχειν μέτα
Τόδ' ἡδύ, τέτων, Οἰδίπυς, δίδωμί σοι
Κρίναντι χρῆσθαι· τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.

ΟΙΔ. Ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιέτοισιν εὖ.

ΘΗΣ. Τί δῆτα χρῄζεις; ἐς δόμυς || σείχειν ἐμές;

ΟΙΔ. Εἴ μοι θέμις γ' ἦν· ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὅδε.

ΘΗΣ. Ἐν ᾧ τί πράξεις; ὐ γὰρ ἀνῆσήσομαι.

ΟΙΔ. Ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗΣ. Μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνεσίας.

ΟΙΔ. Εἰ σοίγ' ἅπερ φῂς ἐμμένοι τελεῦνῆί μοι.

ΘΗΣ. Θάρσει τὸ τῇδέ γ' ἀνδρὸς, ὅ σε μὴ προδῷ.

ΟΙΔ. Οὕτοι σ' ὑφ' ὅρκυ γ' ὡς κακὸν πισώσομαι.

ΘΗΣ. Οὔκυν πέρα γ' ἂν ὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.

* Ald. ὅτῳ. † Turn, Κοινή τ' ἄρ' ἡμῖν. ‡ Turn. in marg. Τῇ γῇ τε.
§ Ald. σεβισθεὶς. || Ald. ἢ δόμυς.

659. Τοιῦδ', ὅτυ] φίλυ δηλονότι.

Ib. Ἡ δορύξενος] φίλος. ἁπλοϊκώτερον δορυξένυς καλοῦσι καὶ τὰς ὁπωσδηποῖν ἐπιξενωθείσας, ἢ ἐπιγαλικὰς καὶ πολεμίοις φίλας.

663. Οὔποτ' ἐκβαλῶ χάριν] ὐ καλαφρονῶ τῆς εἰς αὐτὸν χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῦ ἐναντίυ ὑποδέχομαι.

665. Σέ νιν] σὲ τὸν Χορόν.

666. Εἶτ' ἐμῷ σείχειν μέτα] εἰς τὸ ἄζυ δηλονότι.

668. Συνοίσομαι] συμπεράξομαι, ὡς σὺ βύλει.

674. Μέγ' ἂν λέγοις δώρημα] εἰ ἐμμένοι σοι τὰ ἐπαγγελθέντα, ἢ, εἰ δύναιο κραιεῖν τῶν ἐχθρῶν ἐνθάδε μένων, μέγα ἂν δώρημα λέγοις τῆς ἐνταῦθα διαιρέσεως.

676. Τὸ τῇδέ γ' ἀνδρὸς] ἐφ' ἑαυτῷ ποιῆται τὴν δεῖξιν ὁ Θησεύς.

677. Οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκυ γ' ὡς κακὸν πισώσομαι] ὐ πίσιν (φησὶ) δι' ὅρκυ ἐπιθεῖναί σε παρακελεύσομαι. πρὸς ὃ ἐπάγει, Οὔκυν πέραν γ' ἂν ὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις. τυτέστιν, ὐκ ἂν πλέον λάβοις ἐρκίσας με, ἢ λόγῳ πισεύσας μοι.

680. Ὅκως

ΟΙΔ. Πῶς ἦν ποιήσεις;

ΘΗΣ. Τῷ μάλις' ὄκνος σ' ἔχει. 680

ΟΙΔ. Ἥξουσιν ἄνδρες.

ΘΗΣ. Ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσαι μέλον.

ΟΙΔ. Ὅρα με λείπων.

ΘΗΣ. Μὴ δίδασχ' ἃ χρή με δρᾶν.

ΟΙΔ. Ὀκνοῦντ' ἀνάγκη. 685

ΘΗΣ. Τἀμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ.

ΟΙΔ. Οὐκ οἶσθ' ἀπειλάς;

ΘΗΣ. Οἶδ' ἐγώ σε μή τινα
Ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.
Πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη 690
Θυμῷ καληπείλησαν· "ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν
"Αὐτὸς γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα."
Κείνοις δ' ἴσως κεἰ δεινὰ ἐπερρώσθη λέγειν,
Τῆς σῆς ἀγωγῆς (οἶδ' ἐγὼ) φανήσεται
Μακρὸν τὸ δοῦρο πέλαγος ἐδὲ πλώσιμον. 695
Θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς
Γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ πρόπεμψέ * σε·
Ὅμως δὲ κἀμοῦ μὴ πάρονθος, οἶδ' ὅτι
Τἀμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας 700

* Turn. in marg. προὔτρεψέ.

680. Ὄκνος ἔχει] φόβος.
682. Ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσαι μέλον] τοῖς τῦ Χορῦ.
685. Ὀκνοῦντ' ἀνάγκη] ὁ νεμεσηλόν μοι (φησὶν) εἰ ὑπὸ δέους τὰ αὐτὰ συνεχῶς λέγω· τὸν φοβούμενον γὰρ ἀνάγκη ταῦτα λέγειν.
686. Τἀμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ] οὐδὲν δέδοικα.
690. Πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ] ἀντὶ τῦ, πολλοὶ ἄνθρωποι πολλὰ ἀπειλήσαντες ἐκ θυμοῦ, πίψαντες τὸν θυμὸν, καὶ τὸν καθεστηκότα νοῦν ἀναλαβόντες, ἐπαύσαντο τῶν ἀπειλῶν.
693. Κείνοις δ' ἴσως] τοῖς Θηβαίοις.
694. Τῆς σῆς ἀγωγῆς] λείπει ἡ Περί· ἵν' ᾖ, περὶ τῆς σῆς ἀγωγῆς, ἤγουν, ἐπανόδου.
700. Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας] ὦ ξένε, ὦ Οἰδίπου·

Ἵκε τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
Τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·
Ἔνθα λέγεια μινύρεται *
Θαμίζουσα μάλις' ἀηδὼν
Χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις
Τὸν οἴνωπ' ἀνέχουσα κισσὸν,
Καὶ τὰν ἄβατον θεῶν
Φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀνάλιον †,
Ἀνήνεμόν τε πάντων
Χειμώνων· ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ
Διόνυσσος ἐμβατεύει,
Θείαις ἀμφιπολῶν ‡ τιθήναις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Θάλλει δ' ἐρανίας ὑπ' ἄχνας
Ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ

* Aldus, μύρεται. † Ald. ἀνήλιον. ‡ Ald. ἀμφιπόλων.

ὁ Οἰδίπους· μέχρι τοῦ ἀηδὼν, ἡ διαίρεσις τοῦ Χοροῦ πρὸς τὸ ἐγκώμιον τῆς χώρας, αὐτοῦ τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ τὸ ἴδιον ἀπανθίζοντος χαρακτηριστικὸν, τὸ γλαφυρὸν καὶ ᾠδικὸν μέλος.

702. Τὸν ἀργῆτα] τὸν λευκόγειον.

706. Ἀνέχουσα κισσὸν] ὑπὲρ ἑαυτὴν ἔχουσα τὸ φυτὸν, ἄνω ἔχουσα τὸν κισσόν. ὡς ἐν Λυκούργῳ Αἰσχύλος·

"Ακρε δ' ἄν' ὧς ἔχων."

ἀντὶ τοῦ, ἄνω τὸ ὧς ἔχων.

708. Ἀνάλιον] παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

"Τὴν μέν γ' ὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέλλαι,
"Οὔτε μὲν ἠέλιος φαέθων ἀκλῖσιν ἔβαλλεν."

ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἀνέχουσα. ἀνήλιον δὲ, διὰ τὴν δασύτητα τῶν φυτῶν.

713. Θάλλει δ' ἐρανίας] οἱ μὲν ὑπομνηματισάμενοι τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης φασὶ σεφάνωμα τὸν νάρκισσον εἶναι· ὑ γὰρ μόνον σάχυσιν αὐτὰς σέφανοῦσι· μήποτε δὲ γραπτέον μεγάλαιν θεαῖν, τῶν ἐρινύων. καὶ γὰρ τὸ χωρίον ἐν ᾧ ἦν ὁ Οἰδίπους, αὐταῖς ἀνεῖτο. ὅτι δ' Ἐρινύων ἐστὶ τὸ σεφάνωμα, δῆλον ἐν οἷς Εὐφορίων φησὶ, "Πρόπρο δέ μιν δασπλῆτες ὀφειλομένην οἶμον, Εὐμενίδες ἀργῆτα δυσαλέες δαι Φόρκυνος, ναρκίσσοιο ἐπισφέες πλοκαμῖδες." ἴσως ὅτι παρὰ τοῖς μνήμασιν ὅτι πλεῖστον ἐκφύεται, ἢ ὅτι τῷ φρίττειν καὶ ναρκᾶν εἰσιν αἱ δαίμονες αἴτιαι, ὥστε διὰ τὸ ὄνομα συναπειῶσθαι τὸ φυτὸν αὐταῖς. Μηπότε δὲ τὸν νάρκισσον μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον σεφάνωμα ἔφη ὁ Σοφοκλῆς, τῷ συλληπτικῷ χρησάμενος τρόπῳ, ἀντὶ τοῦ, εἰπεῖν, θεᾶς ἀρχαῖον σεφάνωμα, τῆς Κόρης. τί δήποτε; ὅτι πρὶν ἢ τὸν Πλούτωνα αὐτὴν ἁρπάσαι, τότῳ ἐτέρπετο. συλλέγουσαν οὖν φασὶν αὐτὴν τὸν νάρκισσον ἁρπασθῆναι, ὥστε τὸ ἀρχαῖον τότε ἕνεκα πρασκεῖσθαι. οἷον, ὃ ἦν αὐτῇ θυμήρες σεφάνωμα πρὶν ἢ συλληφθῆναι. αὖθις γὲν φασι τὰς θεὰς ἀνθινοῖς μὴ κεχρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ ταῖς θεσμοφοριαζούσαις

Νάρκισσος, μεγάλαιν Θεαῖν * 715
Ἀρχαῖον ϛεφάνωμ', ὅ, τε
Χρυσαυγὴς κρόκος· ὐδ' ἄϋπνοι
Κρῆναι μινύθυσι,
Κηφισῦ νομάδες ῥεέθρων,
Ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤμαϱι 720
Ὠκυϱόκος πεδίων ἐπινίσσεϱαι †,
Ἀκηράτῳ ξὺν ὄμϐρῳ,
Στερνόχυ χθονός· ὐδὲ Μυσᾶν χοροί
Νιν ἀπεσύγησαν, ὐδ' αὖ
Ἃ χρυσάνιος ‡ Ἀφροδίτα. 725

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἔϛιν δ' οἷον ἐγὼ
Γᾶς Ἀσίας ὐκ ἐπακύω·
Οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσ
Πέλοπός πο[ϛ]ε § βλαϛὸν,

* Turn. in marg. μεγαλᾶν Θεᾶν. † Ald. ἐπινεϊσεῖλαι.
‡ Ald. Οὐδὲ χρυσάνιος. § Ald. Πώποϛε.

φοριαζούσαις τὴν τῶν ἀνθινῶν ϛεφάνων ἀπειρῆσθαι χρῆσιν· ὁ δ' Ἴϛρος τῆς Δήμητρος εἶναι ϛέμμα τὴν μυῤῥίνην, καὶ τὴν σμίλακα, περὶ ἧς γίγνεσθαι τὴν διαδικασίαν· καὶ τὸν ἱεροφάντην καὶ τὰς ἱεροφάντιδας καὶ τὸν δαδοῦχον καὶ τὰς ἄλλας ἱερείας μυῤῥίνης ἔχειν ϛέφανον· διὸ καὶ τῇ Δήμητρι προσθέσθαι ταύτην φησί.

715. Μεγάλαιν Θεαῖν] ταῖς ἐριννύσιν.

716, 717. Ὅ, τε χρυσαυγὴς κρόκος] ἀπὸ κοινοῦ, τὸ Θάλλει κατ' ἦμαρ. τοῖς τὸν νάρκισσον τῇ Δήμητρι ἀπονέμουσι τοῦτο συμπράττει, ὅτι καὶ τῇ Νιόβῃ ὁ Σοφοκλῆς τὸν κρόκον ἀνίκμους τῇ Δήμητρι ἀναλίθειαι· ὥϛε νῦν τὸν λόγον εἶναι περὶ τῶν Δήμητρος ϛεφανωμάτων. καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο ἴδιον ἂν εἴη Σοφοκλέους· τοῖς γὰρ ἀνθινοῖς ὐ πάνυ φασὶν ἥδεσθαι τὴν Δήμητρα.

718. Μινύθυσι] λήσυσι τοῦ ῥεῖν.

719. Κηφισῦ νομάδες] κρῆναι νομάδες, αἱ ἐπινεμόμεναι, ὥσπερ καὶ καλαῤῥέυσαι τὴν γὴν τῷ Κηφισῷ πηγαί· ἢ ἂς ὁ Κηφισὸς ἐπινέμεῖαι. λέγοι δ' ἂν τὸν ἐν τῇ Καδμείᾳ.

720. Ἀλλ' ἀὶὲν ὑπ' ἤμαϱι] ἀλλ' ἀεὶ καθ' ἡμέραν (φησὶν) ἐπινίσσεῖαι ὁ Κηφισός.

721. Ὠκυϱόκος] ἤγουν, ἀκυϱόκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα.

723. Στερνόχυ χθονὸς] ἴσον τῷ γονίμου γῆς, ἢ ἐπιπέδου καὶ πεδιόχυ χθονός. μεϱαφοϱικῶς γὰρ καὶ ϛέγνα καὶ νᾶτα φασὶ τὰ πεδιάδη καὶ εὐρέα, καθάπεϱ αὖ πάλιν αὐχένας, τὰ ϛενά. τὸ δὲ ὅλεν πεδίον ἐπὶ ϛερνόχυ χθονὸς, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς γονίμου χθονός.

Ib. Χοροί νιν ἀπεσύγησαν] τὴν Ἀτλικήν.

730. Φύτευμ'

Φύτευμ᾽ ἀχείρωλον * αὐτόποιον
Ἐγχέων φόβημα δαΐων,
Ὃ τᾶδε θάλλει μεγίσᾳ χώρᾳ
Γλαυκᾶς παιδοτρόφε φύλλον † ἐλαίας.
Τὴν ‡ μέν τις ἔτε νέος §, ἔτε γήρᾳ
Σημαίνων ἁλιώσει χειρὶ πέρσας.
Ὃ γὰρ εἰσαιὲν ὁρῶν || κύκλος
Λεύσσει νιν Μορίᾳ Διὸς,
Χᾲ γλαυκῶπις Ἀθάνα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἄλλον δ᾽ αἶνον ἔχω
Μαρτοπόλει τᾶδε κράτιστον
Δῶρον τᾷ μεγάλᾳ δαίμονος εἰπεῖν,
Αὔχημα μέγιστον,
Εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.
Ὦ παῖ Κρόνε, σὺ γάρ νιν εἰς

* Turn. in marg. ἀχειρώλιον. † Turn. in marg. θαλλὸν.
‡ Ald. τὸ. § Ald. νεᾳὸς. || Ald. εἰσορῶν.

730. Φύτευμ᾽ ἀχείρωλον αὐτόποιον] ὅτι ἀπέσχοιλο τῶν ἐλαιῶν τῆς Θεᾶ τῶν μορίων ὀνομαζομένων οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἄλλοι ἱσορῶσι καὶ Φιλόχορος, ὥςε ταῖς ἀληθείαις ἐγχέων αὐτὰς φόβημα τοῖς πολεμίοις γενέσθαι. Λακεδαιμονίοι γὰρ ἐμβαλόντες ἐν τῇ Ἀτλικῇ δέκα μυριάσι Πελοποννησίων καὶ Βοιωτῶν, ἡγεμόνα Ἀρχιδάμα τᾶ Ζευξιδάμα Λακεδαιμονίων βασιλέως, ἀπέσχοιλο τῶν λεγομένων μορίων Ἀθηνᾶς, ὡς καὶ Ἀνδροτίων φησίν. ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις γράφει·

"Ἀλλ᾽ εἰς Ἀκαδημίαν καλιὰν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις."

ὁ δ᾽ Ἴστρος καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν δεδήλωκε, γράφων ὅτι, εἶναι δὲ κλάδον τῆς ἐν Ἀκαδημίᾳ ἐλαίας, ἣν ἀπὸ τῆς ἐν ἀκροπόλει φυλευθῆναι φασίν· ἐπάρατον δὲ ἐποιήσαντο εἴτις τῶν ἐμβαλόντων αὐτὰς ἐκκόψειε, φίλος ἢ πολέμιος. διὸ Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν χῆν δῃοῦντες, τῆς μὲν τετραπόλεως ἀπέσχοντο διὰ τὰς Ἡρακλείδας, τῶν δὲ μορίων, διὰ τὰς ἀράς. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσασι τὰ Παναθήναια ἐλαίου τοῦ ἐκ μορίων γιγνομένου δίδοσθαι φησί.

734. Τὸ μέν τις] τὸ φυτὸν τῆς ἐλαίας.

737. Μορίᾳ Διὸς] μορίον Δία εἶπε τὸν ἐπόπτην τῶν μορίων ἐλαιῶν· καὶ ἔςιν ὁ λεγόμενος μόριος Ζεὺς περὶ Ἀκαδημίαν, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος, "Περὶ Ἀκαδημίαν, ἔςιν ὅ,τε τοῦ καταβάτου Διὸς βωμὸς, ὃν καὶ μόριον καλοῦσι· τῶν ἐκεῖ μορίων παρὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρυμένων."

743. Εὔιππον, εὔπωλον] παρ᾽ ὅσον ὁ Κολωνὸς ἱππεὺς ἐλέγετο, καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ αὐτόθι ἵππειοι.

744. Ὦ παῖ Κρόνε] αὐτόθι φασὶ Ποσειδῶνα

Τόδ' εἶσας αὔχημ' ἄναξ Ποσειδάν·
Ἵπποισιν * τὸν ἀκέσῆρα χαλινὸν
Πρώταισι ταῖσδ' ἔκλισας ἀγυιαῖς.
Ἃ δ' εὐήρεμος ἔκπαλ' ἁλία χερ-
σὶ παραπλομένα πλάτα
Θρώσκει τῶν ἑκαλομπόδων
Νηρηΐδων ἀκόλυθος.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΝΤ. Ὦ πλεῖς' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον,
Νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη.
ΟΙΔ. Τίδ' ἐστὶν, ὦ παῖ, καινόν;
ΑΝΤ. Ἄσσον ἔρχεται
Κρέων ὅδ' ἡμῖν ἢ κ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.
ΟΙΔ. Ὦ φίλταθοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
Φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας·
ΧΟΡ. Θάρσει, παρέσαι· "καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ,
"Τὸ τῆσδε χώρας ἐ γεγήρακε σθένος."
ΚΡΕ. Ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες,
Ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας
Φόβον νεωρῆ τῆς εμης ἐπεισόδου·
Ὃν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφεῖτ' ἔπος κακόν.

* ALDUS, Ἵπποισι.

ἵππους ὑφῶντον ἵππους ζεῦξαι καὶ χαλινῶσαι. Καὶ ταῦτα δὲ ἐπὶ θεραπεία φησὶ τῆς οἰκείας πόλεως ὁ Σοφοκλῆς· ὁ γὰρ Κολωνὸς ἱππεύς ἀνεμάσθη παρ' ἃς ἐξεθέμην αἰτίας κατὰ Ἀνδρίωνα· ἀλλ' ὅτος ἐπὶ τὸ σεμνόταλον ἄγει τὸ πρᾶγμα, τῇ ποιητικῇ καλαχεύμενος ἀδείᾳ.

747. Πρώταισι ταῖσδ' ἔκλισας] περὶ τὰ τρία ταῦτα κεφάλαια μάλιστα διαλήλυθεν τῦ ἐγκωμίου, ὅτι εὔφορος ἡ χώρα, καὶ ὅτι ἱππικοὶ Ἀθηναῖοι, καὶ ὅτι ναυτικοί.

749. Πλάτα θρώσκει] κάπη.

751. Νηρηΐδων ἀκόλυθος] ἀκολύθως· Ὅτι αἱ Νηρηΐδες πεντήκοντά εἰσιν.

752. Ὦ πλεῖς' ἐπαίνοις] ἡ Ἀντιγόνη ταῦτά φησιν ὁρῶσα πρεσβύτην τὸν Κρέοντα μετὰ χαρᾶς.

759. Εἰ γέρων ἐγὼ] κυρῶ δηλονότι.

761. Ἄνδρες χθονὸς] ἐπὶ τὸν Οἰδίπουν ἀφίκται ὁ Κρέων, καὶ μὴ πείσας αὐτὸν ἐλθεῖν εἰς τὴν αὐτῦ παλαιδα, παρασπᾶται αὐτῦ τὴν Ἀντιγόνην, φάσας κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ τὴν Ἰσμήνην ἀφελέσθαι.

764. Ὃν μήτ' ὀκνεῖτε] ὅπλοις ἐμὲ δηλονότι μὴ φοβεῖσθε.

Ἥκω γὰρ ἐχ ὡς δρᾶν τι βεληθείς· ἐπεὶ
Γέρων μέν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσαμαι
Σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα·
Ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλίκονδ' ἀπεσάλην
Πείσων ἕπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον·
Οὐκ ἐξ ἑνὸς εἰλανλος, ἀλλ' ἀνδρῶν * ὕπο
Πάντων κελευσθείς, ἕνεχ' ἥκέ μοι γένει
Τὰ τῆδε πενθεῖν πήματ', ἢ πλεῖζον πόλεως.
Ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμέ,
Ἵκυ πρὸς οἴκυς· πᾶς σε Καδμείων λεὼς
Καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῶν, μάλις' ἐγώ †
"Ὅσῳ περ (εἰ μὴ πλεῖζον ἀνθρὼπων ἔφυν
" Κάκιζος) ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς, γέρον,"
Ὁρῶν σε τὸν δυζηνον ὄνλα μὲν ξένον,
Ἀεὶ δ' ἀλήτην, καπὶ προσπόλυ μιᾶς
Βιοζερῆ χωρεύνλα· τὴν ἐγὼ τάλας
Οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
Ἔδοξ', ὅσον πέπλωκεν ἥδ' ἡ δύσμορος,
Ἀεί σε κηδεύυσα καὶ τὸ σὸν κάρα
Πτωχῇ διαίτῃ, τηλικοῦτος, ὰ γάμων
Ἔμπειρος, ἀλλὰ τῦ πιόνλος ἁρπάσαι.
Ἆρ' ἄθλιον τεύνειδος, ὦ τάλας ἐγὼ,
Ὠνείδισ' εἰς σὲ, κἀμὲ, καὶ τὸ πᾶν γένος;
Ἀλλ' ὰ γάρ ἐςι τἀμφανῆ ‡ κρύπλειν· σὺ νυν

* Turn. in marg. ἁςῶν. † Turn. τῶν πάντων ἐγὼ.
‡ Turn. τὰ ἐμφανῆ.

771. Οὔκ' ἦκέ μοι γένει] ἀντὶ τῦ, ὅτι πρεσήκει μοι πενθεῖν τὰ τότε ἀτυχήματα ὑπὲρ πάντας Θηβαίυς.

775. Ἐκ δὲ τῶνδε μάλις' ἐγὼ] ἐγὼ μάλιςά σε καλῶ· ὅσῳπερ πλειζὸν ἀλγῶ τοῖς σοῖς παθήμασι.

779. Κἀπὶ προσπόλυ μιᾶς] τῆς Ἀνιγόνης. Εἴληπλο γὰρ ὑπ' αὐτῦ ἡ Ἰσμήνη.

788. Ἀλλ' ὰ γάρ ἐςι τἀμφανῆ κρύπλειν] ἄξιε συγγνώμης εἰμὶ ἄξιος λέγων· ὰ γὰρ δύναμαι κρύπλειν.

Πρὸς θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοί,
Κύψον *, θελήσας ἄχυ καὶ δόμους μολεῖν
Τοὺς σοὺς πατρῴους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
Εἰπών· ἐπαξία γὰρ· ἡ δ' οἰκοι †, πλέον
Δίκη ‡ σέβοιτ' ἂν ἥσα σὴ πάλαι τροφός.
ΟΙΔ. Ὦ πάντα τολμῶν, κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων
Λόγε δικαίε μηχάνημα ποικίλον,
Τί ταῦτα πείρᾳ §, κἀμὲ δεύτερον θέλεις
Ἑλεῖν ἐν οἷς μάλις' ἂν ἀλγοίην ἁλούς;
Πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
Νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονὸς,
Οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν.
Ἀλλ', ἡνίκ' ἤδη μεσὸς ἦν θυμούμενος,
Καὶ τὴν δόμοισιν ἦν διαῤῥᾶσθαι γλυκὺ,
Κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόνθά μοι,
Τότ' ἐξεώθεις, κἀξέβαλλες· ἠδέ σοι
Τὸ συγγενὲς τοῦτ' ἠδαμῶς τότ' ἦν φίλον.
Νῦν τ' αὖθις ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι
Ξυνοῦσαν εὔνιν τήνδε, καὶ γένος τὸ πᾶν,
Πειρᾷ μεθασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
Καίτοι τοσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν·
Ὥσπέρ τις εἴ σοι λιπαρῶνθι μὲν τυχεῖν,
Μηδὲν διδοίη, μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,

* Turn. in marg. Κρύψον.
† Aldus, ἢδ' οἴκοι.
‡ Turn. Δίκη.
§ Turn. in marg. πείρᾳ.

794. Ὦ πάντα τολμῶν] ὦ ἐν εὐλογοφανέσι λόγοις πανοῦργα βεβλευόμενε.

796. Τί ταῦτα πείρᾳ] βαρυτόνως ἀναγναστέον πείρα, ὁ περισπωμένως. Οὕτω Δίδυμος.

801. Ἡνίκ' ἤδη μεσὸς ἦν] ὡς ἐπὶ κεραμείου τινὸς ὁ ἄλλα σκεύη εἴρηκε· τοῦτ' ἔστιν, ὅτε κορεσθεὶς τοῦ θυμοῦ, λοιπὸν τὰ συμφέροντα ἐβουλεύομην, καὶ οὐκ ἔτι ἤθελον φεύγειν.

802. Καὶ τὴν δόμοισιν] ἐν Θήβαις διαλογότι.

807. Γένος τὸ πᾶν] τὸ Ἀττικόν.

809. Καίτοι τοσαύτη τέρψις] καὶ σὺ οὖν βούλει με ὑπερβαλεῖν μὴ θέλοντα.

Πλήρη δ' ἔχουσι θυμὸν ὧν χρήζεις, τότε
Δωροῖθ', ὅτ' ἐδὲν ἡ χάρις χάριν φέρει,
Ἆρ' ἂν μαλαίοι τῆσδ' ἂν * ἡδονῆς τύχοις;
Τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοὶ,
Λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
Φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὡς σε δηλώσω κακόν.
Ἥκεις ἐμ' ἔξων, ἐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς,
Ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς πόλις δέ σοι
Κακῶν ἄναλος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.
Οὐκ ἔξι σοι ταῦτ'· ἀλλά σοι τάδ' ἔξ', ἐκεῖ
Χώρας ἀλάζωρ οὐμὸς ἐνναίων ἀεί.
Ἔσιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
Χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον.
Ἆρ' ἐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ;
Πολλῷ γ', ὅσῳ περ ἐκ σαφεστέρων κλύω,
Φοίβε τε, κἀὺ Ζηνὸς, ὃς κείνε πατήρ.
Τὸ σὸν δ' ἀφῖχθαι δεῦρ' ὑπόβλητον σόμα
Πολλὴν ἔχον σόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν,
Κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια.
Ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων· ἴθι,
Ἡμᾶς † δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'· ἐ γὰρ ἂν κακῶς

* Turn. in marg. τῆσδέ γε. † Turn. Ὑμᾶς.

815. Προσφέρεις ἐμοὶ] ἀντὶ χάριτος ἠλιθότι.
819. Ὡς πάραυλον] ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγροῖς.
Ib. Πόλις δέ σοι] καὶ ἵν' αἱ Θῆβαι ἀβλαβεῖς ἔσονται ἐκ ταύτης τῆς γῆς. Ἄναλος δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀβλαβὴς, ἢ ἀναίτιος.
821. Οὐκ ἔξι σοι ταῦτα] ἐ προδήσεταί σοι ἐ σκοπός.
825. Ἆρ' ἐκ ἄμεινον] ἆρα ἐ πλέον σοῦ τὰ ἀποβησόμενα ἐν ταῖς Θήβαις οἶδα;
826. Ἐκ σαφεστέρων κλύω] ἀντὶ τοῦ, καὶ σαφέστερον οἶδα.
827. Φοίβε τε, κἀὺ Ζηνὸς] δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τὰς χρησμὼς φησὶ· καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ φησί. Καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἱερείαις,
"Στέλλειν ὅπως τάχιστα. Ταῦτα γὰρ πατὴρ Ζεὺς,
"Ἐγκαθιεῖ Λοξίᾳ."
Καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσιν.
828. Ὑπόβλητον] ἐκ ἀληθὲς, ἀλλὰ πεπλασμένον. Ἀπὸ τῶν ὑπο βαλλομένων εἰς τὰ γένη παίδων ἀλλοτρίων.
829. Στόμωσιν] δεινώσιν, καὶ πανουργίαν.

834. Πάτερα

Οὐδ' ὧδ' ἔχοντες ζῷμεν, εἰ τερποίμεθα.
ΚΡΕ. Πότερα νομίζεις δυσυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σὰ.
Ἢ σ' εἰν τὰ σαυτῦ μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ; 835
ΟΙΔ. Ἐμοὶ μέν ἐσθ' ἥδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
Πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τάσδε τὰς πέλας.
ΚΡΕ. Ὦ * δύσμορ, ἀδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανῇ
Φρένας πότ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφῃ;
ΟΙΔ. Γλώσσῃ σὺ δεινὸς· "ἄνδρα δ' ἀδέν οἶδ' ἔγω 840
"Δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.
ΚΡΕ. "Χωρὶς τό, τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὰ καίρια."
ΟΙΔ. Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
ΚΡΕ. Οὐ δῆθ'· ὅτῳ γε νῶϊν ἴσος καὶ σοὶ πάρα.
ΟΙΔ. Ἄπελθ'· ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε· μηδέ με 845
Φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.
ΚΡΕ. Μαρλύρομαι τάσδ', ἀ σέ· πρὸς δὲ τὰς φίλας,
Οἵ' ἀνλαμείβῃ ῥήματ' ἦν σ' ἔλω πολέ.
ΟΙΔ. Τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἔλοι βίᾳ;
ΚΡΕ. Ἢ μὴν σὺ κἄνευ τῶνδε λυπηθεὶς ἔσῃ. 850
ΟΙΔ. Ποίῳ σὺν ἔργῳ τῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;
ΚΡΕ. Παίδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρσίως ἐγὼ
Ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

* Turn. Ὡς.

834. Πότερα νομίζεις δυσυχεῖν] ἀντὶ τῦ, ν τῷ μὴ πείθεσθαί σε μᾶλλον σὺ δυσυχεῖς ἢ ἐγώ.

837. Πείθειν οἷός τ' εἶ] πείθειν με εἰς τὸ ἀκολυθῆσαί σοι.

Ib. Τὰς πέλας] τὰς ἀπὸ τῦ Χορῦ.

839. Λῦμα τῷ γήρᾳ] κάθαρμα. Ὅ ἐστιν, ἀπαίδευτος μέχρι γήρως μενεῖς.

841. Δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος] ὅστις βύλεται ἐκ παντὸς δοκεῖν δίκαια λέγειν.

842. Πολλὰ καὶ τὰ καίρια] ἄλλο ἐστὶ τὸ φλυαρεῖν, καὶ ἄλλο τὸ ἀναίσκαια λέγειν.

844. Οὐ δῆτα] τοῖς κατὰ σὲ ὐ δοκῶ καίρια λέγειν.

845. Καὶ πρὸ τῶνδε] καὶ πρὸ τῦ Χορῦ.

847. Μαρλύρομαι] μάρλυρας καλῶ, ἐάν σε ἕλω, δικαίως τιμωρήσομαι, οἷα ἀνλαμείβῃ με ῥήματα.

849. Τῶνδε συμμάχων] τῶν ἀπὸ τῦ Χορῦ.

Ib. Ἕλοι βίᾳ] βιαζόμενος τὰς ἐμὰς συμμάχυς καὶ φύλακας.

850. Ἢ μὴν σὺ κἄνευ] καὶ χωρὶς τῦ λαβεῖν σε εἰς Θήβας.

857. Τήνδε

ΟΙΔ. Ὦιμοι.

ΚΡΕ. Τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε.

ΟΙΔ. Τὴν παῖδ' ἔχεις μου;

ΚΡΕ. Τήνδέ γ' ὑ μακρῷ χρόνῳ.

ΟΙΔ. Ἰὼ ξένοι, τί δράσετ'; ἢ προδώσεΓε;
Κὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεΒῆ τῆσδε χθονός;

ΧΟΡ. Χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· ὅτε γὰρ τὰ νῦν
Δίκαια πράσσεις, ἄθ' ἃ πρόσθεν εἴργασαι.

ΧΡΕ. Ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
Ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται *.

ΑΝΤ. Οἴμοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποίαν λάΒω
Θεῶν ἄρηξιν, ἢ βροΓῶν;

ΧΟΡ. Τί δρᾷς, ξένε;

ΚΡΕ. Οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.

ΟΙΔ. Ὦ γῆς ἄνακΓες.

ΧΟΡ. Ὦ ξέν', ὡ δίκαια δρᾷς.

ΚΡΕ. Δίκαια.

ΧΟΡ. Πῶς δίκαια;

ΚΡΕ. Τὰς ἐμὰς ἄγω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΑΝΤ. Ἰὼ πόλις.

ΧΟΡ. Τί δρᾷς, ὦ ξέν'; ὡκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς
Βάσανον εἶ χερῶν.

ΚΡΕ. Εἶργε.

* Turn. in marg. πορεύεται.

857. Τήνδέ λ' ὑ μακρῷ] τὴν Ἀντιγόνην ἐπλασάτι.
858. Ὦ ξένοι] τῷ Χορῷ Φησίν.
862. Ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε] τὴν Ἀντιγόνην· τοῖς ἀκολούθοις δὲ ἑαυτῷ φησὶν ὁ Κρέων.
866. Τί δρᾷς, ξένε] πρὸς τὸν Κρέοντα ἔλεγεν τὴν Ἀντιγόνην.
867. Ἀλλὰ τῆς ἐμῆς] ἀδελφῆς μου γὰρ θυγάτηρ ἐστίν.
876. Εἶργε] φυλάττε, χωρίζε.

877. Σῶ-

ΧΟΡ. Σὲ μὲν ἔ· τάδ' ἔ γε μωμένε.
ΟΙΔ. Πόλει μάχῃ γὰρ, εἴτι πημαίνεις ἐμέ.
ΧΟΡ. Οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ;
ΚΡΕ. Μέθες χεροῖν
Τὴν παῖδα θᾶσσον.
ΧΟΡ. Μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κραίνεις.
ΚΡΕ. Χαλᾶν λέγω σοί.
ΧΟΡ. Σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.
Προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε *, βῶτ' ἐνόπιοι.
Πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ, σθένει.
Προβᾶτέ μ' ὧδε †.

IAMBOI.

ΑΝΤ. Ἀφέλκομαι δύσηνος ‡, ὦ ξένοι, ξένοι.
ΟΙΔ. Πῦ, τέκνον, εἶ μοι;
ΑΝΤ. Πρὸς βίαν πορεύομαι.
ΟΙΔ. Ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας.
ΑΝΤ. Ἀλλ' οὐδὲν σθένω.
ΚΡΕ. Οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς;
ΟΙΔ. Ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.
ΚΡΕ. Οὐκεν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι
Ὁδοιπορήσῃς· ἀλλ' ἐαεὶ νικᾶν θέλεις
Πατρίδα τε τὴν σὴν, καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ
Ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὢν ὅμως,
Νίκα· χρόνῳ γὰρ (οἶδ' ἐγὼ) γνώσῃ τάδε,
Ὅθ' ἕνεκ' αὐτὸς αὑτὸν ἔτε νῦν καλᾷ
Δρᾷς, ἔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων,

* Ald. Προβᾶθ' ὧδ' ἰμβάτι. † Ald. Προβᾶθ' ὧδί μοι.
‡ Ald. Ἀφέλκομ', ὦ δύσηνος.

877. Σὲ μὲν] ἐκ ἀπείρομαι. | 878. Πόλει μάχῃ] ταῖς Ἀθήναις δηλονότι.
906. Πόλ-

Ὀργῇ χάριν δὲς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεσαι.

ΧΟΡ. Ἐπίσχες αὐτὸ, ξεῖνε.

ΚΡΕ. Μὴ ψαύειν λέγω.

ΧΟΡ. Οὗτοι σ' ἀφήσω, τῶνδέ γ' ἐσερήμενος.

ΚΡΕ. Καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα
Θήσεις· ἐφάψομαι γὰρ ὧ ταύταιν μόναιν.

ΧΟΡ. Ἀλλ' ἐς τί τρέψῃ;

ΚΡΕ. Τόνδ' ἁπάξομαι λαβών.

ΧΟΡ. Δεινὸν λέγεις.

ΚΡΕ. Ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεσαι,
Ἢν μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειρξάθῃ.

ΟΙΔ. Ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς, ἦ σὺ γὰρ ψαύσεις * ἐμοῦ;

ΚΡΕ. Αὖσῶ σιωπᾷν.

ΟΙΔ. Μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες
Θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς ἀρὰς ἔτι.
Ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας
Πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχῃ βίᾳ.
Τοιγάρ σε κἀὖθὶς, καὶ γένος τὸ σὸν, θεῶν
Ὁ πάνλα λεύσσων ἥλιος δοίη βίον
Τοιοῦτον οἷον κἀμὲ γηρᾶναι πόσε.

ΚΡΕ. Ὁρᾶτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;

ΟΙΔ. Ὁρῶσι κἀμὲ καί σε. καὶ φρονεῖς ὅτι
Ἔρξοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.

ΚΡΕ. Οὗτοι καθέξω θυμὸν, ἀλλ' ἄξω βίᾳ,
Κεἰ μεῖνός εἰμι, τόνδε, καὶ χρόνῳ βραδύς †.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΟΙΔ. Ἰὼ τάλας.

* Ald. Ψαύεις. † Turn. Βραχὺς.

906. Πόλει τάχα] ταῖς Ἀθήναις.
916. Θεῖέν μ' ἄφωνον] μὴ ἄφωνος γένοίμην εἰς τὸ παλαιάσθαι σε.
917. Ψιλὸν ὄμμ'] ὄμμα φησὶ τὸν Ἀντιγόνην.
926. Καὶ χρόνῳ βραδὺς] γράφεται καὶ βαρύς.

931. Ταῦ

ΧΟΡ. Ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκυ, ξέν', εἰ
Τάνδε δοκεῖς τελεῖν;
ΚΡΕ. Δοκῶ. 930
ΧΟΡ. Τάνδ' ἄρ' ἐκέτι νέμω πόλιν.
ΚΡΕ. "Τοῖς τοι δικαίοις, χ' ὡ βραχὺς νικᾷ μέγαν."
ΟΙΔ. Ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται;
ΧΟΡ. Τά γ' ἐ τελεῖ.
ΚΡΕ. Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη· σὺ δ' ἔ— 935
ΧΟΡ. Ἆρ' ἐχ ὕβρις τάδ';
ΚΡΕ. Ὕβρις· ἀλλ' ἀνεκλέα.
ΧΟΡ. Ἰὼ πᾶς λεώς· ἰὼ γᾶς τε πρόμοι·
Μόλεσε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν
Περῶσι δῆτα. 940

ΠΡΟΧΑΙΟΙ.

ΘΗΣ. Τίς ποθ' ἡ βοή; τί τἔργον; ἐκ τίνος φόβυ ποτὲ
Βεθυῖῖά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ,
Τῆδ' ἐπισάτη Κολωνῆ; λέξαθ', ὡς ἴδω τὸ πᾶν,
Οὗ χάριν δεῦρ' ἦξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Ὦ φίλατ'· (ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σε) 945
Πέπονθα δεινὰ τῆδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρῖίως.

931. Τάνδ' ἄρ' ἐκέτι] ταύτην δ' ἄρα ἐκέτι νομιῶ πόλιν, εἰ σὺ ἀπάξεις τοῦτον.
934. Τά γ' ἐ τέλεῖ] ταῦτα ἃ λέγει ἐ πληρώσει.
935. Ζεὺς ταῦτ' ἂν] εἰ τέλέσω, Ζεὺς εἰδείη.
937. Ἀλλ' ἀνεκλέα] ἀνεκλέον. Οὕτω γάρ φασι σκαπλέα, φυλευλέα, ἀντὶ τῦ, σκαπλέον, φυλευλέον.
941. Τίς ποθ' ἡ βοή] σοφῶς τῇ οἰκονομίᾳ ἐχρήσαλο, ὥςε μαθεῖν τὸν Θησέα τὰ γενόμενα, πρὸς ταῖς Θυσίαις ὄντα τῦ ἱππέως Ποσειδῶνος, ὑπὲρ τῦ μὴ διαλῦσαι ἐγγενέσθαι μηνύσεῖς τινος.
944. Ἦξα θᾶσσον ἢ] ταχύτερον ἢ ὡς εἴθι βαδίζειν.

954. Θυμά-

ΘΗΣ. Τὰ ποῖα ταῦτα; τίσδ' ὁ πημήνας; λέγε.
ΟΙΔ. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἰχέλαι τέκνων
Ἀποσπάσας μ' τὴν μόνην ξυνωρίδα.
ΘΗΣ. Πῶς εἶπας;
ΟΙΔ. Οἷάπερ πέπονθ' ἀκήκοας.
ΦΗΣ. Οὔκουν τις ὡς τάχιστα προσπόλων μολὼν
Πρὸς τόσδε βωμοὺς, πάντ' ἀναγκάσει λεὼν,
Ἄνιππον ἱππότην τε θυμάτων ἄπο,
Σπεύδειν ἀπαὶ * ῥυῆρος, ἔνθα δίχομοι
Μάλιχα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοὶ,
Ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι· γέλως δ' ἐμῷ
Ξένῳ γένωμαι τῷδε χειρωθεὶς βίᾳ.
Ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει· τῦτον δ' ἐγὼ,
Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον, ἧς ὅδ' ἄξιος,
Ἄτρωλον ὑ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός·
Νῦν δ', ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
Τύτοισιν, ὐκ ἄλλοισιν, ἁρμοσθήσεται.
Οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας πρὶν ἂν
Κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι σήσῃς ἄγων,
Ἐπεὶ δέδρακας ὅτ' ἐμοὶ καλαξίως,
Οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτὸς, ὅτε σῆς χθονὸς,

* Ald. ἀπὸ.

954. Θυμάτων ἄπο] ἀπὸ τῶν θυσιῶν· ἀντὶ τῦ, ὡς ἔχει σχήματος ἕκαστος.

955. Σπεύδειν ἀπὸ ῥυῆρος] ἀντὶ τῆς βλαύτης. Τῶν δὲ ἐξηλησαμένων ἀπάνλων Πραξιφάνης δοκεῖ ἄμεινον ἀποδιδόναι, ἀκύων τὸ ὑπόδημα, οἷον τῶν ποδῶν τὸ κάλυμμα.

Ib. Σπεύδειν ἀπαὶ ῥυῆρος] ἤγων, ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, ἀντὶ τῦ, ὡς ἔχει ἕκαστος σχήματος, εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν διωκόντων τινὰς σταλίδων, καὶ πάσας ἑνίας χαλώντων ἅρμα ταχύτερον φέρεσθαι· ῥυῆρες γὰρ τὰς χαλινύς φασιν, ὑ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχόλια λέγει.

Ib. Ἔνθα δίχομοι] ὡς σχισῆς ὕσης ὁδῦ ἐκεῖσε.

960. Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον] εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἐλελύθειν, ἐν ταύτῃ τῇ ὀργῇ, ἧς ἦν ὗτος ἄξιος.

963. Τύτοισιν, ὐκ ἄλλοισιν] ὡς ἀπὸ ξένης γῆς ἀπέσπασεν, ὕτω καὶ αὐτὸς ἀπὸ ξένης γῆς ἀποσπασθήσεται.

964. Οὐ γάρ ποτ' ἔξει] ὐκ ἀναχαρήσεις γὰρ ἐνλεῦθεν πρὶν ἀναγάγῃς τὰς κόρας.

Ὅσις δίκαι' ἀσκεῖσαν εἰσελθὼν πόλιν,
Κἄνευ νόμε κραίνεσαν ἑδέν, εἶτ' ἀφεὶς
Τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι', ὧδ' ἐπεισπεσὼν,
Ἄγεις τὰ χρήζεις *, καὶ παρίσασαι βίᾳ·
Καί μοι πόλιν κένανδρον, ἢ δέλην τινὰ
Ἔδοξας εἶναι, καί μ' ἴσον τῷ μηδενί.
Καίτοι σε Θήβαί γ' ὐκ ἐπαίδευσαν κακόν·
Οὐ γὰρ φιλεῖσιν ἄνδρας ἐκδίκως τρέφειν·
Οὐδ' ἄν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίαλο
Συλῶνλα τἀμὰ, καὶ τὰ τῶν θεῶν βίᾳ
Ἀγονλα φωλῶν ἀθλίων ἱκλήρια.
Οὔκεν ἔγωγ' ἂν σῆς ἐπεμβαίνων † χθονὸς,
Οὐδ' εἰ τὰ πάνλων εἶχον ἐνδικώταλα,
Ἄνευ γε τῦ κραίνονλος (ὅσις ἦν) χθονὸς,
Οὔθ' εἶλκον, ἔτ' ἂν ἦγον· ἀλλ' ἠπισάμην
Ξεῖον παρ' ἀσοῖς ὡς διαιλᾶσθαι χρεών.
Σὺ δ' ἀξίαν ὐκ ἔσαν αἰσχύνεις πόλιν
Τὴν αὐτὸς αὐτῦ· καί σ' ὁ πληθύνων ‡ χρόνος
Γέρονθ' ὁμῦ τίθησι καὶ τῦ νῦ κενόν.
Εἶπον μὲν ἔν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
Τὰς παῖδας ὡς τάχισα δεῦρ' ἄγειν τινὰ,
Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
Εἶναι βίᾳ τε κὐχ ἑκών· καὶ ταῦτά σοι

* Ald. Turn. Ἄγεις; σ' ἃ χρήζεις. † Ald. ἐπιβαίνων.
‡ Ald. πληθύων.

971. Καὶ παρίσασαι βίᾳ] ἀντὶ τῦ, καλαδυλοῖς αὐτὴν βίᾳ, καὶ μεθίσασαι. Εἰώθεσαν δὲ ὕτω λίγειν καὶ ἀντὶ τῦ ἐφυγάδευσαν. Ἡμεῖς δ' ἂν εἴποιμεν, μεῖεςήσαλο, παρεσήσαλο λίγυσιν. Ἄλλως· Καὶ παρίσασαι βίᾳ, τὸ παρίσασαι, ἴσον ἐςὶ τῷ καλαδυλοῖς, καὶ ὑποχείριον ποιεῖς· καὶ πάλιν παρασήσασθαι τόσδε τινάς φασι, παραφυλάτλεσθαι. Καὶ διηπορεῖ τὰ τῦ Κρίσιλος ὁ Θησεῖς τῇ καλαμείνῃ αὐξηλικῇ κεφαλαιώσει, καὶ συνάπλει πολλὰ κεφάλαια.

984. Σὺ δ' ἀξίαν ὐκ ἔσαν] ὐκ ἔσαν ἀξίαν αἰσχύνεσθαι τὴν Θήβην δηλονότι, αἰσχύνεις. αἰσχύνει δὲ παλρίδα πολίτην ἁμαρλία.

989. Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε] ἀντὶ τῦ, ξένος· ὁ γὰρ αὐτὸ τῦτο τὸ μέτοικος, ὡς ἡμεῖς φαμὲν, κίρναι· μιξοβάρβαρος δὲ καλῦσι τὸν ἀπὸ ἑτέρας χώρας μεταβαίνονλα καὶ καλοικῦνλα

Τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω.
ΧΟΡ. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ὦ ξέν', ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ,
Φαίνῃ δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκῃ κακά.
ΚΡΕ. Ἐγὼ ὅτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
Ὦ τέκνον Αἰγέως, ὅτ' ἄβυλον, ὡς σὺ φῂς, 995
Τ̓ῤγον τόδ' * ἐξέπραξα· γιγνώσκων δ' ὅτι
Οὐδείς ποτ' αὐτὸς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
Ζῆλος ξυναίμων, ὥς' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ.
Ἤιδειν † δ' ἔθ' ἕνεκ' ἄνδρα καὶ παλροκλόνον
Κ̓ἀναξον ‡ ὃ δεξαίατ', ὐδ' ὅτῳ γάμοι 1000
Ξυνόντες εὐρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
Τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος ἔβυλον πάγον
Ἐγὼ ξυνῆδειν χθόνιον ὄνθ', ὃς ὐκ ἐᾷ
Τοιοῦσδ' ἀλήτας τῆδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει·
Ὧι πίσιν ἴσχων, τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν 1005
Καὶ ταῦτ' ἂν ὐκ ἔπρασσον, εἰ μή μοι πικρὰς
Αὐτῷ τ' ἀρὰς ἠρᾶτο καὶ τῷ μῷ γένει·
Ἀνθ' ὧν πεπονθὼς, ἠξίουν τάδ' ἀνδρᾶν.
" Θυμοῦ γὰρ ὐδὲν γῆρας ἐσιν ἄλλο πλὴν

* Ald. τόγ'. † Ald. Ἤ δη. ‡ Turn. in marg. Κἄναξον.

κεῖνας ἐν ἑτέραις. Κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰώνων, ἐν Ἀγαμέμνονι λέγων ὕτως·

" Τῶνδε μελοίκων."

μελοίκους γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τόπων τὺς οἰωνὺς ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ, ἐνοίκους.

994. Ἐγὼ ὅτ' ἄνανδρον] τὴν ῥᾳθυμίαν παραφύλαξον, ὅτί τῶν μὲν καλῶς θεμένων αὐτῷ οὐχ ἅψεται, καινὰ δὲ τινα ἐνθυμήματα καὶ πάνυ εὔλογα ἐξευρίσκων ἀλλαγεῖ.

997. Οὐδείς ποτ' αὐτὸς] τὺς Ἀθηναίους.

1000. Οὐδ' ὅτῳ γάμοι] παρόσον αὐτὸς τέκνων ἐςὶ μητέρα γεγαμηκώς.

1002. Τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος] ἤδειν δὲ εὔβυλον ὄντα τὸν Ἄρειον πάγον. Τοῦτον δὲ χθόνιον εἶπεν, οἷον, εὐγειῆ καὶ αὐτόχθονα καὶ ἐγχώριον. Οὐχ ὡς οἱ ἐξηγησάμενοι οἰονται, παρὰ τὸ τὺς δικαζομένους ἐν αὐτῷ ὑπὸ τὴν χθόνα εἶναι. χθόνιον τοίνυν, τὸν αὐτόχθονα. Λέγοι δ' ἂν τὴν Ἀρεοπαγῖτιν βυλήν· τὸν γὰρ πάγον ὄχθον τινὰ νοητέον· εἴρηται δὲ περὶ τῆς προσηγορίας αὐτοῦ πολλαχοῦ.

1009. Θυμοῦ γὰρ ὐδὲν γῆρας] οἷον, ὐκ ἔςι θυμοῦ κρατῆσαι ἄνθρωπον ὄντα· ὁ καλαγηράσκει καὶ ἀποσβέννυται τὸ ὠμὸν τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλθῃ τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος. Ἀδύνατον γάρ ἐςι ζῶντα ἄνθρωπον μὴ θυμῷ χρήσασθαι· τοῦτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγει, ὅτι ὁ θυμὸς ἔσχαλον γηράσκει. Λέγει δὲ διὰ τὸ πρεσβύτερος, ὅσῳ γὰρ γηράσκησι, τὸν θυμὸν ἐρρωμενέστερον ἔχυσι. Καὶ Ἀλκαῖος, ὡς λέγομεν, ὕτω κατὰ κοινοῦ αὐτοῦ μιμήσκεται.

1015. Ὦ

" Θανεῖν· θανόντων δ' ὐδὲν ἄλγος ἅπτεται."
Πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς· ἐπεὶ
Ἐρημία με, κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω,
Σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως
Καὶ τηλικόσδ' ὢν ἀνδρῶν πειράσομαι.
ΟΙΔ. Ὦ λῆμ' ἀναιδὲς, τῷ καθυβρίζειν δοκεῖς;
Πότερον ἐμοῦ γέροντος, ἢ σαυτῷ τόδε;
Ὅσις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς
Τοὺς σοὺς διῆκας σόμαλος, ἃς ἐγὼ τάλας
Ἥνεγκον ἄκων· θεοῖς γὰρ ἦν ὕτω φίλον,
Τάχ' ἄν τι μηνίσασιν εἰς γένος πάλαι *.
Ἐπεὶ καθ' αὑτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
Ἁμαρτίας ὄνειδος ὐδὲν, ἀνθ' ὅτου
Τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμοὺς θ' ἡμάρτανον.
Ἔπειτα δίδαξον, εἴτι θέσφατον πατρὶ
Χρησμοῖσιν ἰκνεῖθ', ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν;
Πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί;
Ὅς ὕστερ βλάσας σφ † γενεθλίους ‡ πατρὸς,
Οὐ μητρὸς ἔσχον §, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦν.
Εἰ δ' αὖ φανεὶς δύσγηνος, ὡς ἐγὼ φάνην,
Εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ, καὶ καλέκλανον,
Μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων, εἰς ὅς τ' ἔδρων,
" Πῶς γ' ἂν τόγ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;"
Μητρὸς δὲ, τλῆμον, οὐκ ἐπαισχύνῃ γάμους,

* Turn. in marg. πάλιν.
† Ald. πῶς.
‡ Turn. in marg. γενεθλίου.
§ Ald. εἶχον.

1015. Ὦ λῆμ' ἀναιδὲς] εἰκότως τὴν ἀνθυποφορὰν πρὸς τὸν Κρέοντα οὐκ ἀπὸ τῦ Θησέως πεποίηκεν, ἀλλ' ἀπὸ τῦ Οἰδίποδος. Ἡ δὲ αἰτία πρόδηλος. Καὶ ἅμα παραφυλάτ]ει, εἰ καὶ ὕτος πιθανῶς ποιεῖται τὰς ἐπιχειρήσεις· τῷ γὰρ ὄντι ὁ Οἰδίπους (εἴτις ἀκριβῶς ἐξιλάζοι) ἀδικος μὲν οὐκ ἔ]ιν, ἀτυχὴς δὲ καὶ περιπαθής.

1016. Πότερον ἐμοῦ, ἢ σαυτῷ τόδε] ἐπεὶ τὴν ἀδελφήν σου λοιδορεῖς.

1020. Μηνίσασιν] ὀργιζομένοις.

1032. Ἄκον πρᾶγμ' ἂν] τὸ ἀκούσιον.

1033. Μητρὸς δὲ, τλῆμον] τὸ ἐξῆς, μητρὸς δὲ γάμους, τλῆμον, ὕστις ὁμαίμων σῆς, ἀναισχάζων με λέγειν οὐκ ἐπαισχύνῃ;

1056. Λέγειν

Οὔσης ὁμαίμω σῆς, μ᾽ ἀναιδάζων λέγειν;
Οἵᾳ ἐρῶ τάχ᾽· ᾗ γὰρ ἂν σιγήσομαι,
Σᾷ γ᾽ εἰς τόδ᾽ ἐξελθόντος ἀνόσιον ζόμα.
Ἔτικέ γάρ μ᾽, ἔτικεν, (ὦ μοι, μοι κακῶν)
Οὐκ εἰδότ᾽ ἐκ εἰδυῖα· καὶ τεκοῦσά με,
Αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
Ἀλλ᾽ ἓν γὰρ ἴσθι ἔξοιδα, σὲ μὲν ἑκόντ᾽ ἐμὲ
Κείνην τε ταῦτα δισομεῖν· ἐγὼ δέ νιν
Ἄκων ἔγημα, φθέγγομαί τ᾽ ἄκων τάδε.
Ἀλλ᾽ ᾗ γὰρ ἦτ᾽ ἐν τοῖσδ᾽ ἀκέσομαι κακὸς
Γάμοισιν, ἔθ᾽ ὡς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι
Φόνως παλρῴως, ἐξονειδίζων πικρῶς.
Ἐν γάρ μ᾽ ἄμειψαι μῦνον, ὧν σ᾽ ἀνίσορῶ·
Εἴ τις σε τὸν δίκαιον αὐτίκ᾽ ἐνθάδε
Κτείνοι παρασὰς, πότερα πυνθάνοι᾽ ἂν εἰ
Παλήρ σ᾽ ὁ καίνων, ἢ τίνοι᾽ ἂν εὐθέως;
Δοκῶ μὲν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον
Τίνοι᾽ ἄν, ᾗδὲ τἔνδικον περιβλέποις.
Τοιαῦτα μέντοι κἀὐτὸς εἰσέβην κακὰ,
Θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ ᾗδὲ τὴν παλρὸς
Ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀνιεπεῖν ἐμοί.
Σὺ δ᾽, εἴ γὰρ ᾗ δίκαιος, ἀλλ᾽ ἄπαν καλὸν
Λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄῤῥητόν τ᾽ ἔπος,
Τοιαῦτ᾽ ὀνειδίζεις με τῶνδ᾽ ἐναντίον.
Καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλὸν,
Καὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς καλῶκηνται καλῶς·
Κᾆθ᾽ ὧδ᾽ ἐπαινῶν, πολλὰ τῆδ᾽ ἐκλανθάνῃ,
Ὅθ᾽ ἕνεκ᾽ εἴ τις γῆ θεὸς ἐπίσαται

1056. Λέγειν νομίζων ῥητὸν ἄῤῥητόν τ᾽ ἔπος] ἡδέως, ἀθυρόστομος ἄν.

1061. Ὅθ᾽ ἕνεκ᾽ εἴτις γῆ] ὅτι ἕνεκα, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ, ὡς τὸ, εἶθ᾽ ὄφελον· ἀντὶ τοῦ,

Τιμαῖς * σεβίζειν, ἥδε † τῆδ' ὑπερφέρει.
Ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ
Αὐτόν τε χειρῦ, τὰς κόρας τ' οἴχῃ λαβών.
Ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ
Καλῶν ἱκνοῦμαι, καὶ καλασκήπλῳ λιλαῖς
Ἐλθεῖν ἀρωγὰς ξυμμάχυς· ἵν' ἐκμάθῃς.
Οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρυρεῖται πόλις.
ΧΟΡ. Ὁ ξεῖνος, ὦ ναξ, χρηστὸς αἱ δὲ ξυμφοραὶ
Αὐτῷ πανώλεις, ἄξιαι δ' ἀμυνάθειν.
ΘΗΣ. Ἄλις λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι
Σπεύδυσιν, ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες, ἔσαμεν.
ΚΡΕ. Τί δῆτ' ἀμαυρῷ ‡ φωτὶ προσάσσεις ποιεῖν;
ΘΗΣ. Ὁδῦ καλάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με
Χωρεῖν· ἵν' εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις
Τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς § ἐμοί·
Εἰ δ' ἐγκραλεῖς φεύγυσιν, ἐσθὲν δεῖ πονεῖν.
Ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, ὃς ἐ μήποτε
Χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύχωνται θεοῖς.
Ἀλλ' ἐξυφηγῦ· γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχῃ,
Καί σ' εἶλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· "τὰ γὰρ δόλῳ
"Τῷ μὴ δικαίῳ κλήματ' ἐχὶ σώζεται."
Κἀκ' ἄλλον ἕξεις εἰς τόδ'· ὡς ἔξοιδά σε
Οὐ ψιλὸν, ἐσ' ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν
Ἥκοντα τόλμης τῆς παρεσώσης τανῦν·

* Aldus, Turn. Τιμὰς.
† Aldus, εἶδε.
‡ Turn. in marg. ἀφαυρᾷ.
§ Turn. in marg. ἐνδείξῃ.

τῦ, ἀγνοεῖς τῦτο Κρέων, ὅτι εἴτις χώρα θεὸς ἐπίσαται γινώσκειν, ἡτῖᾶται περὶ τὸ φιλόθεον τῆς Ἀτλικῆς.

1071. Οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι] οἱ θεράποντες Κρέοντος.

1078. Ἄλλοι γὰρ οἱ σπευδοντες] ἄλλοι γὰρ Ἀθηναῖοι ἐπιδιώκυσιν αὐτύς.

1079. Ἐπεύχωνται θεοῖς] οἷς οἱ θεράποντες.

1086. Ἀλλ'

Ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιςὸς ὢν ἔδρας τάδε *.
Ἃ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
Ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεςέραν.
Νοεῖς τι τέτων, ἢ μάτην τανῦν τέ σοι
Δοκεῖ λελέχθαι, χ' ὥτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;
ΚΡΕ. Οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὢν ἐρεῖς ἐμοί·
Οἴκοι δὲ χ' ἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν.
ΘΗΣ. Χωρῶν ἀπείλει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπες,
Ἔκηλος αὐτῷ μίμνε, πιςωθεὶς † ὅτι
Ἦν μὴ θάνω γὼ πρόσθεν, ἐχὶ παύσομαι
Πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον ςήσω τέκνων.
ΟΙΔ. Ὄναιο, Θησεῦ, τῆ τε γενναίᾳ χάριν
Καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκε προμηθείας ‡.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εἴην ὅθι δαΐων
Ἀνδρῶν τάχ' ἐπισροφαὶ
Τὸν χαλκοβόαν Ἄρη
Μίξεσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις

§ Ald. τόδε. † Ald. πιςηθεὶς. ‡ Ald. προμηθίας.

1086. Ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιςὸς] ἀντὶ τῦ, πιςεύων. καλαςρέφει δὲ ἐπὶ τὸ πεποιθώς.

1099. Εἴην ὅθι δαίων] ὁ μὲν Κρέων καὶ ὁ Θησεὺς ἀπῆλθον· ὁ δὲ Χορὸς ὑπονοεῖ τὸν Κρέοντα ὐ μόνον ἥκειν, ἀλλὰ μετά τινος χειρὸς, ἣν πλησίον πω ἐςραλοπεδευκέναι. Κατὰ τῦτο δὴ καὶ οἱ τῦ Χορῦ προειδηκότες τὴν ἡλικίαν εὐχὴν ποιῦνται ταύτην, εἴθε εἴην ὅπω αἱ συμβολαὶ καὶ αἱ μάχαι μέλλεσιν ἔσεσθαι· ὑπονοῦσι γὰρ τὰ ὅμοια τῷ Θησεῖ περὶ τῦ Κρέοντος· διὸ καὶ φασὶν, εἴθε ἐπόπλης ἐγενόμην αὐτῶν.

1100. Ἐπισροφαὶ] ἀναςροφαί.

1101. Τὸν χαλκοβόαν] σερβόδιαν, μεγαλόφωνον.

1102. Ἢ πρὸς Πυθίαις] ἀπὸ κοινῦ τὸ ἀκταῖς λαπλέον· λέγοι δ' ἂν Πυθίας ἀκτὰς τὰ τῦ Πυθίε Ἀπόλλωνος βωμὸν τὸν ἐν τῷ Μαραθῶνι, ὅθεν καὶ τὴν Θεωρίαν ἔπεμπον. Ἱςορεῖ περὶ τύτων Φιλόχορος ἐν τῇ Τελεταῖ, γράφων ὕτως· "Ὅταν δὲ σημεῖα γένηται παραδεδομένα ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποςέλλεσι τὴν Θεωρίαν οἱ ἐκ τῦ γένες. Πύθιαι δὲ καὶ Δηλιάδες ὁπότερα ἂν καθήκῃ αὐτοῖς." Θύει δὲ ὁ μάντις, ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφοὺς πόμπιμα γένηται, καὶ Θεωρία πέμπηται, ἐν Οἰνόῃ, καθ' ἑκάςην ἡμέραν ἐν τῷ Πυθίῳ· εἰ δὲ εἰς Δῆλον ἀποςέλλοιτο ἡ Θεωρία, κατὰ τὰ προειρημένα θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δήλιον. Καὶ ἔςιν ἱεροσκοπία τῆς

Ἢ λαμπάσιν ἀκλαῖς·
Οὗ πότνιαι σεμναὶ τιθη-
νῦν]αι τέλη
Θναλοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
Κλῃὶς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν
Προσπόλων Εὐμολπιδᾶν·
Ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν *
Θησέα καὶ τὰς δισόλυς
Ἀδμήτας ἀδελφὰς †
Αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ
Τέσδ' ἀνὰ χώρυς.

* Ald. Turn. in marg. ἐγειςάταν. † Ald. ἀδελφεὰς.

τῆς μὲν εἰς Δελφοὺς θεωρίας, ἐν τῷ κατὰ τὴν Οἰνόην Πυθίῳ. Τῆς δὲ εἰς Δῆλον, ἐν τῷ κατὰ τὴν Μαραθῶνα Δηλίῳ. Ἄλλως· Ἡ θεὸς Πυθίαις· ὡς ἐπὶ Μαραθῶνα, ἢ τὸ Πύθιόν ἐςιν.

1103. Ἢ λαμπάσιν ἀκλαῖς] τὰ ἐν Ἐλευσῖνι τέλη φησί. Καὶ εἴη ἂν λαμπάσιν ἀκλαῖς λέγων, ταῖς λαμπαδευομέναις καὶ καλαλαμπομέναις ὑπὸ τῆς μυσικῆς φλογὸς, καὶ τῶν ἱερῶν δᾴδων· περὶ ὧν Αἰσχύλος φησί·

" Λαμπραῖσιν ἀςραπαῖσι λαμπάδων σθέ-
" νει."

Ἄλλως· Ἀκλαῖς περὶ Ἐλευσῖνα, ἀπὸ τῶν αὐτόθι ἐν τοῖς μυςηρίοις λαμπάδων.

1104. Οὗ πότνιαι] αἱ θεσμοφόροι.

Ib. Τιθηνῦνλαι] ἐπιμελεῖνλαι, καὶ ἀξιοῦνλαι θεραπείας.

1105. Τέλη] τὰς τελεῖάς· καὶ Αἰσχύλος·

" Ἔφριξ', ἕρως δὲ τῶδε μυσικῶ τέλους."

1106, 1107. Ὧν καὶ χρυσέα Κλῃὶς] ἐπεὶ ἄῤῥηλα τὰ μυςήρια, καὶ καθάπερ κλεισὶν ἡ γλῶσσα καλείληπλαι ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξενεγκεῖν.

1108. Προσπόλων Εὐμολπιδᾶν] τῶν τελεσμένων· ζηλοῦνλαι δὲ, τί δήποθε οἱ Εὐμολπίδαι τῶν τελεῶν ἐξάρχησι ξένοι ὄνλες· εἰκὸς δ' ἂν τις ὅτι ἀξιοῦσιν ἕνεκα πρώτου Εὐμολπου ποιῆσαι τὸν Δηοῦπης υἱὸν Τριπτολέμου τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυςήρια, καὶ ἐ τὸν Θρᾷκα· καὶ τοῦτο ἰσορεῖν Ἴσχυν ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτάκλων. Ἀκεσόδωρος δὲ πέμπλον ἀπὸ τοῦ πρώτου Εὐμόλπου εἶναι τὸν τὰς τελεῖὰς καλαδείξανλα, γράφων ὕτως, Καλοικῆσαι δὲ τὸν Ἐλευσῖνα ἱερεῦσι πρῶτον μὲν τὸς αὐτόχθονας, εἶτα Θρᾷκας τὸς μετὰ Εὐμόλπου παραγινομένους πρὸς βοήθειαν εἰς τὸν κατὰ Ἐρεχθέως πόλεμον· τινὲς δέ φασι καὶ τὸν Εὔμολπον εἰρεῖν τὴν μύησιν τὴν συνελεγμένην κατ' ἐνιαυτὸν ἐν Ἐλευσῖνι Δήμῃλρι καὶ Κόρῃ. Ἀνδρολίων μὲν οὖν γράφει ἐ τὸν Εὔμολπον εἰρεῖν τὴν μύησιν, ἀλλ' ἀπὸ τούτου Εὐμολπου πέμπλου γεγονότα· Εὐμόλπου γὰρ γενέσθαι Κήρυκα, τοῦ δὲ Εὔμολπον· τοῦ δὲ, Ἀγλίφημον· τοῦ δὲ, Μισαῖον τὸν ποιητήν· τοῦ δὲ, Εὔμολπον τὸν καλαδείξανλα τὴν μύησιν, καὶ ἱεροφάνλην γεγονότα.

1109. Τὸν ἐγερεμάχαν] γράφεται Ὀρειςάταν· οἱονεὶ, τὸν διὰ τῶν ὀρέων βαίνονλα τῶν περικειμένων χωρίων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἢ ϖʊ τὸν ἑφέσπερον
Πέτρας νιφάδος ϖελῶ-
σ' Οἰάτιδος ἐκ νομῦ,
Πώλοισιν ἢ ῥιμφαρμάτοις
Φεύγονʃες ἀμίλλαις;
Ἁλώσεʃαι δεινός γ' ὁ ϖρος-
χώρων Ἄρης,
Δειναὶ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
Πᾶς γὰρ ἀσράπʃει χαλινὸς,
Πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμ-
πυκʃήρια φάλαρα ϖώλων
Ἄμβασις, οἳ τὰν ἱππίαν
Τιμῶσιν Ἀθάναν,
Καὶ τὸν ϖόνʃιον Γαιάοχον,
Ῥέας φίλον υἱόν.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἔρδʊσιν, ἢ μέλλʊσιν; ὡς
Προμνᾶται τί μοι

1114. Ἢ ϖʊ τὸν ἑφέσπερον] τὸν Αἰγάλεών φησι· καὶ γὰρ τοῦτο ὑπ' ἐσχάτων ἐʃὶ τῦ δήμʊ τούτʊ· καλαλέγʊσι δὲ χαῖρε, ϖαῖ· ἃ μάλισα εἰκάζʊσι τὴν συμβολὴν γενέσθαι τοῖς ϖερὶ τὸν Κρέοντα καὶ Θησέα· ϖέτρας δὲ νιφάδος εἶπ ἂν λέγων τὴν ὕτω λεʃομένην λείαν ϖέτραν, ἢ τὸν Αἰγάλεων λόφον· ἃ δὴ ἐπιχώρια φασὶν εἶναι, καθάπερ Ἴσρος ἐν τῇ ϖρώτῃ τῶν Ἀτθίδων ἱσορεῖ, ὕτως, ἀπὸ δὲ τῆς χαράδρας ἐπὶ μὲν λείαν ϖέτραν. Καὶ μετ' ὀλίγα, ἀπὸ τούτʊ δὲ ἕως Κολωνῦ ϖαρὰ τὸν χαλκὸν ϖροσαʃορευόμενον. Ὅθεν ϖρὸς τὸν Κηφισὸν ἕως τῆς μυʃικῆς εἰσόδʊ εἰς Ἐλευσῖνα. Ἀπὸ ταύτης δὲ βαδιζόνʃων εἰς Ἐλευσῖνα τὰ ἐπ' ἀριʃερὰ μίσχει τῦ λόφʊ τῦ ϖρὸς ἀνʃολὰς τῦ Αἰγάλεω. Ἤτοι ἂν τὴν καλυμένην λείαν ϖέτραν ἢ τὸν Αἰγάλεων λέγει. Ὁ δὲ νῦς, ἆρα ἐπὶ τὸν ἔσπερον χῶρον τῆς λείας ϖέτρας ϖροσπελάσʊσι;

1115. Πελᾶσι] γράφεʃαι ϖελάζʊσιν.

1116. Οἰάτιδος ἐκ νομῦ] οἷα δῆμος τῆς Ἀτʃικῆς· ὅθεν καὶ τὸ οἴνθεν· ἐκ νομῦ δὲ ϖάλιν, χωρὶς Ἀτʃικῦ ὕτω καλυμένʊ, ἐν ᾧ νέμʊσιν, ὰς νεμήσεως ϖαρακειμένης.

1118. Ὁ ϖροσχώρων Ἄρης] ὁ τῶν ἐπιχωρίων.

1121. Δειναὶ δὲ Θησειδᾶν] τῶν Ἀθηναίων· ἁπλούσερον δὲ Θησειδᾶν φησὶ τῶν Ἀτʃικῶν τῶν ὑπὸ Θησέα τελαʃμένων.

1123. Πᾶσα δ' ὁρμᾶται] τὸ ἑξῆς, πᾶσα δ' ὁρμᾶται ἄμβασις.

1131. Τάχ'

Γνώμα, τάχ' ἂν δώσειν *
Τὰν δεινὰ † τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὖ-
ρᾶσαν πρὸς αὐθομαίμων πάθη.
Τελεῖ, τελεῖ Ζεύς τι κατ' ‡ ἦμαρ.
Μάνις εἰμ' ἐσθλῶν ἀγώνων.
Εἴθ' ἀελλαία ταχύρ-
ρωος πελειὰς
Αἰθερίας νεφέλας
Κύρσαιμ', αὐτῶν δ' ἀγώνων
Θεωρήσασα τέμὸν ὄμμα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ὦ Ζεῦ § γε πανλάρχα || θεῶν,
Πανλόπλα, πόροις
Γᾶς τᾶσδε δαμέχοις
Ἐπινικίῳ σθένει τὸν εὖ-
αγρον τελειῶσαι δὴ λόχον.
Σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα,
Καὶ τὸν ἀγρευλὰν Ἀπόλλω,
Καὶ κασιγνήταν πυκνο-
ςίκλων ὀπαδὸν
Ὠκυπόδων ἐλάφων,
Στέργω διπλᾶς ἀρωγᾶς |||
Μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις.

* Turn. in marg. ἐνδώσειν. † Turn. in marg. πολλὰ.
‡ Ald. ἅμαρ. § Ald. Ἰὼ Ζεῦ. || Ald. πάνλαρχε.
||| Ald. Turn, ἀρωγὰς.

1131. Τάχ' ἂν δώσειν] τάχα ἐνδώσει, φησὶν, ὁ Κρίων.

1132. Τὰν δεινὰ τλᾶσαν] τὴν πολλὰ δεινὰ ἀναλλᾶσαν. Τὴν παρθένον ἀπὸ τῆς ἑτέρας δηλῶν· ὡς καὶ καλλίερον τῷ ὁμοίῳ σχήματι χρῆται· δύναται δὲ καὶ ἑτέρα προσῳδία εἶναι, Τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὑροῦσαν, τὰ σὰ δεινὰ δηλονότι.

1151. Στέργω διπλᾶς ἀρωγᾶς] τυλίςι, τῇ διπλῇ ἀρωγῇ· τῇ πόλει λέγει καὶ τοῖς πολίταις· νῦν δὲ διὰ τοῦ ςέργω σημαίνει μὲν οἷον προσίεμαι, τελευτᾷ δὲ εἰς ἴσον τῷ προκαλοῦμαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Ὦ ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς
Ὡς ψευδόμαντις· τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
Τάσδ' ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολευμένας.
ΟΙΔ. Πῦ, πῦ; τί φῂς; πῶς εἶπας;
ΑΝΤ. Ὦ πάτερ *, πάτερ,
Τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν
Δοίη τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;
ΟΙΔ. Ὦ τέκνον, ἦ πάρεσον;
ΑΝΤ. Αἵδε γὰρ χέρες
Θησέως ἔσωσαν, φιλάτων τ' οπαόνων.
ΟΙΔ. Προσέλθετ', ὦ παῖ, παλρὶ, καὶ τὸ μηδαμᾶ
Ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βασάσαι δότε †.
ΑΝΤ. Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.
ΟΙΔ. Πῦ δῆτα, πῦ 'σον;
ΑΝΤ. Αἵδ' ὁμῦ πελάζομεν.
ΟΙΔ. Ὦ φίλαι' ἔρνη.
ΑΝΤ. Τῷ τεκόνλι πᾶν φίλον.
ΟΙΔ. Ὦ σκῆπλρα φωλός.
ΑΝΤ. Δυσμόρυ τε δύσμορα.
ΟΙΔ. Ἔχω τὰ φίλαι'· ὄδ' ἐτ' ἂν πανάθλιος
Θανὼν ἂν εἴην, σφῶϊν παρεζώσαιν ἐμοί.
Ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφὶ δεξιὸν,
Ἐμφῦτε ‡ τῷ φύσανλι, κἀναπαύσαλον §
Τᾶ πρόσθ' ἐρήμυ τᾶ τε δυσήνυ πλάνυ.
Καί μοι τὰ πραχθέντ' εἰπαθ' ὡς βράχις', ἐπεὶ

* Ald. Ὦ πάτερ, πάτερ. † Turn. in marg. πίδε.
‡ Turn. in textu, Ἐμφῦσα, in marg. Ἐμφῦτε. § Ald. κἀναπαύσιλον.
1181. Ὦ ξεῖν',

Ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.
ΑΝΤ. Ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας· τῦδε χρὴ κλύειν, πάτερ.
Καὶ σοίγε * τῦργον τῦμὸν ἔσαι δὴ βραχύ.
ΟΙΔ. Ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές·
Τέκν' ἐμφανέντ' ἄελπτα, μηκύνω λόγον.
Ἐπίσαμαι γὰρ τήνδε σὴν ἐς τάσδε μοι †
Τέρψιν πατρ' ἄλλυ μηδενὸς πεφασμένην·
Σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, ὐκ ἄλλος βροτῶν.
Καί σοι θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω,
Αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τόγ' εὐσεβὲς
Μόνοις πατρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ,
Καὶ τἀπιεικὲς, καὶ τὸ μὴ ψευδοσομεῖν.
Εἰδὼς δ', ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.
Ἔχω γὰρ ἃ ἔχω διὰ σὲ, κὐκ ἄλλον βροτῶν·
Καί μοι χέρ', ὦ ξένε, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς
Ψαύσω, φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
Καίτοι τί ‡ φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγὼς,
Θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ᾧ τις ὐκ ἔνι
Κηλὶς κακῶν ξύνοικος; ὐκ ἔγωγέ σε.
Οὐδ' ἔν ἐάσω· "τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν
"Μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε."
Σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε· καὶ τὰ λοιπά μυ
Μέλυ δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας.
ΘΗΣ. Οὔτ' εἴτι μῆκος τῶν λόγων ἔθυ πλέον,

* Ald. Καὶ σά τι. † Ald. τάδέ μοι. ‡ Ald. Καὶ τοι τε.

1181. Ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές] τὸ ἀρέσκον. ἰδίως ἐσχημάτισε τὸν λόγον, μὴ προσθαύμαζέ μυ τὸ λιπαρές, τὸ λίαν προσκεκαθικὸς τῆς ψυχῆς τοῖς τέκνοις. τὸ δὲ ἐχόμενον ᾧ καλαλλήλως εἶπεν· ἃ γάρ φησιν, ἀέλπτως φανέντων ἐμοὶ τῶν τέκνων μηκύνω τὸν λόγον, ἀλλὰ τὰ τέκνα φανέντα, εἶτα, μηκύνω τὸν λόγον.

1182. Ἢ, εἰ φανέντ' ἀέλπτα μηκύνω λόγον] ἀντὶ τῦ, πρὸς τὸ πειθύσιμον εἰ μακρηγορήσω.

1200. Μέλυ] ἐπιμελῦ.

1202. Θαυ-

Τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω,
Οὐδ' εἰ πρὸ τἀμοῦ πρᾶγλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
Βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
Οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
Λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
Δείκνυμι δ'· ὧν γὰρ ὤμοσ' ἐκ ἐψευσάμην
Οὐδέν σε, πρέσβυ· τάσδε γὰρ παρειμ' ἄγων
Ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν καληπειλημένων.
Χὤπως ἀγὼν μὲν * ἔτος ἡρέθη, τί δεῖ † 1210
Κομπεῖν, ἃ γ' εἴσῃ κἀυτὸς ἐκ ταύταιν ξυνών;
Λόγον δ' ὃς ἐμπέπλωκεν ἀρτίως ἐμοὶ
Στείχοντι δεῦρο, συμβαλὼ γνώμην· ἐπεὶ
Σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι·
"Πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδέν' ἀνθρώπων χρεών." 1215
ΟΙΔ. Τίδ' ἔστι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με,
Ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνῃ.
ΘΗΣ. Φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
Οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ, προσπεσόντα πως
Βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ 1220
Θύων ἔκυρον, ἡνίχ' ὡρμώμην ἐγώ.
ΟΙΔ. Ποδαπόν; τί προσχρήζοντα τῷ θακήματι;
ΘΗΣ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν· σὲ γάρ, ὡς λέγουσί μοι,
Βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, ἐκ ὄγκου πλέον.
ΟΙΔ. Ποῖόν τιν'; ἆρ' ἥδ' ἕδρα σμικρᾶς λόγου. 1225

* Ald. μὲν ἀγὼν. † Ald. τί δεῖ μάτην.

1202. Θαυμάσας ἔχω] ἀντὶ τοῦ, ἐθαύμασα, Ἀττικῶς.

1215. "Πρᾶγος δ' ἀτίζειν"] ἄνθρωπον δὲ (φησὶν) ὄντα, ὃ δεῖ πράγματα κακίζειν ἀεί.

1218. Φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα] καθ' ὑπόθεσιν ἱκετεύει ὁ Πολυνείκης πρὸς αὐτὸν παραγενέσθαι καὶ τὸν Οἰδίπουν, καίτοι τι λόγιον ἐμπεσὸν, ὅτι πρὸς ὃς ἂν γένηται ὁ Οἰδίπους, κρατήσουσι τῆς βασιλείας. τοῦτο οὖν ἀγγέλλει ὁ Θησεύς.

Ib. Σοὶ μὲν ἔμπολιν] ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκοῦντα.

1221. Θύων ἔκυρον] ἀντὶ τοῦ, ἐκύρουν. ταὐτὸν δὲ τῷ ἐτύγχανον.

1226. Σὺ

ΘΗΣ. Σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόν-
τ᾽ αἰτεῖν ἀπελθεῖν ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ᾽ ὁδοῦ.
ΟΙΔ. Τίς δῆτ᾽ ἂν εἴη τήνδ᾽ ὁ προσθακὼν ἕδραν;
ΘΗΣ. Ὅρα κατ᾽ Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενὴς
Ἐσθ᾽, ὅσις ἄν σε τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν.
ΟΙΔ. Ὦ φίλταθ᾽, ἐπίσχες ὅπερ εἶ.
ΘΗΣ. Τί δ᾽ ἐστί σοι;
ΟΙΔ. Μή με δεηθῇς.
ΘΗΣ. Πράγματος ποίου; λέγε.
ΟΙΔ. Ἔξοιδ᾽ ἀκούων τῶνδ᾽, ὃς ἐσθ᾽ ὁ προσάτης.
ΘΗΣ. Καὶ τίς ποτ᾽ ἐστὶν ὅν γ᾽ ἐγὼ ψέξαιμί τοι;
ΟΙΔ. Παῖς οὐμός, ὦ ναῦ, σύγγονος, ἧς λόγων ἐγὼ
Ἥκιστ᾽ ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.
ΘΗΣ. Τί δ᾽; οὐκ ἀκοῦσαι ἐστὶ, καὶ μὴ δρᾶν ἃ μὴ
Χρῄζεις; τί σοι τοῦτ᾽ ἔστι λυπηρὸν κλύειν;
ΟΙΔ. Ἔχθιστον, ὦ ναῦ, φθέγμα τοῦθ᾽ ἥκει παρεί.
Καὶ μή μ᾽ ἀνάγκῃ προσβάλῃς τάδ᾽ εἰκάθειν.
ΘΗΣ. Ἀλλ᾽ εἰ τὸ θάκημ᾽ ἐξαναλκάζει, σκόπει
Μή μοι πρόνοι᾽ ᾖ τῇ θεῷ φυλακίᾳ.
ΑΝΤ. Πάτερ, πιθοῦ μοι, καὶ νέα παραινέσω.
Τὸν ἀνδρ᾽ ἔασον τόνδε τῇθ᾽ αὐτοῦ φρενὶ
Χάριν παρασχεῖν, τῷ θεῷ θ᾽ ἃ βούλεται.
Καὶ νῷν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν·
Οὐ γάρ σε (θάρσει) πρὸς βίαν παρασπάσει

1226. Σοὶ φασὶν αὐτὸν] τὸ ἐξῆς, σοὶ φασὶν αἰτὸν μολόντα αἰτεῖν εἰς λόγους ἐλθεῖν.

1235. Ὁ προσάτης] ὁ ἱκέτης ὁ προσιζηκὼς τῷ βωμῷ.

1237. Παῖς οὐμὸς, ὦ ναῦ] πρὸς τὸν Θησέα φησί.

1241. Τοῦθ᾽ ἥκει παρεί] παραγώγως, ἀντὶ τοῦ, ἥκειν.

1245. Πάτερ, πιθοῦ μοι] οὐχ ὡς ἐκ ἂν πεισθησομένην τῷ Θησεῖ τὴν Οἰδίπου, ὅτως ἐδεήσεν αὐτῷ καὶ τῆς ἐκ τῆς Δυσαλοῦς παρακλήσεως· ἀλλ᾽ αὐξήσεως χάριν καὶ τοῦτο παρείληφε τὸ πρόσωπον ὁ Σοφοκλῆς. ἀμέλει γοῦν πρὸς τὸν Θησέα ἀποκρίνεται, ὡς ἐκείνῳ πεπεισμένος.

1249. Οὐ γάρ σε (θάρσει) πρὸς βίαν παρασπάσει] τὸ ἐξῆς, θάρσει· οὐ γὰρ ἃ μὴ σοι συμφέρει

Γνώμης, ἃ μή σοι συμφέροντα λέξεται.
Λόγων δ' ἀκῦσαι τίς βλάβη; "τά τοι καλῶς
"Εὑρημέν' ἔργα, τῷ λόγῳ μηνύεται."
Ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μήτε δρῶντά σε
Τὰ τῶν κακίστων δυσσεβεστάτων, πάτερ,
Θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀνιδρᾶν κακῶς,
Ἀλλ' αὐτόν· εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαὶ,
Καὶ θυμὸς ὀξύς· ἀλλὰ νουθετήμενοι
Φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπᾴδοντα * φύσιν.
Σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τανῦν ἀποσκόπει
Πατρῷα καὶ μητρῷα πήματ', ἃ 'πάθες.
Κἂν κεῖνα λύσῃς, οἶδ' ἐγὼ, γνώσῃ κακῶς
Θυμῷ τελευτὴν, ὡς κακὴ προσγίνεται·
Ἔχεις γὰρ ἃ βίαια ταὐθυμήματα,
Τῶν σῶν ἀδελφῶν ὀμμάτων τηλώμενος.
Ἀλλ' ἡμῖν εἶπε· "λιπαρεῖν γὰρ ἃ καλὸν
"Δίκαια προσχρήζουσιν, ἀδ' αὐτὸν μὲν εὖ
"Πάσχειν, παθόντα δ' ἐκ ἐπίστασθαι τίνειν."
ΟΙΔ. Τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με
Λέγοντες· ἔσω δ' ἴθ' ὅπως ὑμῖν φίλον.
Μόνον, ξέν', εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται,
Μηδεὶς κραίνετω τῆς ἐμῆς ψυχῆς πολέ.
ΘΗΣ. Ἄπαξ τὰ τοιαῦτ', ἐκὶ δὶς χρήζω κλύειν,
Ὦ πρέσβυ· κομπεῖν δ' ἐκὶ βούλομαι· σὺ δὲ
Σῶν ἴσθ', ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν.

* Turn. in marg. ἐξαπᾴδοντα.

συμφέροντα λέξεται, πρὸς βίαν σε παρασπάσει γνώμης. τὸ δὲ λέξεται, ἀντὶ τοῦ, λέξει, ὁ Πολυνείκης δηλονότι. Ἄλλως· ὀφείλων εἰπεῖν, ἃ λέξει ὁ Πολυνείκης, λέξεται εἶπε πρὸς τὸ ἃ, ἤγουν, ἃ λεχθήσεται.

1258. Ἐξεπᾴδοντα] καταπραΰνοντα.

1260. Πατρῷα καὶ μητρῷα] τὰ περὶ τὸν πατέρωσιν λέγοι ἄν· ὁ γὰρ τὰ ἐξ ἀρχῆς πεπραγθέντα ὀνειδίζει αὐτῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἄγαν ὀργῆς ἀπέβη· τότε γὰρ αὐτὸν ἀπολέσειν βούλεται.

1267. Τίνειν] ἀμείβεσθαι.

1275. Ὅστις

ΕΠΩΔΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ὅσις τᾷ πλέονος μέρυς
Χρῄζει τᾷ μείρίυ παρεὶς
Ζώειν, σκαιοσύναν φυλάσσων,
Ἐν ἐμοὶ καλάδηλος ἔσαι.
Ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ
Ἀμέραι καλέθεν[ο δὴ
Λύπας ἐγυ[έρω· τὰ τέρπον-
τα δ' ἐκ ἂν ἴδοις, ὁπό-
τ' ἄν τις ἐς πλέον πέσῃ
Τᾷ θέλον[ος· ἐδ' ἔπι κόρος
Ἰσό[ελεσος Ἀϊδος,
Ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος,
Ἄλυρος, ἄχορος ἀναπέφην
Θάνα[ος ἐς τελευ[άν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Μὴ φῦναι τὸν ἅπαν[α νι-
κᾷ λόγον· τὸ δ' ἐπεὶ φανῇ,

1275. Ὅσις τᾷ πλέονος μέρυς] καλάδηλός ἐσιν ὁ Χορὸς ἐν ταυτῷ ἀναφανῶν καὶ ἀλληγορῶν περὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπλησίας· καὶ ἔοικε τῷ Ἡσιόδῳ·

" Νήπιοι οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παν-
" τός."

τείνει δὲ ταῦτα εἰς τὴν δυσπόλμιαν Οἰδίπυ.

1282. Ὁπότ' ἄν τις] ὅτε ἄν τις ἐς πλέον πέσῃ τῷ θέλον[ος, τῷ μείρίυ, τῷ ἱκανῷ, τῷ πρσήκον[ος, ἀφανῆ τὰ τέρπον[α γίγνε[αι, καὶ πᾶσιν ἄδηλα.

1283. Ἐς πλέον πέσῃ] ὐ παύον[αι τῷ κόρῳ πρὶν εἰς Θάνα[ον ἔλθωσιν.

1284. Οὐδ' ἔπι κῦρος] γράφε[αι κόρος· Ταῦτα δὲ καθ' ἑαυτὸν φησὶν ὁ Χορὸς, ὅτι ὁ πλεονεκτεῖν ἐθέλων παρὰ τὸ καίριον καὶ τὸ μέτριον, ἄχορός ἐσιν ὕπος.

1285. Ἰσό[ελεσος] ὁμοίως γὰρ ἀποθνήσκυσιν οἱ τοιῦτοι. τὸ ἐξῆς δὲ, Ἰσό[ελεσος Θάνα[ος· τὰ δὲ ἄλλα, διὰ μέσυ. καὶ βῦναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει, πολὺ δεύτερον, ὡς τάχισα. Τό δ' ὅλον, ὐδὲ ἔπεσιν αὐτοῖς κόρος Ἰσό[ελεσος τῷ ᾅδυ· τότε γὰρ ὁ τοιῦτος κόρος λαμβάνει τέλος ὅτε ἂν ὁ ᾅδης ἐπέλθῃ.

1287. Ἄλυρος, ἄχορος] ἐπεὶ ἐν Θανάτῳ ὐχ ὑμνῦσιν, ἢ μετὰ Θάνα[ον οἱ τοιῦτοι ὐχ ὑμνῦνται.

1289. Μὴ φῦναι, τὸν ἅπαν[α] πάνυ ἄριςον ἀνθρώποις τὸ μὴ φῦναι· παρὰ τὸ λεγόμενον, " Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριςον."

1290. Τὸ δ' ἐπεὶ φανῇ] τῦτο δὲ τὸ ἐξῆς ἐπεὶ

Βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει,
Πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.
Ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ
Κέφας ἀφροσύνας φέρον,
Τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω; 1295
Τίς δ' καμάτων ἔνι;
Φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι,
Καὶ φθόνος· τό, τε καλάμεμπλον
Ἐπιλέλοιχε πύμαλον
Ἀκραλὲς, ἀπροσόμιλον 1300
Γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαλα
Κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἐν ᾧ πλάμων ὅδ' ὐκ ἐγὼ μόνος·
Πάντοθεν Βόρειος ὥς τις ἀκλὰ
Κυμαλοπλὴξ χειμερία κλονεῖται. 1305
Ὡς καὶ τόνδε καλάκρας
Δειναὶ κυμαλοαγεῖς
Ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι·
Αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου
Δυσμᾶν, αἱ δ' ἀναλέλ- 1310
λυνλος, αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν
Ἀκλῖν, αἱ δὲ νυχίαν ἀπὸ ῥιπᾶν.

ἐπὶ δὲ φανῇ, τὸ βῆναι ἐκεῖθεν ὅθεν περ ἥκει, ὡς τάχιστα, παραπολὺ τῶν ἄλλων δεύτερόν ἐστιν ἐκείνῳ τῷ μὴ φῦναι καθόλου.

1293. Ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ] ὡς ἡνίκ' ἂν νηπιότης παρῇ (ταύτας γάρ φησι κέφας ἀφροσύνας) ἀδὴν ἐπιλογίζεται τῶν δεόντων. ἰδίως δὲ αὐτὸ ἐξήνεγκεν, ὡς εἰ ἔλεγε, τῷ γὰρ νέῳ ἀφροσύνη πάρεστι.

1295. Τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω] τοῦτο ἰδίως ἐξήνεγκε· βούλεται δέ τι τὸ τοιοῦτον σημαίνειν, τίς ἂν πλαγχθείη τῶν πολλῶν μόχθων; ἤγουν, τίς ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη;

1296. Τίς δ' καμάτων ἔνι] ταῦτα ἐρωτηματικῶς εἴρηται κατὰ τοιαύτην ὑπόκρισιν καθ' ἣν ἐμφαίνεται. πρότερον μὲν, ὅταν εἴπῃ, τίς πλάγχθη τῶν μόχθων τῶν πολλῶν, ὑπακουόμενα τοῦ ἐδείς· πάλιν δὲ, ὅταν ἐξῆς ἐπιζεύξῃ, τίς δ' καμάτων ἔνι, τὸ πᾶς· βούλεται γὰρ καὶ νῦν κατὰ τὸ ὅμοιον λέγειν, ἐδείς ἐστι κάμαλος ὃς οὐκ ἔνεστιν.

1312. Αἱ δὲ νυχίαν ἀπὸ ῥιπᾶν] τὰ ἀπὸ τῶν

IAMBOI.

ΑΝΤ. Καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος
Ἀνδρῶν γε μῦνος, ὦ πάτερ, δι' ὄμματος
Ἀσακτὶ λείβων δάκρυον ὧδ' ὁδοιπορεῖ.
ΟΙΔ. Τίς ἔτος;
ΑΝΤ. Ὅνπερ καὶ πάλαι καλείχομεν
Γνώμῃ, πάρεσι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.
ΠΟΛ. Οἴμοι, τί δράσω; πότερα τἀμαυτῆ κακὰ
Πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τῆδ' ὁρῶν
Παλρὸς γέροντος, ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
Ξὺν σφῶϊν ἐφεύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον,
Ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε· τῆς ὁ δυσφιλὴς
Γέρων γέροντι συγκαλῴκηκεν πόνος
Πλευρὰν μαραίνων· κρατὶ δ' ὀμμαλοσερεῖ
Κόμη δι' αὔρας ἀκλένιστος αἴσσεται.
Ἀδελφὰ δ', ὡς ἔοικε, τάτοισιν φορεῖ,
Τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια·
Ἃ γὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω *·
Καὶ μαρλυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς
Ταῖς σαῖσιν ἥκειν, τἄλλα μὴ ξ' ἄλλων πύθῃ †.
Ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοί, πάτερ,
Παρασαθήτω· " τῶν γὰρ ἡμαρτημένων

* Turn. ἄγαν γ' ἐκμανθάνω. † Turn. πύθῃ.

τῶν ἐρῶν φησὶ τῶν προσαγορευομένων ῥιπῶν· ἃ τινες καλοῦσι ῥιπαῖα ὄρη. λέγει δὲ αὐτὰ ἐν ἡσύχια διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κεῖσθαι· μέμνηται δὲ καὶ Ἀλκμὰν, λέγων ὅτως, Ῥιπὰς ὄρος ἔνθεον, ὕλας νυκτὸς μελαίνας σέργον. καὶ ἐν Ἰλιάσιν Αἰσχύλος·

" Ῥιπαὶ μὲν δὴ παλρός."——

1319. Οἴμοι, τί δράσω] παραφυλάττει πάλιν τὴν τέχνην τῆς ῥητορείας αὐτῷ, ὅτι ἐκ εὐθείας ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτῷ ἀπαίρᾳ, ἀλλὰ περικαλασκευάζει τὰ ὅλα εἰς εὔνοιαν.

1327. Ἀδελφὰ δ', ὡς ἔοικε] καινὰ δὲ τέκνοις, ὡς ἔοικε, γίγνεται.

1334. Τῶν γὰρ] γνωμικόν.

" Ἄκη μέν ἐςι, προσφορὰ δ' ὐκ ἔς' ἔτι."
Τί σιγᾷς;
φώνησον, ὦ πάτερ, τὶ· μή μ' ἀποστραφῇς·
Οὐδ' ἀνταμείβῃ μ' ὐδὲν, ἀλλ' ἀτιμάσας
Πέμψεις ἄναυδος, ὐδ' ἃ μηνίεις φράσας;
Ὦ σπέρμα τῆδ' ἀνδρὸς τεῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες,
Πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πάλιν
Τὸ δυσπρόσοισον καὶ προσήγορον σόμα,
Ὡς μή μ' ἄτιμον * τῦ θεῦ γε προσάτην
Οὕτως ἀφῇ † γε μηδὲν ἀνταειπὼν ἔπος.
ΑΝΤ. Λέγ', ὦ ταλαίπωρ', αὐτὸς ὢν χρείᾳ πάρει.
" Τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ', ἢ τέρψαν τά τι,
" Ἢ δυσχεράναν', ἢ καταικίσαν πως,
" Παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά."
ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι,
Πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος
Ἀρωγὸν, ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέσησεν μολεῖν
Ὁ τῆσδε τῆς γῆς ‡ κοίρανος, διδὺς ἐμοὶ
Λέξαι τ' ἀκῦσαί τ' ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ.
Καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βελήσομαι,
Καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν, καὶ πάλιν κυρεῖν ἐμοί.
Ἃ δ' ἦλθον, ἤδη § σοὶ θέλω λέξαι, πάτερ.
Γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγὰς,
Τοῖς σοῖς πανάρχοις ὕνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
Γονῇ πεφυκὼς ἠξίουν γεραίτερα.

* Ald. μήτ' ἄτιμον.
† Ald. Οὕτως μ' ἀφῇ.
‡ Ald. Ὁ τῦσδε γῆς.
§ Turn. in marg. ἆδε.

1335. Προσφορὰ δ' ὐκ ἔς' ἔτι] ἐπανάληψις, ἀντὶ τῦ, ἀναλίσασθαι αὐτὰ καὶ ἀναλῦσαι ὐκ ἔςι.

1342. Τὸ δυσπρόσοισον] τὸ δυσπροσπέλαςον.

1356. Ἃ δ' ἦλθον, ἤδη] λείπει ἡ διὰ, ἵν' ᾖ δι' ἃ ἦλθον.

1376. Εὖ

Ἀνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς ὢν φύσει νεώτερος,
Γῆς ἐξέωσεν, ἤτε νικήσας λόγῳ,
Οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς ἤτ' ἔργα μολὼν,
Πόλιν δὲ πείσας· ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν
Τὴν σὴν Ἐριννῦν αἰτίαν εἶναι λέγω,
Ἔπειτα κἀπὸ μάντεων ταύτῃ * κλύων.
Ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος ἐς τὸ Δωρικὸν,
Λαβὼν Ἄδραστον πενθερὸν, ξυνωμότας
Ἔστησ' ἐμαυτῷ γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας
Πρῶτοι καλεῖσθαι, καὶ τελίμησθαι δορί.
Ὅπως τὸν ἐπάλοχον εἰς Θήβας στόλον
Ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἢ θάνοιμι πανδίκως,
Ἢ τὰς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
Εἶεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
Σοὶ προσροπαίας, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων,
Αὐτός γ' ἐμαυτὸν ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
Οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι, ξὺν ἑπτά τε
Λόγχαις, τὸ Θήβης πεδίον ἀμφέξασι πᾶν.
Οἷος δορύσσας Ἀμφιάρεως, ταπρῶτα μὲν
Δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς.
Ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος
Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος Ἀργεῖος γεγώς·
Τέταρτον Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὐχέταις καλασκαφῇ
Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν τάχα †·
Ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται,

* Turn. in marg. ταύτην. † Turn. in marg. πυρί.

1376. Ξὺν ἑπτά τε λόγχαις] ἔκαζον σύσημα ἐνικῶς ὀνομάζει λόγχην, ὡς εἴτις ἐπὶ πολλῶν ἵππων εἶπε τὴν ἵππον.

1385. Ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος] ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασι στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ Κ Καλαὸν προσαγορεύουσι,

Ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
Μηδὸς λοχευθεὶς πισὸς Ἀταλάντης γόνος.
Ἐγὼ δὲ σὸς, κεἰ μὴ σὸς, ἀλλὰ τῦ κακῦ
Πότμυ φυλευθεὶς, σὸς γέ τοι καλέμενος,
Ἄγω τὸν Ἄρεως ἄφοβον ἐς Θήβας σραλόν.
Οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
Ἱκεύομεν ξύμπανες ἐξαλέμενοι,
Μῆνιν βαρεῖαν εἰκάθειν ὁρμωμένῳ
Τῷδ' ἀνδρὶ τύμυ πρὸς κασιγνήτυ τίσιν,
Ὅς μ' ἐξέωσε *, κἀπεσύλησεν πάτρας.
Εἰ γάρ τι πισόν ἐσιν ἐκ χρησηρίων,
Οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος †.
Πρὸς, νῦν σε, κρηνῶν, πρὸς ‡ θεῶν ὁμοσνίων,
Αἰτῶ πιθέσθαι, καὶ παρεικάθειν· ἐπεὶ
Πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς, καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ.
Ἄλλυς δὲ θωπεύονλες οἰκῦμεν, σύ τε
Κἀγὼ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληφότες.
Ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὦ τάλας ἐγὼ,
Κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγελῶν ἀβρύνεται.
Ὄν, εἰ σὺ τῇ μὴ ξυμπαραζήσεις φρενὶ,
Βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ πόνῳ διασκεδῶ·
Ὡς' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς ζήσω σ' ἄγων,
Στήσω δ' ἐμαυλὸν, κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
Καὶ ταῦτα, σῦ μὲν ξυνθέλονλος, ἐσί μοι

* Ald. ἐξίωσεν. † Turn. in marg. κράτη.
‡ Turn. in marg. καὶ.

αγορεύσι, καθάπερ Ἀρίσαρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φίλοκλῆς ἱσορῶσιν· συγγραφέων δὲ, Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος.

1386. Ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν] παρὰ τὸ παρθένος ὕτω κληθείς.

1394. Τῷδ' ἀνδρὶ] δεικλικῶς, καὶ ἔςι πυκνὸν ἐν τῷ τοιύτῳ Σοφοκλῆς.

1398. Πρὸς, νῦν σὲ, κρηνῶν] παθηλικόν ἐςι τὸ πρὸς παίρων κρηνῶν ἐρκῶν· ὡς εἴ ἔφη, περὶ τῶν ἐκθρεψανίων σε ὑδάτων.

1411. Τὸν

Κομπεῖν· ἄνευ σῦ δ' ἐδὲ σωθῆναι σθένω.
ΧΟΡ. Τὸν ἄνδρα, τῦ πέμψαντος ἕνεκ', Οἰδίπυ,
Εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορ', ἔκπεμψαι πάλιν.
ΟΙΔ. Ἀλλ' εἰ μέν, ἄνδρες, τῆσδε δημόχος χθονὸς
Μὴ τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
Θησεὺς, δικαιῶν ὥς' ἐμῦ κλύειν λόγες,
Οὔτ' ἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο·
Νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι, κἀκύσας γ' ἐμῦ
Τοιαῦθ', ἃ τὸν τῦδ' ἔπος' εὐφρανεῖ βίον.
Ὃς γ', ὦ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνες ἔχων
Ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει,
Τὸν αὐτὸς αὑτῦ παῖδα τόνδ' ἀπήλασας,
Κἄθηκας ἄπολιν, καὶ γολὰς ταύτας φορεῖν *,
Ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
Ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
Οὐ κλαυτὰ † δ' ἐσὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰκέα
Τάδ', ὥσπερ ἂν ζῶ σῦ φονέως μεμνημένος.
Σύ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔνδροφον,
Σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος,
Ἄλλυς ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
Εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ μαυτῷ τροφὲς
Τὰς παῖδας, ἦτ' ἂν οὐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος·
Νῦν δ' αἵδε μ' ἐκσώζυσιν, αἵδ' ἐμαὶ τροφοὶ,
Αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ ξυμπονεῖν.
Ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλυ, κοὐκ ἐμῦ, πεφύκαλον.

* Turn. in marg. φέρειν. † Ald. κλαυτά.

1411. Τὸν ἄνδρα, τῦ πέμψαντος] ἤρξαλο πάλιν ὁ Χορὸς χρηςόν τι συμβυλεύειν.
1415. Θησεὺς, δικαιῶν] δίκαιον κρίνων.
1419. Ὃς γ', ὦ κάκιστε] δαιμονίως τῇ ἀποσροφῇ χρῆται ἀπὸ τῦ Χορῦ ἐπὶ τὸν Πολυνείκην ὁ Οἰδίπυς· παραφύλαξον δὲ πῶς οἱ αὐτοὶ τῶν λόγων γίγνονται τῶν μὲν Θηβαίων ἐγκώμιον, τύτυ δὲ παιγνίδιον.
1440. Τοιάσδ'

Τοιγάρ σ' ὁ δαίμων νῦν ὁρᾷ * μὲν ὕστί πω
Ὡς αὐτίκ', εἴπερ οἵδε κινεῖναι λόχοι
Πρὸς ἄξυ Θήβης· ἐ γάρ ἐσθ' ὅπως πόλιν
Κείνην ἐρείψεις †· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
Πεσῇ μιανθεὶς, χ', ᾧ ξύναιμος ἐξίσω.
Τοιάσδ' ἀρὰς σφῶϊν πρόσθέ τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ,
Νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοὶ,
Ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
Καὶ μὴ 'ξαλιμάζηλον, εἰ τυφλὸς πατρὸς
Τοιῶδ' ἔφυλον· αἵδε γὰρ τάδ' ἐκ ἔδρων.
Τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους
Κρατοῦσιν, εἴπέρ ἐσιν ἡ παλαίφατος
Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς, ἀρχαίος νόμοις.
Σύ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε, κἀπάτωρ ἐμοῦ,
Κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀρὰς,
Ἃς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου
Δορὶ κρατῆσαι, μήτε νοστῆσαί ποτε
Τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ

* Ald. εἰσορᾷ. † Ald. ἐρεῖπις.

1440. Τοιάσδ' ἀρὰς] τοῦτο ἀπαξάπαντες οἱ περὶ ἡμῶν παραλελοίπασιν. ἔχει δὲ τὰ ἀπὸ τῆς ἱερείας ὕτως· οἱ περὶ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην δ' ἔθος ἐχοῦσι τὰ παῖδε Οἰδίποδι πέμπειν ἐξ ἑκάστου ἱερεῖον μοῖραν τῶν ὤμων, ἐκλαθόμενοι ποτὲ εἴτε κατὰ ῥᾳθυμίαν, εἴτε ἐξ ὀτιοῦν ἰσχίον αὐτῷ ἔπεμψαν· ὁ δὲ μικροψύχως καὶ τελέως ἀγενῶς ἄρας ἔθελο κατ' αὐτῶν, δόξας καθολιγωρεῖσθαι. Ταῦτα ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα ποιήσας ἱερεῖ ὕτως, Ἰσχίν ὡς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν, εἶπέ τε μῦθον, Ὤμοι ἐγὼ, παῖδές με ὀνειδείοισι ἔπεμψαν. Κύκλο Διὶ βασιλῆϊ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι, Χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καλαβήμεναι αἴδος εἵσω· τὰ δὲ παραπλήσια τῷ ἐποποιῷ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. καὶ ἔοικε τὸ τῆς ἱερείας ἥκειν ἐπὶ πολλούς· ὡς καὶ παρά τινι ἐκλεθῆναι αὐτὰ πρὸς τὸ γελοιότερον διὰ τούτων, Ἀεὶ δ' ὀρθῶς γ' ὀξὺ, εἰ καὶ τυφλὸς ἦν. Θυσίας γὰρ ἀπαρχὰς γέρας ἐπέμπομεν παῖδι, Περισσὸν ὦμον, ἐκκρῖλον γέρας· τὸ δὲ Αὐτοί γε σωφρόνως ὑ μεμνημένοι, Λήσειν δοκοῦντες, ἀντὶ τοῦ κεκεμμένου Ἐπέμψαμεν βόειον. ὁ δὲ λαβὼν χερὶ, Ἔγνω γ' ἐπαφήσας. εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε, Τίς μοῖ τόδ' ἀνθόμοιον μισητὸν κρέας Πέμπει; γέλων δὲ ταμὰ φρονοῦσι κόροι, Θύοντες ὕδρεις τυφλὸς ὕτοι γνώσεται, Οὕτω λέγοντες, ὦ Ζεῦ μαρτύρομαι Ἐγὼ τάδ' ὑμᾶς, καὶ καλεύχομαι κακὰ Αὐτοῖσιν, αὐτὸς τῶνδε δὶς τόσα σχέθειν. Χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες ἀλλήλων χρόα Σφάξοιεν ἀμφὶ κλῆμασιν τοῖς βασιλικοῖς. καὶ Μένανδρος, ἐν Ναυκλήροις· "Ὁ τε Πολυνείκης "πῶς ἀπῶλετ' οὐχ ὁρᾷς;"

1464. Οἴμοι,

Θανεῖν, κλανεῖν θ' ὑφ' ὅπερ ἐξελήλασαι.
Τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ * τὸ Ταρτάρε
Στυγνὸν πατρῷον Ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ·
Καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας· καλῶ δ' Ἄρη,
Τὸν σφῶϊν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
Καὶ ταῦτ' ἀκούσας ϛεῖχε· κἀξάγγελλ' ἰὼν
Καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς σαυτῆ θ' ἅμα
Πιϛοῖσι συμμάχοισιν, ἕνεκ' Οἰδίπους
Τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὑτῆ γέρα.
ΧΟΡ. Πολύνεικες, ἔτε ταῖς παρελθέσαις ὁδοῖς
Ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.
ΠΟΛ. Οἴμοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
Οἴμοι δ' ἑταίρων· οἷον ἆρ' ὁδῆ τέλος
Ἄρϛης ἀφορμήθημεν· ὦ τάλας ἐγώ·
Τοιῆτον οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινα
Ἔξεσθ' ἑταίρων, οὐδ' ἀποϛρέψαι πάλιν,
Ἀλλ' ὄνῳ' ἄναυδον τῆδε συϛκύρσαι τύχῃ.
Ὦ τῆδ' ὄμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς ἐπεὶ
Τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τῆδ' ἀρωμένα,
Μή τοι με πρὸς θεῶν, σφῶϊν γ' ἂν αἱ τῆδ' ἀραὶ †
Πατρὸς τελῶνται, καί τις ὑμῖν ἐς δόμους
Νόσος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε,
Ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κληρίσμασι.
Καὶ σφῶϊν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
Τῆδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα
Ἔτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.

* Turn. in marg. τὰς ταρτάρους. † Ald. σφῶϊν γ' ἂν αἱ τῆδ' ἀραὶ. *recte.*

1464. Οἴμοι κελεύθου] καὶ αὕτη διπλέρα ἐϛιν ὥσπερ δίπτυς, καὶ παθητικωτάτη, ἐν τῷ ἀπολοφύρεσθαι αὐτὸν, τεχναζομένη πάνυ πιθανῶς.

ΑΝΤ. Πολυνείκες, ἱκεύω σε πεισθῆναί τί μοι.
ΠΟΛ. Ὦ φιλτάτη, τὸ ποῖον, Ἀντιγόνη; λέγε.
ΑΝΤ. Στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος ὡς τάχιστά γε,
Καὶ μή σε γ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.
ΠΟΛ. Ἀλλ' οὐκ οἷόν τε *· πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν
Στράτευμ' ἄγοιμι ταὐτόν, εἰσάπαξ τρέσας;
ΑΝΤ. Τί δ' αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι
Πάτραν καλασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;
ΠΟΛ. Αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ
Οὕτω γελᾶσθαι τῷ κασιγνήτῳ πάρα.
ΑΝΤ. Ὁρᾷς τὰ τῷδ' ἕν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει
Μανθεύμαθ', ὃς σφῶϊν θάναλον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖς;
ΠΟΛ. Χρήζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα.
ΑΝΤ. Οἴμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
Τὰ τῷδ' ἕπεσθαι τἀνδρὸς οἳ' ἐθέσπισεν;
ΠΟΛ. Οὐδ' ἀγγελῶμεν φλαῦρ'· "ἐπεὶ σταθητάτῳ
"Χρησῷ, τὰ κρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν.
ΑΝΤ. Οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;
ΠΟΛ. Καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς
Ἕσαι μέλουσα, δύσπομός τε καὶ κακὴ
Πρὸς τῷδε παιρὸς, τῶν τε τῷδ' Ἐριννύων.
Σφῶϊν δ' εὐοδοίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι
Θανόντ'· ἐπεὶ ἔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἔζελον.
Μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'· ἐ γάρ μ' ἔτι

* Ald. οἷόν γε.

1491. Χρήζει γὰρ] ἐν ἴσῳ τῷ χρησιμαδεῖ· τοῦτο ἐφ' ἑαυτῷ φησὶ καὶ τῷ ἀδελφῷ· ἡμῖν δὲ ἡ συμβουλία οὐδὲ συγχωρητέα.
1492. Οἴμοι τάλαινα· τίς δὲ] τὸ ἑξῆς, τίς δὲ τολμήσει ἕπεσθαι, κλύων τὰ τῷδε τἀνδρὸς;
1494. Οὐδ' ἀγγελῶμεν] καὶ ἐν ταῖς τέχναις ἐστὶ τοῦτο, ὅτι ὃ πάντα δεῖ ἀληθεύεσθαι, ἐὰν μὴ χρήσιμα ᾖ, ἀλλὰ δεῖ καί τινα ψεύδεσθαι.
1502. Μέθεσθε δ' ἤδη] καὶ ἐκ τούτου δῆλον ὅτι ἐν τῇ παρακλήσει ἅμα τοὺς λόγους λέγουσα τούτους; εἶχεν αὐτῷ ἡ ἀδελφή.

1514. Καὶ

Βλέπονθ' ἑσόψεσθ' αὖθις.

ΑΝΤ. Ὦ τάλαιν' ἐγώ.

ΠΟΛ. Μήτοι μ' ὀδύρου. 1505

ΑΝΤ. Καὶ τίς ἄν σ' ὁρμώμενον
Εἰς πρᾶτον ἅδην ὑ καλαξένοι, κάσι;

ΠΟΛ. Εἰ χρὴ, θανοῦμαι.

ΑΝΤ. Μὴ σύγ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.

ΠΟΛ. Μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ. 1510

ΑΝΤ. Δυσάλαινά τ' ἆρ' ἐγὼ,
Εἴ σε ζερηθῶ.

ΠΟΛ. Ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
Καὶ τῆδε φῦναι χ' ἁτέρᾳ· σφῶϊν δ' ὕν ἐγὼ
Θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακῶν. 1515
Ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐσε δυσυχεῖν.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι
Βαρύπομα κακὰ
Παρά γ' ἀλαοῦ ξένου,
Εἴ τι μοῖρα * μὴ κιχάνει. 1520
Μάτην γὰρ ὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων
Ἔχω φράσαι.

* Turn. in marg. μοῖρα.

1514. Καὶ τῇδε φῦναι] καὶ τοιᾶδε τύχῃ καὶ ἐναλίᾳ.

1517. Νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι] πικρὶ. εἰ καὶ ὀτιμάλιςα ξενικὰ ἔχει τὰ πρόσωπα, καὶ τὰ καλέχοιλα τύτης κακὰ, ὅμως συναλγεῖ καὶ ἐλαςεῖται ὁ Χορὸς μὴ ἐκ τῆς ὁμιλίας τῆς σὺν αὐτοῖς, ἀπολαύσωσί τινος κακῦ καὶ αὐτοί· ἐν τοιύτῳ ὧν ἤθει καὶ ὁ λόγος αὐτοῖς διάκειται, τοιαῦτα πάρεσιν ἡμῖν (φησὶν) ἄτοπα παρὰ τῦ ξένυ ἀπολαύσαι, ἐκτὸς εἰ μὴ μοῖρά τις καλαμβάνει ἡμᾶς, καὶ κατὰ μοῖραν ἀπολαύομεν ἂν ἀπολεύομεν.

1520. Εἴ τι μοῖρα] εἰ μὴ κατὰ μοῖραν ταῦτα πάσχω, εἴποιμι ἂν ἐκ τῦ Πολυνείκυς νία μα κακὰ ἐληλυθέναι.

1521. Μάτην γὰρ ὐδὲν ἀξίωμα] οἷον, ὐδὲν ἐςι μάταιον ὑπὸ Θησέως ἀξιωθὲν πραχθῆναι, ἀλλ' ὃ ἂν γένοιλαι ὑπὸ Θησέως, τῦτο καλῶς γίγνοιλαι· τὸ δὲ ἐξῆς, μάτην γὰρ ὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι. ἐπειδὴ ὁρᾷ ταῦθ'

Ὁρᾷ, ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ
Χρόνος· ἐπεὶ μὲν ἕτερα,
Τὰ δὲ πήματ' αὖθις αὔξων ἄνω.
Ἐκλυπεν αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.

ΣΥΣΤΗΜΑ Α.

Ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν εἴ τις ἔλοπος
Τὸν πάνθ' ἅρισον δεῦρο Θησέα πόροι *;
ΑΝΤ. Πάτερ, τίδ' ἐσὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς;
ΟΙΔ. Διὸς πελωλὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται
Βροντὴ πρὸς ἅδην· ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται
Κτύπος ἄφαλος ὅδε
Διόβολος· ἐς δ' ἄκραν
Δεῖμ' ὑπῆλθε κραλὸς φόβαν.
Ἔπληξα θυμόν· ἐρανία γὰρ ἀσραπὴ
Φλέγει πάλιν·
Τί μὰν ἀφήσει τέλος,
Δέδια τόδ' †· ἐ γὰρ ἅλιον

* Ald. Θησία πόροι. † Turn. Δέδια δ'.

ὁ ἀεὶ Χρόνος, ἕτερα μὲν αὔξων ἄνω, τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις· ὅ ἐσιν, εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπων τὰ ὄδη αὐξηθέντα. οἷον, πάντα ἔχει ὑφ' ἑαυτῷ ὁ Χρόνος· τὰ μὲν ὁρᾷ, τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ὁρᾶται ποιῶν· τὰ γὰρ πρατόμενα, τῷ Χρόνῳ φαίνεται. τελέσιν, ἐν τῷ χρόνῳ πολλαὶ μέλλοσολαὶ γίγνονται, καὶ ὁρᾶται ὁ Χρόνος πολλὰ μὲν αὔξων παρ' ἦμαρ, πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπων.

1526. Ἐκλυπεν αἰθὴρ] τὸ συνεκλικώτατον τῇ δράματος ἐν τούτῳ. καθάπερ προείπεν ὁ Οἰδίπους, Σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα, Ἢ σεισμὸν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας. μετὰ ξὺ ἦν τῇ Χορῷ λόγων γίγνεσαι τοῦτο· ἐφ' ᾧ ὁ Χορὸς ἀναβοᾷ· ὅπερ ἦν σύμβολον τῷ τὸν Οἰδίποδα τεθνήξεσθαι. ὅπερ γνοῦσας ὁ Οἰδίπους, ἀξιοῖ τὸν Θησέα ἐν τάχει παραγενέσθαι.

1529. Τάξίωμα] τὸ βούλημα.

1534. Ἐς δ' ἄκραν] ἄκραν φόβαν κρατὸς, ὕπνος ἀποδύσεις.

1536. Οὐρανία γὰρ ἀσραπὴ] ἀντὶ τοῦ, ταχεῖα.

1539. Οὐ γὰρ ἅλιον] ἐ μάταιον. τοῦτο (φησὶν) ἐ μάτην γίγνεσαι τὸ κατὰ τὴν διοσημείαν, ἀλλ' ἐπί τινι μεγάλῃ συμφορᾷ· τῶν δὲ συμφορῶν φησι τὸ μέσον ὄνομα τῆς συνηχίας· οἷον, ἐπί τινι γίγνεσαι ἡ διοσημεία.

1540. Ἀφορμᾷ]

Ἀφορμᾷ ποτ', ἐκ ἄνευ ξυμφορᾶς.
Ὦ μέγας αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Α.

ΟΙΔ. Ὦ παῖδες, ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
Βίᾳ τελευτὴ, κἀκέτ' ἐς' ἀποστροφή.
ΧΟΡ. Πῶς οἶσθα τοῦτο; τῷ δὲ συμβαλὼν * ἔχεις;
ΟΙΔ. Καλῶς κάτοιδ'· ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν
Ἄνακλα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Ἔα, ἔα.
Ἰδὲ μάλ' αὖθις ἀμφίσαλαι
Διαπρύσιος ὄτοβος.
Ἴλαος, ὦ δαῖμον †, ἴλαος, εἴ τι γᾷ
Μαλέρι τυγχάνεις ἀφθεγὲς ‡ φέρων.
Ἐναισίᾳ § δὲ συνίχοιμι,
Μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν,
Ἀκερδῆ χάριν μελάσχοιμί πως.
Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.

ΣΤΣΤΗΜΑ Β.

ΟΙΔ. Ἆρ' ἐγγὺς ἀνήρ; ἆρ' ἔτ' ἐμψύχῳ, τέκνα,

* Ald. Πῶς οἶσθα; τῷ, δὲ τοῦτο συμβαλὼν.
† Ald. ὦ δαῖμον.
‡ Turn. in marg. ἄφθεγγες.
§ Turn. ἐν αἰσίᾳ.

1540. Ἀφορμᾷ] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀφορμᾷ.
1542. Τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ] ἐπ' ἐμοὶ δηλονότι.
Ib. Θέσφατος βίᾳ τελευτὴ] ἡ θεσπισθεῖσα τελευτή.
1543. Ἀποστροφὴ] ἀποφυγή.
1544. Τῷ δὲ συμβαλὼν] τίνι τεκμηρίῳ νοήσας, συχασάμενος.
1548. Ἀμφίσαλαι] περιίσαλαι ἡμῖν μέγας ψόφος.
1550. Ἴλαος, ὦ δαῖμον] λείπει τὸ ἔσω. εὐσεβεῖται δὲ ὁ Χορὸς εὔχεσθαι πρὸς τὸν θεὸν, εἰ ἐπί τινι χαλεπῷ ταῦτα πράττει, ἵλεων αὐτὸν γενέσθαι· ὅρα ἂν ὅτι ἡ συμφορὰ ἐπὶ τῆς μέσης ἐννοίας κεῖται.
1551. Μαλέρι] τῇ Ἀττικᾷ.
Ib. Ἀφθεγὲς] χαλεπόν.
1552. Ἐναισίᾳ δὲ συνίχοιμι] μηδὲ πονηρῷ τινι συνίχω.
1554. Ἀκερδῆ χάριν] ἧς φαῦλον τὸ κέρδος.
Ib. Μελάσχοιμί πως] ἀντὶ τοῦ, σχοίην.
1556. Ἆρ' ἐγγὺς ἀνήρ] ὁ Θησεύς.

1558. Τίδ'

Κιχήσεσαί με καὶ καλορθῦνος φρένα;
ΧΟΡ. Τίδ' ἂν θέλοις τὸ πρίσσον ἐμφῦναι φρενί;
ΟΙΔ. Ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
Δῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην.
ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.
ΧΟΡ. Ἰὲ, ἰέ.
Ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ'· εἶτ' ἄκραν
Ἐπὶ γύαλον ἐναλίῳ
Ποσειδαωνίῳ θεῷ τυγχάνεις
Βέθυλον ἑξίαν ἀγίζων, ἵκε.
Ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα
Καὶ φίλους ἐπαξιοῖ
Δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθῶν.
Σπεῦσον, ἄϊσσ', ὦ ναξ *.
ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Β.
ΘΗΣ. Τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κλύπος,
Σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τῷ ξένῳ;
Μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία
Χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; πάντα γὰρ θεᾷ
Τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

* Aldus, Ἄϊσσ', ὦ ναξ.

1558. Τίδ' ἂν θέλοις τὸ πρίσσον] τί πρίσσον (φησὶ) θέλις ἐμβαλεῖν τῇ φρενὶ ἐκείνῃ; τῇ τῦ Θησέως δηλονότι. ἀντὶ τῦ, τί θέλει πιθανὸν ἀνακοινώσασθαι τῷ Θησεῖ;

1560. Δῦναί σφιν] ἀντὶ τῦ, αὐτῷ (κατὰ τιμὴν δὲ πληθυντικῶς) ἃ πάροιθ' ὑπεσχόμην. Ἄλλως· ἡ σφὶν ἀντὶ τῆς οἱ ἀνίσως μίας κεῖται· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τελεσφόρον δῦναί οἱ χάριν.

1562. Ἰὼ παῖ] Σαυμασίας β Χορὸς βοᾷ· ἐκάγει γὰρ τὸ πρᾶγμα.

1563. Ἐπὶ γύαλον] ἡ ἐπὶ πρὸς τὸ ἄκρον ἵν' ᾖ, ἐπ' ἄκραν πέτραν.

1564. Ποσειδαωνίῳ] Ποσειδῶνι· διὸ κεῖται τὸ Χ. Ἄλλως· Ποσειδαωνίῳ, ἀντὶ τῦ, Ποσειδῶνος, ὅ ἐςιν ἐναλίῳ θεῷ· ὁ δὲ ἑτέρως ἐσχημάτισε, κλιτικώτερόν πως· διὸ κεῖται τὸ Χ.

1565. Ἀγιάζων] ἀντὶ τῦ, ἁγίζων.

1570. Παρ' ὑμῶν] ὑμῶν τε καὶ Οἰδίποδος.

1573. Ἐπιῤῥάξασα] ἀντὶ τῦ, ἐπέῤῥαξεν.

1575. Θεῷ

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Ἄναξ, ποθεῦσι πρὐφάνης· καί σοι θεῶν
Τύχην τις ἐσθλὴν θῆκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ.
ΘΗΣ. Τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ Λαΐου, νέορσον αὖ;
ΟΙΔ. Ῥοπὴ βίου μοι· καί σ', ἅπερ ξυνήνεσα,
Θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας, θανεῖν.
ΘΗΣ. Ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τὔμόρυ τεκμηρίῳ;
ΟΙΔ. Αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλυσί μοι
Ψεύδονλες οὐδὲν, σημάτων προκειμένων.
ΘΗΣ. Πῶς εἶπας, ὦ γεραιὲ, δηλοῦσθαι τάδε;
ΟΙΔ. Τὰ πολλὰ * βρονταὶ διαλελεῖς, τὰ πολλά τε
Στρέψανλα χειρὸς τῆς ἀνικήτυ βέλη.
ΘΗΣ. Πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ,
Κὐ ψευδόφημα †· χ' ᾧ,τι χρὴ ποιεῖν, λέγε.
ΟΙΔ. Ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἅ σοι
Γήρως ἄλυπα τῆδε ‡ κειμεθα πόλει.
Χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι,
Ἄθικλος ἡγεμὼν, ὃς μὲ χρὴ θανεῖν.
Τοῦτον δὲ φράζε μήποθ' ἀνθρώπων τινὶ,
Μήθ' ὃ κέκευθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις.
Ὡς σοι § πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε
Δορός τ' ἐπακτὸς γειτόνων || ἀεὶ τιθῇ·

* Ald. Al πολλαὶ. † Turn. in marg. ψευδόθημα. ‡ Turn. in marg. σῇδε.
§ Ald. Ὡς σοὶ. || Turn. in marg. γείτονῶν.

1575. Θεῶν τύχην] ἐπιτυχίαν.
1577. Νέορσον αὖ] ἀντὶ τοῦ, νέον.
1578. Καί σ' ἅπερ] τὸ ἐξῆς, καὶ σὲ μὴ ψεύσας.
1582. Σημάτων προκειμένων] οἷον, διὰ τῶν σημείων.
1589. Γήρως ἄλυπα] ἴσως γήρως.
1589. Τῇδε κείσεσθαι] γράφεται, σῇτε κείσεται.
1593. Μήθ' ὃ κέκευθε] μήτε ὅπου κρύπτεται ὁ χῶρος.
1595. Γειτόνων] εἰ μὲν βαρυτόνως γειτόνων, τῶν Θηβαίων νοήσεις· εἰ δὲ περισπωμένως γειτωνῶν, ἀντὶ τοῦ, γειτνιῶν ὁ τάφος.

Ἃ δ' ἐξάγιςα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
Αὐτὸς μαθήσῃ, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος.
Ὡς ὅτ' ἂν ἀςῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ,
Οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, ςέργων ὅμως·
Ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χ' ὥταν εἰς τέλος
Τὸ ζῆν ἀφίκνῃ *, τῷ προφερ[έ]τῳ μόνῳ
Σήμαιν'· ὁ δ' αἰεὶ τῷ πιόνι δεικνύτω.
Χ' ὕτως ἀδήϊον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
Σπαρ[έ]ων ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαι πόλεις,
Κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥαδίως καθύβρισαν.
" Θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσ', ὅταν
" Τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ."
Ὅ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βάλῃ παθεῖν.
Τὰ μὲν τοιαῦτ' ἔν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν.
Χῶρον δ' (ἐπείγει γάρ με τὐκ θεὸς παρὸν)
Στείχωμεν ἤδη, μηδέ γ' ἐν[ε]ρεπώμεθα.
Ὦ παῖδες, ὧδ' ἕπεσθ'· ἐγὼ γάρ ἡγεμὼν
Σφῶϊν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πα[ῖ]ρί.
Χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύε[ι]', ἀλλ' ἐᾶτέ με
Αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα
Μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῆδε κρυφθῆναι χθονί.
Τῇδ' ὧδε τῇδε βᾶτε· τῇδε γὰρ μ' ἄγει

* Ald. ἀφικῇ. *rectè.*

1596. Ἃ δ' ἐξάγιςα] καθαρὰ σημαίνει γὰρ τὸ ἅγος τοῦτο, καὶ τὸ ἁγιὸν καὶ μὴ οἷόν τε βῆναι· καὶ ἐπὶ τούτῳ γὰρ τούτῳ χρῆσθαι πολλαχοῦ.

1601. Τῷ προφερ[έ]τῳ μόνῳ] χρησίμως καὶ πρέπον, ὅτε παρὰ τὸν καιρὸν τῆς τελευτῆς παραδιδόναι τὸ ἀπόῤῥητον τῷ πρεσβυτέρῳ υἱῷ, ὑπὲρ οὗ μέχρι τοῦ παντὸς διαμεῖναι τὴν ἀφέλειαν τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ἧς τῶν Θηβαίων κρατήσουσι.

1603. Ἀδήϊον] ἀδήωτον.

1605. Κἂν εὖ τις οἰκῇ] κἂν δικαίως τις πολιτεύηται, πολλαὶ πόλεις ἀδίκως ἐπέρχονται.

1611. Μηδέ γ' ἐν[ε]ρεπώμεθα] ἀντὶ τοῦ, ἐπισρεφώμεθα (Ὅμηρος, ἐνῳπαλιζόμενος) ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν ὑμῖν πέφηνα, ὥσπερ ὑμεῖς τῷ πατρί.

1617. Τῇδε γὰρ μ' ἄγει] ὁ παλαίει ὁ ἐπικρίτης, ἀλλ' εὐθὺ ἄπεισιν, ὥσπερ ἀγόμενος ὑπὸ τοῦ

Ἑρμῆς ὁ πομπὸς, ἥ τε νερτέρα θεός.
Ὦ φῶς ἀφεγγὲς πρόσθε πῦ ποτ' ἦσθ' ἐμόν;
Νῦν δ' ἔσχατόν σε τυμὸν ἅπτεται δέμας·
Ἤδη γὰρ ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον
Κρύψων παρ' ἅδην· ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
Αὐτός τε, χώρα θ' ἥδε, πρόσπολοί τε σοὶ,
Εὐδαίμονες γένοισθε· κἀπ' εὐπραξίᾳ
Μέμνησθέ μου θανόντος, εὐτυχεῖς ἀεί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Εἰ θέμις ἐσί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
Καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
Ἐννυχίων ἄναξ
Ἀϊδωνεῦ, Ἀϊδωνεῦ,
Λίσσομαι μήτ' * ἐπιπόνῳ †,
Μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ
Ξένον ἐκλανύσαι
Μόρῳ, τὰν παγκευθῆ κάτω
Νεκρῶν ‡ πλάκα, καὶ Στύγιον
Δόμον· πολλῶν γὰρ ἂν
Καὶ μάταν πημάτων ἰκνυμένων,
Πάλιν σὲ δαίμων δίκαιος ἀέξοι §.

* Ald. μήτ'. † Ald. ἐπίπονα. Turn. in textu, ἐπὶ πόνῳ, et in marg. ἐπιπόνῳ.
‡ Ald. Νεκύων. § Ald. αὔξοι.

τῷ Διῒ· πάνυ δὲ σεμνῶς καὶ τὸ τῷ Ἑρμῇ προσέθηκεν.

1619. Ὦ φῶς ἀφεγγὲς] ὃ τῷ νῷ ὁρᾷ, ὡ τοῖς αἰσθητοῖς ὀφθαλμοῖς.

1623. Πρόσπολοί τε σοὶ] οἱ Ἀθηναῖοι.

1626. Τὰν ἀφανῆ θεὸν] τὴν Περσεφόνην φησίν.

1628. Ἐννυχίων ἄναξ] τῶν ἐν νυκτὶ δεῖ καὶ σκότῳ διαλιζεύλων· τεθνηκότων.

1630. Λίσσομαι μήτ' ἐπιπόνῳ] τὰ ἐξῆς μὲν, δῆλα ἐκ τῆς λέξεως. Τὸ δὲ δίδυ μοι, τούτῳ ἀσυνάρτητόν πως φαίνεται ἡμῖν· ἐπιζῆσαι ὧν ἄξιον λαβόντας καλὸν ἀντίγραφον, δίδυ μοι τὸν ξένον καλανύσαι τὰν παγκευθῆ κάτω νεκύων πλάκα, καὶ σύγιον δόμον, μήτ' ἐπιπόνῳ μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ μορῳ· εὔχονται δὲ αὐτῷ [τῷ Οἰδίποδι] μὴ δυσθαναλῆσαι.

1636. Καὶ μάταν πημάτων] ἀποχρίφει τὰ

λόγω

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ὦ χθόνιαι θεαὶ, σῶμά τ' ἀνικήτου
Θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
Φασὶ πολυξέσοις
Εὐνᾶσθαι, κνυζεῖσθαί τ' ἐξ ἄντρων
Ἀδάμασον φύλακα παρ' Ἅιδα,
Ὡς λόγος αἰὲν ἔχει *.

* * * * * * * *

Ὃν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
Καλεύχομαι ἐν καθαρῷ
Βῆναι ὁρμωμένῳ
Νερτέρας τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
Σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως μὲν ἂν
Τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα·
Ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντ', ὄθ' ὁ μῦθος † ἐν βραχεῖ

* Ald. Turn. in marg. ἀνέχει. † Turn. ὅ τῳ μῦθος.

λόγον πρὸς τὸν Οἰδίποδα. τὸ δὲ μάτην ἐκνυμέναν, ἔν τινι τρόπῳ εἴρηκε, παρ' ὅσον σχεδὸν πάντα τὰ ἁμαρτήματα τῷ Οἰδίποδι ἀκουσίως ἐγένετο· καὶ οὗν ὧν κατὰ τοῦτο μάτην ἂν λέγοι τιμωρίαν ὑπέχειν αὐτόν.

1638. Ὦ χθόνιαι θεαὶ] ὦ Ἐρινύες.

1639. Θηρὸς] τοῦ Κερβέρου.

1641. Εὐνᾶσθαι] κοιμᾶσθαι. λείπει τὸ φασίν· ὁ γὰρ οὕς τοιούτους, οὓς φασι κοιμᾶσθαι, κνύζεσθαί τε φασί· τοῦτο δὲ καὶ ἑξῆς αὐτὸς ἀποδέδωκεν, εἰπὼν, λόγος αἰὲν ἀνέχει. ἤρκει δὲ εἰ κατ' ἔλλειψιν ἐξενήνεκτο ὁ λόγος.

1643. Λόγος αἰὲν ἀνέχει] ἀντὶ τοῦ, φασίν.

1644. Ὃν, ὦ Γᾶς παῖ] τὸν Κέρβερον (φησὶν) ἐξαμενίζομαι, τῷ ξένῳ ὁρμωμένῳ καὶ περιόντι νερτέρας νεκρῶν πλάκας, ἀζλαβῶς ὑπαντήσαι,

1645. Καλεύχομαι ἐν καθαρῷ] ἐπανέλαβε τῷ δὲ ἑνικῷ κέχρηται, ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ· λέγει γὰρ τὰς Εὐμενίδας. ταύτας δὲ οὕτω καὶ ἐν ἀρχῇ γενεαλογεῖ.

1648. Τὸν αἰένυπνον] ὑφ' ἓν ἀναλογίσεν αἰένυπνον, τὸν ἀείὕπνον, τὸν διὰ παντὸς κοιμώμενον· φησὶ δὲ τὸν Θάναλον, ὥσπερ δαίμονά τινα ὄντα· πρὸς πάντας γὰρ σχεδὸν τοὺς ὑποχθονίους τὴν παράκλησιν ἐποιήσαντο, τὸν Πλούτωνα, τὴν Περσεφόνην, τὸν Κέρβερον· καὶ οὗν πρὸς τὸν Θάναλον αὐτόν.

1649. Ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως] ἀντὶ τοῦ, συντόμως· ἔστι δὲ ὁ Ἄγγελος, εἷς τῶν ἀκολουθησάντων Θησεῖ θεραπόντων, καὶ ἀφῖκται ἵνα ἀπαγγείλῃ τῶν πραχθέντων ἀπὸ τῆς ἐρημίας· ἐ γὰρ πάντα δυνατὸν ἦν θεάσασθαι.

1655. Κεῖτο

Φράσαι πάρεσιν, ἔτε τἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.

ΧΟΡ. Ὤλωλε γὰρ δύσηνος;

ΑΓΓ. Ὡς λελοιπότα

Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίσασο.

ΧΟΡ. Πῶς; ἆρα θείᾳ κἀπόνῳ τάλας τύχῃ;

ΑΓΓ. Ταῦτ' * ἐσὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον.

Ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, καὶ σύ πω παρὼν

Ἔξοισθ', ὑφ' ἡγητῆρος ἡδονὸς φίλων,

Ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν † πᾶσιν ἐξηγούμενος.

Ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καλαῤῥάκλην ὁδὸν ‡

Χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον,

Ἕςη κελεύθων ἐν πολυσχίσῳ μιᾷ,

Κοίλῃ πέλας κραιπνὸς· ἔ τὰ Θησέως

Περίθε τε κεῖται πὶς' ἀεὶ ξυνθήματα·

Ἐφ' ἕ μέσθ σὰς, τῦ τε Θορικίθ πέτρθ,

Κοίλης τ' Ἀχέρδθ, κἀπὸ λαΐνθ τάφθ,

* Ald. τῦτ'. † Turn. ἡμῖν. ‡ Turn. in marg. ὁδὸν. Ald. ὁδὸν.

1655. Κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον] τὸ μακρὸν γῆρας, ἢ τὴν μακρὰν ζωήν· εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγον χρόνον τάσσειν. "Ομηρος·

——"ἔχων κότον ἐμμενὲς ἀεί."

1658. Ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ'] ὑπερβολόν. ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδε εἶρπεν, ὑφ' ἡγητῆρος ἡδονὸς φίλων, ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος, καὶ σὺ παρὼν ἤθας. Ἀλλως· Ὑφηγητῆρος, κατὰ συναλοιφήν· λέγει δὲ ὅτι ὑπ' ἡδονὸς ἡγητῆρος.

1660. Ἐξηγούμενος] προηγούμενος.

1661. Ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καλαῤῥάκλην ὁδὸν] ἀντὶ τῦ, ὑδόν. ὃν ἐν ἀρχῇ εἶπε χαλκόπουν ὁδὸν, τῦτον νῦν ὑποδιδῶσι ἐκτὸς τῆς σκηνῆς, καὶ ἐκεῖ ἐν ὄψει τῦ θεάτρου καὶ τῶν καλαῤῥάκλην προσηγόρευσε, διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον καλᾶσιν ἔχειν εἰς ᾅδου· καί εἰσιν οἳ δι' αὐτῆς τὴν ἁρπαγὴν φασὶ τῆς Κόρης γενέσθαι.

1663. Κιλλόθαν ἐν πολυσχίσῳ] ὡς πολιόνων ὑσῶν τῶν ὁδῶν.

1664. Κοίλῃ πέλας κραιπνὸς] τῦ μυχῦ· τὰ γὰρ κοῖλα ὕπως ἐκάλουν ἐκ μεταφορᾶς· ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῇ Αἴτνῃ κοιλώματα, κραιπνὸς καλοῦνται· λέγει δὲ δι' ὃ καλᾶσιν, φασὶ τὴν Κόρην ἁρπαγεῖσαν. Πειρίθε δὲ φησι κεῖσθαι συνθήματα, οἷον, ὑπομνήματα τῆς πίστεως ἧς ἔθεντο πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς εἰς ᾅδου καλᾶσιως· ἀμάξυρον δὲ εἰ διὰ τῦτο τῦ τόπου καλῆσθον. πιθανῶς δὲ ὁ Σοφοκλῆς πρὸς χάριν τῆς Ἀτικῆς φησὶν ἐνταῦθα τὴν εἰς ᾅδου καλᾶσιν Οἰδίποδος γενέσθαι.

1666. Ἐφ' ἕ μέσθ σὰς] ἀντὶ τῦ, μιᾷ τῦ κραιπνοῦ· ὃ ἐςὶ, τῦ μυχῦ, σὰς καὶ μιᾶσι τόποις.

Ib. Τῦ τε Θορικίθ πέτρθ] ταῦτα γράμματα τοῖς ἐγχωρίοις. Θόρικος δὲ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

1667. Κοίλης τ' Ἀχέρδθ] ἀπὸ κοινῦ τὸ ἐς· κοίλη, δὲ Ἀχέρδν, τῆς τὸν ῥυθμὸν ἐχόντης ὑπόκειται, σαπίλη.

Καθέζετ' *· εἶτ' ἔλυσε † δυσπινεῖς ϛολάς.
Κἄπειτ' αὐύσας παῖδας, ἠνώγει ῥυῆναι
Ὕδάτων ἐνεγκεῖν λεβρὰ καὶ χοάς πόθεν. 1670
Τάδ' ‡ εὐχλόε Δήμητρος εἰς ἐπόψιον
Πάγον μολέσα, τάσδ' ἐπισολὰς παλρὶ
Ταχεῖ πόρευσαν ξὺν χρόνῳ· λεβροῖς τέ νιν
Ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ἦ νομίζεται.
Ἐπεὶ δὲ πάντος εἶχε δρῶντος ἡδονὴν, 1675
Κὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν ὐδὲν ὧν ἐφίετο,
Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
Ῥίγησαν ὡς ἤκεσαν· ἐς δὲ γένατα
Παλρὸς πεσοῦσαι, κλαῖον, ὐδ' ἀνίεσαν
Στέρνων ἀραγμὸς, ὐδὲ παμμήκεις γόες. 1680
Ὁ δ', ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν,
Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν· Ὦ τέκνα,
Οὐκ ἐς' ἔθ' ὑμῖν τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ παλήρ.
Ὤλωλε γὰρ δὴ πάνλα τἀμὰ, κὐκέτι
Τὴν δυσπόνηλον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν· 1685
Σκληρὰν μὲν οἶδα, παῖδες· ἀλλ' ἓν γὰρ μόνον
Τὰ πάνλα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήμαλα.
Τὸ γὰρ φιλεῖν ὐκ ἔσιν ἐξ ὅτε πλέον

§ Ald. Καθίθετ'. † Ald. Turn. ἔδυσε. ‡ Ald. Τάδ'.

1669. Ἠνώγει ῥυῆναι ὑδάτων ἐνεγκεῖν] ἐπὶ τῷ ἀφανισθῆναι αὐτὸν περὶ τελευτῆς.

1671. Τάδ' εὐχλόε Δήμητρος] εὐχλόε Δήμητρος ἱερόν ἐϛι πρὸς τῇ ἀκροπόλει· καὶ Εὔπολις Μαρικᾷ, Ἀλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι· δῦσαι γάρ με δεῖ Κριὸν χλόῃ Δήμητρι. ἔνθεν δῆλον ὅτι καὶ κριὸς θήλεια τῇ θεῷ ταύτῃ δύεται· οὕτω δὲ τιμᾶται ἐκ τῆς τῶν κήπων χλόης· δύεται γὰρ αὐτῇ Θαργηλιῶνος ἕκτῃ, ἤτοι, Σεπτεμβρίου.

1672. Ἐπιστολὰς] ἐντολάς, πράξεις.

1674. Ἦ νομίζεται] ὡς νομίζεσθαι ἐπὶ τοῖς νεκροῖς.

1677. Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος] οἷον, μύκημα ἐγένετο, καὶ ἐσείσθη ἡ γῆ, προδηλοῦσα τῷ θεῷ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ ἔδει ἀποθανεῖν τὸν Οἰδίποδα· πάνυ δὲ σεμνῶς τὸ χθόνιος εἶρηκε.

1679. Οὐδ' ἀνίεσαν] οὐκ ἀνίεμεν.

1682. Πτύξας] περικλέξας.

1685. Δυσπόνηλον τροφὴν] γηροκομίαν.

1688. Τὸ γὰρ φιλεῖν, οὐκ ἔσιν ἐξ ὅτε] ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς πάλαι ἐμοῦ ὑμᾶς ἐφίλησε.

1692. Λύγδη]

Ἦ τῦδε τἀνδρὸς ἔσχεθ'· ἕ τηλώμεναι,
Τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον αὖ διάξεσθον *.
Τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι,
Λύγδην ἔκλαιον πάντες. Ὡς δὲ πρὸς τέλος
Γόων ἀφίκοντ', ὀδ' ἔτ' ὠρώρει † βοή·
Ἦν μὴν σιωπὴ, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
Θώϋξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας
Στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας.
Καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῆ θεός.
Ὦ ἕτος, ἕτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν
Χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται.
Ὁ δ', ὡς ἐπήσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
Αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα.
Κἀπεὶ προσῆλθεν, εἶπεν· Ὦ φίλον κάρα,
Δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις,
Ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον
Μήποτε προδώσειν τάσδ' ἐκὼν, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
Μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέρον' αὐταῖς ἀεί.
Ὁ δ' ὡς ἀνὴρ γενναῖος, ἐκ οἴκου μέτα
Καθῆνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν ξένῳ.
Ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθὺς Οἰδίπους
Ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων, λέγει·
Ὦ παῖδε, πλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ ‡
Χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἃ μὴ θέμις

* Ald. βίοτον διάξεσθον. † Ald. Turn. ὠδί τ' ὠρώρει.
‡ Turn. in marg. φέρειν.

1692. Λύγδην] λύζοντες.
Ib. Ἔκλαιον πάντες] ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ πάντες· κατ' ἐπικράτειαν δὲ πάντες φησὶν, ἐπεὶ μὴ πάντες ἄρρενες, τοῦ Οἰδίποδος, δύο δὲ τῶν Θηλειῶν ὄμοιον τῷ·
" Μοῦσαι πάλαι, Κάπολλον, οἷς ἐγὼ σπένδω."

1695. Θώϋξεν] ἐκάλεσεν· ἐβόησεν.
1701. Αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς] ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτόν.
1703. Πίστιν ἀρχαίαν] διὰ τοῦ ἀρχαίαν βούλεται λέγειν ἀρχὴν πίστεως.

Λεύσσειν δικαιῶν, μηδὲ φωνέντων κλύειν.
Ἀλλ' ἕρπετ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
Θησεὺς παρέσω μανθάνων τὰ δρώμενα.
Τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν
Ξύμπαντες· ἀσακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
Στένοντες ὡμαρτέμεν· ὡς δ' ἀπήλθομεν,
Χρόνῳ βραχεῖ τραφέντες, ἐξαπείδομεν
Τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν, ἀδαμῶ παρόντ' ἔτι,
Ἀνακλα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
Χειρ' ἀντέχοντα * κρατὸς, ὡς δεινῶ τινὸς
Φόβῳ φανέντος, ἀδ' ἀνασχέτῳ βλέπειν.
Ἐπειτα μένοι βαιὸν, ἐδὲ σὺν χρόνῳ,
Ὁρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα,
Καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον ἐν ταυτῷ λόγῳ.
Μόρῳ δ' ὁποίῳ κεῖνος ὤλετ', ἀδ' ἂν εἷς
Θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
Οὐ γάρ τις αὐτὸν ὅτε πυρφόρος θεῦ
Κεραυνὸς ἐξέπραξεν, ὅτε ποντία
Θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ·
Ἀλλ' ἤ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων
Εὖνον διασὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον.
Ἀνὴρ γὰρ ἀ σενακτὸς, ἀδὲ σὺν νόσοις

* Turn. in marg. Ἔχοντα χεῖρα.

1713. Δικαιῶν] δίκαιον κρίνειν.

1717. Ἀσακτὶ] πολύσακλι, πολυδακρύτως.

1719. Στραφέντες, ἐξαπείδομεν] ἴδιον αὐτῦ τὸ πολλαῖς κεχρῆσθαι ταῖς προθέσεσι· παραφυλακτέον δὲ πῶς καὶ τὰ ἄρρητα ὑπ' ὄφιν ἤγαγεν ὁ ἄγγελος, ἐκ τῶν σχημάτων μηνύων.

1721. Ἀνακλα δ' αὐτὸν] τὸν Θησέα εἰδομεν κατὰ τῦ κρατὸς ἔχοντα χέρα ἐπίσκιον ὀμμάτων, ὅ ἐστι, τῇ χειρὶ σκιάζοντα τὰς ὀφθαλμὰς, πρὸς τὸ μὴ θεωρῆσαι τὸ δεινὸν τῦ πάθους· ἢ τὸ σχῆμα τῶν θαυμαζόντων ἐνδεικνύμενον.

1724. Ἐπειτα μένοι βαιὸν] ἀντὶ τῦ, μετ' ὀλίγον· ἢ μετὰ πολύ.

1730. Κεραυνὸς ἐξέπραξεν] ἀντὶλειψις.

1732. Ἢ τὸ νερτέρων] ἢ τὸ νερτέρων γῆς οἴδειν εὖνον διασάν. Ὅ ἐστι, χάσμα αὐτῷ εὔνουν ἐγεῖραι.

1733. Ἀλύπητον] γράφεται ἀλάμπετον.

1735. Ἀλλ',

Ἀλλ᾽ εἰνὸς ἐξεπέμπετ᾽, ἀλλ᾽ εἴ τις βροτῶν, 1735
Θαυμαστός· εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
Οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.
ΧΟΡ. Πῦ δ᾽ αἵ τε παῖδες, χ᾽οἱ προπέμψαντες φίλων;
ΑΓΓ. Αἵδ᾽ ἐχ ἑκάς· γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες
Φθόγγοι σφε * σημαίνουσι δεῦρ᾽ ὁρμωμένας. 1740

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΝΤ. Αἵ, αἵ· φεῦ· ἔστιν, ἔστι νῶϊν δὴ
Οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἔμφυλον
Ἅλαστον αἷμα δυσμόροιν στενάζειν.
Ὤι τινι τὸν πολὺν
Ἀλλόθε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν †, 1745
Ἐν θυμάτῳ δ᾽ ἀλόγιστα παροίσομεν
Ἰδόντε καὶ παθόντα.

* Turn. in marg. δέ. † Aldus, ἔχομεν.

1735. Ἀλλ᾽, εἴ τις βρότων] ὡς ὐδεὶς ἄλλος.
1736. Εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονεῖν] εἰ δέ τις οἴεται με μὴ φρονοῦντα λέγειν, ἐκ ἂν αὐτῷ συγχωρήσαιμι ὐδὲ συγκαταθείμην, ὅτι ταῦτα ἀ; ἄ᾽ερων λέγω.
1737. Οὐκ ἂν παρείμην] παραχωρήσαιμι.
1738. Χ᾽οἱ προπέμψαντες] ἀντὶ τῦ, ὁ Θησεύς.
1741. Αἵ, αἵ· φεῦ] αἱ Θυγατέρες ἐν μέρει αὐτῦ ἀπολοφύρονται, ἐφ᾽ οἷς τε νῦν σὺν τῷ πατρὶ ἔπαθον, καὶ ἅπερ ἐκδέξεσθαι αὐτάς. Καὶ ἐγὶ τὰ ἐφεξῆς τῦ δράματος ἐκ εὐκαταφρόνητα. Τὸ ἐξῆς, ἐγὶ νῶϊν στενάζειν ὅ τὸ ἔμφυλον μὲν πατρὸς αἷμα, ἄλλο δὲ μὴ, ἀλλὰ πολλὰ δηλονότι.
1745. Ἀλλόθε μὲν πόνον] πρότερον μὲν τινὰ ἐπάσχομεν ἐγὶ τῷ πατρί· τὸ δὲ πύμαλον τῦτο καὶ ἔσχατον τὸ κατὰ τὴν ἀφάνισιν αὐτῦ, ὥτω παράδοξόν ἐγιν ὡς μηδὲ λόγον εὑρέσθαι ἐπ᾽ αὐτῷ δυνατὸν εἶναι.
1746. Ἀλόγιστα] ἀδιήγητα κακὰ βαστάζομεν.
1747. Ἰδόντε καὶ παθόντα] ἀντὶ τῦ, Ἰδῦσαι καὶ παθῦσαι. πολλαχῦ δὲ τῷ σχήματι χρῆται. ἀντὶ τῶν Θηλυκῶν τὰ ἀρρενικὰ τιθεὶς καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ·

" Ὦ τοῖσιν ἐχθροῖς εῦ βεβηκόσιν ποτὲ,
" Ψυχῆς ἀφειδήσαντε περῦσήτην φόνυ."

Καὶ πάλιν·

" Ὅρα, κακῶς
" Πράσσοντε, μὴ μείζω κακὰ κλησώμεθα."

Καὶ Ὅμηρος·

" Τώδε βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ'
" ὁμοῖαι."

Καὶ Ἡσίοδος·

" Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς
" εὐρυοδείης
" Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα
" καλὸν,
" Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴσαν, προλιπόντ'
" ἀνθρώπους,
" Αἰδὼς καὶ Νέμεσις."—

1749. Οὐκ

ΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. Τίδ' ἐσίν;

ΑΝΤ. Οὐκ ἐσίν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟΡ. Βέβηκεν;

ΑΝΤ. Ὡς μάλις' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις.

Τί γὰρ, ὅτῳ μήτ' ἄρης
Μήτε πόντος ἀνέκυρσεν,
Ἄσκοποι δὲ πλάκες
Ἔμαρψαν ἐν ἀφανεῖ
Τινὶ μόρῳ φαινόμεναι;
Τάλαινα· νῶϊν δ' ὀλεθρία
Νὺξ ἐπ' ὄμμασι βέβηκε·
Πῶς γὰρ, ἤ τιν' ἀπίαν γᾶν, ἢ
Πόντιον κλύδων' ἁλώμεναι, βίᾳ
Δύσοιστον ἕξομεν τροφάν;

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΙΣΜ. Οὐ κάτοιδα· καλά με φόνιος
Ἀΐδας ἕλοι πάλᾳ
Ξυνθανεῖν γεραιῷ
Τάλαιναν· ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων
Βίος ἢ βιωτός.

1749. Οὐκ ἔσι μὲν εἰκάσαι] ἀδὲ εἰκόνα ἔχω λαβεῖν τῷ πάθει.

1751. Ὡς μάλις' ἂν εἰ πόθῳ λαβοῖς] ὡς ἂν ἐπιποθήσαις τὸν τρόπον τῆς τελευτῆς μαθεῖν· ἢ, ὡς μάλιςα ἄν τις ποθήσαι μαθεῖν ὅπως βέβηκεν, οἷον, παραδόξως· καὶ ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν τῷ παραδόξῳ δοκοῦντος εἶναι.

1752. Τί γὰρ ὅτῳ μήτ' ἄρης] πρὸς τὸ ἄνωτί γάρ ἐσιν εἰκάσαι ἐκείνῳ, ὅτινι μήτε πόλεμος μήτε νόσος ἐπῆλθεν, ἀλλ' ἀφανῶς διὰ χάσματος ἀπολομένῳ;

1757. Νῶϊν δὲ] ἡμῖν· Αἰολικὸν καὶ Ἰσμήνη. τὸ δὲ τάλαινα, διὰ μέσου ἀναπεφώνηται.

1759. Πῶς γὰρ, ἢ τιν' ἀπίαν γᾶν] σὺ γῆς πλανηθεῖσαι, τροφῆς τύχοιμεν; ἀπίαν γᾶν, τὴν μακρὰν καὶ ἀποθεν οὖσαν.

1761. Δύσοιστον] τὴν δυσπόριστον. Ἵν' ᾖ τῷ πάθει ἐπίτασις, ὅτι εἰ καὶ τροφῆς εὐπορήσομεν, ἀνδῶς προσοισόμεθα, τῷ παλαιὸς ἐςιγμέναι.

1767. Ὦ

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Ὦ δίδυμα τέκνων ἄρισα,
" Τὸ φέρον ἐκ θεῦ, καλῶς
" Χρὴ φέρειν," μηδ' ἄγαν ἄτω
Φλέγεσθον· ἄ-
τοι καλάμεμπ' ἔβην.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΝΤ. Πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις.
Καὶ γὰρ ὃ μηδαμῆ δὴ τὸ φίλον, φίλον,
Ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν καλεῖχον.
Ὦ πάτερ, ὦ φίλος,,
Ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἰμένος·
Οὐδὲ γέρων ἀφίληλος ἐμοὶ πόλε·
Καὶ τάδε * μὴ κυρήσῃς.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. Ἔπραξεν ἔν †.
ΑΝΤ. Ἔπραξεν οἷον ἤθελε.
ΧΟΡ. Τὸ ποῖον;
ΑΝΤ. Ἃς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας

* Aldus, τάδε. † Aldus, Ἔπραξεν.

1767. Ὦ δίδυμα τέκναν] ταῦτα ὁ Χορὸς, παραινῶν ἐμμένειν τοῖς ἐγνωσμένοις παρὰ θεῶν· φέρειν γὰρ (φησὶ) χρὴ τὸ ἐκ θεῶν εἱμαρμένον καλῶς.

1769, 1770. Μηδ' ἄγαν ἄτω—Φλέγεσθον] ἀντὶ τοῦ, μὴ ἄκρως φλέγεσθε, τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ πεμφθὲν δυσανασχέτως φέρεσθαι.

1771. Οὕτοι καλάμεμπα] οὐκ ἐν τοιούτοις ἐγὼ ὤφλε καλαμέμφεσθαι. Ἤτοι, ὡς ἂν ἐπικηφίζοιος αὐταῖς τὴν συμφορὰν τῷ βασιλικῷ· ἢ, οἷον οὐκ ἐν χείροσι νῦν ὑμῖν ἔσαι τὰ πράγματα.

1772. Πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις] οἱ μὲν περὶ τὸν Χορὸν παραμυθεῖσθαι πειρῶνται αὐτάς. Αἱ δὲ ἐδὲν ἧσσον ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν χωρεῖσι, καὶ ὀλοφύρονται· καί φασιν, ἦν ἄρα τις καὶ κακῶν πόθος· ὡς ἡμεῖς ἐν κακοῖς ὄντες τῷ παλαιῷ καὶ μὴ ὁρῶντες, ἐσίεμεν αὐτὸν, καὶ νῦν μὴ παρόντα ποθοῦμεν, ὡς ὅτε ἐν χεροῖν καλεῖχον τὸν Οἰδίποδα, περιέστελλον καὶ ἐθεράπευον. Ἢ οὕτως, καὶ γὰρ δυσυχοῦντα τὸν παλαίφατον ἐποθοῦμεν θεραπεύειν, καὶ νῦν μὴ παρόντα ποθοῦμεν.

1777. Γέρων ἀφίληλος] λείπει τὸ ἦς.

1778. Καὶ τάδε μὴ κυρήσῃς] καὶ ταῦτα μὴ γένοιό μοι ἄφιλος.

1782. Ἃς ἔχρῃζε γᾶς] ἐφ' ἧς ἤθελε ξένης γῆς ἐπέβατο.

Ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει
Νέρθεν εὐσκίαςον αἰὲν,
Οὐδὲ πένθος ἔλι-
πε· ἀεὶ γὰρ ὄμ-
μά σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν
Στένει δακρύῤῥοον *· ὐδ' ἔχω
Πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν
Ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος· ἰὼ, μὴ †
Γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες, ἀλ-
λ' ἔρημος ἔθανες ὧδέ μοι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΙΣΜ. Ὦ τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος
Αὖθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,
Ἐπιμένει, σέ τ' ‡, ὦ φίλα,
Πατρὸς ὧδ' ἐρήμας;

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε
Τὸ τέλος, ὦ φίλαι, βίᾳ,
" Λήγελον § τῦδ' ἄχος.
" Κακῶν γὰρ ἔ-
" τοι δυσάλωλος ὐδείς."

* Ald. δακρύων. † Turn. in marg. μοι. ‡ Ald. ἐπιμένεις ἔπ'.
§ Aldus, λήγελε.

1790. Τοσόνδ' ἄχος] τυλέγει, τὸ παρά σε ἄχος, τηλικοῦτόν ἐςιν.
Ib. Ἰὼ, μὴ] τὸ ἐξῆς, μὴ ἔχρῃζες· ἀντὶ τοῦ, μὴ ὤφελες.
1792. Ἔρημος] μεμισωμένος τῶν συγγενῶν.
1797. Ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν] ἐπεὶ ὁ Οἰδίπους εὐδαιμόνως ἀπέθανε μὴ λίαν θρηνεῖτε.
1801. Δυσάλωλος ὐδείς] ὐδεὶς δύσληπτος, ἀλλ' εὐάλωτος.
1803. Ὡς

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΑΝΤ. Πάλιν, φίλα, συθῶμεν.
ΙΣΜ. Ὡς τί ῥέξωμεν;
ΑΝΤ. Ἵμερος ἔχει με.
ΙΣΜ. Τίς;
ΑΝΤ. Τὰν χθονίαν * ἑσίαν ἰδεῖν.
ΙΣΜ. Τίνος;
ΑΝΤ. Πατρὸς, τάλαιν' ἔγωγε.
ΙΣΜ. Θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐσί; μῶν δῆτ' ἐχ ὁρᾷς †;
ΑΝΤ. Τί τόδ' ἐπέπληξας;
ΙΣΜ. Καὶ τόδ' ὡς.
ΑΝΤ. Τί τίδε μάλ' αὖθις;
ΙΣΜ. Ἄταφος ἔπιλνε, δίχα τε πανιτός.
ΑΝΤ. Ἄγε με, καὶ τότ' ἐνάριξον.
ΙΣΜ. Αἰ αἰ δυςάλαινα· ποῖ δῆ-
τ' αὖθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,
Αἰῶνα τλάμων ἔξω;
ΧΟΡ. Φίλαι, τρέσητε μηδέν.
ΑΝΤ. Ἀλλὰ ποῖ φύγω;
ΧΟΡ. Καὶ πάρος ἀπεφεύγετον
Σφῶϊν τὸ μὴ πιλνεῖν κακῶς.

* Turn. in marg. χθόνιον. † Ald. μῶν ἐχ ὁρᾷς.

1803. Ὡς τί ῥέξωμεν] κατὰ κᾶλον ἀλλήλαις διαλέγονται πάνυ παθητικῶς· καὶ μή τινι ἀπίθανον δόξῃ ἀνοικονόμητον, καὶ τὸ ἐπιθυμεῖν τὴν Ἀντιγόνην ὀπίσω εἶναι ἐπὶ τὸν τοῦ πατρὸς τάφον, μὴ ἐπισαμένην τὸ κατ' αὐτὸν ὅπως ἀπίθανεν. ἀλλὰ τὸ ἦθος ἐποιήτω τὸ παθητικὸν, καὶ ὁ πάλιγκ πρᾴτησιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς τοιούτοις συμπαθήμασιν, ἀεὶ ἐπιφοιβᾶν θέλησαι τοῖς τῶν θανόντων τάφοις.

1809. Μῶν δῆτ' ἐχ ὁρᾷς] ἐχ ὁρᾷς καὶ τόδε, ὡς ἄταφος ἔπιλνε δίχα τε πανιτός; τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου κατ' ἀκόλουθον τῆς Ἀντιγόνης.

1820. Καὶ πάρος ἀπεφεύγετον] καὶ πρότερον, φησὶν, ὡς εἰς καλαφυγήν τινα πρὸς τὰ ἐνταῦθα καλεφύγετε, καὶ τοιαῦτα εὕρατε, καὶ νῦν σπουδήσατε καλαφεύγειν.

1821. Σφῶϊν τὸ μὴ πιλνεῖν] κακῶς ἡ ἀνάγνωσις. διὸ τὸ χ.

ΑΝΤ. Φρονῶ.

ΧΟΡ. Τί δῆθ' ὑπερνοεῖς;

ΑΝΤ. Ὅπως μολόυμεθ' ἐς δόμους ἐκ ἔχω.

ΧΟΡ. Μηδέ γε μάτευε· μόγος ἔχει.

ΑΝΤ. Καὶ πάρος· ἐπεὶ

Τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὕπερθεν.

ΧΟΡ. Μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχεῖον τι,

ΑΝΤ. Ναὶ, ναί.

ΧΟΡ. Ξύμφημι καὐτός.

ΑΝΤ. Φεῦ, φεῦ· ποῖ μόλωμεν, ὦ Ζεῦ;

Ἐλπίδων γὰρ ἐς τί με

Δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Παύεῖε θρήνων, παῖδες· ἐν οἷς γὰρ

Χάρις ἡ χθονία ξυναπόκειται,

Πενθεῖν ὲ χρή· νέμεσις γάρ.

ΑΝΤ. Τέκνον Αἰγέως, προσπίλνεμέν σοι.

ΘΗΣ. Τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι;

ΑΝΤ. Τύμβον θέλομεν

Προσιδεῖν αὐταὶ παλρὸς ἠμεῖέρυ.

ΘΗΣ. Ἀλλ' ὲ θεμιτόν σοι κεῖσε μολεῖν.

ΑΝΤ. Πῶς εἶπας, ἄναξ κοίραν' Ἀθηνῶν;

ΘΗΣ. Ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος

Μήτε πελάζειν ἐς τόσδε τόπους,

1834. Παύεῖε θρήνων, παῖδες] τῇ μὲν ἑρμηνείᾳ ἐπιςῆσαι ἄξιον· τὸ δὲ τῆς διανοίας, ἀσαφές· φησὶ γὰρ ὁ Χορὸς, μὴ θρηνεῖτε, ὦ παῖδες· νέμεσις γάρ ἐςι τῦτον θρηνεῖν, ᾧ τὰ τῆς τελευτῆς κατὰ χάριν ἀπέβη. Οὐ χρὴ ὖν τύτυς πενθεῖν, οἷς κεχαρισμένον ἐςὶ τὸ ἀποθανεῖν.

1843. Ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ] παραφύλαξον τὴν τέχνην. πῶς αἱ μὲν εἰσὶ νέαι καὶ ἄπειροι τῶν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ Θησεὺς ἔνια λέγει τῶν εἰρημένων αὐτῷ ὑπὸ τῦ Οἰδίποδος· τὰ δὲ τελευταῖα, καὶ δυσεραπελώτερα· καὶ ὁ ῥᾳδίας ἐςὶν αὐτῶν καλαχρᾶῆσαι ἐν τῇ ἐξηγήσει· πεποίηλαι γὰρ ταῦτα εἰς τὸ ἀσαφέςερον.

1851. Ἀλλ'

Μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν
Θήκην ἱερὰν, ἣν κεῖνος ἔχει.
Καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα, καλῶς
Χώραν ἔξειν αἰὲν ἄλυπον.
Ταῦτ' ἦν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,
Χ' ὡ πάντ' αἰῶν Διὸς ὅρκος.
ΑΝΤ. Ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει καλὰ νῦν κείνῳ,
Ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήβας δ' ἡμᾶς
Τὰς Ὠγυγίους πέμψον, ἐάν πως
Διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον
Τοῖσιν ὁμαίμοις.
ΘΗΣ. Δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅσα ἂν
Μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν
Καὶ τῷ καλὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
Πρὸς χάριν· ἃ γὰρ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.
ΧΟΡ. Ἀλλ' ἀποπαύεσε, μήτ' ἐπὶ πλείω
Θρῆνον ἐγείρεσε.
Πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

1851. Ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νῦν κείνῳ] εἰ ἀρέσκει τύτῳ τὸ μὴ λεχθῆναι ἡμῖν ταῦτα, καὶ ἡμῖν ἀρκεῖ τὸ μὴ ἀκῦσαι.

1855. Τοῖσιν ὁμαίμοις] Ἐτεοκλεῖ καὶ Πολυνείκῃ.

1857. Πρόσφορα] ἀντὶ τῦ, χρήσιμα.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

Ἀποθανόντα Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ, Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. Τοῦτον Ἀντιγόνη ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ θάπτειν πειρᾶται· καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας, ἐπιβάλλει τῷ νεκρῷ χῶμα *· οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τοῦτο δράσαντα ἐξεύροιεν· ὅτοι δὲ τὴν † κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες ‡, ὠδὲν ἧττον ἐφρούρουν. Ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γυμνὸν εὑροῦσα τὸν νεκρὸν §, ἀνοιμώξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει· ταύτην δὲ ὑπὸ ‖ τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεῖρξεν· ἐπὶ τούτοις Αἵμων ὁ Κρέοντος, ὃς ‖‖ ἐμνᾶτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας ἑαυτὸν προσεπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένῃ ἀγχόνῃ, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος. Ἐφ᾽ ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετὴ, ἑαυτὴν ἀποσφάζει §§· καὶ τέλος, θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

* Ald. ἐπιβάλλει χοῦμα. † Ald. ὅτοι τὴν. ‡ Ald. καθαίροντες.
§ Ald νέκυν. ‖ Ald. ταύτην ὑπὸ. ‖‖ Ald. ὁ Κρέοντος υἱὸς.
§§ Ald. κατασφάζει.

ΑΛΛΩΣ,

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἀντιγόνη παρὰ τὴν πρόσαξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνείκην, ἐφωράθη· καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειον ἐληθεῖσα παρὰ τοῦ Κρέοντος ἀνήρηται· ἐφ' ᾗ καὶ Αἵμων δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ξίφει ἑαυτὸν διεχρήσατο· ἐπὶ δὲ τῷ τούτου θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνεῖλε.

Κεῖται δὲ ἡ * μυθοποιΐα αὕτη καὶ † ἐν Εὐριπίδου ΑΝΤΙΓΟΝΗι ‡· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα τῷ Αἵμονι δίδοται § πρὸς γάμου κοινωνίαν, καὶ τέκνον τίκτει || τὸν Μαίμονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς· ὁ δὲ Χορὸς συνέσκηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων. προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη. ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων· τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι, τάφος Πολυνείκους, καὶ Ἀντιγόνης ἀναίρεσις, καὶ θάνατος Αἵμονος, καὶ Εὐρυδίκης §§ τῆς Αἵμονος ||| μητρός. φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἠξιῶσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. λέλεκται δὲ τὸ δρᾶμα τοῦτο τριακοστὸν δεύτερον.

* Ald. Κεῖται ἡ. † Ald. μυθοποία καὶ. ‡ Ald. παρ' Εὐριπίδῃ.
§ Ald. φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος, δίδοται. || Ald. καὶ τίκτει.
§§ Ald. καὶ μέρος Εὐρυδίκης. ||| Ald. τῆς τοῦ Αἵμονος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΧΟΡΟΣ, ΕΚ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
ΚΡΕΩΝ.
ΦΥΛΑΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΑΙΜΩΝ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΛΛΟΣ.
ΕΥΡΥΔΙΚΗ.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

BRITISH
28JA35
MUSEUM

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΝΤ. Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
Ἆρ' οἶσθ' ὅ,τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν
Ὁποῖον οὐχὶ νῶϊν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
Οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν, οὔτ' ἄτης ἄτερ,
Οὔτ' αἰσχρὸν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ
Τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
Καὶ νῦν, τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
Κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
Ἔχεις τι, κεἰσήκουσας; ἢ σε λανθάνει
Πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά;

ΙΣΜ. Ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων

1. Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον] Περιφραστικῶς, ὦ ἀδελφὴ Ἰσμήνη. Αὐτάδελφον δὲ εἶπεν, ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν γεγόνασι· πολλάκις δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τὸ κοινὸν τίθησιν, ὡς νῦν· ἐπειδὴ τὸ ἀδελφὸς κοινῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν μὴ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ὄντων ἀδελφῶν, ἐπήγαγε τὸ αὐτάδελφον· ὅπερ σαφέστερον ἐποίησε τὸ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς γεγονότας· τὸ δὲ κοινὸν ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις τέταχε, Πολύκοινον Ἀμφιτρίταν, ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον.

2. Ἆρ' οἶσθ' ὅ,τι Ζεὺς] τὸ ὅ,τι ἀντὶτοῦ, ὁποῖον· ὁ δὲ νῦν, ἆρά γέ ἐστι τῶν ἀπ' Οἰδίποδος κακῶν ὁποῖον οὐχὶ ὁ Ζεὺς ζώσαις ἡμῖν ἐπιτελεῖ; ὡς εἰ ἔλεγεν, ἆρα ἔχει τι ὁ Ζεὺς τούτων τῶν κακῶν μεῖζον ποιῆσαι εἰς ἡμᾶς. εἶπε δὲ διπλῶς, πρῶτον μὲν, ὅ,τι, ἁπλῶς δὲ ὁποῖον, ἀρκοῦντος θατέρου.

4. Οὔτ' ἄτης ἄτερ] Δίδυμος φησὶν ὅτι ἐν τούτοις τὸ ἄτης ἄτερ, ἐναλλὰξ συνλέγεσθαι τοῖς συμφραζομένοις· λέγει γὰρ ὅτως, οὐδὲν γάρ ἐστιν ὅτε ἀλγεινὸν, ὅτε ἄτερον, ὅτε αἰσχρὸν, ὃ οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς. Ἄτης ἄτερ δέ ἐστι τὸ ἀγαθόν· περισσὸν δέ ἐστι καὶ τὸ ἕτερον ὄν, ὅστε ὥσπερ ἀπόφασιν εἶναι· σύνηθες δὲ τοῦτο τραγικοῖς.

7. Καὶ νῦν τι τοῦτ' αὖ φασὶν] ἐναλλὰξ ὡς προσυπακλίνον τὸ τι· οὐ γὰρ ἔστιν ἐν ἐρωτήσει ὁ λόγος, ἀλλ' ἐν ἀποφάσει ἀορίστως.

1b. Πανδήμῳ πόλει] πᾶσῃ τῇ πόλει.

9. Ἢ σε λανθάνει] ἢ λανθάνει σε τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα ἐπὶ τοὺς φίλους ἰόντα. Τὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν κακὰ ἡμᾶς στείχοντα· ἡ δὲ πρὸς, ἀντὶ τῆς ἐπὶ λαμβάνει.

11. Ἀντιγόνη, φίλων] λείπει ἡ περὶ, ἵν' ᾖ περὶ φίλων.

1b. Ἀντιγόνη, φίλων] μὴ λάβῃς εἰς τὸ φίλων ἔξωθεν ὑπὲρ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μῦθός ἐστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ.

Οὔθ' ἡδὺς, ὅτ' ἀλ[ε]ινὸς ἵκετ', ἐξότου
Δυοῖον ἀδελφοῖν ἐς[ε]ρήθημεν δύο,
Μιᾷ θανόν[τ]ων ἡμέρᾳ δι[π]λῇ χερί·
Ἐπεὶ δὲ φρ[ε]δὸς ἐσιν Ἀργε[ί]ος σρα[τ]ός,
Ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, εὖδὲν οἶδ' ὑπέρ[β]ερον,
Οὔτ' εὐτυχ[ε]ῖσα μᾶλλον, ὅτ' ἀτωμένη.

ANT. Ἡ[δ]ειν καλῶς, καί σ' ἐκ[λ]ὸς αὐλείων πυλῶν
Τ[ε]ῦδ' ὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.

ΙΣΜ. Τί[δ]' ἔσι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίν[ε]σ' ἔπος.

ANT. Οὐ γὰρ τάφ[ε] νῷν † τῶ κασιγ[ν]ήτω Κρέων,
Τὸν μὲν πρ[ο]λίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγ[ε]σι, σὺν δίκῃ

* Ald. Turn. in marg. Ἀργείων σρατὸς. † Turn. νᾶϊν.

14. Διπλῇ χερὶ] τῇ ὑπ' ἀλλήλων· τ[ο]ῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ διπλῇ· οἷον ὑπ' ἀλλήλων ἀναιρεθέ[ν]των ἀδελφῶν.

15. Ἐπεὶ δὲ φρ[ε]δὸς] ἀντὶ τ[ο]ῦ, ἀφ' ὅ. Ὅμηρος·

"Ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίε[θ]ρον."

Τὸ δὲ φρ[ε]δὸς, καθ' ὑπερβολὴν εἴρ[η]ται.

16. Ἐπεὶ δὲ φρ[ε]δὸς] μὴ εἴπῃς τὸ ἐπεὶ, ἀντὶ τ[ο]ῦ, ἀφ' ὅ, ἀλλ' ὃν τρόπον λέγομεν, ἐπεὶ συνέβη ἐκεῖνο, γέγονε τ[ο]ῦτο· ὕτω καὶ τ[ο]ῦτο, ἐπεὶ δ' ἐν νυκτὶ τῇ νῦν ὁ σρατὸς τῶν ἀργείων ἐς[ι] φρ[ε]δὸς, ἤτοι ἐλε[ύ]θην διεπ[ε]ρεν ἐπ' οἶκα, ἀδὲν οἰδ' ὑπέρ[β]ερον καὶ ἐπέκεινα τ[ο]ύτου. Εἶθ' ὥσπερ ἐφερμηνεύουσα τὸ ὑπέρ[β]ερον, φησὶν, ὅτ' εὐτυχ[ε]ῖσα μᾶλλον, ὅτ' ἀτωμένη· τ[ο]ῦτ' ἐσιν, ὅτ' εἰ εὐτυχ[ε]ῖν μᾶλλον, ὅτ' εἰ ἀτυχ[ε]ῖν ἐπίσαμαι.

16. Οὐδὲν οἶδ' ὑπέρ[β]ερον] ἀντὶ τ[ο]ῦ πολέμου· ἐν οἷς οἶδα ἐν τίσιν εἰμὶ, ἢ ἐν ἀγαθοῖς, ἢ ἐν κακοῖς.

17. Ἀτωμένη] ἄτη συνεχομένη.

18. Ἡ[δ]ειν καλῶς] ἀντὶ τ[ο]ῦ, ἤδεα καὶ ἤδειν σε καλῶς τὰ τοιαῦτα μὴ πολυπραγμονῦσαν.

19. Τ[ε]ῦδ' ὕνεκ' ἐξέπεμπον] ἀντὶ τ[ο]ῦ, διὰ τ[ο]ῦτό σε ἤγαγον ἐνλαῦθα· τὸ δὲ ἐξέπεμπον, ἀντὶ τ[ο]ῦ, μὲλλε πεμπόμην.

20. Καλχαίνσα] ἀντὶ τ[ο]ῦ, πεφύρνσα, καὶ τέλαραλμένως φρονίζνσα· κάλχη γάρ ἐσιν ὁ κόχλος τῆς πορφύρας, ἥτις ἐκ τ[ο]ῦ βυθ[ο]ῦ τῆς θαλάσσης ἀνιῦσα βάπ[τ]ει τὴν καλλίσην πορφύραν· ἀφ' ἣ καὶ Κάλχας ὁ μάν[τ]ις. Ἄλλως. Ἐκ βάθους τι μεριμνῶσα, ὡς τὸ βυσσοδομεύων.

20. Καλχαίνσ' ἔπος] τὸ καλχαίνω ἐκ μεταφορᾶς τ[ο]ῦ κόχλου τ[ο]ῦ τὴν πορφύραν ἐντὸς κρύπ[τ]οντος εἴρ[η]ται· κάλχη γὰρ ὁ κόχλος· εἰκότως δ' ἐτέθη ἡ λέξις. Ὥσπερ γὰρ ἡ πορφύρα ἐντὸς ὖσα τ[ο]ῦ κόχλου ἐν ἀφανεῖ ἐσιν, ὃ καὶ ὅτι πρὸς τὸ σκοτεινὸν καὶ μελάν[τ]ερον χρωματίζ[ε]ται, ὕτω καὶ ὧν αὐτὸς ἔμελλεν εἰπεῖν λόγων, μήπως ἐκφανθεὶς, ἄγνως καὶ σκοτεινὸς ἦν.

21. Οὐ γὰρ τάφ[ε] νῷν] ἀντὶ τ[ο]ῦ, ἡμῖν· ὁ δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν ὕτω πρὸς τὸ ἑξῆς· ὁ γὰρ τῶν κασιγ[ν]ήτων ἡμᾶν τὸν μὲν ἐτίμησε τάφῳ ὁ Κρέων, τὸν δὲ ὤ;

21. Οὐ γὰρ τάφ[ε]] τὸ τάφε ὡ πρὸς τὸ πρ[ο]λίσας, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀτιμάσας ἐσὶν, ὕτως· ὁ γὰρ Κρέων τὼ κασιγν[ή]τω καὶ τὰς ἀδελφὰς ἡμᾶν, τὸν μὲν, ἤτοι τὸν Ἐτεοκλέα, πρ[ο]λίμησας τ[ῇ] Πολυνείκης ἔχει, ἤτοι θάψας· τὸν δὲ, ἤγουν, τὸν Πολυνείκη, ἀτιμάσας τάφῳ, τ[ῦ]τ' ἐσιν, ἀνάξιον καὶ ἄτιμον ταφῆς κρίνας.

23, 24. Σὺν δίκῃ χρησθεὶς] οἱ λέγοντες χρησθεὶς

Χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, καλὰ χθονὸς
Ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔνλιμον νεκροῖς·
Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
Ἀγοῖσι φασὶν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
Τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαι τινα *·
Ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
Θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.
Τοιαῦτα φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι,
Κἀμοὶ (λέγω γὰρ κἀμὲ) κηρύξαντ' ἔχειν·
Καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ εἰδόσι
Σαφῆ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
Οὐχ ὡς παρ' ἐδὲν, ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ,
Φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
Οὕτως ἔχει σοι ταῦτα· καὶ δείξεις τάχα
Εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή.

ALD. TURN. κακῦσαί τινα.

ἰὼς, ἀντὶ τοῦ, χρησάμενος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ εἶν ἀρχὴν λαμβάνοντες, ἀμαθεῖς. Τὸ δ' ἐστὶ τοῦτο· Ἐτεοκλῆς, ὅτε πρὸς πόλεμον ἐξήει, παρήγγειλε Κρέοντι αὐτὸν μὲν θάπτειν, Πολυνείκην δ' ὄ, εἰ τελευτὴ σφᾶς καθασχήσοι· ἔστιν ὃν τὸ χρησθεὶς, ἀντὶ τοῦ, παραγγελθείς. Καὶ μὴ εἴπῃς ὅτι τὸ χρησθεὶς, ἀντὶ τοῦ, χρησμὸν δεξάμενος, λέγεται· ὥσπερ γάρ ἐστι τὸ ἐπίστισεν, ὁ μόνον ἐπὶ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βασιλέως, ὅταν καὶ τοῦτο· βασιλεὺς γὰρ ἦν ὁ παραγγείλας· σύνλασσε δ' ὅτι, τὸν Ἐτεοκλέα μὲν ἔθαψε κατὰ τῆς χθονὸς σὺν δίκῃ δικαίᾳ, ὡς λέγουσιν οἱ τὰ ἐκείνου φρονοῦντες, δηλονότι χρησθεὶς καὶ παραγγελθεὶς παρ' αὐτοῦ· σὺν δίκῃ δὲ δικαίᾳ, ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τελευτήσαντα καὶ ταφῆς ἠξιῶσθαι δίκαιον.

29. Γλυκὺν θησαυρὸν] ἕρμαιον, εὕρημα.

30. Πρὸς χάριν βορᾶς] πρὸς τέρψιν τροφῆς. Ib. Πρὸς χάριν βορᾶς] ἤγουν, ἐάν τις αὐτοῖς βορὰν χαρίσηται· ἢ τὸ πρὸς χάριν, ἀντὶ τοῦ, πρὸς ἡδονήν.

31. Ταῦτά φασι] τὸ ἑξῆς, τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι καὶμοὶ κεκηρυχέναι, τὸ δὲ ἀγαθὸν, ἐν εἰρωνείᾳ.

32. Λέγω γὰρ κἀμὲ] διὰ μέσου μετὰ πάθους ἀνεφώνησε· λέγω γὰρ (φησὶν) ὅτι κἀμοὶ παρεσπερείληφε τῷ κηρύγματι. Ἔτι γὰρ καὶ ἐμαυτὸν ἐν τοῖς ζῶσι καταριθμῶ.

Ib. Κηρύξαντ' ἔχειν] ἀντὶ τοῦ, κεκηρυχέναι· ὡς τὸ σιγήσας ἔχω, ἀντὶ τοῦ, σιγῶ. Λέγει δὲ, εἴπερ δεῖ κἀμὲ συγκαταριθμεῖσθαι ἐν τοῖς ζῶσι.

Ib. Κηρύξαντ' ἔχειν] εἰκότως εἶπε τὸ ἔχειν καὶ οὐκ εἶναι, ἐπειδὴ ἅπαξ κηρύξας εἶχε τοῦτο κεκηρυγμένον.

33. Καὶ δεῦρο νεῖσθαι] ἀντὶτοῦ, ἡγεῖσθαι.

35. Οὐχ ὡς παρ' ἐδὲν] οὐχ ὡς ἔτυχεν ἔχειν τὸ πρᾶγμα· ἀντὶ τοῦ, οὐκ εὐτελῶς, καὶ ὡς παρεργον· ἀλλ' ὡς μέγα. Ἢ οὕτως, οὐχ ὡς ἐδὲν ἀλλὰ μέγα.

36. Φόνον προκεῖσθαι] οὕτω λέγε, ἢ προκεῖσθαι αὐτὸν φόνου δημόλευστον, ἢ προκεῖσθαι αὐτῷ φόνου δημόλευστον.

38. Εἴτ' ἐσθλῶν κακὴ] λείπει γονέων, ἵν' ᾖ, ἐσθλῶν γονέων.

39. Τὸν,

ΙΣΜ. Τίδ' ὦ ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τέτοις, ἐγὼ
Λύσσ' ἂν ἢ θάπλυσα * προσθείμην πλέον;
ΑΝΤ. Εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσῃ σκόπει.
ΙΣΜ. Ποῖόν τι κινδύνευμα; πῶ † γνώμης πότ' εἶ;
ΑΝΤ. Εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κυφιεῖς χερί.
ΙΣΜ. Ἦ γὰρ νοεῖς θάπλειν σφ' ἀπόῤῥητον πόλει;
ΑΝΤ. Τὸν γῶν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἢν σὺ μὴ θέλῃς, 45
Ἀδελφόν· ἑ γὰρ δὴ προδόσ' ἁλώσομαι.
ΙΣΜ. Ὦ σχέτλία, Κρέοντος ἀνειρηκότος;
ΑΝΤ. Ἀλλ' ὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν εἴργειν μέτα.
ΙΣΜ. Οἴμοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πάλαι
Ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλεσο, 50
Πρὸς αὐτοφώρων ἁμπλακημάτων δίπλας

* Ald. Turn. θάπλυσα. † Turn. πῶ.

39. Τίδ' ὦ ταλαῖφρον] τὸ ἑξῆς, τί δὲ ἂν σοι ἐγὼ προσθείμην πλέον; ἀντὶ τῦ, σοὶ γενοίμην χρήσιμος, εἰ ταῦτα ὕτως ἔχοι, λύσα τὸν νόμον, καὶ θάπλυσα τὸν ἀδελφόν. Εἰ δὲ γράφεται ἡ θάπλυσα, ἀντὶ τῦ, λύσα τὸν νόμον, ἢ ἐπιβεβαιῦσα αὐτόν.

Ib. Εἰ τάδ' ἐν τέτοις] εἰ ταῦτα Κρέων ἐκέλευστε.

Ib. Εἰ τάδ' ἐν τέτοις] ἤγων, ἐὰν δ' ἐν τῦτοις ᾖ, ἤγων, ἐὰν ὕτως ὁρισθῇ παρὰ τῦ Κρέοντος, τί προσθείμην ἐγὼ πλέον, λύσα ἂν τὸν ὁρισμὸν, καὶ θάπλυσα τὸν Πολυνείκην. Ἔχει δὲ τὸ λύσα, καὶ τὸ θάπλυσα, διασάφησις τῦ τί προσθείμην πλέον· καὶ γὰρ τὸ μὴ τοῖς κεκελευσμένοις ὑπείκειν, ἀλλὰ παρὰ ταῦτά τι διαπράττεσθαι, ὥσπερ τις προσθήκη ἐςίν. Ἰςέον δ' ὅτι τὸ ἢ σύνδεσμος, πῶ μὲν διαζευκτικός ἐςι, πῶ δὲ σημασίαν τῦ καὶ ἔχει, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα. Ὃ δὲ λέγει, τοιῦτόν ἐςιν ὅτι ὐκ ἂν δυναίμην ὑπὲρ τὰ διαλελαλημένα ποιεῖν· τῦτο δ' ἂν ἦν εἰ ταῦτα λύσασα ἔθαψα τὸν Πολυνείκην· ὅπερ ἐμοὶ καθάπαξ ἀδύνατον.

40. Προσθείμην] ἀντὶ τῦ, ποιήσαιμι.

42. Ποῖόν τι κινδύνευμα] ἐκ τύτυ ἤδη τὸ ἦθος· ὄξα, κινδύνευμα καλύσης τὸ ἔργον· τὸ δὲ, Ποῖ γνώμης ποτ' εἶ, ὡς ἀδυνάτοις ἐπιχειρύσης λέγει.

44. Ἦ γὰρ νοεῖς θάπλειν σφ' ἀπόῤῥητον πόλει;] τὸν ἀπηγορευμένον καὶ κεκωλυμένον ὑπὸ τῆς πόλεως τολμᾶς θάπλειν σύ;

45. Τὸν γῶν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν] εἰ μὴ σὺ θελεῖς θάπλειν, ἐγὼ τῦτο ποιήσω μόνη. Ἢ ὕτως· κἂν μὴ προσποιῇ αὐτὸν εἶναι σὸν ἀδελφὸν, ἀλλ' ἀλλοῖοις σαυτὴν τῆς συγγενείας, ἐγὼ θάψω τὸν ἐμὸν καὶ σὸν ἀδελφόν. Δίδυμος δέ φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιςῶν τὸν ἑξῆς ςίχον νενοθεῦσθαι.

47. Ὦ σχέτλία, Κρέοντος] αἱ ἀνθιλογίαι δῆλαί εἰσιν· ἡ μὲν γὰρ τῷ πράγματι, ἡ δὲ τῇ οἰκειότητι ἀκολυθεῖ.

48. Ἀλλ' ὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν] ὐ μέτεςιν αὐτῷ εἴργειν με ἀπὸ τῶν ἐμῶν. Ἢ ὕτως· ὐ μέτεςιν αὐτῷ τὰ ἡμέτερα βυλεύματα εἴργειν.

49, 50. Πατὴρ ὡς νῶν ἀπεχθὴς] τὰ συμφορᾶς σκόπησον τῆ παντὸς γένες, καὶ πῶς πατὴρ ἀκλεῶς ἀπώλετο· ὐ μόνον δὲ ἀκλεὴς, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθὴς διὰ τὸν γενόμενον λοιμόν.

51. Πρὸς αὐτοφώρων ἁμπλακημάτων] αὐτὸς γὰρ ἑαυτὸν ἐφώρασε, καὶ ἔγνω συνὼν τῇ μητρί· ἢ, ὧν αὐτὸς ἐπόπης ἐγένετο· ἢ, τὰ φανερῶν καὶ πᾶσιν ἐγνωσμένων.

Ib. Πρὸς

Ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί.
Ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνὴ, διπλᾶν πάθος,
Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
Τρίτον τ' ἀδελφὼ δύω μίαν καθ' ἡμέραν
Αὐτοκτενεῖτε τὼ ταλαιπώρω, μόρον
Κοινὸν καπειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
Νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ * λελειμμένα, σκόπει
Ὅσῳ κάκις' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βίᾳ
Ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν.
" Ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν, γυναῖχ' ὅτι
" Ἐφυμεν ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα."
Ἔπειτα δ' ὑπεικ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων·
Καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα.
Ἐγὼ μὲν οὖν, αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
Ξύγγνοιαν ἴσχειν ὡς βιάζομαι τάδε,

* Turn. νὼ.

Ib. Πρὸς αὐτοφώρων] ἐμφανεστάτων, καὶ ἃ ἐφάσαν αὐτὸς, καὶ εἰς ἃ ἐφωράθη.

53. Διπλᾶν ἔπος] διπλᾶν ὄνομα ἔχουσα, μήτηρ τε καὶ γυνή.

Ib. Διπλᾶν πάθος] τοῦτο λέγει, ἢ διότι συνῆλθεν ἀμφότερα, τὴν αὐτὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ γυναῖκα γενέσθαι· ἢ, ἐπειδὴ προεῖπεν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ δυσκλεὴς ἀπώλετο, ὅπερ ἦν ἐν πάθος· διπλᾶν δὲ τὸ καὶ τὴν μητέρα πεπνίχθαι· διπλασία γὰρ ἐνεῦθεν ἡ δυσχέρεια αὐτῶν ἐγένετο.

54. Ἀρτάναισιν] ἀγχόναις.

Ib. Λωβᾶται] ἀφανίζει, ἀπόλλυσι.

56. Αὐτοκτενεῖτε] αὐτοὶ ἑαυτοὺς φονεύειν στείδουσες· ἡ γὰρ κατ' ἀλλήλων ὁρμὴ καθ' ἑαυτοῦ ἦν· τῆς γὰρ αὐτῆς φύσεως ἦσαν ἀδελφοὶ τυγχάνουσες.

58. Μόνα δὴ νὼ λελειμμένα] μηδενὸς δηλονότι ἐπικούρου ὄντος ἡμῖν.

59. Εἰ νόμου βίᾳ] ἢ τοῦ περὶ τῆς ταφῆς ὄντος, ἢ τοῦ ὀφειλομένου παρὰ τῶν εἰκείων πρὸς τοὺς συγγενεῖς γενέσθαι.

59, 60. Εἰ νόμου βίᾳ ψῆφον τυράννων] εἰ τὴν γενομένην ψῆφον τῶν τυράννων τῇ τοῦ νόμου ἀνάγκῃ παραβαίημεν· τιλέσιν, εἰ τὴν ἐξουσίαν τὴν ἐκ τῶν νόμων τοῖς τυράννοις ἐπομένην παραβαίημεν.

60. Κράτη] τὰς βασιλείας.

61. Ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο] πρῶτον μὲν ὅτι ἀσθενεῖς ἐσμὲν ἐκ φύσεως, καθὸ γυναῖκες· ἔπειτα καὶ ὑπὸ τῆς τύχης ἀσθενέσεραι, καθὸ ἀσθενέσεραι· παρὰ τὸ Εὐριπίδειον·—

" Γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
" Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν."

64. Κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα] λυπηρότερα· λείπει δὲ τὸ, ὥςε ἀκούειν ταῦτα, καὶ τὰ τέτων χείρονα.

65. Τοὺς ὑπὸ χθονὸς] ἢ τὸν Πολυνείκη, ἢ τοὺς χθονίους δαίμονας· πιθανῶς δὲ καὶ τῷ πρέποντος ἐφρόντισε· φησὶ γὰρ ὅτι ἀπολογήσομαι τοῖς κατὰ χθονός.

66. Ξύγγνοιαν ἴσχειν] συγγνώμην ἔχειν, ὅτι βίᾳ πράσσω ταῦτα.

Ib. Ὡς

Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι· " τὸ γὰρ
" Περισσὰ πράσσειν, ἐκ ἔχει νῦν ὄφελος."
ΑΝΤ. Οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', ἤτ' ἂν, εἰ θέλοις ἔτι
Πράσσειν, ἐμῆ γ' ἂν ἡδέως ὁρμῇς μέτα.
Ἀλλ' ἴσθ' ὁποία σοὶ * δοκεῖ· κεῖνον δ' ἐγὼ
Θάψω· καλόν μοι τοῦτο ποιύσῃ θανεῖν.
Φίλη μεθ' αὐτῆς κείσομαι, φίλη μέτα,
Ὅσια πανυργήσασ'· ἐπεὶ πλείων χρόνος
Ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε.
Ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
Τὰν τῶν θεῶν ἔνλιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε.

* Aldus. ὁποῖά σοι.

1b. Ὡς βιάζομαι τάδε] μὴ εἴπῃς τὸ βιάζομαι, ἀντὶ τοῦ, βιάζω· ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, ἀπειλίζομαι τόδε, ὕτω καὶ τοῦτο.

67. Τοῖς ἐν τέλει] τοῖς βασιλεῦσι.

67, 68. Τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν] γνωμολογικῶς ἀπαλλάττεται· τὸ γὰρ παρὰ δύναμίν τι πράττειν, ἠλίθιον.

1b. Τοῖς ἐν τέλει] ἤγουν, τοῖς βασιλεῦσι· τέλος γὰρ τιμᾶν ἡ βασιλεία, μεθ' ἣν οὐκ ἔχει περαιτέρω χωρῆσαι. Ἰσέον δ' ὅτι πάνυ οἱ λοιδοροῦντες τοὺς ἐν τέλει βαίνοντας λέγουσι τοὺς περὶ τὸν βασιλέα.

69. Οὔτ' ἂν κελεύσαιμι] τὸ τέλειον, ἤτ' ἂν κελεύσαιμι· τὸ δὲ ἑξῆς, ἤτε, εἰ θέλοις πράττειν ἐμοῦ μέτα, ἡδέως ἂν ὁρμῆς· δαιμόνιον δὲ τὸ ἦθος· φησὶν, ἤτέ σε ἀναγκάσω, ἀλλ' ἤτ' ἂν θέλοις, ἡδέως ἀνέξομαί σε τὴν ἐπικουρίαν.

70. Ἡδέως ὁρμῆς μέτα] τοῦτο λέγει, ὅτι ἤτ' ἀπὸ τοῦ νῦν ἀναγκάσω σε συνθάπτειν τὸν ἀδελφὸν, ἤτ' ἂν εἰ θέλοις πράσσειν, ὁρμῆς ὂν μετ' ἐμοῦ ἡδέως, ἀλλ' ἀμελῶς καὶ ἀ μετὰ προθυμίας· ἢ τὸ ἡδέως πρὸς τὴν Ἀντιγόνην κατέλεξεν, ἤτοι, ὁρμῆς ἂν μετ' ἐμοῦ ὐχ ἡδέως καὶ ἀποδεκτῶς ἐμοὶ, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην, ὅτι ἀ κατ' ἀρχὰς συμβουλευθὴν ἐπείσθης μοι.

71. Ἀλλ' ἴσθ' ὁποῖά σοι δοκεῖ] γινώσκε ὁποῖά σε θέλεις, τὸ πείθεσθαι τοῖς τυράννοις· ἢ τοιαύτην γενοῦ ὁποῖα καὶ βέλει.

72. Καλόν μοι τοῦτο ποιύσῃ] θαπιύσῃ τὸν ἀδελφόν· ἀντὶ τοῦ, καλός μοι ἔσαι ὁ ὑπὲρ ἀδελφοῦ θάνατος· τελείως, εὐκλεέσατος.

74. Ὅσια πανυργήσασα] δίκαια μετὰ πανουργίας ἐργασαμένη, ἃς αὐτὴ λέγεις· ἐπεὶ προεῖπε, τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νῦν ὄφελος· ἢ ὕτως, ὅσια πανυργήσασα, ἀντὶ τοῦ, εὐσεβῶς πάνυ ἐργασαμένη.

1b. Ὅσια πανυργήσασ'] εἰκότως εἶπε τοῦτο· λάθρα γὰρ καὶ μετὰ πανουργίας ἔμελλε τὸν ταφὸν ποιήσειν.

1b. Ἐπεὶ πλείων χρόνος] ἰσέον ὅτι ὕτως ἔδει εἰπεῖν, ἐπεὶ ὁ χρόνος ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, πλείων ἐστὶν ἢ ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς ἐνθάδε. νῦν δ' ὁ συνέκρινε τὸν χρόνον πρὸς τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀγωνιοδῶς σύγκρισιν ἐποίησε χρόνου καὶ προσώπου, λέγων, πλείων χρόνος τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων.

75. Τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε] γενναῖον καὶ τοῦτο, εἰς ὑποθήκας συνελθὸν τῆς μετὰ ταῦτα ἐπιδημίας, ὅτι δεῖ εὖ τίθεσθαι, μεμνημένον ἐκείνου τοῦ χρόνου, καὶ ὅτι δεῖ λόγον ὑποσχεῖν κάτω· ἐπεμβέβληται δὲ ταῦτα τοῖς ποιήμασιν ὐκ ἀχρείως, εἰς εὐσέβειαν προτρεπόμενα.

77. Τὰ τῶν θεῶν ἔνλιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε] τὰ παρὰ θεοῖς τίμια ἀτίμαζε· τετίμηται γὰρ παρὰ θεοῖς καὶ ὅσιον νενόμισαι τὸ θάπτειν νεκρὸς, οἷς μᾶλλον δεῖ πείθεσθαι ἢ τοῖς τοῦ Κρεοντος κηρύγμασι.

79. Βία]

ΙΣΜ. Εγὼ μὲν ὐκ ἄτιμα ποιεῖμαι· τὸ δὲ
Βίᾳ πολιῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.
ΑΝΤ. Σὺ μὲν τάδ' ἂν πρὲχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον
Χώσασ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.
ΙΣΜ. Οἴμοι, ταλαίνης ὡς * ὑπερδέδοικά σε.
ΑΝΤ. Μή με προλάβει, τὸν σὸν ἐξόρθα βίον.
ΙΣΜ. Ἀλλ' ἄν προμηνύσεις † γε τοῦτο μηδενὶ
Τέρσον· κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὔτως ἐγώ.
ΑΝΤ. Οἴμοι, καλαύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔσῃ
Σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.
ΙΣΜ. Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
ΑΝΤ. Ἀλλ' οἷσθ' ἀρέσκασ' οἷς μάλις' ἁδεῖν με χρή.
ΙΣΜ. Εἰ καὶ δυνήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς.
ΑΝΤ. Οὐκοῦν ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.
ΙΣΜ. Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν ἃ πρέπει τἀμήχανα.

* Ald. Turn. Οἴμοι τλαίνης, ὡς. † Ald. προμηνύσῃς. *rectè.*

79. Βίᾳ] ἀντὶ τοῦ, βιαίως.

80. Σὺ μὲν τάδ' ἂν πρὲχοιο] σὺ μέντοι ταῦτα προφασίζῃ· τὰς γὰρ προφάσεις, προχάνας ἐκάλουν. Ὡς καὶ Καλλίμαχος·

" Ἀγροδέτῳ πάσησιν ἐπὶ προχάνῃσιν
" ἐφοίτα,"

ἐν τῷ τρίτῳ τῶν αἰτίων· ἢ, σὺ ταῦτα προβάλλου, ἢ, σὺ μὲν τούτοις ἂν σαυτὴν σκεπάζοις.

Ib. Ἐγὼ δὲ δὴ τάφον χώσασ'] τοῦτο ἤδη τῆς προθυμίας αὐξητικόν.

82. Οἴμοι, ταλαίνης] φιλόσοφοι καὶ ταύτης τὸ ἦθος, ἀλλ' εὐλαβές· διὸ οἶκτον ὧν καὶ περὶ τῇ ἀδελφῇ, καὶ ἀναβοᾷ περιπαθῶς.

83. Πότμον γράφεται βίον.

84. Ἀλλ' ἄν προμηνύσεις] ἰσέον ὅτι ὁ μόνον τὰ εὐκλεᾶ ἐστιν ὅτε προσακτικῶν δύναμιν ἔχοντα εὕρηται, ἀλλὰ καὶ ὁριστικὰ ῥήματα ἐπὶ μέλλοντος, ὡς ἐστι κἀνταῦθα· εὕροις δὲ καὶ ἀλλαχοῦ, εἰ ζητοίης.

86. Οἴμοι, καλαύδα] διὰ τούτου δηλοῖ ὅτι, ἐφ' οἷς ποιῶ, ἀγάλλομαι· πᾶσιν ὧν ἀπάγγελλε αὐτά· ἅμα δὲ καὶ ἐφυρίζει ἐν οἷς δοκεῖ αὐτῇ προσχαρίζεσθαι.

87. Σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι] τὸ σιγῶσα οὕτω λέγε, πολλὸν καὶ κατὰ πολὺ ἔσῃ καὶ ὑπάρξεις ἐχθίων ἐμοὶ, ἐὰν μὴ κηρύξῃς τάδε πᾶσι σιγῶσα· ἤγουν, πλέον ἀχθεσθήσομαί σοι εἰ σιγήσεις, καὶ ὁ πᾶσι κηρύξεις.

88. Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι] ἐπὶ ἀδυνάτοις νεανεύῃ, καὶ ἐπὶ ἀνδράσι τέρπῃ τὴν ψυχήν.

89. Οἷς μάλις' ἁδεῖν με χρὴ] τῇ τῶν θεῶν ὁσίᾳ, διὰ τὸ θάπτειν τὸν νεκρὸν, καὶ μάλιστα ἀδελφόν.

90. Εἰ καὶ δυνήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων] εἰ καὶ δυνήσῃ ἀρέσκειν· ἀλλ' ἀμηχάνων καὶ ἀδυνάτων ἐρᾷς.

91. Οὐκοῦν ὅταν δὴ μὴ σθένω] ὅταν ἀδυνατήσω· τότε παύσομαι· νῦν δὲ ἀναίσιον ἐπιχειρεῖν.

92. Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν] ἀεὶ ἐπιβάλλειν τοῖς ἀμηχάνοις καλόν ἐστι.

ΑΝΤ. Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρῇ * μὲν ἐξ ἐμοῦ·
Ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσῃ δίκῃ.
Ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν
Παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο· πείσομαι γὰρ οὐ
Τοσοῦτον ὀδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.
ΙΣΜ. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, σεῖχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
Ἄνους μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ἀκτὶς ἀελίου †, τὸ κάλ-
λιστον ἑπταπύλῳ φανὲν
Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος,
Ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας
Ἀμέρας βλέφαρον,
Διρκαίων ὕπερ

* Ald. Turn. in marg. ἐχθαρῇ. † Ald. ἀελίοιο.

94. Προσκείσῃ δίκῃ] ἀντὶ τοῦ, δικαίως· ὡς καὶ ἡμεῖς ἴστε φαμὲν ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἡ ἡ Πρὸς, τῇ δίκῃ ἐστὶν ἵν' ᾖ ὅτας, πρὸς τῷ τῇ δίκῃ ἀπέχθεσθαι, καὶ τῷ θανόντι δυσμενὴς ἔσῃ· καλῶς δὲ τὸ κεῖσῃ, ἵνα τὴν μετὰ θάνατον αὐτῇ προσγενησομένην τιμωρίαν αἰνίξηται.

96. Πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον ὀδὲν] ὀδὲν δεινὸν (φησὶ) πείσομαι, ὅπερ μετῆς εὐκλείας τοῦ καλοῦ θανάτου ἀποστερήσει. ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν τηλικοῦτον κακὸν πείσομαι, ὥστε μὴ οὐ καλῶς ἀποθανεῖν.

99. Ἄνους μὲν ἔρχῃ] ἀνόητος μὲν καὶ φιλοκινδύνως πράττεις, εὐνοϊκῶς δὲ τῷ θανόντι.

100. Ἀκτὶς ἀελίου] σύνοδος τινῶν Θηβαίων γερόντων, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συνέστηκε. μεμάπτεμπτοι δὲ εἰσάγονται ὕτοι ὑπὸ τοῦ Κρέοντος γεγενῆσθαι. ἐπεὶ καὶ τὰς προφάσεις τῆς εἰσόδου τῶν χορῶν πιθανὰς εἶναι δεῖ. καὶ ἐπειδὴ καθορθώκασι τῇ πρώτῃ Θηβαῖοι, καὶ οἱ ἄριστοι πάντες τῶν Ἀργείων ἀνῄρηνται, εἰκότως περιχάρεῖς εἰσι καὶ τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ εὐχαριστοῦσιν· ὁ δὲ λόγος· Ὦ φίλη ἡμέρα παρὰ τὰς πρόσθεν ἡμέρας ἡμῖν φανεῖσα.

1b. Τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ] τὸ Το, πρὸς τὸ φάνεν· τὸ δὲ ἑξῆς, Ὦ τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου φῶς, τὸ φανὲν ἡμῖν κάλλιστον τῶν προτέρων ἡμερῶν· τοῦτο γὰρ προσληπτέον.

101. Φανὲν Θήβᾳ] δέον ἦτας εἰπεῖν, ἡ φανεῖσα κάλλιστον φῶς, πρὸς τὸ φῶς ἔτρεψε τὴν σύλληξιν, τὸ φανὲν κάλλιστον φῶς εἶπεν· καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ τῇ βαρχομυομαχίᾳ,

" ——— ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
" Ἣν Παγίδα καλέουσιν———."

Ἰσέον δ' ὅτι τὸ ἀκτὶς, εἰ καὶ μακρὸν τῷ κανόνι εἴρηται, ἀλλ' ἐνταῦθα βραχύ ἐστιν· ὡς ἐκ τοῦ κώλου τῆς ἀντιστροφῆς ἔστι μαθεῖν. Καὶ, οἶμαι, διὰ τὸ ἐπὶ κλητικῆς ἐνταῦθα λαμβάνεσθαι, συστέλλεται· ἡ γὰρ κλητικὴ ποτὲ μὲν τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῆς εὐθείας αὐτῆς, ποτὲ δ' ἐλάττονα.

103. Ὦ χρυσέας ἀμέρας] ὦ ἀκτὶς τῆς ἡμέρας ὀφθαλμός. ὁ δὲ τῦς· Ὦ καλλίστη ἡμέρα, ἐφάνης ἐν Θήβαις, βάλλα τὸν ἀργολικὸν στρατὸν τὸν λευκασπίν, πανσαγία, τυτίσι, πάσῃ σάγῃ καὶ σκευῇ χρησάμενον, ὀξυδόρῳ κινήσασα χαλινῷ φυγάδα.

105. Διρκαίων ὕπερ] Δίρκη κρήνη καὶ ποταμὸς Θηβῶν.

1b. Διρκαίων

Ῥεέθρων μολοῦσα,
Τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν πρὶν
Φῶτα * βάλλα πανσαγίᾳ
Φυγάδα πρόδρομον, ὀξυλόρῳ †
Κινήσασα χαλινῷ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ὃν ἐφ' ἁμελέρᾳ γᾷ Πολυνείκης
Ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων
Ὀξέα κλάζων αἰετὸς ἐς γᾶν
Ὡς, ὑπερέπλα,
Λευκῆς χιόνος πλέρυσι σεσανὸς
Πολλῶν μεθ' ὅπλων·
Ξὺν ἱππικόμοις κορύθεσσι.

* Ald. Turn. Ἀργόθεν φῶτα. † Ald. Turn. ὀξυλόρῳ.

Ib. Διρκαίων ὕπερ] διὰ τὸ ἐν Δίρκῃ παρακεῖσθαι τὰς πολεμίους, διὰ τοῦτο ὑπὲρ Διρκαίαν ῥείθρων καλλίσην φανῆναι τὴν ἡμέραν φησίν, ἀπαλλαγέντων τῶν παρακειμένων. νόει δὲ πρὸς τὸ ἐφάνθη, τὸ κάλλιστον, ἀπὸ κοινοῦ· τὸ δὲ μολοῦσα, πρὸς τὸ σημαινόμενον.

107. Λεύκασπιν] καὶ Εὐριπίδης·

" Λεύκασπιν εἰσορᾷμεν Ἀργείων στρατόν."

108. Πανσαγίᾳ] σὺν πανοπλίᾳ· ἤτοι δὲ τὸν Ἄδραστον φησὶν, ἢ ἐφ' ἑνὸς τὸ πλῆθος δηλοῖ.

109. Πρόδρομον] ὑπὲρ τὸ δίαν δραμόντα διὰ τὴν φυγήν.

110. Κινήσασα χαλινῷ] οἷον, παρασκευάσασα τῶν χαλινῶν μετὰ σπουδῆς ἐφάψασθαι, διὰ τὴν ὀξυλέραν φυγήν.

111. Ὃν ἐφ' ἁμελέρᾳ γᾷ] ὅπλικα στρατὸν Ἀργείων ἐξ ἀμφιλόγων νεικέων ἀρθεὶς ἤγαγεν ὁ Πολυνείκης· οἷον, ἀμφιλογίᾳ χρησάμενος πρὸς τὸν ἀδελφόν· διὰ βραχέων δὲ εἶπεν αὐτὸ, ὡς γνωρίμου ὄσης τῆς ὑποθέσεως.

Ib. Ὃν ἐφ' ἡμελέρᾳ γᾷ] δέον οὕτως εἰπεῖν, ὃν ἐφ' ἡμελέρᾳ γᾷ ἦγαγε Πολυνείκης, ὃ δ' ἀετῷ αὐτὸν παρεικάσας, πρὸς τοῦτο καὶ τὴν σύλληξιν ἔτρεψεν. ἀετῷ γὰρ ἐοικὸς τὸ ὑπερίπτασθαι· τὸ δ' ὃν ἐφ' ἡμελέρᾳ γᾷ, ἀσύλληκτον εἶπε· διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐς γᾶν πάλιν τέθεικεν. εἰκότως δὲ τὰς ἀσπίδας παρεικάσε πλέρυγι. σχῆμα γὰρ πλέρυγων ἐπέχουσι τῷ φέρειν. ἐτήρησε δὲ τὴν τροπήν· ἀετῷ γὰρ αἱ πλέρυγες. παράδειγμα δὲ τοῦ ὃν ἐφ' ἡμελέρᾳ γᾷ, τόδε παρὰ Θουκυδίδῃ· " Τῶν δ' Ἀθηναίων· ἔτυχε γὰρ πρεσ-" βεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαίμονι περὶ ἄλλων " παροῦσα, καὶ ὡς ἡσθοῦτο τῶν λόγων, ἔδοξεν " αὐτοῖς παρίλπιδα εἰς τὰς Λακεδαιμονίας εἶ-" ναι. ἔχει ὧν τὸ τῶν Ἀθηναίων ἀναπόδο-" τον."

112. Ἀρθεὶς] ἐπαρθεὶς εἰς θυμὸν καὶ παροξυνθείς.

Ib. Νεικέων ἀμφιλόγων] ἢ τῶν ἀμφισβητησίμων, ἢ τῶν ἀμφιβολίας ἐμποιούντων.

113. Αἰετὸς εἰς γᾶν ὡς] τὸ ἐξῆς, ὡς αἰετός.

115. Λευκῆς χιόνος πλέρυγι] ὡς ἐκ χιόνος ὕσης πλέρυγι· ἀντὶ τοῦ, λευκόπτερος.

Ib. Στεσανὸς] ἐστεφανισμένος λευκοῖς ὅπλοις· ἀλληγορικῶς δὲ τοῦτό φησιν, ὡς ἐπὶ ἀετοῦ· δηλοῖ δὲ ὅτι λεύκασπις ἦν ὁ τῶν Ἀργείων στρατός. λείπει δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς χιόνος. τὸ δὲ πλέρυγι μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ὅπλων εἶπε.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονί-
αισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ
Λόγχαις ἑπλάπυλον σόμα,
Ἔβα, πρίν ποθ' ἁμετέρων
Αἱμάτων γένυσι
Πλησθῆναί τε, καὶ *
Στεφάνωμα πύργων
Πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν.
Τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
Πάταγος Ἄρεος ἀνλιπάλῳ
Δυσχείρωμα δράκοντι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

" Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
" Ὑπερεχθαίρει· καί σφας ἐσιδὼν

* Aldus, Πλησθῆναι, κα

118. Στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων] ὡς ἀετὸς Πολυνείκης κυκλώσας τὰς Θήβας, ταῖς τῶν φόνων ἐρώσαις λόγχαις ἀμφιχανὼν ἔβα· ἐνέμεινε δὲ τῇ μεταφορᾷ.

121. Ἔβα] ἀντὶ τοῦ, ἠτλήθη.

122. Αἱμάτων γένυσι] παρῆλλαξε τὸ ὄνομα, τὰ χείλη τοῦ ἀετοῦ γένυς εἰπών.

Ib. Αἱμάτων γένυσι] ἰσέον ὅτι πρὸς τὸ ἀετὸς εἶπε τὸ γένυσι· καὶ τὸ σόμα δ' αὐτοῦ ἑπλάπυλον εἶπεν, ἀπὸ τοῦ ἄσεος ἑπλαπύλου ὄντος· ἢ διότι ἑπλὰ σραίηλοῖς περιέλαβεν αὐτό. τινὲς δὲ τὸ ἑπλάπυλον σόμα πρὸς τὸ ἄσυ νοοῦσι, τὸ ἑπλᾶ πύλας καὶ σόμαλα ἔχον.

125. Πευκάενθ Ἥφαιστον ἑλεῖν] τὸν ἐκ τῆς πεύκης ἐγειρόμενον· ἢ τὸν πικρὸν τοῖς τοῦτο πάσχουσι.

128. Δυσχείρωμα δράκοντι] ἐγεγόνει ὁ δράκων ἐξ Ἄρεως καὶ Τιλφώσης Ἐρινύος· ἀπὸ δὲ τοῦ δράκοντος τὸς Θηβαίους φησὶ, ἐπεὶ δρακοντογενεῖς εἰσίν. ὁ δὲ λόγος, τοιοῦτος πάταγος Ἄρεως περὶ τὰ νῶτα τοῦ ἀετοῦ ἐτάθη. τελέσει, δραπετεύειν καὶ νῶτα αὐτὸν διδόναι πεποίηκεν ὑπὸ τοῦ ἀνλιπάλου δράκοντος, ὃς ἐποίησεν αὐτὸν τὸν δράκοντα δυσχερῶς χειρωθῆναι· πολέμιον δὲ ζῶόν ἐστιν ὁ δράκων πρὸς τὸν ἀετὸν, ὥς φησι Νίκανδρος. τῷ δὲ ἀνλιπάλῳ δράκοντι, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τοῦ ἀνλιπάλου δράκοντος, ὡς Ἀχιλλῆι δαμασθείς. ἢ ὅτως· τῷ ἀνλιπάλῳ δράκοντι τοσαύτη μάχη συνεςάθη, ἢ ἐποίησεν αὐτὸν μὴ δύνασθαι ὑμᾶς χειρώσασθαι· ἵνα δράκοντα λέγῃ τὸν τῶν Ἀργείων στρατὸν, ὡς Σταληφόρον· ἢ τὸν Πολυνείκην, ὡς αὐτὸν Θηβαῖον ὄντα.

129. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης] τοῦτο κοινὸν, ὡς πάντων τῶν Ἑλλήνων μεγαλαυχέντων, ἢ ἰδίᾳ κατὰ Καπανέως· τὰ γὰρ ἑξῆς εἰς αὐτὸν μόνον τείνει.

Ib. Ζεὺς γὰρ μεγάλης] αὕτη ἡ παλαιὰ κεύθεσι πρὸς τὸ ἔβα· τὸ δὲ, τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη, ἕως τοῦ δράκοντι, διὰ μέσου.

132. Χρυσῦ

" Πολλῷ ῥεύμαλι προσνισσομένυς
" Χρυσῦ καναχῆς ὑπεροπλίας,
" Παλῳ ῥιπλεῖ πυρὶ," βαλβίδων
Ἐπ' ἄκρων ἤδη
Νίκην ὁρμῶνῃ ἀλαλάξαι. 135

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἀνλίτυπος * δ' ἐπὶ γᾶν †
Πέσε ταυλαλωθεὶς
Πυρφόρος, ὃς τότε
Μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ

* Ald. ἀνλίτυπα. † Ald. γᾷ.

132. Χρυσῦ καναχῆς ὑπεροπλίας] καὶ τὴν τῦ χρυσῦ φαυλασίαν ὑπερβεβηκότας τῇ ἰδίᾳ ὑπεροψίᾳ· ὑπερήφανον γάρ τι ὁ χρυσὸς. οἱ δὲ φασι λείπειν τὴν, μετὰ, ἵν' ᾖ ὅτως· Καὶ ἰδὼν αὐτὰς προσνισσομένυς μετὰ χρυσῦ καὶ καναχῆς καὶ ὑπεροψίας, ὐκ ἠνέσχελο, ἀλλ' ἐνεμέσησε τῷ κόμπῳ αὐτῶν. ἀεὶ γὰρ τὰς κόμπυς τῆς μεγάλης γλώσσης ὑπερεχβαίρει.

Ib. Χρυσῦ καναχῆς] τῦτό ἠ πρὸς τὸ πολλῷ ῥεύμαλι συναπλέον, ὅτως· Ἐν πολλῷ ῥεύμαλι καναχῆς καὶ κλύπῳ χρυσῦ προσεχομένυς, ἦγον, μετὰ μεγάλης καὶ πλυσίας παρασκευῆς· ἠ πρὸς τὸ ὑπεροπλίας, ὅτως, ὑπέφρονας χρυσῦ καναχῆς. ἤτοι χρυσῦ περιφραγικῆς· τῦτ' ἴσιν, ὑπὲρ χρυσὸν σοβῆλαι, ὐχ ὅτι ἐσὶν ὁ χρυσὸς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν σοβαρός· (πῶς γὰρ, ἄυχος ὕλη ὖσα;) ἀλλ' ὅτι τὰς ἔχουλας ποιεῖ τυίυτυς. ἰσέον δ' ὅτι διὰ πάνλας τὰς Ἀργείυς φῶτων εἰπὼν, πρὸς τὸν Καπανέα τὸν λόγον ἐτρέψεν. ὕτος γὰρ κεκεραύνωλαι. καὶ ἔσιν ὅμοιον τῷ παρὰ Θυκυδίδῃ. Ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν Ἀθηναίων νεῶν τὸν λόγον ποιύμενος, ἐτρέψε τὸν λόγον πρὸς τὰς αὐτῶν σραληγύς. Ἐν ᾗ αἱ Ἀτλικαὶ νῆες παραλενόμεναι τοῖς Κερκυραίοις, εἵποι πιέζοιυλο, φόβον μὲν παρεῖχον, μάχης δ' ὐκ ἦχον δεδιότες οἱ σραληγοὶ τὴν προῤῥησιν τῶν Ἀθηναίων. Βαλβὶς δὲ καὶ ἀφετηρία, ἡ ἀρχὴ τῦ δρόμυ· ἐνλαῦθα δὲ βαλβίδων λέγει τῶν τειχῶν, ἐφ' ὧν παρὰ μικρὸν ἂν ἐπιβὰς Καπανεὺς, εἰ μὴ κεραυνῷ ἐπεσχέθη, ἔμελλε θραμεῖσθαι πρὸς πᾶσαν τὴν πόλιν νικητὴς αὐτῆς.

133. Παλῳ ῥιπλεῖ πυρὶ] τῷ κεραυνῷ τῷ ἄνωθεν παλθέντι.

Ib. Βαλβίδων] μεταφορικῶς εἴρηται, ἀπὸ τῶν δρομέων. ἀντὶ τῶν κρηπίδων τῦ τείχυς.

135. Ἀλαλάξαι] παιωνίσαι· ἀλάλαμα δὲ ἔσιν ἐπινίκιος ᾠδή.

136. Ἀνλίτυπα δ' ἐπὶ γᾶ πέσε] εἰς ἀνλίτυπον δὲ (φησὶ) πλᾶμα ἔπεσε, διαλναχθεὶς ἄνωθεν κάτω, ὐχὶ πλάγιος. Τὸ δὲ ἀνλίτυπος ὐκ ἀπὸ τῦ τύπυ ἀλλ' ἀπὸ τῦ τύψαι συνλέθειλαι. Αὐτὸς μὲν γὰρ τὴν ἄνω φορὰν ἐδίωκεν, ὁ δὲ κεραυνὸς τὴν κάτω. "Οτι δὲ ταυλαλωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθεὶς, μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων· " Μελαμφύλλῳ δάφνῃ " χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ ταυλαλίζει." Ἄλλως· ἄνωθεν τυπεὶς ὑπὸ τῦ κεραυνῦ, κάτωθεν δὲ ὑπὸ τῆς γῆς, ὑπὸ τῦ κεραυνὸν γενόμενος· ὅτι τῷ Ταυλάλῳ ἡ Σίπυλος ἐπικαλιςράφη.

138. Πυρφόρος] πῦρ φέρων ἐν αὐτῷ· ὁ πῦρ τοῖς τείχεσι προσάγων, ἢ πεπυρακλωμένος ὑπὸ τῦ κεραυνῦ.

139. Μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ] ὡς ἐπὶ τυφῶνος καὶ καλαιλιδάδος πνεύμαλος, ἐπέπνει τὴν πόλιν ὁιπαῖς ἀνέμων.

Βακχεύων ἐπέπνει
Ῥιπαῖς ἐχθίσων ἀνέμων.
Εἶχε δ' ἄλλη τάδ'· ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις
Ἐπενώμα συφελίζων
Μέγας Ἄρης δεξιόσειρος *.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἕπλὰ λοχαῖοὶ γὰρ ἐφ' ἑπλὰ πύλαις
Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
Ζηνὶ Τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη.
Πλὴν τοῖν συείροιν, ὧ παῖρὸς ἑνὸς
Μῆτρός τε μιᾶς φύντε, καθ' αὑτοῖν
Δικραῖεῖς λόγχας σήσαντ', ἔχετον
Κοινῷ θανάτῳ μέρος ἄμφω.

* TURN. in marg. δεξιόχειρος.

140. Βακχεύων] ἐνθουσιῶν, καὶ μέγα φυσῶν, καὶ πνέων ὀργήν· ὡς τὸ Μενάνδρου,

" Ἀλλὰ καὶ πν. * * *."

142. Εἶχε δ' ἄλλη] τὸ εἶχεν, ὂν ἔτι ἐπὶ τοῦ Καπανέως, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἄρεως· ὅτι Ἄρης βοηθῶν ἡμῖν, παντὶ τρόπῳ ἐποιεῖτο τῶν πολεμίων· τοῦτο δὲ φησιν ὡς εἰ ἔλεγεν, ὐδεὶς τόπος ἀπήλλακτο ταραχῆς, ἀλλὰ παντὶ ὁμοίως ἐξεφλέγετο ὁ πόλεμος.

1b. Εἶχε δ' ἄλλη τάδε] ἦγεν, τὰ πράγματα δὲ τάδε ἦν ἀλλοτρόπως ἔχοντα, ἃ τότε συνέβαινεν· Ἡμᾶς γὰρ περιπαλεῖν κακοῖς βουλόμενοι, αὐτοὶ τούτοις ἐνέπεσον. Ἄλλα γὰρ κακὰ ἐπ' ἄλλοις κακοῖς δηλονότι ἐπενώμα καὶ ἐπέφερε ταράσσων τὰ πράγματα ὁ Ἄρης. Οὕτως ἂν χρὴ γράφειν, ἄλλη καὶ ἐπ' ἄλλοις, (ὡς καὶ ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν βιβλίων εὕρηται) καὶ οὕτω συνλάσσειν ὡς εἴρηται.

144. Δεξιόσειρος] κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος κίρας· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων τῶν ἐν τοῖς ἅρμασι παρασειρόντων· ὅ ἐστι, δεξιὸς Ἄρης ἡμῖν γενόμενος ὁ κερανυὸς, καὶ ἀγαθὸς ἡμῖν φανείς. Ἐὰν δὲ ᾖ δεξιόχειρος, ἀντὶ τοῦ, γενναῖος καὶ περιδέξιος. Ἄλλως· δεξιόσειρος, ὁ γενναῖος· οἱ γὰρ ἰσχυροὶ ἵπποι εἰς τὴν δεξιὰν στιχὰν ζεύγνυνται τῷ ἅρματι.

1b. Ἄρης δεξιόσειρος] τοῦτο εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ δεξιοῦ προὸς τὸ ἅρματι ἵππου.

147. Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη] ὅ ἐστι, τὰ ὅπλα ἀπέβαλον.

1b. Ζηνὶ τροπαίῳ] ἤγουν, τῷ τροπὴν αὐτῶν ποιήσαντι Διί· ἡμεῖς γὰρ σκυλεύσαντες αὐτοὺς, ἀνεθήκαμεν τὰ ὅπλα αὐτῶν αὐτῷ· εἰκότως δὲ τὰ αὐτῶν ὅπλα τέλη ἐκάλεσεν· ὥσπερ γὰρ ἀναγκαίως καὶ ὀφειλομένως τὰ τέλη δίδονται, οὕτω καὶ αὐτοὶ διὰ τὸ ἄξιοι εἶναι δίκην δεδόναι τῆς μεγαλαυχίας, ὥσπερ ἐχρῴσων τὰ αὐτῶν ὅπλα τοῖς θεοῖς ἀναθεῖναι.

148. Πλὴν τοῖν συείροιν] συείρων φησὶ τῶν ἀτυχῶν· οἱ τοιοῦτοι γὰρ ἀεὶ συροὶ καθεσήκασιν. Οὗτοι δὲ (φησὶν) ἀλληλοκτονηθέντες ἐδιέκριναν τὴν νίκην, ὥστε τῷ ἡτηθεῖσῳ ἀνατεθῆναι τὰ ὅπλα.

1b. Πλὴν τοῖν συείροιν] οὗτοι γὰρ εἰ καὶ ἀπέθανον, ἀλλὰ διότι ὁ διεκρίθη αὐτῶν ἡ νίκη, διὰ τοῦτο ὐκ ἀνείθη τὰ ὅπλα αὐτῶν τοῖς θεοῖς.

149. Καθ' αὑτοῖν] ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀλλήλων.

150. Δικραῖεῖς λόγχας] ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένας. Ἢ ὅτι ἀλλήλους ἀπέκτειναν, καὶ ἡ ἑκατέρα λόγχη ὐκ εἰς κενὸν ἀπεπέμφθη, ἀλλ' ἐκράτησε τοῦ ἑτέρου.

152. Ἃ μεγα-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἀλλὰ γὰρ ἃ μεγαλώ-
νυμος ἦλθε νίκα,
Τᾷ πολυαρμάτῳ
Ἀνλιχαρεῖσα Θήβᾳ.
Ἐκ μὲν δὴ πολέμων
Τῶν νῦν θέσθει * ληςμοσύνην·
Θεῶν δὲ ναὸς χοροῖς πανννύχοις πάν-
τας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας
Δ' ἐλελίχθων † Βακχεῖος ἄρχοι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας
Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς

* Ald. Turn. θέσθε. † Ald. Turn. in marg. ἐλελίζων.

152. Ἁ μεγαλώνυμος] ἡ μεγάλην περιποιῆσα δόξαν.

155. Ἀνλιχαρεῖσα Θήβα] ἀντὶ τῦ, ἴσον αὐτῇ χαρεῖσα, ὡς ἀνλίθεος· θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι ἔσην ἐφίλει τὴν νίκην, καὶ ἡ νίκη αὐτὴν ἀνλεφίλησε. Πρὸς χαίρουσαν γὰρ αὐτὴν καὶ αὐτὴ χαρεῖσα ἦλθεν. Ἢ, ἀντὶ τῶν κακῶν χαρεῖσα.

156. Ἐκ μὲν δὴ πολέμων] πάνυ πιθανῶς τὰ τῆς εὐχῆς. Ἐπιμνησθείλης γὰρ δυσχερῶν, πάλιν ἐπὶ τὰ καλλαρχὰς εὔφημα τρέποιλαι.

157. Τῶν νῦν θέσθε] ἤγεν, ἔκθεσθε καὶ ποιήσαλε λησμοσύνην τῶν πολέμων τῶν νῦν· σύναπλε δὲ τὸ ἐκ πρὸς τὸ θέσθε.

159. Θήβας δ' ἐλελίζων] ἐξάρχοι δὲ ὁ Διόνυσος ὁ τὰς Θήβας ἐλελίζων καὶ κινῶν ταῖς Βακχείαις. Ἄλλως· ὁ Θήβας δ' ἐλελίχθων Βακχεῖος, ὁ κινησίχθων. Ἐλελίχθονα δὲ τὸν Διόνυσον φησὶ, διὰ τὰς ἐν ταῖς Βακχείαις κινήσεις. Ἢ τὸν τὴν γῆν σείονλα καὶ ἀναβακχεύονλα ταῖς χορείαις. Ὁ δὲ νῦν· ὁ Θήβας Βακχεῖος. Ὁ Θηβαΐνης Διόνυσος, ὁ τῆς Θήβης πολίτης, ὁ ἐλελίχθων, ἄρχοι τῆς χορείας.

160. Ἐλελίχθων] ἤγεν, ὁ κινῶν διὰ τῶν χορῶν τὰς Θήβας. τῦτο δὲ ὅμοιόν ἐςι τῷ, πολισῦχοι χθονός.

161. Ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας] ἄριςα καὶ μεγαλοφρόνως διεσκεύασαι αὐτῷ ὁ Χορός. Ἕτερος γὰρ ἂν ταῦτα πρῶτον εἰσήγαγεν ὅτι ἡμεῖς συνήχθημεν ὑπὸ Κρέοντος. Χάριν δὲ τὸ πρῶτον μὲν εὐχὴν αὐτὸς ποιήσασθαι, ἔξῆς δὲ δηλῶσαι ὑπὸ τίνος συνηθροίσθησαν. Παραλλήρει δὲ ὅτι πάνυ ἐπιμελῶς διαγίγνεται δηλῶν ἡμῖν τὰ πράγματα ὁ ποιητὴς, ὥςε ἐσπάσθαι μὲν αὐτὰ καὶ παρακεῖσθαι ἑτέροις προσώποις, πάνυ δὲ δηλῦσθαι. Κα τὸ τῦ βασιλέως ὄνομα εὐθὺς παραλήρει, Κρέων ὁ Μενοικέως. Καὶ τὸ νεοχμὸς δὲ ὅτι ἔςιν ἀργόν.

162. Νεοχμὸς] νέος· νεωςὶ καλασταθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα· τὸ δὲ ἑξῆς, ἀλλ' ἰδὲ γὰρ κρέαν ὁ νεωςὶ καινὸς βασιλεὺς τῆς χώρας γενόμενος, τῇ προσφάτῳ παρὰ θεῶν αὐτῷ δεδομένῃ ἐπιλυχίᾳ, τῦτο καλορθώσας.

163. Συν-

Νεαραῖσι Θεῶν ἐπὶ συνλυχίαις
Χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων·
Ὅτι σύγκληλον τηνδε γερόντων
Πρὸθελο λέσχην,
Κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ. Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ
Πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν·
Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
Ἔσειλ' ἱκέσθαι· τῦτο μὲν, τὰ Λαΐυ
Σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη·
Τῦτ' αὖθις, ἡνίκ' Οἰδίπυς ὤρθα πόλιν,
Κἀπεὶ διώλεθ', ἀμφὶ τὺς κείνων ἔτι
Παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
Ὅτ' ἔν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
Καθ' ἡμέραν ὤλοντο, παίσαντές τε καὶ
Πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνυς ἔχω

163. Συνλυχίαις] συαιλήσεσι.

164. Τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων] ἐν ἑαυτῷ κινῶν καὶ μεριμνῶν· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων

165. Σύγκληλον λέσχην] τὴν συγκληθεῖσαν ἐξαίφνης ὁμιλίαν· ἐπειδήπερ μεταπεμψάμενος τὺς ἐπιμελεῖς, εἰς ἐκκλησίαν συνήγαγε.

166. Πρὸθελο λέσχην] ὁμιλίαν συνεκρότησε.

1b. Πρὸθελο λέσχην] λέσχη κυρίως ἡ πολυλογία. Ἐπεὶ δὲ τῇ βουλῇ πολλῶν λόγων δεῖ, διὰ τῦτο λέσχην τὴν βουλὴν τῶν καλεῖ.

167. Πέμψας] μεταχειρισάμενος.

168. Ἄνδρες, τὰ μὲν] δημηγορία Κρέοντος πρὸς τὸν Χορὸν τὴν πρόσρασιν λαβόντος τῆς πόλεως.

169. Πολλῷ σάλῳ] τροπικῶς, ὡς ἐπὶ νεώς.

170. Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν] διὰ τῶν πομπῶν ὑμᾶς μεταπεμψάμην χωρὶς ἁπάντων, ἐξαιρέτως πρὸς ὑμᾶς μόνον ἀπεσταλμένων. Ὁ δὲ λόγος· ἔρι μὲν καὶ σημαντικὸς τῦ πράγματος· ἔρι δὲ καὶ τεχνικός· ἐγκαμιάζει γὰρ πρῶτον αὐτύς. Ἀναγκαῖον δὲ τῷ παριόντι πρῶτον ἐπὶ πολιτικὴν ἀρχὴν, εὐνυς ἑαυτῷ καταρῆσαι τὺς ὑπηκόυς. Μεταπεμψάμην ὧν (φησὶν) ὑμᾶς, εἰδὼς ὅτι ἀεὶ σθεν πρὸς Λάϊον καὶ Οἰδίποδα εὐνοϊκῶς ἔχετε ὡς δῆπυ καὶ πρὸς αὐτὸν τοιύτων φανησομένων. Δηλοῖ δὲ διὰ τύτων καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν κατὰ Χορὸν γερόντων, ὡς ἔτι ἄνωθεν ἀπὸ Λαΐυ ὄντων ἐν πολιτείᾳ.

173. Τῦτ' αὖθις] δέον εἰπεῖν, τῦτο δ' αὖθις, ἀσυνδέτως εἶπε, καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ— καδδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε Δισσὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κλείνειν ἔχων, Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλυ ἐμπίπλων γραΐηλαΐᾳ.

180. Κατ'

Γένυς κατ' ἀγχισεῖα τῶν ὀλωλότων.
" Ἀμήχανον δὲ πανὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
" Ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
" Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐνδρισθῇς φανῇ·
" Ἐμοὶ γὰρ, ὅσις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν,
" Μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων,
" Ἀλλ' ἐκ φόβου τε γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
" Κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
" Καὶ μεῖζον' ὅσις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας
" Φίλον νομίζει, τοῦτον ἐξαμοῦ λέγω."
Ἐγὼ γὰρ (ἴσω Ζεὺς " ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεὶ")
Οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν
Στείχουσαν ἀσοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
Οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
Θείμην ἐμαυτῷ· τοῦτο γινώσκων, ὅτι
Ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι
Πλέουσες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.
Τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν,
Καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω

180. Καθ' ἁγχισεῖα] ἰδιαίτερος καθ' οἰκειότητα, καὶ συγγένειαν.

Ib. Γένυς καθ' ἁγχισεῖα] τὸ ἁγχισεῖα ὑπερέν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ, ἁγχισείαν καὶ συγγένειαν. Καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ γνῶμα, ἤγουν, γναμάτευμα καὶ νῦν. Ὡς ἐν τούτῳ τέ εὕρηται ἔχειν,

" Ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη·"

καὶ ἐν Εὐριπίδῃ·

" Ὡς ἓν δὲ πᾶσι γνῶμα, ταὐτὸν ἐμπρέπει."

181. Ἀμήχανον δὲ] οἱ μὲν Χίλωνι ἀνατιθέασι τὴν γνώμην, οἱ δὲ Βίαντι, ὅτι ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν.

185. Μὴ τῶν ἀρίστων] δίχα γὰρ ἀρίστων βουλευμάτων ἅπτεσθαι, καὶ παῤῥησιάζεσθαι ἐν αὐτοῖς, μὴ ἀποδειλιῶντα.

187. Νῦν τε καὶ πάλαι] καὶ πρὶν ἄρξαι, καὶ νῦν ὅτε ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐλήλυθα.

193. Οὔτ' ἂν φίλον ποτ'] οὐκ ἂν κλήσαιμι φίλον τῆς ἐμῆς πόλεως δυσμενῆ. Τοῦτο δὲ εἰς Πολυνείκην συνίσινει.

195. Ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα] ἡ πόλις δηλονότι.

196. Πλέουσες ὀρθῆς] πορευόμενοι· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεῶν.

198. Καὶ νῦν ἀδελφὰ] ἴσα· ὅμοια· μέλλων δὲ περὶ ἀπεχθοῦς κηρύγματος λέγειν, μακρολέγει χρῆται τῷ λόγῳ· καὶ πρῶτον μὲν ἐγκωμιάζει τὸν Ἐτεοκλέα· ὕστερον δὲ ἐλέγχει τὸν Πολυνείκην, καὶ δείκνυσιν αὐτὸν μίσους ἄξιον καὶ τῆς τοιαύτης τιμωρίας.

Ἀχοῖσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπα πέρι.
Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
Ὤλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριςεύσας δορὶ,
Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἀφαγνίσαι *,
Ἃ τοῖς ἀρίςοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς·
Τὸν δ' αὖ ξύναιμον τῆδε, (Πολυνείκην λέγω)
Ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,
Φυγὰς καταλθὼν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
Πρῆσαι καταλάκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
Κοινὰ πάσασθαι, τοὺς δὲ δεδώσας ἄγειν·
Τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρύχθαι, τάφῳ
Μήτε κλερίζειν, μήτε κωκῦσαι τινα,
Ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
Καὶ πρὸς κυνῶν ἑδεςὸν αἰκισθέν' ἰδεῖν.
Τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα· κοὔποτ' ἐκ γ' ἐμοῦ
Τιμὴν προέξει οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων·
Ἀλλ' ὅςις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
Καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ † τιμήσεται.

ΧΟΡ. Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
Τὸν τῇδε δύσνουν καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.
Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί που τ' ἔνεςί σοι,
Καὶ τῶν θανόντων, χ' ὅσοι ζῶμεν πέρι.

ΚΡΕ. Ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων.

ΧΟΡ. Νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαςάζειν πρόθες.

* Turn. ἀφανίσαι. † Ald. ἐκ γ' ἐμοῦ.

207. Αἵματος κοινῶ] ἀντὶ τοῦ, ἐμφυλίου· ἢ τοῦ ἀδελφικοῦ αἵματος· παροξυντέον δὲ λίαν ταῦτα τῶν ἀκηόντων.

212. Αἰκισθέν' ἰδεῖν] τοῦτο καθ' ὅλον καὶ μέρος· τὸ μὲν αἰκισθέντα, ὅλον, τὸ δὲ δέμας, μέρος.

218. Τὸν τῇδε δύσνουν] λείπει τὸ μὴ θάπτειν.

219. Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί που τ' ἔνεσί σοι] ἀντὶ τοῦ, ἔξεσί σοι ὅπως θέλεις νομοθετεῖν.

221. Ὡς ἂν σκοποὶ νῦν] σκοποὶ, φύλακες, ἀντὶ τοῦ, μελέτω ὑμῖν ἡ φυλακὴ τῶν εἰρημένων.

222. Νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαςάζειν] τοῦτο τὸ φορτίον. Τὸ δὲ Πρόθες, ἀντὶ τοῦ, Πρόσθες· χρῶνται γὰρ τῇ Προ ἀντὶ τῆς Προς.

224. Ἐπιλά-

ΚΡΕ. Ἀλλ' εἰσ' ἕτοιμοι τὸν νεκρὸν τ' ἐπίσκοποι.
ΧΟΡ. Τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ * τοῦτ' ἐπευφήλλοις ἔτι;
ΚΡΕ. Τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.
ΧΟΡ. Οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ.
ΚΡΕ. Καὶ μὴν ὁ μισθός γ' ἕτος· "ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
"Ἀνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν."
ΑΓΓ. Ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχος ὕπο
Δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.
Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
Ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν·
Ψυχὴν γὰρ ἡδὺ πολλά μοι μυθεμένη,
Τάλας, τί χωρεῖς, οἷ μολὼν δώσεις δίκην;
Τλῆμον, μενεῖς αὖ; κεἰ † τάδ' εἴσεται Κρέων
Ἄλλως πάρ' ἀνδρὸς, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνῇ;
Τοιοῦδ' ἐλίσσων· ἦνυτον σχολῇ βραδύς·
Χ' ἕτως ὁδὸς βραχεῖα, γίγνεται μακρά.

* Ald. Turn. ἄλλῳ.

† Turn. in marg. καὶ.

224. Ἐπευφήλλοις ἔτι] τοῦτο οὕτως εἴποις, εἰ δῆτα ἐφήλλοις ἂν καὶ προσάξειας ἡμῖν ἔτι καὶ εἰς τὸ ἑξῆς τοῦτο ὃ μέλλεις εἰπεῖν ἐπ' ἄλλῳ; ἤγουν, ἐπὶ τῷ προρρηθέντι· ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλῳ ὀφείλων εἰπεῖν, τοῦτο εἶπεν.

225. Τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσι τάδε] λείπει ἡ Διὰ· διὰ τὸ μὴ ἐπιτρέπειν μηδὲ συγχωρεῖν τοῖς ἀπειθοῦσιν· ἔλεγον δὲ καὶ τὴν πειθὼ, πίστιν.

227. Καὶ μὴν ὁ μισθὸς ἕτος] ὁ θάνατος δηλονότι.

228. Ἄνδρας τὸ κέρδος] ἕνεκα κέρδους καὶ τοῦ θανάτου ἔνιοι καλαπεφρονήκασιν. Οἷον, ὑπ' ἐλπίδων τοῦ διαφυγεῖν, καὶ τοῖς ἐπικινδύνοις ἔργοις ἐπιχειροῦσιν. Οὐ γὰρ προσεδόκα τινὰ τῶν οἰκείων τοῦτο ποιήσειν· θήλειαι γὰρ ἦσαν.

229. Ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχος ὕπο] οὐ τοῦτο λέγω ὅτι μιλὰ σπουδῆς ἀσθμαίνων πρὸς σὲ πεπόρευμαι· πολλάκις γὰρ ἐπισὰς ἐλοϊσάμην πότερον ἔλθω πρὸς σὲ, ἢ μή.

Ib. Ἄναξ, ἐρῶ μὲν] ἄφιξις τοῦ φύλακος ἀγγέλλοντος ὡς ἐπέβαλέ τις ἐπὶ τῷ Πολυνείκει κόνιν.

231. Ἐπιστάσεις] ἐνστάσεις.

Ib. Πολλὰς γὰρ ἔσχον] ἤγουν, πολλαὶ φροντίδες ἐπέστησαν καὶ ἐπῆλθον ἐμοὶ ἀναχωρήσεως. Τὸ δὲ, κυκλῶν ἐμαυτὸν ὁδοῖς, ἢ ἀντιστρέφων ἐμαυτὸν εἰς ἀναχώρησιν ἐν ταῖς ὁδοῖς δι' ὧν ἐπορευόμην. Ἢ ἐν ὁδοῖς καὶ ἀναπολήσεσι κυκλῶν ἐμαυτὸν, τοῦτ' ἔστι, καὶλὰ νῦν στρέφων τὴν ἀναχώρησιν.

232. Ἀναστροφὴν] ὑποστροφήν.

234. Τάλας, τί χωρεῖς;] ταῦτα ἡ ψυχή μου παρήνει.

Ib. Οἷ μολὼν] ἀντὶ τοῦ, ὅπερ.

236. Οὐκ ἀλγυνῇ] ἡ τιμωρηθήσῃ.

237. Ἤνυτον σχολῇ βραδὺς] γράφεται ταχύς· καίτοι ταχὺς ὤν, βραδέως ἤνυον τὴν ὁδὸν.

Τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν.
Σοὶ καὶ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως,
Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,
Τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.
ΚΡΕ. Τίδ' ἔστιν ἀνθ' ἑτήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
ΑΓΓ. Φράσαι θέλω σοὶ πάντα * ταμαυτῷ· τὸ γὰρ
Πρᾶγμ' ἔτ' ἔδρασ', ἔτ' εἶδον ὅσις ἦν ὁ ὁρῶν·
Οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.
ΚΡΕ. Εὖγε σοχάζῃ, καὶποφράγνυσαι κύκλῳ
Τὸ πρᾶγμα· δηλοῖς δ' ὡς τι σημαίνων νέον.
ΑΓΓ. "Τὰ δεινὰ γάρ τοι προσίθησ' ὄκνον πολύν.
ΚΡΕ. Οὔκουν ἐρεῖς πῶ, εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;
ΑΓΓ. Καὶ δὴ λέγω σοί· τὸν νεκρόν τις ἀρτίως
Θάψας βέβηκε· καὶπὶ χρωτὶ διψίαν
Κόνιν πολύνας, καὶφαγισεύσας ἃ † χρῆν.
ΚΡΕ. Τί φῄς; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;
ΑΓΓ. Οὐκ οἶδ'· ἐκεῖ γὰρ οὔτέ τις γενῆδος ἦν
Πλῆγμ', ἐ δικέλλης ἐκβολή· ςύφλος δὲ γῆ
Καὶ χέρσος ἄῤῥωζ, οὐδ' ἐπημαξευμένη

* Aldus, πρῶτα. † Turn. in marg. χρὴ.

240. Κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ] Καὶ εἰ μηδέν σοι πέρπνὸν λέξω. Ἢ ὕτως· εἰ καὶ τὸ μηδέν σοι μέλλω λέγειν. Καὶ γὰρ ἐκ τῆ εἰπεῖν καὶ σιγῆσαι, οὐδὲν ἄλλο λείπεται, ἢ θανάτῳ με κολάζεσθαι. Ἀκόλεθον δὲ καὶ τὸ ἑξῆς διανόημα· ἐλπίζω γὰρ ὅτι οὐδὲν ἄλλο πάθειμι ἢ τὸ μόρτιμον· ὥςε οὐδέν μοι χεῖρον ἀποβήσεται ἐκ τῆ εἰπεῖν.

241. Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος] ὑπὸ γὰρ τῆς ἐλπίδος νενικημένος ἐλήλυθα. Ἢ ὕτως· ἀνειλημμένος τῆς ἐλπίδος ἐλήλυθα.

247. Καὶποφράγνυσαι κύκλῳ] κύκλῳ σαυτὸν ἀσφαλίζῃ, ἢ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν.

250. Οὔκουν ἐρεῖς ποτ'] τῶ ἀγγέλω περιτλεκομένος τὸν λόγον, καὶ εὐλαβουμένω σημῆναι τὸ πραχθὲν, ἐπιθυμῶν ὁ Κρέων ἀκῦσαι, εὔελπιν αὐτὸν ποιεῖ ὡς ὅτι οὐδὲν πείσεται. Οὐ γάρ ἀπειλεῖ κελεύων εἰπεῖν, ἀλλὰ φησιν ὅτι δηλώσας τὸ πρᾶγμα, ἀπίθι ἀθῶος. Δίδωσιν ἓν καὶ ἀνδράσι βασιλικοῖς τὸ ψεύτασθαι διὰ τὸ χρήσιμον.

253. Κόνιν πολύνας] βαλὼν, ἢ λεπτύνας τὴν λεχομένην χυτὴν γῆν.

256. Δικέλλης] πελέκεως, ἀξίνης.

Ib. Στύφλος] σκληρά.

257. Ἀῤῥὼξ] μὴ ἐσχισμένη.

Ib. Οὐδ' ἐπημαξευμένη] ἐσκαμμένη.

258. Ἀλλ

Τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν.
Ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμῖν ἡμεροσκόπος
Δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
Ὁ μὲν γὰρ * ἠφάνιτο τυμβήρης μὲν ἄν·
Λεπτὴ δ', ἅλος φεύγοντος ὡς, ἐπῆν κόνις.
Σημεῖα δ' ἤτε θηρὸς, ἤτε τῶ κυνῶν
Ἐλθόντος, ἀ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.
Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοὶ.
Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· κἀν ἐγίνετο
Πληγὴ τελευτῶσ'· ἐδ' ὁ κωλύσων πάρην.
Εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος,
Κἀδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι.
Ἦμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν,

* Aldus, Οὐδὲν γὰρ.

258. Ἀλλ' ἄσημος εὐργάτης τις ἦν] ὁ τοῦτο ἐργασάμενος ἄγνωστος ἦν· Ἐκπλῆξαι δὲ αὐτὸν βούλεται ὡς ὅτι ἔκ τινος τῶν κρειττόνων γέγονεν.

261. Τυμβήρης μὲν ἄν] ἀ καὶ βάθος ἦν τεθαμμένος, ἀλλ' ὡς ἔχει, ἐπιδεδλημένη ἦν ἡ ἄμμος· Τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ Θάψας νόμῳ χάριν· οἱ γὰρ νεκρὸν ὁρῶντες ἄταφον, καὶ μὴ ἐπαμησάμενοι κόνιν, ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκουν· ὥσπερ ὧν τὸ τῆς ἀσεδείας τις ἔγκλημα φεύγων λεπτὴν κόνιν ἐπιχέει τοῖς νεκροῖς, ὅτως ἦν καὶ ἐπάνω τῶ Πολυνείκους. Καὶ τοῦτο δὲ ἡ Ἀντιγόνη καθαρσίων ἕνεκα πεποίηλαι. Λόγος δὲ ὅτι Βυζύγης Ἀθήνησι καληράσαλο τοῖς πτεριοῤῥῶσιν ἄταφον σῶμα.

262. Λεπτὴ δ' ἄγος] ἰσέον ὅτι οἱ ἐκδεδλημένοι νεκροὶ καὶ μὴ τάφῳ τελυχηκότες, δοκοῦσι τοῖς ὁρῶσιν ὡς ἐναγεῖς μὴ ταφῆς ἠξιῶσθαι· καλυφθεὶς ὧν Πολυνείκης τῇ κόνει, τὸ δικεῖν ἐναγὴς εἶναι ἐξέφυγεν.

263. Σημεῖα δ' ἤτε θηρὸς] πολλάκις γὰρ καὶ κύνες καὶ λέοντες καὶ ἄρκλοι σπαράξαντές τι ζῶον καὶ καλαῤῥάξαντες ἔσω ἠδώλοντο, τὸ λοιπὸν καλέχουσαν εἰς δεῖπνον τράπεζαν αὐτοῖς γενησόμενον.

266. Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα] ἐπεὶ ἐκ διαδοχῆς αἱ φυλακαὶ γίγνονται, ἠπορῶμεν εἰς τὴν τίνος φυλακὴν ἐγεγόνει.

Ib. Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα] ἐπειδὴ γὰρ οἱ λόγοι τῶ φυλάκων ἦσαν, διὰ τοῦτο πρῶτον εἶπε λόγοι, εἶτα φύλαξ ἐλέγχων φύλακα εἶπε. Καὶ ἔοικεν ὅμοιον τῷ παρὰ Θουκυδίδη· ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν Ἀθηναίων νεῶν τὸν λόγον ποιούμενος, πρὸς τὰς αὐτῶν ναυλογίας μετέδη, ἔτως εἰπὼν, Ἐν ᾗ αἱ Ἀτλικαὶ νῆες παρεσκευάσαντο τοῖς Κερκυραίοις. εἶπε πρόζοιλο, φόδον μὲν παρεῖχον τοῖς ἐναντίοις, μάχης δ' ἐκ ἦρχον, δεδιότες οἱ ναυλογοὶ τὴν πρόῤῥησιν τῶν Ἀθηναίων.

268. Εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος] ἕκαστος μὲν γὰρ τὸν πλησίον ἐδόκει πεπραχέναι, ἀκριδῶς δὲ αὐτὸν καλελέγχειν οὐκ ἠδύναλο.

270. Ἦμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρους] σίδηρον πεπυρακλωμένον· εἰώθασι γὰρ οἱ ὀμνύοντες ταῦτα ποιεῖν· μύδρους γὰρ αἴρουσι ἐπαρῶνται μένειν τὰ ὅρκια ἕως αὐτοὶ φανῶσι, καὶ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς θάλασσαν, ὅπως ὦν αἰώνια τὰ ὅρκια ὑπάρχῃ. Ὡς καὶ Καλλίμαχος·

" Φακεῖον μάχεις κε μίνῃ μίγας εἰν ἁλὶ
" μύδρος."

Καὶ

Καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεὺς ὁρκωμοῖεῖν,
Τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτέ τῳ ξυνειδέναι
Τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι, μήτ' εἰργασμένῳ.
Τέλος δ' ὅτ' ἐδέν ἦν ἐρευνῶσι πλέον,
Λέγει τις εἶς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
Νεῦσαι φόβῳ πρὸ τρεψεν· ἐ γὰρ εἶχομεν
Οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως δρῶντες, καλῶς
Πράξαιμεν· ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοισέον·
Σοὶ τοῦργον εἴη τοῦτο, κἐχὶ κρυπτέον.
Καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
Πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.
Πάρειμι δ' ἄκων ἐχ ἑκοῦσιν οἷδ' ὅτι.
" Στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν."

ΧΟΡ. Ἄναξ, ἐμοί τοι μήτι καὶ θεήλατον
Τοῦργον τόδ', ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι.

ΚΡΕ. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεσῶσαι λέγων
Μὴ φευρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα.
Λέγεις γὰρ ἐκ ἀνεκτὰ, δαίμονας λέγων,
Πρόνοιαν ἴσχειν τοῦτε τοῦ νεκροῦ πέρι.
Πότερον ὑπερλιμῶντες ὡς εὐεργέτην

Καὶ τὸ πῦρ δὲ διαπορευόμενοι ἄμυνον. Ἄλλως. Ἕτοιμοι ἦμεν πάσας βασάνους ὑπομένειν πρὸς ἔλεγχον. εἰώθασι δὲ ὀμνύοντες καὶ πίστεις διδόντες, μύδρους βαστάζειν, καὶ πῦρ ὑπερβαίνειν· τὰς γὰρ μὴ ἐνόχους τῷ ἁμαρτήματι, ἀσινῆ καὶ ἐν τούτοις μὴ ἀλγεῖν.

Ib. Μύδρος] πεπυρακτωμένος σίδηρος.

274. Τέλος δ' ὅτ' ἐδέν] τὸ ἐξῆς, ὅτε δὲ ἐρευνῶσιν ἡμῖν οὐδὲν πλέον τέλος ἐφαίνετο.

281. Πάλος καθαιρεῖ] ἀντὶ τοῦ, καλαλαμβάνει, ὥστε ἀπαγγεῖλαί σοι· ἐπειδὴ εἰς τὰ ἀγαθὰ κλήρους βάλλουσιν, ἐν ᾗθει τοῦτό φησι. καὶ εὔκληροι γάρ τινες λέγονται.

Ib. Πάλος καθαιρεῖ] εἰκότως εἶπε τὸ καθαιρεῖ, κίνδυνον γὰρ παρὰ τῷ Κρέοντος ἐδόκει αὐτῷ ἡ ἀγγελία ἐνεγκεῖν· ἡ ἐπειδὴ πρώην μὲν ἀκαμπὴς ἦν, καὶ οὐκ ἐβούλετο ταῦτα ὑπηρετεῖν· ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ταύτην τὴν γνώμην καθέβαλε, καὶ ἄκων εἰς τοῦτ' ἐχώρησεν.

285. Ἡ σύννοια βουλεύει] πάλαι ἡ σύνοιά μοι βουλεύεται καὶ οἴεται μὴ καὶ θεήλατόν ἐστι τὸ πρᾶγμα.

286. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς] δημηγορία Κρέοντος μεθ' ὀργῆς.

Ib. Μεσῶσαι] πλησῶσαι.

287. Ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα] ἐναντίον γὰρ ἡ ἄνοια τῷ γέρᾳ.

291. Ἀμφικίονας;

Ἔκρυπτον αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίονας
Ναὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήμαθ᾽α,
Καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;
Ἢ τοὺς κακοὺς τιμωῦλας εἰσορᾷς θεούς;
Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
Ἄνδρες μόλις φέρουσες ἐρρόθουν ἐμοὶ,
Κρυφῇ κάρα σείουσες· ὧδ᾽ ὑπὸ ζυγῷ
Λόφον δικαίως εἶχον ὡς τέρσειν ἐμέ.
Ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσαμαι καλῶς
Παρηθμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε·
" Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος,
" Κακὸν νόμισμ᾽ ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις
" Πορθεῖ, τόδ᾽ ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
" Τόδ᾽ ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
" Χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγματ᾽ ἴσασθαι βροτῶν.
" Πανουργίας δ᾽ ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,
" Καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι."
Ὅσοι δὲ μισθαρνῦντες ἤνυσαν τάδε,
Χρόνῳ ποτ᾽ ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην.

291. Ἀμφικίονας] τὰς ἀμφιθέντων ὑπὸ κιόνων βαστζομένας ναύς.

295. Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταῦτα] τὸ ταῦτα ἢ, ἀντὶ τοῦ, τὴν Πολυνείκους ταφὴν νοητέον, ἵν᾽ ᾖ τὸ μόλις φέρουσες, ἀντὶ τοῦ, ὑ προφανῶς, ἀλλὰ συνεχαλκάνως προθυμούμενοι· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἃ περὶ Πολυνείκους ἐθέσπισα, ἵν᾽ ᾖ τὸ μόλις φέρουσες· ἀντὶ τοῦ, δυσχερῶς καὶ βαρέως ταῦτα δεχόμενοι.

297. Κρυφῇ κάρα σείουσες] οἷον, μὴ πειθόμενοι τοῖς ἐμοῖς κηρύγμασι, μόνον συνήνεσάν μοι, ἐχ ὅτου διακείμενοι.

298. Λόφον δικαίως εἶχον] ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων τῶν μὴ βουλομένων ὑπὸ τὸν ζυγὸν εἶναι. Ταῦτα (φησὶν) ὑπ᾽ ἐκείνων πράττεσθαι τῶν βουλομένων λάθρα σαλεῦσαι τὴν ἡμέτεραν ἀρχήν.

299. Ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσαμαι] ἀπὸ τούτων (φησὶ) τῶν δυσαρεστούντων μοι τοῖς κηρύγμασιν οἱ φύλακες μισθὸν λαβόντες ἔθαψαν τὸν νεκρόν.

300. Παρηθμένους] ἠπατημένους.

302. Κακὸν νόμισμ᾽ ἔβλαστε] εἰκότως εἶπε τὸ νόμισμα· ἐκ νόμου γὰρ πάντα ἐτάχθησαν ἐνεστεῖσθαι.

305. Ἴσασθαι βροτῶν] τὸ βροτῶν πρὸς τὸ φρένας συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ πράγματα, ὅτι, πρὸς αἰσχρὰ πράγματ᾽ ἐλθεῖν βροτῶν, ὅτων, πρὸς δυσχρίας καὶ ἀφανισμούς.

308. Μισθαρνῦντες] μισθὸν λαβόντες.

Ib. Ἤνυσαν] ἀντὶ τοῦ, ἐτιμωρήθησαν.

309. Χρόνῳ ποτ᾽ ἐξέπραξαν] ἀντὶ τοῦ, φανερὰ ἔσονται καὶ τιμωρηθήσονται.

310. Ἀλλ᾽

Ἀλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
Εὖ τοῦτ' ἐπίσασ', (ὅρκιος δέ σοι λέγω)
Εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τῶνδε τῷ τάφῳ
Εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς,
Οὐχ ὑμῖν ἅδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
Ζῶντες κρεμασοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν.
Ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον,
Τολοιπὸν ἁρπάξητε, καὶ μάθητ' ὅτι
Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
" Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
" Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους."

ΑΓΓ. Εἰπεῖν τι δώσεις *; ἢ γραφεὶς ἔτως ἴω;
ΚΡΕ. Οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;
ΑΓΓ. Ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ;
ΚΡΕ. Τί δαὶ; ῥυθμίζεις τὴν λυπην ὅπου;
ΑΓΓ. Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ † τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ.
ΚΡΕ. Οἴμ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.
ΑΓΓ. Οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας πολέ ‡.
ΚΡΕ. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε, τὴν ψυχὴν προδούς.
ΑΓΓ. Φεῦ·

* Turn. in marg. δὲ δώσεις. † Ald. Ὁ δρῶν, ἀνιᾷ.
‡ Turn. in marg. ἐγὼ.

310. Ἀλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς] ἢ ἐχυν, εἰ τιμᾷ καὶ σέβω τὸν Δία, καὶ μὴ ἐπιορκῶ αὐτόν.

314. Οὐκ ὑμῖν ἅδης μοῦνος ἀρκέσει] οὐκ εὐθὺς ὑμᾶς τῷ ἅδῃ παραδώσω, ἀλλὰ τιμωρίαις κρεμασταῖς παρεδὲς, βαρύτερον τὸ ζῆν τοῦ θανεῖν ὑμῖν ἀπεργάσομαι, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

—— " ἤ οἱ ἔπειλα
" Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς."

315. Τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν] ὁμολογήσητε ταύτην τὴν καλαφρόνησιν.

316. Ἵν' εἰδότες τὸ κερδαίνειν] ἵνα μαθόντες ὅθεν δεῖ κερδαίνειν, τολοιπὸν ἐκεῖνα ἁρπάζητε.

321. Εἰπεῖν δὲ δώσεις] ἐπιλείψεις καὶ ἐμὲ εἰπεῖν; ἢ ἀπέλθω.

322. Οὐκ οἶσθα καὶ νῦν] ἄπιθι· καὶ γὰρ νῦν λέγων, ἀνιαρός μοι εἶ.

324. Ῥυθμίζεις] σχηματίζεις, διαλυποῖς.

325. Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ] συνεῖως ὑπὲρ τῶν ἀγγελθέντων ἀπελογίσαλο, ὡς ἐκ ἂν αἴτιος.

326. Ὡς λάλημα δῆλον] λάλημα, τὸ περίττιμμα τῆς ἀγορᾶς, οἷον, πανοῦργος.

327. Οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτὲ] ἀντὶ του, ψδέπω ἐφλυάρησα.

330. Ἡ

Ἢ δεινὸν, ἢ δοκῇ γε, κ᾽ ψευδῆ δοκεῖν.
ΚΡΕ. Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
Φανεῖτέ μοι τὰς δρῶσας, ἐξερεῖθ᾽ ὅτι
" Τὰ δεινὰ * κέρδη πημονὰς ἐργάζεται."
ΑΓΓ. Ἀλλ᾽ εὐρεθείη μὲν μάλις᾽· ἐὰν δέ τοι
Ληφθῇ τε καὶ μὴ, (τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ)
Οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ᾽ ἐλθόντά με.
Καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ᾽ ἐμῆς
Σωθεὶς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Πολλὰ τὰ δεινὰ, " κοὐδὲν ἀν-
" θρώπου δεινότερον πέλει."
Τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν
Πόντου χειμερίῳ νότῳ
Χωρεῖ περιῤῥυχίοισι
Πτερῶν † ὑπ᾽ οἴδμασι·

* Turn. in marg. Τὰ δεινά. † Ald. Turn. Πτερᾶν.

330. Ἢ δεινὸν, ἢ δοκῇ γε] δεινὸν τοῦτό ἐςι τὸ ψευδῆ ὑπονοεῖν· οὐκ ἔςι γὰρ τὴν δόξαν ἐκείνων μείζας εἰπεῖν.

Ib. Ἢ δεινὸν] ἢ καὶ ὅλως, ἐὰν δοκῇ καὶ ὑπολαμβάνῃ τις καλὰ τινός τι, δεινὸν καὶ χαλεπὸν ὑπάρχει καὶ τὸ δοκεῖν, καὶ τὸ ὑπολαμβάνειν ψευδῆ. δέον δ᾽ εἰπεῖν, καὶ ἐὰν δοκῇς, ψευδῆ δοκεῖν εἶπε· καὶ εὕροις πολλὰ τοιαῦτα ἑτέρως σχηματιζόμενα, καὶ ὑπερσθεν σύλλαξιν. λέγει δὲ τὸ ψευδῆ δοκεῖν, διὰ τοῦτο ὅτι καὶ ἡ ψευδὴς δόξα ὑ τοσοῦτον λυπεῖ. Ἀλλ᾽ ὅλως τὸ δοξάζειν κακόν ἐςιν.

331. Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν] στωμυλόγει τὴν δόκησιν· περιλάλει· κομψὸς γὰρ ἐλέγετο ὡς νῦν ἡμεῖς περπάλους καὶ πολυλάλους φαμέν.

Ib. Εἰ δὲ ταῦτα μὴ] τὸ ἐξῆς, εἰ δὲ μὴ φανεῖτέ μοι τὰς ταῦτα δρώσας.

333. Τὰ δεινὰ κέρδη] γράφεται τὰ δειλὰ, ἀντὶ τοῦ, τὰ κακά· ἀπὸ τοῦ τὰς δειλὰς εἶναι ἀχρείους.

334. Ἀλλ᾽ εὐρεθείη] τοῦτο ἀρχόμενος ἀπιέναι ἔλεγε, μὴ ἀκούσιος Κρέοντος· εἰ γὰρ ἀν, καλὰ ταῦτα πολλὰς ἐδέξατο.

335. Τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ] ἀπιὼν ὁ Θεράπων καθ᾽ ἑαυτὸν ταῦτα φησίν. ὁ γὰρ δυνατὸν ὑπὸ τοῦ Κρέοντος ταῦτα λέγεσθαι. ὡς καὶ ἐν τοῖς Κωμικοῖς.

339. Πολλὰ τὰ δεινὰ] ἐν σχήματι εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, πολλῶν ὄντων τῶν δεινῶν, οὐδὲν ἐςιν ἀνθρώπου δεινότερον.

Ib. Τὰ δεινὰ] ἤγουν, σοφὰ καὶ πανοῦργα. λέγει δὲ τοῦτο ὁ Χορὸς διὰ τὸν λάθρα Θάψαντα Πολυνείκην, καὶ μὴ γνωσθέντα ὅςις ἦν.

341. Τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν] τουτο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

343. Περιῤῥυχίοισι] τοῖς ἠχώδεσιν, ἢ τοῖς καλύπτουσι.

Θεῶν τε τὰν ὑπερλάταν γῶν.
Ἄφθιτον, ἀκαμάταν *,
Ἀπορύεται εἰλομένων †
Ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος ‡,
Ἱππείῳ γένει πολεύων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Κυφονέων τε φῦλον ὀρ-
νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει,
Θηρίων τ' ἀγρίων § ἔθνη,
Πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν
Σπείραισι δικτυοκλώστοις
Περιφραδὴς ἀνήρ·
Κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου
Θηρὸς ὀρεσσιβάτα·

* Ald. ἀκαμάτων.
† Ald. Turn. πάλλομένων.
‡ Turn. ἔτος ἐς ἔτος.
§ Ald. Καὶ θηρῶν ἀγρίων.

καλύπτουσι τὴν ναῦν· τοῖς γὰρ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους πλέουσι, μονονυχὶ τὰ κύματα φέρεται ἡ ναῦς· ὃ, τοῖς κυματίζουσι τὴν ναῦν· τὸ μὲν γὰρ παθόλου κεκερυμμένον ὑπὸ ὕδατος, ὑποζύγιόν ἐστιν. Ὅμηρος·

"Τὸν δ' ἄρ' ὑπόζυγα θῆκε πολὺν χρόνον."

τὸ δὲ ὕπερον, περιζύγιον καλεῖται.

345. Θεῶν τε τὰν ὑπερλάταν] τοῦτο ὡς ἐν παννυχίᾳ ἐ δεῖ ἀκούειν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν· εἰ γάρ τις καλαμάθοι πῶς ἐπενόησαν τὸ ἀρόσιμον, ἢ σπείρειν, θαυμάσειεν.

346. Ἄφθιτον, ἀκαμάταν] σύναπτε τὸ ἀκαμάταν πρὸς τὸ Θεῶν, ὕγιες, τῶν ἀκαμάτων καὶ ἀπαύστων καὶ ἀϊδίων Θεῶν. Τὸ εἰλομένων δέ, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἀπ' ἔτους εἰς ἔτος κινουμένων ἀρόσιμον ἀρότρων· εἰλομένων δ' εἶπεν, ἐπειδὴ, ὥσπερ κύκλῳ τινὸς τοῦ χρόνου διεχομένου, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀεὶ καιρὸν κινοῦσι πρὸς τὸ ἀρόσιμον ἄροτρα, ὥσπερ δὴ καὶ πρὸς τὸ θερίζειν δρέπανα, τὰ μὲν ἐν χειμῶνι, τὰ δ' ἐν θέρει. Ἱππείῳ δὲ γένει φησὶν, ἐπειδὴ ἐ μόνον βουσὶν, ἀλλὰ καὶ ἵπποις καὶ ἐν ἑτέροις τόποις ἀρύουσιν ὥσπερ καὶ ἀλοῦσιν.

347. Ἀπορύεται] γεωπονεῖ· ἢ ἀποσχίζει τὴν γῆν· καθότι ἐν τῷ ἀρόσιμον σχίζει καὶ διαμάζει τὴν γῆν.

Ib. Παλλομένων] γράφεται, ἰλλομένων, καὶ περικυκλούντων τῶν ἀρότρων ἔτος ἐξ ἔτους.

349. Ἱππείῳ γένει πολεύων] ταῖς ἡμιόνοις·

——"αἵ γάρ τε βοῶν προφερίστεραί εἰσιν
"Ἑλκόμεναι νειοῖο βαθείης ποκτὸν ἄρουραν."

τινὲς δὲ ἵπποις χρῶνται εἰς ἀρόσιμασμόν.

351. Ἀμφιβαλὼν ἄγει] περιβαλὼν τοῖς δικτύοις ἀγρεύει.

353. Εἰναλίαν φύσιν] τὰς ἰχθύας.

356. Κρατεῖ δὲ μηχαναῖς] καθολικὸν τοῦτο φησὶν, ὅτι ἐν ζώοις ὁ ἄνθρωπός ἐστι πολυμήχανος καὶ ἔνλεχνος· καὶ Θεόκριτος·

——"σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος."

ἐπεὶ δὲ ἀναλέγειν εἶπεν ὅτι περιγίγνεται πάντων

Λασιαύχενά θ' ἵππον ἐλὼν,
Ἄγε]* ἀμφίλοφον ζυγὸν,
Οὔρειόν τ' ἀδμῆτα ταῦρον.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Καὶ φθέγμα, καὶ ἠνεμόεν
Φρόνημα, καὶ ἀσυνόμους
Ὀργὰς ἐδιδάξα]ο, καὶ
Δυσαύλων πάγων αἴθρια, καὶ
Δύσομβρα φεύγειν βέλη.
" Παν]οπόρος, ἄπορος
" Ἐπ' ἀδὲν ἔρχε]αι
" Τὸ μέλλον· Ἀΐδα μόνον
" Φεῦξιν οὐκ ἐπάξε]αι·
" Νόσων δ' ἀμηχάνων
" Φυγὰς ξυμπέφραται."

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Δεινόν τι † τὸ μηχανόεν

* Ald. Ἄξιαι. † Ald. Σοφόν τι.

τῶν ζώων ὁ ἄνθρωπος, ἐνταῦθα τὸ μηχαναῖς προσέθηκεν ἐπὶ τῶν τιθασσευομένων· οὐ γὰρ μόνον κρατῆσαι δυνατὸς, ἀλλὰ καὶ τιθασσεῦσαι.

359. Ἀμφίλοφον ζυγὸν] ἀντὶ τοῦ, περιβαλὼν αὐτῷ ζυγὸν, περὶ τὸν λόφον ὑπάγει· ἢ ἀμφίλοφον, τὸν ἀμφιλέχηλον· τὸν ἀμφοῖν ἔρωθεν συνεχοῦσι τὸν λόφον τῶν ὑποζυγίων· καὶ λείπει ἡ Ὑπό. ὑπὸ ζυγὸν ἄγει.

Ib. Ἄγε] ἀμφίλοφον ζυγὸν] ἤγαν, κατ' ἄμφω τὰ μέρη ἐπαναφήματ' ἔχουσα. ἢ τὸν περικείμενον τοῖς λόφοις καὶ τραχήλοις τῶν ζώων.

361. Καὶ φθέγμα] τὴν ἀνθρωπίνην διάλεξιν.

Ib. Καὶ ἠνεμόεν φρόνημα] τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν.

362. Καὶ ἀσυνόμους ὀργὰς] τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄστα νέμονται, ὅ ἐστι, διοικοῦνται.

364. Δυσαύλων] δυσχερῆ τὸν ἐπαυλισμὸν ποιοῦντων.

Ib. Αἴθρια] ψυχρά.

365. Δύσομβρα φεύγειν βέλη] εὐαίσθητός ἐστι καὶ οἰκοδομημάτων.

366. Παν]οπόρος] εἰς πάντα μηχανὰς ἐξευρίσκων, καὶ ἐπ' οὐδὲν ἄπορος τῶν μελλόντων, θανάτου μόνου οὐκ εὗρεν ἴαμα.

370, 371. Νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς] ὡς ἰατρικὴν δίαιταν, γυμναστικὴν, καὶ τὰ ὅμοια· ταῦτα δὲ οὐκ ἂν ἕτερον ζώων μηχανήσαιτο.

371. Ξυμπέφραται] ἐπινενόηκε, καὶ γιγνώσκει.

372. Δεινόν τι τὸ μηχανόεν] τὸ μηχανόεν

Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων.
Καὶ γὰρ ποὶ μὲν κακὸν, ἄλ-
" λοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει.
" Νόμους παρείρων χθονὸς,
" Ὑψίπολις· ἄπολις
" Δ', ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν
" Ξύνεστι τόλμας χάριν.
" Μήτ' ἐμοὶ παρέσιος
" Γένοιτο, μήτ' ἴσον
" Φρονῶν, ὃς τάδ' ἔρδει."

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφίνοῶ
Τόδε, πῶς εἰδὼς ἀνθιλογήσω
Τήνδ' ἐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;
Ὦ δύσηνος καὶ δυσήνε
Παῖρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ'; ἐ δή πε

τῆς τέχνης σοφὸν ἔχων, ὅ ἐστι, τὸ μηχανικὸν τῆς ἐπιτεχνήσεως σοφὸν ἔχων, ὡς ἐκ ἂν τις προσδοκήσειεν, ὑ μίαν ὁδὸν βαδίζει τὸν ἐπὶ τὰ ἀμείνω, ἀλλὰ ποτὲ μὲν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ φέρεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰ χείρω.

373. Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων] τὸ τέχνας ἐκ ἔστι γενικὴ, ὡς οἱονταί τινες, ἀλλ' αἰτιατικὴ, οὕτως, ἔχων τὸ μηχανόεν, καὶ ἐφευρίσκων τέχνας. τοῦτ' ἔστι, τὸ μηχανᾶσθαι καὶ περιποιεῖν τέχνας σοφὸν ὑπὲρ ἐλπίδα.

374. Καὶ γὰρ ποτὲ] ὅταν χρὴ γράφειν τὰ παρόντα κῶλα, καὶ γὰρ ποτὲ μὲν καλὸν, ἄλλοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει, ἵν' εἶεν ὅμοια τοῖς τῆς στροφῆς κώλοις. ἐνταῦθα δὲ καὶ κῶλον ἦν περισσὸν τὸ ς', διὸ καὶ ἐξεβλήθη σας' ἐμοῦ· ὑ γὰρ χρὴ πλείονα κῶλα τὴν ἀντιστροφὴν ἔχειν τῆς στροφῆς.

376. Νόμους παρείραν χθονὸς] ὁ πληρῶν τοὺς νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην, ὑψίπολις γίγνεται, ὅ ἐστιν, ἐν τῇ πόλει ὑψηλός.

377, 378. Ἄπολις δ', ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν] ἄπολις δὲ ἐκεῖνος καὶ ταπεινὸς τῇ πολιτείᾳ, ᾧ τις μὴ τὸ καλὸν σύνεστι, καὶ ὅστις ὑ μετὰ τόλμης τὸ καλὸν ἐκπληροῖ.

378. Ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν] ἤγουν, ὅστις δι' οἰκείαν κακίαν ἀμέτοχός ἐστι τῶν καλλίστων, καὶ ὑ παρὰ νόμον καὶ θείαν βούλησιν φέρεται· τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν Θάψαιλα Πολυνείκην· εἰς τοῦτο γὰρ φέρει καὶ τὸ τόλμης χάριν· ἐκ δὲ τούτου σίζιν καὶ ἀσφάλειαν ἑαυτῷ περιποιεῖται ὁ Χορὸς περὶς τὸν Κρέοντα, τὰ συμφέροντ' αὐτῷ φθεγγόμενος. ὕστερον δὲ ἀπορῶν, εἰς θεὸς ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ δαιμόνιον τέρας φησὶ τὴν ταφήν.

381. Ὃς τάδ' ἔρδει] ὃς τοιοῦτον ἐπιτηδεύσει βίον.

383. Ἐς δαιμόνιον τέρας] ὁρῶντες ἐλκομένην τὴν Ἀντιγόνην ἐκπλήττονται· ὅτι γυνὴ ἦν ἡ ὑπεξελθοῦσα τὸ κήρυγμα.

Ib. Ἀμφινοῶ] περισσὴ ἡ ἀμφί.

388. Ἀπιξῦσαν]

Σέ γ' ἀπιςῆσαν, τοῖς βασιλείοι-
σιν ἄγεσι νόμοις,
Καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόνϛες ?

IAMBOI.

ΑΓΓ. Ἦδ' ἔς' ἐκείν' ἡ τἄρϛον ἐξειργασμένη·
Τήνδ' εἵλομεν θάπϛσαν· ἀλλὰ ωῦ Κρέων ;
ΧΟΡ. Ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον ωερᾷ.
ΚΡΕ. Τίδ' ἐςί; ωοία ξύμμϵλρος ωρᾶϵη δίκη;
ΑΓΓ. Ἄναξ, " βροτοῖσιν ὐδὲν ἐς' ἀπώμοτον·
" Ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην." ἐπεὶ
Σχολῇ ωοθ' * ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχεν ἐγὼ,
Ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην τότε·
Ἀλλ' (" ἡ γὰρ ἐκ ϛὸς καὶ ωαρ' ἐλπίδας χαρὰ
" Ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος ὐδὲν ἡδονῇ")
Ἥκω δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος,
Κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθευρέθη τάφον
Κοσμοῦσα. Κλῆρος ἐνθάδ' ὐκ ἐπάλλϵτο·
Ἀλλ' ἔς' ἐμὸν θ' ὅρμαιον, ὐκ ἄλλῳ τόδε.
Καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτὸς, ὡς θέλϵις, λαβὼν,
Καὶ κρῖνε καξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος

* Turn. in marg. γ' ἀν.

388. Ἀπιςῆσαν] μὴ ωειθαρχῆσαν.

394. Πρᾶϵη] ἐξέϵη.

395. Ἀπώμοτον] ἀντὶ τοῦ, ἀπηγορευμένον καὶ ἀπροσδόκητον· ἀντὶ τοῦ, ὐκ ὀφείλει τις ἀπομόσασθαι ωερί τινος ὅτι ὐκ ἂν αὐτὸ ωράξειεν· ἡ γὰρ ωρώτη δόκησις ἐκκρύϵιαι ἀπὸ τῆς ἐπιγιγνομένης δόξης δειλίας. τοῦτο δέ φησιν ὅτι τῷ Κρέοντος ἀπειλήσαντος, τότε ὤμοσε μηκέτι ἐμφανὴς ἔσεσθαι· νῦν δὲ εὑρὼν τὴν Ἀντιγόνην, ωάλιν ἐλήλυθε.

396. Ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια] ψευδῆ ωοιεῖ· ἡ γὰρ ἐπίνοια (ὅ ἐςιν ἡ ἐπιοῦσα γνώμη) τὴν ἀπελπίσασαν γνώμην ψευδῆ ωοιεῖ.

399. Ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ ωαρ' ἐλπίδας] ἡ ἀπροσδόκητος χαρὰ ὐκ ἔοικεν εἰς τὸ μέγεθος τῇ ἄλλῃ ἡδονῇ. ὅ ἐςι, ωᾶσαν ἡδονὴν νικᾷ τὸ μέγεθος τῆς ωαρ' ἐλπίδα χαρᾶς.

Ib. Ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκτὸς] σύναπϵε τὸ ἀλλὰ ωρὸς τὸ ἦκω· τὰ λοιπὰ δὲ διὰ μέσου λέγϵ. τὸ δ' ἐκτὸς καὶ ωαρ' ἐλπίδας, ἐκ ωαραλλήλου.

401. Καίπερ ὢν ἀπώμοτος] καίπερ ὀμωμοκὼς μὴ ἐλθεῖν.

403. Κλῆρος ἐνθάδ' ὐκ ἐπάλλϵτο] ἄνω γὰρ εἶπεν ὅτι κληρωτὸς ἦλθε.

404. Θ' ὅρμαιον] τὸ ἔρμαιον τὸ κέρδος.

407. Δίκαιός

Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.
ΚΡΕ. Ἄγεις δὲ τήνδε, τῷ τρόπῳ; ποῖ θεν λαβών;
ΑΓΓ. Αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαψε· πάνθ' ἑπίσασο.
ΚΡΕ. Ἦ καὶ ξυνίεις ἢ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῂς;
ΑΓΓ. Ταύτην γ' ἴδον θάψασαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
Ἀπεῖπας· ἆρ' * ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;
ΚΡΕ. Καὶ πῶς ὁρᾶται κἀπίληπτος εὑρέθη;
ΑΓΓ. Τοιῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'· ὅπως γὰρ ἥκομεν
Πρὸς σῦ τὰ δεινὰ ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,
Πᾶσαν κόνιν σήραντες ἣ καλεῖχε τὸν
Κέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
Ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλοι πεφευγότες,
Ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις
Κακοῖσιν, εἴτις τῆδ' ἀφειδήσοι πόνῳ.
Χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον ἕως ἐν αἰθέρι
Μέσῳ καλέσῃ λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
Καὶ καῦμ' ἔθαλπε· τότ' ἐξαίφνης χθονὸς

* Turn. in marg. ὡς.

407. Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι] ἀντὶ τοῦ, μὴ ὑποπλεύεσθαι.

411. Ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας] τὸ ἐξῆς, τὸν νεκρὸν ὃν σὺ ἀπεῖπας θάπλειν· ὕτως δὲ χρῶνται οἱ παλαιοὶ, ὥςτε δύο ἄρθρα παρολακλικόν τε καὶ ὑπολακλικὸν καλὰ τοῦ αὐτοῦ ὁμαλοῦς παραλαμβάνειν. Κρατῖνος·

"Ὅνπερ Φιλοκλέης τὸ λέγον διέφθορεν."

413. Καὶ πῶς ὁρᾶται] πόθεν τρόπον αὐτὴν συνελάβεσθε καὶ καπειλήφατε;

416. Πᾶσαν κόνιν σήραντες] ἀποψήξαντες.

417. Μυδῶν τε σῶμα] μυδῶν, ἰχῶρα ἀποπέμπων, τηκόμενον, διαλελυμένον, καὶ δύσοσμον τὸν ἀπὸ σήψεως ἰχῶρα ἀποζέον. ὡς τὸ, δάκρυσι μυδαλέον.

418. Ὑπήνεμοι] ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τὸν ἄνεμον ἐκ ἐναντίου τοῦ ἀνέμου, ἀλλ' ἐσταλμένοι ἀπὸ τοῦ νεκροῦ, ὅπως μὴ φέρῃ πρὸς ἡμᾶς τὴν ὀσμήν.

420. Ἐπιῤῥόθοις] λοιδόροις, ὑβριστικοῖς.

424. Καὶ τότ' ἐξαίφνης] ἡ σύλληξις, καὶ τότ' ἐξαίφνης ὁ τυφὼς (ὗτος γὰρ χειμῶνας καὶ καλαιγίδος ἔφορός ἐστιν) ἀείρας καὶ ἐπάρας σκηπτὸν καὶ χειμῶνα ἄνεμον, ἄχος καὶ λύπην ἠράνιον καὶ ἀερώδη (λυπηρὸς γὰρ ἡμῖν ὗτος ὁ ἄνεμος, ὅταν πνεύσῃ) πίμπλησι καὶ γεμίζει τὸ ἐκεῖ πεδίον ὕλης πεδιάδος, ἤγουν, τῆ ἐν γῇ συρφετῶ· αἰκίζων καὶ μαστίζων πᾶσαν φόβην καὶ τρίχωσιν χθονὸς, βολάπας λέγω καὶ δένδρα· ἐμπιμπᾶσι δὲ πᾶς ὁ ἀὴρ σὺν τῷ πεδίῳ, καὶ ὗτος τῆ ἐκ γῆς συρφετῶ πεπλήρωται.

425. Τυφὼς

Τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, ὐράνιον ἄχος,
Πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
Ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεσώθη μέγας
Αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νάσον·
Καὶ τῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
Ἡ παῖς ὀρᾶται κἀνακωκύει πικρᾶς
Ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος.
Οὕτω δὲ χ' αὕτη ψιλὸν ὡς ἁρᾷ νέκυν,
Γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
Ἤρατο τοῖσι τἔργον ἐξειργασμένοις.
Καὶ χερσὶν εὐθὺς δισσὰν φέρει κόνιν,
Ἔκ τ' εὐκρόητου χαλκέως ἄρδην πρόχυ
Χοαῖσι τρισπένδοισι τὸν νέκυν σέφει.
Χ' ἡμεῖς δ' ἰδόντες, ἰέμεσθα· σὺν δέ νιν
Θηρώμεθ' εὐθὺς ὐδὲν ἐκπεπληγμένην·
Καὶ τάς τε * πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν

* Ald. τάσγε.

425. Τυφὼς ἀείρας] τυφὼς λέγεται ὁ καταιβάτης ἄνεμος. Ἡσίοδος·

" Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔρχ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν
" ἀέντων."

Σκηπτὸς λέγεται πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συπερείδῃ τῇ γῇ καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ· τὸ δὲ τοιοῦτον, καὶ χρόδιλον τινὲς καλοῦσι, παρὰ τὸ χροβεῖν.

Ib. Οὐράνιον ἄχος] τὸ λυπῶν τὸν αἰθέρα, καθὸ, ταράσσει αὐτὸν· τὴν κόνιν. τὸν τυφωνιον ἄνεμον.

428. Μύσαντες δ' εἴχομεν] ἀντὶ τοῦ, ἀνείχομεν πρὸς τὴν κόνιν.

430. Κἀνακωκύει πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον] τὸ φιλόστοργον τῆς κόρης διὰ τούτων ὁρᾶται· θάψασα γὰρ οὐκ ἠμέλησε δακρύων καὶ θρηνημάτων.

432. Εὐνῆς νεοσσῶν] ἐπειδὴ τὸ λέχος καὶ τὸ εὐνῆς ταὐτόν ἐστι, (λέχος γὰρ εὐνῆς, ἡ εὐνὴ ἐστι, καὶ τὸ κενῆς, καὶ τὸ ὀρφανόν, ταὐτόν ἐστι) πρὸς μὲν τὸ εὐνῆς, τὸ κενῆς λέγει· πρὸς δὲ τὸ λέχος, τὸ ὀρφανόν. μὴ σίξας δὲ εἰς τὸ φθόγγον, ἀσυνδέτως τὴν παραβολὴν ἤνεγκε, πλανηθεὶς, ἐκ τοῦ οὕτω δέ. ἀλλ' ἡ μὲν παραβολὴ πρὸς τὸ ὄρνιθος ἔχει τὴν δύναμιν, μηδὲν ἐμποδιζομένη, τοῦ οὕτω δὲ λείποντος· τὸ δὲ οὕτω δὲ διὰ τοῦτο ἐπήνεγκεν ἵνα σύνδεσμον τῆς ἐφεξῆς ἐννοίας ποιήσῃ· καὶ ἔστιν ζῆλος Ὁμηρικὸς.

433. Ψιλὸν] γυμνὸν τῆς κόνεως.

436. Διψίαν] ξηράν. γράφεται, δίψιαν φέρει.

437. Πρόχυ] πρόχυσιν.

438. Τὸν νέκυν σέφει] κοσμεῖ, κύκλῳ περιῤῥαίνει.

439. Ἰέμεσθα] ἐπορευόμεθα, ἐρχόμεθα.

440. Οὐδὲν ἐκπεπληγμένην] περίφοβον γενομένην.

443. Ἀλλ'

Πράξεις· ἄπαρνος δ' ὐδενὸς καθίσαλο·
Ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε καὶ λίαν ἄμα.
" Τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν εἰς κακῶν πεφευγέναι,
" Ἥδιστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,
" Ἀλγεινόν." ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν
Ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.
ΚΡΕ. Σὲ δή σε τὴν νεύσασαν ἐς πέδον κάρα
Φῂς, ἢ καλαρνῇ μὴ δεδρακέναι τάδε;
ΑΝΤ. Καὶ φημὶ δρᾶσαι, κἀκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
ΚΡΕ. Σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἢ θέλεις
Ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.
Σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα·
Ἤδεις τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;
ΑΝΤ. Ἤδειν· τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.
ΚΡΕ. Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τόσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;
ΑΝΤ. " Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
" Οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
" Οἵ τόσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.
" Οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ
" Κηρύγματ', ὥς' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν

443. Ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε καὶ λίαν ὡς] ὁμολογούσης αὐτῆς ἡδέως καὶ ἀλγεινῶς ἤκουον.

445. Τοὺς φίλους ἄγειν] φίλους φησὶ διὰ τὸ εἶναι τὴν Ἀντιγόνην τῷ βασιλικῷ γένους.

446. Ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἧσσω] ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ὐδὲν γὰρ προκείνου τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

451. Σὺ μὲν κομίζοις ἂν] πρὸς τὸν ἄγγελον φησὶν ὁ Κρέων.

Ib. Ἢι θέλεις] ὅποι καὶ θέλεις.

457. Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν] ἡ Δίκη (φησὶ) καὶ ὁ Ζεὺς ὥρισαν ὡς θάπτεσθαι τοὺς νεκρούς· εἰ ὧν ἦσαν αὐτοὶ τοῦτο ἀποκηρύξαντες καὶ κελεύσαντες μὴ θάπτεσθαι τὸν νεκρὸν, ἐπείσθην ἂν αὐτοῖς. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τῆς φύσεως δίκαιον ἡγημαι θάπτειν τὸν ἀδελφόν.

458. Τῶν κάτω θεῶν] ἤγουν, τὸ δίκαιον ὅπερ ἡ Περσεφόνη καὶ ὁ Πλούτων παρὰ τῶν ζώντων κομίζουσι· λέγω δὲ τὸ θάπτεσθαι αὐτοὺς θανόντας.

461. Ὡς' ἄγραπτα] τινές φασι τὰ γραπτά· ἐ γὰρ ἄγραφοι τῶν θεῶν οἱ νόμοι.

Ib. Ὡς' ἄγραπτα] ἤγουν τὰ τελυπαμένα καὶ νενομοθετημένα, παρ' ὅσον οἱ περὶ τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν νόμοι ἄγραφοί εἰσι. τὸ δὲ θνητὸν ὄντα, ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα νόει, ὅτι, ὡς ὑπερδραμεῖν καὶ ὑπερξῆναί σε τὰ νόμιμα τῶν θεῶν ὄντα θνητόν, τοῦτ' ἔχει, κρείττονα τῶν θεῶν φαίνεται, διὰ τὸ μὴ δύνασθαί τινα ὑπὸ τῷ φόβῳ ἃ προστάττουσιν ἐκεῖνοι ποιῆν ἢ τὸ θνητὸν ὄντα, ἀντὶ τοῦ, τινὰ ἄνθρωπον, ὄντας

" Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν·
" Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς ἀλλ' ἀεί ποτε
" Ζῇ ταῦτα, κὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη.
" Τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
" Φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
" Δώσειν; θανεμένη γὰρ ἐξῄδειν, (τί δ' οὔ;)
" Κεἰ μὴ σὺ πρεκήρυξας· εἰ δὲ τῷ χρόνῳ
" Πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὖτ' ἐγὼ λέγω.
" "Οσις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγώ, κακοῖς
" Ζῇ, πῶς ὅδ' ἐχὶ καθθανὼν κέρδος φέρει;"
Οὕτως ἔμοιγε τῆδε τῇ μόρᾳ τυχεῖν,
Παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐκ ἐμῆς
Μήτρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνσχόμην νέκυν,
Κρίνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρᾶσα * τυγχάνειν,
Σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.
ΧΟΡ. Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμῆς πατρὸς
Τῆς παιδός· εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.
ΚΡΕ. " Ἀλλ' ἴσθι τοι, τὰ σκληρὰ ἄγαν φρονήματα
" Πίπτει μάλιστα· κ᾽ τὸν ἐγκαθέστηκον
" Σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ,

* Aldus. δρᾶσα.

ὥτως, ὥστε ὑπερδραμεῖν καὶ ὑπερβῆναι τινὰ θνητὸν τὰ νόμιμα τῶν θεῶν διὰ τὸν σὺν χρόνῳ κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

463. Οὐ γάρ τι νῦν γε] οὐ γάρ τι σήμερον (φησὶ) ταῦτα ἐγένετο, ἀλλ' ἔστιν ἀίδια, καὶ ἀρχὴν αὐτῶν οὐδεὶς οἶδε.

465. Τούτων ἐγὼ] ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τούτων ἐγώ.

468. Εἰ μὴ σὺ πρεκήρυξας] τὸν θάνατον δηλαδή.

Ib. Εἰ δὲ τῷ χρόνῳ] τῷ εἱμαρμένῳ δηλονότι.

473. Παρ' οὐδὲν ἄλγος] οὐδεμία λύπη.

474. Ἠνσχόμην] ἠνεσχόμην, ὑπερεῖδον.

476. Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα] εἰ δοκῶ παρὰ σοὶ εὐήθη πράττειν, οὐκ ἔστι περὶ ἐμὲ ἡ εὐήθεια, ἀλλὰ περὶ σέ· ὥστε δεῖ μὴ τὴν ἰδίαν πλάνην τοῖς πλησίον ἐπιφέρειν.

478. Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν] τὸ σκληρὸν αὐτῆς τοῦ φρονήματος ὁμολογεῖ παλαίρα τὸν Οἰδίποδα.

480. Ἀλλ' ἴσθι τοι] δημηγορία αὖθις Κρέοντος μετ' ὀργῆς, καὶ καθήγορία Ἀντιγόνης καὶ Ἰσμήνης.

482. Περισκελῆ] περιεσκληκότα, ἢ κεκαμμένα.

" Θραυσθέντα κὴ ῥαγέντα πλεῖς' ἂν εἰσίδοις.
" Σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τὰς θυμουμένας
" Ἵππους καταρρυθέντας· ἐ γὰρ ἐκπέλει
" Φρονεῖν μεγ' ὅσις δοῦλός ἐσι τῶν πέλας."
Αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίσατο,
Νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
Ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
" Τούτοις ἐπαυχεῖν, κὴ δεδρακυῖαν γελᾶν."
Ἦ νῦν γ' ἐγὼ μὲν ἐκ ἀνὴρ, αὐτὴ δ' ἀνὴρ,
Εἰ ταῦτ' ἀναλεῖ τῆδε κεἰσέταί κράτη.
Ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὁμαιμονεσέρας
Τοῦ πανὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκίου κυρεῖ,
Αὐτή τε χ' ἡ ξύναιμος ἐκ ἀλύξεσον
Μόρου κακίσου· κὴ γὰρ ἓν κείνην ἴσον
Ἐπαιτιῶμαι τῆδε βουλεῦσαι τάφου.
Καί νιν καλεῖτ'· ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
Λυσσῶσαν αὐτὴν, ὠδ' ἐπηβόλον φρενῶν.
" Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεὺς* 500
" Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων."

* Turn. in marg. κλοπαῖς.

Ib. Περισκελῆ] τοῦτο ἡ πρὸς τὸ ἐγκρατέσταλον συναπλέον, ἡ πρὸ, τὸ ὁπλὸν ἐκ πυρὸς, οὕτως, εἰσίδοις ἂν καὶ θεάσαιο τὸν ἐγκρατέσταλον σίδηρον θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖσα καὶ καῖα πολὺ, ὁπλὸν ἐκ πυρὸς, περισκελῆ, ἤτοι, ἄγαν βαφέντα καὶ ἕλκονον γενόμενον.

491. Ἦ νῦν] ὅλως δή.

492. Εἰ ταῦτ' ἀναλεῖ] εἰ ταῦτα τὰ τολμήματα καὶ ἡ νίκη αὕτη χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας.

Ib. Εἰ ταῦτ' ἀναλεῖ] τὸ ταῦτα κράτη, ἡ πρὸς τὴν Ἀντιγόνην νοηθέν, ταῦτα κράτη, ἤγεν, ἡ τοιαύτη ταύτης ὑπερολία· ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἵν' ἢ ταῦτα τὰ κράτη, ἤγεν, ἡ ἐμὴ βασιλεία. Τὸ δ' ἀναλεῖ, ἀντὶ τοῦ, χωρὶς βλάβης.

493. Ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὁμαιμονεσέρας] εἴτε ἐξ ἀδελφῆς ἐμῆς, εἴτε οἰκειοτέρα καὶ συγγενικωτέρα πάντων τῶν οἰκείων, (τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, τοῦ πανὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκίου κυρεῖ) ἀθῶως ἐκ ἀπεισιν.

497. Τῆδε βουλεῦσαι τάφου] λείπει ἡ Περ.

499. Ἐπήβολον φρενῶν] κυρίαν τῶν φρενῶν, καὶ ἐχούσαν ἐν αὐτῇ.

500. Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς] εἴωθεν ἡ ψυχὴ τῶν λάθρα τὶ κακὸν τεχνωμένων προαλίσκεσθαι, καὶ ἑαυτὴν καταφανῆ ποιεῖν πρὶν φαραβῆναι. Ἄλλως· τῶν λάθρα τὶ βουλομένων δρᾶν ὁ θυμὸς προκλέπτεται, καὶ περὶ τὴν καλάσασιν τοῦ σώματος εὐδηλόν τι γίγνεται τὸ καλπηρὸν τῆς πράξεως αὐτῶν.

502. Μισῶ

" Μισῶ γε μέντοι χ' ὅταν ἐν κακοῖσί τις
" Ἁλῷ, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ."
ΑΝΤ. Θέλεις τὶ μεῖζον ἢ καθαιρεῖναί μ' ἑλών;
ΚΡΕ. Ἐγὼ μὲν οὐδέν. τοῦτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχω.
ΑΝΤ. Τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
Ἄρεσκον οὐδέν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ·
Οὕτω δὲ καί σοι τἄμ' ἀφανδάνον' ἔφυ.
Καίτοι, πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
Καθέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
Τιθεῖσα; τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν
Λέγοι' ἂν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.
" Ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
" Κἄξεσιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται."
ΚΡΕ. Σὺ τοῦτο μόνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς;
ΑΝΤ. Ὁρῶσι χ' ἕτοι, σοὶ δ' * ὑπίλλυσι στόμα.
ΚΡΕ. Σὺ δ' οὐκ ἐπαισθῇ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;
ΑΝΤ. Οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.
ΚΡΕ. Οὐκοῦν ὅμαιμος χ' ὡ καλὰ χθονὸς † θανών ‡;
ΑΝΤ. Ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε κἀ ταὐτῆ πατρός.
ΚΡΕ. Πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβεῖ τιμᾶς χάριν;
ΑΝΤ. Οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ καθανὼν νέκυς.
ΚΡΕ. Εἴτοι σφὲ τιμᾶς ἐξίσα τῷ δυσσεβεῖ.

* Ald. Turn. οἴδε. † Ald. καλαυλίον. ‡ Turn. in marg. καλὰ χθονὸς νέκυς.

502. Μισῶ γε μέντοι] μισῶ τὸν ἁμαρτάνοντα καὶ ἐπικοσμοῦντα τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ. τοῦτο δέ φησιν ὅτι ἀλοῦσα ὑπ' Ἀντιγόνης ἔφασκε τῷ θείῳ νόμῳ ἐπαρκεῖν.

506. Ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων] τὸ κήρυγμα τοῦ Πολυνείκους ἀνιστάλαι.

510. Καθέσχον] ἀντὶ τοῦ, ἔσχον.

513. Ἀλλ' ἡ τυραννὶς] ὐκ ἐν ἐπαίνῳ τοῦτο τῆς τυραννίδος, ἀλλ' ἔχει τὶ εἰρωνείας ὁ λόγος.

515. Σὺ τοῦτο μόνη] σοὶ μόνῃ τοῦτο δοκεῖ δίκαιον εἶναι, ταφῆναι τὸν Πολυνείκη.

516. Σοὶ δ' ὑπίλλυσι στόμα] γογγύζουσι καὶ ὕτοι, διὰ δέ σε τὸ στόμα συσπῶσι, καὶ σιωπῶσιν· ἢ, σχέψωσι τὰς διὰ τοῦ στόματος λόγους.

517. Τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς] ἀντὶ τοῦ, παρὰ τούτους φρονοῦσα.

521. Τιμᾶς χάριν] ἀντὶ τοῦ νέμεις.

ΑΝΤ. Οὐ γάρ τι δῆλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλεο.
ΚΡΕ. Πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ', ἀνίσας ὕπερ.
ΑΝΤ. Ὅμως ὅγ' ᾅδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ.
ΚΡΕ. Ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.
ΑΝΤ. Τίς δ' οἶδεν εἰ κάτω σὶν εὐαγῆ τάδε;
ΚΡΕ. Οὔτοι ποθ' ὀυχθρὸς, ἔθ' ὅταν θάνῃ, φίλος.
ΑΝΤ. "Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν, ἔφυν."
ΚΡΕ. Κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει
Κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος, οὐκ ἄρξει γυνή.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Καὶ μὲν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη,
Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη *,
Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱμαλόεν
Ῥέθος αἰσχύνει,
Τέγξασ' εὐῶπα παρειάν.

* Aldus, δάκρυα λειβομένα.

524. Οὐ γάρ τι δῆλος, ἀλλ' ἀδελφὸς] ὁ τοιοῦτος ἐστιν ὁ ἀπολόμενος ὥστε εἰς χάριν τοῦ Ἐτεοκλέους ἐάσαι αὐτὸν ἄταφον. ὃ γὰρ τοσοῦτον αὐτοῦ ὑπερεβάλετο. ὁ δεῖ ἂν σκοπεῖν εἴτι ἐκείνῳ ἀποδύμιον ποιῶ, ἀλλ' εἰ κοινῆς τῆς φύσεως ἔλαχον.

526. Τοὺς νόμους] γράφεται ἴσως. λέγει δὲ τὸ θάπτειν.

527. Ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς] ἡ πρὸς τὸ ἀλλὰ ἔξωθεν λάμβανε τὸ οὐχ ὑπάρχει νόμος, ἴσως, ἀλλ' οὐχ ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος νόμος, ἦγεν, οὐδὲν νενομισμένον ἐστὶ λαβεῖν ἴσον καὶ ὅμοιον τῷ κακῷ· ἢ ὥστε, ἀλλ' οὐκ ἴσον καὶ ὅμοιον ὑπάρχει ὁ χρηστὸς ἄνθρωπος τῷ κακῷ, ὥστε λαβεῖν τὴν αὐτὴν τιμὴν δηλονότι.

528. Τίς οἶδεν εἰ κάτω σὶν] γράφεται κάτωθεν, ἀντὶ τοῦ, κάτω. ὡς τὸ, Λῖας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ, ἐγγύς. ὁ δὲ νῦν· τίς οἶδεν εἰ καθ' ᾅδου ἀλλήλοις διαλεχθεῖσες, ἡγοῦσαι εὐσεβῆ τάδε;

530. Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν] τὰς φιλίας (φησὶ) κοινὰς ποιοῦμαι, ἀλλ' ὃ τὰς ἔχθρας. ἐν δὲ τισιν ὕστως, εἰ καὶ ἐχθαίρεται ἀλλήλοις οἱ ἀδελφοὶ, ἐγὼ δ' τοιαύτη εἰμὶ τὴν φύσιν ὥστε σὺν ἑτέρῳ αὐτῶν ἐχθαίρειν τὸν ἕτερον, ἀλλὰ συμφιλεῖν τοῖς φιλοῦσι.

533. Καὶ μὲν πρὸ πυλῶν] εἰκὸς μὲν τὴν Ἰσμήνην ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς ἀγωνιῶσαν φυλάζειν, ὧδὲν δὲ ἧττον καὶ διότι ὑπωπτεύθη.

534. Φιλάδελφα] ἀντὶ τοῦ, φιλαδέλφως.

535. Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ] ἐὰν ᾖ δοτικὴ τῇ νεφέλῃ, ἔσται ὁ λόγος, τῇ νεφέλῃ, τελείσῃ τῇ συνοτήλι τῇ ὑπεράνω τῶν ὀφρύων, τὸ αἱμαλόεν ῥέθος αἰσχύνει ἡ Ἰσμήνη, τέγξασα εὐῶπα παρειάν. ἐὰν δὲ καθ' ὀρθὴν ᾖ ἡ νεφέλη, ἔσται μείζους ἡ νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ. ἵνα τὸ ἐξῆς τοῖς πρώτοις συνάπτηται, καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη φιλάδελφα δάκρυα λειβομένη, αἱμαλόεν ῥέθος αἰσχύνει. τέγξασα εὐῶπα παρειάν.

Ib. 536. Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱμαλόεν ῥέθος αἰσχύνει] τὸ ἐπὶ τῶν προσώπων ἐρύθημα. ἀλληγορικῶς δὲ εἶπε τὴν νεφέλην, ὡς γὰρ ἡ νεφέλη

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ. Σὺ δ', ἣ καθ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη
Λήθουσά μ' ἐξέπινες (οὐδ' ἐμάνθανον
Τρέφων δύ' ἄτα *, καὶ παναιράσεις θρόνων)
Φέρ' εἰπὲ δή μοι, κἀ σὺ τῆδε τῇ τάφῳ
Φήσεις μεθασχεῖν, ἢ ξομῇ τὸ μὴ εἰδέναι;

ΙΣΜ. Δέδρακα τἔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμορροθεῖ.
Καὶ ξυμμεθίσχω κἀ φέρω τῆς αἰτίας.

ΑΝΤ. Ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ' ἐπεὶ
Οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ κοινωσάμην.

ΙΣΜ. Ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι,
Ξύμπλουν ἐμαυτὴν τῷ πάθους ποιουμένη.

ΑΝΤ. Ὧν τἔργον, ᾅδης χ' οἱ κάτω ξυνίσορες.
"Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην."

ΙΣΜ. Μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ
Θανεῖν τε σὺν σοί, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι.

ΑΝΤ. Μή μοι θάνῃς σὺ κοινὰ, μήθ' ἃ μὴ θίγες
Ποιῷ σεαυτῆς· ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

ΙΣΜ. Καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένῃ φίλος;

ΑΝΤ. Κρέοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.

* Aldus, ἄτας.

φέλη συνὴν καὶ ὁμιχλώδη τὴν ἡμέραν ποιεῖ, ὅτι καὶ ταύτην διάδηλον φησὶ γίγνεσθαι ταῖς ὀρνέοις συμφεράζουσαν, καὶ τὸ πρόσωπον συνὸν καὶ καθηφέστερον πεποιηκυῖαν.

538. Ὡς ἔχιδν'] ἡ γὰρ ἔχιδνα λάθρα καθιζομένη τῶν ἀνθρώπων ἐκπίνει τὸ αἷμα.

Ib. Ὑφειμένη] ὑποχαλωμένη, ἐαθεῖσα, ἀπολυθεῖσα.

542. Ἡ ξομῇ] ἡ ἀπαρνῇ εἶναι ἐνάμιλος.

543. Ὁμορρόθει] ὁμοφωνεῖ. ὅρα δὲ πῶς ἑαυτὸν πρόδηλον ὡς συκοφαντοῦσαν ποιεῖ. ὁμολογεῖ πεπραχέναι, ταύτης συνιθεμένης. ὅπερ ἀδύνατον.

545. Ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη] ἡ μὲν μὴ δράσασα ὁμολογεῖ πεπραχέναι. καὶ κεκοινωκέναι διὰ τὸν πόθον τῆς ἀδελφῆς. ἡ δὲ σπουδάζει ζῶσαν αὐτὴν διαφυλάξαι.

547. Ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖς] καὶ διὰ τούτων μὴ δεδρακέναι ὁμολογεῖ.

548. Ξύμπλουν] κοινωνόν.

549. Ὧν τἔργον] ἀντὶ τοῦ, ὑφ' ὧν τὸ ἔργον πέπραχται αἰτιῶν.

552. Τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι] ἀντὶ τοῦ, τιμῆσαι.

556. Κηδεμὼν] φροντιστής. τὰ γὰρ αὐτῇ θεσπίσματα περὶ πλείστου τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἐπιποιήσεις τιμῆς.

557. Ὠφελω-

ΙΣΜ. Τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ', ἐδὲν ὠφελημένη;
ΑΝΤ. Ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωσ' ἐν σοὶ γελῶ.
ΙΣΜ. Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;
ΑΝΤ. Σῶσον σεαυτήν· ἐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
ΙΣΜ Οἴμοι τάλαινα, κἀμπλάκω τὸ σὸ μόρυ;
ΑΝΤ. Σὺ μὲν γὰρ εἶλυ ζῆν, ἐγὼ δὲ, καθανεῖν.
ΙΣΜ. Ἀλλ' ἐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις,
ΑΝΤ. Καλῶς σὺ μὲν τοῖς *, τοῖσδ' ἐγὼ 'δόκυν φρονεῖν.
ΙΣΜ. Καὶ μὴν ἴση νῷν † ἐσιν ἡ ξαμαρτία.
ΑΝΤ. Θάρσει, σὺ μὲν ζῇς· ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
Τέθνηκεν, ὥσε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν.
ΚΡΕ. Τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν ἀρλίως
Ἄνευ πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' ἧ τὰ πρῶτ' ἔφυ.
ΙΣΜ. "Οὐ γάρ πο', ὦ ναξ, ἐδ' ὃς ἂν βλαςῇ μένει
"Νεῖς τοῖς κακῶς πράτλυσιν, ἀλλ' ἐξίσαλαι."
ΚΡΕ. Σοὶ γοῦν, ὅθ' εἶλε σὺν κακῇ πράσσειν κακά.
ΙΣΜ. Τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;

* Turn. in marg. μένοι. † Ald. νοῖν. ‡ Ald. κακῷ.

557. Ὠφελημένη] ἀντὶ τοῦ, ὠφελοῦσα.

558. Εἰ γέλωσ' ἐν σοὶ γελῶ] εἰ γελῶ (φησὶν) ἐπὶ σοὶ, ἀλγοῦσα γελῶ. οἷον, καίπερ γελῶ σε ὅτι ἐκ ἠθέλησάς μοι συμπονῆσαι.

559. Τί δῆτ' ἂν ὠφελοίμην] ἀντὶ τοῦ, ποίαν μηχανὴν εὕροιμι;

563. Ἀλλ' ἐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις] ἀντὶ τοῦ, προεῖπον σοι τὰς ἐσομένας τιμωρίας ἐν τῇ παρα βάσει. ἀλλ' ὅπω παρὰ γνώμην μὴ ταῦτα πέπραχας, ἀλλὰ κἀμοῦ συνειδυίας τὰ πραλτόμενα.

564. Καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκυν φρονεῖν] σεαυτῇ καλῶς ἐδόκεις φρονεῖν, μὴ συμπράτλουσά μοι.

Ib. Τοῖς δ' ἐγὼ] τύπος δ' ἐγὼ ἢ τοῖς ἀνδράσιν, ἢ τοῖς ἐμοῖς δόγμασι. τινὲς δὲ, τῷ νόμῳ καὶ τῷ δικαίῳ.

565. Ἴση νῶν ἐσὶν ἡ ξαμαρτία] ὅτι σὺ μὲν ἔπραξας, ἐγὼ δὲ συνῴδειν.

Ib. Ἡ ξαμαρτία] ἤγυν, ἡ ἀπόλυχία τῆς ταφῆς. Ὥσπερ γὰρ ἐγὼ ταύτην ἐκ ἔπραξα, ἕτω καὶ σὺ ποιήσασα ταύτην καὶ γνωσθεῖσα, ὠδὲν πλέον ἐποίησας.

566. Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι] οἷον, πρὶν κάμνειν τῇ ζῇν, βοηθῆσαι βυλομένη τῷ ἀδελφῷ.

567. Θανοῦσιν ὠφελεῖν] ὁ μόνον τὸ ὠφελεῖν αἰτιαλικῇ, ἀλλὰ καὶ βλάπτειν, ὡς καὶ ἐνίοτε εὕρηται. Φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος, Ὡς τοῖς θανοῦσι χρήμαθ' ὠδὲν ὠφελεῖ.

568, 569. Τὴν μὲν ἀρλίως ἄνευ πεφάνθαι] τὴν Ἰσμήνην, ὅτι μὴ συνεργάσαλο, καὶ ῥίπλει ἑαυτὴν εἰς κίνδυνον.

570. Οὐ γάρ πο', ὦ ναξ] τοῦτό φησιν ὑπεραπολογουμένη τῆς Ἀντιγόνης, ὅτι εἰ καὶ κακῶς ποιεῖ, μεταβληθήσεται. ὁ μένει γὰρ ἐδὲ ὁ ἐξ ἀρχῆς κακὸς νῦς τοῖς κακῶς φρονήσασι. πρὸς ὃ φησι Κρέων, σοὶ γοῦν μένει κακὸς ὁ νοῦς ὁπότε εἶλε τῶν κακῶν εἶναι κοινανός.

ΚΡΕ. Ἀλλ' ἥδε μέν σοι μὴ λέγ'· ὡ γάρ ἐς' ἔτι.
ΙΣΜ. Ἀλλὰ κλενεῖς νυμφεῖα τῷ σαυ[ῷ τέκνῳ; 575
ΚΡΕ. Ἀρώσιμοι * γὰρ χ' ἀτέρων εἰσὶν γύαι †.
ΙΣΜ. Οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇσδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα.
ΚΡΕ. Κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱᾶσι συγῶ.
ΑΝΤ. Ὦ φίλ[αθ' Αἵμων, ὡς σ' ἀτιμάζει πα[ὴρ!
ΚΡΕ. Ἄγαν γε λυπεῖς κ᾽ σὺ κ᾽ τὸ σὸν λέχος. 580
ΙΣΜ. Ἦ γὰρ σερήσεις τῆσδε τὸν σαυ[ῷ γόνον;
ΚΡΕ. Ἅ[δης ὁ παύσων τόσδε τὼς γάμους ἔφυ.
ΙΣΜ. Δεδο[μέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κα[θανεῖν.
ΚΡΕ. Καὶ σοί γε κἀμοί· μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν
Κομίζε[εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τῶνδε χρὴ 585
Γυναῖκας εἶναι τάσδε, μηδ' ἀνειμένας.
"Φεύγουσι γάρ τοι χ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας
"Ἤδη τὸν ᾅδην εἰσορῶσι τὸ βίου."

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν

* Aldus, Ἀρώσιμαι. † Aldus, γύαι.

574. Μὴ λέγ'· ὡ γάρ ἐς' ἔτι] ἀντὶ τοῦ, μὴ σχόλαζε ὅτι ἐν τοῖς ζῶσίν ἐσι.

575. Νυμφεῖα] ἀντὶ τοῦ, τὴν νύμφην.

576. Ἀρώσιμαι] παιδοποιήσιμοι, εὐγενεῖς.

1b. Εἰσὶν γύαι] διὰ τὸ μέτρον ἐν τῷ γύαι ἐξέλιθη τὸ ι· εἰ δὲ μετὰ τοῦ ι βέλει γράφειν, ἔσω σοὶ ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς.

577. Ἡρμοσμένα] τὰ τοῦ γάμου φησί.

578. Γυναῖκας υἱᾶσι συγῶ] τὸ συνάπλεσθαι δηλοῖ ὅτι.

580. Καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος] τὸ σὸν, τὸ ὑπὸ σοῦ ὀνομαζόμενον· οἷον τὸ ὄνομα τῆς νύμφης ὁ σὸς ἀρραβάλλη.

584. Καὶ σοί γε κἀμοὶ] ὡ μόνον ταύτην ὥρισας τὸ ἀποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ σοί. Μηκέτι ἦν μοι τριβὰς ἐμβάλλειτε. ἢ, καὶ ἐμοὶ καὶ σοὶ δέδακται μηκέτι διαλείζειν ἐν τοῖς λόγοις.

585. Ἐκδὲ τῶνδε χρὴ] ὁ δὲ περιτρέπει. λέγει γὰρ ὅτι χρὴ λοιπὸν μὴ ἀνειμένας εἶναι ἡμᾶς, αὐτεξουσίους ταύτας τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ φερεῖσθαι. φεύγειν γὰρ εἰώθασι καὶ οἱ τολμηροὶ, πλησιάζοντα ὁρῶντες τὸν θάνατον.

589. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν] ἀπὸ κοινοῦ τὸ αἰών. Οἷς γὰρ ἂν σείσθῃ δόμος, τούτοις ὁ αἰὼν ὅλην ἄτης ἐλλείπει, ἕρπων ἐπὶ τὸ πλῆθος τῆς γενεᾶς, ἀλλὰ πάντα ἐπιφέρει τὰ δεινά. Ὥσε ὅμοιόν ἐσι τὸ οἴκων κίνημα τοῖ ἐκσεισθεῖσι κύμασι ταῖς τοῦ βορέου πνοαῖς. Οἷον γαλήνης ὑ βαθίως τυγχάνουσιν ὅσοι ἐν κλύδωνι γίγνονται, ἀλλ' ὅδε δυσυχία σπερίπτωσιν οἴκου, εὐχερῶς ἀνανεύει.

1b. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν] ταῦθ' ὁ Χορὸς λέγει διὰ τὸ τοῦ Λαΐου γένος, ὅτι εὐδαίμονες εἰσὶν οἷς ὑπῆρξεν ὁ βίος καὶ ὁ τῆς ζωῆς χρόνος ἄγευσος καὶ ἀμέτοχος κακῶν· οἷς γὰρ ἂν ἀνθρώποις

Ἄγευστος αἰών.
" Οἷς γὰρ ἂν θεόθεν
" Σεισθῇ δόμος, ἄτας
" Οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς
" Ἐπὶ πλῆθος ἕρπον·"
Ὅμοιον ὥσε πονλίας
Ἁλὸς οἶδμα δυσπνόοις
Θρήσσαις * ὅταν ἔρεβος ὑφαλὸν ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
Κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν
Θῖνα κὴ δυσήνεμον,
Στόνῳ βρέμουσι δ' ἀνλιπλῆγες ἀκταί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν
Οἴκων ὁρῶμαι
Πήμαθα φθιμένων
Ἐπὶ πήμασι πίπλον-
τ'· οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν
Γένος, ἀλλ' ἐρείπει
Θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν·

* Aldus, Ὅταν Θρήσσησιν.

Θρήσσοις σεισθῇ καὶ ἀναρραπῇ καὶ δυσυχήσῃ ὁ δόμος θεόθεν καὶ ἀπὸ θεοῦ, οὐδὲν ἄτης καὶ δυσυχίας ἐλλείπει ἕρπον καὶ φερόμενον ἐπὶ τὸ πλῆθος τῆς αὐτῶν γενεᾶς· ὅμοιον ὥσε καὶ ὥσπερ οἶδμα καὶ κῦμα πονλίας ἁλὸς, κυλίνδει καὶ ἀνακυκᾷ ἐν ζόνῳ καὶ ταραχῇ, βυσσόθεν καὶ ἀπὸ τοῦ βυθοῦ, θῖνα κελαινὴν, ἤγουν, τὴν ἐν τῷ βυθῷ κεκρυμμένην κόνιν τὴν δυσήνεμον καὶ τὴν δυσκόλως ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἀναρριπομένην, ὅταν ἐν πνοαῖς Θρήσσαις καὶ Θρᾳκικαῖς δυσπνόοις καὶ κακῶς καὶ ἀγρίως πνεύσαις, ἐπὶ τὸ ἔρεβος καὶ τὸ βάθος τῆς ἁλὸς, δράμῃ καὶ ἐπέλθῃ τὸ κῦμα δηλονότι.

595. Ὅμοιον ὥσε πονλίας ἁλὸς] τὸ ἑξῆς, ὅμοιον ὡς ὅταν Θρήσσῃσι πονλίαις δυσπνόοις πνοαῖς οἶδμα ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ. Λοιπὸν τοῦ, ἐκ βάθους κινήσῃ τὴν θάλασσαν· τὰ γὰρ βαθέα, μέλανα ἐκάλων· Ὁμηρος,

" Δνοφερὸν χέει ὕδωρ, καὶ ὁ Ποσειδᾶν, νυκ-
" τοκαίτης."

599. Δυσάνεμον] τὴν ὑπὸ ἀνέμων ταραχθεῖσαν.

600. Στόνῳ] λείπει ἡ Σὺν, ἵνα ᾖ, σὺν ζόνῃ.

Ib. Ἀνλιπλῆγες] ἀνλιπλησσόμεναι.

605. Ἀπαλλάσσει] καλαβάλλει, καλαφέρει.

Ib. Γενεὰν] τὸ γένος τὸ ἐπιλιλοιμένον ἀπαλλάσσει τὴν γενεὰν, ἀλλ' ἀεὶ ἐν συμφορᾷ ἐστι.

608. Νῦν

Νῦν γὰρ ἐσχάτας ὕπερ
Ῥίζας τέταλο φάος ἐν Οἰδίπε δόμοις·
Κᾆτ' αὖ νιν φοινία * θεῶν τῶν
Νερ[ε]ρων ἀμᾶ κόνις,
Λόγε τ' ἄνοια, κ᾽ φρενῶν Ἐριννύς.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Τὰν † σὰν, Ζεῦ, δύναμιν ‡ τίς ἀνδρῶν
Ὑπερβασία καλάσχοι;
Τὰν οὐθ' ὕπνος αἱ-
ρεῖ ποθ', ὁ πανλογήρως·
Ἀκάμαλοί τε θεῶν
Μῆνες· ἀγήρως § δὲ χρόνῳ δυνάσης

* Ald. φονία. † Ald. τεὰν. ‡ Ald. Turn. in marg. δύνασιν.
§ Ald. ἀγηρω.

608. Νῦν γὰρ ἐσχάτας ὕπερ] λείπει ἄρθρον τὸ ὅ. τὸ δὲ λεγόμενον, ἐςὶ τοιοῦτο. νῦν γὰρ ὕπερ ἐτέταλο, φησὶ, καὶ σωληρία ἦν τοῖς οἴκοις τῷ Οἰδίποδος, ἐσχάτης ὑπὲρ ῥίζης. ἀντὶ τοῦ, ὕπερ ἔβλαςεν ἄνω τῆς ῥίζης, θάνατος καλαμβάνει. νῦν γὰρ (φησὶν) ὅπερ ἦν λείψανον γενεᾶς, τοῦτο μέλλει καλύπλειν ἡ κόνις. τὸ καλαλειφθὲν φησιν ἀπὸ Οἰδίποδος βλάςημα.

Ib. Νῦν γὰρ ἐσχάτας] ἐσχάτην τὴν ῥίζαν νῦν Ἀνλιγόνην καὶ Ἰσμήνην· λέγει δὲ φάος ἐν τοῖς δόμοις τοῦ Οἰδίποδος ἀναλεῖλαι, διὰ τὸ ἀπαλλαγὴν γεγονέναι τοῦ πολέμου, καὶ τῶν ψραγμάτων εἰς καλάσασίν τινα ἐλθόνλων. τὸ δὲ, φοινία θεῶν τῶν νερ[ε]ρων ἀμᾶ κόνις. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐσχάτην ῥίζαν θερίζει ὁ ἅδης. εἰκότως δὲ τὸ κόνις τέθειλαι. διότι γὰρ ἐκάλυψεν Ἀντιγόνη τὸν ἀδελφὸν Πολυνείκην κόνει, διὰ τοῦτο τιθήψεσθαι ἔμελλε. δέον δ' εἰπεῖν, ἀμᾶ δὲ καὶ θερίζει νὶν καὶ αὐτὴν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε, συνάπλων καὶ τὸ καλὰ ψῶς τὸ ἀμᾶ, ἦγεν, καλαμᾶ καὶ θερίζει καὶ καλαβάλλει νὶν καὶ αὐτὴν ἡ κόνις τῶν νερ[ε]ρων θεῶν. σπλαπή; φοινία, ἦγεν, φόνου αὐτῇ ψροξενοῦσα.

610. Κᾆτ' αὖ νιν] αὐτὴν τὴν ῥίζαν· ἐὰν δὲ ςίξωμεν κᾆτ' αὖ νιν, ὠδὲν λείπει τῷ λόγῳ.

611. Ἀμᾶ κόνις] θερίζει· καὶ ἐκκόπλει, ἢ καλύπλει.

612. Λόγε τ' ἄνοια] ἀμαρλία, ὅτι οἰςρηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἐριννύων Ἀνλιγόνη τοῦτο τελόλμηκε.

613. Τεὰν Ζεὺς δύναμιν] τοῦτό φησιν ὅτι ψροπεπέρεσει τοῦ Διὸς πάνλα γίγνεσθαι.

614. Καλάσχοι] εἰκλικῶς, ἀς ποιήσαι τρίτην ψροσώπου. ὑπερηφανία κραλῆσαι δύναται.

616. Ὁ πανλογήρως] ὁ ἀσθενείας παραίτιος. τὸ γὰρ γῆρας, ἀσθενές ἐςιν. ἀσθενοῦμεν δὲ τῇ γλυκείᾳ ψροσολῇ τοῦ ὕπνου καλεχόμενοι. ἢ πανλογήρως, ὁ αἰώνιος, καὶ ἄχρι γήρως τοῖς ἀνθρώποις καὶ πᾶσι τοῖς ζώοις παραμένων.

Ib. Ὁ πανλογήρως] ἦγεν, ὁ πάνλας καλαβάλλων. τὸ γὰρ γῆρας ὥσπερ καλαβολή ἐςιν. ἢ πανλογήρως, ὁ ἀίδιος. χρὴ δὲ γράφειν, ἀκάμαλοί τε θεῶν, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ τῆς ἀνλιςροφῆς κώλῳ.

618. Ἀγήρω δὲ χρόνῳ δυνάσης] ἀντὶ τοῦ, δυναςεύων καὶ ἄρχων τοῦ ἀγηράω χρόνου καλέχεις τὸν Ὄλυμπον. ἀγήρων δὲ τὸν τῶν θεῶν χρόνον

Καλέχεις Ὀλύμπε
Μαρμαρόεσσαν αἴγλαν·
Τό,τ' ἔπειλα, κὴ τὸ μέλλον,
Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει.
Νόμος ὅδ' ὐδὲν ἕρπει
Θναλῶν βιότῳ πάμ-
πολις ἐκὸς ἄτας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

" Ἁ γὰρ δὴ πολύπλακὸς ἐλπὶς
" Πολλοῖς μὲν ὄνησις ἀνδρῶν·
" Πολλοῖς δ' ἀπάτα
" Κεφονόων ἐρώτων."

χρόνιν φησὶν, ἐπεὶ μήτε ὑπὸ δυσχιῶν, μήτε ὑπὸ ὕπνε ἐλαίτυται.

Ib. Ἀγήρως δὲ] τοῦτο πρὸς τὸ δυνάσας σύναπλε, ἤγεν, δεσπότης ἐχ ὑπὸ χρόνων γηράσκων.

621. Τό,τ' ἔπειλα, καὶ τὸ μέλλον] λάμβανε τὴν ἐπὶ ἀπὸ τῦ ἐπαρκέσει ἐνλαῦθα, ἤγων, ἐπί τε τὸ ἔπειλα καὶ ἐπὶ τὸ μέλλον· ἰςέον δ' ὅτι πρὸς τὸ μέλλον τέθειλαι μόνον τὸ ἀρκέσει. τὸ γὰρ ἔπειλα ἔμφασιν ἐνεςῶτος ἔχει· τὸ δὲ νῦν πρὸς τὸ περάνν ἔπειλά ἐςιν. Ἡ ἐπειδὴ νῦν λέγει τὸν λόγον, ἐκ ἐθέσησεν αὐτῷ ἐνεςῶτα χρόνον θεῖναι· ὅπερ εἰ εἶπος, τὸ ἔπειλα, ἀντὶ τῦ, μέλλον νοήσεις, ἵν' ᾖ τὸ μέλλον πρὸς τὸ ἔπειλα μέλλοιλες μέλλον καὶ χρόνε παράτασις· εἰ δὲ μὴ, τὸ πρὶν διπλῶν νόει, καὶ ἀντὶ τῦ νῦν καὶ ἀντὶ τῦ πάλαι. τὸ γὰρ νῦν καὶ πάλαι τῦ ἔπειλα πρότερόν ἐςι. τὸ δὲ τῦ ἔπειλά τε, ἀντὶ τῦ, καὶ ὅν, πρὸς τὸ ἐπαρκέσει σύναπλε.

622. Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει] ὃ ἐςιν, ἀεὶ δυνάμενον βοηθεῖν.

623. Νόμος ὅδ' ὐδὲν ἕρπων] ὃ καλὰ πᾶσαν πόλιν ἕρπων νόμος ὁ ἐςι, πάνλες ἄνθρωποι. Ἄλλως· ὐδεὶς (φησὶν) ἐςὶ νόμος ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν ὥςε φεύγειν τὰς ἀνθρώπως τὸ συμβῆ σόμενον. Ἢ ὕτως· ὐδεὶς ἐςι νόμος ὃς δύναται τῶν ἤδη τελειωθέντων κακῶν προσάγειν βοήθειαν. Ἢ ὕτως· ὁ δὲ νόμος ὁ πάνλων ἀνθρώτων κοινὸς τῦτο ἔχει, μηδένα ζῆν ἄνευ λύπης.

Ib. Νόμος ὅδ' ὐδὲν ἕρπει] τῦθ' ὕτω νόει· ὅδε ὁ νόμος, ὃν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῦ Διὸς ἔφαμεν, ὐδὲν καὶ ὐδαμῶς ἕρπει καὶ φέρεται πάμπολις καὶ παγκόσμιος, τῷ βίῳ τῶν Θνητῶν, ἄτε καὶ χαρὶς ἄτης. τῦτ' ἔςιν, ὁ περὶ τῶν Θεῶν ἔφαμεν, ὃν ἔςι περὶ ἀνθρώπων εἰπεῖν, ἀλλ' οἱ μὲν, ἀπαθεῖς καὶ ἄφθαρλοι, οἱ δ' ἄνθρωποι Θνητοὶ καὶ παθητικοί.

624, 625. Θναλῶν βιότῳ πάμπολις ἐκὸς ἄτας] ὁ λόγος· Σὺ μὲν, ὦ Ζεῦ, ἀγήρως τε καὶ δυνάσης εἰς ἄπαλλα τὸν χρόνον εἶ· ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων πολιλεία ὐδεπόλε χαρὶς κακῶν ἐςιν.

626. Ἁ γὰρ δὴ πολύπλακὸς] ὐδὲν (φησὶ) περὶ τῶν μελλόνλων ἐπίσανλαι οἱ ἄνθρωποι, ὥσπερ ὁ Ζεὺς· ἠπάτησε δὲ πολλὰς ἡ ἐλπὶς, κυφόνως ἔρωλας ἐμβάλλυσα· τὰ ἀδύνλα γὰρ ἐλπίσανλες, ἐσφάλησαν. ἔρωλας δὲ λέγει καὶ τὰς ἐπιθυμίας.

Ib. Ἁ γὰρ δὴ πολύπλακὸς] αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ, Νόμος ὅδ' ὐδὲν ἕρπει, ἐςὶν, εἰ καὶ ἀσαφὴς ἐκ τῦ φανερῦ δοκεῖ· ὕτω γὰρ νοεῖται, ὁ νόμος ὁ εἰς τὰς Θεὰς ὐκ ἔςιν ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ δυσχιίαις ὑποπίπλυσιν. ἐλπίσι γὰρ ἀπαλώμενοι, ὡς εἰ τόδε ποιήσαιεν, καλῶς αὐτοῖς ἕξει, ποιῦσιες εἰς δυσχιίας ἐμπίπλυσιν· ὃ δὴ καὶ Ἀνλιγόνη πέπονθε.

629. Κεφονόων ἐρώτων] ἀντὶ τῦ, τῶν κύφων

Εἰδότι δ' ὐδὲν, ἕρπει,
Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τὶς προσάρῃ *.
Σοφία γὰρ ἔκ τε
Κλεινὸν ἔπος πέφανται,
" Τὸ κακὸν δοκεῖν ποθ' ἑσθλὸν
" Τῷδ' ἔμμεν' ὅτῳ φρένας
" Θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν.
" Πράσσει δ' ὀλίγοσὸν
" Χρόνον ἐκ[ὸς ἄτας."

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ὅδε μὴν Αἵμων, παίδων τῶν σῶν
Νέα[ον γέννημ', ἆρ' ἀχνύμενος
Τάλιδος ἥκει μόρον Ἀν[ιγόνης,
Ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ. Τάχ' εἰσόμεσθα μάν[εων ὑπέρ[ερον.
Ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων

* Aldus, προσψάυσῃ.

φαν ἐπιθυμιῶν, ἐν αἷς πολλοὶ ἡπάτηνται, ἕτερα προσδοκήσαντες, ἑτέρων ἀποδάντων.

630. Εἰδότι δ' ὐδὲν, ἕρπει] τῷ ἀνθρώπῳ εἰδέναι εἰδότι ἐπέρχεται.

631. Προσάρῃ] προσφέρῃ. φρὴν τοῖς δεινοῖς ἐπικίρνᾳ, καὶ εἰς αὐτὸν ἐμπίπτει τὸν κίνδυνον.

632. Σοφία γὰρ ἐκ τε κλεινὸν ἔπος] μᾶλλα σοφίας γὰρ ὑπό τινος ἀοίδιμον καὶ κλεινὸν ἔπος πέφανται·

" Ὅταν δ' ὁ δαίμων ἀνδρὶ προσύνῃ κακὰ,
" Τὸν νῶν ἔβλαψε πρῶτον, ᾧ βουλεύεται."

636. Θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν] ἤγων, οἱ Θεοὶ ὃν βούλονται δυσχερεῖν, ἄγουσι πρὸς βλάβην. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὴν Ἀν[ιγόνην δοκοῦσαν τὸ δανεῖν ἥδιον.

641. Τάλιδος] τάλις λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσα τινὶ νύμφη. Καλλίμαχος·

" Λύτικα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ."

Ib. Ἥκει μόρον] λείπει ἡ Διὰ, διὰ τὸν μόρον.

642. Ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν] ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης (ὃ ἐστιν ἀπόλυχίας) ἀχθομένος.

643. Τάχ' εἰσόμεσθα] ὁ λόγος παροιμιακὸς, ὁπότε μὴ σοφισμῷ χρώμεθα, ἀλλ' αὐτόπλαι τῶν πραγμάτων γινόμεθα· προγινώσκει μὲν γὰρ καὶ ὁ μάντις, ἀλλὰ σοφισμῷ χρῆται. τάχα ὧν ἀκριβῶς γνώσομαι ταῦτα παρὰ τῆ παιδὸς πυνθανόμενος.

644. Τελείαν ψῆφον] τελείαν, τὴν ἤδε τελεσμένην. τοῦτο δέ φησιν ὡς μεμαθευσάμενος. ἢ τὴν τέλος ἐπάγουσαν τῇ Ἀν[ιγόνῃ.

Τῆς μελλονύμφου παῖδὶ λυσσαίνων πάρει;
Ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;
ΑΙΜ. Πάτερ, σός εἰμι· κἀ σύ μοι γνώμας ἔχων
" Χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι.
" Ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσαι γάμος
" Μείζων φέρεσθαι σὸ καλῶς ἡγουμένου."
ΚΡΕ. " Οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
" Γνώμης παλρώας πάντ' ὄπισθεν ἑσάναι."
Τοῦτο γὰρ ἕνεκ' ἄνδρες εὔχονται γονὰς
Καθηκόυς φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
Ὡς κἀ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
Καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξίσου παλρί.
" Ὅσις δ' ἀνωφέλητα φυτεύει τέκνα,
" Τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ * πόνυς
" Φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;"
Μὴ νύν πο', ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς
Γυναικὸς ἕνεκ' ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι
" Ψυχρὸν παραλκάλισμα τοῦτο γίνεται,
" Γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις· τί γὰρ
" Γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον, ἢ φίλος κακός;"

* Turn. αὐτῷ.

647. Πάτερ, σός εἰμι] ἤγουν, τῷ σῷ θελήματι ὑπείκω, καὶ σύ μοι τὰ βέλτιστα καὶ λυσιτελοῦντα διανοῇ.

Ib. Πάτερ, σός εἰμι] ἀπόκρισις Αἵμονος.

648. Ἀπορθοῖς] ὀρθῶς καθηγῇ.

649. Ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως] οὐδείς μοι προκριθήσεται γάμος τῆς σῆς ἀρχῆς, καλῶς σου ἄρχοντος· παιδαγωγὸν δὲ μετὰ παρρησίας.

650. Μείζων φέρεσθαι] προκρίνεσθαι.

651. Διὰ στέρνων ἔχειν] ἀντὶ τοῦ, ἐνθυμεῖσθαι.

Ib. Οὕτω γὰρ, ὦ] δημηγορία Κρέοντος καὶ παραίνεσις πρὸς τὸν υἱόν.

652. Γνώμης παλρώας πάντ' ὄπισθεν] τῆς παλρώας γνώμης πάντα εἶναι δεύτερα. οἷον, χρὴ τὸν τὴν παλρώαν πρόνοιαν γνώμην, περὶ τῶν ἄλλων ὑδένα λόγον ἔχειν. ἀσφαλῶς δὲ προσέθηκε τὸ πάντα, μὴ ἄρα ἐκ τοῦ παιδὸς ὑπανιηθῇ, ὅτι πλὴν τῶν χρησίμων.

Ib. Πάντ' ὄπισθεν ἑσάναι] ἤγουν, καὶὰ πάντα τῇ τοῦ παλρὸς ἀκολουθεῖν γνώμῃ· ἐπεὶ δ' ὁ ἀκολουθῶν ὄπισθεν ἕσαται, ὄπισθεν ἑσάναι τῆς παλρώας γνώμης εἶπεν.

658. Πλὴν αὐτῷ πόνυς] γράφεται πέδας· ἵν' ᾖ, ἐμπόδιον, δεσμὸς, κώλυμα τοῦ πράττειν ἃ βούλεται.

662. Ψυχρὸν παραλκάλισμα] ἀηδὲς φίλημα, στέρνημα, κοινώνημα, παρακοίμημα, περιπλοκή.

665. Πτύσας]

Ἀλλὰ πλύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, μέθες
Τὴν παῖδ' ἐν ἅδῃ τήνδε νυμφεύσειν τινί.
Ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον ἐμφανῶς ἐγὼ
Πόλεως ἀπισήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
Ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν δ' καλασήσω πόλει,
Ἀλλὰ κλενῶ. Πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
Ξύναιμον· εἰ γὰρ δὴ τάδ' ἐγγενῆ φύσει
Ἄκοσμα, θρέψω κάρλα τὰς γ' ἔξω γένους.
" Ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅσις ἔς' ἀνὴρ
" Χρηστὸς, φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν·
" Ὅσις δ' ὑπερβὰς, ἢ νόμους βιάζεται,
" Ἢ τὰ πιλάσσειν τοῖς κραλοῦσιν ἐννοεῖ,
" Οὐκ ἔς' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
" Ἀλλ' ὃν πόλις ςήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν
" Καὶ σμικρὰ κἀ δίκαια, κἀ ταναγία."
Καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
Καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν·
Δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προσεβαλμένου,
Μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παρασάτην.
" Ἀναρχίας γὰρ μεῖζον οὐκ ἔςιν κακόν.
" Αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναςάτους
" Οἴκους τίθησιν· ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς
" Τροπὰς καλαῤῥήγνυσι· τῶν δ' ὀρθωμένων

665. Πτύσας] ἐν ὀδυνῇ λόγῳ θέμενος, καταφρονήσας.
673. Ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν] εἰ ἔν τηροίκην τὰ νόμιμα καὶ τὰ δίκαια ἐπὶ τῆς ἐμαυτοῦ περάτως οἰκίας, τηροίην ἂν αὐτὰ καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως.
675. Ὅσις δ' ὑπερβὰς] λείπει τὸ δίκαιον.
678. Ἀλλ' ὃν πόλις ςήσειε] καλαςήσειεν ἄρχοῦμ.
679. Καὶ ταναγία] τὰ ἐναγία τῷ δικαίῳ δηλονότι.
680. Καὶ τοῦτον ἂν] τοῦτον τὸν τῷ βασιλεῖ πειθόμενον.
682. Ἐν χειμῶνι] τῆς μάχης δηλονότι.
684. Ἀναρχίας] ἀντὶ τοῦ, ἀπειθίας·
687. Τροπὰς καλαῤῥήγνυσιν] ἐκ γὰρ διαῤῥήξεως σραπῆ τροπὴ γίνεται.
Ib. Τῶν δ' ὀρθωμένων] τῶν ἀρχομένων.
688. Σώζει.

" Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία."
Οὕτως ἀμυνῶ ἐγὼ τοῖς κοσμουμένοις,
Κἄτοις γυναικὸς ἐδαμῶς ἡσσήσεα.
Κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν·
Κὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν.
ΧΟΡ. Ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
Λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.
ΑΙΜ. " Πάτερ, θεοὶ φύσιν ἀνθρώποις φρένας·
" Πάντων ὅσ' ἐστὶ χρημάτων ὑπέρτατον."
Ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
Οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν.
Γένοιτο μέν τ' ἂν χ' ἀτέρῳ, καλῶς ἔχον·
Σοὶ * δ' ἔν πέφυκα † πάντα προσκοπεῖν, ὅσα
Λέγει τις ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει.
(Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ)
Λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψῃ κλύων·
Ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
Τὴν παῖδα ταύτην οἵ' ὠδύρεται πόλις,
Πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
Κάκις' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει.

* Ald. σοὶ. Turn. in marg. σὺ. † Turn. in marg. πέφυκας.

688. Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ'] Ὅμηρος·

" Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πολέες σόοι ἠὲ πέ-
" φανται."

690. Τοῖς κοσμουμένοις] τοῖς ἄρχουσιν. Ὅμηρος.

" Δύω κοσμήτορε λαῶν."

693. Εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα] εἰ μὴ τῆς φρονιστέως ὑπὸ τοῦ γήρως σεσυλήμεθα, λέγειν φρονούντως δοκεῖς περὶ ὧν λέγεις· ὁ δὲ λόγος πάνυ περιεσκεμμένως καὶ εὐδημόνως εἴρηται.

695. Πάτερ, θεοὶ φύσιν] τοῦτο λέγει διότι περιττὰν μέλλει εἰπεῖν ὡς ἄνομον ἡγεῖται ἡ πόλις τὸ σὸν καὶ τῆς παιδὸς δίκαιον, ὡσανεὶ λέγων ὡς ἐπειδὴ τὸ φρονεῖν θεόθεν ἀνθρώποις, λόγον ἂν ἔχοι καὶ τὴν πόλιν καλῶς λέγειν.

697. Ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις] ἐγὼ δ' οὐ δύναμαι ταῦτα ἀποδέξασθαι, ἐπειδὴ μὴ καλῶς ταῦτα λέγεις.

699. Γένοιτο μέν τ' ἂν] δυναίου σε καὶ ἑτέρως μεταβουλεύσασθαι.

700. Σοὶ δ' ἔν πέφυκα] γράφεται, σὺ δ' ἔν πέφυκας.

702. Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα] τὸ σὸν ὄμμα (φησὶ) τοιοῦτόν ἐστιν, ὥστε μηδένα τῶν πολιτῶν ἀνυποκρεύ σε λέγειν τοιαῦτα οἷς σὺ μὴ τέρψῃ. ἐμοὶ δὲ παρέστιν ἀκούειν τῶν λάθρα καὶ σὺ λεγομένων.

703. Λόγοις τοιούτοις] λείπει τὸ χρῆσθαι.

708. Ἥτις

Ἥτις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
Πεπλῶτ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
Εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός.
Οὐκ ἦδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
Τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις.
Ἐμοὶ δὲ, σὲ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
Οὐκ ἔστιν ὕδωρ κλῆμα τιμιώτερον.
" Τί γὰρ πᾶσι θάλλουσι, εὐκλείας τέκνοις
" Ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;"
Μὴ νῦν ἓν ἦθος μόνον ἐν σαυτῷ φόρει,
Ὡς φῂς σὺ, κἀδὲν ἄλλο, τἄτ' ὀρθῶς ἔχειν.
" Ὅσις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
" Ἢ γλῶσσαν ἢν ἐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν.
" Οὗτοι διαπτυχθέντες, ὤφθησαν κενοί.
" Ἀλλ' ἄνδρα κἦν τις ἢ σοφὸς, τὸ μανθάνειν
" Πολλ' αἰσχρὸν ἐδέν, κ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν."
Ὁρᾷς παραῤῥείθροισι * χειμάῤῥοις ὅσα
Δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται,
Τἀδ' ἀνθιείνου', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται;
Αὕτως δὲ, ναὸς ὅστις εἰκάθης †, πόδα
Τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
Στρέψας τολοιπὸν σέλμασιν, ναυτίλλεται.

* Turn. in marg. παρὰ ῥείθροισι.

† Turn. in marg. ἐγκαθῇς.

708. Ἥτις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον] διὰ τέτων ὑπεραπολογεῖται τῆς κόρης, ὑπερευπρεπῶς τῇ πόλει περιθεὶς τὸν λόγον.

716. Ἢ τί πρὸς παίδων πατρὶ] ἤγων, ὠδ' ὁ παῖδ' μείζονα ἄλλων χάριν παρὰ τῶν παίδων δέχεσθαι, ἢ εὐτυχίας τάτης ὁρᾶν. σύναπτε δὲ πρὸς τὸ εὐκλείας τὸ ἄγαλμα· ἵν' ᾖ εὐκλείας ἄγαλμα, ἤτοι, εὔκλεια.

721. Διαπτυχθέντες] ἀνακαλυφθέντες· μετέδη δὲ ἀπὸ ἑνικῦ ἀριθμῦ, τῦ ὅστις, εἰς πληθυντικὸν, τὸ ἄτοι.

723. Καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν] μὴ αὐθάδη εἶναι, ἀλλ' εἰκοῦσι τοῖς συμβαίνεσι· τῦτο δὲ παρὰ Σόλωνος·

" Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος."

726. Αὐτόπρεμνα] αὐτόῤῥιζα.

728. Ὑπείκει μηδὲν] ἤγων, ὑποχαλᾷ, ἐνδίδωσι τῇ φορᾷ τῦ πνεύματος. τὸ δ' ὑπτίοις λέγει, ἐπειδὴ οἱ τὰς κώπας ἐλαύνοντες, στρεπτὰς πεύσιες ἐλαύνυσιν, ἀναστρεπτέσης ἂν τῆς νεὼς, ἐξαίφνης ὑπτίοι γίνονται.

Ἀλλ' εἶκε, θυμῷ * κ' μεθάσασιν δίδου.
" Γνώμη γὰρ εἴτις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρα
" Πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ
" Φύναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέω·
" Εἰ δ' ἔν, (φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν)
" Καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μανθάνειν."
ΧΟΡ. Ἄναξ, σέ τ' εἰκὸς, εἴ τι καίριον λέγει,
Μαθεῖν, σέ τ' αὖ τόδ'· εὖ γὰρ εἰρῆσθαι δοκᾷ.
ΚΡΕ. Οἱ τηλικοίδε κ' διδαξόμεσθα δὴ
Φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;
ΑΙΜ. Μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
Οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν.
ΚΡΕ. Ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν;
ΑΙΜ. Οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς.
ΚΡΕ. Οὐχ ἥδε μὲν γὰρ † τῆδ' ἐπείληπται ‡ νόσῳ;
ΑΙΜ. Οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς.
ΚΡΕ. Πόλις γὰρ ἡμῖν, ἃ 'ν με χρὴ τάσσειν, ἐρεῖ:
ΑΙΜ. Ὁρᾷς τόδ' ὡς εἰρηκας ὡς ἄγαν νέος;

* Turn. in marg. θυμᾷ. † Ald. Οὐχ ἥδε γὰρ.
‡ Ald. τοιᾶδ' ἐπείληπται.

732. Πρεσβεύειν] ὑπερέχειν. ἐγὼ (φησὶ) τοῦτο οἶμαι ὑπερέχειν τὸ τὸν ἄνθρωπον φῦναι πάντα ἐπιστάμενον· Ἡσίοδος·

" Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα
" νοήσει."

Ib. Πρεσβεύειν πολὺ] τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ἡσιόδου παρῴδηται, λέγοντος·

" Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα
" νοήσει."

καὶ τὰ ἑξῆς.

734. Εἰ δ' ἕν· (φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν)] εἰ δέ τις ἀνόητος εὑρεθῇ.

735. Καὶ τῶν λεγόντων εὖ] μὴ λάβῃς εἰς τὸ λεγόντων, ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μανθάνειν ἐστὶν ἡ γενικὴ· ὥσπερ γάρ φαμεν, ἥδε τῶν καλῶν μάθησις, οὕτω καὶ τοῦτο· ὁ γὰρ λέγων τὶ χρηστὸν, ὅτος τὸ μανθάνειν οἶδεν γαθὸν καὶ αἴτιος τοῖς ἄλλοις τούτου καθίσταται.

740. Μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον] μηδὲν διδάσκε ὃ μὴ δίκαιόν ἐστι σοι μανθάνειν. ἢ, μηδὲν ἔστω τὸ μὴ δίκαιον.

742. Τοὺς ἀκοσμοῦντας] ἀπειθοῦντας, καὶ ἀκόσμως διαπραττομένους.

745. Οὔ φησι Θήβης τῆσδε] οὐκ ἐγὼ ταῦτα λέγω, ἀλλὰ πάντες οἱ τὴν πόλιν οἰκοῦντες. χαριέντως δὲ τὴν δίαιταν προσάπτει τῇ πόλει, τὸ μὴ δοκεῖν βούλεσθαι ἀναιρέπειν τὰ τῷ πατρὶ βεβουλευμένα.

746. Πόλις γὰρ ἡμῖν ἃ 'ν με χρὴ] ἃ ἂν με χρὴ προσάσσειν τῇ πόλει, ἐκείνη μοι ἔχει κελεύειν;

747. Ὁρᾷς τόδ' ὡς εἰρηκας] τὸ χ, ὅτι αἰσχρῶς προσηνέχθη τῷ πατρί.

749. Ἀνδρὶ

ΚΡΕ. Ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοι χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;
ΑΙΜ. Πόλις γὰρ ἐκ ἑσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.
ΚΡΕ. Οὐ τῷ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;
ΑΙΜ. Καλῶς· ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
ΚΡΕ. Ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ ξυμμαχεῖ.
ΑΙΜ. Εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ ἕν προκήδομαι.
ΚΡΕ. Ὦ παλκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν παλρί.
ΑΙΜ. Οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐκαμαρτάνονθ' ὁρῶ.
ΚΡΕ. Ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
ΑΙΜ. Οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν παλῶν.
ΚΡΕ. Ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕστερον.
ΑΙΜ. Οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ.
ΚΡΕ. Ὁ γοῦν λόγος σοὶ πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε;
ΑΙΜ. Καὶ σοῦ τε κἀμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.
ΚΡΕ. Ταύτην ποτ' ἐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.
ΑΙΜ. Ἥδ' ἦν θανεῖται, καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινα.
ΚΡΕ. Ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχῃ θρασύς;
ΑΙΜ. Τίς δ' ἔς' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;
ΚΡΕ. Κλαίων φρενώσεις, ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός.
ΑΙΜ. Εἰ μὴ παλὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' ἐκ εὖ φρονεῖν.
ΚΡΕ. Γυναικὸς ὢν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.

749. Ἀνδρὸς ἐσθ' ἑνὸς] δεῖ γὰρ τὴν τῶν πολλῶν γνώμην πράττειν τὸν ἄρχοντα, καὶ τὰς πολλὰς τὴν αὐτῶν.

753. Εἴπερ γυνὴ σὺ] λείπει τυγχάνεις. πάλιν δὲ τὸ χ, διὰ τὸ αὐχηρόν.

754. Διὰ δίκης ἰὼν] δικασάμενος, δικαιολογούμενος, παῤῥησιαζόμενος.

757. Θεῶν παλῶν] ἤγουν, παραβαίνων. δεῖ γὰρ τὴν ἀρχὴν ἔννομον εἶναι, καὶ μὴ καλὰ θεῶν φέρεσθαι.

758. Καὶ γυναικὸς ὕστερον] ἀντὶ τοῦ, ἡττηθὲν ὑπὸ γυναικός.

760. Ὁ γοῦν λόγος σοὶ] ἰσέον ὅτι τὸ γοῦν ἐπαῖθα δύναμιν ἔχει τοῦ γάρ. καὶ εὖγοις ἂν παυλαχῆ τῶν λοιποιῶν. εὕρηται δὲ καὶ τὸ γὲ μόνον, ἀντὶ τοῦ, γάρ, ὡς ἔχει καὶ τὸ παρὰ Λιβανίῳ·

" Τοῖς μέν γε κάλλος ἐκ ἔπεσιν."

764. Ἐπεξέρχῃ θρασὺς] εἰπόντος τοῦ Αἵμονος δι' ἑαυτὸν, καὶ θανοῦσα ὀλεῖ τινὰ, Κρέων δι' ἑαυτὸν τοῦτ' ἐνόησε. δέον δ' εἰπεῖν θρασίως, θρασὺς εἶπε πρὸς τὸ ἐξέρχῃ.

765. Τίς δ' ἔς' ἀπειλὴ] ποίαν ὠφέλειαν ἔχει ἀπειλὴ πρὸς μαργὸν ἄνθρωπον λελεμένη;

768. Μὴ κώτιλλέ με] ἤγουν, μὴ ἀπάτα με, ὦ ἀνδράποδον, λέγων ὑπὲρ αὐτῆς ἐμοὶ δυσχεραίνειν τὴν πόλιν.

ΑΙΜ. Βούλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
ΚΡΕ. Ἀληθές· ἀλλ' ἔ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι
Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ.
Ἄγε δὴ τὸ μῖσος, ὡς καθ' ὁμαλ' αὐτίκα
Παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.
ΑΙΜ. Οὐ δῆτ' ἐμοιγε· τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ.
Οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' ἐδαμᾶ
Τὸμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν.
Ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.
ΧΟΡ. Ἀνὴρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
Νοῦς δ' ἐσὶ τηλικοῦτος ἀλγήσας, βαρύς.
ΚΡΕ. Δράτω· φρονείτω μεῖζον, ἢ καθ' ἄνδρ' ἰών.
Τάδ' ἓν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου *.
ΧΟΡ. Ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ καλακλεῖναι νοεῖς;
ΚΡΕ. Οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ ἓν λέγεις.
ΧΟΡ. Μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύῃ κλανεῖν;
ΚΡΕ. Ἄγων ἔρημος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν σίβος,

* Turn. in marg. μόρων.

772. Ὡς καθ' ὁμαλ' αὐτίκα] τὸ καθ' ὁμαλὰ καὶ τὸ παρασία ἐκ παραλλήλου.

777. Ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μίνῃς ξυνὰν] γράφεται καὶ μαίνῃ. Ὡς μαίνῃ (φησὶ) παρὰ τοῖς φίλοις τοῖς θέλουσιν ὑπομεῖναι τὴν σὴν μανίαν.

Ib. Μαίνῃ ξυνὰν] ὅτι τὸ μαίνῃ συνλάσσων λέγε, ὡς καὶ ἵνα μαίνῃ καὶ ὀργίζῃ τοῖς θέλουσι τῶν φίλων. ἐγὼ δὲ οὐχὶ συμφέρειν πείσομαι.

779. Νοῦς δ' ἐσὶ τηλικοῦτος] ἤτοι ὁ τῶν νέων, ἢ ὁ φρόνιμος. ὁ δὲ νοῦς ὁ τηλικοῦτος, (φησὶ) βαρύτατός ἐσιν ἀλγήσας.

Ib. Ἀλγήσας, βαρὺς] τὸ ἐσὶ πρὸς τὸ βαρὺς συναπλέον, ὅτως· ὁ τηλικοῦτος δὲ καὶ ὁ νέος νοῦς, ὁποῖος τοῦ Αἵμονος, ἀλγήσας καὶ λυπηθεὶς βαρύς ἐσιν.

782. Ἄμφω γὰρ αὐτὰ] τὰς κόρας. δυϊκὴν γάρ ἐσι.

784. Μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε] ἀντὶ τοῦ, αὐτήν.

785. Ἄγων ἔρημος] Ἔθος ἦν παλαιὸν, βουλομένους καθειρχθῆναί τινα, ἀφοσιοῦσθαι καὶ βραχὺ τιθέναι τροφῆς. καὶ γὰρ ὑπενόουν καθάρσιον τὸ τοιοῦτον εἶναι. τοῦτο δ' ἐποίουν ἵνα μὴ δοκῶσι λιμῷ ἀναιρεῖν. τοῦτο γὰρ ἀσεβές. σύνλασσε δ' ὅτω, κρύψω αὐτὴν ζῶσαν ἐν καλῷ σπηλαίῳ καὶ ὀρύγματι πέτρωδει. ἤγουν, σήτραν ὀρύξας ταύτην καλαφύσω, ἄγων καὶ φέρων ἔνθα ἂν ᾖ καὶ ὑπάρχῃ ἐδὸς ἔρημος βροτῶν, ἤγουν, ἔνθα ὐ διαιρίσουσιν ἄνθρωποι· τροθεὶς καὶ ἔμπροσθεν αὐτῆς θεὶς τσοῦτον μόνον τροφῆς, ὡς καὶ καθὰ ἄγος καὶ μίασμα, ἤγουν, ὡς μισηθῇ ἡμφοτέρων αὐτῇ τροφὴν δοὺς, ὅπως καὶ ἵν' ἐκφύγῃ ἡ πόλις πως καὶ καθά τινα τρόπον τὸ μίασμα καὶ τὴν ἁμαρτίαν καὶ παρὰ πάντων μέμψιν, ὡς λιμοκτονήσασα αὐτὴν ἀπώλεσε.

787. Φερέτω;

Κρύψω πελρώδει ζῶσαν ἐν καλώρυχι,
Φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθεὶς,
Ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγοι πόλις.
Κἀκεῖ τὸν Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
Αἰτυμένη πᾳ, τεύξεται, τὸ μὴ θανεῖν·
Ἢ γνώσεται γᾶν ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι
Πόνος περισσὸς ἐξι τὰν ἅιδᾳ σέβειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ἔρως, ἀνίκαλε μάχαν,
Ἔρως, ὃς ἐν κλήμασι πίπλεις,
Ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
Νεάνιδος ἐννυχεύεις·
Φοιλᾶς δ' ὑπερπόντιος, ἔν
Τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
Καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
Φύξιμος ἁδεὶς,
Οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀν-
θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμηνεν.

787. Φορβῆς τοσοῦτον] ἔθος παλαιὸν, ὥστε τὸν βουλόμενον καθιερῆνάι τινὰ, ἀφοσιώσθαι βρασὺ τιθύμα τροφῆς· καὶ ὑπενόων κάθαρσιν τὸ τοιοῦτο, ἵνα μὴ δοκῶσι λιμῷ ἀναιρεῖν· τοῦτο γὰρ ἀσεβές.

789. Ὃν μόνον σέβει θεῶν] διὰ τὸ προκεῖσθαι τῆς ἰδίας σωτηρίας τὸν φόβον τὸν κατειχόμενον δίκην.

790. Τὸ μὴ θανεῖν] τοῦτο πρὸς τὸ αἰτυμένη συναπτέον, καὶ ὁ πρὸς τὸ τεύξεται, ὅτως, κἀκεῖ τὸν ἅιδην ὃν μόνον σέβει θεῶν, αἰτυμένη καὶ ζητοῦσα τὸ μὴ θανεῖν, ἴσως τεύξεται τούτου.

791, 792. Ὅτι πόνος περισσὸς ἐξι] πλῆρης ὀργῆς καὶ ἀθυμίας ὁ λόγος, ὅτι καὶ εἰς θεὸὺς ὑβρισόπεται.

793. Ἔρως, ἀνίκαλε μάχαν] λείπει ἡ Καλά. διὰ τὸν Αἵμονα τοῦ ἔρωτος μεμνῆται. πάλαι γὰρ αἱμονόει τῷ παιδὶ, τῶν δὲ σχεδὸν πολέμιος γέγονε διὰ τὴν Ἀντιγόνην. Τὸ δὲ ἱερᾶν πλοῦσιος, ἔχει καὶ ἡ παροιμία, Ἐν πλεσμοῦ τοι κύπρις, ἐν πενιᾶσι δ' ὄ.

794. Ὃς ἐν κλήμασι πίπλεις] ἐπεὶ καὶ κλήματα ἱερᾶσι πολλοί.

796. Ἐννυχεύεις] διαλέγεις.

797. Φοιλᾶς δ' ὑπερπόντιος] διότι καὶ τὰ θαλάσσια ζᾶα ἱερᾶ. ἢ ὅτι καὶ τὰ πέρᾳ θεραπεύει ὁ ἔρως, καὶ διὰ θαλάσσης ἅπασι καὶ παντὶ χῷ, ὥστε τῷ ἔρωτος ἐπίλυχεῖν. ἢ ὅτι πολλοὶ τῶν ἐν πόλῃ ἱερᾶσιν.

798. Ἀγρονόμοις αὐλαῖς] ταῖς ἐπαύλεσιν.

802. Ὁ δ' ἔχων] τὸν ἔρωτα δηλονότι.

Ib. Ὁ δ' ἔχων, μέμηνεν] ἤγουν, τῷ καθεστηκότος ἐξίστασθαι καὶ καθέχειν ἑαυτὸν ὁ δύνασται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
Φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ·
Σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
Ξύναιμον ἔχεις παράζας·
Νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων
Ἵμερος εὐλέκτρᾳ
Νύμφας, τῶν μεγάλων
Πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
Θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμ-
παίζει θεὸς Ἀφροδίτα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐλὸς θεσμῶν
Ἔξω φέρομαι τάδ' ὁρῶν, ἴσχειν
Δ' ἐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
Τὸν παῖκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον

803. Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους] σὺ καὶ δικαίους διαφθείρεις, ὥστε τὰς φρένας αὐτῶν ἀδίκους γίγνεσθαι, ὡς Ἡρακλῆς ἐνεχόμενος τῷ ἔρωτι τῆς Ἰόλης, τὰ ἐν Οἰχαλίᾳ ἔπραξεν, ἀφορμὴν τῷ πολέμῳ μὴ ἔχων ἢ τὸν ἔρωτα μόνον.

Ib. Σὺ καὶ δικαίων] οἱ γὰρ σώφρονες καὶ δίκαιοι, οἱ μὲν ὑπὸ κάλλους γυναικῶν, οἱ δὲ ὑπὸ κλημάτων ἐπιθυμίας τὴν ἑαυτῶν φύσιν ἠνέγκαντο.

806. Ξύναιμον ἔχεις] ξυγγενές. ὅτι υἱῷ πρὸς πατέρα γέγονε μάχη καὶ διαφορά.

807. Νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων] ὅτι ὁρῶν τὴν παῖδα ὁ Αἵμων σπεύδουσαν καὶ πάντα πράττουσαν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ, ἥττων αὐτῆς γέγονε. νικᾷ οὖν, φησὶν, ὁ ἔρως τῆς νύμφης, ὃς ἐστι πάρεδρος τῶν μεγάλων θεσμῶν ἐν ἀρχαῖς. τοῦτο δὲ εἶπεν ὅτι θαυμαστή τις ἐστὶν ἡ τοῦ ἱμέρου ἀρχὴ, καὶ ὥσπερ νομισθεῖσα ἄνωθεν. διὸ καὶ πάρεδρον αὐτὴν φησι τῶν θεσμῶν.

810. Πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς] τινὲς πάρεδρος Δωρικῶς ἐναπώσκησι καὶ ἔλλειψιν τοῦ ν, ἵν' ᾖ, παρέδρους. λέγει δὲ τὸν Κρέοντα· νικᾷ δὲ ὁ φανερὸς ἵμερος τῶν βλεφάρων τῆς εὐλέκτρου νύμφης τὸν Κρέοντα, τὸν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν μεγάλων θεσμῶν.

Ib. Πάρεδρος] πάρεδρον λέγει τὸν ἔρωτα τῶν μεγάλων ἐν ἀρχαῖς νόμων, ὡς καλακαλεῖσθαι ἀνθρώπων, καθάπερ καὶ τὰ μεγάλα παρὰ τῶν θεῶν νόμιμα.

811. Ἄμαχος] πρὸς τὸ νικᾷ ἐστὶν ἡ κατασκευὴ, ἤτοι· ἡ ἄμαχος γὰρ θεὸς Ἀφροδίτη ἐμπαίζει. τοῦτ' ἔστιν, ἡ τῷ γάμῳ τῆς Ἀντιγόνης ἐζυγώσις οὕτω διακεῖσθαι παρασκευάζει τὸν Αἵμονα.

813, 814. Νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐλὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι] οἷον, δυνάμει παρακώμεν τῷ ἀρχοῦλος, δακρύοντες τὴν Ἀντιγόνην ἣν αὐτὸς καταδίκασε.

816. Παῖκοίταν] εἰ μὲν τὸ παῖκοίταν τὸν ἄλλην νοήσεις, ἀντὶ τοῦ, φάγκοινον εἴποις· εἰ δὲ τὸν τάφον τῆς Ἀντιγόνης, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὃν ἀποκοιλασθησέται.

817. Τὸν

Τήνδ' Ἀνιγόνην ἀνύτυσαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΝΤ. Ὁρᾶτέ μ', ὦ γᾶς πατρίας πολῖται,
Τὰν νεάταν ὁδὸν
Στείχυσαν, νέαλον δὲ φέγγος
Λεύσσυσαν ἀελίυ,
Κἄπ' αὖθις· ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας
Ἀΐδας ζῶσαν ἄγει
Τὰν Ἀχέρονλος
Ἀκλὰν, ἄθ' ὑμεναίων
Ἔγκληρον, ὔτ' ἐπινυμφίδιός
Πω μέ τις ὕμνος ὕμνησεν,
Ἀλλ' Ἀχέρονλι νυμφεύσω.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Οὐκᾶν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχυ-
σ' ἐς τόδ' ἀπέρχῃ κεῦθος νεκύων.
Οὔτε φθινάσι πληγεῖσα νόσοις,
Οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχῦ-
σ'· ἀλλ' αὐτόνομος ζῶσα μόνη δὴ
Θναλῶν Ἀΐδαν καλαβήσῃ.

817. Τήνδ' Ἀνιγόνην ἀνύτυσαν] ἀνοίγυσαν. ἢ τρέχυσαν, καὶ πορευομένην.

818. Γᾶς πατρίας] πατρίας γράφε, μὴ πατρώας, ὁ γὰρ ἀρμόζει τῷ μέλρῳ ὕτως.

826. Ἔγκληρον] μέτοχον.

Ib. Ἐπινυμφίδιός] ὁ πρέπων εἰς τὰς νυμφίους ᾄδεσθαι.

829. Κλεινὴ] ἐπὶ ἀδίκως καὶ παρὰ καιρὸν θνήσκειν.

830. Κεῦθος] ὄρυγμα, ἔνθα κρυβεῖσα εἰς ᾅδην ἀφίξῃ. ξένην λέγει τὴν Νιόβην, ἢ ἀντὶ τῆ φίλην, ὡς Θυγατέρα τῆ Ταντάλυ. ἢ διὰ τὸ μὴ Ἑλληνίδα εἶναι. βάρβαροι γὰρ οἱ Φρύγες. ἢ διὰ τὸ δυσυχῆ εἶναι καθάπερ αὐτὴ, φίλην ἑαυτῆς λέγει.

832. Οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα] ὁ διὰ ξιφῶν τὸν μισθὸν τῆ πλημμελήματος λαχοῦσα καὶ τὴν τιμωρίαν, ἀλλὰ μεθ' ἐλευθερίας τεθνήξῃ, ἰδίῳ καὶ καινῷ νόμῳ περὶ τὸ τέλος χρησαμένη. οἷον, ὅτε νοσήσασα, ὅτε ἀναιρεθεῖσα ἐξελεύσει τῆ βίυ.

834. Θναλῶν Ἀΐδαν] ἤτοι πρὸς τὸν τόπον τῆ Θανάτυ· ἢ πρὸς τὴν προαίρεσιν τῆ ἐπιχειρήματος· ἢ ἀντὶ τῆ, ἰδίοις αὐτῆς νόμοις χρησαμένη.

835. Ἦκυσα

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΝΤ. Ἤκουσα δὴ λυγρολάταν ὀλέσθαι
Τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλᾳ, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·
Τὰν, κισσὸς ὡς ἀτενὴς,
Πέτραία βλάσα δάμασεν· καί νιν
Ὄμβρῳ τακομέναν,
Ὡς φάτις ἀνδρῶν,
Χιών τ' ἐδαμᾶ λείπει.
Τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις *
Δειράδας· ᾇ με δαίμων ὁ-
μοιοτάταν καλευνάζει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογενής·
Ἡμεῖς δὲ, βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.
Καίτοι γε φθιμένην, μέγ' ἀκοῦσαι

* Aldus, παγκλαύτοις.

835. Ἤκουσα δὴ λυγροτάταν] ἀντὶ τοῦ, λυγροτάτης. ἢ τὴν λυγρὰν ὑπομείναταν. ἢ λυγρὴν, καθὸ τὴν Λητὼ ὑβρίσαι τετόλμηκε. τοῦτο δὲ ἔλαβε πρὸς τὸ ὅμοιον τῷ θανάτῳ, ὅτι ὑδὲ ἡ Νιόβη ὑπό τινος ἀνηρέθη.

836. Τὰν φρυγίαν ξέναν] τὴν Νιόβην.

837. Σιπύλῳ πρὸς] Σίπυλον ὄρος ἐν Ἀσίᾳ, ὅπερ οἱ μὲν περὶ τὴν Σμύρναν εἶναί φασιν· οἱ δὲ ἀνωτέρω, ὃ νῦν Καζηνὰς ὀνομάζεται, ἔνθα φασὶ τὴν Νιόβην κλαίουσαν τοὺς παῖδας, ὑπὸ Διὸς λελιθῶσθαι καὶοικίσεσθαι αὐτήν.

838. Τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς] ὁ μὴ εὐθὺς τεθραμμένος, ἀλλ' εἰλίσσων. πολὺς καὶ ἐπιμήκης. ἢ ὁ μὴ ἀναπεύκων εἰς ὕψος, ἀλλ' αὐτῷ περιειλούμενος, καὶ ἀχὶ ὑψηλός. ὁ δὲ τῶν ἦν ἐδάμασεν ἡ πέτρας βλάστησις, ὡς κισσὸς περιβαλοῦσα αὐτήν. περιέφυσεν αὐτῇ φησὶ) τῇ πέτρᾳ ὡς κισσὸς δένδρον.

839. Πέτραία βλάσα δάμασεν] ὅτι περικεκάλυπτο παγλαχῇ τῇ πέτρᾳ.

840. Ὄμβρῳ τακομέναν] ἤγουν, αὐτὴν τὴν Νιόβην τακομένην καὶ δαμαζομένην ἐν ὄμβρῳ, ὥσπερ ὑπάρχει ἡ τῶν ἀνθράκων φήμη, ὑδαμᾶς λείπει ὄμβρος καὶ χιών. τοῦτ' ἔστι, λιθωθεῖσα, ὄμβρῳ, καὶ χιόνι χειμάζεται.

846. Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογενής] παραμυθούμενος αὐτὴν, θεόν φησι τὴν Νιόβην. ἦγουν, καθιερεῖν σε χρὴ ὡς καὶ ἡ Νιόβη ἐκαρτέρησε, καίτοι θειοτέρου γένους τυγχάνουσα. Ταντάλου γὰρ ἦν τοῦ Διός.

Ib. Θεογενὴς] Τάνταλος γὰρ ὁ ταύτης πατὴρ, ἐκ Διός.

848. Καίτοι φθιμένην] καὶ γὰρ φθιμένην φαντὶ μακαριστὸν ἂν εἶη τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖν τοῖς ἰσοθέοις. οἷον, μακάριος ἂν εἴη ὅστις τοῖς ἰσοθέοις ὁμοίως ἐτελεύτησεν.

851. Οἶμαι

Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν
Ζῶσαν καὶ ἔπειλα θανεῖσαν.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΑΝΤ. Οἴμοι, γελῶμαι· τί με πρὸς
Θεῶν παλρῴων
Οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις,
Ἀλλ' ἐπίφαυλον;
Ὦ πόλις, ὦ πόλεως
Πολυκλήμονες ἄνδρες·
Ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι,
Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος· ἔμπας
Ξυμμάρλυρας ὔμμ' ἐπικλῶμαι,
Οἷα φίλων ἄκλαυλος, οἷος * νόμοις
Πρὸς ἔρμα τυμβόχωσον ἔρ-
χομαι τάφου πολαινίου.
Ἰὼ δύσανος,
Οὔτ' ἐν βρολοῖς † ὔτ' ἐν νεκροῖσι
Μέτοικος, ὀ ζῶσιν, ὀ θανοῦσι.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχαλον θράσος,

* Ald. οἵσισιν.

† Ald. βρολοῖσιν.

851. Οἴμοι, γελῶμαι] ὑφ' ὑμῶν γελῶμαι τὰ θεοῖς ἴσον με λέγετε.

859. Υ̓́μμ' ἐπικλῶμαι] γράφεται ἐπικοῶμαι.

860. Οἷα φίλων ἄκλαυλος] οἷον μὴ οἰκείωμένη παρὰ τῶν φίλων ἀπόλλυμαι.

Ib. Οἷα φίλων] ἐποία ἄκλαυλος τῶν φίλων, ἤγουν, μὴ θρήνῳ ὑπὸ τῶν φίλων ἀξιωθεῖσα, ἐν οἷσις καὶ ὁποίοις νόμοις (ὁ γὰρ νενομοθέτηλαι ὑπ' αὐτοῦ καλορύττειν) ἔρχομαι πρὸς ἔρμα τυμβόχωσον τάφου πολαινίου καὶ προσφάτου, ἤγουν, πρὸς τὸν ὑπὸ γῆν καλωρυγμένον τάφον, μέτοικος, ὔτ' ἐν βρολοῖς ζῶσιν, ὔτ' ἐν νεκροῖς θανοῦσι. τοῦτ' ἐστιν, ὅτε πρὸς ζῶλας μείλικιζομένη, διὰ τὸ ὥσπερ νεκρὸς καλορύττεσθαι, καὶ αὐτίκα τεθνήξεσθαι, ὅτε πρὸς νεκρὰς, διὰ τὸ ζῶσα καὶ θανοῦσα καλορύττεσθαι. τὸ δὲ Ἰὼ δύσνος, διὰ μέσου.

862. Τάφου πολαινίου] ἐστι μὲν προσφάτου. θέλει δὲ εἰπεῖν καινοῦ καὶ παρεξελαλμένου.

864. Οὔτ' ἐν βρολοῖσιν] ὅτε ἐν ζῶσι, διὰ τὸ εἶναι ἐν εἰρκτῇ· ὅτε ἐν θανοῦσι, διὰ τὸ ὅτι ἀναπνεῖν.

865. Οὐ ζῶσιν, ὀ θανοῦσιν] λείπει σύνοικος.

866. Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχαλον θράσος] προβᾶσα ἐπὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης ἔσχαλον βάθρον μετὰ

Ὑψηλὸν ἐς δίκας βάθρον
Προσέπαισας, ὦ τέκνον, πολύ·
Πατρῷον ἐκλίνεις τίν' ἆθλον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΑΝΤ. Ἔψαυσας ἀλγεινολάτας
Ἐμοὶ μερίμνας,
Πατρὸς τριπόλισον οἶκον *,
Τῦ τε πρόπαλος
Ἀμελέρᾳ πότμᾳ
Κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
Ἰὼ μάτρῳαι λέκτρων
Ἄται, κοιμήματ' αὐτογέννητα †
Ἀμῷ πατρὶ δυσμόρᾳ ματρὸς,
Οἷον ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων ἔφυν.
Πρὸς ὕς ἀραῖος ἄγαμος ἆ-
δ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.

* Turn. in marg. οἶκον. † Turn. αὐτογέννητα.

τὰ Θράσυς. βυλεμένη τε ὅσιόν τι δρᾶν περὶ τὸν ἀδελφὸν, τὰ ἀναίσια πέποιθας. ἔπεσες γὰρ εἰς τὸ κενοσάφιον. τὸ δὲ ἐξῆς, προσβᾶσα ὑψηλὸν εἰς δίκας βάθρον, ἔπεσες ἐπ' ἔσχατον Θράσυς ἐν τῷ παρακῦσαι τῶν τῦ ἄρχοντος προσταγμάτων.

869. Πατρῷον δ' ἐκλίνεις] ἢ τὰ ἡμαρτημένα τῷ Οἰδίποδι, ἢ ὑπὲρ τῆς καλάρας τῦ Οἰδίποδος ταῦτα φάσχεις. αὐτὴ γὰρ τὰ δίκαια προείθω ποιεῖν.

872. Τριπόλισον οἶκον] γράφεται οἶκον. πολλάκις ἀναπεπολημένον. ἢ διάσημον, καὶ πανταχῦ ἀκυόμενον, καὶ πολύμενον. ἢ τὸν πολλάκις ἐπελθόντα τῷ ἐμῷ οἴκῳ καὶ γένει. λείπει δὲ τὸ εἰπῦσα.

873, 874. Τῦ τε πρόπαλος ἀμελέρᾳ πότμᾳ] καὶ τῆς προλέρας ἐμῶν δυτυχίας.

874. Ἀμελέρᾳ πότμᾳ] δέον εἰπεῖν, ἐμοῖς τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις, ἠμελέρᾳ εἶπε πρὸς τὸ πότμον. ἢ ὕτως, ἔψαυσας τῦ πρόπαλος καὶ ὅλα πότμα, τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις τῆς ἠμελέρους, ἤγουν, τῦ συγγενικῦ.

875. Λαβδακίδαισιν] ἀντὶ τῦ, Λαβδακιδῶν.

877. Κοιμήματ' αὐτογέννητα] καὶ συνεσίαι τῦ πατρὸς αὐτογενεῖς. ἢ συγγενικαὶ, ἢ ὅτι ταύτῃ συνεκοιμήθη ἐξ ἧς γέγονε. τὸ δὲ ἐξῆς, κοιμήματα αὐτογέννητα. κοιμήματα δυσμόρου μητρὸς, ἐμῷ πατρὶ αὐτογέννητα. ὅτι ὁ αὐτὸς πατὴρ ἅμα καὶ πατὴς ἦν.

879. Οἷον ἐγώ ποθ' | λείπει γονέων.

880. Ἀραῖος] ἐπικαλάρατος διὰ τὰ ἐκείνου ἁμαρτήματα.

881. Ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι] πρὸς τὰς γονεῖς δηλονότι.

882. Δυσπότμων

Ἰὼ δυσπότμων
Κασίγνηȣ γάμων κυρήσας,
Θανὼν ἔτ' ὄσαν καȣήναρές με.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις· 885
Κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
Παραβαȣὸν ὐδαμῇ πέλει.
Σὲ δ' αὐτόγνωȣος ὤλεσ' ὀργά.

ΣΥΣΤΗΜΑ.

ΑΝΤ. Ἄκλαυȣος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
Ταλαίφρων ἄγομαι 890
Τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν· ὐκέτι
Μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
Θέμις ὁρᾶν ταλαίνᾳ.
Τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυȣν
Οὐδεὶς φίλων ȣενάζει. 895

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ. Ἦρ' ἴȣ', ἀοιδὰς καὶ γόȣς πρὸ τȣ̃ θανεῖν
Ὡς ὐδ' ἂν εἷς παύσαι' ἄν, εἰ χρεῖ' ἦ, λέγειν;

882, 883. Δυσπότμων κασίγνηȣ γάμων κυρήσας] διὰ τὴν πρὸς Ἄδραστον ἐπιȣαμίαν, ἥτις αἰτία τȣ̃ πολέμȣ καθίστη.

885. Σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις] οἱ τȣ̃ Χοροῦ τὸ μὲν ἔρȣον τῆς παιδὸς ἐπαινȣ̃σιν, ὐ μὴν δὲ θαῤῥȣ̃σιν ὡς καὶ τὴν γνώμην τȣ̃ βασιλέως διελέγχειν ὡς μοχθηράν. φησὶν ȣ̃ν ὅτι πέπραχλαι μὲν δι' εὐσέβειαν τὸ ὑπὸ ταύτης· ᾧ δὲ ἡ βασιλεία μέλει, τότῳ ὐκ ἔστι παραβαῖνειν ἡ ἀρχὴ, ὃ ἐστι, τὰ προστάγματα. παραβαίνȣσι δὲ ὅσοι ἀρχόντων καθαφρονȣ̃σιν.

894. Πότμων ἀδάκρυȣν] τὸ ἀδάκρυȣν σαφνισμός ἐστι τȣ̃, ὐδεὶς ȣενάζει. τὸ γὰρ παρ' ὐδενὸς ȣεναζόμενον, ἀδάκρυτόν ἐστιν.

896. Ἦρ' ἴȣ' ἀοιδὰς καὶ γόȣς] πρὸς τὴν ὑπηκόȣς τȣ̃το φησὶν ὁ Κρέων, ὁριζόμενος ὅτι μὴ θάπτȣν αὐτὴν ἀπήγαγον πρὸς εἰρκλήν. ὁ δὲ λόγος· ἆρα ἴστε, εἰ χρεῖ' ἦ λέγειν ἀοιδὰς καὶ γόȣς πρὸ τȣ̃ θανεῖν, ὐδέποτέ τις παύσαιτο; δεῖ ȣ̃ν ἐκ βίας ἕλκειν αὐτήν.

Ib. Ἦρ' ἴȣ' ἀοιδὰς] ἆρα ἴστε καὶ γινώσκετε ὡς καὶ ὅτι ὐδεὶς ἂν παύσαιτο, εἰ χρεῖα εἴη, ἤγȣν, χρήσιμα αὐτῷ λέγειν πρὸ τȣ̃ θανεῖν ἀοιδὰς καὶ γόȣς; τȣ̃το δὲ λέγει ὁριζόμενος τοῖς ἄγȣσιν Ἀντιγόνην, ὅτι εἶασαν αὐτὴν τοιαȣ̃τα περὶ αὐτῆς διεξέρχεσθαι, καὶ ὐ ταχέως ἤγαγον πρὸς ὅπερ καθεδικάσθη ὄρȣμα.

Οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ καθηρεφεῖ
Τύμβῳ περιπλύξαντες, ὡς εἴρηκ' ἐγὼ,
Μόνην ἀφῆτ' * ἔρημον, εἴτε χρὴ θανεῖν,
Εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύει † σέγῃ;
Ἡμεῖς γὰρ ἀγνοὶ τὸ πρὶ τήνδε τὴν κόρην·
Μοιρικίας δ' ἔν τῆς ἄνω χερήσεται.

ΑΝΤ. Ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς
Οἴκησις ἀειφρουρος ‡, οἵ πορεύομαι
Πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
Πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων,
Ὧν λοισθία γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
Κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
Ἐλθοῦσα μέντοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω
Φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ, προσφιλὴς δέ σοι,
Μῆτερ, φίλη δέ σοι, κασίγνητον κάρα.
Ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
Ἔλουσα κἀκόσμησα, κἀπιτυμβίους
Χοὰς ἔδωκα· νῦν δὲ, Πολύνεικες, τὸ σὸν

Turn. in marg. Ald. ἀφῆτ'. † Ald. τυμβεύει.
‡ Ald. Turn. ἀειφρουρος.

900. Εἴτε χρὴ θανεῖν] εἰ χρήζει καὶ θέλει θανεῖν. μειζιάζειν δὲ προσποιεῖται τῇ κολάσει, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Ἡμεῖς γὰρ ἀγνοὶ τὸ πρὶ τήνδε τὴν κόρην.

902. Ἡμεῖς γὰρ ἀγνοὶ] (τυλέσιν ἀκοινώνητοι) τῷ φόνῳ τούτου, φησὶ διὰ τὸ μὴ χρεσὶν αὐτὴν ἀνηρηκέναι. Ἄλλως· τὸ καλὰ ταύτην τὴν κόρην ἀγνοὶ ἡμεῖς ἐσμὲν, καὶ ἐδὲν ἐναγὲς ἐσηράξαμεν.

903. Τῆς ἄνω χερήσεται] ὄγκον, τοῦτο αὐτῇ ἔσται χέρησις καὶ ζημία, τὸ μειοικισθῆναι ἀπὸ τῶν ζώντων εἰς τοὺς θανόντας· δέον δὲ ὕστερον εἰπεῖν, τῆς ἄνω διαίτης χερήσεται, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ κόσμου χέρησις μειοικία ἐστὶ, μειοικίας εἶπεν. εἰ καὶ ἀγνοοῦντές τινες, τὸ μειοικίας, ἀντὶ τοῦ, τῆς μεθ' ἡμᾶς διαιρέσεως λέγουσιν.

905. Οἴκησις ἀειφρουρος] τῷ μὴ πρὸς καιρὸν εἶναι τὴν φρουράν, ἀλλὰ διόλου.

907. Περσέφασσ' ὀλωλότων] Περσέφασσα ἡ Περσεφόνη, ἡ φερουσ' ἅτας καὶ βλάβας, ὡς φησι Πλάτων ἐν Κρατύλῳ. Διπλασιάζεται δὲ ἐνταῦθα τὸ σ, διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην.

908. Κάκιστα δὴ μακρῷ] ἀντὶ τοῦ, πολύ.

910. Ἐν ἐλπίσι τρέφω] εὐσεπίφορος Σοφοκλῆς εἰς τὸ τρέφω, ἀντὶ τοῦ, ἔχω λέγειν. ὁ δὲ νῦν· Ἐλπίζω ἀποθανοῦσα πάντας ἕξειν φίλους.

912. Κασίγνητον κάρα] ὦ Ἐτεόκλεις. ἐξῆς γὰρ τῷ Πολυνείκους μετὰ οἴκτου μνημονεύει.

917. Καίτοι

Δέμας περιςέλλουσα, τοιάδ' ἄρνυμαι.
Καίτοι σ' ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
Οὐ γάρ ποθ' ὅτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
Οὔτ' εἰ πόσις μοι καθανὼν ἐτήκετο,
Βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἀνηρόμην πόνον.
Τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
Πόσις μὲν ἄν μοι καθανόντος, ἄλλος ἦν,
Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον·
Μητρὸς δ' ἐν ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,
Οὐκ ἔς' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτέ.
Τοιῶνδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ
Νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν,
Καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὦ κασίγνητον κάρα.
Καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν ἕτω λαβὼν,
Ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε τοῦ γάμου
Μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς·
Αλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος,
Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι καταςκαφάς.
Ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
Τί χρή με τὴν δύςτηνον εἰς θεοὺς ἔτι

917. Καίτοι σ' ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ] παρὰ τοῖς καλῶς φρονοῦσι δοκῶ σε τετιμηκέναι, ὥςτε τὰς συνηθείας ἀποδέξασθαι τὰ ὑπ' ἐμοῦ εἰς σὲ γενόμενα.

Ib. Τοῖς φρονοῦσιν εὖ] πάντες γὰρ οἱ νουνεχεῖς καὶ τὰ πράγματα, ὡς δεῖ, διακρίνοντες, ἠγάσανθό με τῆς περί σε σπουδῆς. σύναπτε δὲ τὸ εὖ πρὸς τὸ ἐτίμησα.

920. Ανηρόμην πόνον] ἀντὶ τοῦ, ὑπέςην.

921. Τίνος νόμου δὴ ταῦτα] ἀντὶ τοῦ, τίνος νομίσματος καὶ λογισμοῦ.

Ib. Τίνος νόμου] ἤγουν, τίνι νόμῳ χαριζομένη καὶ σέβουσα καὶ ἀποδεχομένη τοῦτον, λέγω ταῦτα;

926. Τοιῶνδε μέντοι] τῷ τοιούτῳ νόμῳ ὃς ἀποδείκνυσι τὸ καλὸν τοὺς ἀδελφοὺς δίκαιον ὑπερέχειν ἁπάντων, τιμήσασά σε, ἔδοξα τῷ Κρέοντι ἁμαρτάνειν, διὰ τὴν ἐνδειξιν τῆς βίας αὐτοῦ.

929. Καὶ νῦν ἄγει με] ἐμφατικώτερον τὸ ἄγει· ὁ γὰρ εἰπὼν ὅτι ἐκέλευσέ με ἀχθῆναι, ἀλλ' αὐτὸς ἄγει.

934. Ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων] ἀπὸ τοῦ Κρέοντος ὅλος παρέζευξεν.

Βλέπειν; τίν' αὐδᾶν * ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
Τὴν δυσσέβειαν εὐσεβῶς' ἐκλησάμην.
Ἀλλ' εἰ μὲν ἔν τάδ' ἐσὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
Παθόντες ἂν ξυγνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
Εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
Πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
Ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδέ γ' ἔχουσι.
ΚΡΕ. Τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσι
Κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυλήτος ὕπερ.
ΑΝΤ. Οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυᾶτω
Τοῦπος ἀφῖκται.
ΚΡΕ. Θαρσεῖν ἐδὲν παραμυθοῦμαι
Μὴ οὐ τάδε ταύτῃ καλακυρῆσθαι.
ΑΝΤ. Ὦ γῆς Θήβης ἄχυ πατρῷον,
Καὶ θεοὶ πατρογενεῖς,
Ἄγομαι δὴ κοὐκέτι μέλλω †.

* Turn. in marg. αὐδᾶν. † Ald. Ἄγομαι δὴ κοὐκέτι μέλλω.

936. Τίν' αὐδᾶν συμμάχων] λείπει καλεῖν.

938. Τάδ' ἐσὶν ἐν θεοῖς καλὰ] εἰ ταῦτα τοῖς θεοῖς ἀρέσκει, παθόντες τὴν τιμωρίαν, γνοίημεν τὴν ἁμαρτίαν.

940. Εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσιν] ἐπὶ τὸν Κρέοντα ἡ ἀναφορά.

941. Ἢ καὶ δρῶσιν ἐνδίκως] ἢ ἐκδίκως, ἤγουν, ἔξω τοῦ δικαίου.

942. Ἔτι τῶν αὐτῶν] ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ κινήματι ἔοικεν ἡ παῖς εἶναι· οἷον, ἐκ ἐνδέδακεν ὀδυρομένη.

Ib. Ἔτι τῶν αὐτῶν] τὸ ἀνέμων πρὸς τὸ ψυχῆς σύναπτε, ἵν' ᾖ, ἔτι αὐτῇ αἱ αὐταὶ κινήσεις τῶν ἀνέμων καὶ τῆς ὑπερφυΐας τῆς ψυχῆς εἰσίν.

945. Κλαύμαθ' ὑπάρξει] ἀντὶ τοῦ, κλαύσονται οἱ ἄγοντες αὐτὴν ἐὰν ἔτι βραδύνωσι.

Ib. Βραδυλήτος ὕπερ] διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐμφερὰδύνειν.

946. Οἴμοι, θανάτου] ἀπειληθέντες ὑπὸ τοῦ Κρέοντος οἱ ὑπήκοοι ἄξουσί με λοιπὸν ἐπὶ θάνατον.

948. Θαρρεῖν ἐδὲν παραμυθοῦμαί] ἐ παραμυθοῦμαί σε θαρρεῖν, ὡς μὴ κεκυρωμένου σοι τοῦ ἀποθανεῖν. τοῦτο δέ φησιν ὡς ἐκ ἐνδιδοὺς, ἵνα μὴ ὑπονοήσῃ ἐκείνη μεῖον πεπεικέναι αὐτὴν δακρύουσα. ἢ ὁ Χορὸς λέγει, ὡς τῷ Κρέοντος μὴ μεταπεισθέντος.

950. Ὦ γῆς Θήβης] λοιπὸν πρὸς βίαν αὐτὴν ἄγουσιν οἱ ὑπήκοοι, τὰ πρῶτα αὐτὴν ἐλεοῦντες καὶ αἰδούμενοι.

953. Οἱ

Λεύσσ∈|ε Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
Τὴν βασιλίδα * μόνην λοιπὴν,
Οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω,
Τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ἔτλα καὶ Δανάας ἐράνιον φῶς
Ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
Αὐλαῖς· κρυπτομένα δ' ἐν
Τυμβήρει θαλάμῳ καλ∈ξεύχθη.
Καίτοι γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ,
Καὶ Ζηνὸς ταμιεύε-
σκε γονὰς χρυσορρύτας·
Ἀλλ' ἀ μοιριδία τις δύνασις, δεινά·
Οὔτ' ἄν νιν ὄμβρος, ἔτ' Ἄρης,
Οὐ πύργος, ἐχ ἁλίκλυποι
Κελαιναὶ ναῦες ἐκφύγοιεν.

* Aldus, βασιλίδα.

953. Οἱ κοιρανίδαι] κοίρανοι· τὸν ἀπὸ τῆ Χορῷ φησίν· εἰώθασι γὰρ ὐ μόνον τὸς βασιλεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸς ἐνδόξους τῶν πολιτῶν ὕτω καλεῖν· ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἠθικῶς ἂν αὐτὸν εἰς συμμαχίαν προκαλημένη. ἢ πρὸς τὸς πάλαι βασιλέας τὸς προγόνους αὐτῆς.

1b. Οἱ κοιρανίδαι] ἦγεν, οἱ πρύχοντες τῶν Θηβαίων. ἢ κοιρανίδας λέγει τὸς προγόνους αὐτῆς.

954. Τὴν βασιλίδα] τὴν βασίλειαν.

956. Σεβίσασα] τιμήσασα.

957. Ἔτλα καὶ Δανάας] εἶπεν, ἡ Δανάη ἔτλη μὴ εἶναι ἐν φωτὶ, ἀλλ' ἐν σκότῳ. ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἐν χαλκῷ οἴκῳ ἐκέκρυπτο.

1b. Ἔτλα καὶ Δανάας] παραμυθούμενος ὁ Χορὸς τὴν Ἀντιγόνην, εἰς παράδειγμα τὴν Δανάην εἰσάγει, ὅτι καὶ ἐκείνην ὁ παῖρ Ἀκρίσιος, διότι ἐν πύργῳ ὖσα ἔγκυος γέγονεν ὑπὸ Διὸς, χρυσοῦ γενομένου καὶ καταῤῥυέντος ἐπὶ ταύτην ἀπὸ τῆ τέγους. ὀργισθεὶς ἐν χαλκῷ κιβωτίῳ μετὰ τῆ παιδὸς ἐνέκλεισεν. ἐς. δὲ τὸ χαλκοδέτοις αὐλαῖς καὶ τὸ τυμβήρει θαλάμῳ, ταὐτό.

959. Κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει] καθεκλείσθη ὑπὸ τὴν κιβωτόν. ἢ, ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀνάγκης ἦλθε καὶ τῆς εἱμαρμένης. ἢ, καθεζεύχθη συνελθοῦσα τῷ Διΐ.

962. Ταμιεύεσκε] ἀντὶ τῦ, ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τῦ Διός. ὅ ἐστιν, ἔγκυος ἦν.

964. Μοιριδία] εἱμαρμένη.

965. Οὔτ' ἄν νιν] αὐτὴν τὴν μοῖραν.

1b. Ὄμβρος, ἔτ' Ἄρης] Ἄρης νῦν ὁ πόλεμος· καὶ γὰρ ὕτος καλὰ μοῖραν ἐγείρεσθαι. βούλεσθαι δὲ εἰπεῖν ὅτι ὕτε τὰ ἐν ὐρανῷ, ὕτε τὰ ἐν τῇ γῇ, ὕτε τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πραττόμενα, παρὰ μοῖραν γίγνεσθαι.

968. Ζεύχθη

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ζεύχθη δ' ὀξυχόλως * παῖς ὁ Δρύαντος,
Ἠδωνῶν βασιλεὺς, κερτομίοις
Ὀργαῖς ἐκ Διονύσου,
Πετρώδει καταφράκτος ἐν δεσμῷ.
Οὕτω μανίας δεινὸν ἀποσάζει
Ἀνθηρόν τε μένος· κεῖ-
νος ἐπέγνω μανίας
Ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίαις γλώσσαις·
Παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους
Γυναῖκας, Εὔιόν τε πῦρ,
Φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Παρὰ δὲ Κυανέων πετρῶν †,
Διδύμας ἁλὸς τ', ἀκταὶ Βοσπόριαι,

* Ald. Turn. in textu, ὀξυχόλως. Turn. in marg. ὀξυχόλῳ
† Ald. πελαγέων πετρῶν.

968. Ζεύχθη δ' ὀξυχόλως] τὸ ἑξῆς, ζεύχθη πετρώδει καταφράκτος ἐν δεσμῷ· μὴ οὕτω δὲ αὐτὸ λάβωμεν, ὅτι καὶ ἡ Ἀντιγόνη ἀσεβὴς οὖσα πέπονθεν ὅπερ ὁ ἀσεβὴς Λυκοῦργος. ἀλλ' ἁπλῶς τῇ παραθέσει τῶν ὁμοίων δυσχυιῶν παραμυθεῖται τὴν κόρην· τὸν δεσμὸν δὲ τῆς ἀμπέλου πετρώδη εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, τὸν ἰσχυρόν.

969. Κερτομίοις ὀργαῖς] διὰ τὰς κερτομίους ὀργάς.

971. Πετρώδει] τῷ στερεῷ δεσμῷ τῆς ἀμπέλου.

972. Οὕτω τὰς μανίας δεινὸν] οὕτω καὶ τοῦ Λυκούργου ἀπὸ τῆς μανίας ὀργὴ ἀποσβαίνει. μένος γὰρ ἡ ὀργή. ἀνθηρὸν δὲ, τὸ ἀκμαῖον καὶ ἀνθοῦν ἐν κακοῖς.

Ib. Δεινὸν ἀποσάζει] ἀντὶ τοῦ, πολύ.

973. Κεῖνος ἐπέγνω] τὸ ἑξῆς, κεῖνος ἐπέγνω τὸν θεὸν κερτομίοις γλώσσαν μανίαις ψαύων.

974. Ἐπέγνω μανίας] ἐπέγνω τὰς οἰκείας μανίας, ὡς εἰς κακὸν αὐτῷ ἐτελεύτησαν. λέγει ὅτι ταῦτα ἀποκερδαίνουσιν οἱ κακοὶ καὶ ἀσεβεῖς.

976. Ἐνθέους] τὰς θεολήπτους βάκχας.

977. Εὔιόν τε πῦρ] τὸ ὑπὸ τῶν βακχῶν αἰρόμενον ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς δαδουχίαις.

978. Φιλαύλους ἠρέθιζε Μούσας] κακολογῶν αὐτὰς ἠρέθιζε καθ' αὐτοῦ. λέγει οὖν, ἐτάραττε καὶ ἐσκόρπιζε τὰς τῶν αὐλῶν ᾠδάς. ἢ ὅτι, τὰς Μούσας τὰς περὶ τὸν Διόνυσον ἐχλεύαζε, τοῦτέστι, τὰς ὕμνους, ἢ τοὺς λόγους. τινὲς δέ φασιν ὅτι καὶ τὰς Μούσας ὕβρισε.

979. Παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων] ἀντὶ τοῦ, παρὰ δὲ τοῖς Κυανέοις πελάγεσι τῆς διδύμης θαλάττης, γέγονεν ἐμφύλια κακὰ περὶ τὴν Φινείδας. Κυανέους δὲ πελάγεσιν εἶπε, τοῖς ὑπὸ τῶν Κυανέων πέτρων περιεχομένοις.

980. Διδύμας ἁλός] ἢ διὰ τὸ διαχωρίζεσθαι ὑπ' αὐτῶν τὴν θάλασσαν, ἢ διὰ τὸ συμπίπτειν αὐτὰς καὶ ἑνοῦσθαι, διδύμους φησίν.

Ib. Ἀκταὶ Βοσπόριαι] αἱ ὑπὸ τοῦ Βοσπόρου τοῦ πελάγους περιεχόμεναι.

981. Ἣ δ'

Ἰδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησσὸς,
Ἵν' ἀγχίπτολις * Ἄρης,
Δισσοῖσι Φινείδαις
Εἶδεν ἀραλὸν ἕλκος
Τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
Ἀλαὸν ἀλάζοροις † ὀμμάτων
Κύκλοις ἀραχθὲν ὑκ ‡ ἐγχέων,
Ἀλλ' ὑφ' αἱμαληραῖς χερσί ||
Τε καὶ περκίδων ἀκμαῖς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Καλὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι
Μελέαν πάθαν κλαῖον μαλρὸς, ἔχον-
τες ἀνύμφευλον γονάν· ἀ

* Ald. ἀγκίπολις. † Ald. ἀλαζόρεσιν. ‡ Ald. ὑκ.
|| Ald. χείρεσσι.

981. Ἠδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησσὸς] ὁ Θρᾳκικὸς Σαλμυδήσσος. πέλαγος δέ ἐςι δυσχείμερον περὶ Θρᾴκικήν. Αἰσχύλος.

"Σαλμυδησσία γνάθος, ἐχθρόξενος ναύτῃσι, μήλρυιὰ νεῶν."

982. Ἵν' ἀγχίπολις Ἄρης] παρὰ γὰρ Θρᾳξὶ τιμᾶται ὁ Ἄρης. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς, Τὸν μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρην μέτα θωρήσσεσκον· τὸ δὲ ἵνα τοῖς ἄνω συνάπλειαι, ἵνα ἀκλαὶ Βοσπόριαι· καὶ ὐδὲν λείπει· ὅσοι δὲ γράφουσιν ὃν Ἄρης, περιττὸν λαμβάνουσι τὸ ὄνομα.

983. Δισσοῖσι Φινείδαις] τῶν δισσῶν Φινειδῶν, Πληξίππου καὶ Πανδίονος. ἡ Γηρύμβα καὶ Ἀσπόνδη.

985. Τυφλωθὲν] τὸ ἐξῆς, τυφλωθὲν ὀμμάτων κύκλοις.

986. Ἀλαζόροισι] τοῖς ἄλαζα ποιοῦσιν, ἢ τοῖς δυσχείρεσι κύκλοις τῶν ὀμμάτων.

987. Ἀραχθὲν ἐγχέων] ἀντὶ τοῦ, τυφλωθέν. ἀραχθὲν αἱμαληραῖς χείρεσσιν ὑπ' ἐγχέων καὶ περκίδων ἀκμαῖς, τυλίσι, γυναικείαις.

990, 991. Μέλεοι μελέαν πάθαν] ὅτι τελευτήσασα ἀφῆκεν αὐτὰς ὑπὸ μητρυιάν· ἢ, ὅτι αὐτὴ ἐξέλυφλωσεν.

992. Ἀνύμφευλον γονὰν] κακόνυμφον γενήν. ὅτι ἐπὶ κακῷ νυμφευθεῖσα, δυσχεῖς αὐτὰς ἔτεκεν. ἢ, τὴν ἀνύμφευλον ἑαυτῷ κοινωνίαν. οἷον, τῆς πρὸς γυναῖκας συνουσίας ἄπειροι ὄλιες.

Ib. 993. Ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων] Βορέας κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἁρπάσας Ὠρείθυιαν τὴν Ἐρεχθέως· ἐξ ἧς ἔσχε Ζήτην καὶ Κάλαϊν καὶ Κλεοπάτραν. ταύτην ὁ Φινεὺς ἔγημεν. ἐξ ἧς αὐτῷ δύο παῖδες ἐγένοντο, Πλήξιππος καὶ Πανδίων· καλὰ δέ τινας Γηρύμβας καὶ Ἀσπονδος· μεῖλα δὲ τὸν Κλεοπάτρας Θάναλον, ἐπέγημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου. καλὰ δέ τινες, Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφήν· (ἧς καὶ αὐτὸς Σοφοκλῆς μνημονεύει ἐν Τυμπανιςαῖς) ἥτις ἐξ ἐπιβουλῆς τυφλάσασα τὰς τῆς Κλεοπάτρας παῖδας, ἐν τάφῳ καθεῖρξεν. ὡς δέ τινες φασὶν, ὅτι καθηψεύσαλο αὐτῶν, ἅτε δὴ πειρασάμεναν αὐτὴν. ἐφ' οἷς ἀπαλθεὶς ὁ Φινεὺς ἀμφοτέρους τυφλοῖ. ταῦτα δὲ ἱςορεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. τινὲς δὲ ἱςοροῦσιν ὅτι πειμῶσαν τὴν Κλεοπάτραν

Δὲ, σπέρμα μὲν * ἀρχαιογόνων
Ἄνλασ' Ἐρεχθειδᾶν,
Τηλεπόροις δ' ἐν ἄνλροις
Τράφη Θυέλλησιν ἐν παλρῴαις
Βορέας ἄμιππος, ὀρθόποδος
Ὑπὲρ πάγᾳ θεῶν ἡ παῖς.
Ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ μοῖραι
Μακραίωνες ἔσχον παῖ †.

ΕΠΩΔΟΣ.

ΤΕΙ. Θήβης ἄνακλες, ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν
Δυῖν ἐξ ἑνὸς βλέπονλε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
Αὕτη κέλευθος ἐκ προηγήλου πέλει.
ΚΡΕ. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;
ΤΕΙ. Ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάνλει πιθοῦ.
ΚΡΕ. Οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεσάτην φρενός;
ΤΕΙ. Τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν.
ΚΡΕ. Ἔχω πεπονθὼς μαλυρεῖν ὀνήσιμα.
ΤΕΙ. Φρόνει βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ξυρῷ τύχης.

* Turn. Δὲ, σπέρμ' ἀρχαιογόνων. † Ald. ὦ παῖ.

Κλεοπάτραν ὁ Φινεὺς ἐκβέβληκε, καὶ τὸν Ἰδαίαν ἐσπίγημεν· ἡ δὲ, ὀργισθεῖσα τοὺς ἐαυλῆς ἐτύφλωσε παῖδας.

Ib. Ἀνύμφευλον] ἤγουν, κακονύμφευλον μητρὸς γέννημα ὑπάρξανλες. δέον δ' εἰπεῖν ἀνυμφεύτου μλήρος, ἀνύμφευλον πρὸς τὸ γονὰν εἶπεν.

997. Ἄμιππος] ταχεῖα, ἴσον ἵππῳ δυναμένη τρέχειν. εἰ δὲ γράφεῖαι ἀμίππους, πρὸς τὸ Θυέλλαις, τράφη Θυέλλησιν ἀμίπποις, ταῖς ἐξισωμέναις ἵπποις· ὡς καὶ Ὅμηρος·

—— " Θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι."

999. Ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ] ἀλλὰ καὶ καῖ' ἐκείνης, τῆς Θυλαῖρὸς Βορέου τῆς ἐξ Ἐρεχθειδῶν γεγονυίας, ἐνέσκηψαν αἱ πολυχρόνιοι μοῖραι, καὶ μεγάλα δυνυχῆσαι αὐτὴν πεποιήκασιν. ἡ, μεγάλαι δυσυχίαι καὶ ἐπ' ἐκείνῃ τῇ Κλεοπάτρᾳ ἦλθον.

1000. Μακραίωνες] ἀθάνατοι καὶ πολυχρόνιοι.

Ib. Ἔσχεν] ἐπέσχον, ἐπελέθησαν, ἐπεῖάσησαν.

1001. Θήβης ἄνακλες] καὶ νῦν ἀνακλᾶς φησι τὰς ἀπὸ τῆ Χορῆ ἐνλίμους.

Ib. Θήβης ἄνακλες] ἀφιξις Τειρεσίυ μέλλοντος εἰπεῖν τὰ συμβησόμενα.

1003. Ἐκ προηγήλου πέλει] ἡ ὁδὸς τῦ τυφλῦ μεῖ' ἄλλυ ἐςίν.

1006. Οὔκουν πάρος γε] οἷον, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν τῆς σῆς καλωλιγώρυν μανίας.

ΚΡΕ. Τί δ' ἔσιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσ[σ]ω σόμα.
ΤΕΙ. Γνώσῃ, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
Εἰς γὰρ παλαιὸν θῶκον ὀρνιθοσκόπον
Ἵζων, ἵν' ἦν μοι πα[ν]τὸς οἰωνῶ λιμὴν,
Ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγ[γ]ον ὀρνίθων κακῷ
Κλάζον[τ]ας οἴσρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ,
Καὶ σπῶν[τ]ας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς.
Ἔγνων· π[τ]ερῶν γὰρ ῥοῖβδος ἐκ ἄσημος ἦν.
Εὐθὺς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην,
Βωμοῖσι παμφλέκ[τ]οισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
Ἥφαισος ἐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκε[το],
Κἄτυφε, κἀνέπ[τ]υε· καὶ με[λ]άρσιοι
Χολαὶ διεσπείρον[το], καὶ κα[λ]αῤῥυεῖς
Μηροὶ καλυπ[τ]ῆς ἐξέκειν[το] πιμελῆς.
Τοιαῦτα παιδὸς τῆδ' ἐμάνθανον πάρα,

1010. Τὸ σὸν φρίσσω σόμα] ἀντὶ τοῦ, τὸν σὸν λόγον.

1012. Εἰς γὰρ παλαιὸν θῶκον] Θῶκος, τόπος ὅπου καθεζόμενος.

Ib. Εἰς γὰρ παλαιὸν] διήγησις τίνα ἦν ἃ εἶδε μαντευόμενος.

1013. Οἰωνῶ λιμὴν] λιμὴν, ὅρμος καὶ ἕδρα, ὅπου πάντα τὰ ὄρνεα προσέρχονται.

Ib. Οἰωνῶ λιμὴν] ἤγουν, συναγωγή. ἐκεῖ γὰρ συνάγων τὰς ὄρνιθας, ὅταν τι βούλωμαι μαντεύσασθαι, σκοπῶ τὴν αὐτῶν πῆσιν καὶ τὰς φωνάς.

1014. Κακῷ κλάζον[τ]ας] λείπει ἐπὶ, ἵνα ᾖ ἐπὶ κακῷ.

1015. Βεβαρβαρωμένῳ] ἑρμηνευθῆναι μὴ δυναμένῳ, ἀλλὰ ἀσαφεῖ.

Ib. Κλάζον[τ]ας οἴσρῳ] δέον εἰπεῖν κλαζόντων πρὸς τὸ ὀρνίθων, κλάζον[τ]ας εἶπε πρὸς τὸ σημαινόμενον. τὸ γὰρ ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, ἀντὶ τοῦ, ὄρνιθας· οἱ δὲ λέγον[τ]ες τὸ κλάζον[τ]ας πρὸς τὸ ἔγνων, ψυχροὶ τινές εἰσιν.

1016. Ἐν χηλαῖσιν] ἀντὶ τῷ, τοῖς ὄνυξι.

Ib. Φοναῖς] ταῖς αἱματικαῖς.

1018. Ἐμπύρων ἐγευόμην] ἀντὶ τοῦ, ἀπεπειρώμην τῆς διὰ πυρὸς μαντείας.

1021. Μυδῶσα] δύσρος ὅσα ἡ καῦσις. κηκὶς δὲ, ἡ ἀνάδοσις ἐνλαῦθα· κυρίως δὲ, ἡ λιβὺς τοῦ καπνοῦ ἡ ἀπὸ τῶν καιομένων γινομένη.

1022. Κἄτυφε] καὶ ἔτυφε. τύφειν ἐςὶ τὸ ῥέμα ὑποσμύχειν. Ἀνέπ[τ]υε δὲ ἀνέζαλε τὰ μηρία ἐκ τοῦ λίπους.

Ib. Μηρίων] ὅτι μέλα τῶν μηρῶν καὶ τὴν χολὴν τοῦ ζώου καὶ τὴν κύσιν παρέλιθεν, ἀκριβῶς ἐν Αἰσχύλῳ εἴπομεν εἰς τὰς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. δέον δ' εἰπεῖν μελάρσιοι καὶ καλαῤῥυείσης τῆς πιμελῆς, μελάρσιοι εἶπε πρὸς τὰ χολαὶ, καὶ καλαῤῥυεῖς πρὸς τὸ μηροί.

1023, 1024. Καλαῤῥυεῖς μηροὶ καλυπ[τ]ῇ ἐξέκειν[το] πιμελῆς] καλαῤῥέοντες, καθυγραινόμενοι, ἐκ τοῦ λίπους τῆς καλυπ[τ]ούσης πιμελῆς ἐξέπιπτον.

1025. Τοιαῦτα παιδὸς] τῷ ὁδηγοῦντι ἀκολούθει.

Φθίνον]᾽ ἀσήμων ὀργίων μαν]εύμα]α.
Ἐμοὶ γὰρ ἔτος ἡγεμὼν, ἄλλοις δ᾽ ἐγώ.
Καὶ ταῦτα, τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
Βωμοὶ γὰρ ἡμῖν, ἐσχάραι τε πανλελεῖς,
Πλήρεις ὑπ᾽ οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς, 1030
Τῆ δυσμόρυ πε]ῶτος Οἰδίπυ γόνυ.
Κᾆτ᾽ ὐ δέχον]αι θυσάδας λι]ὰς ἔτι
Θεοὶ παρ᾽ ἡμῶν, ὐδὲ μηρίων φλόγα,
Οὐδ᾽ ὄρνις εὐσήμυς ἀπορ]οιδεῖ βοὰς,
Ἀνδροφθόρυ βεβρῶτες αἵμα]ος λίπος. 1035
Ταῦτ᾽ ἔν, τέκνον, φρόνησον· " ἀνθρώποισι γὰρ
" Τοῖς πᾶσι κοινὸν ἐσι τὐξαμαρ]άνειν·
" Ἐπεὶ δ᾽ ἁμάρ]ῃ κεῖνος ὐκέτ᾽ ἐς᾽ ἀνὴρ
" Ἄβυλος ὐδ᾽ ἄνολβος, ὅσις ἐς κακὸν
" Πεσὼν ἀκεῖται, μηδ᾽ ἀκίνη]ος πέλει. 1040
" Αὐθαδία τοι σκαιότη]᾽ ὀφλισκάνει."
Ἀλλ᾽ εἶκε τῷ θανόν]ι, μηδ᾽ ὀλωλότα
Κέν]ει· τίς ἀλκὴ τὸν θανόν]᾽ ἐπικ]ανεῖν;

1026. Φθίνον]᾽] ἡ φθοροποιὰ, ἡ διὰ τῦ πυρὸς ἀσήμως φθειρόμενα.

Ib. Ὀργίων] εἰκότως εἶπε τὸ ὀργίων. ὥσπερ γὰρ τὰ μυςήρια ὐδεὶς εἶδεν εἰ μὴ οἱ πεπειραμένοι, ὕτω καὶ τὰ μανλεύμα]α οἱ μάντεις μόνοι γινώσκοιλες τοῖς ἄλλοις διασαφῦσιν.

1029. Ἐσχάραι] αἱ ἑςίαι.

Ib. Πανλελεῖς] αἱ τὰ τέλεια τῶν ἱερείων δεχόμεναι. ἢ ὅλαι, ἢ δι᾽ ὧν πάν]α τελειῦται.

Ib. Ἐσχάραι τε] ἢ πρὸς τὸ πανλελεῖς ὑποςιλέον, ὕτω, καὶ αἱ ἐσχάραι αἱ πανλελεῖς, ἤγυν, ἐν αἷς πᾶσαι αἱ θυσίαι τελῦνλαι· ἢ πρὸς τὸ πλήρεις, ὕτως, οἱ γὰρ βωμοὶ ἡμῖν καὶ αἱ ἐσχάραι πλήρεις καὶ πεπλησμέναι εἰσὶ, πανλελεῖς καὶ τέλειαι, τῦ γόνυ καὶ τῦ υἱῦ τῦ Οἰδίποδος τῦ πεπλωκότος καὶ πεσόν]ος δυσμόρυ καὶ ἀθλίυ. τὸ δ᾽ ὑπ᾽ οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς, ἑρμηνία ἐςὶ τῦ πᾶς εἰσὶ πλήρεις.

1030. Πλήρης ὑπ᾽ οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς] ἀντὶ τῦ, οἱ κύνες καὶ οἱ ὄρνιθες διασπάσανλες τὸ τῦ Πολυνείκυς σῶμα, ἐπὶ τὸς βωμὸς ἐκόμισαν, καὶ ὕτως ἐμόλυναν ἅπαν]ας.

1032. Θυσάδας λι]ὰς] τὰς διὰ θυσιῶν γινομένας λι]άς.

1034. Ἀπορ]οιδεῖ] ἀπηχεῖ. ἀφίησιν.

1035. Ἀνδροφθόρυ βεβρῶτες] ἀπὸ τῦ ἐναῦ ἐπὶ τὸ πληθυντικὸν μεθέςη.

1038. Ἐπεὶ δ᾽ ἁμάρ]ῃ] γνωμικόν.

1040. Ἀκεῖται] ἰᾶται. θεραπεύει.

Ib. Ἀκίνη]ος] ἀμεθάθε]ος.

1041. Αὐθαδία τοι] διὰ τὴν αὐθάδειαν εἰς σκαιότη]α πίπ]ωσιν οἱ ἄνθρωποι.

1043. Τίς ἀλκὴ τὸν θανόν]᾽] καὶ Ὅμηρος· " Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.

1044. Τὸ

Εὖ σοὶ φρονήσας, εὖ λέγω· " τὸ μανθάνειν
" Δ' ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγει *. 1045
ΚΡΕ. Ὦ πρέσβυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοπῦ,
Τοξεύεῖ' ἀνδρὸς τῦδε, κἀδὲ μαντικῆς
Ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι, τῶνδ' ὑπαὶ γένυς·
Ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι.
Κερδαίνεῖ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸ Σάρδεων 1050
Ἤλεκτρον, εἰ βέλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
Χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε.
Οὔδ' εἰ θέλεσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
Φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνυς,
Οὐδ' ὡς μίασμα τῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ, 1055
Θάπτειν παρήσω κεῖνον· " εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
" Θεοὺς μιαίνειν ὔτις ἀνθρώπων σθένει.
" Πίπτουσι δ', ὦ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν
" Χ' οἱ πολλὰ δεινοὶ, πῶμα' αἴσχρ', ὅταν λόγυς

* Turn. in marg. φέρει.

1044. Τὸ μανθάνειν] γνωμικόν.

1046. Ὦ πρέσβυ] ὅτι βαρέως Κρέων τῦ μάντεως διξάμενος λόγον, δεινῶς καὶ αὐτῦ φέρεται.

1047. Τυξεύεῖ' ἀνδρὸς τῦδε] ἤγουν, ἀποπειρᾶσθέ μου ὡς τοξόται σκοπῦ.

Ib. Ἀνδρὸς τῦδε] ἀντὶ τῦ, ἐμοῦ.

Ib. Ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι] ὑφ' ὑμῶν τῶν μάντεων καὶ τῶν συγγενῶν.

Ib. Τοξεύεῖ' ἀνδρὸς τῦδε] μὴ λάζῃς εἰς τὸ τῦδε ἔξωθεν ἐπὶ ἡ καλὰ, ἀλλ' ἐςὶν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ σκοπῦ, τὸ δὲ σκοπῦ πρὸς τὸ τοξόται· οἱ γὰρ τοξόται, σκοπῦ τοξόται εἰσίν. Ὦ πρέσβυ, πάντες ὡς τοξόται σκοπῦ τῦδε τῦ ἀνδρὸς, τῦτ' ἔςιν, ὥσπερ σκοπὸν ποιησάμενοί με, τοξεύετε.

1049. Ἐξημπόλημαι] ἀνεμπόλητος, μὴ πεπραγμαλευμένος. καὶ Ὅμηρος·

" —— οἵτε πεπλῆγες ἔασιν."

Ib. Κἀκπεφόρτισμαι] πεποδέδομαι. φόρτος γεγένημαι. ἐποιήσαγλό με φόρτον. ὑποπέπραγμαι. πεπραγμάτευμαι.

1050. Τὸν πρὸ Σάρδεων ἤλεκτρον] Σάρδις πόλις Λυδίας, παρακειμένη τῷ χρυσοφόρῳ Πακτωλῷ. ἀντὶ τῦ, εἴτε βέλεσθε εἰς χρήματα νεῦον, δίχεσθε. τὸν γὰρ Πολυνείκη ὁ Σάφεις.

Ib. Πρὸ Σάρδεων] ἐν γὰρ τῇ Λυδίᾳ πλησίον τῶν Σάρδεων ὁ Πακτωλὸς ἐςι ποταμὸς ψήγματα χρυσῦ τοῖς ἐκεῖ χερσὶν. καλεῖ γῦν τὸν χρυσὸν ἤλεκτρον, διὰ τὸ καθαρόν. τοιῦτος γὰρ ὁ ἤλεκτρος. ἔςι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἰνδίᾳ τόπος χρυσῦ ψήγματα ἔχων, ὃν ἀνορύτλυσι θηρία τινὰ, μύρμηκες καλύμενα, πτερωτὰ χρώματα, ἀφ' ὧν οἱ Ἰνδοὶ μηχαναῖς τισι λαμβάνυσι τὸν χρυσόν.

1057. Θεοὺς μιαίνειν ὔτις ἀνθρώπων σθένει] ἀμίασλον γὰρ τὸ θεῖον.

1058. Πίπτουσι δ'] γνωμικόν.

" Αἰσχρὲς καλῶς λέγωσι τὸ κέρδος χάριν." 1060
ΤΕΙ. Φεῦ.
Ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις; ἆρα φράζεται;
ΚΡΕ. Τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο παγκοινον λέγεις;
ΤΕΙ. " Ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία;"
ΚΡΕ. Ὅσῳ περ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν, πλείστη βλάβη. 1065
ΤΕΙ. Ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.
ΚΡΕ. Οὐ βέλομαι τὸν μάντιν ἀνθειπεῖν κακῶς.
ΤΕΙ. Καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.
ΚΡΕ. Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.
ΤΕΙ. Τὸ δ' ἐκ τυράννων, αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ. 1070
ΚΡΕ. Ἆρ' οἶσθα ταγὰς ὅπλας, ἃ 'ν λέγῃς, λέγων;
ΤΕΙ. Οἶδ'· ἐξ ἐμοῦ γὰρ τὴν δ' ἔχεις σώσας πόλιν.
ΚΡΕ. Σοφὸς σὺ μάντις· ἀλλὰ ταὐδικεῖν φιλῶν.
ΤΕΙ. Ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.
ΚΡΕ. Κίνει· μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων. 1075
ΤΕΙ. Οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος,
ΚΡΕ. Ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
ΤΕΙ. Ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι, μὴ πολλὰς ἔτι
Τροχὰς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν,
Ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα 1080

1061. Φεῦ] τὸ σχῆμα δικανικόν.
1066. Τῆς νόσου πλήρης ἔφυς] ἀντὶ τοῦ, ἔχῃς ἀβουλίας.
1067. Ἀνθειπεῖν] ὥσπερ τὸ λέγω, μόνον πρὸς βδλικὴν συλλάσσεται, μεθὰ δὲ τοῦ κακῶς συντεθὲν, αἰτιαλικῇ, οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀνθεῖπε, καὶ τὸ κακῶς ἀνθεῖπε. τὸ μὲν βδλικῇ, τὸ δὲ κακῶς ἀνθεῖπεν, αἰτιαλικῇ.
1071. Ἆρ' οἶσθα ταγὰς ὅπλας] οἶσθα (φησὶ) βασιλέας ὑβρίζων;
Ib. Ἆρ' οἶσθα] ἆρα γινώσκεις λέγων ἡμᾶς ὅπλας ταγὰς, ἐκεῖνα ἃ λέγεις; τοῦτ' ἔστιν, ἆρα γινώσκεις ὃ τοὺς τυχόντας ὑβρίζων, ἀλλὰ βασιλεῖς;
1074. Ὄρσεις με τἀκίνητα] τὰ ἄῤῥητά με δημοσιεύειν ἀναπείθεις.
Ib. Τἀκίνητα] τἀκίνητα χρὴ γράφειν, ἵνα εἴη μακρὸν τὸ α ὡς ἐκ κράσεως ὄν· εἰ δ' ἄλλως γράφεις, ἐκ ὀρθὸν ἔσται.
1076. Οὕτω γὰρ ἤδη] οὕτω νομίζεις, ὅτι ἐπὶ κέρδεσι λέγω.
1077. Ὡς μὴ 'μπολήσων] μὴ ἐξαπαλήσων.
1078. Ἀλλ' εὖ γέ τοι] προαγόρευσις ὧν μέλλει παθεῖν Κρέων.
1079. Τροχὰς ἁμιλλητῆρας] ὥσπερ ἐξ ἁμίλλης περιόδους· λέγει δὲ τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας. Περιερέφουσος γὰρ τῷ ὑρανῷ τὸν ἥλιον, ἀεὶ ἡμέρα καὶ νὺξ γίνεται.
1082. Ἔχω

Νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀνλιδὲς ἔσῃ.
Ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
Ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ καλῴκισας·
Ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν
Ἄμοιρον, ἀκλέριςον, ἀνόσιον νέκυν.
Ὧν οὔτε σοὶ μέτεςιν, οὔτε τοῖς ἄνω
Θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονλαι τάδε·
Τούτων σε λωβηλῆρες ὑςεροφθόροι
Λοχῶσιν ἀδὲ, καὶ Θεῶν Ἐριννύες,
Ἐν τοισῖν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
Καὶ ταῦθ' ἅθρησον εἰ καληρυρωμένος
Λέγω· φανεῖ χὰρ ὀ μακρὸς χρόνος τριβὴ,
Ἀνδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύμαλα·
Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνλαράσσονλαι πόλεις,
Ὅσων σπαράγμαλ' ἡ κύνες καθήγνισαν,
Ἢ θῆρες, ἤ τις πλησιὸς οἰωνὸς, φέρων
Ἀνόσιον ὀσμὴν ἑςιοῦχον ἐς πόλιν.
Τοιαῦτά σε (λυπεῖς γὰρ) ὥςε τοξότης

1082. Ἔχεις βαλὼν] ἀντὶ τοῦ, ἔβαλες.
1083. Ψυχήν τ' ἀτίμως] τὴν τῆς Ἀνλιγόνης.
Ib. Ψυχήν τ' ἀτίμως] τὸ ψυχὴν, καὶ πρὸς τὸ βαλὼν, καὶ πρὸς τὸ καλῴκισας, λάμβανε καλὰ συνεκδοχήν.
1086. Ἀνόσιος] νῦν τὸν μὴ τυχόνλα τῶν ἐσίων λέγει.
Ib. Ὧν οὔτε σοὶ μέτεςιν] ἐξουσία δέδολαι· λέγει δὲ τῶν νεκρῶν. ἐκ σοῦ δὲ βιάζονλαι καὶ οἱ ἄνω θεοὶ ἔχειν αὐτὸν ἄνω ἄταφον.
1088. Ὑςεροφθόροι] αἱ ὕςερον μέλλησαι βλάψαι. Καὶ τὸ λοχῶσι γὰρ, τὴν ἀ παρεχεῖμα, ἀλλὰ τὴν ἐς ὕςερον ἀφοφητὶ τιμωρίαν δηλοῖ. Τὸ ἀρσενικὸν δὲ ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ ἔταξεν, ὡς καὶ τὸ σωῆρες ψυχῆ.
1091. Καληρυρωμένος] ἀργύρου πεισθείς.
1092. Φανεῖ] δείξει.
Ib. Χρόνος τριβὴ] ἀντὶ τοῦ, ἀναβολή.
1093. Ἀνδρῶν, γυναικῶν] λείπει ὁ καὶ, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.
1094. Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι] ἡ Θηβαίοις ἔχθραὶ, ἢ τοῖς Θεοῖς· αἱ πόλεις δὲ (φησὶν) ὧν ἄρχεις ἐπαναςήσονλαί σοι.
1095. Καθήγνισαν] μεῖλα ἄγως ἐνόμισαν.
1097. Ἑςιοῦχον ἐς πόλιν] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὴν ἑςίαν τῆς πόλεως. ἑςιοῦχον δὲ τὴν ἔχουσαν ἑςίαν καὶ βωμούς.
1098. Τοιαῦτά σε (λυπεῖς γὰρ)] τοιαῦτα καλὰ τῆς καρδίας σε τοξεύμαλα ἀφῆκα μεῖλα θυμοῦ. ἢ, τῷ θυμῷ τῆς καρδίας σε, λείπει δὲ ἡ καλα.
Ib. Ὥςε τοξότης] τοῦτο λέγει διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ ὃν ἄναθεν ἔφη, πάντες ὥσπερ τοξόται σκοπῷ τοξεύεl' ἀνδρὸς τοῦδε· διὸ προσέθηκε καὶ τὸ βέβαια, δεικνὺς ἐνλεῦθεν, ὅτι ἃ σὺ ὑπολαμβάνεις ἐξ ἡμῶν ἐπὶ σοὶ φέρεσθαι κερδῶς χάριν, ψευδῶς λογίζῃ.

1100. Τῶν

Ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
Βέβαια, τῶν σὺ θάλπος ἐχ ὑπεκδραμῇ.
Ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
Τὸν θυμὸν ἔτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
Καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,
Τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἢ νῦν φέρει.
ΧΟΡ. Ἀνὴρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας·
Ἐπισάμεσθα δ', ἐξότε λευκὴν ἐγὼ
Τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
Μὴ πώποθ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν *.
ΚΡΕ. Ἔγνωκα κἀὐτὸς, κἠ ταράσσομαι φρένας·
Τό, τ' εἰκάθειν γὰρ δεινόν· ἀνλισάνλα δὲ
Ἄτη παλάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ πάρα.
ΧΟΡ. Εὐβελίας δεῖ, παῖ Μενοικέως, Κρέον.
ΚΡΕ. Τί δῆτα χρὴ δρᾶν, φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.
ΧΟΡ. Ἐλθὼν, κόρην μὲν ἐκ καλώρυχος στέγης
Ἄνες· κλίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.
ΚΡΕ. Καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, κἠ δοκεῖς παρεικάθειν;
ΧΟΡ. Ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα· "συλλέμνυσι γὰρ
"Θεῶν ποδώκεις τὺς κακόφρονας βλάβαι."

* Aldus, λαβεῖν.

1100. Τῶν σὺ θάλπος] τὴν ὁρμύτητα, τὸν ἐμπρησμὸν, τὸν ἰὸν· θάλπος γὰρ τὸ καῦμα. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῶν ἑρπετῶν. ἐκεῖνα γὰρ θερμαινόμενα, τὸν ἰὸν ἀφίησι. διὸ καὶ ἐν θέρει μᾶλλον ἰσχύουσιν.

1106. Ἐξ ὅτε λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης] ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ νεότητος ἄχρι γήρως.

1108. Λακεῖν] φθέγξασθαι.

1110. Τὸ, τ' εἰκάθειν] τὸ μὲν ὑποχωρεῖν, δεινόν· τὸ δὲ ἀνλισάνλα βλαβῆναι, πάρεστι.

1b. Τό, τ' εἰκάθειν] καὶ γὰρ τὸ εἰκάθειν καὶ ὑπάσσεσθαι τῷ μάλλει, καὶ θάπτειν ἐᾶν Πολυνείκην, καὶ Ἀντιγόνην ἐξελαύνειν τοῦ τάφου, δεινόν. πολλὰς γὰρ εἰσαῦθις ὁμοίους εἶναι πρὸς τρέψεσθαι, εἰδότας ὡς ἔτοι κακοὶ ὄντες οὐκ ἐκολάσθησαν. τὸ δ' ἀνλισάνλα μετ' αὐτῶν τάξαι τὸν θυμὸν αὐτοῦ ἐν ἄτῃ καὶ ἐν βλάβῃ, τοῦτ' ἔστι τὸ διὰ μάχης ἐλθεῖν μετ' αὐτῆς, καὶ τὴν ἀναίδειαν καὶ θρασύτητα αὐτοῦ ὑπὸ πρὸς ἐμὲ ἐνδεῖξαι, τιμωρήσασθαι, ἐν δυνατὸν πάρεστι. Θεῖον γὰρ τῶν μάλεων γένος, καὶ ἐχ ἔτον δεῖ πρὸς αὐτοὺς ἀπαλλᾶν, ἀλλὰ γεραίρειν τιμαῖς.

1117. Συλλέμνυσι γὰρ] συλλόμως καθακόπτουσι, καὶ βλάπτουσι.

1119. Οἴμοι,

ΚΡΕ. Οἴμοι, μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
Τὸ δρᾶν· "ἀνάγκη δ' ἐχὶ δυσμαχήτεον."
ΧΟΡ. Δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε
ΚΡΕ. Ὧδ' ὡς ἔχω σείχοιμ' ἄν· οἵ τ' ὀπάονες,
Οἵ τ' ὄνλες, οἵ τ' ἀπόνλες ἀξίνας χεροῖν
Ὁρμᾶσθ' ἑλόνλες εἰς ἐπόψιον τόπον.
Ἐγώ δ', ἐπειδὰν δόξα τῇδ' ἐπεσράφη,
Αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.
Δέδοικα γὰρ μὴ τὰς καθεσῶτας νόμως
Ἄριζον ἢ σώζονλα, τὸν βίον τελεῖν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Πολυώνυμε, Καδμείας
Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς
Βαρυβρεμέτα γένος,
Κλυλὰν ὃς ἀμφέπεις
Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
κοίνυ Ἐλευσινίας
Δηῦς ἐν κόλποις,
Βακχεῦ Βακχᾶν

1119. Οἴμοι, μόλις μὲν] μόγις μεθίσαμαι τῆς προλέρας γνώμης.
1120. Δυσμαχήτεον] περιττεύει τὸ Δυς.
1121. Δρᾶ νῦν] ἀντὶ τῦ, δρᾶσον.
1124. Εἰς ἐποψιον τόπον] φανερὸν διὰ τὸ ὕψος. φησὶ δὲ τὸν τάφον.
1125. Δόξα τῇδ' ἐπεσράφη] δοκήσει μετισράφην.
1126 Αὐτός τ' ἔδησα] ἤγων, ἐδίσμευσα καὶ ἐπήγαζον εἰς τὸ ὄρυσμα αὐτήν. ἢ δεσμὸν λέγει ὅπερ εἶς τε αὐτὴν καὶ τὸν Πολυνείκην ἐκύρωσεν.
1127. Δέδοικα γὰρ μὴ] δέδοικα γὰρ (φησὶ) μὴ ὐκ ἔχι καλὸν τὸ νομοθέλεῖν καινὰ, ἀλλ' ἄριζόν ἐςι τὸ πείθεσθαι τοῖς ἀρχαίοις νόμοις.
1129. Πολύώνυμε] ὦ Διόνυσε· οἱ μὲν γὰρ Βάκχον, οἱ δὲ Ἴακχον, οἱ δὲ Λύαιον, οἱ δὲ Εὔϊον, οἱ δὲ Διθύραμβον αὐτὸν καλῦσιν.
1132. Ἀμφέπεις Ἰταλίαν] διὰ τὸ πολυάμπελον τῆς χώρας.
1133. Παγκοίνυς Ἐλευσινίας] ἐν οἷς πάντες συνάγονλαι διὰ τὰς πανηγύρεις. ἢ διὰ τὸ τὴν Θεὸν πάνλας τρέφειν· ἢ ὅτι κοινὰ τὰ μυςήρια Δήμητρος καὶ Διονύσυ.
1135. Δηῦς ἐν κόλποις] ἀντὶ τῦ, ἐν τοῖς πεδίοις.
1136. Ὦ Βακχεῦ Βακχᾶν] τῶν Βακχῶν Βακχεῦλά.
Ib. Βακχᾶν μητρόπολιν] ἐπειδὴ ἐν Θήβαις ὁ Διόνυσος μὲν γέγονεν, ὗτος δὲ τὰς Βάκχας πεποίηκε, διὰ τῦτο μητρόπολιν αὐτὴν τῶν Βακχᾶν λέγει.
1137. Μητρόπολιν]

Μητρόπολιν Θήβαν ναίων,
Παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνῦ
Ῥεέθρον, ἀγρίᾳ
Τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφᾳ πέτρας
Στέροψ ὅπωπε λιγυὺς, ἔν-
θα Κωρύκιαι νύμφαι
Στείχουσι Βακχίδες,
Κασταλίας τε νᾶμα, καί
Σε Νυσσαίων ἐρέων *
Κισσήρεις ὄχθαι,
Χλωρά τ' ἀκτὰ
Καὶ πολυσάφυλος πέμπει,
Ἀμροτῶν † ἐπέων εὐ-
αζόντων, Θηβαίας
Ἐπισκοπῆς ἀγυιάς.

* Aldus, ἐρέων. † Aldus, Ἀμβρότων.

1137. Μητρόπολιν] τὴν πόλιν τῆς μητρὸς σου.

1139, 1140. Ἀγρίᾳ τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος] παρὰ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἐσπάρησαν οἱ ὀδόντες τοῦ δράκοντος.

1141. Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφᾳ πέτρας] τοῦ Παρνασσοῦ δηλονότι· τοιοῦτο γάρ ἐστι τὸ ὄρος.

1142. Στέροψ] ἡ λαμπρά.

Ib. Ὅπωπε λιγυὺς] σὲ ὁρᾷ ὁ λαμπρὸς κατὰ νότου· ἀντὶ τοῦ, σοὶ θυσίαι καλὰ Παρνασσὸν γίγνονται. ἢ παρόσον αὐτόμαλον πῦρ ἐκεῖσε ἀναδίδοται.

1143. Κωρύκιαι νύμφαι] Κωρύκιον ἐν Παρνασσῷ ἄντρον. ἄλλοι δέ φασι πόλιν παρακειμένην αὐτῷ ὕστω καλουμένην.

Ib. Κωρύκιαι] αἱ Παρνασσίδες. Κωρύκιον γὰρ ἄντρον ἐν Παρνασσῷ.

1145. Κασταλίας τε νᾶμα] Κασταλία, πηγὴ ἐν Παρνασσῷ.

1146. Νυσσαίων ὀρέων] Νύσσα Φωκίδος ὄρος. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Νύσσαι.

1147. Κισσήρεις] κισσοφόροι.

1148. Χλωρά τ' ἀκτὰ] ἡ τὸ ἐν Εὐβοίᾳ φησὶν ἄλσος, ἢ τὸ ἐν Παρνασσῷ, ἐν ἀμφοτέροις γὰρ τοῖς τόποις ἡ ἄμπελος, ἢ καθ' ἑκάστην ἡμέραν περὶ μὲν τὴν ἕω βότρυας φέρει, περὶ δὲ τὴν μεσημβρίαν, ὁμφακας· ἐτρυγᾶτο δὲ περὶ τὴν ἑσπέραν.

1150. Εὐαζόντων] ὑμνούντων. μετὰ εὐφημίας Εὐοῖ λεγόντων, ὅς ἐστιν ὕμνος Διονύσου.

Ib. Νυσσαίων ὀρέων] Νύσσα πόλις ὑπὸ Αἰθιοπίαν παρακειμένη ἔχουσα ὄρος, ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος.

1155. Κρηνὶς]

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Τάν ἐξ ἁπασᾶν τιμᾶς
Ὑπερλάταν πόλεων,
Μαλοὶ σὺν κεραυνίᾳ.
Καὶ νυν, ὡς βιαίας
Ἔχελαι πάνδημος πόλις
Νῦν ἐπὶ νόσῳ, μολεῖν
Καθαρσίῳ ποδὶ Παρ-
νησίαν ὑπὲρ κλιτὺν,
Ἁ ξονόενλα πορθμόν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ὦ πῦρ πνεόνλων ἄξρων
Χοραγὲ, καὶ νυχίων
Φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
Παῖ Διὸς γένεθλον,

1155. Κεραυνίᾳ] κεραυνοβλήτῳ.

1158. Ἐπὶ νόσῳ μολεῖν] λείπει θέλησον· ἢ, ἀπαρέμφαλον ἀντὶ προσακλικῆ.

1159, 1160. Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν] ἀντὶ τῆ, Παρνησίας ὑπὸ κλιτύος. οἷον διὰ γῆς, ἢ δι' ὑγρᾶς.

1161. Ἁ ξονόεντα πορθμόν] ἡ ξονόεντος διὰ πορθμοῦ· καὶ ὁ ποιητὴς, Οὐ ἔσσεαι οἰδμαῖι Σίων. ξονόεντα δὲ, τὸν ἠχώδη διὰ τὰ κύμαλα. πορθμὸν δὲ, ἔνιοι, τὸν ἀπ' Εὐβοίας εἰς Βοιωτίαν· οἱ δὲ, τὴν Σικελικὴν θάλασσαν.

1162. Ὦ πῦρ] ὕτω χρὴ γράφειν, πῦρ πνεόντων ἀέρων χοραγὲ, ἵν' ᾖ τὰ κῶλα ὅμοια τοῖς τῆς στροφῆς· ἁμαθεῖς γάρ τινες τὸν μέτρον τοῦτ' ἐνήλλαξαν, χορηγὲ ἄξρων γράψαντες. καλεῖ δὲ πῦρ πνεόντα ἄξρα, τὰς λαμπάδας, ἃς ἐν νυκτὶ αἱ Βάκχαι καλέχουσι.

1162, 1163. Ἰὼ πῦρ πνεόντων ἄξρων χοραγὲ] τῶν πυρπνόων ἀέρων ἐπίσκοπε. καὶ γὰρ αἰθέριους τιμᾶται, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις, φησὶν αὐτὸν ἐν αἰθέρι καλοικεῖν. Ἄλλως· χοραγὲ, τὸν χορὸν ἄγων· ἢ τῶν ἀέρων χορηγέ. καλὰ γάρ τινα μυσικὸν λόγον, τῶν ἀέρων ἐστὶ χορηγός.

1163. Καὶ τυχίων φθεγμάτων] τῶν ἐν νυκτὶ εὐφημιῶν καὶ ὕμνων. ἐν νυκτὶ γὰρ αἱ Διονυσιακαὶ χορεῖαι γίγνονται. ὅθεν καὶ Νυκτέλιος, καὶ Εὐριπίδης·

"Νύκλωρ τὰ πολλὰ, σιμνότηλ' ἔχει σκό-
"τος."

1164. Φθεγμάτων ἐπίσκοπε] ἤγουν, ὕμνων τῶν Βακχικῶν, ἐπειδὴ καλὰ τὴν νύκλα ἐγίνοντο τὰ τῶ Διονύσω μυστήρια.

Προφάνηθι ξὺν Ναξίαις
Σαῖς Θυάσι περισπόλοις,
Αἳ δή σε μαινόμεναι
Πάννυχοι χορεύουσι
Τὸν ταμίαν Ἴακχον.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
Οὐκ ἔστ' ὁποῖον φάν' ἂν ἀνθρώπου βίον
Οὔτ' αἰνέσαιμ' ἄν, ἔτε μεμψαίμην πόλει.
" Τύχη γὰρ ὀρθοῖ, καὶ τύχη καλαρρέπει
" Τὸν εὐτυχῆνα τόν τε δυσυχῆν' ἀεί."
Καὶ μάντις ἐδεὶς τῶν καθεζώτων βροτοῖς.
Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοί πόλει,
Σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
Λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν,
Εὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ·
Καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα· " τὰς γὰρ ἡδονὰς
" Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, ὃ τίθημ' ἐγὼ
" Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
" Πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,

1166. Προφάνηθι ξὺν Ναξίαις] ἤγουν, ταῖς ἐκ Νάξου· κἀκεῖ γὰρ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος συμμιγεὶς Ἀριάδνῃ. ξὺν Ναξίαις δὲ γράφε, (ἔστω γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ) καὶ, σαῖς Θυάσι περισπόλοις. εἰ δ' ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθῶς γράψεις.

1167. Περισπόλοις] ταῖς ἱερείαις, ταῖς σαῖς ἀκολούθοις· καὶ ἐν Νάξῳ γὰρ τιμᾶται, ὅτι ἐκεῖ τῇ Ἀριάδνῃ συνεγένετο.

1168. Αἳ σε μαινόμεναι] λείπει ἡ περὶ, ἵν' ᾖ, αἵτινες περὶ σέ.

1171. Κάδμου] ἄξιξις ἀγγέλου, μηνύοντος τὸν θάνατον Αἵμονος.

1172. Οὐκ ἔσθ' ὁποῖον φάντα] ὑπασδύπολε βιοτεύσαντα, εἴτε καλῶς, εἴτε ἐναντίως.

1174. Καὶ τύχη καλαρρέπει] πίπτει, καλαβάλλει, γράφεται δὲ καλαρρέπειν, ὃ ἐστι πίπτειν ποιεῖ.

1175. Δυσυχῆν' ἀεὶ] τὸ ἀεὶ πρὸς τὸ ὀρθοῖ καὶ πρὸς τὸ καλαρρέπει συναπτέον.

1176. Καθεζώτων βροτοῖς] τῶν συμβαινόντων, τῶν γινομένων, ὁποῖα ἔστι, εἰ ἀεὶ ὡσαύτως ἔξουσι.

1177. Ὡς ἐμοί πόλει] λείπει ἐδόκει.

1181. Καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα] ἀπολέλυται, ἀπόλλυται. Ἄλλως· ἀφεῖται πάντα, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παιζόντων τοῖς κύβοις· ἢ ἀπὸ τῶν ἁλιέων. βόλος γὰρ ἡ τοῦ δικτύου ἄφεσις.

1185. Καὶ

" Καὶ ζῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ
" Τῶτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνῦ σκιᾶς
" Οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν."
ΧΟΡ. Τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;
ΑΓΓ. Τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες, αἴτιοι θανεῖν.
ΧΟΡ. Καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.
ΑΓΓ. Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἱμάσσεται.
ΧΟΡ. Πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός;
ΑΓΓ. Αὐτὸς πρὸς αὑτῦ, πατρὶ μηνίσας φόνυ.
ΧΟΡ. Ὦ μάντι, τέλος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας!
ΑΓΓ. Ὡς ὦδ' ἐχόντων, τἄλλα βουλεύειν πάρα.
ΧΟΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμῦ
Δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων
Ἥτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ πάρα.
ΕΥΡ. Ὦ πάντες ἀστοὶ, τῦ λόγυ γ' ἐπῃσθόμην
Πρὸς ἔξοδον στείχουσα Παλλάδος θεᾶς,
Ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.

1185. Καὶ ζῇ] ἀντὶ τῦ, ζῆθι, πραγαλικῶς.

1186. Τἄλλ' ἐγὼ καπνῦ σκιᾶς] τὰ ὑπόλοιπα ὐδ' ἂν ἀχρήσω τινὸς πριαίμην.

1189. Οἱ δὲ ζῶντες. αἴτιοι] τούτοις δὲ τῦ θανεῖν αἴτιοι ἐγένοντο οἱ ζῶντες.

1192. Πότερα πατρῴας] τὸ χ, ὅτι ἐρωτᾷ πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερὸς, ἀκούσας ἤδη ὅτι αὐτόχειρ ἀπέθανεν.

1196. Τάλαιναν Εὐρυδίκην] Ἡσίοδος Ἠνιόχην αὐτὴν καλεῖ, Ἰκέλο δ' ἐς Κρέοντα καὶ Ἠνιόχην.

Ib. Ὁμῦ] ἑνός.

Ib. Ἥτοι κλύουσα παιδὸς] μὴ λάβῃς εἰς τὸ παιδὸς ἔξωθεν τὸ περὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ κλύουσα ἐρεῖν ἡ γενικὴ. τὸ γὰρ κλύειν τῦ παιδὸς ἦν. τῦτ' ἔρεις, ἐκεῖνος παρέσχε τῦτο καὶ αἴτιος γέγονεν.

1198. Κλύουσα παιδὸς] λείπει ἡ περὶ, ἵν' ᾖ, περὶ τῆς παιδός.

Ib. Ἢ τύχῃ πάρα] ὅ ἐστιν ἐκ τύχης.

1200. Παλλάδος Θεᾶς] ἡ τοιαύτη γενικὴ τὸ Παλλάδος πρὸς τὸ ἔξοδον ἐστιν. αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῆς ἐξόδυ αἰτία. ἡ πρὸς τὸ στείχουσα ὑπαρτικήν, ἵν' εἴη τὸ προσήγορος πρὸς τὸ Παλλάδος· (ἐ γὰρ μόνον τὸ προσήγορος πρὸς τὸ δεῖνα, ἀλλὰ καὶ τῦ δεῖνος φαμὲν) ὥστε, στείχουσα καὶ πορευομένη πρὸς ἔξοδον, ὅπως καὶ ἵνα ἰκοίμην καὶ ἔλθοιμι προσήγορος καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος Θεᾶς εὐγμάτων καὶ εὐχῶν τῦτ' ἔστιν, ἵν' εὐχὰς αὐτῇ προσφέρω. μὴ ξενισθῇς δὲ πρὸς τὰς δύο γενικὰς, τὸ Παλλάδος καὶ τὸ εὐγμάτων. ὥσπερ γάρ φαμεν, διδάσκαλος τῶν παίδων εἰμὶ μαθημάτων, ὕτως καὶ τῦτο.

1201. Εὐγμάτων προσήγορος] δι' εὐχῶν προσαλοιτύουσα.

Καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀνασπαςὸν πύλης
Χαλῶσα, καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ
Βάλλει δι' ὤτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
Δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κἀποπλήσσομαι.
Ἀλλ' ὅσις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἰπάλε.
Κακῶν γὰρ ἐκ ἄπειρος ἔσ' ἀκύσομαι.

ΑΓΓ. Ἐγὼ, φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν, ἐρῶ,
Κὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
Τί γάρ σε μαλθασσοιμ' ἂν ὧν ἐς ὕςερον
Ψεύσαι φανέμεθ'; "ὀρθὸν ἡ ἀλήθει' ἀεί."
Ἐγὼ δὲ σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει
Πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς
Κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·
Καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν
Πλάτωνά τ' ὀργὰς εὐμενεῖς καλασχέθειν,
Λάσαντες ἀγνὸν λουτρὸν, ἐν νεοσπάσι
Θαλλοῖς, ὃ δὴ λέλειπτο, συγκαλῄθομεν.
Καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
Χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόςρωτον κόρης

1202. Ἀνασπαςὸν] δυσχερῶς ἀνασπαμένης, καὶ ἀνοιξομένης.

Ib. Ἀνασπάσω πύλης] ἤγουν, βεβαίως τὰ κλεῖθρα τῶν πυλῶν ἀνέσπαν· ἐ γὰρ δύναμαι φέρειν τὴν ἀκοήν. δέον δ' εἰπεῖν ἀνασπάσω, ἀνασπάσω πρὸς τὸ πύλης εἶπεν.

1204. Ἀποπλήσσομαι] ἐκπλήττομαι.

1208. Ἐγὼ, φίλη δέσποινα] τοῦτο οὕτω συντάξεις, ὦ φίλη δέσποινα, ἐγὼ παρὼν ἐνταῦθα ἐρῶ καὶ εἴπω ὅσα δηλοῦτι προεῖπον, καὶ οὐδὲν ἔπος τῆς ἀληθείας παρήσω καὶ καταλείψω.

Ib. Ἐγὼ, φίλη] προκαλάσασις καὶ διήγησις ὅπως εὗρον τεθνηκότα τὸν Αἵμονα.

1209. Παρήσω] παραλιμπάνω.

1210. Μαλθάσσοιμ' ἂν] ἀπαλήσαιμι.

1212. Ἑσπόμην πόσει] ἀπορήσειεν ἄν τις πῶς τοῦ ἕπεσθαι καὶ ὁδηγεῖν ἐναντίων ὄντων, ὅτος φησὶν, ἐγὼ δὲ σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει· καὶ φαμὲν ὅτι διὰ τοῦτο λέγει τὸ ἑσπόμην, διότι δῆλος ἦν· οἱ δὲ δῆλοι τῇ τῶν δεσποίων ἀγωγῇ γνώμῃ. τὸ ποδαγὸς δὲ, διότι ὅτος τότε τὸν αὐτῶν δεσπότην προέπεμπεν.

1213. Ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς] ἀντὶ τοῦ, ἐλέους μὴ τυχόν.

1215. Καὶ τὸν μὲν] πρὸς τὸ ἑξῆς, καὶ τὸν μὲν λάσαντες.

Ib. Ἐνοδίαν θεὸν] τὴν Ἑκάτην, ἢ τὴν Περσεφόνην.

1218. Θαλλοῖς] ξύλοις.

Ib. Συγκαλῄθομεν] συγκαίομεν.

1219. Ὀρθόκρανον] ὑψηλόν.

1221. Νυμφείων]

Νυμφεῖον ᾅδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
Φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων
Κλύει τις ἀκλέριτον ἀμφὶ παιδάδα,
Καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολών.
Τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
Ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον· οἰμώξας δ' ἔπος
Ἴησι δυσθρήνητον· ὦ τάλας ἐγώ·
Ἆρ' εἰμὶ μάντις; ἆρα δυσυχεστάτην
Κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
Παιδός με σαίνει φθόγγος· ἀλλὰ πρόσπολοι
Ἴτ' ἆσσον ὠκεῖς· καὶ παραστάντες τάφῳ,
Ἀθρήσαθ' ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ,
Δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἵμονος
Φθόγγον συνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι.
Τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν
Ἠθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι
Τὴν μὲν, κρεμαστὴν αὐχένος καλείδομεν,
Βρόχῳ μιλρώδει σινδόνος καθημμένην·
Τόν δ', ἀμφὶ μέσσῃ περιπελῆ προσκείμενον,
Εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν,

1221. Νυμφεῖον] τὸν νυμφῶνα.

Ib. Νυμφεῖον ᾅδου] τὸ νυμφεῖον πρὸς τὸ κόρης πρὸς τὸ ᾅδου. τὸ γὰρ ζεῦγμα ἐς ὅπερ εἰσβέβληλαι, ὥσπερ θάλαμος ἦν αὐτῇ. αὐτὴ δὲ τῷ ᾅδῃ. θανάτος γὰρ αὐτὴν ἐπλάβετο καὶ ἔκλεψε, καὶ οἱονεὶ ᾅδης αὐτὴν ἐνυμφεύσατο.

1223. Ἀκλέριτον] τὸν κακοκλέριτον τῆς Ἀντιγόνης τόπον, ἢ τὸν μὴ δεξάμενον ἐπιτάφια.

1225. Ἄσημα περιβαίνει βοῆς] τὰ κακὰ σύμβολα τῆς βοῆς περιοιχίζεται.

1231. Ἴτ' ἆσσον] προσέλθετε δηλονότι.

1232. Ἁρμὸν χώματος] τὴν ἐκ λίθων ἁρμονίαν τῷ τάφῳ. ἢ τὸ ὑψηλὸν μέρος τῷ χώματος τὸ ἡρμοσμένον λίθοις.

Ib. Λιθοσπαδῆ] ὡς λίθοι ἀποσπασθέντος ὅπως εἰσέλθῃ ὁ Αἵμων. ἢ, ὑμεῖς ἀποσπάσαντες ἀθρήσατε.

1231. Ἢ θεοῖσι κλέπτομαι] ἢ ἀπατῶμαι ὑπὸ τῶν θεῶν.

1236. Ἠθροῦμεν] ἐθεωροῦμεν.

1238. Βρόχῳ μιλρώδει] μιλρώδη βρόχον λέγει, ὅτις ἦν αὐτῇ ζώνη ἀπὸ σινδόνος.

Ib. Καθημμένην] τὸν τράχηλον δεδεμένην.

1240. Εὐνῆς ἀποιμώζοντα] ἤγουν, ἀποκλαιόμενον πᾶς θανοῦσης αὐτῆς τῇ ταύτης λέχους ἐρίηπλαι. ἢ φθορὰν εὐνῆς λέγει τὴν ἐν ᾅδου αὐτῆς οἴκησιν.

1242. Στυγεῖ

Καὶ παῖρὸς ἔργα, καὶ τὸ δύσηνον λέχος.
Ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, συννὸν οἰμώξας, ἔσω
Χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας, καλεῖ·
Ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἰργάσαι; τίνα
Νῶν ἔσχες; ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης; 1245
Ἔξελθε, τέκνον· ἱκέσιός σε λίσσομαι.
Τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπῆνας ὁ παῖς,
Πτύσας προσώπῳ, κἀδὲν ἀνλειπὼν, ξίφος
Ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας, ἐκ δ' ὁρμωμένου
Παῖρὸς φυγαῖσιν, ἤμπλακ'· εἶθ' ὁ δύσμορος 1250
Αὑτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ' ἐπενθαθεὶς,
Ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς * δ' ὑγρὸν
Ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπλύσσεται·
Καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν
Λευκῇ παρειᾷ φοινίᾳ σαλάγμαῖος. 1253
Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
Τέλη λαχὼν δείλαιος εἰν ἄδου δόμοις,
" Δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβελίαν,
" Ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν."
ΧΟΡ. Τί τῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν 1260
Φρύδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.
ΑΓΓ. Καὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι,
Ἄχη τέκνε κλύσαν, ἐς πόλιν γόες

* Turn. ἐν.

1242. Στυγνὸν οἰμώξας] τὸ συγνὸν, ἀρσενικόν. ἢ νοηΐέον πρὸς τὸ σφὲ, ἢ ὑθέτερον πρὸς τὸ οἰμώξας.

1249. Διπλοῦς κνώδοντας] ἀντὶ τῦ, διπλᾶς ἀκμάς· ἄμφηκες γὰρ τὸ ξίφος. κνώδων δὲ, τὸ ἄξυ τῦ ξίφυς, παρὰ τὸ καίνειν τοῖς ὀδοῦσι.

1252. Μέσσον ἔγχος] τὸ ἔγχος οἱ Τραγικοὶ καὶ ἐπὶ ξίφυς λαμβάνυσι.

1255. Φοινίᾳ σαλάγμαῖος] τὴν πνοὴν τῦ φοινίυ σαλάγμαῖος ἐκβάλλει τῇ λευκῇ αὐτῆς παρειᾷ. ὅ ἐςιν, αἷμα ἐξέπνευσε.

1257. Τέλη λαχὼν] τὰς γὰρ γαμβίας τελείυς ἐκάλυν.

1262. Ἐλπίσι δὲ βόσκομαι] νομίζω αὐτὸν μὴ βύλεσθαι δημοσίᾳ θρηνεῖν, ἀλλ' ἐν τῷ οἰκήματι μόλα τῶν θεραπαινίδων.

Οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ ςέγης ἔσω
Δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον ςένειν.
Γνώμης γὰρ ἐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρλάνειν.
ΧΟΡ. Οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ' ἔν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ, βαρὺ
Δοκεῖ προσεῖναι, χ' ἡ μάτην πολλὴ βοή.
ΚΡΕ. Ἀλλ' εἰσόμεσθα μή τι καὶ καλάσχελον
Κρυφῇ καλύπλῃ καρδίᾳ θυμεμένῃ,
Δόμους παρασείχονλες· εὖ γὰρ ἔν λέγεις.
" Καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐςί τοι σιγῆς βάρος."

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
Μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων.
Εἰ θέμις εἰπεῖν, ἐκ ἀλλοτρίαν
Ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΚΡΕ. Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα
Στερεὰ, θαναλόεν'· ὦ κλανόντας τε καὶ
Θανόντας βλέποντες ἐμφυλίως.
Ὤ μοι * ἐμῶν ἄνολβα † βελευμάτων
Ἰὼ παῖ, παῖ, νέος νέῳ ξὺν μόρῳ ‡

* Ald. Ἰώ μοι. † Ald. ἄνολβαι. ‡ Ald. ξυμμόρῳ.

1265. Δμωαῖς προθήσειν πένθος] ἤγουν, προκαλεῖσθαι. τὸ δὲ προθήσειν καὶ πρὸς τὸ ἐς πόλιν ἐκληπίον.

1266. Γνώμης γὰρ ἐκ ἄπειρος] ἐκ ἀνοήτος φησὶν ὑπάρχει. ὥςε δημοσίᾳ ὀδύρεσθαι. Ἁμαρτάνειν δὲ λέγει νῦν τὸ ἐμφανῶς θρηνεῖν.

Ib. Ὥσθ' ἁμαρτάνειν] ἤγουν, ἀνοίκεια ἑαυτῇ ποιεῖν, λέγω δὲ τὸ δρᾶσαί τι περὶ αὐτὴν συχνὰς ἐπὶ τῷ παραδοξῳ τῆς τῶ παιδὸς συμφορᾶς ἀκούσμαλι.

1269. Ἀλλ' εἰσόμεσθα] ἀλλ' ἴσως ἀπειλθόντες μαθησόμεθα μή τι καὶ μανιῶδες κρύφα βουλεύεται, ἀνελεῖν ἑαυτὴν πειρωμένη.

1273. Ἐφήκει] ἀντὶ τῦ, ἥκει.

1274. Μνῆμα] τὸν νεκρόν.

1275. Οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην] ἢ δι' ἄλλον ἀποθανόντα. ἐκ ἐξ ἄλλω νεκρωθέντα.

1278. Θαναλόεντα] Θανάτω ἄξια ἢ Θανάτε αἴτια.

1280. Ἄνολβα] ἀνωφέλητα.

1281. Νέος νέῳ ξυμμόρῳ] νέᾳ ἡλικίᾳ καὶ καινοπρεπεῖ Θανάτῳ τελευτήσας.

1284. Δίκην

(Αἲ, αἲ, αἲ) ἔθανες, ἀπελύθης
Ἐμαῖς, ὠδὲ σαῖσι, δυσβελίαις.

ΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. Οἴμ', ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν!

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΚΡΕ. Οἴμοι, 1285
Ἔχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
Θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων
Ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς.
Οἴμοι λακπάτηλον * ἀνδρέπων χαράν.
Φεῦ, φεῦ, ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι! 1290

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΕΞΑ. Ὦ δέσποθ', ὡς ἔχων γε καὶ κεκλημένος
Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν, τὰ δὲ φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις,
Ἔοικας ἥκειν, καὶ τάδ' ὄψεσθαι κακά.
ΚΡΕ. Τί δ' ἔξιν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι;
ΕΞΑ. Γυνὴ τέθνηκε, τῆδε πμμήτωρ νεκρῷ, 1295
Δύσηνος ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΚΡΕ. Ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος ἅδε λιμήν,

* ALD. λεοπάτηλον.

1284. Δίκην ἰδεῖν] γράφεται ἔχειν.

1288. Ἀγρίαις ὁδοῖς] ἀγρίαις ὁρμαῖς.

1b. Ἔπαισεν] τοῦτο πρὸς τὸ, ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ, λέγει, ἀντὶ τοῦ, ἐξέςησε τὰς ἐμὰς φρένας, καὶ τῇ λελεισμένῃ παραιρεῖται εἰργάσατο. οὐ γὰρ ἐγίνωσκον καλ' ἑμαυτὸν κινῶν τὸν ἀνάγυρον, τοιαῦτα καὶ Ἀλκμήνης ἐψηφισμένος· χαρὰν δέ φησιν, ἣν εἶχε διὰ τὸ τῆς ἀρχῆς εἶκαιῆς γεγενῆσθαι.

1289. Λακπάτηλον] τὴν μετ' ὕβρεως ἀπωθυμένην. ἢ τὴν μεγάλας καταπαλεμένην.

1b. Λακπάτηλον ἀνδρέπων χαρὰν] τὴν χαρὰν λάξ παίσας.

1292. Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν] ὡς τῷ Κρέοντος τὸν παῖδα βασάζοντος.

1295. Μμήτωρ] ἡ καλὰ πάντα μήτηρ. ἐμφανίζει δὲ εἰπὼν, ὅτι καὶ μέχρι θανάτου μήτηρ ἐδείχθη, μὴ ἐλομένη ζῆν μετὰ τὸν τῆ παιδὸς θάνατον.

1297. Ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος] ὁ γόων καὶ συμφορῶν ἀδυνάτως ἔχων καθαίρεσθαι ἅδης, εἰς

Τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις; ὦ κακάγγελά μοι
Προπέμψας ἄχη, τίν' αὐδᾷς λόγον *;
ΧΟΡ. Αἰ, αἰ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω. 1300
ΚΡΕ. Τί φῄς, ὦ παῖ; λέγεις νέον μοι λόγον †.
Αἰ, αἰ, αἰ, σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
Γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον.

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Α.

ΕΞΑ. Ὁρᾷν πάρεσιν· ἐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΚΡΕ. Οἴμοι. 1305
Κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.
Τίς ἆρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
Ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον
Τάλας, τὸν δ' ἔναντι ‡ προσβλέπω νεκρόν.
Φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον! 1310

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Β.

ΕΞΑ. Ἡ δ' ὀξύθηκλος ἥδε βωμία πέριξ
Λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
Τὸ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,

* Ald. τίνα θροεῖς λόγον. † Ald. τίνα λέγεις μοι νέον.
‡ Ald. τόνδ' ἐναντία.

εἰς ὃν πάντες μεῖζα τὴν ἐνθένδε ἀπαλλαγὴν συνάγουσι ὥσπερ εἰς λιμένα.

1298. Κακάγγελλα] κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα.

1300. Ἐπεξειργάσω] ἐπέσφαξας.

1302. Σφάγιον γυναικεῖον] τὸν ἀπὸ σφαγῆς τῆς γυναικὸς μόρον.

Ib. Ἐπ' ὀλέθρῳ] τῷ Αἵμονος.

1304. Οὐ γὰς ἐν μυχοῖς ἔτι] ἐγκέκλεισαι ἡ γυνή.

1309. Τὰ δ' ἐναντία] γράφεται, τὸν δ' ἐναντία.

1311. Ὀξύθηκλος] ὀξεῖαν λαβοῦσα πληγήν.

Ib. Ἡ δὲ βωμία πέριξ] ὡς ἱερεῖον περὶ τὸν βωμὸν ἐσφάγη προσπίλης.

1312. Λύει κελαινὰ] ἀπόλλυσι.

1313. Τῷ πρὶν θανόντος Μεγαρέως] ὡς αὐτῆς προσλαμηθείσης Μεγαρεῖ τινι πρὸ τοῦ Κρέοντος· οἱ δέ φασι τοῦ Μενοικέως τοῦ ἀποσφάξαντος ἑαυτόν· πρότερον γὰρ Μεγαρεὺς ἐκαλεῖτο·

Αὔθις δὲ τῇδε, λοίσθιον δέ σοι κακὰς
Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκλόνῳ.

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΚΡΕ. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,
Ἀνέπλαν φόβῳ· τί μ' οὐκ ἀνλαίαν
Ἔπαισέν τις ἀμφιθήκλῳ ξίφει;
Δείλαιος * ἐγὼ, φεῦ, φεῦ,
Δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ.

ΣΥΣΤΗΜΑ Γ.

ΕΞΑ. Ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων
Πρὸς τῆς θανέσης τῆσδ' † ἐπεσκήπθη μόρων ‡
ΚΡΕ. Ποίῳ δὲ καὶπελύσαθ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;
ΕΞΑ. Παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτὴν, ὅπως
Παιδὸς τόδ' ἠσθέθ' ὀξυκώκυτον πάθος.

ΣΤΡΟΦΗ Δ.

ΚΡΕ. Ὤ μοι, μοι· τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν
Ἐμᾶς ἁρμόσει πότ' ἐξ αἰτίας.

* Turn. Ἄθλιος. † Turn. τᾶσδ'. ‡ Ald. Turn. in marg. μόρῳ.

ἐν δὲ τῷ Τυράννῳ Οἰδίποδι καὶ αὐτὸς Μενοικέα αὐτὸν καλεῖ.

1315. Ἐφυμνήσασα] καλαξασαμένη σοι ὡς παιδοκλόνῳ.

1317. Ἀνέσλαν φόβῳ] ἐσείσθην, ἐταράχθην. Ib. Ἀνλαίαν] γεάφεῖαι καιρίαν.

1318. Ἀμφιθήκλῳ ξίφει] ἤγουν, διςόμῳ· ὁ γὰρ δύναμαι φέρειν τὸ τῶν συμφορῶν πέλαλος· ὥςε θανὰν ἀναισθησίαν ἔσχον ἂν τότων.

1319. Ἄθλιος ἐγὼ, φεῦ, φεῦ] ἄθλιος χρὴ γεάφειν ἐνλαῦθα, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀνλιτροφῆς· τὸ γὰρ δείλαιος ἐκ ὀρθόν.

1321. Τῶνδε κἀκείνων] τῦ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν ἀποθανεῖν.

1322. Ἐπεσκήπθη] κακῶς, ἐλέγω. τελευτώσης αὐτῆς ἐνομίζω, ἐπεγράφω.

Ib. Ἐπεσκήπθη μόρων] σύναπτε τὸ μόρων πρὸς τὸ τῶνδε κἀκείνων, τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου λέγε· ἦγεν, τῶν τῦ Λίμονος καὶ τῦ Μενοικέως, διότι εἶασας αὐτὸς ἀπολέσθαι καὶ ἐκ ἐκώλυσας.

1323. Ποίῳ δὲ] τίνι τρόπῳ (φησὶ) ἐλύθη καὶ ἐφέρθη εἰς φονάς; ἀντὶ τῦ, ποίῳ τρόπῳ εἰς φόνον ἔπεσε;

1325. Ἠσθέθ' ὀξυκώκυτον πάθος] ἦγεν, ὅτι ὁ ἄγγελος τὸν περὶ τῦ θανάτου αὐτῦ λόγον πρὸς ἡμᾶς διεξῆει· τὸ δ' ὀξυκώκυτον, ἀντὶ τῦ, ὀξέως καὶ μεγάλως θρῆνυ διόμενον ἢ τὸ ὀξέως, ταχέως καὶ ἐξαίφνης θρῆνον ἐγεῖραν.

1326. Τάδ'

Ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ "κανον * μέλεος.
Ἐγώ φαμ' ἔτυμον· ἰὼ πρόσπολοι
Ἄγεἰέ μ' ὅτι τάχος, ἄγεἰέ μ' ἐκποδὼν,
Τὸν ἐκ ὄνἳα μᾶλλον ἢ μηδένα.

ΣΥΣΤΗΜΑ Δ.

ΧΟΡ. Κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
" Βράχισα γὰρ κράτισα τἀν ποσὶν κακά."

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΚΡΕ. Ἴτω, ἴτω·
Φανήτω, μόρων ὁ κάλλις' ἐμῶν,
Ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν,
Ὕπαἷος· ἴτω, ἴτω,
Ὅπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

ΑΝΤΙΣΤΣΤΗΜΑ Γ.

ΕΞΑ. Μέλλονἷα ταῦτα· τῶν προκειμένων τί χρὴ
Πράσσειν; μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν.
Ἀλλ' ὧν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συἷκαἷηυξάμην.
ΑΓΓ. Μὴ νῦν προσεύχου μηδέν. ὡς πεπρωμένης
" Οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή."

* ALD. ἐλίαγον.

1326. Τάδ' ἐκ ἐπ' ἄλλον] ὁδὶς ἀνθρώπων ταῦτα ἐπὶ ἄλλον ἀπὸ τῆς ἐμῆς αἰτίας μεθαρμόσει· ὃ ἐστι τῦ σῦ φόνυ· ἢ, ὁδὶς ἂν εἴποι ἕτερον τῶν ἀνθρώπων αἴτιον ἀλλ' ἐμέ.

1331. Τὸν ἐκ ὄλα] τὸν ἐκ ὅλα ὅλως, μᾶλλον δὲ μηδένα.

1332. Κέρδη παραινεῖς] ἤγυν, τὸ ἀπαχθῆναι τῶν ἐνταῦθα, ἵνα τῆς τύτων θέας ἀπὸν ὀλίγην ὀδύνην ἔχῃς· ἔλατον γὰρ λυπῦσιν εἰ πόῤῥω τὶς τύτων γένοιτο.

1335. Φανήτω μόρων] ὁ ἐμὸς θάναλος μείζων τύτων τῶν κακῶν.

1336. Τερμίαν] τῆς τελευτῆς παρασκευαστικήν· τέρμα γὰρ τὸ τέλος.

1339. Μέλλονἷα ταῦτα] δεύτερα.

1340. Ὅτοισι χρὴ] τοῖς θεοῖς.

Ib. Μέλει γὰρ τῶνδε] ἤγυν, φροντίς ἐστι τισὶν, ἤγυν, σοί· σὲ γὰρ ἄξιον φροντίζειν ὅπως Εὐρυδίκη καὶ Αἵμων τεθάψεται.

1341. Ἀλλ' ὧν ἐρῶ] ὧν βύλομαι τυχεῖν, ταῦτα πἐξάμην.

1342. Ὡς πεπρωμένης] μεμοιρασμένης· ὥςτε ἐπειδὴ καὶ σοὶ τοιαῦτα παθεῖν πέπρωται, μὴ δυσχέραινε, μηδὲ καλεύχε θανεῖν.

1345. Οὐχ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Δ.

ΚΡΕ. Ἄγοιʃ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών·
Ὃς, ὦ παῖ, σέ τ', οὐχ ἑκών, καʃέκλα,
Ὃς σέ τ' αὐτάν. Ὤ μέλεος, οὐδ' ἔχω
Ὅπα πρὸς πότερον ἴδω, πᾶ καὶ θῶ·
Πάνʃα γὰρ λέχρια,
Τά τ' ἐν χεροῖν γάρ, τ' ἐπὶ κραʃί μοι,
Πότμος δυσκόμιʃος εἰσήλαʃο.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. " Πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
" Πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ' * εἰς θεούς
" Μηδὲν ἀσεπʃεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
" Μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
" Ἀποʃίσανʃες, γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν."

* Aldus, τά τ'.

1345. Οὐχ ἑκὼν καʃέκλα] ὁ γὰρ ᾅδειν διὰ τὸν Ἀνʃιγόνης θάνατον καὶ αὐτὸν καὶ αὐτὴν σε τεθνήξεσθαι.

1347. Πᾶ καὶ θῶ] ἤγων, τί ποιήσω. ὁ γὰρ ἔχω πότερον θρηνήσω πρότερον· πότερον τὸ τῆς γυναικὸς πάθος, ἢ τὸ τοῦ παιδός.

1348. Πάνʃα γὰρ λέχρια] ἤγων, πλάγια καὶ πεπλωκότα, τὰ μὲν ἐν χερσὶ, τὰ δὲ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.

1350. Δυσκόμιʃος] ἀφόρητος.

1351. Πολλῷ τὸ φρονεῖν] τὸ καλῶς φρονεῖν πρῶτόν ἐʃιν εὐδαιμονίας, καὶ τοῖς ἀληθῶποις ἐξεχώταλον.

Ib. Πολλῷ τὸ φρονεῖν] ἤγων, ἡ φρόνησις πολλῷ πρείμοίρα καὶ κρείʃων ἐʃὶ τῆς εὐδαιμονίας, ὡς ὅσα αὐτῆς ἀρχή· ἡ γὰρ ἀρχὴ κρείʃων τῶν μεθ' αὐτὴν, ἐπειδὴ αἰτία ἐʃί.

1353. Μηδὲν ἀσεπʃεῖν] ἤγων, ἀσεβεῖν. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ παροργίσαι τὸν Κρέοντα Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην, διὰ τὸ Πολυνείκην ἀθάπτον ῥίψαι.

Ib. Μεγάλοι δὲ λόγοι] αἱ μεγαλορήμοσύναι τῶν ὑπερηφάνων, τιμωρίας μεγίʃας τοῖς κεκτημένοις ἐπάγουσαι· τελευταῖον διδάσκει τὸ φρονεῖν· καὶ ὁ ποιητὴς, Ἤρχθεν δέ τε νήπιος ἔγνω· ἰʃέον δ' ὅτι διαφέρει τῆς Εὐριπίδου Ἀντιγόνης αὕτη, ὅτι φοραθεῖσα ἐκείνη, διὰ τὸν Αἵμονος ἔρωτα ἐξεδύθη πρὸς γάμον. ἐνταῦθα δὲ τἀναντίον.

SOPHOCLIS

TRAGŒDIÆ.

PERSONÆ FABULÆ.

OEDIPUS.

SACERDOS.

CREON.

CHORUS THEBANORUM SENUM.

TIRESIAS.

JOCASTE.

NUNCIUS.

EDUCATOR POLYBI.

FAMULUS.

Proloquitur ŒDIPUS.

SOPHOCLIS

OEDIPUS TYRANNUS.

OEDIPUS, SACERDOS, CREON, CHORUS.

IAMBI.

Oed. O Filii, Cadmi veteris nova progenies,
Quaſnam ſeſſiones haſce mihi ſedetis
Supplicibus ramis coronati?
Urbs autem ſimul quidem ſuffitibus plena eſt,
Simulque cantibus *ſacris* et ſuſpiriis.
Quæ ego judicans non ex aliorum, filii,
Nunciis debere cognoſci, ipſe huc veni,
Ille omnibus celebratus Oedipus.
At *tu*, o ſenex, fare (quoniam decet
Te priorem hiſce eloqui) quo in ſtatu eſtis,
Veritine an paſſi *malum:* cupio enim
Vobis opem ferre in omnibus; nàm durus eſſem prorſus
Si non tam lugubrem miſerarer ſeſſionem.

Sac. At, o rector Oedipus patriæ meæ,
Vides quidem nos, quales aſſidemus
Aris tuis: hi quidem nullatenus procul
Volare volentes: illi verò ſenio graves
Sacerdotes, *interque eos* ego Jovis: hæc quoque juvenum
Lectorum *turba*. Reliquum autem vulgus coronatum
In foro ſedet, juxtaque Palladis bina
Delubra, et ad Iſmeni fatidicum cinerem.
Civitas enim, quemadmodum et ipſe vides, nimis
Nunc fluctuat, et levare caput
Profundis adhuc non valet, ſanguineâque undâ
Conſumpta quidem immaturis terræ frugibus,
Conſumpta quoque boum armentis, partubuſque
Infructuoſis mulierum. Ignifer autem Deus
Incumbens affligit, peſtis *nimirum* teterrima, urbem,
Per quem evacuatur domus Cadmeorum; niger
Autem Pluto ſuſpiriis et lamentis diteſcit.

Diis quidem nunc non æquantes te ego,
Neque hi pueri, tuas conſedimus ad aras,
Sed virum eximium inque vitæ *hujus* cladibus
Judicantes *depellendis*, Deiſque placandis.
Qui liberaſti, urbem Cadmeorum profectus,
Duræ vatis tributum, quod *prius* pendimus,
Idque, à nobis nihil monitus omnino,
Neque edoctus, ſed ope conſilii divini
Diceris, haberiſque noſtram erexiſſe vitam.
Nunc ergo, o optimum Oedipodis caput,
Rogamus omnes *ſic* ad *tua* cadentes *genua*
Opem ut aliquam invenias nobis, vel alicujus Deorum
Oraculo audito, vel ab homine edoctus aliquo:
" Expertis enim eventus quoque
" Conſiliorum maxime florere video."
Ito igitur, o mortalium optime, erige urbem,
Ito, proſpice; nam te nunc quidem hæc terra
Servatorem vocat ob priorem promptitudinem:
At initii neutiquam tui meminerimus,
Locati ſiquidem in rectum *ſtatum* cadamus denique.
At ſalubri conſilio *tuo* hanc erige civitatem;
Alite enim et priorem dextro fortunam
Dediſti nobis, et jam nunc ſis ſimilis *tui*.
Nam, ſi porro rex eris hujus terræ, ut nunc es,
Plenam viris pulchrius eſt, quàm inanem regere.
Nihil enim eſt neque turris, neque navis,
Nuda *ſi* viris *fuerit*, qui habitent intus,
Oed. O filii miſerandi, nota, et nullo modo ignota mihi
Adveniſtis petitum; pulchre enim novi quòd
Laboratis omnes, et laborantium, ut ego,
Nullus eſt veſtrûm, qui æque laboret.
Veſter enim dolor ad unum pervenit
Solummodo, neminemque alium: mea autem
Anima urbemque et me et te ſimul gemit.
Quare non ſommo dormientem me *alto* excitaſtis,
Sed noſtis multas me jam lachrymas fudiſſe,
Multaſque vias iſſe curis vagantem anxiis;
Quodque conſiderando repperi remedium,
Id adhibui: filium enim Menœcei
Creonta, affinem meum, ad Pythia

Miſi

Miſi Apollinis delubra, ut ſciſcitaretur quid
Agendo vel dicendo hancce liberem urbem.
Et me diem jam comparantem cum tempore *elapſo*
Moleſtiâ afficit, neſcium quid agat, ultra enim ſpem
Diutius abeſt quam par eſt.
Ubi vero venerit, tum ego malus ſim
Ni fecero omnia, quæcunque monet Deus.
Sac. At recte tuque hoc loquutus es, hique jam
Creonta advenire mihi nunciant.
Oed. O rex Apollo, utinam eventu aliquo
Salutari *reperto* redeat, lætus ut vultu.
Sac. At ut videtur, lætus eſt: neque enim caput
Sic coronatus adveniſſet frugiferis lauri frondibus.
Oed. Statim ſciemus: in eo enim eſt, unde audiatur.
O rex, mî affinis, nate Menœcei,
Quod nobis affers *a* Deo nuncium?
Cre. Bonum: dico enim et gravia, ſi modo
Recte curentur, omnia fore proſpera.
Oed. Quale, *quæſo*, eſt quod dicis? neque enim fiduciam
Neque adeo metum hiſce ex dictis *capio*.
Cre. Si hiſce velis adſtantibus audire,
Paratus *ſum* loqui, vel etiam ire intro.
Oed. Coram omnibus dic; *pro* his enim plus capîo
Doloris, quàm pro mea etiam ipſius anima.
Cre. Dicam igitur quæ audivi a Deo.
Juſſit nos Apollo manifeſte rex
Piaculum regionis hujus, utpote nutritum terra
In hac, expellere, neque inſanabile malum alere.
Oed. Quâ expiatione? Quis eſt calamitatis modus?
Cre. In exilium ut agamus, aut nece necem iterum
Solvamus; nam ſanguis hic perturbat civitatem.
Oed. Cujus hominis de cæde loquitur hæc *Deus?*
Cre. Erat nobis, o rex, Laïus quondam princeps
Terræ hujus, priuſquam tu hanc regeres urbem.
Oed. Novi ex auditu, non enim vidi unquam.
Cre. Hujus defuncti jam mandat *Apollo* clare
Ut occiſores puniamus quoſdam.
Oed. Ubi gentium illi ſunt? ubi deprehendetur
Veſtigium veteris occultum criminis?
Cre. In hac dicebat regione. " At quod quæritur
" Poteſt

" Poteſt inveniri, effugit verò quod negligitur."

Oed. In ædibuſne an in agris Laïus,
An terra in alia in hanc incidit cædem?
Cre. Delphos (ut aiebat) profectus rurſus
Domum amplius non rediit, ex quo abiit ſemel.
Oed. Nec nuncius quiſpiam, nec comes itineris
Conſpexit, unde aliquis *rem* queat exquirere?
Cre. Periere omnes, præter unum; neſcio quem, qui metu fugiens,
Nihil *eorum*, que vidit, præter unum, potuit dicere.
Oed. Quid *illud unum?* unum enim multa invenire poſſit,
Initium ſi parvum caperemus ſpei.
Cre. Latrones aiebat occurriſſe, qui non unâ
Manu necarunt eum, ſed manuum copiâ.
Oed. Qui latro, niſi argento fuiſſet
Corruptus ab aliquo cive, eò audaciæ procederet?
Cre. Sic erat ſuſpicio. Sed Laïo pereunti
Nullus in malis vindex aſtitit.
Oed. Quid verò mali obſtitit, tyranno
Sic interemto, cur non fieret inquiſitio?
Cre. Perplexa vates Sphinx quæ ante pedes erant
Diſpicere, omiſſis incertis, adegit.
Oed. At ab initio rurſus hæc ego proferam;
Recte enim Apollo, recte et tu
Pro mortuo curam hanc ſuſcepiſtis.
Quare jure me quoque videbitis adjutorem,
Terræque huic ſuccurrere, Deoque ſimul.
Non enim pro remotioribus amicis,
Sed ipſe pro meipſo hoc amovebo ſcelus.
Qui enim illum occidit, forſitan
Et me eâdem manu occidere ſtuderet.
Illum igitur dum juvo, mihi ipſi proſum.
At quam celerrime vos quidem pueri e ſedibus *his*
Surgite, ſublatis his ſupplicibus ramis.
Alius autem *quiſpiam* Cadmi populum huc convocet;
Nam omnia ego facturus ſum. Aut enim beati,
Deo duce, erimus, aut cademus *funditus*.
Sac. Surgamus, o pueri, hanc enim ob cauſam
Et huc venimus, quam hic commemorat.
At Apollo, qui miſit hæc oracula, pariterque
Servator adſit, et morbum auferat.

MONOSTROPHICA.

Cho. O Jovis dulciſonum oraculum, quale denique
Opulento admodum *a* Pythone
Splendidas adiiſti Thebas?
Diſtrahor animo trepido,
Metu palpitans,
Medice, Delie, Pæan,
Te revereor *et colo:*
Quid mihi vel nunc rei
Vel volventibus
Horis rurſus conficies?
Dic mihi, o aureæ filia
Spei, immortalis Fama:
Primum te invocanti
Filia Jovis
Immortalis Minerva,
*Tuam*que ſororem
Terræ præſidem Dianam, quæ rotundam in foro
Sedem inclyta poſſidet,
Et Phœbum longe jaculantem.
Io, Io.
Vos tres malorum depulſores, adeſte mihi,
Siquidem et prioris calamitatis
Opprimentis urbem expuliſtis
Noxium incendium.
Nunc quoque advenite, o Dii,
Innumera enim fero mala:
Ægrotat autem mihi univerſus populus;
Nec ſuppetit conſilii vis,
Quo quis mederi queat: neque enim
Fructus inclytæ terræ
Augmenta capiunt *ſua*, neque inter pariendum
Solitos labores ferunt
Mulieres: ſed alium
Super alium videas,
Velut pennatam avem,
Celerius igne indefeſſo
Ruentem ad littus inferi
Divi, quibus abſque numero pereuntibus urbs

Perit.

Perit. Miſera autem turba
In campo funeſto
Jacet indefleta; interque *eos* uxores
Canæque inſuper matres
Ad aras littorales
Alibi aliæ triſtia mala
Supplices lugent.
Pæan interim clarius ſonat, et gemibundus clamor
Adſonat: quapropter, o aurea
Filia Jovis, pulchra facie, mitte
Auxilium, Martemque peſtiferum,
(Qui nunc inermis ſine ſcutis
Cremat me maximo clamore irruens)
Retrogrado curſu cedere coge
Terra *hac* extorrem, ſive ad magnum
Thalamum Amphitrites,
Sive ad inhoſpitalem portum
Thracium mare.
Siquid enim nox reliqui facit,
Id inſequens dies invadit.
Quem, o igneorum fulgurum
Qui vim gubernas, o Jupiter pater,
Tuo perde fulmine.
Lyciæ rex, tuaque aureo
Ab arcu tela vellem
Invicta diſtribueres,
Ad opem ferendam deſtinata;
Igneoſque ut Artemis
Radios, quibus Lycios montes
Percurrit: aureaque decorum mitra
Invoco, terræque huic cognominem,
Vinoſum Bacchum Evïum,
Mænadum ducem *in choreis* unicum,
Ut venias crematum lucida face
Ignominioſum huc inter Deos Deum.

IAMBI.

Oed. Petis ſedulò: quæ autem petis, mea ſi velis dicta
Audita amplecti, morboque ſuccurrere,
Remedium

Remedium conſequaris et levamen malorum.
Quæ ego ignarus totius narrationis eloquar,
Ignaruſque rei perpetratæ: neque enim diu
Inveſtigâſſem ipſe, niſi indicium aliquod haberem.
Nunc autem (nuper enim civis inter cives cenſeor)
Vobis edico omnibus Cadmeis iſta.
Quicunque veſtrûm novit a quonam homine
Laïus *ille natus* Labdaci occiſus eſt,
Hunc jubeo, ut rem omnem declaret mihi,
Etiamſi metuit contra ſe crimen, auctor necis
Cum ipſe ſit; patietur enim aliud
Aberbi nihil, *quàm* terrâ ut abeat illæſus.
Si vero quis alium novit peregrina ex terra
Auctorem cædis, ne taceat; lucrum enim
Ego dabo, et gratia inſuper accedet.
Si vero contra filueritis, et quiſpuam vel amico
Metuens rejecerit iſthæc *mea* dicta vel ſibi ipſi,
Quæ poſtea facturus ſum, hæc ut audiatis oportet.
Hominem hunc edico, quiſquis eſt terræ
Hujus *incola*, cujus egu imperiumque et ſolium rego,
Ne quis excipiat, neque alloquatur,
Neque deûm precationibus, neque ſacrificiis
Cum eo communicet, nec manus *ſacra* abluat *aqua*,
Arceant vero ab ædibus omnes, ut qui piaculum
Sit nobis, ut Pythicum dei
Oreculum patefecit nuper mihi.
Ego quidem talis deoque *(Apollini)*
Viroque mortuo adjutor eſſe ſtatuo;
Execror autem *cædis* auctorem, ſive unus
Aliquis ſit, latuitque, ſive comitatus pluribus,
Ut malus ille communis-expers-juris vitam extrahat.
Imprecor et ædibus, ſi domeſticus
In meis fuerit, me conſcio,
Ut patiatur *eadem* quæ his modo imprecatus ſum.
Vobis autem hæc omnia mando exequenda,
Meique ipſius gratiâ, deique hujuſque
Terræ, quæ ſterili ſic et impio perit *modo*.
Neque enim, ſi nullus ad hanc rem impulit deus,
Sic inexpiatam vos deceret linquere,
Viroque optimo, regeque interemto,

Sed penitus inquirere. At nunc auctor ſum ipſe quoque
Regnum obtinens, quod ille obtinuit olim,
Habenſque torum, et uxorem liberos ad procreandos,
Communiumque liberorum ſorte communia, ſi genus
Illi non fuiſſet infelix, extitiſſent *pignora:*
Nunc autem in illius caput *mala* ingruit fortuna:
Quapropter ego in his tanquam meo pro patre
Pugnabo, et omnia experiar
Ut inveniam auctorem cædis
Filii Labdaci, Polydorique, et
Superioris Cadmi, vetuſtique Agenoris.
Et hæc eis qui non præſtiterint precor Deos,
Ne meſſem illis terra proferat ullam,
Neve mulieres liberos; ſed morte
Præſenti pereant, vel hac etiam graviore.
Vobis autem cæteris Cadmi civibus, quibuſcunque
Hæc placent, ſocia ſit Juſtitia *precor,*
Et omnes ſemper propitii adſint Dei.

Cho. Ut me execratione hac obligaſti, ſic tibi, rex, reſpondeo.
Neque enim peremi ipſe, neque peremtorem novi
Indicare: ſed quæſtionem hanc mittentis erat
Apollinis explicare, quis *nempe* fecit homicidium.

Oed. Recte dixiſti: ſed cogere Deos,
Si non *ipſi* velint, nullus unquam poteſt mortalis.

Cho. Secundam jam de his dicam meam ſententiam.

Oed. Tertia licet ſit, ne omittas dicere.

Cho. Cum rege Phœbo regem Tireſiam novi
Maxime eadem ſcire; ex quo ſiquis
Hæc exquireret, o rex, invenerit certiſſima.

Oed. At ne hoc quidem curare neglexi;
Miſi enim, Creonte monente, duos
Ad eum nuncios, diuque cur non adſit miror.

Cho. Enimvero cætera *ſunt* frigida et obſoleta dicta.

Oed. Quænam illa? dicta enim perpendo qualiacunque

Cho. Occiſus dictus eſt a quibuſdam viatoribus.

Oed. Audivi et ego: ſed qui viderit *eum* nemo videt.

Cho. Sed ſiquam modo timoris habet ille partem,
Tuas tamque graves audiens diras non morabitur.

Oed. Cui nullus adeſt patranti metus, verba minus metuet.

Cho. Sed negantem adeſt qui redarguat: hi enim

Divinum

Divinum jam vatem huc adducunt, cui
Veritas innata eſt mortalium ſoli.
Oed. O omnia qui *animo* verſas, Tireſia, dicendaque
Tacendaque, cœleſtia, et terreſtria,
Civitas quidem, cæcus licet *ſis*, ſentis tamen
Quali conflictatur morbo; cujus te patronum
Et ſoſpitatorem, o rex, unicum invenimus.
Phœbus enim, quamvis non audiveris nuncios,
Nobis mittentibus remiſit, ſolutionem
Unam fore hujus peſtilentiæ,
Si peremtores Laii probè compertos
Necemus, aut e terra exules relegemus.
Tu vero non gravatim, ſive quid augurii,
Seu quam aliam divinationis tenes viam,
Libera teipſum et urbem; libera quoque me;
Libera etiam placulum omne mortui (*Laii.*)
In te enim *toti* ſumus. Homini autem prodeſſe
Quantum queas habeaſque, pulcherrimus eſt laborum.
Tir. Heu, heu, ſapere quam grave *eſt*, ubi non
Expedit ſapienti: hæc enim pulchre ego
Sciens perii, neque enim huc venire debui.
Oed. Quid rei eſt quod triſtis huc adveniſti?
Tir. Dimitte me domum; facillime enim tuumque tu,
Et ego perferam meum, ſi mihi parueris.
Oed. Nec juſta dixiſti, nec grata urbi
Huic, quæ te aluit, hoc ſupprimens a nobis oraculum.
Tir. Video enim, ne quidem tibi ipſi tuam exire vocem
Commode. Quare ne et ego idem patiar *metuo.*
Oed. Ne per Deos, cum ſcias, recuſes *dicere:* quoniam
Omnes te rogamus ſupplices.
Tir. Omnes enim deſipitis. Ego vero neutiquam
Mea ſic eloquar, ne tua aperiam mala.
Oed. Quid ais? etiamſi ſcias, non dices? ſed cogitas
Nos prodere, et perdere urbem?
Tir. Ego neque meipſum, neque te dolore afficiam. Quid hæc
Fruſtra requiris? Non enim ex me audies.
Oed. Non, o malorum peſſime (etenim et ſaxum
Tu irritare queas) aliquando dices?
Sed ita vis immitis et pertinax videri?
Tir. Iram incuſas meam, tuam vero ſimul

Cohabitantem non reſpicis, meque improbas.
Oed. Quis enim non iraſcatur hæc verba
Audiens, quibus tu jam hanc contumeliâ afficis urbem?
Tir. Evenient enim hæc *ſponte*, licet ego tegam filentio.
Oed. Proinde quæ eventura ſunt, et te oportet mihi dicere,
Tir. Nihil amplius dicam: quare, ſi lubet
Prorumpe ad iram vel ſæviſſimam.
Oed. Atqui nihil ſane omittam, ut irâ efferor,
Eorum quæ cenſeo: ſcito enim *te* videri mihi
Et cum *aliis* plantaſſe facinus, et patraſſe tantum
Non manibus cædem: ſique oculorum ſuppetiſſet uſus,
Et ſcelus hoc tuum ſolius eſſe dicerem.
Tir. Verum: jubeo autem te præconio,
Quod publicâſti, ſtare, et ab hac ipſa die
Alloqui neque hos *qui adſunt*, neque me,
Ut qui ſis urbis hujus impium piaculum.
Oed. Itane impudenter ejeciſti hunc
Sermonem? Et quò hoc evaſurum *te* putas?
Tir. Evaſi: veritatem enim validam alo.
Oed. A quo edoctus? non enim ex arte *habes*.
Tir. A te. Tu enim me invitum perpuliſti ut dicerem,
Oed. Quid diceres? dic rurſus, ut melius intelligam.
Tir. Non intellexiſti antea? an, ut tentes, rogas?
Oed. Non ut cognitum dicas *rogo*, ſed iterum dic.
Tir. Peremtorem te *eſſe* dico viri, cujus *peremtorem* quæris.
Oed. At non impune bis ſaltem convicia loquêre.
Tir. Dicam igitur et alia, ut iraſcare magis?
Oed. Quantum quidem vis, nam fruſtra dicetur.
Tir. Te neſcientem dico cum chariſſimis
Turpiſſime conſueſcere, neque cernere quibus es in malis.
Oed. An impune hæc te ſemper dicturum putas?
Tir. Siquidem aliquid ineſt veritati roboris.
Oed. Eſt ſane, niſi tibi: tibi autem nulla eſt, quoniam
Cæcus et auribus, et mente oculiſque es.
Tir. Tu miſer hæc nunc exprobras *mihi*, quæ tibi
Nemo non horum mox exprobrabit.
Oed. Sola te tuetur cæcitas: *alioqui feciſſim* ut neque me,
Nec quemvis alium lucem videntem cerneres.
Tir. At nolunt fata me tua cadere *manu*, nam
Sufficit Apollo, cui iſtud curæ erit.

Oed. Tuane

Oed. Tuane an Creontis hæc ſunt commenta?
Tir. Creon tibi nulla mali cauſſa; ſed ipſe tu tibi.
Oed. O divitiæ, et regnum, et ars artem
Superans in expetendæ vitæ ſubſidium,
Quanta apud vos invidia ſervatur!
Siquidem ex hoc regno, quod mihi civitas
Sponte traditum, non expetitum detulit in manus,
Ex hoc, *inquam*, Creon, ille fidus, ille ex initio amicus
Clam me ſubruens expellere ſtudet,
Magum ſubornans hunc, dolorum confutorem,
Fraudulentum, circulatorem, qui in lueris
Solummodo cernit, ad artem vero cæcus eſt.
Nam dic age, ubi tu fuiſti certus vates?
Cur non, ubi confutrix-carminum adeſſet canis,
Proferebas aliquam hiſce civibus ſolutionem?
Atqui illud ænigma non vulgaris erat
Viri interpretari, ſed divinationis egebat;
Quam neque ab augurio tu produxiſti notam habens
Neque a Deorum aliquo: at ego adveniens
Ille nihil ſciens Oedipus, compeſcui ipſam
Mentis *acie* aſſecutus, non ab alitibus edoctus.
Quem vero tu conaris ejicere, ſperans ſolio
Creontis te adſtiturum proxime
Tuo cum damno videris mihi et tu, et qui hæc confinxit,
Regnaturus: et niſi te ſenem factum eſſe viderem
Infortunio cognoſceres, quam male ſentias.
Cho. Nobis quidem conjectantibus et hujus dicta
Per iram dici, tuaque, Oedipu, videntur.
At *nunc* non opus eſt his, ſed quomodo Dei
Oraculum ſolvamus optime, conſiderare.
Tir. Sis licet tyrannus, hoc tamen par ſum tibi
Ut paria contra dicam: hujus enim ego potens ſum.
Neque enim ullatenus tibi ſervio, ſed Apollini:
Quare nec Creonte patrono mihi opus erit.
Dico autem, quoniam mihi cæcitatem objeciſti,
Tu et cernis, non tamen vides, quibus es in malis,
Neque ubi habitas, neque quibuſcum vivis.
Noſtin' ex quibus natus es? imo latet te hoſtem eſſe
Te tuorum, qui apud inferos ſunt, et in terra ſupra.
Et te undique-petens matriſque et tui patris

Exigit tandem ex hac urbe horrenda execratio.
Videntem nunc quidem recte, ſed mox tenebris *obrutum*.
Clamori autem tuo quis non portus,
Quis non Cithæron concinet brevi,
Cum ſcies nuptias, quas domi
Importunas contraxeris, ſecunda navigatione uſus?
Aliorumque agmen non vides malorum,
Quæ te pariter æquabunt tibique, et tuis liberis.
Poſt hæc, iet Creonta et meum os
Contumeliis proſcinde, te enim nullus eſt mortalium
Qui ſceleratior unquam excidetur *et peribit*.

Oed. Hoccine ergo ferendum eſt, ut hæc ex eo audiam?
Non in malam crucem *abis?* non ocyus? non iterum
Retro hiſce ab ædibus converſus abis?

Tir. Ne quidem *omnino* veniſſem ego, niſi tu vocaſſes.

Oed. Neque te novi ſtulta dicturum, alioqui
Tardius te meas ad ædes vocaſſem.

Tir. Nos, tibi quidem ut videtur, ſumus
Stulti; parentibus vero, qui te genuerunt, ſapientes.

Oed. Quibus? mane: quis me *ſodes* genuit mortalium?

Tir. Hæc dies gignet te *ſimul* et perdet.

Oed. Ut omnia perplexa nimis et obſcura loqueris!

Tir. Igitur ad hæc tu es optimus interpres.

Oed. Ea exprobras, unde me magnum extitiſſe invenies

Tir. Ea ipſa ſcilicet te perdidit fortuna.

Oed. Sed, quando civitatem hanc e malis liberavi, nihil curo.

Tir. Abeo igitur, et tu, puer, abduc me.

Oed. Abducat age; nam præſens *tantum*
Impedis et turbas, procul autem amotus non ultra moleſtus eris.

Tir. Abeo poſtquam dixi *ea* propter quæ veni, non tuum
Os veritus; non enim eſt *te penes*, ut me perdas.
Dico autem tibi virum hunc, quem dudum
Quæris minans et prædicans de cæde
Laii, eum præſentem adeſſe,
Peregrinum verbo et advenam: at deinde indigena
Videbitur Thebanus, neque lætabitur
Eventu ſuo: cæcus enim ex vidente,
Et egenus ex divite *factus* in peregrinam
Baculo *pedet* dirigens terram proficiſcetur.
Et palam fiet ſuis ipſius filiis

Fratrem

Fratrem esse ipsum et patrem, et ex qua natus est
Muliere, filium et maritum, et patris
Adulterumque et peremtorem: et hæc introiens
Exquire, et si me deprehendes mendacem,
Dic me jam divinandi arte nihil sapere.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Quis *est ille*, quem fatidica
Delphica edixit rupes
Sanguineis perpetrasse manibus
Infandorum adeo infanda?
Tempus jam *ei est*, ut velocibus equis
Ocyor fugam capessat:
Armatus enim in illum incurrit
Igne et fulguribus Jovis filius *Apollo*:
Horrendæque simul sequuntur
Inevitabiles Parcæ.

ANTISTROPHE 1.

Effulsit enim a nivoso
Manifesta nuper
Fama Parnasso
Latitantem virum a quovis quærendum:
Vagater enim agrestibus in silvis
Perque antra, perque rupes, ut taurus,
Miser misero pede viduos agens annos,
Ex umbilico terræ edita fugere sperans
Oracula; illa vero semper
Valida rataque circumvolant.

STROPHE 2.

Dira quidem dira me movet
Peritus augur,
Neque credentem neque abnegantem;
Quid autem dicam incertus hæreo,
Pendeoque spe, neque huc
Respiciens neque illuc.

Quæ enim vel Labdacidis
Vel filio Polybi lis orta eſt,
Neque antehac ego unquam,
Et ne nunc quidem intelligo
Quicquam, cujus indicio *perſuaſus*
Populari
Accedam rumori de Oedipode
Adjutor Labdacidis factus
In cæde obſcura.

ANTISTROPHE 2.

At Jupiter et Apollo
Sunt certe ſapientes, et res humanas
Norunt. *fateor.* ſed inter homines vatem
Plus, quam ego, intelligere
Judicio non conſtat certo.
Et tamen hunc ille ſapientem
Sapientiâ ſuperet.
Sed nunquam ego, priuſquam certum
Audiero ſermonem, *Oedipum* accuſantibus
Temere aſſentiar. Manifeſte enim
Alata venit puella quondam;
Et ſapiens apparnit,
Certoque argumento urbi jucundus.
Quapropter judicio *ille* meo nunquam
Cenſebitur pravus.

IAMBI.

Cre. O cives, ubi audivi atrocia mihi crimina
Objicere tyrannum Oedipum,
Adſum ferre non ſuſtinens; ſi enim in his malis
Præſentibus putat ſe a me paſſum eſſe
Dictis factiſve, quod damnum inferat,
Non amplius mihi vitæ longioris cupido
Suſtinenti tantam infamiam: non enim ad leve malum
Injuria hujus ſermonis tendit,
Sed ad maximum, ſiquidem malus civitati
Maluſque erga te et amicos vocabor.

Cho. At

Cho. At prodiit, *puto,* hoc convitium forſitan
Irâ expreſſum potius quam mentis ex ſententia.
Cre. An ab hoc dictum fuit, quod meis conſiliis
Perſuaſus vates mendacia locutus ſit?
Cho. Hæc quidem dicta ſunt, neſcio autem quâ mente.
Cre. Oculiſne rectis, rectâque mente
Condemnavit me hujus criminis?
Cho. Neſcio: quæ enim faciunt principes, non video.
Ipſe vero jam huc ex ædibus prodit foras.
Oed. Heus tu! quid huc veniſti? tantumne habes
Audaciæ in fronte, ut meas ad ædes
Venias, peremtor cum ſis hujus viri palam,
Prædoque conſpicuus meæ tyrannidis?
Age dic per deos, timiditatem an ſtultitiam
Ineſſe mihi videns cogitâſti hæc facere?
Vel facinus tuum quaſi nunquam ſenſurus eſſem,
Dolo ſubrepens mihi; aut ſi ſenſiſſem ulturus?
Annon inſanus eſt iſte conatus tuus,
Abſque populo et amicis tyrannidem
Venari, quæ populi favori et pecunia capitur?
Cre. Noſtine quid agas? pro hiſce dictis tuis
Æqualia viciſſim audi; cumque *rem* cognoveris, deinde judica.
Oed. Orator tu quidem *es* vehemens, auditor autem tui ego malus:
Infenſum enim et gravem te expertus ſum mihi.
Cre. Hoc ipſum nunc a me primum audi, quod dicam.
Oed. Hoc ipſum *modo* ne mihi dicas, quod non ſis malus.
Cre. Siquidem putas quid boni eſſe pervicaciam
Abſque ſana mente, non rectè ſapis.
Oed. Si putas *te* homini cognato malè
Faciens non daturum pœnas, non rectè ſapis.
Cre. Aſſentior tibi hæc jure dici; ſed
Malum, quod dicis te a me accepiſſe, dic mihi.
Oed. Perſuaſiſti, an non perſuaſiſti, quod oporteret me
Ad vatem iſtum præclarum mittere nuncium aliquem?
Cre. Et nunc quidem ejuſdem ipſe ſum ſententiæ.
Oed. Quantum jam temporis *abiit* ex quo Laïus?
Cre. Quid fecit? non enim intelligo.
Oed. Occultè periit exitiali manu.
Cre. Longa et antiqua numerari poſſunt tempora.
Oed. Tunc temporis vateſne ille hanc callebat artem?

Cre. Æquè ſapiens, et honore habitus pari.
Oed. Nunquid mei meminit tunc temporis?
Cre. Nunquam omnino, me præſente.
Oed. At nullam inquiſitionem de mortuo habuiſtis?
Cre. Habuimus, et quid ni? Sed non audivimus.
Oed. Cur ego tunc ille ſapiens non dixit hæc?
Cre. Neſcio: quæ autem neſcio, *de his* libenter taceo.
Oed. Hoc ſcis tamen, diceſque ſi rectè ſapis.
Cre. Quid iſtud eſt? ſi enim ſciam, non negabo.
Oed. Quod niſi tecum congreſſus eſſet, meam
Nunquam dixiſſet Laii cædem *eſſe*.
Cre. An hæc ille dicat, ipſe noſti: ego autem ex te
Diſcere volo eadem, quæ tu modo ex me.
Oed. Diſce: non enim unquam homicida deprehendar.
Cre. Quid autem? meam ſororem nonne conjugem habes?
Oed. Negari non poteſt, quod quæris.
Cre. Et regnas pariter cum ea, parem terræ portionem conferens?
Oed. Si volet, omnia mea *habebit* auferetque.
Cre. Æqualis igitur ſum vobis duobus ego tertius.
Oed. Hîc porrò tandem malus appares amicus.
Cre. Non, ſi fineres me, ſicut ego te, dicere.
Conſidera hoc primùm, an quemquam putas
Regnare malle cum timoribus, quam
Sine timore dormire, ſi potentiam obtineat eandem?
Ego ſanè neque ipſe cupio
Tyrannus eſſe magis quam tyranni juſſa exſequi.
Neque alius, quiſquis modeſtus eſſe novit.
Nunc enim a te omnia abſque metu fero,
At ſi ipſe rex eſſem, multa invitus facerem.
Quî mihi igitur tyrannis eſſet dulcior
Quam principatus ſecurus et potentia?
Nondum adeo animi falſus ſum
Ut alia expetam bona, quam lucro conjuncta.
Nunc omnibus oblector, nunc omnis me amplectitur.
Nunc qui abs te aliquid volunt, me evocant:
Ut enim omnia conſequantur penes me eſt.
Cur igitur ego hæc captarem, illis dimiſſis *bonis*?
Mens recta ſapiens agere prava non poteſt.
Sed nec amator unquam hujus ſententiæ fui,
Neque cum alio ſic agente *verſari* ſuſtinerem.

Et horum illud argumentum *habe*, Delphos profectus
Exquire, reſponſa ſi rectè hæc renunciaverim tibi.
Et ſi me cum vate deprehenderis
Conſilii quid communicâſſe, ne me unius occidas
Calculo, ſed gemino, meoque et tuo convictum.
Sed propter incertam ſuſpicionem ne me privatim criminêris.
" Non enim juſtum eſt neque malos temere
" Bonos judicare, neque bonos malos.
" Amicum enim fidum ejicere, idem *eſſe* puto
" Ac ſi ſuam *quis* ejiciat vitam, quam maxime diligit."
At cum tempore ſcies hæc certo: quoniam
" Tempus bonum virum oſtendit ſolum,
" Malum vero vel una die cognoveris."
Cho. Rectè dixit caventi ne ruas,
O rex; conſilia qui ineunt ſubita, non ſunt tuti.
Oed. Ubi quis celer eſt inſidias ſtruere clam,
Et me celeriter conſilium capere oportet.
At ſi quietus manebo, ille ſua quidem
Confecerit, mea autem erunt fruſtranea.
Cre. Quid igitur poſtulas, an me ex terra pellere?
Oed. Minimè; mori, non exulare te volo.
Cre. Si dixeris prius quale ſit invidere.
Oed. Ut non ceſſurus mihi, neque crediturus dicis.
Cre. Video enim te non bene ſapere.
Oed. Certè in rem meam.
Cre. At æqualiter *te* decet in meam *ſapere*.
Oed. At malus es.
Cre. Quid ſi rem nihil intelligas?
Oed. Imperandum eſt tamen.
Cre. Non regis eſt *ut imperet* malè.
Oed. O civitas, civitas.
Cre. Ad me quoque civitas hæc pertinet, non ad te ſolum.
Cho. Definite, reges. In tempore enim nobis video
Ex ædibus egredientem Jocaſten, cujus operâ
Præſentem contentionem componi æquum eſt.
Joc. Quid hunc, o miſeri, temerè tumultum
Rixando excitaſtis, neque erubeſcitis, terrâ
Tam graviter laborante, privata movere mala?
Non tu abis domum? tuque, Creon, tuas ad ædes?
Noliteque ex nihili dolore maximum producere.

Cre. Soror, atrocia mihi Oedipus tuus maritus
Facere parat, ad alterutrum damnans malum,
Ut aut e patria ejiciat, aut captum interficiat.
Oed. Fateor, o uxor; molientem enim eum mala
In meam vitam deprendi, *idque* arte malâ.
Cre. Ne *vita* jam fruar, ſed execratus inteream, ſi tibi
Quid feci ex iis quæ me facere objicis.
Joc. O per Deos crede iſta, Oedipe,
Maxime quidem hoc jusjurandum reveritus Deorum,
Et me quoque eoſque porrò qui adſunt tibi.

PERICOMMATA. Strophe 1.

Cho. Obtempera volens ſapienſque,
O rex, obſecro.
Oed. Quid vis tibi ut cedam?
Cho. Hunc neque olim ſtultum,
Nunc autem juramenti fide obſtrictum
Reverere.

SYSTEMA 1.

Oed. Nôſti igitur quid petis?
Cho. Novi.
Oed. Dic igitur quæ velis.
Cho. Venerandum amicum neutiquam ut ob cauſam
Obſcurumque rumorem cum ignominia ejicias.
Oed. Hoc jam ſcito, quando hæc petis, mihi
Quod petas interitum, vel fugam ex hac terra.

STROPHE 2.

Cho. Non per omnium Deorum
Deum principem Solem, *id volo.*
Sed Deo et amicis deſtitutus
Miſerrimè peream,
Si ea ſit mihi mens.
At mihi infelici
Patria calamitoſa excruciat
Animum, quodque hæc veſtra mala
Malis adjunget prioribus.

SYST.

SYSTEMA 2.

Oed. Ille igitur abeat, etſi me oportet omnino perire,
Aut cum ignominia ex hac terra ejici.
Tui enim, non hujus, miſeret me loquentis
Miſerabiliter: ille verò, ubicunque fuerit, odio habebitur.
Cre. Durus apertè es, etiam dum cedis; gravis autem tibi,
Cum iram expleveris: talia enim ingenia
Sibi ipſis jure ſunt moleſtiſſima toleratu.
Oed. Non igitur dimittes me, et foras abis?
Cre. Ibo.
Futurus forſan ignotus tibi,
Inter hos autem idem, qui antea.

ANTISTROPHE I.

Cho. Mulier, quid moraris, *eum* abducere
Intra has ædes?
Joc. Prius ſi novero, quæ cauſa litis, *abducam.*
Cho. Suſpicio incerta ſermonum
Venit, *animoſque* mordet
Iniqua *criminatio.*

ANTISYSTEMA I.

Joc. Ipſiſne ab ambobus?
Cho. Imo.
Joc. Et quis erat ſermo?
Cho. Satis mihi quidem, ſatis; terrâ ſic laborante,
Videtur, ubi deſiit *contentio,* ibi deſinere.
Oed. Videſne quo veneris, vir alioqui non malus,
Meum negligens et obtundens animum?

ANTISTROPHE 2.

Cho. O rex, dixi quidem
Non ſemel antea; ſcito verò
Me inſanum, nec compotem
Animi viſum mihi fore,
Si te ſegregarem *et negligerem,*

Qui

Qui meam patriam charam
Laboribus oppreſſam
Servatam erexeris.
Et nunc generoſus dux,
Si potes, eſto.

ANTISYSTEMA 2.

Joc. Per Deos, dic mihi quoque, o rex, cujus rei gratiâ
Tantum furorem conceperis.
Oed. Dicam (nam te præ his magis, mulier, colo)
De Creonte, qualia in me machinatus eſt.
Joc. Dic, evidenti ſi cauſa conquereris accuſaſque.
Oed. Peremtorem me eſſe dicit Laii.
Joc. An ipſe ſuâ cognitione, an alieno indicio?
Oed. Vatem quidem maleficum ſubornando, nam
Quantum poteſt, omnium ille laxat ora.

IAMBI.

Joc. *At* tu jam, omiſſo teipſo quatenus de te dicis,
Me exaudi, et diſce neminem tibi eſſe
Mortalem, divinandi qui tenet artem:
Oſtendam vero tibi indicia rei hujus brevia.
Oraculum enim advenit Laio olim (haud dicam
Apollinene ab ipſo, an *ipſius* miniſtris)
Illi in fatis eſſe, ut a filio periret
Oui naſceretur ex meque et illo ſimul.
At illum quidem *Laium*, ut fama eſt, peregrini jampridem
Latrones peremerunt in trivio:
Puero autem orto, non interceſſerant dies
Tres, quin ipſum ille, articulis pedum ligatis,
Abjiciendum dederit aliorum manibus in avio monte.
Et ibi Apollo neque effectum dedit,
Ut ille occiſor fieret patris, neque ut Laius,
Id quod vehementer metuebat, a filio caderet.
Hæc *tamen* oracula fatidica decreverunt,
Quorum tu hihil cura: quæ enim deus
Opus eſſe cenſet ſcrutari, facilè ipſe aperiet.
Oed. Qualis me jam *hæc* audientem tenet, mulier,
Animi fluctuatio, et perturbatio ſenſuum?

Joc. Quâ

Joc. Quâ curâ commotus iſtud dicis?
Oed. Videor mihi me abs te hoc audiſſe, quod Laius
Peremptus ſit, tres ubi coeunt viæ.
Joc. *Audiſti:* prædicabantur enim hæc, et nondum ceſſat *fama.*
Oed. Et ubi eſt locus ille, id ubi contigit mali?
Joc. Phocis quidem vocatur terra; ſciſſa autem via
In unum a Delphis et a Daulia coit.
Oed. Et quantum, *quæſo*, temporis, ex quo hæc facta ſunt, elapſum eſt?
Joc. Prius paululum, quam tu hujus tenens terræ
Principatum conſpectus es, hæc nunciata ſunt urbi.
Oed. O Jupiter, quid de me facere decreviſti?
Joc. Quæ hæc tibi cura animum mordet, Oedipe?
Oed. Nequaquam me roga: Laio autem habitus
Oris quis fuit, dic, et ætatis qui ſtatus.
Joc. Grandis, cui caput primâ canitie pubeſcebat.
Formâ autem tuâ non admodum diſcrepabat.
Oed. Hei mihi miſero! meipſum, ut videtur, execrationibus
Atrocibus objeci modò inſciens.
Joc. Quid inquis, *obſecro?* timeo ſanè te intuens, o rex.
Oed. Miſerè metuo ne oculatus ille vates ſit:
Monſtrabis autem clarius: ſi unum adhuc dixeris.
Joc. Atqui horreo quidem, ſi autem ſciero, quæ rogaveris dicam.
Oed. Ibatne cum paucis, an plurimos habens
Satellites, ut viri ſolent principes?
Joc. Quinque erant omnes, inter eos autem *quinque* erat
Præco: rheda verò vexit Laium una.
Oed. Heu, heu! hæc jam perſpicua ſunt: ſed quis fuit
Qui hæc dixit vobis facta, conjux?
Joc. Famulus quidam, qui evaſit incolumis ſolus.
Oed. An et in ædibus nunc adeſt præſtò?
Joc. Non: ex quo enim inde rediit, et regnum
Te viditque tenere, Laiumque mortuum,
Vehementer oravit, meâ prenſâ manu,
Ut rus ſe mitterem ad paſcendos greges,
Ut rariſſimè viſeret hanc urbem.
Adeoque ego illum niſi: dignus enim erat ille
Servus, majus hôc qui auferret beneficium.
Oed. Quînam redeat ad nos ocyùs?
Joc. Aderit *mox:* ſed cur hoc expetis?

Oed. Metuo

Oed. Metuo mihi, o uxor, ne multa nimis
Dicta ſunt mihi, ob quæ enim cernere volo.
Joc. Veniet ille quidem: digna quoque forſitan
Et ego *ſim* quæ ſciam ea, quæ te malè habent, o rex.
Oed. Nullo modo privaberis, cum eò ſpei
Pervenerim: cui enim potiori
Indicarem quàm tibi, talis *mihi* fortuna cum contigit?
Mihi pater quidem Polybus erat Corinthius,
Mater autem, Merope Dorica, et habebar vir
Inter cives illos primarius, antequam mihi fortuna
Talis accidit, admiratione forſan digna,
Studiis verò meis indigna.
Vir quidam enim in convivio valde ebrius
Vocat inter pocula me *nothum* ſuppoſititium patri.
Idque ego ægrè ferens, eâ ipsâ die
Vix *me* continui, at alterâ accedens
Matrem patremque rem exquirebam: illi verò graviter
Probrum ferebant *contra* eum qui verba ſparſerat.
Et ego quidem eorum *ſermone* delectabar, tamen
Urebat me ſemper hoc *dictum*: deſcenderat enim altè.
Clamque matre et patre proficiſcor
Delphos uſque: et me Phœbus iis ob quæ veneram
Nihil reſpondit inauditum dimittens, alia autem miſera
Et atrocia, et luctuoſa *oraculo* prænunciavit *edito*,
Neceſſe fore ut matri concumberem, genuſque
Odioſum hominibus omnibus in lucem producerem,
Occiſorque fierem mei, qui genuit, patris.
Et ego, his auditis, Corinthiam
Poſt id tempus ſtellis metiens terram
Fugiebam *alio*, ubi nunquam cernerem triſtium
Oraculorum dedecora mihi datorum compleri.
Iter autem faciens, adeo hos ipſos locos, ubi
Tu tyrannum hunc periiſſe dicis:
Et tibi, uxor, verum eloquar, triplicem
Ut juxta viam hanc iter facerem,
Ibi mihi præcoque et *tracta* jumentis
Talis vir rhedâ inſidens, qualem tu ais,
Simul obviàm venere, et e via me anteambulo,
Ipſeque ſenex vi pepulerunt;
Hîc ego nitentem trudere aurigam

Percutio iratus, et me ſenex, ubi videt
Prope vehiculum euntem, collimans medium
Caput duplici ſtimulo mihi percuſſit.
Neque parem luit *pœnam:* ſed breviter *uno ictu*
Sceptro percuſſus ab hac manu ſupinus
Media ex rheda ſtatim devolvitur.
Perimo quoque univerſos ſimul. Si verò peregrino (*mihi*)
Huic aliqua cum Laio intercedit cognatio,
Quis hoc utique viro eſt infelicior?
Aut quis magis inviſus poſſit eſſe Diis?
Quem nulli hoſpitum neque civium licet
Domo recipere, neque alloqui;
Sed ab ædibus pellere *jubentur.* Atque alius nemo erat
Quàm ego, qui mihimet diras has invexi.
Torum autem mortui meis ipſius manibus
Contamino, per quas periit. Annon malus ſum?
Nonne totus *nocens et* pollutus? ſi me oportet exulare,
Et mihi exulanti neque meos cernere *fas erit,*
Neque pedes in patria ponere: aut *ſi* nuptias me oportet
Cum matre contrahere, et patrem occidere
Polybum, qui genuit et enutriit me;
Nonne ab immiti hæc dæmone qui
Judicaret in hunc virum *immiſſa,* recta diceret?
Ne, quæſo, ne, o Deorum ſancta numina,
Videam hunc diem; ſed ex mortalium cœtu
Abeam evanidus, priuſquam videam
Labem hanc calamitatis mihi adeſſe.

Cho. Nobis quidem, o rex, hæc ſunt triſtia: attamen donec
Rem ex præſente perdidiceris, ſpem fove.

Oed. Id reliquum ſane eſt adhuc mihi ſpei,
Paſtorem illum ut exſpectem ſolum.

Joc. *Illo* autem coram allato, quid deinde factuſus es?

Oed. Ego dicam tibi: ſi enim comperietur dicere
Eadem quæ tu; ego calamitatem hanc effugero.

Joc. Quæ verò verba ex me audiſti præcipua?

Oed. Aiebas ipſum retuliſſe, quòd latrones
Laium hunc interficerent: quòd ſi nunc quoque
Eundem dicet numerum, ego non peremi.
(Non enim unus idem eſſe poteſt quod multi)
At ſi unum ſolum feciſſe dixerit, manifeſtè

Facinus illud jam ad me ſpectabit.
Joc. At hunc pro certo ſic ſermonem habeto,
Nec poteſt hoc iterùm negare.
Civitas enim *tota* hæc audiit, non ego ſola.
Porrò a priore ſi quid deflecteret ſermone,
Non tamen, o rex, de Laii cæde
Loquetur recta, eam ut Apollo
Prædixit, quòd illum *ſcilicet* oporteret filio occidi meo:
Quippe illum miſer ille nequaquam occidit,
Sed ipſe *filius* prior periit.
Quare ego divinationis gratiâ
Neque huc neque illuc in poſterum reſpexero.
Oed. Rectè putas: attamen operarium
Aliquem mitte accerſitum, et ne omiſeris.
Joc. Mittam ocyus: ſed eamus in ædes,
Nil enim faciam niſi quod tibi gratum fuerit.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Utinam mihi cohabitet felicitas ut retineam
Venerandam verborum puritatem
Factorumque omnium, quæ legibus ſancita ſunt
Sublimibus, cœleſti æthere
Genitis, quarum Olympus
Pater eſt ſolus, neque eas mortalis
Natura virûm peperit, neque
Sanè unquàm oblivio ſopiet.
Magnus in his ineſt Deus,
Neque ſenio obnoxius *marceſcit.*

ANTISTROPHE 1.

Inſolentia parit tyrannum; inſolentia, (ubi
Multa temerè cumulavit ſupra modum,
Quæ nec opportuna, nec utilia ſunt)
Ad ſummum evecta faſtigium
Recidit in neceſſitatem,
Ubi non pede recto utitur.
Hoc autem rectè ſe habens civitati certamen
Ne ſolvat unquam, oro, Deus:

Deo non definam unquam
Præſide niti.

STROPHE 2.

Si quis verò faſtuoſe manibus
Dictiſve incedit
Juris contemtor, nec
Deorum venerans ſedes,
Mala illum occupet Parca
Propter infauſtas delicias;
Si, *inquam*, lucrum non lucrabitur juſtum
Nec ab impiis *factis* abſtinet,
Aut non tangendis manus inferet demens.
Quis enim ultrà ex his viris
Ab animo jacula
Conſcientiæ arcebit? ſi enim
Hæc *impia* facta honorem inveniunt,
Quid attinet me choros ducere *ſacros?*

ANTISTROPHE 2.

Non ultrà ad impollutum eo
Terræ umbilicum veneraturus,
Neque, quod eſt Abis, delubrum,
Neque Olympiam,
Si non *oracula*, ut digitis monſtrata,
Omnibus patebunt mortalibus.
At o qui imperas, ſi juſtas audis preces,
Jupiter, omnia regens, ne hæc lateant
Te tuumque immortale ſemper regnum.
Vetera enim, ut mihi videtur,
Laii oracula
Elevant jam, et nullis
Apollo honoribus ſplendet,
Intereunt verò divina.

IAMBI.

Joc. Terræ *hujus* principes, viſum eſt mihi
Templa adire Deorum, hiſce in manibus
Coronis ſumptis et incenſis.
Nimis enim ſuſpendit animum Oedipus
Curis variis, neque ut vir
Prudens nova ex veteribus conjicit.
Sed dicentis eſt totus, qui timor emdicit,
Quia ergò admonendo nihil proficio,
Ad te, o Lyceë Apollo (proximus enim es)
Supplex venio hiſce cum precibus,
Ut piam aliquam ſolutionem *ipſi* des *mali*.
Nam torpemus jam omnes, perculſum
Illum cernentes, uti gubernatorem navis.
Nun. Num a vobis, o hoſpites, diſcere licet, ubi
Tyranni ſit Oedipi domus regia.
Quin magis ipſe ſit ubi dicite, ſi ſcitis.
Cho. Hæc *illius* quidem tecta; et ipſe intus, o hoſpes.
Fœmina autem hæc ejus liberorum mater.
Nun. Sit et ipſa beata, et cum beatis uſque
Verſetur, illius cùm ſit perfecta conjux.
Joc. Similiter et tu, o hoſpes, *ſis beatus:* dignus enim es
Bona ob verba; ſed dic cujus rei
Causâ veniſti, et quid nunciaturus.
Nun. Bona domuique et marito tuo, mulier.
Joc. Quænam illa *ſunt?* et unde *nobis* advenis?
Nun. *Adſum* e Corintho. Sermo verò, quem eloquar protinus
Jucundus tibi ſit (quidni enim?) tamen et forſan triſtis.
Joc. Quid rei eſt? quam duplicem ſic obtinet vim?
Nun. Regem ipſum cives terræ
Iſthmiæ creabunt, ut illic ferebatur.
Joc. Quid? an non ſenex Polybus *eam* adhuc obtinet?
Nun. Non ſanè: quoniam illum mors in ſepulchrum condidit.
Joc. Quid ais? mortuuſne ergo eſt Polybus ſenex?
Nun. Si non vera dico, mori cupio.
Joc. Famula, quid ceſſas domino hæc quam celerrimè
Profecta dicere O Deorum oracula,
Ubi eſtis? Hunc Oedipus olim metuens

Virum

Virum ne occideret abiit exul: et nunc ille
Fato priùs interiit, nec ab hoc omnino.
Oed. O chariſſimum conjugis Jocaſtæ caput,
Quid me foras evocâſti huc ex ædibus?
Joc. Audi hunc virum: et, cum perceperis, conſidera
Veneranda quo redierunt Dei oracula.
Oed. At hic quis eſt tandem? et mihi quid nunciat?
Joc. Venit ex Corintho, patrem tuum nunciaturus
Non amplius vivere Polybum, ſed *eſſe* mortuum.
Oed. Quid dicis, hoſpes? Tu ipſe mihi *rem* indica.
Nun. Si hoc primum oportet me diſertè dicere,
Scito eum per mortem abiiſſe *ad inferos*.
Oed. Doliſne an morbi *alicujus* commercio?
Nun. Parvum momentum vetera ſopit corpora.
Oed. Morbis, ut videtur, miſer conſumptus eſt.
Nun. Et longo etiam, quod emenſus eſt, temporis ſpatio.
Oed. Heu! heu! quid ergò, uxor, reſpiciat aliquis
Fatidicas Delphis aras, aut in æthere
Clangentes aves, quibus auctoribus ego
Peremturus eram patrem meum? ille verò mortuus
Conditus eſt jam ſub terrâ, atque ego hîc ſum,
Nullo in eum enſe ſtricto; niſi forte mei deſiderio
Contabuit, adeoque ſic a me occiſus dici poſſit.
Sed quæ data ſunt ſimul *omnia* auferens oracula,
Jacet apud inferos Polybus, nullius pretii *oracula*.
Joc. Annon ego iſta tibi prædixi pridèm?
Oed. Dixiſti: at ego metu tranſverſus agebar.
Joc. Ne poſt igitur horum aliquid in animum admiſeris.
Oed. Et quomodo matris thalamum non me fugere oportet?
Joc. Quid metuere debeat homo, cui fortuna
Cedit dextrè? Providentia autem nullius rei eſt certa.
Temerè optimum eſt vivere, ut quiſque poſſit.
Tu verò propter matris ne vereare thalamum,
Multi enim jam per ſomnium mortalium
Cum matre concubuere: ſed iſta qui
Nihili eſſe ducit, facillimè vitam agit.
Oed. Rectè hæc omnia tibi dicta forent,
Si non *adhuc* viveret genitrix; at quando jam
Vivit, licet rectè loquaris, omnino cavendum eſt.
Joc. Atqui magnus *eſt* oculus ſepulchrum patris.

Oed. Magnus,

Oed. Magnus, intelligo: at quamdiu vivit, metûs eſt cauſa.
Nun. Quâ autem de muliere ita perterriti eſtis?
Oed. Merope, o ſenex, quâcum Polybus habitavit.
Nun. Quid eſt, unde ea vos in metum conjicit?
Oed. Divinum *et* atrox oraculum, o hoſpes.
Nun. Poteſtne dici? an nefas eſt alterum ſcire?
Oed. Imò maximè: dixit enim Loxias olim
Fore ut concumberem cum meâ ipſius matre, et
Paternum ſanguinem manibus meis haurirem.
Qua propter Corinthus a me olim
Procul derelicta eſt, feliciter ſane, ſed tamen
Parentum oculos ſuaviſſimum eſt cernere.
Nun. An iſta metuens inde abiiſti exul?
Oed. Patriſque cavens ne occiſor eſſem, ſenex.
Nun. Cur igitur ego te hoc a timore, o rex,
Benevolus cum tibi advenerim, non libero?
Oed. Atqui gratiam dignam *meritis* a me acceperis.
Nun. Profectò hanc maximè ob cauſam veni, ut,
Meo tuas ad ædes adventu, aliquid benè facerem.
Oed. At nunquam parentes aditurus ſum meos.
Nun. O fili, manifeſtè apparet te neſcire quid agis.
Oed. Quomodo, o ſenex? per Deos doce me.
Nun. Si ob hæc fugis domum redire.
Oed. Metuo ſanè ne mihi Phœbus evadat veridicus,
Nun. An *metuis*, ne quid piaculi a parentibus contrahas?
Oed. Hoc ipſum, ſenex, hoc me ſemper territat.
Nun. Noſtin' denique te non cum jure metuere?
Oed. Quidni *cum jure?* Siquidem his parentibus natus ſum.
Nun. Quia *nempe* Polybus te nihil attingat genere.
Oed. Quid narras? annon Polybus me genuit?
Nun. Nihilo magis *te genuit* quàm hic vir, ſed æquè *uterque.*
Oed. At quomodo qui genuit par ſit non gignenti?
Nun. At neque te genuit ille, neque ego.
Oed. Quare igitur me filium nominabat?
Nun. Dono te olim meis a manibus eum accepiſſe ſcito.
Oed. Siccine me ab aliâ *acceptum* manu amavit?
Nun. Priſtina nam illi hoc perſuaſerat liberorum inopia.
Oed. Tu verò emptum me *aliunde*, an genitum ex te ei dediſti?
Nun. *Dedi* inventum nemoroſis Cithæronis in receſſibus.
Oed. Peragrabas verò cur hoſce locos?

Nun. Ibi

Nun. Ibi montanis gregibus præfectus eram.
Oed. Paſtor itaque eras, et erro mercenarius.
Nun. Tuus quidem, o nate, ſervator illo tempore.
Oed. Quid autem mali mihi acciderat, cum me ſuſtuliſti?
Nun. Pedum articuli tuorum teſtimonium præſtabunt.
Oed. Hei mihi! quid hoc vetus commemoras malum?
Nun. Solvo te habentem perforatas pedum ſummitates.
Oed. Atrox ſane dedecus cunabulorum pertuli.
Nun. Ab hoc caſu nomen ſortitus es, quod habes.
Oed. O per Deos, a patre an a matre dic mihi?
Nun. Non novi: qui autem te mihi dedit, me meliùs ſcit.
Oed. An et ab alio me accepiſti, nec ipſe caſu nactus es?
Nun. Non: ſed paſtor alius tradidit mihi.
Oed. Quiſnam ille? an potes mihi dicere?
Nun. Ex Laii paſtoribus quidam vocabatur.
Oed. An ejus, qui rex hujus terræ olim fuit?
Nun. Maximè: ejus viri hic fuit paſtor.
Oed. An ille vivit adhuc, videre ut queam?
Nun. Id vos populares hujus terræ optimè ſcire poteſtis.
Oed. Veſtrûmne quiſquam eſt aſtantium propè
Qui novit paſtorem illum, quem hic memorat,
Seu ruri eum, ſive hic in urbe conſpicatus?
Indicate, nam hæc retegi tempus poſtulat.
Cho. Equidem arbitror neminem alium eſſe, quàm eum ex rure,
Quem et videre tu quærebas priùs: verùm
Hæc *omnium* optimè Jocaſta dixerit.
Oed. Uxor, noſtin' illum quem modò
Venire cupivimus, quemque hic dicit?
Joc. Quis, rogo, quem dicit? ne quid extimeſcas,
Dictaque temerè ne meminiſſe velis.
Oed. Non hoc fiat, ut, cum ego ceperim
Indicia talia, non proferam in lucem meum genus.
Joc. Ne per Deos, ſiquidem ullatenus tuæ vitæ
Curam geris, hoc exquiras. Sit ſatis me eſſe afflictam.
Oed. Confide. Tu enim ne quidem ſi tertiâ ego
Ex matre tripliciter apparuero ſervus, eris deterior.
Joc. Tamen obſequere mihi, quæſo, ut ne hæc facias.
Oed. Non faciam, quin iſta exquiram clarè.
Joc. Atqui ſentiens rectè optima tibi dico.
Oed. Sed hæc optima dudum mihi moleſta ſunt.

Joc. O

Joc. O infauſte, utinam haud unquam ſcias, qui ſis.
Oed. Venietne aliquis et adducet paſtorem mihi?
Hanc autem ſinite opulento lætari genere.
Joc. Heu, heu, miſer. Hoc enim te *nomine* queo
Solo appellare, nulloque poſthac alio.
Cho. Quid, Oedipe, ſic uxor abiit feroci
Concita dolore; metuo ne
Ex hoc ſilentio in aliquod prorumpat malum.
Oed. In quod volet, prorumpat: at meum ego
Exiguum licet ſit genus, volam cognoſcere.
Fortaſſe eam (nam, ut mulier, ſpiritus altos gerit)
Ignobilis mei generis pudet.
Ego verò me fortunæ filium judicans,
Quamdiu hæc favet, hanc infamiam nihil morabor.
Ex hac enim matre nata ſum, cognati autem
Menſes me parvum et magnum conſtituêre.
Talis ergo cum ſim natus, non animatus aliter ero unquam
Meum ut non perdiſcam, quale ſit, genus.

ANTISTROPHICA. Strophe I.

Cho. Si quidem vates ego ſum *verus*,
Et animo *rerum* haud ignarus,
Non, per Olympum, totâ imperitus nocte
Cithæron non eris
In craſtinam lucem,
Quin dicas te et popularem
Oedipi et nutritorem et
Matrem, et celebrere choreis
A nobis, ut qui grata feras
Meis tyrannis.
O jaculator Phœbe,
Tibi ſint hæc placita.

ANTISTROPHE I.

Quis te, fili, quis te genuit
Immortalium? nunquam filia
Cum Pane montivago congreſſa
Vel cum Phœbo te *genuit?*

Illi

Illi enim tractus montani
Omnes *sunt* grati. An *te* Cyllenes rex
Mercurius, an Bacchus
Habitans summis in montibus
Susceptit partum nymphis ex Heliconiis,
Cum quibus is permultum ludit.

IAMBI.

Oed. Si me oportet, cui nihil ante fuit commercii,
Senes, conjicere, pastorem videre videor,
Quem quærimus dudum: senili enim
Ætate convenit, et huic *Corinthio* æqualis est viro.
Maxime, qui ducunt, ut ministros
Agnosco meos: sed tu me certiùs nosti,
Ut qui alicubi pastorem fortasse videris.
Cho. Novi, recte tenes. Laii enim hic erat,
Ut quisquam alius, fidelis pastor.
Oed. Te primum rogo, Corinthie hospes,
Num hunc dicis?
Nun. Hunc ipsum, quem intueris.
Oed. Heus tu senex, huc veni, et dic
Quæcunque te rogo. Tune eras aliquando Laii?
Ser. Eram servus, non emptus, sed domi educatus.
Oed. Quod procurabas opus? tuaque quæ vita erat?
Ser. Greges sequebar maximam vitæ meæ partem.
Oed. Quænam incolebas maximè loca?
Ser. Erat Cithæron, erat et vicinus locus *mea statio.*
Oed. Virum igitur hunccine nosti, aut alicubi vidisti?
Ser. Quid rei gerentem? aut quem *mihi* refers virum?
Oed. Hunc, inquam, qui adest: numquid commercii tibi fuit cum eo?
Ser. Non memoria suggerit, ut citò queam dicere.
Nun. Neque hoc mirum est, here: at ego clarè
Ignota jam ei in memoriam reducam: nam satis scio
Eum meminisse, quando in Cithæronis locis
(Ille duobus quidem cum gregibus, ego autem uno)
Versabar cum hoc viro, tres totos,
A vere *usque* ad Arcturum, menses.
Hieme autem jam instante, mea in stabula ego
Agebam *pecora*, illeque in Laii septa.

Quæ dico, ſuntne ita facta, an non?
Ser. Vera dicis, etſi a longo temporis *intervallo*.
Nun. Age, dic jam: meminiſtine te puerum mihi quendam
Dediſſe, quem ut propriam ſobolem ego educarem?
Ser. Quid eſt? quamobrem hanc rem interrogas?
Nun. Hic ille eſt, amice, qui tunc erat puer.
Ser. Non *ibis* in malam crucem? non tacebis?
Oed. Ah, ne corrige, ſenex, hunc: tua enim
Correctore egent magis, quam hujus dicta.
Ser. Quid verò, optime here, deliqui ego?
Oed. Quod de puero nihil indicas, quem ille quærit.
Ser. Neſcit enim quod dicit, et fruſtra laborat.
Oed. Tu bonâ cum gratiâ non dices, ſed malo accepto dices.
Ser. Ne, per Deos oro, ſenem me verberato.
Oed. Non aliquis ocyus hujus manus in tergum ligabit?
Ser. Infelix ego! ſed quare? quid noſſe vis?
Oed. Puerumne huic dediſti, de quo mentio facta?
Ser. Dedi: utinam vero periiſſem hâc ipsâ die,
Oed. At eo tibi res redibit, niſi dixeris quod jure debes.
Ser. Multo etiam magis, ſi dixero, peribo.
Oed. Vir hic, ut videtur, ad moras divortitur.
Ser. Non ego ſane: nam dixi me dediſſe olim.
Oed. Unde acceptum? tuumne, an alterius?
Ser. Non meus erat, ſed ab altero accepi.
Oed. A quo civium, et a quâ domo?
Ser. Ne per Deos, ne, here, plura quære.
Oed. Periiſti, ſi te hæc iterum interrogo.
Ser. Erat igitur quidam ex genere Laii.
Oed. Num ſervus, an propria illius proles erat?
Ser. Hei mihi! redactus ſum eò, ut triſtia mihi dicenda ſint.
Oed. Et mihi audienda: tamen ſunt audienda.
Ser. Illius ſane tum filius dicebatur: illa verò intus
Optimè dixerit tua uxor, quonam modo ſe hæc habent.
Oed. An illa tradidit tibi?
Ser. Maxime, rex.
Oed. Cujus rei gratiâ?
Ser. Ut eum perderem.
Oed. Miſera, illane quæ pepererat?
Ser. Mali metu oraculi.
Oed. Cujus?
Ser. Daturus

Ser. Daturus neci ſuos parentes ferebatur.
Oed. Cur igitur huic tu ſeni dimiſeras?
Ser. Miſericordiâ commotus, here: in aliam terram
Putans latum iri, unde natus hic erat. At hic
Mala ad maxima ſervavit: ſi enim is es,
Quem hic dicit, fato infelici te natum ſcito.
Oed. Heu, heu! Omnia jam eveniunt certa.
O lux, te jam extremùm aſpicio:
Qui aperte natus ſum ex iis, quibus non oportuit, cumque quibus
Non debui, verſor, quoſque non debui, interfeci.

MONOSTROPHICA.

Cho. Heu, heu, genus mortalium, quam vos, quamdiu
Vivitis, eodem in loco, quo nihil, numero!
Quis enim, quis homo plus
Felicitatis obtinet,
Quàm quantum opinione concipit?
Eamque cum concepit, tamen corruit.
Tuum igitur exemplum habens,
Tuam fortunam, tuam, inquam, o infelix
Oedipe, mortalium neminem beatum prædico;
Qui nimis feliciter arcu intento
Aſſecutus es omnigenam beatitudinem,
(O Jupiter) qui perdidiſti curvis armatam unguibus
Puellam (*Sphinga*) carmina canentem;
Atque morte terræ meæ propugnaculum ſic extitiſti,
Ex quo et rex nunc vocaris meus:
Et maximos honores adeptus es,
Magnis in Thebis imperium obtinens.
Nunc autem, ut audio, quis *te* miſerior!
Quis in ærumnis, quis in immanioribus malis
Magis cohabitat vitæ viciſſitudine?
O inclytum Oedipi caput!
Cui magnus portus ſolus ſuffecit
Filio et patri ſponſo, ut laberentur.
Quomodo unquam, quomodo paterni
Te, miſer, ſulci ferre
Silentio potuere tam diu?
Deprehendit *tandem* te invitum tempus omnia cernens;

Damnatque inauſpicatus pridem nuptias,
Teque genitorem, et genitum *ſimul.*
O Laii nate,
Utinam, utinam te nunquam viderem:
Deploro enim ſupra modum *te*
Luctuoſis vocibus.
Ut vera *tamen* dicam,
Recepique ſpiritum per te, et
Per te ſopivi meos oculos.

IAMBI.

Nun. O qui maximum in hac terra ſemper honorem obtinetis,
Qualia opera audietis? qualia et videbitis? quantumque
Capietis luctûs, ſiquidem ſeriò adhuc
Labdacidarum reveremini domum?
Credo enim neque Iſtrum neque Phaſin
Abluere poſſe et expiare hanc domum a malis, quæ
Celat, quæque mox in lucem proferet
Spontanea, et neutiquam coacta. Malorum verò
Ea maxime dolent, quæ ultro accerſuntur.
Cho. Deeſt quidem nihil, neque prius quæ novimus *malis*, cur non
Sint acerbiſſima; ad illa verò quid ultra nuncias?
Nun. Expeditiſſimum omnium dictuque et
Intellectu *audi*. Mortuum eſt Jocaſtæ caput.
Cho. O miſerrima! quid illi cauſæ erat?
Nun. Ipſa ſibi cauſa *mortis* erat. E factis autem quod
Maxime doleret abeſt: non enim rem datur cernere.
Tamen, quantum ego memoriâ valeo,
Audies illius miſeræ caſus *acerbos*.
Ubi enim irâ ardens ingreſſa eſt
Oſtium, acceſſit illico ad connubialem
Torum, comas lacerans utrâque manu.
Ubi vero venit intro, concluſis foribus,
Vocat Laium jampridem mortuum,
Mentionem vetuſti faciens ſeminis, a quo
Et ille peremtus eſſet, et ſe, puæ pepererat, reliquiſſet
Filio ſuo ad inauſpicatam liberorum procreationem.
Plorabat autem lectum, ubi miſera binos
Ex viro viros, et liberos ex liberis peperiſſet.

Quînam

Quînam verò ex hoc perierit, non amplius novi.
Clamans enim irruit Oedipus, præ quo
Non licebat illius cernere malum.
In eum autem huc illuc curſitantem oculos intendimus.
Ibat enim haſtam a nobis poſtulans dari:
Ubi conjugem non-conjugem, maternumque
Inveniret duplex arvum, ſuique et liberorum.
Furenti autem illi Deorum neſcio quis indicat,
Nullus enim noſtrûm fecit, qui aderamus prope.
Graviterque exclamans, ut a quopiam incitatus,
In geminas fores inſiluit, calcibus, et funditùs
Evulſit cava clauſtra, et irruit cubiculum.
Ibi tum penſilem illius conjugem vidimus,
Tortilibus ſuſpendiis implicitam; ille vero
Ubi videt eam, horrendum infremens miſer,
Laxat pendentem reſtim: poſtquam autem humi
Jacebat miſera, atrocia ſanè ex eo cernere licebat.
Cum enim avulſiſſet ab illius veſtibus aureas
Fibulas, quibus erat culta,
Raptis iis verberavit nervos orbium ſuorum,
Talia dicens, ſe non viſurum eam ultrà,
Neque qualia paſſus eſſet, nec quæ patraſſet mala:
Sed lumine caſſum poſthac quos non fas eſſet
Viſurum, quoſque deſiderabat non agniturum.
Talia accinens ſæpe, nec tantùm ſemel
Laniabat *oculos* elevatis palpebris: cruentæque ſimul
Pupulæ genas madefaciebant, neque remittebant
Sanguinis humentes guttas, ſed ſimul ater
Imber cruoris, grandinis *inſtar*, fluebat.
Et iſta ab utroque manabant non uno ſolo mala,
Sed viri et uxoris miſta ſimul mala.
Vetuſta autem felicitas, quæ prius quidem
Felicitas jure vocata eſt, ea nunc hâc ipsâ die
Gemitus, noxa, mors, dedecus *facta eſt*: malorumque
Quotquot ſunt omnium nomina, nullum *hîc* abeſt.
Cho. Nunc autem miſer ille quo in malo verſatur?
Nun. Clamat ut fores aperiantur, et ut oſtendat aliquis
Omnibus Cadmi civibus patris peremtorem,
Matriſque, loquens impia, nec a me referenda:
Ex terra ejecturum ſe *nempe*, nec amplius

Manſurum domi propriæ, ſic obnoxium execrationi.
Robore ſane et ductore aliquo
Eget, infirmitas enim major quàm quæ ferri queat.
Oſtendet autem et tibi; harum enim forium clauſtra
Panduntur: Spectaculum autem videbis mox
Ejuſmodi, quod hoſti miſericordiam moveat.

ANAPÆSTI.

O atrox aſpectu clades!
O atrociſſima omnium quas mihi
Videre unquam contigit. Quæ te, o miſer,
Invaſit inſaniâ? quis Genius, qui
Majora maximis *malis*
Tuæ infelici ſorti adjecit?
Heu, heu infelix! Verùm neque intueri
Te poſſum, multa licèt cupiam interrogare,
Multa audire, multaque videre:
Talem mihi horrorem incutis.
Oed. Hei, hei, hei, hei!
Heu, heu miſer ego! ubi terrarum
Feror infelix? unde mihi vox
Advolavit cum impetu?
O Fortuna, quonam exiluiſti?
Cho. In horrendum *malum*, nec auditu nec viſu facile.

PERICOMMATA. Strophe I.

Oed. Io tenebrarum caligo mearum
Deteſtabilis, ingruens,
Infanda, indomabiliſque,
Et nullum inventura finem! Hei mihi!
Hei mihi iterum! quam ſævus invaſit me ſimul
Furoriſque ſtimulus, et *improba* malorum memoria.

SYSTEMA I.

Cho. Et ſane nihil miri eſt, tot in malis
Duplicem te luctum et duplicia ferre mala.

ANTI-

ANTISTROPHE 2.

Oed. Io! amice, tu enim meus
Curator adhuc *es* ſtabilis.
Tu enim ades præſtò, hujus
Cæci licèt curam gerens. Heu, heu!
Non enim me lates: ſed pulchrè agnoſco,
Quamvis tenebris involutus, tuam vocem tamen.

ANTISYSTEMA 1.

Cho. O crudelia executus! quomodo ſuſtinuiſti ſic
Oculos corrumpere? quis te impulit Deorum?

STROPHE 2.

Oed. Apollo, amici, Apollo erat *is*,
Qui graves haſce meas confecit miſerias.
Verberavit autem ſuâ illum manu nemo, ſed ego
Ipſe infelix: quid enim attinebat me videre,
Cui quidem videnti nihil erat *reliquum* viſu ſuave?

SYSTEMA 2.

Cho. Ita eſt, quemadmodum tu dicis.

STROPHE 3.

Oed. Quid mihi jam quod poſſim videre, aut
Amare, aut alloqui,
Adhuc reſtat, *aut* audire cum voluptate, amici?
Ejicite me ex his locis quàm celerrime,
Ejicite, o amici, *me* noxium admodum,
Devotiſſimum, atque etiam
Diis inviſiſſimum *omnium* mortalium.

SYSTEMA 2.

Cho. O miſer ob intelligentiam tuam, calamitatemque ſimul,
Quàm vellem me nunquam cognoviſſe te!

ANTI-

ANTISTROPHE 2.

Oed. Pereat, quicunque fuit, qui ſævo a vinculo
Pedibus alligato atque cæde me
Liberavit et ſervavit, haud *meo* gratificans
Animo: ſi enim tunc mortuus fuiſſem,
Non eſſet amicis nec mihi tantus dolor.

ANTISYSTEMA 2.

Cho. Id factum et ego vellem.

ANTISTROPHE 3.

Oed. Tunc neque patris peremtor
Extitiſſem, neque ſponſus a mortalibus
Illius vocatus eſſem, ex qua natus eram.
Nunc autem miſer ſum, et impiorum filius,
Generanſque ſimul, ex quibus eram genitus miſer.
Et ſiquid *uſquam* pejus eſt malo
Malum, *id* ſortitus eſt Oedipus.

ANTISYSTEMA 3.

Cho. Neſcio quomodo tua laudem conſilia:
Præſtantius enim foret tibi non omnino eſſe, quàm cæcum vivere.

IAMBI.

Oed. Quod hæc quidem ſic non optimè confecta ſint,
Ne me doce, neque conſule amplius.
Ego enim neſcio luminibus oculatus quibus
Patrem unquam aſpicerem ad inferos profectus;
Neque adeo miſeram matrem, quibus duobus a me
Opera ſunt potiora ſuſpendio peracta.
At liberorum ſane facies erat deſiderabilis
Aſpectu mihi, germinans ut hactenus germinavit.
Non omnino, meis ſaltem oculis unquam,
Neque hæc urbs, neque turris, neque Deorum

Simulacra

Simulacra ſancta, quibus miſerrimus ego
Honeſtiſſimè vir in Thebis enutritus,
Privavi meipſum, ipſe jubens
Ut omnes pellerent impium illum, a Diis ipſis
Qui judicatus eſſet pollutus, atque genere Laii.
Hanc ego maculam cum meam indicaverim,
Rectiſne oculis hoſce intueri poteram?
Minime ſane: ſed et, ſi quo inſuper
Audiendi fons per aures obſtrui poſſet, non temperâſſem
Ab ea parte obſtruere meum infelix corpus,
Ut eſſem cæcuſque et ſurdus *ſimul*.
" Nam malorum ſenſu carere, dulce *eſt*."
Io Cithæron! qaare me accepiſti? quare non acceptum
Statim interfeciſti? ut nunquam palam feciſſem
Hominibus, unde natus eſſem?
O Polybe et Corinthe, et patria
(Ut dicta eſt) vetuſta domus, quale tandem me
Decus, omnibus tectum malis, enutriiſtis?
Nunc enim et ipſe malus, et ex malis natus deprehendor.
O vos tres viæ, ut umbroſæ valles,
Sylvæque et arctus in trivio locus,
Quæ meum ſanguinem meis ipſius a manibus
Bibiſtis, num mei meminiſtis adhuc,
Qualia opera apud vos patrârim? quæque dein huc profectus
Commiſerim? O Nuptiæ, Nuptiæ,
Genuiſtis nos, et poſtquam genuiſtis, iterum
Remiſiſtis idem ſemen, et in lucem tuliſtis
Patres, fratres, liberos, ſanguinem cognatum,
Sponſas, uxores, matreſque, et quotquot
Turpiſſima inter homines opera cenſentur.
Sed (" non enim loqui honeſtum eſt ea, quæ facere turpe")
Quàm celerrimè per Deos foris me alicubi
Abſcondite, vel occidite, vel in mare
Abjicite, ubi non amplius aſpiciatis.
Ite et dignemini miſerum virum tangere.
Parete, ne vereamini: mea enim mala
Nullus valet, præter me, ferre mortalium.
Cho. At commodùm adeſt Creon, qui *ea*, quæ petis,
Faciet, et conſulet ritè: nam
Ille ſolus relictus eſt tui loco hujus terræ cuſtos.

Oed. Hei mihi! quid ergo ad eum loquemur?
Quæ apud eum mihi fides jure poteſt eſſe? nam
In eum priùs omnino repertus ſum malus.
Cre. Non ut deriſor, Oedipe, veni
Nec priora exprobraturus mala:
Sed ſi mortalium non reveremini
Genus, omnia ſaltem alentem flammam
Supremi ſolis vereamini, ne tale piaculum
Intectum ſic exhibeatis, quod neque terra
Nec imber cœleſtis neque lux ipſa perferet.
Sed quàm celerrimè in domum auferte,
" Cognatos enim cognatorum maximè videre
" Soloſque audire pium eſt mala."
Oed. Per Deos, quoniam meam opinionem fefelliſti,
Qui vir optimus veneris ad me virum peſſimum.
Obtempera mihi; tui enim, non mei causâ, loquar.
Cre. Quid eſt quod ita me enixè petis?
Oed. Ejice me ex hac terra quàm celerrimè, ubi
Mortalium neminem coràm alloqui poſſim.
Cre. Feciſſem id, (hoc ſcerto ſcias) niſi a Deo
Priùs vellem cognoſcere quid faciendum eſſet.
Oed. At illius omnis patet ſententia dudum,
Parricidam me impium quòd perdere oporteat.
Cre. Sic illa dicta ſunt quidèm, tamen, ut præſens poſtulat
Neceſſitas, melius eſt diſcere quid faciendum.
Oed. Itane ergo pro viro miſerrimo Deum conſuletis?
Cre. Etenim tu nunc facis, ut Deo habeatur fides.
Oed. At hoc tibi mandoque et adhortor.
Ut ei, quæ domi jacet, ſepulchrum, quale vis ipſe.
Pares (etenim *ſic* pro tuis rectè facis)
Me verò non in poſterum poſtulet hæc
Paterna civitas viventem inquilinum habere:
Sed ſine me habitare in montibus, ubi meus
Vocatur hic Cithæron, quem materque mihi
Paterque ſtatuere viventes proprium ſepulchrum,
Ut ab iis, qui me perdere voluerunt, moriar.
Namque hoc novi, me neque morbum
Nec aliud quidpiam perdere potuiſſe: neque enim unquam
Morti deſtinatus conſervatus eſſem, niſi ad aliquod atrox
malum.

At fata noſtra, quocunque eunt, eunto.
Liberorum autem, qui quidem mares ſunt, ne mihi Creon
Suſcipe curam; viri ſunt, ut nulla
Unquam penuria victûs *eos* opprimat, ubicunque fuerint.
Miſeras verò et infauſtas virgines meas,
Quibus nunquam mea poſita eſt cibi
Menſa abſque hoc viro: ſed quæcunque ego
Tangebam, illorum omnium *illæ* ſemper participes erant.
Eas te mihi curare *volo*, et maximè me manibus
Tangere finito, et ſimul mala lugere.
Vade, o rex,
Vade, o generoſa ſtirps: manibus ſi attigero,
Putabo me tenere eas, ut cùm cernerem.
Quid dico?
Nunquid audio per Deos alicubi charas mihi filias
Lachrymis madentes? et mei miſertus Creon
Miſit mihi chariſſima pignora ex liberis meis?
Quid, *inquam*, dico?

Cre. *Vera* dicis. Ego enim ſum ille, qui hæc tibi præbeo,
Sciens iſtam oblectationem, quam pridèm habebas.

Oed. At felix ſis admodum: et te viam ob hanc
Deus cuſtodiat meliùs, quàm me.
O filiæ meæ, ubi eſtis? huc adeſte, venite
Ad haſce meas fraternas manus;
Quæ genitoris veſtri vobis priùs nitentes
Oculos ſic cernere procurârunt.
Qui vobis, o filiæ, neque videns neque audiens
Pater extiti, unde ipſe natus eram.
Et vos defleo (intueri enim non poſſum)
Conſiderans quod reſtat acerbæ vitæ,
Quam vos vivere inter homines oportebit.
Quos enim civium adibitis cœtus?
Quæ feſta, unde non cum fletu
Domum reverſuræ ſitis pro ſpectandi voluptate?
Aſt ubi jam ad nubilem veneritis ætatem,
Quis ille erit, qui *ita* abjiciet liberos,
Ea dedecora ſuſcipiens, quæ meis
Parentibus tuiſque ſimul adhærent nocumenta?
Quid enim malorum abeſt? Patrem pater
Veſter peremit, matrem ſubegit

Unde ipſe ſatuserat, et ex iiſdem
Suſcepit vos, unde ipſe natus eſt.
Hæc audietis probra. Et quis deinde ducet?
Ne unus quidem eſt, o filiæ. Sed prorſus
Steriles vos mori et innuptas neceſſe eſt.
O fili Menœcei, quoniam ſolus pater
Hiſce relictus es, (nos enim duo, qui genuimus,
Periimus) ne has, *precor*, negligas
Pauperes, viris nudas, cognatas tuas, vagabundas,
Nec eas æquaveris meis malis.
At miſerere earum, cum tam parvulas eſſe videas,
Omnibus derelictas, niſi tuas quod attinet ad partes.
Annue, o generoſe, manumque tuam porrige.
Vos autem, o filiæ, ſi per ætatem jam ſaperetis,
Multis monerem; nunc verò hoc precemini mihi,
Ubicunque *vobis* eſt agenda vita, vitam ut meliorem
Vos nanciſcamini, quàm qui vos genuit pater.

TROCHÆI.

Cre. Satis eſt tot effudiſſe lachrymas. Sed i intra tectum.
Oed. Parendum eſt, etſi nihil ſuave.
Cre. "Omnia tempeſtiva ſunt pulchra."
Oed. Scis quid nunc velim?
Cre. "Dices, et audiens tum ſciam.
Oed. Ut me terræ hujus ab ædibus releges *volo*.
Cre. Hoc petis me, quod Dei donum eſt.
Oed. Sed ego Diis ſum inviſiſſimus.
Cre. Ergo conſequêris id ſtatim.
Oed. Verumne dicis?
Cre. *Verum*. Quæ enim non ſentio, non ſoleo fruſtrà loqui.
Oed. Abduc me jam nunc hinc.
Cre. Vade igitur liberoſque mitte.
Oed. Neutiquam omnes mihi auferas, *rogo*.
Cre. Ne obtinere cuncta poſtules;
Etenim quæ prius obtinuiſti, non tibi per omnem vitam adhæſerunt.
Cho. O patriæ Thebes *meæ* inquilini, aſpicite; hic Oedipus,
Qui inclyta Sphingis noverat ænigmata, optimuſque vir fuit,
Qui

Qui non favorem civium nec fortunas reſpexit,
In quantam *modo* procellam acerbæ calamitatis incidit!
" Proinde tu mortalis extremam illam
" Diem reſpiciens, neminem beatum dicere *memento* priùs
" Quàm vitæ terminum tranſierit, nihil mali paſſus."

PERSONÆ

PERSONÆ FABULÆ.

OEDIPUS.

ANTIGONE.

HOSPES ERRANS.

CHORUS SENUM ATHENIENSIUM.

ISMENE.

THESEUS.

CREON.

POLYNICES.

NUNCIUS.

Proloquitur ŒDIPUS.

BRITISH
28JA85
MUSEUM

OEDIPUS COLONEUS.

OEDIPUS, ANTIGONE, HOSPES, CHORUS.

IAMBI.

Oed. O Cæci ſenis filia Antigone, ad quænam
Loca, aut quam urbem pervenimus?
Quis exſulem Oedipum hodie
Exiguis excipiet donis?
Modicum petentem, et adhuc modico
Minus accipientem; atque id tamen mihi ſufficit.
Nam ut boni conſulam, " ærumnæ me et longa ætas
" Docent, et præterea generoſa animi patientia."
Sed, o filia, ſi hominem quenquam vides
Aut apud conſeſſus profanos, aut apud lucos Deorum,
Me ſiſte, et colloca, ut audiamus
Ubi tandem loci ſimus: nam hoſpites
A civibus diſcere convenit, quid agendum ſit,
Ant. O miſerande pater Oedipe, turres hic
Urbem cingunt, quantum procul videre licet.
Et locus ſacer eſt, ut conjicio: nam
Lauro, oleâ, et vitibus crebris conſitus eſt:
Et luſciniæ in locis interioribus frequentes canunt.
Huc conſide in hoc impolito ſaxo; longam
Enim, ut vir ſenio confectus, jam confeciſti viam.
Oed. Colloca nunc me et cuſtodi cæcum.
Ant. Temporis diuturnitas quo tibi adfui comes
In cauſa eſt ut non neceſſe ſit hoc me doceri.
Oed. Poteſne mihi dicere quo loco conſtiterimus?
Ant. Athenas quidem novi, ſed hunc locum non novi.
Oed. Nam hanc eſſe Atticam omnes viatores dixere nobis.
Ant. Sed quis hic locus ſit, viſne ut eam et exquiram?
Oed. Ita, filia, ſi quidem locus eſt habitabilis.
Ant. Eſt habitatus, ſed arbitror non opus eſſe;
Video enim virum quendam prope ad nos accedere.

Oed. Hucne

Oed. Hucne accedentem et properantem?
Ant. Et quidem jam præſto adeſt: proinde, ſi quid
Voles, opportunum eſt quærere, nam vir jam adeſt.
Oed. O hoſpes, cognovi ex hac, quæ pro me
Et pro ſe videt, te opportunum nobis advenire
Spectatorem, ut dicas ea de quibus dubitantes hæremus.
Hoſ. Priuſquam plura quæras, ex iſto loco
Excede; nam tenes locum, quem nefas eſt attingere.
Oed. Quis ergo locus eſt? aut cui Deorum ſacer?
Hoſ. Eſt locus, quem neque attingere nec habitare fas eſt;
Nam terribiles Deæ eum tenent, Terræ et Noctis filiæ.
Oed. Quarumnam nomen venerandum audiens invocare debeo?
Hoſ. Populus qui hîc habitat vocat eas Eumenidas
Omnia videntes; ſed alia alibi pulchra ſunt.
Oed. Utinam propitiæ hunc ſupplicem accipiant:
Nam ex hoc loco non exceſſero amplius.
Hoſ. Quid hoc rei eſt?
Oed. Signum ad calamitates meas pertinens.
Hoſ. Sed te abigere ſine urbe prius conſultâ
Non auſim, antequam indicavero quid facturus ſim.
Oed. Per Deos obteſtor, ne me talem mendicum indignum habeas
Quem de iis certiorem facias quæ te rogo.
Hoſ. Dic, non enim a me contemptus eris.
Oed. Quis igitur hic locus eſt, in quo conſtitimus?
Hoſ. Quæ quidem ego ſcio, ex me audies omnia.
Nam hic locus totus ſacer eſt: tenet vero eum
Reverendus Neptunus, et ignifer Deus
Titan Prometheus: quemque calcas locum
Is vocatur, in hac terrâ, ærea via,
Urbis Athenarum arx; et vicina arva
Hunc equeſtrem Colonum jactant ſibi
Præſidem eſſe, atque inde nomen
Commune habent omnes impoſitum.
Hæc ita ſunt ut dico, hoſpes, non ſermonibus
Celebrata magis, quam ipsâ experientiâ.
Oed. An aliqui in hiſce locis homines habitant?
Hoſ. Certe et quidem ab hoc Deo denominati.
Oed. Regnumne quiſpiam hîc tenet, an penes multitudinem imperium eſt?
Hoſ. Hæc loca a rege, qui ubi præeſt, gubernantur.
Oed. Is

Oed. Is vero quiſnam eſt, qui viribus et ſapientia dominatur?
Hoſ. Theſeus vocatur prioris regis Ægei filius.
Oed. An non igitur aliquis ex vobis nuncius ad eum ibit?
Hoſ. Quid nunciaturus aut perfecturus hoc itineris ſuſcipiet?
Oed. Ut ſuppeditans parùm, lucretur multum.
Hoſ. Quid opis a viro cæco afferri poteſt?
Oed. Quæ illi dicturi ſumus, ea non cæca, ſed videntia.
Hoſ. Noſtin', o peregrine, quid facere debes ut errore ne labere?
Si quidem es, ut videris, generoſus, præter fortunam.
Iſtic mane, ubi apparuiſti, donec ego
Popularibus, qui hic et non in urbe degunt
Hæc nunciem: illi enim judicabunt,
Utrum oporteat te manere, an hic rurſum diſcedere,
Oed. O filia, anne abiit jam hoſpes?
Ant. Abiit; licet igitur tibi, pater, jam tuto
Loqui: nam ego ſola adſum.
Oed. O venerandæ Deæ, terribili aſpectu, poſtquam
Ego in veſtra hic ſede primum conſedi,
Ne Apollini et mihi parum ſitis propitiæ,
Qui cum mihi multa prænunciaret mala,
Hanc prædixit poſt longum tempus requiem malorum fore,
Ubi perveniſſem in extremam regionem, ac Dearum
Venerandarum ſedem attigiſſem et hoc hoſpitium,
Ibi me finiturum eſſe ærumnoſam vitam,
Cum lucro quidem eorum qui me reciperent,
Cum damno vero eorum qui me ejeciſſent;
Et confirmabat ſigna mihi horum eventura eſſe
Vel motum terræ, vel tonitru, vel Jovis fulgur.
Nunc vero cognoſco, quod me hac via
Haud dubie proſperum augurium a vobis
Adduxit in hunc lucum: non enim temere factum eſt
Quod, dum iter facio, primum in vos incidi,
Et ſobrius ad vos ſobrias perveni, atque in hac veneranda
Et impolita ſede conſedi. Quare mihi, o Deæ,
Juxta oraculi vocem date hic vitæ
Exitum, et cataſtrophen tandem,
Niſi adhuc non ſatis malorum habere videor.
Qui ſuſtinui graviſſima ex humanis malis,
Adeſte, o dulces filiæ antiquæ Caliginis,
Adſis, o quæ a magna Pallade nomen habes,

Athenarum nobiliſſima civitas
Miſereat vos hujus miſerrimæ umbræ
Oedipi: non enim hoc meum priſtinum corpus eſt.
Ant. Tace: jam veniunt quidam ſenes
Inſpectores tuæ ſedis.
Oed. Tacebo, et tu me ex via hac ducas,
Atque in luco occultes, donec cognoſcam
Horum ſermones: nam in explorando
Ineſt cautio eorum quæ agenda ſunt.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Vide, quiſnam erat; ubi moratur, ubi exiſtit,
Extorris, ejectus, ille omnium
Hominum avidiſſimus?
Anne eum videtis? aſpice;
Alloquere; ubi ubi es, oberrans,
Vagus quidem ſenex,
Neque incola. Nunquam enim
Acceſſiſſet ad inacceſſum lucum
Dearum inexpugnabilium,
Quas exhorreſcimus nominare,
Et præterimus, non aſpicientes,
Sine ſermone, non cogitantes de is,
Voce tantum boni ominis
Emiſſa. Nunc vero aliquem veniſſe
Ferunt, nihil iſta reverentem,
Quem ego circumſpectans per omne
Nemus nondum poſſum
Videre, ubinam moratur.

ANAPÆSTI.

Oed. Hic ego ſum; voce enim video
Hoc quod a vobis dicitur.
Cho. Heu, heu,
Difficilis aſpectu, difficilis et auditu.
Oed. Ne me conſceleratum, quæſo, aſpicite.
Cho. Jupiter propulſator! quiſnam hic eſt ſenex?
Oed. Non valde ſuſpiciendus
Ob ſummam fortunam, o terræ hujus præſides.

Et

Et hoc re ipſa oſtendo: non enim ſic alienis
Oculis arrepſiſſem,
Nec a parva puella tam grandis ducerer.

ANTISTROPHE

Cho. Heu, heu! proin oculus captus
Natus es infelix, et
Præterea ſenex, quantum conjicere datur.
Sed certe ſaltem, quantum in me quidem ſitum eſt,
Non mihi imputabis has imprecationes: tranſis enim,
Tranſis: Sed ne ad hoc
Infandum acceſſeris nemus
Herbidum, ubi crater
Aqua plenus ſimul
Dulcis potus fluento miſcetur:
Hoc, hoſpes infelix,
Diligenter cura: transfer te, abi;
Longa via arcet.
Audiſne, o ærumnoſe exul?
Si ſermonem aliquem habes quem mecum communicare cupis,
Ex adytis ad conſeſſum meum tranſgreſſus,
Ex eo loco unde fas eſt,
Loquere: prius vero te contine.

ANAPÆSTI.

Oed. Quid animi jam nobis erit, filia?
Ant. " O pater, civium moribus nos neceſſe attemperare eſt,
" Et cedere illis oportet nullo monitos verbo."
Oed. Nunc me igitur apprehende.
Ant. Apprehendo quidem.
Oed. O hoſpites, ne quæſo injuriâ afficiar,
Cum vobis obtemperans ex hoc loco tranſeam.
Cho. Minime: nam te ex iſto loco,
O ſenex, invitum abducet nemo.

MONOSTROPHICA.

Oed. Ulterius igitur adhuc progredior?
Ant. Procede longius.
Oed. Adhucne?

Cho. Promove, puella,
Ulterius, tu enim audis.
Ant. Sequere huc, ſequere infirmo
Pede, pater, quo te duco; ſuſtine hoſpes
In hoſpite terra, o miſer,
Quod civitas odioſum ducit,
Idem et tu odiſſe, atque colere quod ipſa colit.
Oed. Duc igitur me, filia, atque locis me
Siſtito licitis, unde alternas exaudire, ac
Reddere voces fas ſinit, " ut ne
" Dura cum Neceſſitate bella geramus,"
Cho. Iſtic conſiſte, neque extra ſaxi, quod ex adverſo eſt,
Viam pedem amplius promoveas.
Ant. Siccine?
Cho. Satis eſt, inquam.
Oed. An ſedere debeo?
Cho. Oblique in ſummo
Lapide, modice te inclinans.
Ant. Pater, hoc meum officium eſt, ita placide
(Hei mihi!)
Gradum gradui aptare,
Dum ſenile tuum corpus
In manum hanc amicam inclinas.
Oed. Heu infelicem calamitatem!
Cho. Miſerande ſenex, quando nunc acquieſcis,
Dic, mortalium quis te genuit?
Quis es qui ita miſer ductaris?
Quænam tibi patria eſt?
Oed. O hoſpites, extorris ſum: ſed ne, quæſo,
Cho. Quare hoc dicis, ſenex?
Oed. Ne me interroges quis ſim,
Neque ulterius procedas inquirendo.
Cho. Quid hoc rei eſt?
Oed. Calamitoſum genus.
Ant. Narra, quæſo.
Oed. Hei mihi, filia, quid dicam?
Cho. Ex quo ſemine natus es,
Dic, hoſpes, de patre.
Oed. Heu, filia, quid mihi accidet?
Ant. Non vereare effari; extrema jam mala ſuſtines.

Oed. Atqui

Oed. Atqui dicam; non enim celare poſſum.
Cho. Nimium differs, edere propera.
Oed. Laióne fatum quendam nôſtis?
Cho. Eheu, eheu!
Oed. De genere Labdacidarum?
Cho. O Jupiter!
Oed. Infortunatum Oedipum!
Cho. Túne ille Oedipus?
Oed. Ne metuas, quod mecum nunc ſermones conferas,
Cho. Hei, hei, hei!
Oed. O me miſerum!
Cho. Ah, ah!
Oed. O filia, quid nobis accidet?
Cho. Excedite, abite ex hac regione.
Oed. Cæterum, quæ promiſiſtis, ubi ea manebunt?
Cho. Non meretur pœnam divinam,
Qui injuriâ affectus ulciſcitur,
Et fraus pro fraude
Retributa, autori
Laborem, non gratiam refert.
Tu vero ex his locis
Digreſſus abi rurſum meâ terrâ exiliens,
Ne quam neceſſitatem amplius
Urbi meæ afferas.
Ant. O hoſpites venerantes honeſtatem, quoniam
Senio confectum patrem meum
Non ſuſtinetis, de factis
Non volutariis audientes vocem,
Saltem mei infelicis, obſecro,
O hoſpites miſereat, quæ pro meo
Patre comprecor, non pulchris
Vos intuens oculis,
Sed quaſi aliqua ex ſanguine
Veſtro prognata precor ut hunc miſerum
Revereamini: nam in vobis tanquam in Deo
Spes nobis poſita eſt. Sed agite, ne denegate
Inſperatum beneficium:
Per omne quod tibi charum ex te precor,
Sive natus, aut ratio, aut officium, ſive Deus.
" Non enim, *ſedulo* conſiderans, videas mortalium
" Quenquam, qui ſit trahat Deus, poſſit effugere,"

IAMBI.

IAMBI.

Cho. At ſcito, filia Oedipi, quod teque pariter
Miſeremur, et hunc ob calamitatem:
Sed iram Deorum timentes, non poſſumus
Dicere *aliud* præter quæ dicta ſunt jam vobis.
Oed. Quid igitur famæ, aut honeſto nomini
Utilitatis ineſt, ſi vana effluat?
Quid, ſi Athenas has aiunt pientiſſimas
Eſſe, ſolaſque malis affictum hoſpitem
Servare poſſe, et ſolas opem ferre poſſe?
Sed ubi hæc ſunt mihi? qui ſedibus
Ex hiſce me ſubmotum deinde pellitis,
Nomen ſolum timentes: non enim hoc
Corpus meum, neque opera *metuitis*, quoniam opera mea
Paſſus ſum potius quam perpetravi:
De matre ſi dicere, deque patre neceſſe ſit,
Quorum causâ me abhorres, hoc ego
Pulchre novi: quomodo enim malus ſum,
Qui injuriam ante paſſus, feci viciſſim? adeo ut ſi ſciens
Feciſſem, ne ſic quidem cenſerer malus.
Nunc autem imprudens eo, quo veni, veni.
A quibus vero paſſus ſum ante, *illi* ſcientes perdiderunt.
Quare, hoſpites, vos per Deos ſupplex precor,
Quando ex illo loco vobis obtemperans ceſſi, ut me ſervetis:
Et, ne Deos honorantes deinde pro Diis.
Fortunam omnino habeatis, abſit hoc: ſed credite
" Reſpicere quidem Deos pios homines,
" Reſpicere quoque impios; neque adhuc quenquam
" Impiorum pœnam divinam effugiſſe."
Inter quos impios ne tu felices confundas
Athenas, facinoribus impiis ſubſerviens:
Sed, ſuppplicem ut, fide datâ, accepiſti, ita
Serva me ac tuere; neque hoc caput
Ærumnis oppreſſum intuens, contumeliâ affeceris.
Venio enim ſacer piuſque, et ferens
Emolumenta civibus hiſce *magna:* cum vero dominus
Aderit veſter, quiſquis eſt hîc princeps,
Tunc audiens *ex me* omnia *illi explicanti* ſcies: tu interea
Precor ab impiis tibi temperes opprobriis.

Cho. Revereri

Cho. Revereri quidem, o ſenex, tua argumenta
Valde neceſſe eſt; ſermonibus enim
Non comprenſa ſunt brevibus; ſufficit vero
Hujus terræ principes hæc pro me diſpicere.
Oed. At ubi eſt regionis hujus rex, hoſpites?
Cho. Paternam urbem habitat: ſed nuncius ipſum,
Qui et me huc accivit, abiit vocaturus.
Oed. An putatis eam reverentiam
Aut curam hominis cæci habiturum, ut non gravatim veniat?
Cho. Quidni? tuum ſimulatque nomen audierit.
Oed. Quis vero eſt, qui ei hoc nunciabit?
Cho. Longa eſt via: multa autem euntium dicta
Solent diſpergi, quæ ille audiens
(Confide) oderit: tuum enim, u ſenex, admodum
Nomen dimanavit ad omnes, ut licet lentus
Dormiat, tuo nomine audito huc venturus ſit citus.
Oed. Sed fauſtus veniat ſuæque ipſius urbi,
Mihique: quis enim bonus non *eſt* ſibi ipſi amicus?
Ant. O Jupiter, quid dicam? Quid cogitem, pater?
Oed. Quid eſt, o filia Antigone?
Ant. Video mulierem
Prope ad nos venientem, grandi
Equo vectam, et capite ſolem arcens
Galerus ei faciem Theſſalicus cingit.
Quid dicam?
An eſt ea *quam puto?* an non eſt? an animo fallor?
Et aio, negoque, nec quid dicam ſcio
Miſera.
Non alia eſt: hilari oculorum aſpectu
Adblanditur mihi accedens, indicatque quod
Solius hoc eſt clarum Iſmenes caput.
Oed. Quid dixiſti, nata?
Ant. Filiam tuam, meamque *me* videre
Sororem: ſed ſtatim ex voce cognoſcere licebit.
Iſm. O geminus patris et ſororis mihi
Dulciſſimus affatus, quam ægre vos
Repertos nunc præ dolore ægre aſpicio!
Oed. O filia, veniſti?
Iſm. O pater miſerabilis aſpectu!
Oed. O fata mecum ex eodem ſanguine!

Iſm. O

Iſm. O miſerrima vivendi ratio!

Oed. Filia, apparuiſti?

Iſm. Non quidem ſine labore meo.

Oed. Attinge *me*, o filia.

Iſm. Amplector duos ſimul.

Oed. Hancne et me *quoque?*

Iſm. Et me infelicem tertiam.

Oed. Filia, cur huc veniſti?

Iſm. Tuam ob curam, pater.

Oed. Meine deſiderio?

Iſm. Et ipſa, ut nuncia eſſem, veni
Cum ſervo hoc unico fideli.

Oed. Fratres autem tui juvenes laboribus apti ubinam *ſunt?*

Iſm. Sunt quidem ubi ſunt: atrocia vero inter eos modo ſunt exorta.

Oed. Quam ſunt prorſus illi Ægyptiis legibus
Ingenio ſimiles atque vivendi modo!
Ibi enim viri in ædibus
Sedent telam texentes, uxores vero
Foris quæ ad victum pertinent, comparant ſemper:
Sic, ex vobis, o liberi, quos par erat labore iſto occupari,
Hi domi velut teneræ ſedent virgunculæ:
At vos vice illorum graveis causâ meâ
Perfertis ærumnas miſeræ. Et hæc quidem ex quo ab puerili
Deſiit educatione, et firmavit corpus *juſtis viribus*,
Semper nobiſcum infelix pererrans
Senem *me* ducit; frequenter et per horridam
Sylvam jejuna nudipeſque vagans;
Multiſque imbribus ſoliſque ardoribus
Afflicta miſere, poſthabet domeſtici
Victûs *commoda*, pater ſi modo victum paret.
Tuque, o filia *Iſmene*, egreſſa es patri
Oracula afferens omnia clam *civibus* Cadmeis,
Quæ de hoc corpore data erant, cuſtoſque mei
Fidelis extitiſti, cum terrâ pulſus eram.
Et nunc rurſus quem nuncium, Iſmene, patri
Affers? quænam te profectio domo excivit?
Venis enim utique non vacua, hoc ego certo
Scio, quin ſemper pavorem mihi nuncies aliquem.

Iſm. Ego quas paſſus ſum, pater, miſerias,
Quærens ubi commoratus eſſes,

Miſſas

Miſſas faciam: (bis enim dolore non volo
Ferendoque et iterum memorando)
At quæ tuorum infelicium natorum mala
Nunc ſunt, ea nunciatum veni.
Prius enim hæc inter eos orta lis eſt, Creontine
Solium concederent, nec inquinarent urbem,
Cum ratione conſiderantes veterem generis labem,
Quæ tuam occupavit miſeram domum.
Nunc autem ex Deorum aliquo, et ex ſceleſta mente
Inceſſit ter infelices contentio mala,
Quis regnum conſequatur potentiamque tyrannicam,
Et ille junior, et altero natu minor
Natu priorem Polynicem throno
Privavit, et e patria egit.
Ille vero (ut fama apud nos vulgi obtinet)
Cavum Argos profectus exul, adjungit
Novoſque affines, et amicorum ſociam manum,
Ut qui ſtatim Argos vel Thebanorum ſolum
Pœnis deprimeret, vel ad aſtra tolleret.
Nec hæc verba ſunt tantum, vel numerus, pater,
Sed facta atrocia: tuorum vero quando Dii
Laborum miſerturi ſunt, nequeo dicere.

Oed. An nunc ſpem habes aliquam, Deos mei
Curam habituros, ut conſequar ſalutem?

Iſm. *Habeo* ego quidem, pater, et ex oraculis modo datis.

Oed. Quibus? quid oraculo reſponſum eſt, filia?

Iſm. Fore aliquando, ut cives illic te requirant
Mortuum viventemque ſalutis causâ:

Oed. Quis tali a viro ſuccеſſum capiat ſuum?

Iſm. In te ſuum ſitum eſſe dicunt robur.

Oed. Quando amplius non ſum, tunc ego ero vir?

Iſm. Nunc autem Dii te erigunt, prius autem perdiderunt.

Oed. Senem vero erigere frivolum eſt, qui juvenis concidit.

Iſm. Atqui ſcito Creontem tibi ob hæc
Venturum brevi, et non longo tempore.

Oed. Quidnam facturus eſt, filia? expone mihi.

Iſm. Ut te terram prope Thebanam ſiſtant, utque
Compotes fiant tui, neque tamen terræ fines intres.

Oed. Quid autem utilitatis capient ex me foras jacente?

Iſm. Illis ſepulchrum tuum, ſi eo fruſtrantur, grave eſt futurum.

Oed. Sine Deo, quis hoc vi mentis ſolâ cognoſcat?
Iſm. Ob hanc cauſam igitur te locare
Ad limites terræ volunt, neque in eo loco ubi tui juris ſis futurus.
Oed. An me recondent etiam Thebano pulvere?
Iſm. At non patitur te tuus cognatus ſanguis, o pater.
Oed. Nunquam ergo me redigant in ſuam poteſtatem.
Iſm. Erit aliquando hoc Thebanis grave.
Oed. Quanam, o filia, ſuperveniente causâ *id fiet?*
Iſm. Tuam ob iram, ubi ad buſta conſtiterint tua.
Oed. Quæ autem dicis, a quo audita dicis, filia?
Iſm. Ex viris legatis, ab Delphica *reverſis* ara.
Oed. Et iſtud de nobis Phœbus prædixit?
Iſm. Sic aiunt, qui Thebas rediere.
Oed. Et filiorum uter meorum audivit hæc?
Iſm. Uterque pariter, et norunt probè.
Oed. Et iſta cum audierint peſſimi,
Præ meo deſiderio præponunt tyrannidem.
Iſm. Doleo hæc audiens ego, perfero tamen.
Oed. At Dii illis neque fatalem
Extinguant, quæſo, contentionem, inque me finis
Conſiſtat illis prælii hujus,
Quo nunc tenentur, et in ſe arma inferunt.
Ut neque qui jam ſceptra ſolíumque tenet,
Ibi maneat, neque qui exul, in urbem
Redeat unquam denuo; qui parentem
Adeo ignominioſè patria expulſum
Non retinuerunt, nec tutati ſunt; ſed loco motus
Ab ipſis ejectus ſum, et renunciatus exul.
Sed dixeris, quod volenti hoc mihi tunc
Urbs donum meritò dederit.
Non ita eſt: nam ſtatim primo die
Cum ferveret animus, et dulciſſimum mihi
Eſſet mori, lapidibuſque obrui,
Nemo comparuit, qui meam expleret cupiditatem.
Tandem verò cum jam omnis dolor molitus eſſet,
Et cum vidiſſent animum exæſtuantem graves a me
Pœnas ſumſiſſe priorum delictorum,
Tum jam me longo moratum tempore
Urbs hæc vi me ejecit ex terra: illi vero

Patris

Patris pulchra ſuboles patri opem ferre valentes, afferre
Noluerunt, verum ob parvulum dictum
Exul illis atque mendicus foras vagor:
Et a virginibus his (quantum ſexus
Earum permittit) et vitæ alimoniam habeo,
Et loci ſecuritatem, et generis ſubſidium.
At illi, patre poſtpoſito, legerunt thronos
Et ſceptra regere, tyrannidemque terræ.
At nunquam me fortientur auxiliatorem,
Neque Thebano regno unquam
Proſperè fruentur. Hoc ego novi, hujuſque
Oracula audiens, ſimulque reputo mecum
Vetera reſponſa, quæ mihi Phœbus edidit olim.
Mittant proinde Creonta, qui me
Quæritet, vel ſiquis alius in urbe potens eſt.
Si enim vos, o hoſpites, velitis mihi,
Cum his venerandis civium-rectricibus Diis,
Auxilio adeſſe, huic quidem urbi magnum
Soſpitatorem comparabitis, meis autem inimicis labores.

Cho. Dignus ſanè es, Oedipe, miſericordia
Ipſeque, tuæque filiæ: quoniam vero huic terræ
Seryatorem te verbis promittis,
Admonere te volo de commodis,

Oed. O chariſſime, adjutor ſis mihi omnia facere parato.

Cho. Statue igitur piaculare ſacrum deabus ad quas
Primus veniſti, et quarum calcaſti ſolum.

Oed. Quibus modis? O hoſpites, docete *me*.

Cho. Primùm quidem ſacra perenni ex
Fonte libamina affer puris tangens manibus,

Oed. *Quid deinde*, poſtquam libamen illud integrum accepero?

Cho. Crateres ſunt, artificis periti opus,
Quorum capita et anſas corona cingito utrinque prominentes.

Oed. Frondibuſne viridibus? an filis? aut quo modo?

Cho. Ove juvenculâ detractam novam lanam accipe.

Oed. Eſto. Quod vero reliquum, quî me expedire convenit?

Cho. Libationes effundere converſum ad primam auroram.

Oed. An hiſce fundam poculis, de quibus locutus es?

Cho. *Aquam* de tribus fontibus, noviſſimumque totum *funde*.

Oed. Quo plenum hoc apponam liquore? doce et hoc.

Cho. Aquâ et melle: vinum ne addideris.

Oed. Cum hæc frondoſa terra acceperit, quid tum?
Cho. Ter novem ipſi ramos ambabus manibus
Oleæ offerens, has ſimul funde precationes.
Oed. Hæc cupio audire, maxima enim ſunt.
Cho. Quemadmodum eas vocamus Eumenidas, benevolo
Ut pectore accipiant ſupplicem, ſerventque,
Pete vel tu ipſe, vel quivis alius pro te,
Voce ſubmiſsâ, neque prolixâ:
Deinde nunquam te convertens. Hæc ſi feceris,
Audacter tibi ego adiſtitero:
Aliàs metuerem, o hoſpes, tibi.
Oed. Ofiliæ, auditiſne hos incolas hoſpites?
Iſm. Audivimuſque, et quod facto opus eſt, impera.
Oed. Ego hæc obire non poſſum; impedior enim
Duplici malo, virium defectu et cæcitate.
Ex vobis verò altera accedens adminiſtret hæc;
Sufficere enim arbitror, ut pro multis una
Anima hæc accuret, ſi benevola aderit.
Verum ocyus ea facite: tantum vero me
Ne deſerite; non enim valet meum corpus
Deſertum incedere, nec abſque duce.
Iſm. Sed ego eo *hæc* peractura; locum verò, quem
Oportet me invenire, noſcere volo.
Cho. Parte in altera iſtius, o hoſpes, luci: ſi qua vero
Re indigebis, eſt, qui dicet, incola.
Iſm. Diſcedo igitur ad hoc, Antigone; tu verò hîc
Tuere patrem. Parentibus enim
Neque ſi laboraverit aliquis, laboris debet meminiſſe.

MONOSTROPHICA.

Cho. Grave quidem eſt, ſopitum jam diu malum,
O hoſpes, excitare;
Tamen audire cupio.
Oed. Quidnam?
Cho. De miſerando inexplicabili iſto
Dolore, quo conflictaris.
Oed. Ne per hoſpitalitatem aperias hoc
Tuam, oro: turpia mihi contigerunt facta.
Cho. Late diffuſam, et nondum deſinentem
Cupio, hoſpes, famam recte cognoſcere.
Oed. Hei mihi!

Cho. Obſequere,

Cho. Obſequere, obſecro.
Oed. Heu, heu!
Cho. Obſequere: etenim ego, quantum tu vis, *tibi* obſequar.
Oed. Suſtinui peſſima, hoſpites: ſuſtinui:
At ſane invitus, Deus ſcit.
Horum enim nil voluntarium fuit.
Cho. Sed quid iſthuc?
Oed. Civitas quidem, me inſcia,
Peſſima nuptiarum illigavit calamitati atroci.
Cho. Num matris, ut audio,
Nefandum torum implêſti.
Oed. Hei mihi, mors quidem eſt hæc audire,
O hoſpes. At hæ duæ ex me.
Cho. Quid dicis?
Oed. Filiæ, et duæ noxæ.
Cho. O Jupiter!
Oed. Matris communis natæ ſunt partu.
Cho. Sunt igitur filiæque
Simul et patris ſorores.
Oed. Io!
Cho. Io! ſanè.
Oed. Infinitorum cumuli malorum.
Cho. Paſſus es?
Oed. Paſſus ſum non ferenda,
Cho. Perpetraſti?
Oed. Non patravi.
Cho. Quid itaque?
Oed. Donum accepi,
Quod utinam ego miſerrimus
Nunquam recepiſſem ab urbê.
Cho. Miſer, cur homicidium patraſti?
Oed. Quodnam id eſt? quid ſcire vis?
Cho. Patris cædem.
Oed. Papæ! alterum intulisti ſuper priore morbo morbum.
Cho. Enecaſti illum?
Oed. Enecavi: ſed res præſtat mihi.
Cho. Quid?
Oed. Ad defenſionem aliquid.
Cho. Quid, quæſo?
Oed. Ego dicam.

Etenim alios occidi et perdidi,
Lege autem purus *ſum*; cum ignarus ad hoc venerim.

CHORUS, THESEUS, OEDIPUS, ANTIGONE, CREON.

IAMBI.

Cho. Atqui rex nobis ille Ægei alumnus
Theſeus, tua fama accitus, adeſt.
Theſ. Ex multis audiens et ſuperiori tempore
De cruenta tua oculorum extinctione,
Novi te, o fili Laii: at nunc viis
In his *eadem* audiens, magis multò ſcio.
Habitus enim hic, et *tuum* miſerandum caput
Indicant eum eſſe te: egoque tui miſertus
Volo te id interrogare, infelix Œdipe, quas
Ad urbem meque ſupplices habens preces
Adveniſti et ipſe, et hæc tua infelix miniſtra.
Expone; gravem enim rem admodum dixeris,
Quam ego facere *tibi* refugerem.
Nam et ipſe novi, et didici, (peregrinus cum
Eſſem, ut tu *nunc es*) plurimaque ut alius quiſquam
Extra patriam pertuli certamina capitis mei
Periculo; ideo nullum, hoſpes qui ſit ut tu nunc
Es, averſabor, ut non e *malis* ſervem.
Novi enim, vir cum ſim, quod in craſtinam
Nihilo plus juris mihi ſit quam tibi diem.
Oed. Theſeu, tua generoſitas brevi ſermone
Emicuit, ut paucis tantùm mihi verbis opus ſit.
Tu enim de me, qui ſim et quo patre genitus,
Et qua terra venerim, dixiſti.
Quare nihil aliud mihi reliquum eſt, quam
Ut dicam, quid velim, et ſic oratio *tota* peracta eſt.
Theſ. Id ipſum ergo jam expone, ut liquido ſciam.
Oed. Venio daturus meum miſerum corpus
Tibi dono, aſpectu non æſtimandum; lucra verò
Ex eo potiora ſunt, quam *ejus* forma venuſta.
Theſ. Quod autem lucri te afferre dicis?
Oed. Tempore ſcies futuro, non autem præſenti.
Theſ. Quando tuum, quod affers, commodum, fiet palam?

Oed. Cum

Oed. Cum ego mortuus fuero, et tu me ſepeliveris.
Theſ. Poſtrema vitæ poſtulas; quæ vero ſunt media,
Vel oblivione præteris, vel nihili facis.
Oed. Ea hic conferentur mihi ſimul.
Theſ. Exiguum ſane hoc beneficium a me petis.
Oed. Vide tamen: non exiguum hoc erit certamen.
Theſ. Utrum *de* tuis natis an *de* me dicis?
Oed. Illi me illuc referre gradum cogent,
Theſ. At ſi volunt, tibi exulare non eſt honeſtum.
Oed. At neque quando ipſe volebam, id conceſſerunt.
Theſ. O ſtulte, ira in malis *verſanti* non eſt utilis.
Oed. Ubi me audieris, *tunc* admone: nunc verò deſine.
Theſ. Doce: niſi re cognita non enim me decet loqui.
Oed. Suſtinui, Theſeu, atrocia ſuper malis mala.
Theſ. Num de veteri illa generis calamitate dicis?
Oed. Non ſane: quia omnes hoc Græci ſonant.
Theſ. At quo majore, quam pro homine, laboras morbo?
Oed. Sic *res* habet mihi: patria mea expulſus ſum
Meis ipſius filiis, et licet mihi
Nunquam redire, utpote parricidæ.
Theſ. Cur igitur te accerſent, qui ſeparatim debeas habitare?
Oed. Divinum eos cogit oraculum.
Theſ. Quid mali timentes ex oraculis.
Oed. Quia eos neceſſe *eſt* ab hujus terræ *incolis* cædi.
Theſ. At unde inter me et illos tam acerba eveniant?
Oed. O chariſſime Ægei fili, ſolis datur
Diis non ſeneſcere nec mori unquam.
Cætera autem omnia miſcet omnipotens tempus.
Conſumitur enim vigor terræ, conſumitur et corporis,
Moriturque fides, ſuccreſcitque perfidia:
Et ſpiritus idem nunquam neque inter
Amicos manet, nec in urbem urbi.
Et his quidem jam, illis vero poſt tempus
Jucunda fiunt amara, et rurſus grata.
Sic Thebis etſi res nunc tranquilla ſunt
Et bene erga te habent, tamen infinitas infinitum
Tempus gignit noctes dieſque gradiens,
In quibus præſentem concordiam per dextras
Pactam armis diſſipabunt leves ob cauſas:
Ibi meum dormiens et conditum cadaver

Jamque

Jamque frigidum eorum calidum ſanguinem bibet,
Siquidem Jupiter eſt Jupiter, et Jovis filius Apollo verax.
Sed non jucundum eſt tacenda verba proloqui.
Permitte me, quæ cœperam, perſequi, tuam
Tantùm fidem ſervans: nec unquam poſtea
Dices Oedipum inutilem incolam loci hujus te
Accepiſſe, niſi Dii me fefellerint,
Cho. Rex, vir hic jam diu et hæc et talia oracula
Huic terræ, tanquam effecturus, extulit.
Theſ. Quis ergo viri benevolentiam rejiciat
Hujuſmodi, cui primum hoſpitalis
Communiſque apud nos ſemper eſt ara?
Deinde venit his ſupplex deabus, terræque
Huic et mihi non exiguum tributum pendit.
Quorum ego religione motus, nunquam rejiciam
Beneficium illius, ſed in hac terra contrà ſedem
Præbebo. Sive hîc ſuave eſt hoſpiti manere, te
Eum jubeo tueri; ſi vero mecum ire
Hoc ſuave eſt, horum, Oedipe, tibi *utrumvis*
Eligenti, ut utaris, tribuo: ſic enim tibi opem feram.
Oed. O Jupiter, benefac *viciſſim* talibus.
Theſ. Quid ergo vis? ad ædes ire meas?
Oed. Si mihi fas quidem eſſet: at hic eſt locus.
Theſ. In quo quid es facturus? non enim reſiſtam.
Oed. In quo eos ſuperabo, qui me ejecerunt.
Theſ. Beneficium ingens prædicas conſortii *tui* apud nos.
Oed. Si tibi quidem, quæ mihi promittis, facere ſtatutum eſt.
Theſ. Confide, quod ad hunc virum: non enim te prodam.
Oed. Nequaquam te juramento ut infidum alligabo.
Theſ. Non quicquam magis ſic, quam nudo promiſſo ferres.
Oed. Quid igitur facies?
Theſ. Rei cujus maximè te tenet metus.
Oed. Venient viri.
Theſ. Illud vero hiſce curæ erit.
Oed. Vide, ſi me relinquis.
Theſ. Ne doce quid me oportet agere.
Oed. Timenti ita neceſſe eſt.
Theſ. Meum non timet cor.
Oed. An ignoras minas?
Theſ. Novi ego te neminem

Hinc

Hinc abducturum hominem, me invito.
Multæ quidem minæ: multaque inania verba
Furore proferuntur, sed quando mens
Ad se redit, evanidæ abeunt minaciæ.
Sic illis, etsi fortasse atrocia admodum minati
Sunt de tua reductione, (sat scio) videbitur.
Longum huc iter pelagium, nec navigabile.
Bono igitur ut sis animo, vel absque meo
Consilio, hortor, Apollo si te misit huc:
Tamen, etiam me haud præsente, novi quod
Meum tuebitur te nomen ab injuria.

ANTISTROPHICA. Strophe I.

Cho. Equis gaudentis, hospes, in hujus regionis
Optimam venisti sedem,
Candidum Colonum.
Ubi canora strepit
Frequens admodum luscinia
Per viridantes valles,
Nigricantem supra habens hederam,
Densasque Dei frondes
Multiplices fructus ferentes, a sole immunes
Ventisque, et ab omni
Hieme; ubi Bacchus semper
Dionysus inambulat,
Divinis ministrans nutricibus.

ANTISTROPHE I.

Floretque rore cœlesti
Pulchros gerens flore quotidie
Narcissus, magnarum Dearum [Furiarum]
Vetus corona,
Auricolorque crocus. Neque perennes
Fontes deficiunt
Cephisi cum pascui undis,
Sed assiduo indies
Fœcundus admodum per campos labitur,
Liquido cum imbre
Soli campestris. Neque Musarum chori
Hunc perosi sunt, neque etiam
Habenis quæ fertur aureis Venus.

STROPHE 2.

Eſt vero hîc germen *ejuſmodi*, quale ego
Terra in Aſiæ eſſe non audivi,
Nec in magna Dorica inſula
Pelopis unquam;
Germen, quod ipſum per ſe ſine manibus naſcitur,
Inſundens hoſtibus terrorem,
Quod in hac maxime floret terra,
Glaucæ liberûm nutricis folium oleæ.
Quam quidem neque juvenis, neque ſenex aliquis
Imperans audebit manibus excidere.
Semper enim intentus oculus
Morii Jovis eam tuetur,
Et cæſiis oculis Minerva.

ANTISTROPHE 2.

Sed et aliam laudem memorare valeo,
Metropoli huic optimum
Donum magni Dei Neptuni,
Maximam gloriandi materiam, quod equis
Præſtat et equitibus, et navali apparatu.
O Saturnia proles, rex Neptune,
Tu enim eam eò gloriæ evexiſti,
Tu equis regendis frænos
Primus his in regionibus reperiſti;
Apta verò remo palma marina manibus
Tractata mira celeritate
Currit centipedum
Nereidum comes.

IAMBI.

Ant. O terra plurimis laudibus celebrata,
Nunc te præclara iſta verba decet probare.
Oed. Quid novi eſt, o filia?
Ant. Propius accedit
Creon hic non ſine ſatellitibus, pater.
Oed. O chariſſimi ſenes, ex vobis mihi
Appareat jam ſalutis refugium.
Cho. Confide, aderit *ſalus*: etſi enim ſenex ſum,
Hujus terræ non conſenuit robur.
Cre. Viri nobiles, terræ hujus incolæ, video

Ex

Ex oculis vos aliquem concepiſſe
Metum novum meum ob adventum: quem
Neque metuatis *ore*, nec emittatis verba mala.
Venio enim, non ut *vi* quicquam facturus:
Quoniam ſenex ſum, ad urbem verò ſcio
Me venire prapotentem, ſi qua alia Græciæ.
Sed virum hunc tantæ ætatis miſſus ſum
Ut perſuaderem me ſequi terram ad Thebanam;
Non ab uno miſſus, ſed civibus ab
Univerſis juſſus, quod decuit me ob propinquum genus
Hujus lugere mala magis quam cæteros cives.
At, o miſerrime Oedipe, auſcultans mihi
Redi domum: totus te populus Thebanus
Meritò vocat, et ex omnibus ego maxime.
Quanto magis, niſi longe omnium ſim
Peſſimus, doleo tuas ob ærumnas, ſenex,
Videns te miſerrimum quidem hoſpitem,
Semperque vagum, victu egentem, unaque
Solum a miniſtra ductum, quam ego miſer
Nunquam has tantas in ærumnas caſuram
Ratus ſum, quantas miſerrima hæc incidit,
Dum te ſemper curat; et tuum caput
Mendicato cibo, tam grandis, nuptias non experta,
Sed quaſi ad raptum expoſita cujuſlibet.
Certè miſerum probrum (O miſer ego)
Conjeci in te, et in me, et totum genus.
Sed non licet manifeſta abſcondere. Tu vero
Per Deos patrios, Oedipe, perſuaſus mihi
Cede, et volens ad urbem et domos redi
Tuas paternas, et huic urbi amanter
Valedicito: meruit enim. Sed pietas in urbem *patriam*
Plus colatur, cum tua olim fuerit altrix.

Oed. O ad omnia audax, et e quolibet
Juſto ſermone machinas producens ſubdolas,
Quid hiſce *me* tentas? et me denuo vis
Capere, quibus maxime dolerem captus?
Ante etenim mihi malis domeſticis
Laboranti, cum volupe eſſet mihi ejici terra,
Noluiſti volenti conferre hoc beneficium:
Sed ubi jam ſatur eram furoris,
Et domi meæ vitam agere erat dulce,

Et ſentiebam animum impotentem abiiſſe mihi,
Tunc expuliſti et ejeciſti: neque tibi ſanguinis
Hæc conjunctio omnino tum erat chara.
Nunc autem rurſus, cum vides urbemque hanc
Mihi eſſe benevolam, et ſimul omne genus,
Conaris avellere, aſpera verbis mollibus loquens.
Tanta tibi voluptas eſt invitos amare:
Ut ſi quis tibi petenti quidem conſequi
Nihil tribuat, nec opem ſuppeditare velit,
Saturum autem animum habenti, quorum eges,
Tunc donet, cum gratia nihil gratum ferat,
An inanem hanc voluptatem optes conſequi?
Hujuſmodi ſane et tu *dona* offers mihi.
Verbis quidem bona, ſed ipſa re mala.
Dicam autem et his, ut te malum eſſe probem.
Venis reductum me, non ut domum *me* ducas,
Sed ut accolam *in finibus* me loces, urbſque tua
Malis libera ſit ab hac terra *imminentibus*.
Non hæc conſequêris; ſed tibi illa evenient;
Ibique regionem genius meus malus incolet uſque.
Filiique mei meæ terræ
Sortientur tantum, ubi moriantur ſolùm.
Annon melius quam tu res Thebarum noſſe videor?
Multo quidem: quanto certiores audio
Apollinemque et ipſum Jovem, qui illius pater eſt,
Tuum vero pervenit huc mendax os, multum
Habens vehementiæ: ſed hoc ex ſermone
Mala auferes plura quam commoda.
Nam ſcio te hæc mihi perſuadere non poſſe:
Abi, noſque ſine hîc vivere; neque enim male
Ne ſic quidem vivemus, ſi vivere juvet.

Cre. Num putas infelicem me fore propter tua quam
Te tua ipſius ob *facta* magis in hac contentione?

Oed. Mihi quidem eſt jucundiſſimum, ſi tu neque me
Perſuadere poteris, nec hoſce, qui prope aſtant.

Cre. O miſer, qui longo temporis ſpatio neque
Sapientiam videris conciliaſſe, ſed etiam delirium in ſenectute alis.

Oed. Lingua tu acer *es:* virum autem ego neminem
Novi juſtum, qui in omnibus recte loquitur.

Cre. Longe aliud multa loqui, et opportuna.

Oed. Quam

Oed. Quam tu jam breviter hæc ſed opportune dicis!
Cre. Non ſane *opportune illi*, cuicunque eadem eſt mens, quæ tibi.
Oed. Abi: dicam enim et pro his: neque me
Obſerva, hortans ubi habitare me oporteat,
Cre. Teſtor hos, non te, qualibus nunc verbis
Reſponderis amicis. Si te aliquando cepero, *dabis pœnas.*
Oed. Et quis me hiſce adjutoribus invitis eripiat?
Cre. Certe tu etiam abſque his dolebis.
Oed. Quonam ex facto hæc minaris?
Cre. Filiarum tibi duarum alteram quidem modo ego
Abreptam ablegavi, alteram autem mox abducam.
Oed. Hei mihi!
Cre. At mox habebis quod plores magis.
Oed. Filiamne meam habes?
Cre. Et hanc habebo haud longum poſt tempus.
Oed. O hoſpites, quidnam agetis? an me prodituri eſtis?
Et non abigetis hunc impium ex hac terra?
Cho. Abi, hoſpes, hinc ocyus: neque enim præſentia
Juſte facis, neque priora feciſti,
Cre. Vobis tempus eſt hanc abducere
Invitam, ſi ſponte non ibit.
Ant. Hei mihi, miſera quo fugiam? quod accipiam
Deorum effugium aut hominum?
Cho. Quid agis, hoſpes?
Cre. Non attingam hunc virum, ſed meam.
Oed. O terræ principes!
Cho. O hoſpes, injuſte facis.
Cre. Juſte.
Cho. Quomodo juſte?
Cre. Meos abduco.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Ant. O civitas!
Cho. Quid agis, hoſpes? non dimittes? mox
Ad certamen manuum venies.
Cre. Prohibe.
Cho. Ita ſane, ut tu ipſe culpare nequeas.
Oed. Pugnas enim cum civitate, ſi quid me lædis.
Cho. Num non ego prædixeram hæc?
Cre. Dimitte manibus
Puellam ocyus.
Cho. Ne

Ne manda, quæ te penes non ſunt.
Dimitte, inquam tibi.
Et ago inquam tibi, ut abeas.
Progredimini huc, ite, venite, incolæ:
Urbs vaſtatur, urbs mea, per vim,
Progredimini huc mihi.

IAMBI.

Ant. Abducor infelix, o hoſpites, hoſpites.
Oed. Ubi es mihi filia?
Ant. Per vim abducor.
Oed. Porrige, filia, manum.
Ant. At non valeo.
Cre. Non abducetis vos?
Oed. O miſer ego, miſer!
Cre. Non amplius poſthac hiſce ſcipionibus
Gradiere fultus: ſed quoniam vincere vis
Patriamque tuam, et amicos, a quibus ego
Juſſus hæc facio, tametſi rex ſim; age vince.
Cum tempore enim (ſat ſcio) hoc intelliges,
Quod ipſe tibi nunc nil agis
Boni, nec olim feciſti invitis amicis, iræ
Gratificans, quæ tibi ſemper plurimum nocet.
Cho. Subſiſte hîc, hoſpes.
Cre. Edico ne quis tangat.
Cho. At non te abire ſinam hiſce ego privatus.
Cre. Majus igitur redemtionis pretium urbi ſtatim
Conflabis: tangam enim non has ſolas.
Cho. Sed quo te vertes?
Cre. Hunc quoque raptum abducam.
Cho. Rem narras atrocem.
Cre. Quod hoc jam peractum erit, *ſcito*,
Niſi me rex terræ hujus prohibeat.
Oed. O os impudens! tune me tanges?
Cre. Jubeo *te* tacere.
Oed. Non profecto Deæ
Terræ hujus me mutum reddent, ne imprecer
Tibi, qui mihi, o peſſime, unicum oculum
Abtraxeris per vim ſuper oculos ante amiſſos.
Quare et teipſum et genus tuum Deorum
Cuncta cernens Sol det vitam
Talem, qualem ego, exigere in ſenectute

Cre. Videtiſne

Cre. Videtiſne hæc, terræ hujus incolæ?
Oed. Vident et me et te, et intelligunt quod
Factis læſus, verbis te ulciſcor.
Cre. Non jam tenebo iram; ſed vi abducam hunc,
Licet ſolus ſim, et ſenio gravis.

ANTISTROPHE.

Oed. O miſer!
Cho. Quantâ *huc* audaciâ veniſti, hoſpes, ſi
Putas te hæc effecturum?
Cre. Puto.
Cho. Hanc igitur non amplius cenſebo civitatem eſſe.
Cre. Juſta in re et parvus *ſæpe* vincit magnum.
Oed. Auditis quæ loquitur?
Cho. Audio. Sed hæc non perficiet.
Cre. Jupiter hoc ſciat, non tu.
Cho. Non hæc injuria eſt?
Cre. Injuria, ſed ferenda.
Cho. O populus omnis, o terræque duces
Adeſte properè, adeſte, namque ultra fas
Jam tranſeunt.

TROCHÆI.

Theſ. Quis hic clamor eſt? quid rei? quem ob metum
Mactantem me ad aras marino Deo avocatis,
Hujus coloni præſidi, dicite, ut rem omnem
Sciam, cujus causâ huc veni celerius, quam pedibus gratum erat.

OEDIPUS, THESEUS, CHORUS, CREON, ANTIGONE.

IAMBI.

Oed. O chariſſime (agnovi enim vocem tuam)
Paſſus ſum atrocia ab hoc viro modo.
Theſ. Quænam hæc? quis te læſit homo? dic.
Oed. Creon hic, quem cernis, filiarum
Avulſit, quod mihi ſolum erat, par.
Theſ. Quid ais?
Oed. Ea, quæ paſſus ſum, audiſti.
Theſ. Proinde aliquis quam celerrime e miniſtris
Profectus ad has aras omnem cogat populum,

Peditem

Peditem equitemque, a ſacris *ipſis*
Properare effuſis habenis, unde duæ
Euntibus viæ maxime coeunt *in unam*,
Ne pertranſeant puellæ: riſuſque meo
Huic hoſpiti fiam, *ſi* vi victus *fuero*.
Ite, ut juſſi, celeriter; hunc autem ego,
Irâ ſi quidem accenſus eſſem, quâ dignus eſt,
Invulneratum non dimitterem e mea manu.
Nunc autem, ut ipſe ſuas leges ſecum tulit,
Iiſdem, non aliis tenebitur.
Non enim unquam abis ex hac terra, priuſquam
Illas palam mihi ſiſtes huc allatas.
Quoniam *hæc* feciſti neque me digna
Neque quibus ipſe natus es, nec tua patria,
Qui juſta curantem ingreſſus civitatem,
Et ſine lege nihil facientem, dein
Juribus amiſſis loci, ſi violenter irruens
Abducis quæcunque vis, et ſubjicis tibi per vim;
Mihique urbem vacuam viris, aut ſervam aliquam
Eſſe cenſuiſti, et me hominem nihili.
Atqui te Thebæ non hoc docuerunt malum,
Non enim ſolent viros injuſtos alere.
Nec te approbarent, ſi audirent
Te mea ſpoliaſſe, et, Diis invitis,
Abducere homines miſeros ſupplices.
Equidem ego, tuam ingreſſus terram,
Ne ſi cauſas haberem omnium juſtiſſimas,
Non tamen abſque regis conſenſu (quiſquis eſſet)
Neque traherem neque abducerem quicquam; ſed
Scirem hoſpitem inter cives ut ſe gerere oporteret.
Tu verò neutiquam dignam deturpas urbem
Ipſe tuam, et te longum tempus
Senem ſimul reddit, et mente vacuum.
Dixi quidem ante, et nunc dico,
Ut puellas celerrime huc ducat aliquis,
Niſi incola hujus loci vis
Eſſe per vim et invitus: et hæc tibi
Ex animoque pariter, et lingua dico.

Cho. Vides ubi res tuæ ſunt, hoſpes; nam a quibus
Natus es, videris juſtus, patraſſe verò mala deprehenderis.

Cre. Ego neque ſine viris hanc urbem eſſe putans,
O nate

O nate Ægei, nec ſine conſultoribus, ut tu dicis,
Opus hoc effeci: ſed *hoc* ſciens quod
Nullus unquam cives tuos inceſſeret tantus
Amor meos erga cognatos, ut me invito alerent.
Novi quoque quod virum et parricidam
Et impium non reciperent, neque cui nuptiæ
Cum filiis compertæ ſunt inceſtæ.
Talem eis in Areopago ſenatum prudentem ego
Noram eſſe indigenam, qui non ſinit hujuſmodi
Errones hac in urbe ſimul *cum civibus* habitare.
Cui rei credens, hanc prædam in poteſtatem redegi.
Idque non feciſſem, ſi non mihique acerbas
Diras ipſi imprecatus eſſet, et meo generi.
Læſus igitur volui hæc contra facere.
Iræ enim nulla eſt alia ſenectus niſi
Mors: mortuos autem nullus dolor tangit.
Ob hæc facere, quod voles, poteris: nam
Solitudo me, tametſi juſta dico,
Parvum reddit: nihilominus factis hiſce,
Etſi hâc ætate ſum, facta opponere tentabo.
Oed. O animum impudentem, cui te conviciari credis?
Mihi ne ſeni, an tibi ipſi?
Qui cædes mihi, et nuptias et calamitates
Ore percurris improbo, quas ego miſer
Invitus tuli; diis enim ita viſum eſt, forte
Iratus generi noſtro ob vetus quiddam *delictum*.
Nam, quod ad me, non invenies, ſcio,
Aliquod probroſum facinus, propter quod
Hæc in me meoſque commiſerim.
Nam dic mihi, ſi quod oraculum patri
Datum eſt, fore ut a filiis perimeretur,
Quo jure facinus illud exprobres mihi?
Qui necdum adhuc ex ſemine patris,
Aut ex matre conceptus natuſve eram,
Si vero natus infelix, ut ego natus ſum,
Cum patre conſerui manus, et interfeci, nihil
Sciens quæ patrarem, contraque quos,
Quo jure rem non ſponte factum potes reprehendere?
Matris vero, infelix, non te pudet de nuptiis,
Cum tua fuerit ſoror, cogere me loqui?
De quibus mox dicam: neque enim tacebo,

Quando tu ore impio eo progreſſus es.
Peperit enim me, peperit, (heu quantum eſt mali!)
Ignarum ignara, et deinde nato mihi,
Ipſius probrum, filios peperit.
Sed hoc unum novi, te quidem volentem in me
Illamque hæc probra jacere; ego autem eam
Invitus duxi, invituſque hæc loquor.
Sed ne quidem ob has nuptias audiam
Malus, neque ob eam, quam mihi objectas uſque
Cædem paternam, convitians acerbe.
Unum enim mihi reſponde ſolum, quod te
Interrogo, ſi quis te juſtum ſubito hic perimere
Vellet ſuperveniens, quæreresne an pater ſit,
Qui te occideret, an ſtatim vindicares?
Arbitror ſane, ſi vitam amares, improbum
Ulciſceris illico, neque quid juſtum conſiderares.
In talia quidem et ipſe incidi mala,
Diis ducentibus, de quibus ne animam quidem
Patris redivivam puto contra dicturam eſſe,
Tu vero non juſtus es, ſed omnia honeſte
Dicere te reputans fanda infandaque
Talia exprobras mihi coram his.
Et tibi Theſei nomini blandiri bellum videtur,
At Athenis, quod ſint legibus inſtitutæ bonis.
Deinde ſic laudans omnino id obliviſceris,
Quod, ſi qua terra Deos novit
Honoribus colere, hæc hujus *Theſei* ſuperat tamen.
Ex qua tu ſupplicem ſenemque me ipſum
Furatus in poteſtatem redigis, puellaſque eripuiſti.
Propterea ego nunc haſce deas mihi
Invocans rogo, et precibus deprecor,
Ut adſint mihi auxilio, ut diſcas
Qualibus a viris hæc cuſtoditur civitas.

Cho. Hoſpes hic bonus eſt, o rex; calamitates autem
Illius *ſunt* ingentes, dignæque vindice.

Theſ. Sat verborum: nam hi quidem raptores
Properant, nos vero injuriâ affecti hic ſtamus.

Cre. Quid ergo imbecillo homini, ut faciat, imperas?

Theſ. Ut illam gradiare viam, ego vero comes
Sequar: ut ſicubi in his locis detines
Noſtras puellas, ipſe commonſtres mihi.

Si vero captivæ fugiunt, non eſt quod laboremus.
Alii enim ſunt qui feſtinant, quos nunquam
Terrâ effugientes ex hac deos precentur *patrios*.
Sed præi, atque noſce quod tenens teneare *ipſe*,
Cepitque te venientem fortuna; dolo enim
Malo parta non *diu* ſalva ſunt.
Neque alium me experturus es in hac re, nam
Novi te non nudum, nec imparatum ad tantam
Injuriam *inferendam* eo proceſſiſſe audaciæ quo
Nunc proceſſiſti, ſed *aliquis* eſt cui tu fidens hæc patraſti.
Quod me expendere oportet, nec committere
Ut hæc civitas uni ſuccumbat impar viro.
Nunquid hæc intelligis? an fruſtra et nunc tibi
Videntur hæc dicta, et *ante*, hæc quando machinatus es?
Cre. Nihil hic culpo *eorum* quæ dicis mihi;
Domi vero et nos ſciemus quid facto opus ſit.
Theſ. Abi nunc, poſt minare. Tu vero nobis, Oedipe,
Quietus hic mane perſuaſus,
Niſi ipſe prius moriar, me non deſiturum,
Priuſquam tuarum te compotem filiarum fecero.
Oed. Bene ſit tibi, Theſeu, et ob animum generoſum,
Et hanc erga nos juſtam providentiam.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Utinam *illo* adeſſem *loco*, ubi bellantium
Virorum mox agmina
Ferriſtrepum Martem
Miſcebunt, vel ad Pythia
Vel lampadibus fulgentia Cereris littora;
Ubi antiſtites venerandæ
Fovent Deæ myſteria
Mortalibus, quarum quoque aurea
Clavis linguas coercet
Miniſtrorum Eumolpidarum.
Ibi puto bellicoſum
Theſea et geminas
Innuptas ſorores
Validis ſtatim concurſuros clamoribus
His in regionibus.

ANTISTROPHE I.

An ad occiduum
Petræ nivoſæ locum occurrent,
Ex nomo tribus Ocatidis,
Equeſtribus aut curulibus
Fugientes præliis?
Capieter. Acer *eſt*
Incolarum Mars,
Acriſque Theſeidarum virtus.
Cuncta enim frena fulgurant,
Omneſque properant ornatos
Phaleris equos
Conſcendere qui equeſtrem
Colunt Minervam,
Et maris deum Neptunum,
Rheæ charum filium.

STROPHE 2.

Remne gerunt? an morantur? quam
Præſagit mihi
Animus Creontem mox redditurum
Virginem acerba paſſam, acerbaque
Quæ reperit propter conſanguineos mala;
Conficit, conficit aliquid quotidie Jupiter.
Vates ſum felicium præliorum.
Utinam velox celeri impetu
Columba fiam
Per æthereas nubes,
Ut mediis in conflictibus
Spectem mea quod præſaga videt mens.

ANTISTROPHE 2.

O Jupiter, omnium princeps Deorum,
Omnia cernens, tribuas
Terræ hujus rectoribus
Ut triumphali robore
Captu facilem conficiant jam cohortem;
Tuque, veneranda Jovis filia, Pallas Minerva:
Nec non venatorem Apollinem,
Et ſororem Dianam, crebris
Diſtinctos maculis quæ ſectatur

Celeres

Celeres cervos,
Obſecro geminam opem
Ferant præſentes, et terræ huic et civibus.

IAMBI.

Cho. O hoſpes erro, ſpeculatorem me haud dices
Falſumve augurem: puellas enim video
Has prope huc rurſus accedere.
Oed. Ubi? ubi? quid ais? quomodo?
Ant. O pater, pater,
Quis Deorum tibi præſtet, ut optimum videas
Virum qui nos huc remiſit tibi?
Oed. O filia, anne adeſtis?
Ant. Adſumus: hæ enim manus
Theſei nos ſervarunt, optimorumque comitum.
Oed. Accedite, o filiæ, ad patrem, et, quod nunquam eventurum ſperaveramus,
Concedite me portandum dare corpus meum veſtris brachiis.
Ant. Ea petis, quæ conſequeris. Cupide præſtabitur hoc beneficium.
Oed. Ubi igitur, ubi eſtis?
Ant. Ecce ſimul ambæ accedimus.
Oed. O chariſſima germina!
Ant. Patri omnia jucunda.
Oed. O fulcra viri.
Ant. Infeliciſque ſane infelicia.
Oed. Teneo chariſſima: neque jam omnino miſer ero,
Moriar licet vobis aſſiſtentibus mihi.
Fulcite, o filia, dextrum mihi latus,
Adhærete genitori, et componite ad quietem
Prius deſertum hunc et miſerum exulem.
Et mihi quæ geſta ſunt narrate pauciſſimis, nam
Vobis tantulæ ætatis brevis ſat eſt oratio.
Ant. Hic eſt qui nos ſervavit: hunc oportet audire,
Pater, et ſic tibi mea oratio brevis jam erit.
Oed. O hoſpes, ne mirare meam prolixam orationem,
Si filiis præter ſpem oblatis longior eſt ſermo,
Scio enim hanc a te propter haſce mihi
Oblectationem et a nemine alio ortam eſſe.
Tu enim has ſervaſti, nec quiſquam alius mortalium.
Utinamque Dii tibi retribuant, ut ego volo,
Ipſique, et huic terræ; quoniam pietatem

Solos

Solos apud vos ego inveni ex mortalibus,
Et æquitatem et in verbis veritatem.
Expertus autem hiſce teſtor ſermonibus.
Habeo enim, quæ habeo, per te, et per nulium alium.
Et mihi manum, o rex, porrige dexteram, ut
Attingam, exoſculerque, ſi fas, tuum caput.
Atqui quid dico? quomodo infelix ego natus
Tangere velim virum, cui nulla ineſt
Macula malorum contigua; at non ego te,
Non ſane dimittam. Expertis enim mortalium
Solis datur ob haſce condolere miſerias *meas*.
Tu vero iſthinc mihi ſalve, et in poſterum mei
Curam gerito juſte, ut ad hunc uſque diem *geſſiſti*.
Theſ. Neque ſi longiori uſus es ſermone,
Filiis oblectatus hiſce, admiror,
Neque ſi ante me earum verba cepiſti.
Onus enim nobis nullum ex his accedit.
Non enim dictis vitam ſtudemus
Claram reddere magis quam factis.
Idque *re* oſtendo: quæ enim juravi, vere præſtiti
Omnia tibi, ſenex: haſce enim adduco
Salvas, liberataſque a minis *Creontis*.
Et quomodo certamen hoc geſtum ſit, quid refert
Gloriari, quæ dein et ipſe diſces cum hiſce verſans?
Rei autem, quæ modo incidit in mihi aures
Huc advenienti, animum applica; nam
Parva quidem dictu, digna tamen admiratione.
Rem autem ullam parvi pendere nemo mortalium debet.
Oed. Quid eſt, fili Ægei? doce me,
Utpote qui ſciam eorum nihil, quæ tu interrogas.
Theſ. Dicunt nobis quendam virum, non quidem
Popularem tuum, cognatum tamen, ſupplicem
Ad aram Neptuni ſedere, ubi
Forte ſacra faciebam, ego cum huc accerſerer.
Oed. Unde eſt? quid ſibi vult hac ſeſſione?
Theſ. Haud ſcio, niſi unum: tuum enim, ut dicunt
Mihi, breve expetit colloquium, nullo faſtu.
Oed. Quodnam? neque enim parvæ rei indicium eſt hæc ſeſſio.
Theſ. Tecum aiunt eum ad colloquium venire velle,
Profectumque huc tuto abire ſuam viam.
Oed. Quiſnam eſſe poſſit, qui ſacro ſedet in loco?

Thes. Vide, in Argis ſumquis vobis cognatus
Sit, qui hoc a te velit conſequi.
Oed. O chariſſime, mane ubi es.
Thes. Quid autem eſt tibi?
Oed. Ne me obſecres.
Thes. Quanam ſuper re, dic mihi.
Oed. Scio ſat, audiens ex hiſce, quis ille ſit, qui ad aram ſedet.
Thes. Quis tandem eſt, quem ego jure reprehendam?
Oed. Filius, o rex, meus odioſus, cujus ego ſermones
Ex omnibus maximo cum dolore ſuſtinerem audire.
Thes. Quid autem? non tibi audire licet, et non facere
Quæ nolis? Cur audire tibi ſic moleſtum eſt?
Oed. Inviſiſſima, o rex, vox illa venit patri.
Et ne me cogas oro, ut hæc concedam.
Thes. At ſi ſupplex cogit ſeſſio, conſidera
At non Dei reverentia obſervanda mihi ſit.
Ant. Pater, mihi pare, adoleſcens licet monuero.
Virum ſine hunc ſuo ipſius animo
Obſequi, deoque *pariter* quæ vult.
Et nobis concede, ut frater veniat.
Non enim te (conſide) ea vi abſtraxerint
A ſententia, quæ tibi non commoda dixerit.
Verba autem audire quid habet incommodi?
Optime ſane inventa opera verbis indicantur.
Genuiſti illum; quare ſi fecerit tibi
Quæ peſſimi ſceleſtiſſimique ſolent, pater,
Non fas eſt te ei viciſſim malefacere;
Sed illum *admitte*. Sunt et aliis liberi mali,
Et ira acris; tamen moniti amicorum
Lenociniis, *aſperum* exuunt ingenium.
Tu vero ne præſentia ſpectes, ſed illa paterna
Et materna quæ paſſus es incommoda: et ſi
Hæc explicueris, ſat ſcio, cognoſces impotentis
Animi exitus quam ſit malus.
Habes enim argumenta non per vim obtruſa,
Tuorum oculorum viſu orbatus.
Sed nobis cede, non enim diu decet obſecrare
Juſta qui petunt, neque ipſum te beneficium
Accipere, et acceptum neſcire rependere.
Oed. Liberi, moleſta voluptate vincitis me
Loquentes: ſit igitur ut vobis placet.

Tantum,

Tantum, hoſpes, ſiquidem ille huc venerit,
Ne quis meam vitam in ſuam redigat poteſtatem.
Theſ. Semel hæc, non bis audire volo,
O ſenex: gloriari autem nolo; tu vero ſalvum
Te ſcito, ſiquidem et me quis Deorum ſervaverit.

EPODICA. Strophe 1.

Cho. Quicunque majorem æquo partem
Appetit, mediocritate omiſſa
In vita, ingenii ſemper eſſe ſiniſtri,
Me judice, cenſebitur.
Longe enim dies frequenter
Admovere dolores propius.
Læta vero non facile videas, ubi quis
In immodicam labetur
Cupiditatem; neque adeſt ſatietas,
Quæ ſimul expletur cum morte,
Quando innupta Parca
Sine cantu, ſine choro apparuit,
Et vitæ exitus.

ANTISTROPHE.

Non naſci omnia vincit
Argumenta; id vero, ubi quis in lucem
Prodierit, eodem redire unde venit
Quam celerrime, eſt proximum.
Nam ſimul ac juventus adeſt
Stultas levitates afferens,
Quis effugit multiplices labores?
Quæ non miſeria adeſt?
Cædes, ſeditiones, lites, pugnæ, et invidia
Vigent; *multiſque nominibus* criminanda
Supervenit tandem
Impotens, moroſa
Senectus, amicis orba, ubi omnia
Mala malorum omnium cohabitant.

EPODOS.

In qua infelix, non ego ſolus *verſor*.
Boreale velut littus undique
Fluctibus hiemeque percuſſum quatitur:
Sic et hunc funditus

Atroces

Atroces calamitatum
Procellæ quatiunt aſſiduæ.
Hæ quidem ab ſolis
Occaſu, illæ vero ab
Ortu, hæque a meridie,
Illæque ab umbroſis Riphæis montibus.

ANTIGONE, OEDIPUS, POLYNICES, CHORUS, THESEUS.

IAMBI.

Ant. Atqui hic nobis, ut videtur, hoſpes
Incomitatus, o pater, ex oculis
Exſtillans lacrymas huc tendit gradum.
Oed. Quis is eſt?
Ant. Quem et olim perſuaſum habuimus
Animo *venturum*, adeſt hic Polynices ipſe.
Poly. Hei mihi, quid faciam? an mea ipſius mala
Prius deflebo, puellæ, an hujus, quæ video,
Patris ſenis, quem peregrina in terra
Vobiſcum inveni hîc ejectum,
Cum veſte tali; cujus inamabilis
Vetus ſqualor ſeni adhæſit
Corpus tabefaciens: et in capite oculis orbo
Comæ impexæ flatibus auræ commoventur:
Conſimilia quoque his, ut videtur, *veſtibus* habet
Miſeri ventris alimenta.
Quæ ego perditiſſimus ſero nimis perdiſco, et
Teſtor me peſſimum omnium, alimentorum
Tuorum gratia venire, cætera ne ex aliis quæras.
Sed pudor eſt Jovis etiam aſſidens ſolio,
In omnibus factis; et tibi, pater,
Aſſiſtat. Iis enim quæ peccavimus remedium
Quidem eſt, acceſſio verò non eſt ulla.
Quid taces?
Loquere aliquid, o pater; ne me averſeris.
Mihine reſpondes nihil, ſed contemptum *ita*
Dimittes, nihil loquens, neque cur iraſceris dice?
O germina viri hujus, meæque ſorores,
At vos ſaltem conamini movere patris,
Vix adeundum et non affabile os,

Ut ne me ſpretum, Dei hujus ſaltem ſupplicem,
Ita dimittat, abſque omni reſponſo.
Ant. Dic, o miſer, ipſe, cur veneris:
Plurima etenim dicta, vel oblectantia aliquid,
Vel offendentia, aut ad miſericordiam flectentia
Aliquam dedere vocem etiam elinguibus.
Poly. Ergo eloquar (probe enim tu me commones)
Primo quidem ipſum hunc Deum orans
Ut ſit adjutor, cujus ex ara me huc venire
Excitavit hujus terræ rex, qui dedit mihi
Dicereque et audire tuto cum commeatu.
Et hæc a vobis, o hoſpites, utinam
Et ſororibus hiſce meis, et patre conſequar ego.
Quare autem veni, jam tibi volo dicere, pater.
Terra ex paterna expulſus ſum in exilium
In tuo quod ſedere regio throno
Volui natu major *videlicet*.
Propterea me Eteocles natu minor
E terra pepulit, neque ſuperior ratione,
Neque ad certamen manuum, nec operum veniens,
Sed urbe *callide* perſuaſa: quorum ego
Præcipue tuam Erinnyn cauſam eſſe dico,
Deinde, et a vatibus eadem audivi.
Poſtquam enim veni Argos ad Doricum,
Adraſtum nactus ſocerum, conjuratos ſocios
Adjunxi mihi, terræ quicunque Apiæ
Principes vocantur, et bellicam propter virtutem
Coluntur; ut exercitu ſeptem ſimul legionibus
Ac ducibus ad Thebas coacto, vel jure morerer,
Vel horum auctores malorum ejicerem terra.
Sed, his omiſſis, *dicam* quare huc venerim.
Tibi ſupplices, o pater, preces afferens
Ipſe, pro me ſociiſque meis;
Qui nunc cum ſeptem agminibus, ſeptemque
Haſtis, Thebanum ſolum occupant omne.
Primus eſt bellicoſus Amphiaraus: primas quidem
Haſta obtinens, primaſque alitum viis.
Secundus verò Ætolus Oenei filius
Tydeus, tertiuſque Eteoclus Argivus genere.
Quartum Hippomedonta miſit pater
Talaus; quintus Capaneus, qui gloriatur ſuffoſſam
Thebarum

Thebarum urbem ſtatim populaturum;
Sextus vero Parthenopæus Arcas irruit,
Cui nomen eſt a matre quondam virgine,
Vero partu editus Atalantæ filius.
Ego autem tuus, etiamſi non ſim tuus, mali
Sed fati natus, tuus tamen vocatus, duco
Ab Argis intepidum ad Thebas exercitum;
Qui te pro filiis horum et ſalute, pater,
Supplicamus omnes ſimul, petentes
Iram gravem ut remittas huic viro
Ad mei fratris ultionem profecto,
Qui me expulit, atque ſpoliavit patria.
Si qua enim fides ineſt oraculis illis,
Dixerunt victoriam fore, quibus tu accederes,
Per nunc te fontes, perque cognatos Deos,
Rogo obſequaris, et remittas *iram:* nam
Mendici quidem nos et peregrini, peregrinus
Et tu es, alios autem colentes vivimus tuque
Et ego, eundem dæmonem fortiti.
At is domi tyrannus, o miſer ego,
Nos pariter irridens molliter vivit:
Quem, ſi tu meis auſcultaveris monitis,
Non magno molimine et negotio diſſipabo,
Ut in domum tuam te collocem reductum,
Collocemque meipſum, eo per vim ejecto.
Et hæc, tua ſi voluntas acceſſerit, licet mihi
Gloriari; ſine te verò, ne quidem ſalutis mihi ſpes eſt.
Cho. Virum hunc, ejus qui mihi gratia, Oedipe,
Dictis quæ commoda *videntur*, dimitte rurſus.
Oed. At niſi, viri, hujus rex terræ
Hunc ad me miſiſſet
Theſeus, petens ut verba audiret mea,
Non ille unquam vocem meam audiſſet.
Nunc autem dignus habitus abibit, ſed auditis ex
Me talibus, quæ hujus nunquam vitæ lætitiam afferent.
Qui, o peſſime, ſceptra et ſolium tenens,
Quæ nunc tuus frater Thebis tenet,
Tuum ipſe patrem hunc expuliſti, et
Exulem feciſti, utque amictu hujuſmodi uteretur,
Quem nunc intuens lacrymas, nunc cum onere
Eodem mecum miſeriarum incedis oppreſſus,

Sed hæc non ſunt ploranda, ſed mihi ferenda,
Sicut vivo, tui parricidæ memor.
Tu enim, ut hiſce ineſſem ego doloribus, effeciſti.
Tu me expuliſti, tua opera quoque vagus
Ab aliis mendico quotidianum victum.
Quod ſi non haſce genuiſſem mihi nutricias filias,
Non hercle ſupereſſem amplius, quod ad te attinet.
Nunc autem hæ me ſervant, hæ meæ ſunt nutrices,
Hæque ſunt viri, non mulieres, ad perferendos ſimul
Labores; vos vero ex alio non ex me nati eſtis.
Quare te Deus nunc quidem nondum inſpicit
Ulturus, ut mox faciet, ſiquidem hæc moventur
Agmina contra Thebarum urbem: non enim erit,
Ut urbem illam evertas; ſed prius ſanguine
Cades fœdatus, et *tuus* germanus ſimul.
Has autem diras in vos et antea emiſi ego,
Et nunc advoco eas, ut auxilio adſint mihi,
Ut dignemini parentes colere,
Neque *me* ſpernatis, quod cæco adeo patre
Nati ſitis: eæ enim illud haud fecere *filiæ*,
Itaque tuam ſedem, et tuos thronos
Obtinebunt, ſiquidem antiquitus celebrata
Juſtitia aſſidet Jovi, juxta veteres leges.
Tu verò abi execranduſque et carens me patre,
Malorum peſſime, has vero tecum auferens diras,
Quas tibi imprecor: neque terra patria
Bello potiaris, nec redeas unquam
Ad cavum Argos, ſed cognata manu
Pereas, occidaſque eum, a quo ejectus es.
Hæc *tibi* imprecor: et invoco Tartari
Triſtes paternas tenebras, ut te nunc in orcum migrare cogat:
Invoco has quoque deas, invocoque Martem,
Vobis hoc atrox odium qui injecit.
Hiſque auditis, abi, et nuncius abiens
Et omnibus Thebanis, tuiſque ſimul
Fidelibus ſociis, quod Oedipus
Talia diſtribuit filiis ſuis præmia.

Cho. Polynices, non ob ſuſceptam huc viam gratulor
Tibi: et nunc abi iterum, quam potes celerrime.

Poly. Hei mihi! *propter* viam *hanc*, meumque
Infortunium; hei mihi quoque ob ſocios: ab Argis

Ergo

Ergo profecti ſumus, talis ut eſſet viæ exitus?
O miſer ego! talis, qualem neque dicere cuiquam
Licet ſociorum, neque reverti iterum,
Sed tacitum *oportèt me* hanc ſubire fortunam.
O ſorores, hujus filiæ, tamen vos, poſtquam
Aſpera patrem audiiſtis imprecantem,
(Vobis ſi hujus diræ
Patris implentur, et ſi quis vobis domum
Reditus contingat) ne me per Deos
Obſecro, ne me ſpernite vos ſaltem,
Sed ſepulchro indite, et inferias ferte.
Sic vobis ad eam laudem, quam nunc reportatis
Ab hoc viro labores ob pios, non minor
Adhuc alia accedet ob officium mihi præſtitum.
Ant. Polynices, obſecro te, ut mihi auſcultes.
Poly. O chariſſima Antigone, dic quid *eſt*.
Ant. Reduc exercitum ad Argos quam primum,
Et ne teipſum et urbem diſperdas.
Poly. Sed *hoc* non poteſt fieri. Quî enim denuo iterum
Exercitum reducerem eundem, ſemel timore correptus?
Ant. Quid autem attinet, o frater, denuo te iraſci?
Quid tibi patriam evertenti lucri accedet?
Poly. Fugere turpe eſt, meque ſeniorem
Ita rideri a fratre.
Ant. Videſne igitur, quam directe hujus *in vos* exeant
Oracula, qui vobis mortem mutuam prænunciat?
Poly. Prædicit quidem: ſed illa nobis neutiquam ſunt concedenda.
Ant. Hei mihi miſeræ! quis verò audebit te ſequi
Audiens hunc virum, qualia ediderit oracula?
Poly. Non ſolemus nunciare mala. Ducis enim
Eſt boni ſecundiora, et non adverſa dicere.
Ant. Siccine ergo, frater, hæc tibi decreta ſunt?
Poly. Et ne me retineas, *oro*. Nam mihi hoc iter
Curæ erit, quamvis infauſtumque et malum
Propter hunc patrem, hujuſque Erinnyas.
Vobis vero fauſta præſtet Jupiter, ſi hæc mihi
Efficitis mortuo: nam viventi mihi non iterum poteritis.
Sed jam dimitte me, et valete, non enim me
Amplius viventem videbitis poſthac.
Ant. O miſera ego!
Poly. Ne me luge.
Ant. Et

Ant. Et quis ruentem te
Ad prævisam mortem non lugeat, frater?
Poly. Si oportet, moriar.
Ant. Ne tu sic *quæso agas*, sed mihi pare.
Poly. Ne suadeas quæ non decet.
Ant. Infaustissima certe ego,
Si te privabor.
Poly. Hoc in Deo situm est
Ut vel hac vel altera nascare sorte. Vobis verò, ego
Deos precor, ut nulla unquam occurrant mala:
Indignæ enim estis, omnium opinione, quovis infortunio.

PERICOMMATA. Strophe I.

Cho. Nova hæc nuper venere mihi
Gravissima mala
A cæco hospite,
Nisi forte divinitus habeo.
Temerarium enim nullum facinus Deorum
Queo dicere
Videt, videt hæc semper
Tempus, super alia
Et hæc mala denuo dirigens.
Sonuit æther, o Jupiter.

SYSTEMA I.

Oed. O filiæ, filiæ, quid siquis incola
Optimum in cunctis huc Thesea adducat?
Ant. Pater, quid est rei, quod *illum* advocas?
Oed. Jovis hoc alatum me illico ducet
Fulmen ad Orcum. Sed mittite quamprimum.

ANTISTROPHE I.

Cho. Ecce validius ingens editur
Sonitus hic infandus
A Jove actus: inque summas
Formido subiit capitis comas.
Stupor animum tenet; cæleste enim fulgur
Flagrat iterum.
Quemnam capiet finem?
Exhorreo, non enim temere
Grassatur unquam, nec absque casu *novo*.
O magnus æther! O Jupiter.

ANTI-

ANTISYSTEMA 1.

Oed. O filiæ, adeſt huic viro fatalis
Vitæ exitus, nec amplius eſt effugium,
Cho. Qui ſcis? qua ex re iſtud conjicis?
Oed. Pulchre novi: ſed quam celerrime mihi
Profectus regem terræ hujus aliquis adducat.

STROPHE 2.

Cho. Heu, heu,
Ecce iterum circumſtat
Penetrabilis ſonitus.
Propitius *eſto*, Deus, propitius *mihi*, ſiquid terræ huic
Matri *meæ* ominoſum affers.
Utinam fauſta mihi eveniant,
Neque calamitoſum hunc virum quod viderim,
Malam gratiam reportem.
Jupiter rex, te invoco.

SYSTEMA 2.

Oed. An prope adeſt vir? num adhuc ſpirantem, filiæ,
Inveniet me et compotem mentis?
Ant. Quid vis arcani animo inſtillare?
Oed. Pro beneficiis mihi datis, fructuoſam gratiam
Rependere volo, quam *ante* pollicitus ſum.

ANTISTROPHE 2.

Cho. Eho, eho,
O fili, ades, ades, ſeu ſupremo
In littore maris Deo
Neptuno ſorte
Ad victimas immolandas aram conſecras, veni.
Hoſpes enim et tibi, et urbi,
Et amicis cupit
Juſtam gratiam rependere pro beneficiis acceptis.
Propera ocyus, o rex.

ANTISYSTEMA 2.

Quis iterum a vobis communis reſonat clamor?
Clarus quidem veſtrum, manifeſtus et hoſpitis.
Nunquid Jovis fulmen, aut pluvialis
Grando irruit? Deo enim movente
Hiemem, omnia hujuſmodi expectanda ſunt.

IAMBI.

IAMBI.

Oed. O rex, optanti adveniſti; et tibi Deorum
Aliquis ſecundavit hanc viam.
Theſ. Quid autem eſt, o nate Laii, iterum novi exortum?
Oed. Meta mihi adeſt vitæ, volo autem mori,
Promiſſis tibi urbique huic non violatis.
Theſ. Quo argumento colligis te moriturum modò?
Oed. Ipſi Dei, qui nihil mentiuntur, nunciant mihi
Hoc ſignis propoſitis.
Theſ. Quo dicis modo, o ſenex, *hæc* tibi nuntiata?
Oed. Multa tronitrua aſſidua, multaque *indicant hæc*
Contorta manu invictâ tela [fulmina].
Theſ. Fidem mihi facis; multa enim te prænuntiaſſe video,
Eaque non falſa. Dic igitur quid faciendum ſit.
Oed. Ego docebo, o fili Ægei, ea quæ tibi
Ad ſenium uſque tuæ rata erunt urbi.
Ad locum enim ipſe mox præibo,
Ubi me oportet mori, nullo ductore tacto.
Eum autem indica mortalium nemini,
Nec ubi latet, nec in qua jacet regione.
Nam tibi hic *locus* multorum vice clypeorum
Vicinorumque bello ſociorum, robur ſemper dabit.
Quæ verò ſacra ſunt, nec *adhuc* tibi proferuntur,
Ipſe diſces, ſolus, ubi illuc veneris.
Nam neque civium ulli dixero,
Neque filiabus meis, eas licet amem.
Sed ipſe ſemper ſerva, et ubi ad finem
Vitæ perveneris, præſtantiſſimo tantum viro
Indica; ille verò ſemper ſucceſſori aperiat:
Et ſic inexpugnabilem hanc tenebis urbem
A ſeminatis viris [Thebanis]. Urbes enim
Innumeræ, licet bene inſtitutæ, facilè ad injurias verſæ ſunt.
Dii enim bene quidem, at tardè intuentur, cum
Quis pietate repudiata ad furorem vertitur.
Quod tu ne, fili Ægei, velis pati.
Sed hæc *te* quidem ſcientem jam edocemus.
Locum verò (urget enim me præſens a Deo
Fatum) adeamus jam, nec referamus pedem.
O filiæ, huc ſequimini. Ego enim dux
Vobis viciſſim fio novus, ut vos *eratis* patri.
Ite, et ne attingite, ſed ſinite me
Solum invenire ſacrum tumulum; ubi

Fatale

Fatale eſt huic viro ſub hac terra recondi.
Hac pergite huc, hac inquam: hac enim me ducit
Mercurius *animarum* deductor, et inferna Dea.
O lux mea lumine caſſa ubi tandem antea fuiſti?
Nunc ultimum te meum corpus attingit.
Jam enim eo, extremum vitæ tempus
Conditurus apud orcum. At, o chariſſime
Hoſpitum, ipſeque terraque hæc, civeſque
Tui beati ſitis, et in rebus proſperis eſtote
Memores mei mortui, felicitate fruentes perpetua.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Si fas eſt mihi caliginoſam Deam *Proſerpinam*,
Et te precibus venerari
Manium tenebris verſantium rex
Aidoneu, Aidoneu,
Precor *vos*, ut neutiquam laborioſa
Neque luctuoſa
Hoſpes defunctus
Morte, ſubeat communes omnium latebras,
Inferorum regionem, et Stygiam
Domum: multa enim
Et immeritò mala poſtquam invaſerunt,
Viciſſim te Deus juſtus augeat.

ANTISTROPHE

O terreſtres Deæ, *Erinnyes*, tuque, corpus
Invictæ feræ, quam ad portas
Dicunt exaſciatas
Cubare, et latratus edere ex antro,
Indomitum cuſtodem apud Orcum,
Ut ſermo dictitat frequens.
* * * * * * * *
Te, o Terræ fili et Tartari,
Precor ut placide
Occurras eunti
Infernas hoſpiti ad manium regiones.
Te, inquam, ſemper dormientem voco.

NUNCIUS, CHORUS, ANTIGONE ISMÉNE, THESEUS.

IAMBI.

Nun. O cives, breviſſimis quidem
Poſſum nunciare mortuum eſſe Oedipum.
Quæ verò facta ſunt, neque brevibus
Dici queunt, neque negotia quæ illic fuerunt.
Cho. An periit infelix?
Nun. Reliquiſſe
Eum longam jam vitam ſcias.
Cho. Quomodo? divina utrum et facili fortuna miſer *obiit?*
Nun. Hoc quidem jam admiratione dignum eſt.
Quo enim modo hinc abiit, et tu, qui aderas
Noſti, nemine amicorum ductore,
Sed ipſe nos omnes ducens.
Ubi verò adiit abruptam viam,
Æreis gradibus furnditus fulcitam,
Conſtitit viarum in una multifida,
Prope cavam voraginem, ubi Theſei
Pirithoique manent fida ſemper fœdera;
Ubi medius cum ſtetiſſet, inter Thoriciamque petram,
Cavamque Acherdum, ibi in ſaxeo tumulo
Conſedit; deinde exuit ſqualidas veſtes.
Et poſtea advocatis filiabus juſſit vivæ aquæ
Eas afferre lavacra et libamina alicunde.
Illæ autem frugiferæ Cereris in conſpicuum
Collem profectæ, mandata patris
Brevi exequuntur tempore; lavacriſque eum
Veſteque ornant, ut lege præceptum eſt.
Cum autem ex omni officio caperet voluptatem,
Nec erat quicquam jam omiſſum eorum quæ
Cupiebat, intonuit Jupiter terreſtris, virgines
Autem riguerunt *metu*, ubi audiverunt; eumque
Ad genua patris cecidiſſent, lugebant, neque
Intermiſerunt pectorum planctus, et longos admodum ploratus.
Ille verò, ut audit ſonum repente acerbum,
Amplexus eas manibus, dixit, o filiæ,
Non amplius eſt vobis hac in die pater,
Periere enim omnia mea, nec amplius
Laborioſam habebitis mei alendi curam.

Duram

Duram quidem fuiſſe novi, filiæ; ſed unum
Modo omnes has mollit verbum moleſtias:
Amorem enim nullus eſt ex quo majorem
Quàm ab hoc viro conſecutæ eſtis, quo orbatæ
Reliquam jam vitam exigetis.
Talia ſe invicem amplexi
Miſere omnes flebant: ubi vero ad terminum
Venere flendi, neque amplius orta eſt vociferatio,
Erat quidem ſilentium, ſed vox ſubito cujuſpiam
Vocavit illum, adeo ut omnibus erecti
Starent metu perculſis ſubito pili.
Vocat enim eum multoties Deus,
Heus, heus, Oedipe! quid cunctamur
Ire? jampridem tu in mora es.
Ille vero ſimul ac ſenſit ſe a Deo vocari,
Jubet venire ad ſe terræ regem Theſea.
Qui ubi acceſſit, dixit, o charum caput, da
Meis manus tuæ priſtinum pignus filiabus,
Voſque filiæ huic *date*; et promitte quod
Nunquam prodituras ſis haſce volens, ſed facturus
Quæcunque putaveris fore utilia eis quovis tempore.
Ille verò, ut vir generoſus, abſque lamentis
Promiſit juramento ſe illa facturum hoſpiti.
Ubi vero hæc feciſſet, protinus Oedipus
Infirmis manibus amplexus filias, ait,
O natæ, generoſo oportet feratis animo
Hiſce ex locis abire, neque quæ nefas poſtulare
Ut videatis, neque non audienda ut audiatis.
At abite quam celerrime: tantum Dominus
Theſeus adſit, ut quæ ſint agenda cogniſcat.
Talia loquentem exaudivimus ſimul omnes,
Fuſiſque lacrymis una virgines
Gementes ſecuti ſumus, ubi vero abieramus,
Paulo poſt converſi vidimus eum quidem virum
Nullibi amplius adeſſe,
Ipſum autem regem oculos tegentem,
Manu capiti oppoſita, utpote ingenti quopiam
Terrore offuſo, nec ferendo oculis.
Deinde brevi, neque longo cum intervallo,
Videmus eum, terram ſimul adorantem
Et Olympum Deorum *ſedem* iiſdem precibus,

Quali autem fato ipſe obierit, ne unus quidem
Mortalium dixerit, præter unum Theſea.
Neque enim aliquod illum ignitum Jovis fulmen
Confecit, neque marina
Procella, tunc temporis coorta;
Sed aut aliquis a Diis nuncius, vel ab inferis
Benevolus terræ hiatus, placido ſuſcepit ſinu.
Vir enim non dolendus, neque morbis oppreſſus
Abiit, ſed, ſiquis alius mortalium, jure admirandus.
Si cui vero hæc videor non mentis compos dicere,
Non ceſſero iis quibus mentis impos videor.
Cho. Ubi vero ſunt filiæ, et, qui comitati ſunt, amici?
Nun. Illæ non longe abſunt: claræ enim lugentium
Voces indicant eas prope accedere.

PERICOMMATA. Strophe 1.

Ant. Heu, heu, nunc nunc vobis inſtat tempus
Infelicibus tam alia gemendi,
Quam patris nativum
Et intolerabilem ſanguinem.
Unde ingentem et perpetuum habuimus antea
Laborem, ſed nunc denique omnem modum
Excedentia ferimus mala, videnteſque et patientes.

SYSTEMA 1.

Cho. Quidnam id eſt?
Ant. Nequit, o amici, conjici.
Cho. Obiitne?
Ant. Siç quidem ut noſſe tu deſideres.
Quid enim? ut pote quem neque bellum
Neque pontus ſuſtulit,
Sed ignotæ regiones
Obſcuro quodam fato abripuerunt.
Heu miſera! nobis autem exitialis
Nox oculis oborta eſt.
Quo enim modo, qua terra peregrina,
Vel mari tumido vagantes.
Gravem vitæ alimoniam
Nancifcemur?

STROPHE 2.

Ism. Ego quoque neſcio: utinam me fatalis
Rapiat orcus miſeram,
Ut cum meo ſene parente
Commoriar. Mihi enim
Quæ ſupereſt vita, non eſt vitalis.

SYSTEMA 2.

Cho. O geminæ filiarum optimæ,
Quodcunque a Deo venit recte tolerare convenit;
Neque adeo nimis angamini,
Non enim queſtu veſtro digna
Vobis evenerunt.

ANTISTROPHE 1.

Ant. Eſt ergo malorum aliquid deſiderium.
Etenim quod neutiquam erat gratum, gratum fuit,
Quam diu illum in manibus tenerem vivum.
O pater, o chare pater,
Sempiternis ſub terra tenebris cooperte.
Senex licet eſſes, mihi tamen charus eras,
Nec mihi charus eſſe deſines.

ANTISYSTEMA 1.

Cho. Effecit igitur.
Ant. Effecit quod voluit.
Cho. Quale autem?
Ant. Qua cupiit, peregrina in terra
Mortuus eſt, tumulumque habet ſub terra
Umbroſum ſemper, neque dolorem reliquit
Non dolendum; ſemper enim
Hicce oculus, o pater, meus
Lachrymis plorat ſtillantibus,
Neque ſcio quonam modo oporteat me
Miſerrimam tantum dolorem animo eximere. Hei mihi!
Heu peregrino in ſolo non debuiſſes emori,
Sed ſic deſertus mihi mortuus es.

ANTISTROPHE 1.

Iſm. O miſera! quæ me fortuna jam manet
* * * * * * * * *
Ita deſerta conſiliique inops
Teque, o chara, a
Patre jam deſertas?

ANTISYSTEMA 2.

Cho. Sed quoniam feliciter ſaltem clauſit
Ultimum, o charæ, vitæ diem,
Tollite dolorem, malorum
Enim nullus
Eſt immunis.

MONOSTROPHICA.

Ant. Iterum, chara, abeamus.
Iſm. Quidnam facturæ?
Ant. Deſiderium me tenet.
Iſm. Quale?
Ant. Terreſtrem domum videndi.
Iſm. Cujus?
Ant. Patris. Heu me miſeram!
Iſm. Quomodo vero fas hæc *patrare?* An non vides?
Ant. Quid propter hoc increpas?
Iſm. Cur? propter hoc, inquam.
Ant. Cur propter hoc rurſus?
Iſm. Inſepultus obiit, et abſque omni—
Ant. Duc me eo, et tum confice.
Iſm. Heu miſerrima; ubinam poſthac deſerta
Conſiliique inops vitam
Miſera exigam?
Cho. Amicæ, ne quid metuatis.
Ant. At quo fugiam?
Cho. Jam antea effugiſtis,
Ut ne quid mali accideret vobis.
Ant. Animo meditor.
Cho. Quid tandem meditaris?
Ant. Quomodo domum redeamus, plane ignoro.
Cho. Neque ſollicite inquire: dolor habet.
Ant. Imo, et antea; quippe

Modo

Modo quidem ultra, modo ſupra modum.
Cho. Magnum ſane pelagus ſortitæ eſtis.
Ant. Imo, imo.
Cho. Idem quoque ego dico.
Ant. Heu, heu. Quo ibimus, o Jupiter?
Ad quam enim ſpem me
Deus jam impellit?

ANAPÆSTI.

Cho. Tollite luctus, puellæ: non enim decet
Illos lugere quibus ſepultis gratia repoſta eſt,
Hoc enim foret invidentia.
Ant. Fili Ægei, ad tua accidimus genua.
Theſ. Quid, o puellæ, vultis a me confici?
Ant. Tumulum cupimus
Aſpicere patris noſtri.
Theſ. At neutiquam fas eſt tibi eo ire.
Ant. Quidnam dixiſti, o rex Athenarum domine?
Theſ. O puellæ, interdixit mihi ille
Nequis hos adeat locos, neve
Quis mortalium alloquatur
Tumulum ſacrum quem ille tenet.
Quæ ſi facerem, dixit me terram hanc
Habiturum ſemper incolumem.
Hæc a nobis Deus audivit, et Jovis
Juramentum quod audit omnia.
Ant. At hæc ita ſi illi placent,
Nobis quoque ſufficiant. Nos autem ad Thebas
Mitte Ogygias, ſi qua forte
Prohibere poſſimus cædem
Fratribus imminentem.
Theſ. Faciam et hæc, et omnia
Quæcunque ſum facturus, ut vobis ſint utilia,
Utque huic qui ſub terra eſt, qui nuper periit,
Gratificer. Non enim defatigari me oportet.
Cho. Sed jam quieſcite, nec majora
Lamenta excitate, omnia enim hæc
Omnino ſunt rata.

PERSONÆ

PERSONÆ FABULÆ.

ANTIGONE.

ISMENE.

CHORUS Thebanorum senum.

CREON.

NUNCIUS Excubitorum unus.

HÆMON.

TIRESIAS.

Nuncius alius.

EURYDICE.

Famulus.

Proloquitur Antigone.

BRITISH 28JA85 MUSEUM

ANTIGONE.

ANTIGONE, ISMENE, CHORUS,

IAMBI.

Ant. O Germana ſoror, junctiſſimum mihi Iſmenes caput,
Ecquid noſti malorum Oedipodi imputandorum,
Quod Jupiter non nobis adhuc viventibus conficit?
Nihil enim eſt triſte, nec ærumnoſum,
Nec turpe, nec infame eſt, quod non
Tuiſque et meis viderem ego in malis.
Aque nunc rurſus aliquod univerſis civibus
Edictum poſuiſſe dicunt ducem modo.
Teneſne, et inaudiſti quippiam? an te latent
In amicos graſſantia inimicorum mala?
Iſm. Ad me quidem nullus ſermo, Antigone, de amicis
Neque lætus, neque triſtis pervenit, ex quo
Duobus fratribus orbatæ ſumus duæ,
Una peremptis die mutua manu:
Poſtquam vero pulſus evanuit Argivorum exercitus
Hac ipſa nocte, nihil novi ulterius,
Neque fortunata magis, neque damnis auctior.
Ant. Novi pulchre, et te extra aulæ portas
Propterea evocavi, ut ſola audires.
Iſm. Quid eſt? videres enim quid animo profunde meditari.
Ant. Quidni? non enim noſtros fratres, Creon ſepulchro
Alterum dignatus eſt, alterum vero infamia notavit?
Eteoclem quidem, ut aiunt, jure
Uſus juſto et lege, ſub terra
Condidit, inferis honoratum manibus.
Miſere vero mortuum Polynicis cadaver
Civibus dicunt edixiſſe, ne quis
Sepulchro tegat, neque adeo defleat:
Sinant vero indefletum, inſepultum, alitibus dulcem
Theſaurum, uſque intentis ad voluptatem paſtionis
Talia bonum dicunt Creonta tibi
Et mihi (nam me quoque dico) edixiſſe:
Et huc venire, *ut* hæc ipſa *nobis* utpote neſcientibus
Clare prædicat, et rem hanc ducere

Non ut *rem* nihili: nam quicunque quid horum fecerit,
Eum lapidibus a populo obrutum iri in urbe.
Ita tibi hæc ſe habent: et oſtendes cito
Generoſa num ſis, an ex bonis *parentibus* mala.
Iſm. Quidnam miſera, ſi hæc ita ſe *habent*, ego
Violans *legem* vel ſepeliens agam ultra *quod profit*.
Ant. An operam ſis collatura *meque* adjutura conſidera.
Iſm. Quodnam *inceptas* facinus audax? quæ tua tandem eſt ſententia?
Ant. An cadaver *mortui* una mecum levabis manu?
Iſm. Tune ergo cogitas ſepelire ipſum interdictum civibus?
Ant. Meum ſcilicet et tuum (licet tu nolis)
Fratrem ſepeliam: neque enim unquam proditrix arguar.
Iſm. O miſera, prohibente *num* Creonte?
Ant. At nullum illi jus eſt, ut a meis *me* arceat.
Iſm. Hei mihi! revoca in animum, ſoror, pater
Ut nobis periit inviſus, infamiſque,
Propter peccata ſibi deprenſa, duos
Oculos effodiens ſua ipſe manu.
Deinde mater *eademque* uxor, duplex malum,
Plexis ſuſpendiis vitam cum infamia ſuſtulit.
Tertiùm vero *quod* fratres duo una die
Semet trucidantes miſeri, mortem
Sibi invicem intulere mutuis manibus,
Nunc autem *duæ* nos jam reliquæ: conſidera
Quam peſſime ſimus perituræ, ſi lege invita
Edictum tyrannorum vel potentium tranſgredimur.
Sed et hoc expendere oportet, feminas
Nos eſſe natura cum viris non certando pares:
Deinde vero quia ſubditæ ſumus ſuperioribus,
Et hæc ſunt audienda, et his inſuper triſtiora.
Ego igitur, (precata manes inferos
Ut veniam concedant, quoniam ad hæc vi cogor)
Magiſtratus gerentibus parebo: nam
Majora viribus aggredi caret prorſus ratione.
Ant. Nec ego juſſerim, nec ſi velles adeo
Facere, libenter *ferrem ut* faceres mecum.
Sed eſto, qualis tibi placet *eſſe*. Illum tamen ego
Sepeliam; pulchrum mihi hoc facienti mori.
Chara cum illo jacebo, cum *illo* charo,
Ubi hæc pia fecero facinora, nam longius eſt tempus

Quo

Quo me inferis placere oportet, quam his ſuperis.
Ibi enim ſemper jacebo: tibi vero ſi videtur,
Quæ magni apud Deos pretii, nihili pende.
Iſm. Ego vero non nihili facio: ſed hoc
Invitis civibus facere, nulla valeo ratione.
Ant. Tu quidem iſta prætendito; ego vero jam tumulum
Egeſtura fratri chariſſimo proficiſcar.
Iſm. Hei mihi, miſeræ quantopere timeo tibi.
Ant. Ne mei causâ metuas, tuæ conſule vitæ.
Iſm. Atqui hoc indicaveris utique nemini
Facinus, ſed clam cela; ſimulque pariter ego *celabo.*
Ant. Hei mihi, palam eloquitor: multo inviſior eris
Tacens, niſi omnibus hæc prædicaveris.
Iſm. Calidum in frigidis *rebus* cor habes.
Ant. At novi *me* placere queis maxime me placere oportet.
Iſm. Si *tu* quidem poſſis; ſed majora viribus affectas.
Ant. Proinde, cum non amplius valeo, quieſcam.
Iſm. Omnino autem venari impoſſibilia non decet.
Ant. Si hæc loqui perrexeris, a me quidem odio habeberis,
Et inimica mortuo *fratri* merito cenſebere.
At ſine me et meam temeritatem
Hæc acerba perpeti: patiar enim
Nihil adeo malum, ut non honeſte moriar.
Iſm. At ſi tibi videtur, ito: hoc autem ſcias, te
Stultam quidem ire, ſed amicis probe amicam.

ANTISTROPHICA. Strophe I.

Cho. O radius ſolis, pulcherrima
Omnium (quæ prius Thebis
Affulſerunt ſeptiportis) lux,
Apparuiſti tandem, o aureæ
Diei oculus,
Dircæa ſuper
Fluenta incedens,
Apparuiſti, ſed prius albo fulgentem clypeo ab Argis
Virum egreſſum cum omni bellico apparatu
Repuliſti fugitivum, et propere
Currentem celeri fræno.

ANAPÆSTI.

Quem noſtram in terram Polynices
Motus jurgiis ambiguis

(Acutùm clangens velut
Aquila ſupra volat arva)
Niveâ tectus alâ
Multis cum armis
Comentibuſque galeis *adduxit*.

ANTISTROPHE I.

Stans vero ſupra ædes cruentis
Inhians undique haſtis
Circa ſeptem portarum ora,
Abiit priuſquam noſtro
Sanguine malas
Satiaretque, et
Minas turrium
Piceus Vulcanus corriperet:
Tantus a tergo incumbens
Strepitus Martis adverſario
Imparem reddidit Draconi.

ANAPÆSTI.

Jupiter enim ſuperbæ linguæ grandia verba
Impenſe odit, et eos intuitus
Multo cum impetu irruentes,
Et auri clamore elatis vultibus,
Vibrato præcipitat fulmine, mœnibus
In ſummis jam
Victoriâ parantem gloriari.

STROPHE 2.

At repulſus ille ignifer *Capaneus* in terram
Cecidit quaſſatus
Fulmine, qui tunc
Furioſo impetu
Debacchans afflavit *urbem*
Turbine ventorum infeſtiſſimorum:
Hac ex parte hæc ſic ſe habebant, illâ alios
Invaſi disjiciens
Magnus Mars dextrum moderans agmen.

ANAPÆSTI.

Nam ſeptem duces ad ſeptem portas
Locati pares in pares, reliquerunt
Fugatori Jovi ferrea ſpolia:
Præter miſeros illos, qui patre uno

Matreque

Matreque unâ nati in ſe
Utrinque victrices haſtas dirigentes
Communis mortis ambo perceperunt partem.

ANTISTROPHE 2.

At enim celebris
Victoria venit,
Curribus inſigni
Gratificans invicem Thebæ.
Ergo jam bellorum
Præſentium indicite oblivionem:
Deorumque templa choris nocturnis
Omnia adeamus: Thebas vero
Bacchanti concutiens motu, Bacchus ducat.

ANAPÆSTI.

At enim jam novus ille rex *hujus* regionis
Creon Menœcei *filius*,
Novis Deorum auſpiciis
Accedit, aliquod conſilium *animo* volvens,
Quippe concilium hoc ſeniorum
Indixit, communi
Præconio accerſitum.

CREON, CHORUS, NUNCIUS, ISMENE, ANTIGONE.

IAMBI.

Cre. Viri, rem quidem publicam jam in tuto Dii,
Multis fluctibus *per eos* labefactatam, erexerunt denuo:
Vos autem ſolos ex omnibus per nuncios
Juſſi adeſſe, partem quidem, quod Laii
Vos rite ſemper coluiſſe norim ſolii imperium:
Partim deinde, quando Oedipus rexit civitatem,
Et poſtquam interiit ille, in illorum adhuc
Natos *pariter* manſiſſe ſententia fideque firma.
Quando igitur illi mutua cæde uno
In die perierunt ferienteſque et
Cæſi propria manu piacularitèr,
Ego jam imperium omne et ſolium habeo,
Cognationis jure, defunctorum.
" Difficillimum eſt cujuſvis viri perdiſcere
" Indolemque et animum et ſententiam, priuſquam
" Magiſtratu

" Magiſtratu tritus *verſatuſque* legibus appareat;
" Mihi enim *vir ille*, qui totam gubernans civitatem
" Non optimis adhæret conſiliis,
" Sed ex timore quovis linguam clauſam habet,
" Peſſimus eſſe et nunc et olim videtur:
" Et potiorum quicunque patria ſua
" Amicum judicat, iſtum nullo in loco pono."
Ego enim (teſtis ſit Jupiter qui omnia cernit ſemper)
Neque agerem ſilentium, damnum ſi viderem
Ingruere civibus loco ſalutis;
Neque amicum unquam illum, qui ſit hoſtis patriæ,
Sumpſerim mihi ipſi, hoc nempe cognoſcens, *patriam*
Eſſe hanc quæ ſervat *omnes*, cumque in hac
Navigamus ſalva, amicos *recte* facimus.
Hiſce ego legibus hanc augebo civitatem,
Hiſque adeo affinia prædicavi
Civibus, de natis Oedipi:
Ut Eteoclem quidem, (qui propugnans huic civitati
Periit, re bello pulcherrime geſtâ)
Sepulchroque condant, et omnia ſancte adminiſtrent
Quæ ſtrenuos viros comitantur infra mortuos:
At contra fratrem illius (Polynicen dico)
(Qui terram patriam et Deos patrios
Exul huc rediens voluit igne
Comburere funditus, voluitque ſanguine
Cognato paſci, hoſque *cives* in ſervitutem abducere)
Illum, urbi huic edixi, ſepulchro
Ne quis parentet, neque defleat,
Sed ſinant inſepultum, et alitibus corpus
Et canibus prædatum miſere laceratum intueantur.
Hæc mea eſt voluntas, et nunquam a me ſaltem
Honorem præripient mali juſtis *debitum:*
Sed quicunque benevolus huic urbi eſt, mortuus
Et vivus pariter a me honorabitur.

Cho. Hæc tibi placent *ergo*, Menœcei fili Creon,
Circa hunc civitatis hujus hoſtem, illumque amicum,
Lege vero uti qualibet penes te eſt
In mortuos, inque nos, quotquot vivimus.

Cre. Quare attendite, mea ut dicta curentur.

Cho. Juniori alicui onus hoc ferendum propone.

Cre. Sed adſunt prompti, qui mortuum cuſtodiant.

Cho. Quid

Cho. Quid ergo aliud præter hoc jam mandas?
Cre. Ne concedatis hiſce, qui minus parent.
Cho. Nullus eſt adeo ſtultus qui velit mori.
Cre. *Eſt* ſane merces hæc *inobedientis*. Sed ſpe *captos*
Homines lucellum ſæpe perdidit.
Nun. Rex, nequaquam dixero, quod præ celeritate
Spiritum ægre trahens advenio, veloci levato pede:
Mulla enim offendi, cogitationum obſtacula,
In via ſubinde circumages meipſum ut referrem pedem.
Animus enim dixit multa mihi fabulatus,
Miſer, cur tendis eo, ubi cum adveneris, daturus es pœnas?
Miſer, manebis contra? et ſi hæc reſciverit Creon
Alio ex viro, quînam dolorem, quæſo, effugies?
Talia revolvens confeci iter oppidò tardus:
Et ſic via brevis fit longa.
Tandem tamen vicit *animus* ut huc irem.
Tibi etſi nihil *gratum* eloquar, dicam tamen.
Spe enim *hac* fretus venio
Nil me aliud pati poſſe niſi quod fatale ſit.
Cre. Quidnam eſt, cur animo ita es ſollicito?
Nun. Dicere tibi volo omnia quæ ad me attinent:
Facinus enim neque feci, neque vidi eum qui fecit,
Neque jure in mali quippiam inciderem.
Cre. Probe ſane expendis et munis undique
Rem: videris enim aliquid novi velle indicare.
Nun. " Gravia enimvero cunctationem afferunt plurimam."
Cre. Quin dic tandem, deinde liberatus abi.
Nun. Dicam *ergo* jam tibi: cadaver aliquis modo *vetitum*
Cum jam ſepeliſſet, abiit, et corpus arido
Pulvere ſparſiſſet, parentaſſetque quæ decuit.
Cre. Quid dicis? quis hominum eſt qui hæc auſus eſt?
Nun. Haud novi: ibi enim neque ſecuri quid erat
Cæſum, neque ligone effoſſum; dura ſed terra
Et humus infracta, nec plauſtrorum ſulcata
Rotis: ſed quiſpiam incertus facti auctor fuit.
Ubi vero primus nobis diei excubitor
Oſtendit, omnibus miraculum ingratum erat.
Ille enim non tumulo conditus evanuit:
Sed tenuis ſuper injecta erat pulvis ut a *viro* piaculum fugiente.
Signa porro neque beſtiæ, neque canis cujuſpiam

Venientis neque rapientis apparuere.
Dicta *ibi* inter nos ſonabant mala.
Vigil vigilem redarguit; atque ventum eſt
Propemodum ad plagas tandem; nec qui prohiberet aderat.
Unuſquiſque enim viſus eſt alteri auctor facti,
Et tamen nemo manifeſtus, et omnes ſe neſcire excuſabant.
Eramus quoque parati et ferrum ignitum levare manibus,
Et per ignem ire, et jurare Deos,
Nos neque feciſſe, nec cuiquam conſcios eſſe
Facinus machinanti, neque perpetranti.
Tandem, ubi nihil ſcrutando profecimus,
Quidam inquit (qui *nos* omnes ad ſolum capita
Demittere metu coegit: neque enim poteramus
Contradicere, nec *ſcire*, eo facto, rectene
Facturi eſſemus) erat autem ſermo, indicandum
Tibi factum hoc et neutiquam tegendum.
Et hæc vicit *ſententia*, et me infortunatum
Sors adegit hoc bonum capere.
Adſum autem invitus apud invitos ſcio.
" Diligit enim nemo mala nunciantem."

Cho. Mihi ſane, rex, mens ſecum cogitat diu,
Ne forte diis impulſoribus hæc res facta ſit.

Cre. Deſine, priuſquam irâ me impleas loquens,
Ne deprehenſus fueris demenſque et ſenex ſimul.
Dicis enim non ferenda, quum Deos dicis
Curam habere hoc utique de mortuo.
An honore colentes maximo, ut benefactorem
Operuerunt eum, qui columnis utrinque fulta
Templa venit crematurus, et donaria,
Et terram eorum et leges diſſipaturus?
Videſne Deos honore malos proſequi?
Non eſt *ita*. Sed et hæc olim cives
Ægre ferentes obloquebantur mihi,
Clam capita quaſſantes: neque ſub jugo
Collum habebant ut decet, ut in me acquieſcerent.
Ab hiſce eos pernovi pulchre
Seductos mercedibus hæc perpetraſſe.
" Nullum enim mortalibus, quale argentum,
" Malum natum eſt: hoc et urbes
" Devaſtat, hoc quoque viros ſummovet domibus:
" Hoc item edocet, et pervertit mentes

" Bonas

" Bonas mortalium ad turpia facta ſe addere.
" Aſtutiaſque monſtravit hominibus ſequi,
" Et facinoris omnis impietatem noſſe."
Quotquot vero mercede conducti perpetrarunt hæc,
Hoc adepti ſunt ut aliquando darent pœnas.
At ſi quidem *ſuam* habet Jupiter a me reverentiam,
Pulchre hoc ſcito, (juratus autem tibi dico)
Niſi ipſum auctorem hujus ſepulturæ
Inventum protuleritis ob oculos meos,
Non vobis ſola mors ſat erit, antequam
Vivi pendentes hanc indicabitis contumeliam.
Ut edocti lucrum unde petendum,
In poſterum rapiatis: et diſcatis
Non qualibet ex re licitum eſſe lucri amorem.
" Namque ex iniquis quæſtuum compendiis plures
" Malo mactatos videas, quam ſervatos."

Nun. Loquine mihi quicquam permittes? an ſic abiero?
Cre. Neſciſne vel nunc quam moleſte loqueris?
Nun. Auribuſne an animo morderis?
Cre. Quid? quæſo; requiris, meus ubi ſit dolor?
Nun. Auctor *ſepulchri* dolet tibi animum, aures ego.
Cre. Hei mihi! quam inſigni loquacitate natus es!
Nun. Nunquam profecto facinus hoc feci ego.
Cre. Idque *feciſti* propter argentum, animam projiciens.
Nun. Heu,
Certe malum eſt, ſi ſuſpiceris, falſa ſuſpicari.
Cre. Magnifice jam orna ſententiam: ſed niſi hæc
Qui fecerint monſtrabitis, dicetis quod
" Injuſta lucra *gravia* concinnent diſpendia."
Nun. *Velim* ſane inveniatur auctor maxime: ſed tamen
Deprehenſus fuerit necne (hoc enim fortuna dijudicabit)
Non erit ut videas tu me huc reverſum.
Etenim nunc præter ſpem opinionemque meam
Servatus, ingentes debeo diis gratias.

ANTISTROPHICA. Strophe I.

Cho. Multa *quidem ſunt* ſolertia, nihil vero
Homine ſolertius eſt.
Hic et canum *ſpumis*
Pontum nimboſo *flante* Noto
Tranſit utrinque ſonantes

Alarum per tumores,
Deorumque ſupremam Tellurem
Immortalem indefeſſam
Atterit circumactis
Aratris per ſingulos annos
Equino genere verſans.

ANTISTROPHE 1.

Leviumque genus avium
Retibus circumdatum abducit
Vir præditus ſolertia,
Ferarumque gentes agreſtium,
Pontique marinam *piſcium* naturam,
Laqueis retium nexis;
Edomatque artibus agreſtem
Belluam montivagam;
Jubatumque equum captum
Abducit collo jugum *imponens*,
Montanumque indomitum Taurum.

STROPHE 2.

Sermoniſque *uſum*, et ſublimem
Scientiam, et civiles
Rixas didicit, et
Pruinarum ſub dio pernoctantibus incommodarum ſerena,
Et gravium fugere imbrium tela.
Ad omnia ingenioſus; impos
Nihili, proſpicit
Futura. Solius orci
Effugium non invenire valet.
Morborum tamen difficilium
Effugia excogitavit.

ANTISTROPHE 2.

Mirabile quiddam in dolis fabricandis
Præter expectationem habens:
" Aliquando ad virtutis ſtudium,
" Aliquando ad vitium, fertur.
" Cum patrias ſervat leges,
" Totâ colitur in urbe; at civitate indignus

" Ille

" Ille eſt, qui nullo
" Honeſti ſtudio movetur."
O utinam neque eodem mecum tecto
Unquam contingat vivere, nec amicus
Fiat, qui talia patrare facinora audet!

ANAPÆSTI.

Divinum hoc prodigium conſidero,
Quomodo ſciens negavero
Hanc eſſe filiam Antigonen?
O miſera et miſeri
Patris Oedipi filia: quidnam iſtud eſt? nonne
Te immorigeram regiis
Ducunt legibus,
Et in amenti deprehenſam auſo?

IAMBI.

Nun. Hæc eſt illa, quæ facinus effecit:
Ipſam hanc deprendimus ſepelientem. Sed ubi eſt Creon?
Cho. Reverſus is e domo opportune adeſt.
Cre. Quid eſt? quæ condigna accidit pœna?
Nun. Rex, " mortalibus nihil eſt abjurandum:
" Falſam enim reddit ſecunda cogitatio *priorem* ſententiam."
Etſi *me* nunquam rediturum huc juravi
Tuas ob minas, queîs tunc periclitabar:
Tamen (" hoc ſupra præterque ſpem *omnem* gaudium
" Nullam habet parem ſibi voluptatem magnitudine")
Adſum pro data fide, licet aliter juraverim,
Puellam hanc adducens, quæ deprehenſa eſt ſepulchrum
Apparans. Sors hîc non eſt jacta:
Sed meum eſt, non alterius hoc *quicquid eſt* lucri.
Et nunc rex, hanc ipſe, ut lubet, acceptam
Et judica et redargue: ego vero liber
Dignus ſum hiſce abſolvi malis.
Cre. Adducis autem hanc, quomodo? unde acceptam?
Nun. Ipſa virum ſepeliit: omnia noſti.
Cre. An et intelligis, et vere dicis quæ dicis?
Nun. Hanc, inquam, vidi ſepelientem, quod tu cadaver
Interdixeras. Satiſne manifeſta certaque dico?
Cre. Et quomodo eſt viſa, et ipſo facto deprehenſa?

Nun. Sic acta res eſt : poſtquam enim *eo* venimus
Atrocibus tuis minis perterriti,
Ubi omnem pulverem deverriſſemus, quæ texit
Cadaver, et putre corpus nudaſſemus probe,
Conſedimus locis in ſummis ſub vento,
Id ſcilicet fugientes, odorem a ſe ne quem mitteret *corpus*,
Excitans vir virum convitiis
Maledicis, ſi quis hunc remitteret laborem.
Tantiſper hæc ſunt facta, donec in æthere
Medio conſtitit lucidus ſolis circulus,
Et æſtus calefecit : tum vero repente humo
Typhon levans turbinem, cœli peſtem,
Implet campum, omnes verberans comas
Arborum campeſtrium : impletus autem eſt magnus
Æther *pulvere*, et clauſis oculis divinitus miſſo tenebamur morbo.
Et eo longum poſt tempus ablato
Puella cernitur, et plorans edit acerba *paſſæ*
Avis acutam vocem, quando vacui
Cubilis pullis ſpoliatum videt lectum.
Sic et illa, nudum ut cernit cadaver,
Lamentis ejulavit, diriſque malis
Devovit facti auctores :
Et manibus ſtatim aridum affert pulverem.
Et celebris è fabri vaſculo copioſe
Fuſo ter libamine mortuum ornat.
Nos vero conſpicati adimus, eamque
Comprehendimus ſtatim nullatenus perterritam.
Et de priori deque præſenti examinamus
Actione, nihilque omnium perſtitit negare.
At gratum hoc mihi ſaltem, et triſte ſimul.
" Ipſum enim me e malis evaſiſſe
" Gratiſſimum : ſed in malum amicos ducere
" Id triſte eſt." Sed mea ſic eſt natura hæc omnia
Minoris facere mea *ipſius* ſalute.

Cre. Te nunc, te demittentem in terram caput
Fateriſne an denegas feciſſe hæc?

Ant. Et fateor feciſſe, nec omnino nego.

Cre. Tu quidem auferas teipſum, quocunque vis,
Extra gravem culpam liberum.
Tu vero dic mihi non prolixe, ſed brevibus;

Noraſne

Noraſne edicta ne *quis* hæc faceret?
Ant. Noram: quî enim non noſſem? manifeſta enim erant.
Cre. Et vel ſic auſa es haſce tranſgredi leges?
Ant. *Quid ni?* " non enim mihi Jupiter hæc edixerat,
" Nec inferiorum familiare jus Deûm
" Qui haſce mortalibus dederunt leges.
" Nec tantum valere credidi tua
" Edicta, ut non ſcriptas tutaſque Deûm
" Leges, mortalis cum ſim, violare audeam.
" Non enim hodie modo herive, ſed ſemper
" Hæ vigent, nemoque novit unde prodierunt.
" Harum ego *violatarum* nolui cujuſvis
" Faſtu perterrita, apud Deos pœnas
" Dare, morituram enim me ſciebam (quid ni?)
" Etiamſi tu non denunciaſſes: quod ſi ante tempus
" Moriar, lucrum hoc ego deputo.
" Quicunque enim in multis, ut ego, malis
" Vivit, quonam modo non ille lucrum moriendo auferat?"
Sic mihi ſane hanc mortem ſortiri
Nullus eſt dolor: at ex eodem progeniti utero fratris
Mortui ſi inſepultum ſuſtinuiſſem cadaver,
Id mihi doleret; hiſce autem non doleo.
Tibi autem ſi videor ſtulte feciſſe,
Propemodum *dixerim*, ſtulti judicio ſtulta ſum.
Cho. Apparet genus durum ex duro patre
Puellæ: cedere enim non novit malis.
Cre. " At ſcito ſane feroces nimis animos
" Cadere præcipue: et invictiſſimum
" Ferrum igne coctum, rigidum,
" Fractum et contritum maxime videas:
" Parvoque fræno novi animoſos
" Equos regi *ſolitos:* non convenit enim
" Eum lato eſſe animo, qui ſervus eſt proximi."
At hæc contumelioſe agere tunc didicit,
Cum leges *auſa eſt* propoſitas tranſgredi:
Contumelia autem, poſtquam feciſſet, hæc eſt altera,
Hiſce gloriari factis, et ridere.
Certe non ego amplius vir *ſim*, ſed ipſa vir,
Si hæc impune ceſſerit audacia.
Sed ſive *ex* ſorore, ſive propinquiore nata ſit,
Nobis ipſo Herceo Jove,

Ipſaque

Ipſaque et ipſius ſoror non vitabunt
Mortem peſſimam: etenim illam æqualiter
Accuſo participem eſſe conſilii ſuper ſepulchro.
Et eam evocate: intus enim vidi nuper
Inſanientem illam, nec compotem mentis.
" Solet autem animus prius capi fraudulentus
" Eorum qui nihil recte in tenebris machinantur.
" Odique prorſus qui, cum in malo
" Deprehenſus ſit, deinde illud concinnis comere dictis parat."

Ant. Vin' amplius aliquid quam me captam occidere?
Cre. Ego quidem nihil *amplius:* hoc nactus omnia nactus ſum.
Ant. Quid ergo moraris? nam mihi tuis ex ſermonibus
Nihil placet, neque placiturum ſit unquam:
Itaque et tibi mea *dicta* neutiquam placere valent.
Atqui unde gloriam celebriorem
Conſequerer, quam fratrem germanum in ſepulchro
Quod condidi? his *quoque* omnibus, *qui adſunt*, idem placere
Diceretur, ſi non linguam præcluderet metus.
" At Tyrannis cum ob alia multa felix eſt,
" Tum quia licet ei facere dicereque quæ lubet."
Cre. Tune hoc ſola hos inter Cadmeos vides?
Ant. Vident et hi, ſed tibi continent ora.
Cre. Te autem non pudet alia ab his ſentire?
Ant. Nihil enim habet turpitudinis fratres colere.
Cre. Nonne *ille* frater erat, qui ſub terra mortuus?
Ant. Ex una frater *matre* et eodem patre.
Cre. Quare igitur iſti impio rependis honorem?
Ant. Non hoc teſtabitur ille ſub terra mortuus.
Cre. Si tu quidem illum honore parili cum impio dignaris.
Ant. Haudquaquam enim famulus, ſed frater periit.
Cre. Nempe vaſtans patriam, alter *pro patria* cum ſtetiſſet fortiter.
Ant. Tamen ipſe Pluto leges has flagitat.
Cre. At bonus non *debet* cum malo paria ſortiri.
Ant. Quis verò novit annon iſta apud inferos amicè-ſint-compoſita?
Cre. Haud unquam inimicus, ne quidem mortuus, eſt amicus.
Ant. " *At* ego non ad odium ſum nata, ſed colendum amorem mu-
" tuum."
Cre. Ad Orcum ubi deſcenderis, ſi amandum erit, illic amato:
At, donec ego cœleſtibus auris fruar, nunquam imperabit fe-
mina.

ANAPÆSTI.

ANAPÆSTI.

Cho. En pro portis nunc Iſmene
Lacrymas ſororias extillans,
Vultum ſanguine-fœdatum
Indignè deformat,
Formoſaſque genas humectat.

IAMBI.

Cre. Tu autem, quæ domi ſoluta, velut vipera,
Clam me exſuxiſti, (neque *enim* intellexi
Peſtes quòd duas nutrirem, et ſubverſores ſolii)
Age dic jam mihi, num te hujus ſepulturæ
Affirmabis quoque eſſe ſociam, an jurabis ignorare te?
Iſm. Feci facinus hoc, modo hæc conſentiat.
Et particeps ſum pariter, et culpam fero.
Ant. At enim non permittet te hoc Juſtitia: quia
Neque voluiſti, neque ego *tecum quicquam* communicavi.
Iſm. At me in malis tuis non pudet
Sociam meipſam pœnæ facere.
Ant. Quorum *ſit* hoc opus, Orcus et inferi conſcii ſunt.
" Verbis autem ego amantem *ſolis* non amo amicam."
Iſm. Ne me, ſoror, deſpicito, *vetans* ne
Moriarque tecum, ſimulque mortuum *fratrem* expiem.
Ant. Ne tu mecum ſimul moriaris, neque quæ non attigiſti
Facias tua; ſatis erit me mori.
Iſm. Ecquænam vita mihi a te deſtitutæ chara *erit?*
Ant. Creontem roga: illius enim tu curam geris.
Iſm. Cur hiſce me affligis, quum nihil profit tibi?
Ant. Doleo equidem, quantumlibet te rideam.
Iſm. At quâ in re nunc demum ſaltem tibi ego prodero?
Ant. Serva teipſam: non tuum tibi effugium invideo.
Iſm. Hei mihi miſeræ! et exſors ero tuæ mortis?
Ant. Tu enim optâſti vivere, ego autem mori.
Iſm. At non meis prædictionibus ſine.
Ant. Pulchre tu quidem his, illis ego ſapere videbar.
Iſm. Atqui par eſt nobis utriſque delictum.
Ant. Confide, tu quidem vivis; mea autem anima olim
Mortua eſt, ut mortuos juvem.
Ant. Puellas dico haſce, alteram quidem modo
Amentem extitiſſe, at alteram ex quo primum nata eſt.

Iſm. " Non

Iſm. " Non enim unquam, o rex, non, quæ olim fuit, manet
" Mens miſeris, ſed excidit."
Cre. Tibi certe, quippe elegiſti cum mala miſeram eſſe.
Iſm. Quid enim mihi ſoli ſine hac in vita gratum?
Cre. Sed hanc quidem ne tuam eſſe dicas; non enim amplius eſt.
Iſm. Ergone ſponſam necabis tui ipſius filii?
Cre. Haud fœminæ deerunt creandis liberis.
Iſm. Non ut inter hanc et illum pacta ſunt ſponſalia.
Cre. Improbas ego fœminas *connubio jungi* filiis odi.
Ant. Chariſſime Hæmon, te ut facit parvi pater!
Cre. Et tu, et quem ais, mihi moleſtus eſt torus.
Iſm. Privabis igitur filium hâc ſponsâ tuum?
Cre. Pluto tremendus nuptias has finiet.
Iſm. Itaque decretum *eſt*, ut videtur, hanc *tibi* morti dedere?
Cre. *Moriendum eſt* et tibi et mihi: ne moras amplius *necte:* at illas
Corripite, famuli, intrò: poſthac non erit
Fas liberè iſtas obvagari virgines.
" Fugiunt enim et audaces, cum propè
" Jam finem intuentur vitæ."

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Felices, quibus ærumnis ſine
Tranſiit elapſa ætas!
" Cui enim a Superis
" Quaſſatur domus, doloribus luctificis
" Nulla eſt meta, longamque
" Petunt poſteritatem."
Pariter ac profundi
Maris fluctus, infeſtis
Thraciis cum nox incumbit flatibus,
Excitat funditus nigrum
Sabulum, a ventis ægrè-commotum,
Triſtique cum gemitu littora percuſſa perſonant.

ANTISTROPHE 1.

Veteres *enim* Labdacidarum
Domûs intereuntis
Video clades
Novis cladibus ingeri:
Nec liberat ſtirpem
Poſteritas *ſuam*, ſed evertit

Deorum aliquis *ipſam*, nec *a malis* requiem invenit.
Nunc verò ultimæ, *quæ* ſupereſt,
Radicis effulget in Oedipi domo ſpes:
Nec mora quin illam denuò demetit
Cruentus Deorum manium pulvis,
Sermoniſque amentia, et mentis Erinnys.

STROPHE 2.

Tuam, Jupiter, potentiam quis mortalium
Superando cohibeat?
In quam ſomnus nunquam ir-
repit, *ſomnus*, qui omnes-enervans illos ad ſenum ſtatum reducit:
Nam indefeſſi Deorum
Sunt menſes. *Tu* quoque juventute ſenii-neſcii-viges-ſempiterna: *tu etiam Omni*-potens
Tenes Olympi
Splendidam lucem:
Quod nunc eſt, et quod præteritum,
Quodque futurum eſt, *ſemper adeſt tibi*, *arbitrioque tuo* ſubjectum eſt.
Lex verò hæc neutiquam accedit
Hominum vitæ, omnino
Damni immunem eſſe.

ANTISTROPHE 2.

" Vaga etenim ſpes
" Multos juvat homines:
" Multos è contra decipit
" Levi cupidine."
Homini verò planè inſcienti obrepit [*calamitas*],
Priuſquam igni ardenti pedem quis admoverit.
Sapienter enim à neſcio quo
Celebre dictum ortum eſt,
" Malum aliquando videri bonum
" Illi eſſe, cui mentem
" Ad perniciem Deus impellit.
" *Idemque* minimum verſatur
" Temporis extra noxam."

ANAPÆSTI.

At ecce Hæmon, liberorum tuorum
Noviſſima proles, anxius proculdubio
Sponſæ accedit ob mortem Antigones,
Lecto fraudari impotenter dolens.

CREON, HÆMON, CHORUS, ANTIGONE.

IAMBI.

Cre. Statim ſciemus *hoc* quovis augure certius.
O nate, ultimam numquid audiens ſententiam
Super futurâ conjuge, patri infenſus apes?
An tibi quidem nos, quicquid egerimus, chari *ſumus?*
Hæc. Pater, tuus ſum: et tu ſententias quamdiu habes
Rectas, *jure* regas, quibus ego obſequar.
" Mihi enim nullæ merito ſunt nuptiæ
" Anterferendæ tibi probè gubernanti."
Cre. *Laudo te.* Ita enim, nate, decet in animum inducere,
" Conſilio paterno omnia poſtponere."
Propterea enim homines optant liberos
Obedientes ſatos domi habere,
Ut et hoſtem viciſſim ulciſcantur malis,
Et amicum æque honorent ac patrem.
" Quicunque vero inutiles generat liberos,
" Quid illum dicas aliud, quàm ſibi moleſtiam
" Genuiſſe, multumque inimicis riſum?"
Ne nunc igitur, nate, ſanam mentem, voluptate *victus,*
Propter mulierem, ejice; certò ſciens
" Eſſe frigidum nimis improbæ
" Mulieris amplexum, toris quæ juncta ſit jugalibus: quod
" enim
" Eſſe *tetrius* poteſt, ulcus-ve majus, infideli et improbo amico?"
Tu igitur, reſpuens ut malevolam, ſine
Puellam hanc Stygio alicui ſub Orco nubere.
Nam poſteaquam civitatis legibus
Inveni eam ſolam rebellem ex omnibus,
Mendacii urbs ne me coarguere queat,
Illam neci dedam. Jovem quantum volet
Cognationis præſidem: ſi enim qui genere ſunt juncti
Mala patrant, alam potius nullo junctos ſanguine.

" Inter etenim cognatos quicunque eſt vir
" Bonus, *is* et in civitatem comperietur juſtus:
" Quicunque vero tranſiliens *terminos* vel leges violat.
" Vel imperare rectoribus cogitat,
" Non erit, ut is laudem a me conſequatur.
" Sed quem civitas *magiſtratum* ſtatuerit, ei pareas oportet
" Et in parvis et in juſtis, et contrariis."
Et hunc quidem virum confiderem ego
Recte imperare, recteque imperari poſſe:
Inque belli turbine conſtitutum
Manſurum eſſe juſtum fortemque adjutorem.
" Nullum eſt enim inobedientiâ gravius malum:
" Hæc perdit urbes, turbat, evertit domos:
" Hæc quoque ſub prælii tempus
" Exercitum in fugam diſpergit: at ordinatorum
" Plerumque ſaluti eſt corporibus diſciplina."
" Hæc bonis erit *omnibus* tuenda principibus,
" Nec, à mulieribus uti violetur, perferendum:
" Nam à viris, ſi quidem neceſſe eſt, ſatius eſt pelli loco,
" Ignaviores ne vocemur feminis."

Cho. Nobis quidem (niſi *mente* ſenio fraudati ſnmus)
Dicere ſapienter, quæ dicis, videris.

Hæ. Pater, Dii mentem indiderunt hominibus:
Rem omnibus, quotquot ſunt, opibus præſtantiorem.
Ego verò, quod tu hæc non recte dicis,
Neque ſane poſſem, neque etiam ſcirem dicere.
Fieri quidem id poſſet ab alio, et non indecorè.
Sed mei eſſe exiſtimo officii notare dicta
Factaque in te civium, quid quiſque laudet jure, quid vituperet:
Illi tuum aſpectum expaveſcunt; nec alius, quam qui tuis ferat
Voluptatem auribus, præſente te, ſermonis uſus.
Interim illos ſuſurranteis ego audio clanculum,
Utque hanc puellam tota ploret civitas,
Quod omnium mulierum immeritiſſima
Peſſimè, facta propter laude digna, pereat:
Quæ ſuum ipſius germanum fratrem inter cædes
Stratum, inſepultum, neque a crudivoris canibus
Sivit perire, nec a quovis alite.
Nonne hæc aureos digna fortiri honores?
Talis obſcura tacite ingruit fama.

Mihi vero, quam ut tu feliciter agas, pater,
Nulla omnino res eſt optabilior.
" Quod enim majus gaudium liberis *eveniat* quam pater ut
" laude floreat ſumma?
" Vel quod patri *majus*, quam ut liberi pariter *floreant?*"
Ne nunc ergo morem hunc unicum tecum retineas:
Illud quod tu dicis, et nihil aliud, rectum eſſe.
" Qui enim vel ipſe ſolus ſapere videtur *ſibi*
" Linguamve vel animum, quem nemo alius, habere,
" Tales retecti comperti fuerunt inanes.
" Quin virum, ſapiens licet fuerit, diſcere
" Mula haud eſt turpe, nec non nimis reſiſtere."
Videſne prope fluenta quotquot
Arbores torrentibus hibernis cedunt, ut ſervant ramos,
Obnitentes verò radicitus pereunt?
Similiter quoque navis gubernator, qui pedem
Tendens remittit nihil, ſupinis
Eversâ rate poſtea tabulis navigat.
At remitte iram, et pœnitentiæ da *locum*.
" Judicium enim ſi quod et mihi juniori
" Adeſt, *id* equidem dico, longe antiquius eſſe,
" Ut vir ſit omni in re ſcientia refertus:
" Sin minus (amant enim res huc raro vergere)
" Et à dicentibus bene pulchrum eſt diſcere."

Cho. Rex, et te decet, ſi quid *hic* dicit boni,
Audire, teque viciſſim, *Hæmon*, hunc quoque: recte enim dictum
eſt utrinque,

Cre. *Nos ergo* eò ætatis provecti etiam docebimur jam
Sapere a viro tantulæ ætatis?

Hæ. Nihil *diſce* injuſtum; etſi verò ego ſim juvenis,
Non ætatem magis decet quam opera reſpicere.

Cre. Eſtne hoc *juſtum* opus, inobedientes colere?

Hæ. Non te jubeo honore afficere malos.

Cre. Nonne hæc igitur in hoc eſt deprehenſa morbo?

Hæ. Non hoc dicit Thebanus populus.

Cre. Civitaſne igitur nobis, quæ imperare debeam, dicet?

Hæ. Vides quam pueriliter nimis hæc dixiſti?

Cre. Alii ergo, non mihi, hæc regenda eſt terra?

Hæ. Non eſt civitas, quæ unius *tantum* eſt viri.

Cre. Non principis cenſetur eſſe civitas?

Hæ. Pulchrè: deſertâ ſcilicet tu terrâ regnum teneres ſolus.

Cre. Hic,

Cre. Hic, ut videtur, pugnat pro muliere.
Hæ. Si tu quidem es mulier: tui enim curam gero.
Cre. O omnium peſſime, qui cum patre litigas tuo.
Hæ. Injuſta enim te peccare video.
Cre. Pecco enim regni jura colens mei?
Hæ. Non ſane colis, honores dum calcas Deûm.
Cre. O ſceleſtum ingenium et muliere inferius!
Hæ. Neutiquam prehendes me victum turpibus tamen.
Cre. Tuus ſiquidem hic ſermo omnis illius gratiâ eſt,
Hæ. Tuique etiam, et mei, et Deorum inferorum.
Cre. Non erit unquam ut hanc vivam amplius duxeris.
Hæ. Illa itaque morietur, et mortua aliquem perdet.
Cre. An ad minas quoque procedis uſque ferox?
Hæ. Quæ ſunt minæ autem, contra inanes dicere ſententias?
Cre. Non impune docebis me, ipſe mentis inops cum ſis.
Hæ. Niſi pater eſſes *meus*, dicerem te deſipere.
Cre. Mulieris mancipium, ne me garriendo eneca,
Hæ. Vis quidlibet loqui et loquens audire nil?
Cre. Verum *eſt:* ſed per Olympum ſcito, quod
Non gaudebis in me convitiis intonans.
Abducite illud odium, ut ob oculos illico
Præſenti moriatur proxima ſponſo.
Hæ. Non ſane mihi *præſenti:* ne unquam fore cenſeas.
Neque hæc peribit prope *me*, nec tu poſthac
Meum ocellis caput conſpicaberis intuens,
Quare inter amicos, ſi quibus lubeat, inſani porro.
Cho. Rex, homo abiit præ ira citus:
Hujuſmodi verò ingenium dolore incenſum eſt atrox.
Cre. *Age* faciat: ſapiat magis, quam virum decet, abiens.
Haſce tamen duas puellas non liberabit morte.
Cho. Ambas tune eas necare cogitas?
Cre. Non eam, quæ *mortuum* non tetigit: recte adeo hoc mones.
Cho. Quâ morte verò eam ſtatuis occidere?
Cre. Perductam eò ubi deſerta mortalibus eſt via
Saxeo recondam vivam in ſpecu,
Tantillo cibi, quantum piaculo ſit ſatis, appoſito,
Ut pollutionem tota effugiat civitas.
Et ibi Plutonem, quem ſolum colit Deorum,
Rogando forte impetrabit, ne mortem obeat:
Aut diſcet tandem aliquando, quòd
Labor ſit ſuperfluus Deos colere inferos.

ANTISTROPHICA. STROPHE.

Cho. Amor, pugnâ invicte,
Amor, qui opulentos invadis,
Qui in mollibus genis
Puellæ excubas:
Ambulasque super mare,
Perque stabula agrestia:
Te nec immortalium
Fugere valet quispiam,
Nec in diem viventium adeo
Mortalium: quisquis vero *te* habet, furit.

ANTISTROPHE.

Tu etiam justorum devias
Abripis mentes ad injuste nocendum:
Tu quoque litem hanc viros
Inter consanguineos concitasti:
Planeque jam superat ocellorum
Sponsæ nuptias decorantis
Cupido in imperiis
Assessor magnarum
Legum: invicta enim
Illudit dea Aphrodite.

ANAPÆSTI.

Quin et jam ego ipse leges
Extra efferor hæc cernens, sistereque
Non amplius fontes valeo lacrymarum;
Communem cum video *Orci* thalamum
Miseram hanc Antigonem adeuntem.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Ant. Cernite me, terræ o patriæ cives,
Ultimam viam
Euntem, ultimumque jubar
Intuentem solis,
Nec unquam posthac: me enim communis
Orcus vivam deducit
Ad Acherontis
Littus, neque nuptias
Expertam, neque debitum sponsæ
Canticum me ullatenus celebravit,
Sed Acheronti nuptum tradar.

ANAPÆSTI.

ANAPÆSTI.

Cho. Celebris igitur et laudem nacta
In hunc abibis ſpecum mortuorum.
Nec tabidis perculſa morbis,
Nec meritam gladi mercedem ſortita;
Sed tui juris, viva, ſola jam
Mortalium ad Orcum deſcendes.

ANTISTROPHE 1.

Ant. Audivi olim miſerrimam periiſſe
Phrygiam hoſpitem *Nioben*,
Tantali *filiam*, Sipylo in alto:
Quam, hedera velut flexilis,
Saxea domuit germinatio: et ipſam
Imbre liqueſcentem,
(Ut fama vulgi *eſt*)
Nix quoque nunquam deſerit;
Humectatque ſub ſuperciliis fletu perfuſis
Colla: cui me Deus
Simillimam conſopit.

ANAPÆSTI.

Cho. At Dea *erat illa* et Diis genita;
Nos vero homines et mortalibus ſati.
Tibique mortuæ præclarum erit audire,
Sortem te ſimilem divis ſortitam eſſe
Vivam et poſt mortuam.

STROPHE 2.

Ant. Hei mihi! derideor. Quid me, per
Deos patrios,
Nondum emortuam contumeliâ afficis,
Sed adhuc ſuperſtitem?
O civitas, o civitatis
Opulenti incolæ:
Io Dircæi fontes,
Thebeſque curribus-inſignis nemus: tamen
Vos ſimul teſtes advoco,
Ut ab amicis indefleta, qualique lege
Ad carcerem effoſſum
Novi ſepulchri abeo.

O miſera!

O miſera!
Quæ neque viva neque mortua
Interero neque vivis neque mortuis.

IAMBI.

Cho. Progreſſa ad extremum audaciæ
In altum juſtitiæ ſolium
Impegiſti, o filia, graviter:
Paternam aliquam *certe* ſolvis noxiam.

ANTISTROPHE 2.

Ant. Tetigiſti acerbiſſimas
Mihi curas,
Patris *nimirum* famoſum luctum,
Et univerſæ
Noſtræ *domus* calamitatem
Graviſſimam claris Labdaci natis.
O materni tori
Noxæ, coituſque cognati
Miſeræ matris cum meo patre,
Quibus ego *ex parentibus* tum infelix nata ſum.
Ad quos *illa* devota, innupta *illa*
Ego jam veniam inquilina.
Io infortunatas
Frater adepte nuptias,
Mortuus me vivam adhuc occidiſti,

IAMBI.

Cho. " Pie facere pietas quidem *eſt* aliqua:
" Auctoritas antem violanda
" Nequaquam eſt *eorum* qui tenent imperium."
Te vero proprii propoſiti perdidit tenax indoles.

SYSTEMA.

Ant. Indefleta, amicis orba, nuptiarum expers,
Infelix abducor
Per hanc paratam viam: non amplius
Mihi hunc ſacrum lampadis oculum
Fas cernere miſeræ.
Meamque mortem lugubrem
Nullus amicorum gemit.

IAMBI.

IAMBI.

Cre. Scitiſne, lugubres cantus ante mortem
Si *recitare* profit, ne unum quidem deſiturum?
Non abducetis *hanc* quam celerrime, et tecto
Clauſam ſepulchro (ut ego juſſi)
Solam relinquetis, *ibi* ſeu moriatur,
Seu viva in illo ſepeliatur tecto?
Nos enim puri, puellam hanc quod attinet:
Incolatu autem ſupero privabitur.
Ant. O ſepulchrum, o thalame, o effoſſa
Habitatio, æterna *mihi* cuſtodia, quò tendo
Ad meos, quorum numerum inter mortuos
Plurimum cepit Proſerpina pereuntium.
Quorum ego noviſſima et miſerrima jam multò
Deſcendo, priuſquam exeat fatale tempus vitæ meæ.
Profecta autem, hanc præter cæteras ſpem alo
Charam venturam patri, ſed et charam tibi,
Mater, charamque tibi, o germanum caput.
Quoniam mortuos manibus vos ego meis
Lavi et ornavi, et ſepulchralia
Libamina dedi: nunc autem, Polynices, tuum
Corpus obtegendo hanc fero mercedem.
Atqui te ego honoravi apud recte ſentientes.
Non enim unquam, neque ſi liberorum mater eſſem,
Nec ſi maritus mihi mortuus putreſceret,
Repugnante civium edicto hunc ſuſcepiſſem laborem.
Qua vero lege *inducta* hæc prædico?
Mortuo quidem marito, alius ſupreſſet,
Et filius alio ex patre, ſiquidem hunc amiſiſſem:
Matre autem in orco et patre conditis,
Nullus unquam frater mihi naſceretur.
Hac ſane *ducta* te præferens ego
Ratione, Creonti viſa ſum tantopere peccare,
Et atrocia auſa eſſe, o fraternum caput.
Et nunc manibus me ſic abducit acceptam,
Thalamo, atque Hymenæo carentem, nec nuptiarum
Vices ſortitam, nec liberûm educandorum:
Sed ſic amicis deſtituta, miſera
Viva in mortuorum devenio ſpecum.
At quænam tranſgreſſa Deorum jura *obſecro?*
Quid convenit me miſeram ad Deos amplius
Reſpicere?

Reſpicere? quem implorare auxiliatorem? cum jam
Impietatis pœnas pie agendo nacta ſim.
Quod ſi hæc quidem quæ fecimus apud Deos honeſte cenſentur,
Id pœnas dantes agnoviſſemus ſi ea neglexiſſemus;
Sin vero hi qui in nos animadvertunt peccant, ne plura mala
Patiantur *velim*, quam mihi injuſte inferunt.

ANAPÆSTI.

Cho. Adhuc ventorum eorundem ſtridores,
Animique impetus hanc tenent.
Cre. Quare *ob* hæc illius ductores
Lacrymas luent propter tarditatem.
Ant. Hei mihi, mortem proximè
Vox hæc accedit.
Cre. Cur ſperes nihil ſolatii affero,
Ne hæc non ſint, ut olim, rata.
Ant. O terræ Thebanæ urbs paterna,
Diique indigenæ,
Abducor jam ego, nec amplius moror.
Videte, Thebarum principes,
Regiam, quæ ſola ſupereſt, filiam,
Qualia qualibus a viris patior,
Pietatem quia colui.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Suſtinuit et Danaes corpus cœleſte lumen
Tenebris mutare, ære-munitis *incluſum*
Aulis: recondita autem ſepulchrali
Thalamo redacta eſt ſub jugum.
Atqui genere fuit nobilis, o nata,
Et jovis aurea ſemina
Servavit in gremii penu.
At fatalis potentiæ magna vis *eſt:*
Neque eam imber, neque Mars,
Non turres, non undiſonæ
Nigræ naves *valent* effugere.

ANTISTROPHE 1.

Redactus eſt et ferox irâ filius Dryantis,
Edonum ille rex, indolem
Prepter contumelioſam. à Dionyſo
Saxoſo

Saxoſo undique ſeptus carcere.
Ita veſaniam plurimam exſtillat
Animique vegeti impetum.
Ille agnovit inſaniam ſuam,
Quòd Deum tetigiſſet mordacibus dictis.
Diſturbavit enim numine afflatas
Fœminas, Bacchique ſacrum *extixit* ignem,
Et tibiarum-amantes irritavit Muſas.

STROPHE 2.

Juxta verò Cyaneas petras,
Geminumque mare, littora Boſphorica,
Et Thracius Salmydeſſus,
Ubi urbi vicinus Mars,
Duorum Phinei filiorum
Viderunt execrabile vulnus
Oculos excæcans illatum à ſævo conjuge,
Miſerorum infelicibus oculorum
Orbibus inflictum, non gladiorum *acie*.
Sed radiorum cuſpidibus
Cruentiſque manibus.

ANTISTROPHE 2.

Tabeſcentes verò miſeri
Miſerum matris interitum deflebant,
Sortem expertem nuptiarum. Illa verò,
Quod ad proſapiam attinet,
Veteres cognatione attigit Erechthidas:
Remotiſque in antris,
Nutrita eſt procellas inter patrias,
Boreæ filia, equis celeritate par,
Ardua ſuper montium juga currens puella.
Attamen et hanc aſſecutæ ſunt
Parcæ longævæ, o virgo.

TIRESIAS, CREON, CHORUS.

IAMBI.

Tir. THEBES magiſtri, venimus communi viâ
Nos duo, oculis tantum videntes unius: cæci enim
Ipſum iter duci debetur.
Cre. Quidnam eſt, o ſenex Tireſia, novi?

Tir. Ego decebo: tu verò vati pare.
Cre. An hactenus unquam tuis receſſi à monitis?
Tir. Quare feliciter hanc regebas urbem.
Cre. Poſſum *id* teſtari, beneficiis à te affectus.
Tir. Nunc iterum ſapias, in ipſa ſitus fortunæ novacula.
Cre. Quidnam eſt? Quam ego tua horreo dicta?
Tir. Scies, artis indicia meæ audiens.
In veterem enim ſedem auguralem
Sedens, ubi erat mihi nullius non augurii ſtatio,
Ignotum audio ſonum voluerum fœdo
Clangentes furore, nec intelligendo:
Et laceraſſe unguibus ſe invicem ſanguineis.
Novi: alarum enim ſtrepitus nequaquam *erat* incertus.
Statim igitur territus ignita explorabam ſacrificia,
In aris undique ardentibus: at ex victimis
Vulcanus non ſplenduit, ſed in cinere
Humidus nidor femorum contabuit,
Et fumavit, et exſpuit; et in ſublime
Exta erant diſſipata, et defluentia
Femora impoſitum jacebant extra adipem.
Hæc à puero iſto comperi,
Deficientia ſacrorum incertorum vaticinia.
Mihi enim ille dux *eſt*, aliis autem ego.
Et hiſce malis propter tuam ſententiam laborat urbs.
Aræ enim nobis, foci, et publicæ
Pleni *ſunt*, per alitumque et canum paſtionem,
Infauſti cadavere filii Oedipi.
Utraque nec accipiunt cum ſacris preces
Dii a nobis, neque femorum flammam,
Neque ales auſpicatos emittit clamores,
Humani depaſtus ſanguinis pinguedinem.
Hæc igitur, fili, expende: " hominibus enim
" Omnibus commune eſt peccare:
" Cum verò quis peccaverit, ille neutiquam eſt vir
" Inconſideratus, nec infelix, qui ubi in malum
" Incidit, medelam adhibet, neque immobilis perſtat.
" Nam pervicacia inſcitiæ arguitur."
Quin cede mortuo, neque perditum
Punge. Quæ fortitudo eſt mortuum necare?
Hæc tibi benevolus benè conſulo: " parere
" Eſt ſuaviſſimum bene dicenti, ſi dicit utilia."

Cre. O ſenex,

Cre. O ſenex, *ad-unum-vos*, velut jaculatores *intente*-ſcopum-petentes,
Omnes in hunc virum jaculamini, neque ab arte veſtra divinatrice
Vobis ſum intentatus: ab hujus generis hominibus
Venditus fui atque exportatus jampridem.
Lucramini, negotiamini optimum apud Sardes
Electrum, ſi vultis, et Indicum
Aurum; ſepulchro tamen hunc non condetis.
Neque ſi velint Jovis æquilæ in eſcam
Ipſum ferre raptum ad Jovis thronum,
Ne ſic quidem piaculum illud metuens ego
Sepeliri eum permiſero: " probe enim novi
" Deos polluere neminem mortalium poſſe.
" Cadunt autem, o ſenex Tireſia, inter homines
" Etiam multimodis præſtantes fœdo lapſu crebroque, cum verba
" Turpia perite loquuntur lucri causâ."
Tir. Heu!
Num novit hominum quiſpiam? an intelligit?
Cre. Quidnam? quale? idne, quod-in-ore-eſt-notumque-eſt-omnibus, dicis?
Tir. " Quanto ſapere eſt poſſeſſionum optima?"
Cre. Quanto quidem, ut opinor, non ſapere eſt maxima noxa.
Tir. Hoc tu laboras genere morbi peſſime.
Cre. Convitia in vatem regerere non volo.
Tir. Atqui jam regeris, falſa me vaticinari dicens.
Cre. Semper avidum pecuniæ eſt vatum genus.
Tir. Sed lucra amant plerumque Reges improba.
Cre. An ſcis tua hæc ferire dicta Principes?
Tir. Scio: at meo *ductu* hanc feliciter regis urbem.
Cre. Sapiens tu es vates; malis tamen artibus non rarò deditus.
Tir. Provocabis me ea quæ non movenda in mente latent proloqui.
Cre. Move; *eloquere:* modò ne lucri gratiâ loquaris.
Tir. Ita enim et nunc loqui videor, quod ad te attinet.
Cre. At ſcito, te non divenditurum animum meum.
Tir. At tu ſaltem pulchre ſcito, futurum, ut, antequam Sol
Aliquot horas, circumvolutione rotarum ſui currûs, confecerit,
Tu ex liberis unum viciſſim des ipſe tuis,
Ac exanimem etiam, loco cadaverum:
Quod unius animam ſpecu incluſam tetro

Ad inferos ſuperſtitem demiſeris,
Aliudque ſervas inferorum expers Deûm
Cadaver, exequiiſque funeralibus nullis piatum.
Quod tamen tibi haud licet, ſuperi nec approbant
Dii: ſed à te hæc per vim perpetrata ſunt.
Vindices quorum latent, in poſterum ut te puniant Erinnyes,
Erebique cœlitumque diræ Erinnyes,
Utque in eadem te devolutum jam mala corripere poſſint.
Iſta fac conſideres, corruptus an vaticiner
Ego pecuniâ: nec enim futura eſt longa temporis mora
Cum tua virorum et feminarum luctibus reſonabit undique domus:
Inimicæ vero omnes una conturbantur urbes,
Quorumcunque lacerata cadavera aut canes polluere,
Vel feræ, vel volucris ulla ales, ferens
Obſcœnum odorem in urbis aras, et focos.
In te iſta (moleſtus es enim) tanquam jaculator,
Emiſi incitus furore cordis jacula
Non irrita, quorum tu calidum impetum non effugies.
Sed nunc, puer, tu hinc nos domum deducito: atque
Hic impetum crudelis animi in juniores exſpuat;
Linguamque diſcat erudire, ut prædita majore ſit modeſtia:
Ac ſimul animum, quam nunc fovet, diſcat fovere rectius:

Cho. Vir abiit, o rex, dira vaticinatus:
At ſcimus hoc, ex quo *tempore* canos ego
Hoſce ex nigris amicior capillis, haud inventus eſt
Dixiſſe falſiloqua urbi huic vaticinia.

Cre. Novi et ipſe, ac proinde mihi cor attonitum ſtupet:
Sed cedere eſt durum; ſin relucter verò,
Ne animum meum calamitate feriam timendum eſt.

Cho. Bono conſilio opus eſt, o fili Menœcei, Creon.

Cre. Quid igitur facere oportet, fare: ego autem parebo.

Cho. Abi, puellam quidem defoſſo e ſpecu
Dimitte: para autem projecto tumulum *cadaveri*.

Cre. Et hæccine probas, et *hiſce* vis me cedere?

Cho. Imo, rex, quam celerrime: "concidit enim
"Velox Deorum vindicta improbos."

Cre. Hei mihi! vix quidem et cor refugit
Hoc facere: "ſed cum Neceſſitate fruſtrà non eſt pugnandum."

Cho. Quin jam *ipſe* hæc age profectus, nec aliis manda.

Cre. Sic eo protinus: voſque miniſtri,

Quique

Quique adeſtis, quique abeſtis, ſecures manibus
Capientes properate notum ad locum.
Ego autem (nam huc ſententia converſa eſt)
Ipſe *ut* ligavi, ita et *ipſe* præſens exſolvam.
Metuo enim, ne non ſtatas leges
Optimum ſit per totam vitam ſervare.

ANTISTROPHICA. Strophe 1.

Cho. Multis inclyte nominibus, Cadmeæ
Decus o puellæ, et Jovis
Altitonantis proles,
Italiam qui foves
Celebrem, curamque geris
Communis-omnibus Eleuſiniæ
Cereris in ſinu.
O Bacche Baccharum
Metropolin Theben habitans
Prope liquidum Iſmeni
Fluentum, ferique
Ad ſegetem Draconis.

ANTISTROPHE 1.

Te ſuper bicipitem collem
Coruſcans vidit flamma,
Ubi Coryciæ nymphæ
Ambulant Bacchides,
Caſtaliæque liquor *fluit*,
Ubi te Nyſſei montis
Hedera-denſi clivi,
Viridiſque ora.
Et vitibus confita proſequuntur,
Immortalibus carminibus
Te inclamantibus
Thebanæ urbis præſidem.

STROPHE 2.

Quam *tu* omnibus colis
Magis urbibus,
Materque tua *Semele* fulmine icta
Quin et nunc (quoniam furenti
Tenetur tota civitas
Jam morbo) adeſſe *dignare*

Salutifero

Salutifero pede,
Parnaſſium ſuperans clivum,
Aut reſonum *Eubœæ* fretum.

ANTISTROPHE 2.

O ignem ſpirantium aſtrorum
Præfecte, et nocturnorum
Clamorum præſes,
Nate, Jovis proles
Appareas cum Naxiis
Thyadibus tuis miniſtris.
Quæ te furentes
Pernoctes choris celebrant
Præſidem Iacchum.

NUNCIUS, CHORUS, EURYDICE, CREON, FAMULUS.

IAMBI.

Nun. Cadmi incolæ et domûs Amphionis,
Non eſt ita ullius hominis vita ad ſtabilitatem conſtituta,
Ut eam aut laudem unquam aut culpem.
" Fortuna enim erigit, et fortuna deprimit
" Felicem et infelicem ſemper.
" Nec ullus certus augur eſt fatorum mortalium."
Creon enim erat invidendus, ut mihi quidem *viſum eſt*;
Liberatam enim ab hoſtibus hanc Cadmeam terram
Acceptamque univerſæ regionis monarchiam
Probe rexit, florens generoſa liberorum prole:
At nunc dilapſa ſunt omnia: " voluptates enim ſuas
" Cum aliquis homo prodiderit, non ego quidem
" Talem vivere, ſed animatum eſſe cadaver."
Opibus enim pollet domi, ſi vult.
Et vivit regio ſplendore; tamen ſi abſit
His gaudium, cætera ego fumi umbra
Haud emerim viro præ voluptate.
Cho. Quas iterum afferens ærumnas regis venis?
Nun. Mortui ſunt; qui vivunt autem, fuere cauſa mortis.
Cho. Et quis peremit? quiſque peremptus eſt? ede?
Nun. Hæmon interiit, ipſius ſed manu cruentatur.
Cho. Patriſne dicis, an ſua ipſius manu?
Nun. Ipſe ſe perimit, patri iratus ob necem *Antigones*.

Cho. O vates,

Cho. O vates, quam vera ergo prædixti nimis!
Nun. Cum ſic ſe res habeant, alia ſunt conſulenda.
Cho. Atque video miſeram Eurrdicen prope
Uxorem Creontis: *egreſſa* domo autem
Vel ſane de filio audiens aliquid, vel caſu adeſt.
Eur. O boni cives, famam quidem audivi
Ad egreſſionem tendens, ut Pallada Deam
Adirem qrecibus allocutrix.
Et in clauſtris quidem laxandis occluſæ portæ
Occupor; et mihi *clara* vox domeſtici mali
Penetrat aures; ſupina autem concido
Præ metu inter puellas, et exanimata ſum.
Sed quis fuit ſermo iſte, rurſum dicite.
Malorum enim nequaquam inexperta audiam.
Nun. Regina cariſſima mihi, præſens loquar.
Et nullum prætermittam veritatis verbum.
Quid enim te delinirem *in iis* quibus poſtea
Mendaces deprehendemur? "conſtans ſemper *res eſt* veritas."
Ego vero tuum aſſecla ſequebar maritum,
In ſummum campum; ubi jacebat miſerum
Lacerumque canibus cadaver Polynicis adhuc.
Et id quidem (precati Triviam Deam *Proſerpinam*,
Plutonaque, iras ut benevoli cohiberent)
Lotum ſacris lavacris, recens avulſis
Ramis virentibus, quod quidem reliquum erat, combuſſimus.
Et tumulo celſo vicina de humo
Egeſto, denuo ad lapide-ſtratum virginis
Thalamum infernum cavum ingreſſi ſumus.
Sonum vero procul clarorum ejulatuum
Audit aliquis exequiis carentem prope thalamum,
Et domino Creonti nunciat currens.
Hunc autem propius accedentem lugubris incerta
Vocis ſigna circumvolant: plorans autem verba
Edit luctuoſa. O miſer ego!
An vates *verus* ſum? an infauſtiſſimam
Viam tendo *omnium*, quas ante trivi, viarum?
Filii me quaſſat vox: at miniſtri
Accedite propius citi, et adſtantes ſepulchro
Spectate, ſubeuntes aggeris compaginem
Saxo prius amoto apud ipſum oſtium, num Hæmonis
Vocem agnoſco, an a Diis fallor?

Hæc ergo mœsti domini jussis
Inspeximus: ultimoque in tumulo
Hanc quidem (*Antigonem*) pensilem collo vidimus,
Cingulo ex sindone facto illaqueatam:
Illum vero (*Hæmona*) mediam eam complexum præterjacentem
Thalami lugentem defuncti fatum violentum,
Et patris *sui* facinora, et miserrimum cubile.
At ille, ubi eum videt, misere plorans intro
Accedit ad eum, et clara ejulans voce vocat:
O miser! quid agis? quid
Animi *quæso* geris? quæ te calamitas perdit?
Exi, fili, supplex te rogo.
Illum verò trucibus oculis intuens puer
Et in os ejus exspuens, nihilque respondens, ensem
Stringit ancipitem; elapso autem
Patre per fugam aberravit *ictu*: deinde infelix
Sibi iratus, *manu* ut erat extensâ,
Impulit in latus medium ensem, et in mollia
Brachia virginis, mentis adhuc compos, eam amplexus, se conjicit:
Et cum flatu celerem ejicit halitum
In pallidas genas cruento *mistum* sanguine.
Jacet sic mortuus juxta mortuam, nuptialia
Sacra sortitus miser in Plutonis domo,
Ostendens apud homines, temeritas
Quanto maximum cuivis sit malum.

Cho. Quidnam hoc *esse* conjicis? mulier rursus
E medio abiit, priusquam locuta est boni vel mali quicquam.

Nun. Et ipse obstupui: spe tamen nutrior
Quod luctuosum filii fatum audiens publice luctus
Non testabitur, sed sub tecto intus
Ancillis proponet malum domesticum lugere.
Non enim mentis *adeo* expers est, ut peccet.

Cho. Non novi: mihi quidem et nimium silentium grave quiddam
Cum homini adest videtur, et res frivola plurimus clamor.

Nun. At *statim* sciemus numquid etiam prohibendum
Clam tegat animo irato
Domum ingressus? quippe bene dicis,
" Etenim nimii est *suum* silentii pondus."

ASA-

ANAPÆSTI.

Cho. Ecce verò rex ipſe venit
Funus inſigne manibus geſtans,
Non alienæ (ſi fas dicere)
Culpæ *opus*, ſed ipſe in noxa eſt.

STROPHE I.

Cre. O mentium amentium peccata
Solidâ, mortifera! O occiſoreſque et
Occiſos qui cernitis cognatos!
O mihi infauſta mea conſilia!
O fili, fili, juvenis fato immaturo
(Hei, hei, hei,) periiſti, vitâ ſolutus es,
Meâ, non tuâ, temeritate.

SYSTEMA I.

Cho. Hei mihi, quam ſerò videris *divinam* juſtitiam vidiſſe!

STROPHE 2.

Cre. Hei mihi!
Serò agnovi: meo enim capiti
Deus tunc, inquam, tunc ingens onus paratum
Injecit, et in atroces impulit vias
Hei mihi! calcibus conculcatam evertens lætitiam.
Heu, heu, o labores hominum infelices!

SYSTEMA 2.

Fam. O here, ut infortunia habens et nactus venire videris,
Hæc quidem quæ præ manibus ſunt geſtans, iſta verò
Quæ in ædibus te exſpectant et iſta mox viſurus.
Cre. Quid autem pejus eſt, quidve malorum ſuper?
Nun. Uxor *tua* mortua eſt, hujus vera mater defuncti,
Infelix recentibus modò *percuſſa* plagis.

ANTISTROPHE I.

Cre. O nefarius orci portus,
Quid me ſic, quid me perdis? o luctuoſum mihi
Qui præmiſiſti nuncium, quemnam edis ſermonem?
Cho. Hei, hei! perditum virum iterum coufeciſti.
Cre. Quid, puer, inquis? novum mihi narras ſermonem.
(Hei, hei, hei!) occiſum propter *Hæmonis* necem
Uxoris quoque jacere cadaver.

ANTISYSTEMA 1.

Nun. Intueri licet: neque enim in penetrabilis adhuc *eſt*.

ANTISTROPHE 2.

Cre. Hei mihi!
Aliud hoc jam cerno malum miſer.
Quæ tendem, quæ me adhuc mors manet?
Habeo quidem in manibus jam natum
Miſer, et illud ex adverſo aſpicio cadaver.
Heu, heu, miſera mater! heu, fili!

ANTISYSTEMA 2.

Fam. Hæc vero furore atrox ad aras provoluta
Circumcirca *** nigra ſupercilia morte ſolvit, poſtquam deflevit
Magarei prius defuncti inclytum cubile,
Deinde et hujus *mortem*, poſtremo autem tibi
Dira imprecata eſt *utpote* natorum homicidæ,

STROPHE 3.

Cre. Heu! heu!
Auferor metu. Cur non mihi lethale
Aliquis infligit vulnus gladio ancipiti?
Miſer ego, heu, heu!
Miſeriſque ſum immiſtus caſibus.

SYSTEMA 3.

Fam. Quaſi cauſam ſaltem et hujus et illius [*Megarei et Hæmonis*] mortis præbens
Ab hac defuncta agebare reus.
Cre. Quô autem, vitâ ſe volvit interfectos inter, modô?
Fam. Percuſſit ſub jecore ſuâ ſeipſam manu, ſimul
Nati illud percepit lacrymabile fatum.

STROPHE 4.

Cre. Hei mihi! Non hæc ulli unquam mortalium
Præterquam mihi competent meâ perfecta culpâ.
Ego enim te occidi miror,
Ego verum dico. Io famuli,
Abducite hinc me, atque procul amolimini,
Qui nihilo plus ſum, quàm ille, qui jam nullus eſt.

SYSTEMA

SYSTEMA 4.

Cho. " Bene admones, ſi quid boni ſit in malis; ac cætera inter
" Quæ graviſſime premunt, re nullâ ita cito, ac morte, pel-
" luntur mala."

ANTISTROPHE 3.

Cre. Appareat [*mors*], fatorum optimum meorum:
Appareat, mihi extremum adducens diem,
Mors ultimum fatum: acceleret, acceleret,
Ut ne poſt hunc alium contuear diem.

ANTISYSTEMA 3.

Fam. Futura omitte; cura ſit præſentium:
Iſta enim [*futuro*] curæ ſunt [*Diis*] quibus convenit curæ eſſe.
Sed quæ vehementer cupio accidere, illa votis comprecor.
Nun. Nihil precare: " ſtatuta enim mortalibus
" Fato, calamitas præcaveri non poteſt."

ANTISTROPHE 4.

Cre. Abducite virum *terræ huic* inutile *graveque* onus procul:
Qui te interemi, cara mihi proles, licet invitus;
Quique te ipſam, *Uxor.* O miſer, non habeo
Quam ad partem, ad utramnam reſpiciam, et quomodo diſponam:
Cuncta enim diſtorta,
Quæ enim manibus teneo,
Quæque capiti meo velut onus incumbunt,
Fatum vix-tolerandum veloci mihi intulit ſaltu.

ANAPÆSTI.

Cho. " Sapere longe prima
" Felicitatis *pars* eſt: oportet enim neminem in rebus quæ ad
" Numen Supremum
" Periinent, impie ſe gerere: nam cœlites poſtquam Dii
" Pœnas ſumpsêre ſuperbis de ſermonibus,
" Tandem homines ætate docent ſapere extremâ."

FINIS.

BRITISH
28 JA 35
MUSEUM

NOTÆ

AD

SOPHOCLEM.

Ad Titulum Generalem.

Αἱ ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΕΠΤΑ.] Ex fabulis 123, quas (teſte Suidâ) edidit Sophocles, ſuperſunt tantum ſeptem.

Ad Vitam Sophoclis ab Anonymo ſcriptam, et Editioni huic præmiſſam ex Henrico Stephaniana.

Pag. 1. l. penul. Λαμπίᾳ] Pro Λαμπίᾳ, cum *Fabricio*, Bibl. Græc. Vol. I. legendum opinor, Λάμπρᾳ. cl. *B. Heath.*

P. 2. l. 19. Καὶ Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸν ἐτῶν ὄντα ἑξήκοντα πέντε, στρατηγὸν εἵλοντο, περὶ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν ἑπτὰ, ἐν τῷ πρὸς Ἀναίαν πολέμῳ] Bellum ad Anæam, cui gerendo SOPHOCLES, στρατηγος electus traditur, referendum videtur, auctore *Diodoro Siculo* (quem ad eum annum, vide lib. xii.) ad annum Olym. lxxxiv. quartum Archonte *Timocle*. Eo enim anno Athenienſes, duce Pericle, cui novem Collegæ, inter quos et SOPHOCLES, teſte *Strabone*, lib. xiv. adjuncti erant, bellum contra *Samios* geſſerunt, cujus inſulæ è regione in Caria ſita eſt Anæa.—Vide etiam Thucyd. lib. i. et Plutarch. in Pericle. Sophocles autem, ſi natus erat anno Olym. lxxi. ſecundo, tunc temporis annum vitæ agere debebat quinquageſimum quartum, non ſexageſimum quintum, quod tradit *Anonymus* noſter. Annus etiam iſte erat ante bellum Peloponneſiacum nonus, non ſeptimus, ut idem *Anonymus*, nec undecimus ut *Fabricius*, Bibl. Gr. Vol. I. *Idem.*

P. 4. l. 8. Pro κήρυγμα lege κήρυκα. *Anonymus.*

Ibid. l. 12. Pro κρύπλῳ, quod procul dubio eſt Error Typographi, repoſui, jubente cl. *Heath*, κρύπλῳ: oratio enim τῦ ipſius μνημάτος hîc habetur. *J. T.*

P. 6. l. 1. Pro στρατολογίαν lege τίφαλογίαν. *Anonym.*

NOTÆ ad AJACEM.

Ad Titulum Fabulæ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ] Sophocles, qui (ut ſuo loco notabitur) ſcripſit OEDIPOS duos, totidem AJACES edidit: nam, ſi quis hoc fortè neſcit, alterum ſcripſit *Ajacem Locrum*, ex quo verſus iſte depromptus eſt,

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνεσία.

quem Plato, duobus in locis *, falsò attribuit Euripidi. *Canter.* N. Lect.

Nam et Sophocli, et huic etiam Sophoclis fabulæ, contra Platonem, diſertè aſſeritur ab Ariſtide in Orat. Platonic. pro IV. Viris Opp. et ab A. Gellio Noct. Attic. xiii. 18. *B. H.*

Ad Dramatis Perſonas.

Inter Perſonas Fabulæ, cur in *Aldina* ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, legitur, me neſcire fateor: nec video quare omnes quos perlegi interpretes hanc in verſionibus ſuis ſecuti eſſent lectionem. Mihi autem magis arridet vulgata lectio ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΣΑΛΑΜΙΝΩΝ ΝΑΥΤΩΝ. *J. T.*

Ad Fabulam ipſam.

Ver. Ὦ παῖ Λαέρτου] Videntur antiqui grammatici hunc poſſeſſivi uſum licentiæ Sophocleæ peculiariter adſcripſiſſe. Sed nec Euripides uti dubitavit genitivo Λαέρτου, in Troadibus;

Εὐ δ' ἡνίκ' ἄν σε Λαερτίου χρήζον τύκος,

Et integro Λαερτίου in Hecuba—

Καὶ σὺ, παῖ Λαερτίου,

Pluribus vero in locis inter codd. de hac lectione non convenit: nam mox ver. 1410, et in Philoctete ver. 1411. pro Λαέρτου πατρὸς quidam habent Λαέρτου πατρὸς. itidemque ver. 370. Λαέρτου γόνος. Ac profecto minime diſſimulabo non placere mihi hujusmodi licentiam iis in locis ubi ea vitari potuit. *H. Steph.*

Ver. 2. Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον] Hunc locum variè interpretes explicant. Naogeorgus: *Latenter et dolis curaſſe damnum quidpiam inferre hoſtibus.* Ratallerus autem: *ut hoſtibus arte præriperet dolos.* Camerarius: *nocendi occaſionem hoſtibus præripere.* Alii: *inſidias quaſdam, &c.* Videamus ergo, ut tutius agatur, quid ſit πεῖρα apud Sophoclem, quid ἁρπάσαι· ſic enim loci mentem extra controverſiam poſitum iri ſpero. Πεῖρα autem eſt *conſilium, molimen, inceptum,* ut

* In Theage, et in lib. viii. De Republica.

ut ver. 290. ûtque hoc ipſo in loco; quod quî dubitaverit, adeat ver. 1076. neque porro dubitabit: ipſe enim Sophocles ſui optimus interpres: Κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσθεσεν, &c. *niſi hoc molimen* (Ajacis) *Deorum aliquis irritum feciſſet*, &c. rem præſentem eodem verbo expreſſe deſignat. Eſt igitur hîc loci πεῖρα, *conſilium, molimen.* Quid autem valet ἁρπάσαι? idem quod μαθεῖν: ut enim θηρᾶσθαι per metaphoram valet ζητεῖν, cur non per eandem ἁρπάσαι valeat μαθεῖν, *deprehendere*, Latine, Anglicè, *to catch or deprehend?* Vide modo ſententiæ ſeriem, et mecum, ſpero, ſenties: δέδορκά σε ἀεὶ θηρώμενον ἁρπάσαι, καὶ νῦν ὁρῶ σε κυνηγετοῦντα ὅπως ἴδῃς, &c. Utroque ſententiæ membro idem vult Sophocles: at in priori, figuratæ dictionis tenorem ſervat; in altero à tropo ſe ad naturam convertit. Quin et *rapax ingenium* ab Ovidio dicitur: Et *arripere* pro *celeriter intelligere* apud Corn. Nepotem comparet. Vide Antigon. ver. 317. Edit. Steph. Τὸ λοιπὸν ἁρπάξητε καὶ μάθητ', &c. *Th. Johnſonus.*

Ibid. Minime cum Johnſono *molimen hoſtium* intelligi puto, ſed ipſius Ulyſſis contra hoſtes *molimen*; quo, iis occaſione oblatâ et damnum inferat. Vox ipſa nudè et ſine regimine poſita, ſicut infrà ver. 290. et 1076. ſimpliciter *tentamen* ſive *experimentum*, ſignificat: experimentum verò, de quo hîc agitur, ipſi Ulyſſi, non hoſtibus, tribuendum eſſe, ſatis indicat additum verbum ἁρπαζεῖν, quod, *arripere*, procul dubio hîc ſignificat, nuſquam, *deprehendere*, ne infra quidem, ver. 16. nam ibi etiam ξυναρπάζω φρενὶ, eſt *mente et intellectu ſimul arripio et celeriter comprehendo.* Qui autem experimentum hoſtium arripere dicitur, is aliquid contra hoſtes cum celeritate experiri et tentare, adeoque occaſionem iis nocendi occupare, cenſendus eſt. *B. H.*

Ver. 8. Εὔριπος] Plerique genitivi casûs eſſe credunt; ego tamen Camerario aſſentior: cur enim hic in recto capiatur, ipſa ſuadet verborum ſeries; nec genitivus ita poſitus pari concinnitate ſtare poteſt. *J. T.*

Ver. 10. Ξιφοκτόνους] *Enſe ferientes*, ſeu *mactantes.* Pendet autem hîc accuſativus, ut et κάρα, à præpoſitione κατὰ ſuppreſsâ. *T. J.*

Ver. 12. ἐννέπειν] Poteſt pendere ex ἔργον ἐστὶν, quod præcedit. Malo tamen infinitivum poni loco impertivi, ut ſæpe fit: tamen vel ſic deeſt χρὴ, aut aliquid ſimile: Electra, ver. 9. φάσκειν, &c. Ajax, ver. 112. Philoctetes, ver. 58. et paſſim. *T. J.*

Ver. 13. Σπεδὴν ἔθω] Sic Oedip. ver. 134. τήνδ' ἔθεσθ' ἐπισχοφήν. *T. J.*

Ver. 14. Ὦ φθέγμ'] Dii enim mortalibus non, ut olim, ſe patiuntur *contingi lumine claro*, ſed vel voce, vel odore ſuam indicant præſentiam. Pallas autem prudentiæ Dea, ideoque Ulyſſi cultori ſuo egregio non potuit non adeſſe; ut ipſe, nec minus ipſa poſt fatetur, ver. 34, 35, 36, 37. *T. J.*

Ver. 16. Ξυναρπάζω] Hoc quoque confirmat priorem de ἁρπάσαι conjecturam [ver. 2.] *T. J.* Sed vide quoque *Heathii* Notam ad ver. *eundem.* *J. T.*

Ver. 17. [ſive pag. 13. col. 2. lin. 11.] inter Scholia, pro ὅντως, legè ὄντως. *Anonym.*

Ver. 21. Πρᾶγος ἄσκοπον] " Facinus cujus rationem ne conjectura " quidem aſſequi datur. *B. H.* Anglicè, *unaccountable*. *T. J.* Eandem habet poteſtatem vox hæc infrà Electr. 870. Trachin. 250. Heſychius interpretatur ἄῤῥητον. *B. H.*

Ver. 22. ἔχει πειρᾶναι] Pro ἐπέρασιν εἰς ἡμᾶς. *J. T.*

Ibid. Ἐργάσαι] Paſſive ſumitur à nonnullis, et παρ' ἐκείνῳ ſubauditum volunt. Atticorum tamen proprium eſt paſſivis ſenſu activo uti: ne dubites, vide Antigon. ver. 300.

——Τόνδε ἐξεπίσασθαι καλῶς
Παρηγμένης μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.

Non fieri poteſt quin accuſativus τάδε regatur à verbo præcedente: ſed exemplorum plena ſunt omnia. *T. J.*

Ver. 23. [ſive pag. 14. col. 1. l. 11.] inter Scholia, pro πλαιωμένη lege πλαιωμένη. *Anonym.*

Ver. 24. Malo ὑπεζύγην activum, et ἑμαυτὸν ſubticeri: Vix enim, nobis volentibus, jugum imponitur ab aliis. *T. J.*

Ibid. Quidquid contradicat Johnſonus, ὑπεζυγὴν, proculdubio hîc paſſive accipitur, nec fert Græci ſermonis indoles ſubticeri ἑμαυτὸν· ſi potius enim ὑπεζεύξαμην formâ mediâ ſcribendum eſſet. Nec quare jugum ab aliis, nobis volentibus, impoſitum concipi non poſſit video. *B. B.*

Ver. 27. Αὐτοῖς, &c. σὺν αὐτοῖς] nec tamen liberum eſt ut præpoſitionem hîc loci omnino inſeras: ἰδίωμα enim Græcæ linguæ ſemper abeſſe poſtulat. Æſchyl. p. 59. Ed. Plant. αὐταῖς ῥίζαις, &c. *T. J.*

Ibid. [ſive pag. 14. col. 1. lin. penult.] pro κατὰ τὸ ξίφος, ego, monitu Ed. Lond. repoſui, ex Ed. Cantab. μετὰ τὸ ξίφος; quæ lectio magìs mihi arridet. *J. T.*

Ver. 28. Τρέπει] Νέμει vett. optimæque Editt. Quam quidem vocem Sophocli in deliciis fuiſſe probat Hen. Steph. et Caſaubonus. Vide ver. 265. 513. 1388. *T. J.*

Ver. 30. Πηδῶντα πεδία] Subauditur διά. frequens autem ille luſus apud optimos ſcriptores. Sic Oedip. Tyran. πυθοῦδ' ἰὼν πεύθου. *J. T.*

Ver. 32. ἀΐσθω] Mihi magis probatur αἴσσω, non ſolum quia eſt aptius verſui, ſed etiam quia habetur alibi, et αἴζασω in Oedip. Tyr. ver. 1093. et hic ver. 40. ᾖξεν ab illo quidem certe themate (licet μεταβατικῶς accipiatur) non ab ασσω, ut quidam annotarunt. *H. St.*

Ver. 33. col. 2. lin. præcedent. antepenult. inter Scholia, pro ὁτέοις, lege ὅτοις. *Anonym.*

Ver. 34. Καιρὸν] Pro κατὰ καιρὸν. *J. T.*

Ver. 37. Τῇ σῇ, &c.] Magis mihi placet altera lectio, Τῆς σῆς—κυνηγίας. *Ego quæ jam olim adjutrix tibi ac nutrix eſſe ſoleo, veni lubenter in tuæ venationis viam.* Vel, πρόθυμος ἦλθον εἰς ὁδὸν, &c. *Lubenter veni ad dandum tuæ venationis viam.* Vel, ἦλθον ὁδὸν πρόθυμος τῆς σῆς κυνηγίας, *facta*

facta ſum tibi obviam cupida tuæ venationis. Sed primam expoſitionem magis germanam judico; niſi fortè ἴδην εἰς ὁδὸν ſimplicius accipi debet. *Dedi me in viam, prompta alacris cuſtos tuæ venationis*; quæ etiam expoſitio cum illa potius lectione convenit, quæ genitivum habet. *H. S.* Conjeci olim εἰσόδῳ, *ipſis tuæ venationis initiis favens. T. J.*

Schol. 38. τὸ δὲ ἐν τῷ] Lege τὸ δὲ ὡς ἐν τῷ. *Anonym.*

Ver. 41. Ὅπλων] Subaudi ἕνεκα, quæ quidem præpoſitio ſexcentis in locis deeſt, nec tamen pigebit admonere meum lectorem: pueris enim ſcribo. *T. J.*

Ver. 42. Ἐπεμπίπλει] Scio quid ad hunc locum Scholiaſtes: mihi tamen videtur probabilius ἐπεμπίπλειν eſſe tranſitivum: frequens hæc enim apud Poetas verborum mutatio. Valet itaque, *incidere facit, immittit. J. T.*

Schol. 42. Lege τί ἐπιμπίπλει. *Anonym.*

Schol. 44. Lege ἆρα καὶ αὕτη ἡ βυθὴ κατὰ, &c. *Anonym.*

Ver. 51. Δυσφόρως] Παραφόρως, Scholiaſtes, i. e. *perverſas, inſanas.* ὑπ᾽ εὐοδυμένας, *à ſcopo aberrantes.* Anglicè, *miſcarrying, miſleading.* Utinam exemplis confirmatam dediſſet hanc verbi vim. Nunc libentius interpretor *ægras imagines*, quales iis, quibus ægre eſt, oboriuntur. γνώμας τὰς τῶν δυσφόρων, *ægrorum ſomnia* et *ſpecies*: quas ideo γνώμας vocat, quia error iſte à mente potius, quam oculis ortum habuit. Simplicius ver. 448. rem expreſſit. Quem locum vide. *T. J.*

Ver. 52. Ἀνηκίστῳ] *Atroci, exitiali.* Metaphora à morbis inſanabilibus ducta: regitur autem ab ἀπὸ in ἀπείργω. Sic interpretes. At ſi δυσφόρως-genitivum poſt ſe admitteret (quod ſane vero, apud poetas ſaltem, non abſimile eſt) tum genitivus iſte χαρᾶς ſedem haberet mihi gratiorem, mens autem loci hæc foret. Ego illum prohibui *cæde ducum*, imagines nimirum ob oculos objiciendo, quæ ab exitiali illo gaudio deflecterent. Vel apertiùs ſic:

Illum ego detinui concepto vulnere [funere] *falſas*
Objiciens oculis ſpecies, atque irrita feci
Gaudia——— T. J.

Si vero ἀνηκάστῳ reponatur, ſignificabit ἀνήκαστος χαρὰ, ut opinor, gaudium cujus eventum conjectura aſſequi ille non poterat: i. e. quod vanum ac irritum futurum ille non præviderat. *H. St.*

Ver. 58. Ὅτ᾽] Repete ἴσθ᾽ cum ὅτ᾽, ut prius. *T. J.*

Ver. 60. Ἕρκη] Appoſitè ad rem præſentem, cùm de gregibus ſermo eſſet. *T. J.*

Ver. 61. Ἐλώφησεν] Vox rarior. Æſchyl. pag. 22. ver. 11. λωφήσων, Ed. Plant. *T. J.*

Ver. 62. Αὖ] *Altera parte.* Quid ſi εὖ legatur? *rite* et *ex animi ſententia colligatos, &c. T. J.* Ed. Lond. *A. B.*

Ve. 70. Ἀπείρξω—εἰσιδεῖν. Ἀπὸ τῦ εἰσιδεῖν εἴρξω. *T. J.*

Ver. 77. τί μὴ γένηται] Quem Triclinius hìc affert ſenſum, ex poetæ verbis elici non poteſt. At legendo cum interrogatione, nihil

violenti aut coacti expoſitio hujus loci habebit. Si videlicet intelligamus Ulyſſem interrupſiſſe Minervæ ſermonem, et quum illa poſt hæc verba, *Nonne hic antea vir*, fortaſſe *mortalis* aut *cæteris ſimilis*, vel tale quid, illum, velut ejus ſermonem abſolventem, ſubjunxiſſe, Ἐχθρός γε τῷδ' ἀνδρὶ, *infenſus mihi*. *H. St.* Notandum eſt enim cum Iſ. Caſaub. Exerc. c. Baronium, XV. pronomen demonſtrativum hic accipi de loquentis perſona. Sic mox ver. 446. ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσασθες κράτη, *viri hujus*, i. e. *mei repudiatis virtutibus*. Trachin. 309. Μηδ' εἴτι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι, *Aut ſiquid acturus es, ne, ME ſaltem jam vivente, agas*. Et alibi. *Lond. Ed.*

Schol. 77. καὶ ἔτος, forte καὶ ὁ αὐτὸς. *Anonym.*

Schol. 79. Poſt λέγειν, forte ſupplendum ἡδὺ vel ἥδιον. *Anonym.*

Ver. 82. ἐξέσχεν ὄνυξ] Ita, juxta Heathium, emendavi; præeunte *Aldo*: vulgata enim lectio ἐξέσχεν ἰδεῖν, *Heath* valde diſplicuerat, propter inconcinnam repetitionem τοῦ vocis ἰδεῖν, quod paullo præceſſerat. *J. T.*

Ver. 88. Ἤθελον] Subaudi μᾶλλον. ut ſæpe fit. Anacreon, ὅσῳ φίλας τὰ μοίρας. ſubaudi μᾶλλον. Hujus quoque vocis frequens et elegans ἔλλειψις. *T. J.*

Ver. 96. Κἀκ ἀπαρνεῖσθαι] Creditur hîc illud μὴ abundare; ſed reverà negatio illa neutiquam abundat, ſed verè negat. Significat enim τὸ ἀπαρνεῖσθαι in hiſce: *nec enim ipſe negans dico me non tinxiſſe*. Lond. Edit.

Ver. 98. Αἴαν θ'] *Me*: δεικτικῶς. *T. J.*

Schol. 98. τὸ οἱ, lege οἰδ'. *Anonym.*

Ibid. 100. ἐκ ἃ δεῖ με λαβεῖν, lege καὶ ἃ ἔδει με λαβεῖν. *Anonym.*

Ibid. οἰδ'. Legitur enim οἶδ', i. e. οἶδα, cujus lectionis meminit et Scholiaſtes: ſed addo, ſi hanc ſequamur, debere includi parentheſi. *H. St.*

Ver. 102. Πῇ σοι τύχης ἔστηκεν] Rectius claudatur interrogatio poſt ἔστηκεν, quam excipiat alia, ut monuit H. Stephanus, et ut Johnſonus verſionem formavit. *Lond. Ed.*

Ver. 103. *Perditam iſtam vulpem interrogas me quo in ſtatu ſit?* Conſtructio apud Comicos familiaris. Vide Schol. ver. 118. *T. J.*

Ver. 109. Nota verbum ἐγκάσῃ cum duplici accuſativo. *T. J.*

Ver. 112. Χαίρειν] Camerarius hæc verba ſic vertit. *Avere, Minerva, in aliis te jubeo.* Alii, *Cæteris in rebus tibi quod gratum eſt fieri velim.* Qui enim optat aliquem gaudere, ea optat unde gaudeat. At vide ſi non melius ſic interpretatus fueris: *Vale, Minerva, cætera tibi permitto.* χαίρειν vice imperativi ponitur, ut verſ. 12. Horat. *Permitte Divis cætera.* σ' pro σοὶ, ut μ' pro μοὶ, 191. *T. J.*

Ver. 114. In verſione deleatur *hæc*. Conſtructio enim eſt; ἐπειδὴ τέρψις σοὶ τὸ θρᾶν ὧδε. ut monuit H. Stephanus.

Ver. 118. Ἰσχὺν ὅσην. Vide conſimilem σύνταξιν verſu 103. *T. J.*

Ver. 124. Τὸ τότε] Μέρος. *T. J.*

Ver. 127. Ὑπέρκοπον] Scholiaſtes ὑπέρκομπον debere ſcribi dicit, μ autem ejectum erat metri gratiâ. Siquidem addicerent libri, de metro facile

foret

foret negotium. Nam τέκνον, τέχνη, ϛαθμὸς, ϛέψω, ὕπνος leguntur prima brevi; ut doctis, ſi opus eſſet, probarem. *T. J.*

Ver. 130. πλέτᾳ βάρει] Stephanus βάθει ex Stobæo laudat, ut Act. xx. 9. βαθὺς πλέτος. Ph. D'Orville in *Chariton. Aphrod.* p. 54.

Ver. 140. Φήνης ὡς ὄμμα πελειάς] Nihil hic expediunt Scholiaſtæ, qui legunt cum editt. Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας, *Trepido ut fugacis oculus columbæ.* Legendum Φήνης——πελειάς——Φήνη genus eſt avis rapacis, aquilæ ſimilis. Heſychius: Φήνη· ἀετῷ εἶδος. Suidas: Φήνη. εἶδος ὀρνέου, ἴσον ἀετῷ. Schol. Homeri ad Odyſſ. i. 372. Φήνη· εἶδος ὀρνέου, ὅμοιον ἀετῷ. Conf. Euſtath. ad locum. Homer. Od. Γ. 372. Φήνη εἰδομένη. Ov. Met. vii. 399. 400.

Palladias arces, quæ te, JUSTISSIMA *Phinei,*
Teque, ſenex Peripha, pariter videre volantes.

Sic enim legi debet pro *juſtiſſime Phineu*, ut liquet ex loco collato cum Antonini Liberalis Metam. c. vi. J. Pierſoni *Veriſimilia*, l. i. c. 1. p. 6. Φήνης etiam meminit Ariſtoph. Ορν. 305. Oppianus, *Halieut.* i. 727. *Cyneg.* iii. 116. et Schol. Hom. ad. Il. i. 350. *Anonym.*

Schol. 148. Pro περὶ ἓν ἕκαϛον ἐξαπαλῶνλα λάθρα, lege περὶ ἕνα ἕκαϛον, ἐξαπαλώνλος λάθρα. *Anonym.*

Ver. 154. Ἰεῖς] βέλος. *T. J.*

Ver. 161. Pro ὑπὸ μικρῶν, monent: *Heath*, ex *Aldina* repoſui ὑπὸ μικροτέρων; quæ lectio (ut ipſe *Heath* notat) concinnior eſt. *J. T.*

Ver. 163. Τέτων γνωμας] Sana de his rebus judicia, utque mutuis operis potentes paupereſque erigunt ſe invicem et eriguntur. *Lond. Edit.*

Ver. 164. Θορυβῇ] Anglicè *You are clamoured againſt.* Cave nomen eſſe credas; eſt enim vocis paſſivæ. *T. J.*

Ver. 167—171. Ὑποδείσανλες] Hic aoriſtus indicat timoris ceſſationem; adeoque recte Scaliger explicat: *defuncti metu.* Johnſonus, qui hæc junctim legerat cum ἀγέλαι, *Velut avium greges magnum vulturem cum deſierunt timere.* At meritò rogat R. Dawes, *Miſcel. Crit.* p. 224. unde fit, ut idem aoriſtus, qui alias ubique valet *metu perculſi*, hic ſignificatu planè contrario notet *timoris ceſſationem?* 2. An idem facit etiam ut participium maſculinum ὑποδείσανλες ad ſubſtantivum fœmininum referatur? Diſtinguit igitur *Dawes* poſt ἀγέλαι, et ὑποδείσανλες jungit cum ſequentibus.—Poſt αἰγυπιὸν etiam interſerit conjunctionem δ', quod metrum et ſenſus videntur poſtulare.

Ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
Πλαγὲσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι·
Μέγαν αἰγυπιὸν [δ'] ὑποδείσανλες
Τάχ' ἄν, &c. *Lond. Ed.*

Sed, hunc locum, ſenſu omnino cogente, ita emendavi ex cl. *Heath*, omnia, ab ὅτε γὰρ δὴ uſque ad ἀγέλαι, parentheſi includendo:

Ἀλλ' (ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
Παλαγὲσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι)
Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες,

Τάχ

Τάχ' ὦν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,
Σιγῇ πῆξειαν ἄφωνοι. *T. T.*

Ver. 176. Ἀκάρπωλον χάριν] Quid Scholiaſtes uterque cenſet lege: Ego cum priore διὰ ante χάριν intelligendum puto, ut ſupra, ver. 93. ἄγχας χάριν. loco autem ἀκάρπωλον malo ἀκαρπώτῳ, quod cum νίκας cohæreat. Mutatio pene nulla, ſententia expedita: *Ob victoriam quandam, unde ſibi nihil fructus rediit.* *T. J.*

Ibid. Ακάρπωλον χαριν] Peſſimè pro ἀκάρπωλον Johnſonus reponit ἀκάρπωτῳ. Si enim ita legis, νίκη ἀκαρπώλος erit *victoria infructuoſa*, unde nihil cuiquam, ne Ajaci quidem ipſi, commodi rediit; ſin ἀκάρπωλος verò cum χάρις jungatur, gratia Dianæ, cui victoria accepta referri debebat, infructuoſa intelligenda erit, quod Poetam voluiſſe ſatis ſuperque conſtat. *B. H.*

Ver. 179. Ἤ τιν' Ενυάλιος] Hic Scholiaſtes Enyalium quendam à Marte diverſum confingit, qui tamen nullus fuit. Lege modo ἤντινα, nec ulterius dabitur dubitandi anſa. Χαλκεθώραξ perpetuum Martis epitheton. ἤντινα tamen pro ſimplici τινά. *vel neſcio quam nactus querelæ cauſam.* Vice verſa ὅντινα pro ὅν legitur p. 158. ver. 9. Ed. Plant. *T. J.*

Ver. 181. Δοξὸς] Subaudi ἕνεκα. *T. J.*

Ver. 185. Πιτνων.] Prima brevi. *T. J.*

Ver. 190. Τὰς——γενεᾶς. Pendet iſte genitivus ex ὁ et ἐκ ſubauditis. Niſi quis malit βασιλεὺς per indignationem ſubticeri. Neutrum omni ex parte placuit; adeoque conjeci παῖς αντὶ τᾶς legendum. Quod contumeliam continet graviſſimam. *T. J.*

Ibid. Σισυφίδᾶν] Al. Σισυφίδα, et rectè, metri causâ. Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 191. M'] Pro μοι. Eleganter autem abundare videtur, vel idem valet ac Latinum illud, *ſi me ames.* *T. J.*

Ver. 198. βάσσαις] Metaphoram hic volunt interpretes, et ſimilitudinem. Forſan nihil aliud deſignatur niſi locus ubi Ajacis tentorium. *T. J.*

Ver. 202. *E genere indigenarum Athenienſium.* ἀπὸ γενεᾶς—ὄντες. *T. J.*

Ver. 204. Τὸ Τελαμῶνος] *Filium Telamonis à patria longe peregrinantem.* *T. J.*

Schol. 204. Pro φειδόμενοι, forſan κηδόμενοι. *Anonym.*

Ver. 206. Inſaniam ex melancholia ortam deſcribit. *T. J.*

Ver. 208. Τί δ' ἐνήλλακται] Variè interpretes ad hunc locum. Camerarius: *Quid poſt diuturnum malum attulit novum hæc nox onus?* Naogeorgus: *Qui tandem gravis illum morbus nocte hac invertit? quod pro tranquillitate priore nox hæc attulit calamitatem onus?* Sic ἀμερίας pro ἡμερίας ab ἥμερος *tranquillus* ſumendum eſt. Legitur et ἀημερίας quod cum βάρος jungas oportet: *quod moleſtiæ onus?* Neque obſtat lex metrica, fit enim συνίζησις in αη. Hic quoque vides verba paſſivæ vocis vim habere tranſitivam. *T. J.* Qualem præterita paſſiva habere ſæpe ſolent. Vide Kuſter. *De Verbis Mediis*, §. i. p. 9. Ed. Lond.

Ibid. 208. Pro πρόσθεν ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν, lege ἢ κατὰ τὴν πρόσθεν ἡμέραν. *Anonym.*

Schol.

Schol. 212. Poſt στέρξασαν ſupple ἔχει, quam variantem lectionem memorat et Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 219. Χειροδαΐκτα] *Manu diſcerptas.* Αἱμοβαφῆ] *Sanguine tinctas. T. J.*

Ver. 220. Χρηστήρια, pro διαχρηστήρια *quaſi mactamenta, hoſtiæ*, à διαχρῶμαι *interficio. H. St.* Non video qua ratione χρηστήρια hic locum reperire queat. Itaque corrigendum puto, Λείων ΔΡΑΣΤΗΡΙΑ τ' ἀνδρός. Valckenarius in *Ammon.* iii. 19. et Schultens ibi laudatus. *L. Ed.*

Ibid. Scholia ita ſeparanda judico Δραστήρια. τὰ τολμήματα καὶ πράξεις. Κείων χρηστήρια, ἃ διεχρήσατο ἐκεῖνος, ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. Valkenar. ubi et ſuprà.

Ver. 222. Αἴθωνος] Rectiùs Suidas αἴθοπος legit, ut verſus docet. *G. Canter.* Vide modo ἀντιστροφὴν ſequentem, poſtulat et ſenſus, μελαγχολᾷ γὰρ καὶ θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας. Jure igitur αἴθοψ, ver. 968. κελαινώπαν. *T. J.*

Ver. 225. Ὑποκληζομέναν] Reponendum puto Δαναῶν Ὑπο κληζομέναν. ut ſit anaſtrophe; ac pro eo facere videtur Schol. *H. St.*

Ver. 227. Προσέρπων. Vide ſupra, ver. 157. *T. J.*

Ver. 233. Ὦ μοι· ἐκεῖθεν, ἐκεῖθεν ἀρ' ἡμῖν] Melius ſcripti omnes, *Aldina* et *Turnebiana*, κεῖθεν, κεῖθεν. *B. H.*

Ver. 235. Ὧν τὰ μὲν] Ed. Ald. et vetuſtiores, ἂν τὴν μὲν, verſu ſequenti τὰς δὲ, utrumque malè, neque agnoſcit Scholiaſtes. *T. J.*

Ibid. Εἴσω σφάζ'] Lege εἴσω 'σφάζ', ut elidatur augmentum. *B. H.*

Ver. 245, 246. Ὥρα τιν' ἤδη καρα κα-

λύμμασι κρυψάμενον] Ald. Ed. et vetuſtiores,

——————— κράτα

Καλύμμασι κρυψάμενον· et hoc malè, neque enim ſic reſpondent priori ſtrophæ. *T. J.*

Ver. 250. Μεθεῖναι] Aut *celeriter conſcendens tranſtrum pontivagæ navi remigia permittat.* Ita Stephanus hæc verba intelligi velle videtur: nos εἰρεσίας vertimus ut genitivi caſus nomen, poſt autem μεθεῖναι *vela* ſubaudiri volumus, aut *funem. T. J.*

Ver. 254. Λιθόλευστον Ἄρην] Malim abeſſe interpunctionem poſt ἄρην, ut jungatur cum τυπεὶς, hoc modo: πεφόβημαι ξυναλγεῖν μετὰ τῆδε, τυπεὶς, λιθόλευστον ἄρην (erit autem poſitus hîc accuſativus cum τυπεὶς, eâ formâ qua dicitur τρώσκεσθαι πληγήν.) Aut certe jungatur cum ξυναλγεῖν, ut ſit πεφόβημαι ξυναλγεῖν ἄρην λιθόλευστον, τυπεὶς μετὰ τῆδε. Sed jungendo ἄρην λιθόλευστον cum τυπεὶς, nequaquam ἄρην expoſuerim θάνατον cum Scholiaſte, ſed potius ἄρην λιθόλευστον dixerim eſſe τας διὰ λίθων πληγάς. nam et Homero ἄρη eſſe πληγὴν ſeu τραῦμα, ſatis notum eſt. *H. St.* Aliter vero Johnſonus in verſione, quam vide. *Lond. Ed.*

Schol. 257. Lege ὡς εἰ μὴ τύχοι. *Anonym.*

Ver. 259. Φρόνιμος] Ed. *Ald.* (quod in textu ipſo notatum erat) et antiquiores, φρόιμον. Sic igitur interpreteris velim: *Et ſanum novus*

dolor tenet. Et hæc lectio ποιητικωτέρα eſt, et Græcam magis ſapit linguam. *T. J.*

Ver. 265. Νέμοι. Vid ver. 28. *T. J.*

Ver. 267. Ξυνὼν] De ξυνὼν, παρὼν, ἰὼν, ἔχων, et iſtiuſmodi participiis, fuſiùs forte agetur. *T. J.*

Ver. 279. Πληγὴ, &c. Vide ver. 186. *T. J.*

Ver. 282. Τίς γὰρ] Malo τίς ἄρ. Sed nihil muto: προσέπλαλο, *advenit.* Hoc ſcias velim, Lector, multos apud Græcos tragœdiæ Scriptores crebrò voces occurrere, quæ nativam non retinent vim, ſed laxiori uſurpantur ſenſu. Paucas accipe: ὁρμαίω pro ſimplici βαίνω, nullo adjecto motûs impetu. ἕρπω, *ſerpendi* ſenſu prorſus omiſſo. προσιζάνει, *adeſt*, nullo ad poſituram reſpectu habito. De quibus, ut jam moneo, ita porrò pro re nata moniturus ſum. Hujuſmodi enim ἰδιώματα Auctorem ab Auctore diſtinguunt: vide jam, ver. 287. ἐξόδους ἕρπειν· et 290. ἐφορμᾶς πεῖραν. Eaſdem conjungit voces pag. 329. ver. 9. 13. Ed. Plant. de eadem re loquens. *T. J.*

Ver. 295. Τύχας] Editt. vetuſtæ, (ut ſuprà, in textu notatum erat) πάθας. Inuſitata vox, ideoque digna contextu: Illa autem altera videtur eſſe gloſſema. Vide ver. 313. συντυχὸν πάθος. *T. J.*

Ver. 308. Παίσας κάρα, Ϛώϋξεν] Lege κάρα θώυξεν. *B. H.*

Ver. 309. ἐρειφθεὶς] Quidam ſcribunt, ἐρεισθεὶς. *Scholiaſtes.*

Ver. 314. Ἐν τῷ] Subauditur μέρει. *T. J.*

Ver. 321. Ἀψόφητος] Ἄνευ ψόφου κωκυμάτων ὤν. *T. J.*

Ver. 330. νικῶνται φίλοι] Longe commodior mihi videtur Stobæi lectio, νικῶνται λόγοις: hoc ſenſu, "Viri enim tales, qualis eſt Ajax, "verbis amicorum et precibus dare manus ſolent," τοιοῖδε, vel, *Qui in tali ſunt ſtatu*, vel, *Qui tali ſunt ingenio præditi. H. St.* et Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 356. Γένος——ὃς] Nota *σύνταξιν.* Perſonæ habetur ratio, non dictionis. *T. J.*

Ver. 357. Ἀρωγόν] Forte Ἄρηγε, *adjuva.* Sic conſtat metrum. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 359, 360. δεῖδρ—κα] Lege δίδρκα, et ſequens verſus incipiat cum Ποιμένων. Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 366. Ἀφόβοις] Anglicè, *Fearleſs.* Ironicè. *Egregiam vero laudem et ſpolia ampla refertis, &c.* Virg. Sic poſtea ver. 375. κλυτοῖς αἰπολίοις, et ἐρεμνὸν αἷμ' (*ignobilem* enim interpretor) eadem Ironiâ utitur. Quæ ad hæc Scholiaſtes attulit, nullo modo ſatisfaciunt. *T. J.*

Ver. 375. Κλυτοῖς πισὼν αἰπολίοις] Quamobrem αἰπόλια hoc in loco κλυτὰ vocantur, conjicere non poſſum. Neque enim mihi ſatisfacit ironia iſta Johnſonii, nec Scholiaſtæ expoſitio, ea ſcilicet κλυτὰ appellari cenſentis διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ταραχὰς καὶ φωνάς. Exiſtimo igitur, ſaltem donec melius aliquid proferatur, legendum eſſe κλύτοις pro ἰκλύτοις, prima vocali brevi propter dipthongum finalem vocis καὶ præcedentem eliſa, *languidis* ſcilicet et *imbecillibus. B H.*

Ver.

Schol. 387. Pro παραλαμβάνεσαι, lege προλαμβάνουσα. Mox ibid. 389. lege περίτριμμα. et ver. 392. ἐπειδὴ ἐκ τῆς——ἐκ τούτων αἰτίαν. *Anonym.*

Ver. 388. Πῶς ἄν] Forte Ποτ' ἄν, *ecquando*, metri causâ. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 390. Διισσάρχας. Supra δικρατεῖς. *T. J.* Forte δυσάρχας. *Camerarius.*

Ver. 397. Θεῶν γένος] Hic eſt verborum ordo: ὅτι γὰρ ἔτ' ἄξιος εἰμὶ βλέπειν θεῶν γένος, ἔθ' ἀνθρώπων ἐφημερίων εἰς ὄνησίν τιν' ἐμήν. *J. T.*

Ver. 405, 406. Τὰ μὲν] *Siquidem nihil ſupereſt mihi* nec a Diis, nec ab hominibus *ſolatii, O amici.* Τοῖσδε] Lego ταῖσδε, et tollo δὲ verſu proximo: *Hiſque, quæ adſunt prope, ſtultis prædis adſternimur. T. J.*

Ver. 407. προσκείμεθα] Lege προκείμεθα, metri causâ. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 425. Δίεχθη] Nota vocem hanc paſſivam cum accuſativo τινά. *T. J.*

Ver. 435. Στρατῷ] *Cujus pater*, &c. *cum ſingulari emeritus eſſet fortitudine pulcherrima ab exercitu præmia*, &c. *T. J.*

Ver. 445. Νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεΐδαι——Ἐπραξαν. Verſio in editt. ſic ſe habet: *Nunc vero contra Atridæ homini impoſtori ea dederunt.* At πρᾶξαι τινί τι uſurpari ſolet pro *occulta et clandeſtina machinatione acquirere et conciliare aliquid.* Sic Ariſtides, *Orat. de Concord.* p. 380. κἀγὲμαι γὰρ τῷ βουλομένῳ φιλίαν κοινὴν ταῖς πόλεσι πρᾶξαι πρὸς ἀλλήλας, &c. *Exiſtimo cum, qui mutuam civitatibus conciliare velit amicitiam*, &c. Æſchyl. Prom. Vinct. p. 49. Ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θέοισι κοιρανεῖν, *Omnia* per illam clandeſtinam molitionem, qua Saturnus regno exutus eſt, *Diis* ſingulis *acquiſita ſunt, niſi ut imperent.* Πρᾶξαι ex hac ſignificatione ſæpiſſime notat *prodire*, ut monet Dukerus ad Thucyd. l. iv. c. 89. PATROBASILIUS, in *Obſ. Miſc.* Sept. Oct. &c. 1736. vol. vii. p. 408, 409.

Ver. 447. In verſione, pro *mei*, lege *hi. T. J.*

Ver. 448. Ἀπῆξαν] Ego cum veteribus Editis malo illud punctum tolli, et a verbo ἀπάγω *deducere.* Subauditur autem ἐμέ. *T. J.*

Ibid. Γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς] Ita rectiùs et elegantiùs quàm quod voluit Johnſonus, ἀπῆξαν, ſine punctulo: Nam ἀπῆξαν ab ἀπαίσσω deducit Camerarius; qui rectè interpretatur, *reſiliiſſent, aberraſſent. B. H.*

Ver. 451. In *Verſione.* Tendentem] *Intentantem, inſtruentem meam errare fecit. T. J.*

Ver. 457. Καὶ νῦν] Sic Virgil. l. ii. Sinonem inducit:

——*Quid jam miſero mihi denique reſtat?*
Cui neque apud Danaos uſquam locus, inſuper ipſi
Dardanidæ infenſi, &c. T. J.

Ver. 469. Ἀλλ' ὦδί γ'] ——*magno mercentur Atridæ.* Virgil. *T. J.*

Schol. 470. ἐδί τὸ μὴ τὰς, lege ὅτι τὸ τὰς, &c. Et mox pro ὅτι μὴ, lege ὅτι μὴν. *Anonym.*

Ver. 471, 472. δηλώσω—γεγὼς] Nota σύνταξιν· ἀντὶ τοῦ, δηλώσω μὴ μὴ γεγονέναι. Sic Elect. ver. 24. φαίνεις γεγώς. *J. T.*

Ver. 475. Τί γὰρ] Diu verſanti mihi hunc locum tandem occurrit ſic exponere: *Quid enim præ die dies, quod juvet, habet, addita* vitæ, *et ſemota à morte,* nempè viro ſemper cum malis conflictanti? Vel ſic: *Quid voluptatis addit diſſertve* ſemper mifero *una dies præ alia, præter mortem?* In hac autem interpretatione προσθεῖσα ἔχει, &c. ponitur pro προστίθησι καὶ ἀνατίθησι. πλὴν autem ante τοῦ κατθανεῖν ſubintelligitur, vel μᾶλλον, quod ſæpe ſubauditur. Nondum acquieſcit animus, adeoque iterum libet tentare: *Quid voluptatis præ die dies habet, addens* ſe (ἑαυτὴν) *et differens* diem *mortis? T. J.* Ibid. Ita (hunc locum) non incommodè verti poſſe puto. *Quid enim dies diei addita jucundum habet quod ipſe ſe appoſuerit, atque ita diſtulerit monendi diem? B. H.*

Ver. 476. καὐαθεῖσα] Forte καὐεθεῖσα, ab ἀνίεμαι. Sic Scholiaſtes Bodleianus legiſſe videtur, ita vocem exponens, ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τοῦ θανάτου. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 491. Τὸ σὸν] Πρὸς ſubauditur. *J. T.*

Ibid. Schol. 491. ἔν σοι, lege ἐν κοίτῃ. Dein, pro τὸ δὲ τοιγαροῦν ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, τό σοι, lege τὸ δὲ εὐφρονῶ, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς τό σοι, &c. *Anonym.*

Ver. 511. Διοίσεται] *Vitam agitabit:* legitur enim διαφέρειν αἰῶνα eo ſenſu. Verbatim, *perferet vitam,* i. e. *peraget.* Vulgaris tamen ſenſus non eſt cur diſpliceat, *diſtrahetur, huc illuc feretur. T. J.*

Ver. 512. μὴ φίλων] Poſt φίλων hypoſtigme tantum collocari debet, quum hæc ὅσον κακὸν, &c. cohæreant cum præcedentibus, meo quidem judicio: ſed ita ut ſit ellipſis ante particulam εἰ, perinde ac ſi diceret, Οἴκλειρε παῖδα τὸν σὸν ἐνθυμούμενος ὅσον κακὸν νεμεῖς τοῦτο κείνῳ τε καμοὶ, εἰ νέας τροφῆς τερηθεὶς, &c. Quod ſi quis hanc ellipſin admittere recuſet, is γιγμὴν quæ poſt φίλων poſita hîc erat, (ſicut et in aliis editt.) ante εἰ νέας collocet, ver. 510: ut ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς dicatur, εἰ νέας τροφῆς τερηθεὶς, &c. ὅσον κακὸν pro φεῦ ὅσον κακὸν, &c. *H. St.*

Ver. 515. Σὺ γάρ μ'] Elegantius in *Aldina* legitur, σὺ γάρ μοι. *B. H.*

Ver. 517. Καθεῖλεν ἅδε] Forte ἐς ἅδε. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 519. ἐν σοι πᾶσ'] Habetur et πᾶσιν in quibuſdam exemplaribus, quam lectionem ſequitur Scholiaſtes: ſed ego πᾶσ' omnino pro πᾶσα eſſe puto; *Ego tota in te ſervor. H. St.*

Ver. 532. Rectius poſt κακοῖσιν ponetur interrogationis nota. *H. St.*

Ver. 535. τοῦτό γ' ἀρκέσαι] Malim τοῦτῳ γ' ἀρκέσαι. *Canter.*

Ver. 547. Τὰ παλρόθεν] Κατὰ τα παλρόθεν ἤθη. *T. J.*

Ver. 549. *Oportet tenerum fingere, et ſimilem reddere natura. T. J.*

Ver. 560. Τυαῖ] L. *huic.* Præſentem enim matrem digito monſtrat. *T. J.*

Ver. 567. Ὑμῖν τε κοινῇ] Legendo κοινὴν, quod et Schol. habet, ante ἐμὴν videtur eſſe interpungendum, non autem poſt χάριν· ut ſit κοινῇ, vel κοινὴν, ὑμῖν κείνῳ τε. *H. St.*

Ver. 580. Καὶ δῶμ'] Alteram lectionem, videlicet καὶ δῶμα πάκτυ ſequitur etiam Euſtathius, exponens συγκλεῖε ἀσφαλῶς, non facta ulla mentione alterius: ut viciſſim Schol. legit, et exponit ἀπάκτυ, de πάκτυ omnino tacens. Pollux tamen et ipſe non ſolum πακτὸν, ſed et compoſitum ἐπιπακτὸν cum accuſativo θύρας, ponit ſynonymum τῷ κλεῖσαι. Legitur certe πακτὸν ſeu πακτῶσαι θύρας, cum apud alios, tum apud Ariſtophanen in Lyſiſtrata. Dixit vero idem in Veſpis, ver. 128. ἐπακτώσαμεν pro *obturavimus*, ſeu *obſtruximus*: ita ſcribens, ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα, Ἐνεθύσαμεν ῥακίοισι, καὶπακλώσαμεν. *H. St.*

Ver. 580. δῶμ' ἀπάκτυ] δῶμα πάκτυ citat Euſtathius. Edit. Lond. *A B.*

Ver. 597. Legitur etiam ἐ ξυνέρχεσθ' ὡς τάχος: Sed alteram lectionem malo, vel eam ob cauſam quod ἐ jungi infinitivo ſolet in hoc loquendi genere: quod imitari ſermonem Gallicum, alibi docui. Sic autem infra, ver. 1007, ἐχ ὅσον τάχος Δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δῶρο, &c. *H. St.*

Ver. 598. Θεῶν] Monoſyllabon eſt per *συνίζησιν*. *T. J.*

Ver. 608. Εὐνῶμα] Ut vas fictile rota figulina tritum, ita ego motu temporis volubili attritus. *T. J.*

Ver. 611. Ἀνύσειν] Supple ὁδὸν εἰς. Vide p. 230. ver. 17. Ed. Plant. *T. J.*

Ver. 616. Ξύναυλος] *Commorans*, Naogeorg. *conſors*, Camer. In Stephani Theſauro non invenitur. *Qui in eodem ſtabulo eſt, qui cohabitat, et alteri contubernalis eſt.* γείτονες καρδίας μέρμναι. *T. J.*

Ver. 620. οἰωθοῦτας] *Paſcens.* Vide Schol. Omnium tamen interpretationum hæc videtur ſimpliciſſima, neque poſſum non putare Sophoclem velle alludere ad greges ovium ab Ajace perditarum. Minerva dicit ver. 60. εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά. ver. 616. ξύναυλος ipſe vocatur. Nunc οἰωθοῦτας. *T. J.*

Ver. 622. Priora] *Priora autem manuum opera.*
Maximæ virtutis indicia, &c. *T. J.*

Ver. 628. Ἔνῤροφος ἀμέρα] Mendum manifeſte latet in voce ἔνῤροφος. verſus enim antitheticus iambicus hemiholius ſimilis præcedenti, nec cum choriambum non habet, choriambus eſſe, quod vult Triclinius, poteſt. Forſan formâ Atticâ legi poteſt ἐνῤροφος pro ἔντροφος; ita certè omnia inter ſe optime convenire deprehendentur. *B. H.*

Ver. 653. Ætas] *Ætas Æacidarum*
Præter unam hanc, i. e. *ætatem*. *T. J.*

Ver. 656. Καὶ φανίῤῥα κρύπῤῥιλαι] Κρύπῤῥιται hic paſſivè poni exiſtimo, et regi a participio φανίῤῥα recto caſu poſito. Verbum enim iſtud tempore præſenti poteſtate media nuſpiam reperiri credo. *B. H.*

Ver. 668. Γαίας] *Defoſſum ibi terræ ubi nemo*, &c. γαίας enim pendet ex adverbio loci, ſc. ἔνθα. *T. J.*

Ver. 765. Ἄδωρα] Frequens illa dictio poetis: vide pag. 393. ver. 5. Ed. Plant. ῥᾴκιος εἰσοίκησις. 404. 18. ὕπνος αἴπνος. Æſchyl. p. 40. ver. 26.

Ed. Plant. χάρις ἄχαρις. 54. 1. ἀπόλεμος πόλεμος, ἄπορα πόλεμος. Sic Latini: *innuptæ nuptiæ. μήτηρ ἀμήτωρ* apud Elect. *T. J.*

Ver. 677. Pro τιμῆ, (quam lectionem *Aldinam* in textum receperat nuperus editor) reposui τί μή; is enim Editor, ut ipse posteà fatetur, id fecerat malo consilio: quia: "novum est," ut ipse ex Heu. Steph. notavit, "priorem in τιμῆ corripi." *J. T.*

Ver. 682. Τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ] *Equis-vectæ-candidis Diei ut*, &c.

Ver. 684, 685. Ἐν——πιεδήσας] Ἐμπιεδήσας.

Ver. 687. Lege: *Ego enim jam novi. T. J.*

Ver. 688. Ὅτ' ἐχθρὸς ἦμην] Pulcherrimè *Küsterus* ad *Suidam* voce Ἐχθραπλὸς reposuit ὁ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν, *Et inimicus* nobis. *B. H.*

Ver. 736. Ἥασσον ἔνθει κἄνθεν· κὔτις ἔσθ' ὃς ὔ] Pro κὔτις lege ὅτις cum edit. Aldina, ut metrum postulat. *Lond. Ed.*

Ver. 742. Τῷ πρόσω λάτῃ] Subaudi εἰς τέλος τῷ πρόσω λάτῃ δρόμῳ. *Lond. Edit.*

Ver. 745. δηλῶν λόγον] Malo δῆλον λέγειν. Sic enim clarius cernitur ἀντίθεσις. *T. J.*

Ver. 769. Ἀνόνητα σώματα] *Vis consilii expers mole ruit sua.* σώματα, optime, cum agitur de hominibus animo et intelligentia vacuis; potest etiam simpliciter dici pro ἄνδρας. Sic Ovid. *Et premitis pictos corpora Graia toros. T. J.*

Ver. 784. τότ' ἀλιφωνεῖ] Forte ἀλίφωνει. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 789. Ἀλλ' εἰπέρ ἐστι τῆδε δ' ἡμέρᾳ] Τῇδέ δ' ἡμέρᾳ, si plenè scribatur est, τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. Ita suprà, ver. 767. εἰπέρ ἐστι autem est, *si fieri potest, si datur.* εἶναι pro δύναλον εἶναι sæpissimè apud scriptores Atticos ponitur. *B. H.*

Ver. 790. Σὺν Θεῷ] Elegantissimè: post enim castigatam Ajacis arrogantiam, secundum officium, ut dicitur, Calchas pendere totus ex Diis deberet. *T. J.*

Ver. 805. ὥστέ μ' ὠδῖνειν, τί φῄς;] Aut valde fallor, aut τί φῂς jungitur cum ὠδῖνειν, digiturque elegantissimè ὥστε μ' ὠδῖνειν τί φῂς· *adeo ut angar et trepidem dum cogito quid sibi velit tuum istud verbum:* vel, *quorsum dicas* te videlicet ὑ θαρσεῖν περὶ Αἴανλος εἰ θυραιός ἐστι. Scio tamen doctissimum quendam virum vulgo receptam lectionem secutum esse, et vertisse: *Quare crucior: quid ais? H. St.*

Ver. 810. Ὀλεθρίαν] Rectius Scholiastes legit Ὀλεθρίως. *Canter.* Subaudiunt ἔξοδον alii. *T. J.*

Ver. 814. Οἱ ἐγὼ. Repono οἳ ἐγὼ. *H. St.*

Ibid. Τύχης] Subaudi ἕνεκα. *J. T.*

Ver. 822. χωρῶμεν] Debueram includere hæc verba parenthesi, ὦχ ὅδρας ἀχμή. *H. St.*

Ver. 827. Quamobrem *Johnsonus* pro εἴτω reponi jubeat εἰ τὸ, divinare non possum. Melior certè est vulgata scriptura. *B. H.*

Ibid. Hic etiam notandum est; *G. Rattallerum*, Sophoclis optimum inter-

interpretem, necnon ipſum *Johnſonum*, ſequutos eſſe vulgatam lectionem αὖτω in ſuis verſionibus. *J. T.*

Ver. 833. Τῷδ' ἀνδρὶ, ſc. *mihi*. *T. J.*

Ver. 386. λαβεῖν] Quod magis placet, quam altera lectio λαχεῖν, quod apud hunc ipſum poetam idem verbum cum eodem infinitivo legiſſe mihi videar. Junxit certe itidem *Ariſtophanes* in *Pluto*, αὐτῷ λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον. Atque ita ſolutæ etiam orationis ſcriptores loquuti ſunt: ut Iſoc. in Areop. πολιτείαν γὰρ τὴν ὀρθῶς αὐτοῖς πράγμασι χρησομένην ὥστ' ἔχομεν, ὥστε λαβεῖν αὐτὴμεν. At vero *Lucas*, Act. cap. iii. 3. minus uſitatè, ac fortaſsè novè, hunc eundem infinitivum cum verbo ἥρπα junxit, ſcribens, ἥρπα ἐλεημοσύνην λαβεῖν. *H. St.*

Ver. 841. μαθεῖν ἐμὲ] Vide ver. 103. pro μαθεῖν ὡς ἐγώ. *T. J.*

Ver. 842. προλρίπω] In contextum προσλρίπω receptam fuiſſe mallem, non ſolum quod infra eam habemus (videlicet Oed. Colon. ver. 50. Πρός νὺν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ατιμάσῃς Τοιόνδ' ἀλήτην ὧν σε προσρέπω φράσαι) ſed etiam quòd πρόσροπος et προσροπὴ, necnon προσρόπαιος, cum præpoſ. πρὸς itidem dicantur, et quidem ab hoc ipſo poeta etiam. Habes enim in Oedip. Tyr. ver. 41. Ἱκέτευομέν σε πάντες οἵδε πρόσροποι, Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν· εἴ τέ τῳ, &c. Et rurſum in Philoctete,—μὴ σαυτὸν θ' ἅμα Κἄμ' ὅλα σαυτῷ πρόσροπον κτείνας γένῃ. Quibus tamen in locis, obſervandus eſt aliquantum diverſus hujus vocabuli uſus: nam in poſteriore quidem πρόσροπον eſt plane idem quod ἱκέτην, id eſt, *ſupplicem:* at in priore eſt adjunctum ad illud ἱκέται. (perinde eſt enim ac ſi diceretur ἐσμὲν ἱκέται σε πρόσροποι) et exprimit geſtum ſupplicum, qui videlicet genibus eorum, quibus ſupplicant, advolvuntur. *H. St.*

Ver. 880. κλύω. F. ἐκκλύω, ut conſtet verſus. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 883. Πᾶν ἐσίδῃλαι πλευρὸν] Nullus hic accuſativus à voce paſſiva ἐσίδῃλαι, quod aſſerit *Johnſonus*, regitur. *B. H.*

Ver. 886, 887. Omnino vide Scholia, quæ hæc verba aliter interpretantur, idque forſan non male. *T. J.*

Ver. 910. νόσων] Subauditur ἕνεκα. Sic 919. *T. J.*

Ver. 915. Pro vulgata lectione, Ὡς ὧδε τῦτ' ἔχονλος, repoſui, monitu *Heath*, Ὡς ὧδε τὸδ' ἔχονλος: nam, ut *Heath* rectè notat, "in omni voce "pluſquam monoſyllaba, dipthongus finalis, ſequente vocali brevi, vix "eliditur, ſi excipias dipthongum αι in verbi fine." *J. T.*

Ver. 917. Αὐτὸς] Non video quomodo δῆλον jungi poſſit cum αὐτὸς πρὸς αὑτὸν, nec dubito quin ante ipſum interpungi debeat, ſicut et poſt interpungitur; ut ſit δῆλον, pro δῆλον δὴ. nam δῆλον pro δηλονότι ſeu δηγαδὴ, vereor ut admitti poſſit. *H. St.*

Ver. 949. Ἔπειτ' ἀγὼν περὶ] Pro ἔπειτ' legendum eſt, ſententiâ omnino cogente, cum Scholiaſte, ἔκειτ'. *B. H.*

Ver. 974. Ξὺν διπλοῖ] Videtur δὶ deeſſe ante διπλοῖ. *Cant.*

Ver. 968. Κλαιωπᾶν] Scholiaſtes ſic interpretatur: *certe* κατὰ θυμὸν ἰὸν ϛαθυγνώμονα, *ſecum in animo profunda cogitante nos irridet.* *T. J.*

Ver.

Ver. 979. Τἀγαθὸν] Huc alludit Horatius:

Virtutem incolumem odimus,
Sublatam ex oculis quærimus invidi. T. J.

Ver. 981. Legitur a quodam ὁ κείνοις. Sed μᾶλλον ſæpe ſubauditur, itaque non accedo. *T. J.*

Ver. 1001. τί γὰρ τέκνον] Nullo modo placet τί γὰρ jungi ſequentibus, atque adeo ne jungi quidem commode poſſe verbo ſequenti κυρεῖ exiſtimo; ſed ſeorſum poni, et poſt γὰρ debere interpungi, non poſt τοῦδε. Sic a Latinis *Quid* (cui τί γὰρ reſpondet, vacante videlicet particula γὰρ) interdum ponitur, ut apud *Terent.* in Phorm. *Quid? ſenem quoad expectatis veſtrum?* Quod ſi jungeretur τί γὰρ cum τέκνον τὸ τοῦδε, eſſet quidem ita poſitum, ut *Quid* a Plauto, quum dicit, *Quid pater? vivitne:* ſed τί γὰρ illo altero modo collocatum memini me alibi obſervare, at hoc non item. *H. St.*

Ver. 1002. Πῇ γῆς] Regitur iſte genitivus ab adverbio loci. *T. J.*

Ver. 1018. Acuta enim de te fama, &c. Vertendum erat: *Velox enim de te fama, tanquam de Deo aliquo, pervaſit,* &c. *T. J.*

Ver. 1027. Ἦπου Τελαμών, &c.] Deeſt ſyllaba ad juſtam verſûs menſuram. *Anonym.*

Ver. 1029. πῶς γὰρ; ἔχ] Ita quidem Scholiaſtes particulam ἐχ a πῶς γὰρ divellit: verùm hoc mihi et durum et plane inuſitatum videtur: quare malim πῶς γὰρ ἔχ; ſed ita ut vim ironicam habeat adverbii *ſcilicet. H. St.*——Quem ſequutus, lectionem hanc in textum recepi. *J. T.*

Ver. 1031. ἔτος, τί κρύψει] Poſt ἔτος habent quidem et cæteræ editiones hypoſtigmen, ſed perperam: quum ſit ἔτος τί κρύψει; pro τί ἔτος κρύψει; *H. St.*

Ver. 1041. Monitu nuperi Editoris, pro παῦροι μὲν ἐχθροὶ, repoſui, juxta *Aldinam*, Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, ſenſu omnino poſtulante. Hanc lectionem cl. *Ratallerus* et *Johnſonus* ipſe, in verſionibus ſuis, ſequuti ſunt. *J. T.*

Ibid. Παῦρα] Hoc manifeſtè vitioſum eſt. *Triclinius* teſtatur in antiquis quibuſdam codicibus lege παυροὶ, atque ita legiſſe conſtat *Scholiaſtas*, tum veterem olim editum, tum eum quem è Libris *Bodleianis* primus edidit *Johnſonus*, ita denique edidit *Aldus. B. H.*—Quod autem, in hâc editione, pro παῦρα non repoſueram παῦροι; fateor incuriæ noſtræ id deberi. *J. T.*

Ibid. Παῦρα δ'] Ut metro conſulatur, ejicienda eſt particula δὲ, quæ abſque ullo ſententiæ incommodo abeſſe poteſt. *B. H.*

Ibid. ὠφελήσιμοι] Cl. *Mudge* cum *Johnſono* mavult ὠφελήσιμα. *B. H.*

Ver. 1047. Σκέψασθε πρὸς θεῶν τύχην δυοῖν βροτοῖν] Malim juxta Bodleianam legere τὴν τύχην, ut verſui jucunditas et orationi concinnitas accedat. Ita videtur legiſſe etiam Triclinius, qui ſynizeſin notat in voce θεῶν, quam aliter metrum haud admittit. *B. H.*

Ver.

Ver. 1070. ἥλιος iterum pro ſimplici τινὰ, ut dixi ad ver. ſupra 179. *T. J.*

Ver. 1077. Non διὰ, ut finxit Johnſonus, ſed KATA, ante τήνδε, ſubaudiri debet. *B. H.*

Ver. 1081, 1012. Obſerva pleonaſmum in σῶμα; præceſſerat enim αὐτὸν, quod ad ſententiam ſatis fuiſſet abſolvendam. Vel ſic: *quod ad illum*, &c. *T. J.*

Ver. 1096. Κἂν σῶμα γεννήσῃ μίγα] Verbum γέννησῃ mediæ formæ poteſtatem hoc in loco habere videtur. Fateor tamen hanc loquendi formam valdè mihi eſſe ſuſpectam. Forſan Poëta ſcripſerit κἂν σῶμα γε γέννησῃ μίγας. *B. H.*

Ibid. 1100. παρὰ] Stobæus παρῇ habet pro πάρα eodem ſenſu: habet præterea ἐξ ἐρίας ſtatim poſt, quod certè multò eſt uſitatius. *H. St.*

Ver. 1105. Et hìc et verſu ſuperiore ἃ ᾽ν legimus; ponitur enim pro ἃ ἄν. Alioqui verſus contra metrum peccaret. *T. J.*

Ver. 1145. Δικαία] Atticæ eſt elegantiæ adjectivis uti pluralibus, ubi vulgò ſingularia invenies: δίκαια pro δικαίων ἐστι. Suprà σχέτλια ἀντὶ σχέτλιον; et mille locis. *T. J.*

Ver. 1160. Σὺ δ᾽ ἀνλακήσῃ τῆτον, ὡς τεθάψεται] Menelai dictum Ἐν σοὶ φράσω, poſcebat, meâ ſententiâ, Teucri reſponſum, Σὺ δ᾽ ἀντάκου᾽ ἐν τῆτό γ᾽. ultimum hoc, Tragicis frequens, ſæpius in τῆτον degenerâſſe certum eſt: ἀνλάκει et ἀντάκουσον adhibentur ab iiſdem, quantum memini, non item ἀνλακέσομαι, vel ἀνλακοῦσω. vid. Æſchyl. Eumen. 198. Soph. Oed. Tyr. 551. Ἴσ᾽ ἀντάκουσον in Eurip. Hec. legitur, τό δ᾽ ἀντάκουσέ μου. Supplic. 568. Heraclid. 1014. Valckenar. p. 555.

Ver. 1165. Παλεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων] Mediæ formæ quodam modo poteſtatem hìc habet verbum παρεῖχε, et (ut etiam notat Scholiaſtes) ſubaudire oportet ἑαυτὸν. *B. H.*

Ver. 1180. Ἄφιρπε] Rectiùs ἄφιρπέ νυν, ut παραπληρωματικὴ ſit hæc particula, ſicut aliis pleriſque in locis. *H. St.*

Ver. 1209. Εὐρώδη] Ita interpretor quaſi eſſet εὐρυοδῆ, quod ipſum impenſe placeret, et metro reſponderet. *Homerus* Trojam vocat εὐρυάγυιαν: cur igitur non et εὐρυοδὴς vocetur? neque moror, quod vox illa abſit a Lexicis: non tanti eſt id, ut deterreat me, qui ſciam plurimas abeſſe, eaſque optimæ notæ. *T. J.*

Ver. 1216. Ὦ] Vett. Editt. ἰὼ, quod præſtat. *T. J.*

Ver. 1238. Omnino cum Johnſono legendum eſt προτείποιμ᾽ ἄν. *B. H.*

Ver. 1253. Ποίᾳ ἀνδρὸς] Ego *Heathio* aſſentior, qui putat περὶ, non ἵνεκα, (ut *Johnſonus* finxit) ſubticeri ante ποίᾳ ἀνδρὸς. Et ſic Latinè reddiderunt *quo viro* non ſolùm Editor Cantab. ſed etiam clar. Interpretes Camerarius ac Ratallerus, quos vidi. *J. T.*

Ver. 1256. τῶν Ἀχελλείων ὅπλων] ante ὅπλων ſubaudi περὶ. *T. J.*

Ver. 1285. πόνων] Quædam exemplaria habent λόγων. quæ lectio magis mihi probatur: ut queratur Teucer quod Agamemnon ne verbis quidem

tenus

tenus animum beneficiorum memorem oſtendat, et quidem beneficiorum non verbis, ſed re (id eſt ἔργῳ καὶ ὐ λόγῳ, ut aptius dicunt Græci) in eum collatorem. Puto autem intelligere Teucrum, debere Agamemnonem pro tot beneficiis ab Ajace acceptis honorificam ſaltem mentionem ejus facere, quum contra de eo contemptim etiam loquatur. Atque huc pertinet quod dicit illi Ulyſſes, ver. 1359, Ὡς τ' ἐκ ἂν ἐνδίκας ἀτιμαζοῖό σοι. *H. St.*

Ver. 1291. Ἐρκίων] Subauditur ἑλός. *T. J.*

Ibid. Ἔρκιων] Genitivum ἕρκιων, non a ſubaudita præpoſitione ἑλὸς, ſed a verbo quod mox ſequitur ἐρύσαλο, regi exiſtimo. Metaphora ſumpta eſt a venatorum indagine, quâ ſicut feræ circuntur, ita Græci ab Hectore intra vallum incluſi tenebantur. Ita ſupra ver. 60. ἕρκη κάκα. *B. H.*

Ver. 1313. Φύλἐσσας] Malo φιλεύσας, ut annotatur inter varias lectiones: imo vero ne ferri quidem poteſt φυτεύσας, quum φυ in eo corripiatur, licet in φῦσαι producatur, veluti Oed. Tyr. ver. 1027. Ἀλλ' ἄποτ' εἰμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμῶς. Et ver. 1032. Ἢ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λαβῆς. Sic apud Euripidem initio Oreſtis Οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τῷ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ. At contra φιτύειν prima producta in aliis etiam locis Sophoclis habetur. *H. St.*

Ver. 1320. Pro κείνῳ δῶκεν, lege κείνῳ 'δῶκεν. *B. H.*

Ver. 1326. Ἡμᾶς τρεῖς, *Me, Euryſacem, et Ajacem.*. Mudge.

Ver. 1349. Πρὸς Θεῶν] Subaudi ἱκετεύω. *T. J.*

Ver. 1357. Ἄριστον] Cur itaque arma ſibi adjudicata non reſpuit Ulyſſes, ut Ajaci inferior? atqui modeſte de ſe Ulyſſes, et ad gratiam cum Teucro ineundam. *T. J.*

Ver. 1374. Ἀρετὴ] Vel *miſericordia*, vel *generoſi animi elevatio*. Anglicè, *Pity or Honour*. utramque enim vim habet. πολὺ loco πλεῖον ponitur. *T. J.* ἡ ἀρετή με per Synizeſin, quaſi eſſet ἠρετή με, ut conſtet verſus. Vide not. Canteri in Philoctetem, ver. 592. Vel, quidni (rideant licet Grammatici) efferatur ἡ ἀρ' τή με, unde vox latina *virtus*. Sic et Phil. 678, 1471, &c. *Lond. Edit.*

Ver. 1431. Subaudi πόνων. *T. J.*

NOTÆ

NOTÆ in ELECTRAM.

Ver. 9. Φάσκειν] Loco imperativi φάσκε. *T. J.*

Ver. 14. Πατρὶ τιμωρὸν φόνον] φόνον a τιμωρὸν regitur, non ab ἕνεκα ſubintellecto, ut opinatur *Johnſonus*. *B. H.*

Ver. 15. Nota ultimam in φίλταλε produci ſyllabam ante ξ. *T. J.*

Ver. 21. Ξυνάπτιδον] Hoc verbum numero duali ponitur, quia aderat et Pylades. *B. H.*

Ver. 24. Ἔσθλὸς γιγώς] Ἀντὶ ἐσθλὲ γεγῶτος. *T. J.*

Ver. 45. Φανοτέως] Sophoclis ætate ſcriptum Πανοπέως, ut teſtatur Strabo. Πανοπεὺς δ', ὃ νῦν Φανοτεὺς, ὅμορος τοῖς περὶ Λεβαδίαν τόποις. *Dacier.*

Ver. 47. Ὄρκῳ] Fuit cum ὄρκον conjecerim: nunc vero muto ſententiam; parum enim refert addideriſne juramento narrationem, vel narrationi juramentum. Placuit quoque elegantiſſimis ſcriptoribus non ſemper conſtructio maxime naturalis et obvia. Poſt προστιθεῖς ſubaudi τὸ γινόμενον. *T. J.*

Ver. 52. Λοιβαῖσι] Elegantius Bodleiani omnes Λοιβαῖς τε. *B. H.*

Ver. 55. οἶσθά που] Legitur et οἶσθά μοι κεκρυμμένον: quam lectionem ſequendo, erit κεκρυμμένον μοι pro ὑπ' ἐμοῦ. *H. St.*

Ver. 72. Ἀλλ' ἀρχέπλουτον] Sic explica: *ſed paternarum* excipite me *compotem opum, et ſtatorem domus*. *T. J.*

Ver. 78. Θυρῶν] Pendet ab ἔνδον verſu ſequenti. Rara hæc Sophocli licentia, niſi in choris. *T. J.*

Ver. 89. Ἀντήρεις ἤσθη] Ἀντήρης non, ut vulgo putatur, à verbo ἔρισσω, ſed à præpoſitione ἀντὶ, derivatur. *B. H.*

Ver. 92. Παννυχίδων] Ludit in ᾠδὰς modo memoratas, diurnos nocturnoſque cantus cum indignatione deſcribens. "Mihi ſcilicet pro "cantuum et pervigiliorum jucunditate lamenta tantum et planctus "ſuperſunt." *T. J.*

Ver. 96. Ἐξείνισε] Vides horum verborum verſionem, et ſentis quo alludunt; nequeo tamen non proponere conjecturam meam ἐξήνυσε. Nulla prope mutatio, ſenſus autem clariſſimus, *confecit*, Anglicè *diſpatcht*. *T. J.* et Ed. Lond. *A. B.* Reddi potius debuit, audaci ſervatâ metaphorâ, *welcomed*. Quo ſenſu, Virg. Æn. x. 386.

———*incautum, crudeli morte ſodalis,*
EXCIPIT; *atque enſem tumido in pulmone recondit,*

Et Æn. xi. 517.

Tu Tyrrhenum equitem collatis EXCIPE *ſignis.*

Vid. *Upton's Letters on Spenſer's Faerie Queen*, p. 20.

Ver. 99. Σχίζεσι] Mirè præſenti utitur: adhuc enim obverſatur oculis imago cædis tanquam præſentis. *T. J.*

Ver. 125. Κακᾷ τε χερὶ πρόδολον] Ut conſtet metrum, legendum omnino eſt χειρί. *B. H.*

Ver. 147. Φρένας] Subauditur κατά. *T. J.*

Ver. 149. Ἀτυζομένη] lege ἀτυζομένα. *B. H.*

Ver. 158. Οἷα Χρυσόθεμις] οἷα, id eſt γοᾶ ξύναιμος, (quod ipſe Scholiaſtes adnotaverat,) ut minime neceſſe eſt legere, cum *Johnſono*, ὅρα pro οἷα *B. H.*

Ver. 160. Duæ ultimæ τᾶν ἀχέων in unum per ſynæreſin contrahuntur. *B. H.*

Ver. 191. Ἀλλ', ἄπερ] Ita quidem in omnibus, quas videre mihi licuit, typographicis editionibus legitur: ſed cogor omnibus fidem hîc derogare, (faceſſente mihi negotium particulâ εἰ) et ſuſpicari legendum eſſe ἄπερεί τις. Quidni vero ut ἄπερ pro καθάπερ ponitur, ita etiam ἀπερεὶ pro καθαπερεὶ ponere licuerit? Ejuſdem generis error alicubi Homeri exemplaria occupavit, quæ meam editionem præceſſerunt, ut in ὡς εἰ pro ὡσεί, ſicut ibi admonui. *H. St.*

Ver. 207. Τὲς] Malo τοῖς, et ad δείπνων referri, *qua in cœna.* Alii ſic: *O diras calamitates*, &c. *indignas* ſcilicet *mortes, quas*, &c. Sed quid hîc turbæ eſt? vocativi poſt ὦ junguntur cum accuſativis; articuli inconcinnè locati: omnia dura. *T. J.*

Ver. 217. Τὰ παρόντ'] Subauditur κατά. *T. J.* Ideoque non opus eſt, cum Stephano, ut μίση τιγμὴ ponatur ante οἰκείας, et μιτέον in priori membro ſubaudiatur. *Lond. Ed.*

Ver. 221. Τὰ δὲ] Anglicè, *In this caſe to contend with your ſuperiors is no match.* ἐκ ἰσχυρὸν, *iniquum eſt certamen.* κατὰ ſubaudi ante τὰ δέ. *T. J.*

Ver. 229. ἀκῦσαί μ'] Sic legitur quidem ut hîc in Turn. editione atque aliis: ſed Scholiaſtes ἀκύσαιμ' legit; et ſenſus aperte hanc lectionem exigit. *H. St.*

Ver. 231. Ἀντί μ'] Perperam hîc τὸ ἀντί primam producere ſtatuit Scholiaſtes; nulla enim talis licentia niſi in vocibus pluſquam triſyllabis unquam obtinuit. Vide *Clark* ad Iliad. A. ver. 398. *B. H.*

Ver. 232. Κικλήσεται] Pro ἔσται, *erunt*; ut in S. Scriptis frequentiſſime. Vide Philoct. ver. 233. καλέμενον pro ὄντα. Vide ver. 977. καλῆ. *T. J.*

Ver. 234. Ἀνάριθμος θρήνων] Adjectiva genitivum regentia apud Poetas occurrunt crebra: vereor tamen ne hîc loci durior ſit paulo iſte genitivus. *T. J.*

Ver. 281. Ἀμὸν, poſitum (quod etiam Scholiaſtes adnotaverat) pro ἐμὸν, hîc primam producit. Ita infrà, v. 500. et v. 1516. *B. H.*

Ver.

Ver. 319. (τί φὴς) Rectius legentur hæc ſine parentheſeως nota, ut ſubaudiatur περὶ: quam præpoſitionem et ab Homero ſubauditam aliquoties videmus. *H. St.*

Ver. 359. Ἡμὶν abundat. *T. J.*

Ver. 374. Ἡδὰς] Adjectivum unius terminationis et feminini tantum generis: qualia multa paſſim in ις et ας. ἡθὰς, gen. ἡθάδος. *T. J.*

Ver. 381. Stephani conjecturam reponentis λήξεις omnino amplector. *B. H.*

Ver. 401. τιμωρέμεναι] Scholiaſtes τιμωρέμενοι. *Lond. Edit.*

Ver. 405. Τοσόνδε] Subaudi κατά. *T. J.*

Ver. 406. Nota οἴπερ cum genitivo ὁδῦ, ut paulo ſuprà πῦ φρενῶν. *T. J.*

Ver. 412. Δοκεῖν] Ὥϛε ſubauditur, ut ſæpe ſit ante infinitiva. *T. J.*

Ver. 437. Πνοαῖσι] De mendo nulla omnino ſuſpicio: neque tamen ego lectionem hanc approbare ullo modo poſſum. Tradimus quidem ventis curas, amorem, promiſſa, cogitationes quaſcunque; res quidem aërias. At alia jam res eſt; adeoque πτοαῖσιν legendum eſſe arbitror. Abſconde, inquit, vel *gramine*, vel pulvere. Sic urnam æream abſcondidit Oreſtes, ver. 54.

Τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χεροῖν,
Ὃ κἀ σὺ θάμνοις οἶσθά πυ κεκρυμμένον.

Ne itaque tradantur ventis;——ἀλλ', ὅταν θάνῃ,

Κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω. ver. 440. *T. J.*

At verbum utriſque ſervit ſubſtantivis: alteri propriè, alteri impropriè: ut,

Littus ventoſque ſecabat. Virg. Æn. iv. 257. Upton's *Obſ. on Shakeſp.* p. 292. ed. 2.

Ver. 482. Κλύσαν] Soloeciſmum hîc volunt: at Sophocles mihi non ſic σολοικίζειαι. At Euripides in Medea, ver. 57, 58. μ' ὑπῆλθε ἵμερος μολέσθαι. Scio. Sed quidni iſtud μ' ponatur pro μοι? Non ego ſum ſoloeciſmorum tenax; ideoque malo legere κλύσαι; ita enim olim ſcribebant, ἰῶτα in fine appoſito, non ſubſcripto, ut nunc: et hoc corrumpendæ lectioni anſam dedit. *T. J.*

Ibid. Ἀδυπνόων κλύσαν] Johnſonus, nullâ neceſſitate cogente, reponit κλύσαν. Nam (ut cl. *Burton* adnotavit ad *Antig.* ver. 1014.) κλύσαν hîc ponitur pro κλύσαι. *B. H.*

Ver. 484, 485. Verſus ſic conſtituendi.

Οὐ γάρ ποτ' ἀμναϛεῖ γ' ὁ
Φύσας Ἑλλάνων ἄναξ. T. J.

Ver. 497—500. Πρὸ τῶνδέ τοι μ' ἔχει,
Μήποτε, μήποθ' ἡμὶν
Ἀψιγὶς πιλᾶν τέρας
Τοῖς ἐμοῖσι κἀ συνδρῶσιν.

Nemo Interpretum ex iſtis, πρὸ τῶνδέ, idoneum ſenſum, quem verba quidem reverâ exprimunt, adhuc elicere potuit. Neque mirum; manifeſte enim corrupta ſunt, adeoque quin reſcribendum ſit πρὸς τῶνδε vix dubito.—Πρὸς τῶνδέ, *ab his*, id eſt a Furiis, quarum paullo antè mentio. Ita conſtructio erit, Πρὸς τῶνδέ τοι τῶν Ἐρινύων ἔχει με θάρσος τέρας ἡμῖν πελᾶν τοῖς δρῶσι κῆ συνδρῶσι μήποτε ἀψινές. *Ab hiſce Furiis mihi perſuaſum eſt prodigium hoc auctoribus ſociiſque ſceleris appropinquare, nequaquam innocuum.*——Ex interpretatione noſtra conſtat, ἡμὶν hîc, ut ſæpe alias, abundare; quod vidit etiam *Johnſonus*. B. H.

Ver. 580. Τέτυ pendet ab ἕνεκα: potuit tamen omitti: ἕνεκα enim per ſe idem valet, ᾧ ἕνεκα. vide ver. 596. ver. 607. iterum. *T. J.*

Ver. 626. Σύ τοι λεγείς νιν] Νιν, *ea*, numero Plurali. Vide Oed. Tyran. 887. *B. H.*

Ver. 637. Ἄνακτι, *huic regi*, i. e. *Apollini*. T. J.

Ver. 764. Οἵπερ εἴδομεν] Hîc idem valet ac εἴδομεν γὰρ. *B. H.*

Ver. 785. Diſtinguendum eſt poſt Νῦν δ'. *B. H.*

Ver. 792, 793. Οὗτοι σύ· κεῖνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει. *Num ita res bene ſe habet?* Cl. *Non ſane tibi: ſed illi, ut ſe habet, recte habet.* Dacier: *Eſt ce là ce que j' attendois des Dieux?* Cl. *Ce n' eſt pas ce que vous en attendiez; mais c' eſt ce qu' Oreſte en devoit attendre.* Lond. Edit.

Ver. 806. Ἆρ' ὑμὶν] Vim hujus interrogationis melius forte, pari allato exemplo, perceperis. En igitur tibi Terentium. And. Act. v. ſc. 3. *Num cogitat quid dicat? num facti piget? num ejus color ſignum pudoris uſquam indicat?* T. J.

Ver. 809. Ἀλλ' ἐγγελῶσα] *Imo irridens.* Ita rectè vertunt: ſed tamen ἀλλὰ ſuam et hîc vim habet adverſativam. Hæc eſt loci ἔλλειψις. *Num plorat*, &c. (Non:) *ſed irridens intus ſe abripuit.* T. J.

Ver. 811. Οἴχῃ] De re modò cognitâ, ut de modò facta, loquitur, et abeuntem jam tueri videtur. *T. J.*

Ver. 858. Ἀχαιῶν] Lege (cum *Turn.* in marg.) ἀρχαίων. Ed. *Aldina* ἀχέων exhibet: lectio illa quidem expeditiſſima, ſed non convenit cum quarto ſequentis Antiſtrophes verſu. Quid ſi ἀρχαίων ſic interpretemur? *Ab ipſis noſtræ familiæ initiis huc uſque deſcendentium.* *T. J.* Heſychius exponit ἀχαίας, λύπας. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 861. Παραγάγῃς] *Extra viam abducas. decipias.* T. J.

Ver. 870. Ἄσκοπος] *Non proviſa ſane calamitas*, inquit Chorus, ſignificans *inexpectatam eſſe*; ſed aliò vertit Electra. *Certe*, inquit, ἄσκοπος ἀ λώβα, *cui nulla adhibita fuit cura; conditus eſt enim, neque ſepulchrum nec luctus nactus debitos.* T. J.

Ver. 887. Ἀλλ' ἐχ'] Ἀλλ' abundat hîc loci. *Per patrios deos, non commelia hæc dico, ſed ut illo præſente nobis.* Iſte accuſativus ἐκεῖνον Atticè videtur poni pro genitivo. *T. J.*

Ver. 901, 902.——κῆ περιστέφῃ κύκλῳ
Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός] Genitivus ἀνθέων pendet, non a

κύκλω, quod *Johnſono* viſum eſt, ſed a præpoſitione ἀπὸ ſubintellecta. Vide *Bos* Ellipſ. Græc. p. 321. *B. H.*

Ver. 906. Τύμβου προσείρπον ἄσσον] Τύμβου regitur ab ἄσσον, non a præpoſitione in προσείρπον, quod *Johnſono* placuit. *B. H.*

Ver. 907. Πυρᾶς] Subauditur ἐπί. *T. J.*

Ver. 914. Μήτου] Deeſt ἀπό. *T. J.*

Ver. 926. ἀνοίας] Ἕνεκα. Vel regitur ab ἱποίκτιρω. *T. J.*

Ver. 957. Βίῳ] Subauditur ὄντα. *T. J.*

Ver. 968. Γηρασκήσαν] Σὲ nimirum. ἀλικτρα ἀιυμέναιά τε adverbialiter ſumpta ſunt. *T. J.*

Ver. 1035. Μαθῆς]Lege πάθῃς: ſic optimæ editiones; et longe præſtat. *T. J.*

Ver. 1068. Ἐπίσης] Id eſt, ἐπ' ἴσης χάριτος, vel μερίδος.

Ver. 1077. Τὰ δὲ πρὸς] *Quod ad filias autem.* T. J. et Lond. Ed. *A. B.*

Ver. 1081. Τὸν ἀεὶ] Supple μόρον, vel χρόνον περὶ πατρός. *T. J.*

Ver. 1094. Φέρειν] Subaudi ὥστε. *T. J.*

Ver. 1122. Πρόχειρον] Latine, *manifeſtum.* T. J.

Ver. 1123. Τῶν Ὀρεστείων] Vel περὶ ſubaudi, vel pendet ex τι. *T. J.*

Ver. 1140. Ὅπως θανὼν ἔκειτο τῇ τοθ' ἡμέρᾳ] Ὅπως, ſequente imperfecto indicativo, per Græci Sermonis indolem vix hîc ſtare poſſe videtur. Reſcribi malim Οὕτως. *Ita illâ ipsâ die defunctus jacebas.* Hanc conjecturam quodammodo firmant ſequentia Νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων, &c. ubi νῦν opponitur τῇ τοθ' ἡμέρᾳ, et adverſativum δὲ adverbio ἔτως. *B. H.*

Ver. 1144. Φίλαισι] Dudum ſtatuêre viri docti φίλος apud poetas poni pro ἐμός· nec ultra dubitandi locus. *T. J.*

Ibid. Κὔτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ φιλαὶ χέρες manifeſtè opponuntur ξέναισι χέρσιν quæ ſequuntur, ut mirum prorſus ſit *Johnſonum* φίλος idem hîc quod ἐμὸς valere ſtatuiſſe. *B. H.*

Ver. 1149. Τροφῆς] Subaudi Ἕνεκα. *T. J.*

Ver. 1152. Μητρὸς σύ γ' ἧσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος] φίλος hîc non eum qui amatur, charus eſt, ſed qui amat, amicus eſt, deſignat. *Mudge.*

Ver. 1160. Ἧς] Περὶ poſt πρόπεμψεν, *ante diem, immaturè, miſit.* *T. J.*

Ver. 1174. Ἴσων] Μερῶν. *T. J.*

Ibid. Ξὺν τοὶ μετεῖχον] Lege Ξὺν σοὶ: reſpuit enim Doricum τοι, ſermo Atticus. *B. H.* et Lond. Ed. *A. B.*

Ver. 1180. Ποῖ λόγων ἀμηχάνων ἔλθω] *Ubi ſermonum perplexus feror:* " ſum dubius animi, ubi incipiam, et quò ſermones dirigam." *T. J.*

Ver. 1185. Συμφορᾶς] Ἕνεκα. Proximo τάδε ſubauditur στενάγματα.

Ver. 1195. Τῶνδέ τ' ἐχθίων] Lege, *Canterum* ſecutus, τῶνδ' ἔτ' ἐχθίων. ἔτ' pro ἔτι. *T. J.*

Ver. 1201. Δρῶσα] Subaudi προτρέπει. *T. J.*

Ver. 1203. Ὑπαρήξων] Id eſt, ὁ ἐπαρήξων· fut. 1. τῦ ἐπαρήγω. *T. J.*

Ver. 1239. Ἔχεις] Forte ἴσχεις legendum. *T. J.*

Ver.

Ver. 1277. Θεοί] Unius eſt ſyllabæ. *T. J.*

Ver. 1281. Θεὸς] Subauditur ὥτρυνεν μολεῖν. *T. J.*

Ver. 1286. Ὀδὸν] Subaudi διά. *T. J.*

Ver. 1336. Χωρεῖντος] Supple τινός. *T. J.*

Ver. 1352. Ἀπηλλάχθαι] *Defungi, peragere.* Alii ſubintelligunt ἀπὸ μακρῶν λόγων. Sic enim verſu ſupra tertio. Ideo tamen forte improbandum eſt. *T. J.*

Ver. 1355. Τεθνηκότα] Subaudi ἐμέ. *T. J.*

Ver. 1380. Τὰς γὰρ] Κατά ſubauditur.

Ver. 1382. Ταῦτα pro τέτυς, præcedit enim λόγυς. *T. J.*

Ver. 1407. Παράγεται] *Abit.* Ἐνίερων] Agamemnonis. *T. J.*

Ver. 1410. Νεακόνηλον αἷμα] Audax metaphora, et quæ vereor ut ſtare poſſit. Scio quidem *Vulnus* apud Gratium v. 109. poni pro *haſtili vulnifico.* Sed nemo unquam vidit quempiam *ſanguinem manibus tenentem, eumque recens acutum.* Locum aliquâ emendatione ſanandum puto; nec longe à ſpecie veri, quam tibi jam dabo. Lege igitur, loco τῦ, αἷμα χειρῶν ἔχων, ἐν μάχαιραν ἔχων. *Recens acutum bene gladium tenens.* Invitus quidem tollo iſtud χειρῶν; (à Sophocle enim ſtudioſe adhibetur, etiam rebus non cogentibus) ſed ſententia aliud poſtulare videtur. *T. J.*

Ver. 1415. Nota mutationem numeri. Γυναῖκες, προσμένε· ἀντὶ τῦ προσμένετε. Sed Chorus pro una habetur. *T. J.*

Ver. 1441. Τελῶσιν] Id eſt, τελῶνται. Vel (activè ſi ſumus) τελῶσιν τὸ ἑαυτῶν ἔργον. ἀραὶ enim Deæ ultrices, pœnarum adminiſtræ.

Ver. 1475. Ἔξοιδα] Electra paulo ſuprà dixerat ſe blandiloquis dictis ducturam Ægiſthum, id quod nunc exequitur: rogata enim, "Ubi erant "hoſpites ſciret necne," reſpondet; "Pernovi non ſolum ubi ſint, ſed et "qui ſint illi Phocenſes, ut tu putas, hoſpites pernovi. Quidni enim "ſcirem? alioqui ignorarem illum eventum ex omnibus, qui mihi eve-"nerunt, gratiſſimum, nempe fratrem vivere, et paternæ necis ultorem "adeſſe." Quod aliter accepit Ægiſthus quam illa voluit, ambiguitate τῦ συμφορᾶς et τῶν ἐμῶν et τῆς φιλτάτης· συμφορὰ enim quivis eventus eſt, bonus malúſve. Τῶν ἐμῶν vel *cognatorum*, vel *caſuum qui mihi acciderunt.* φιλάτης autem vel *gratiſſimus*, vel *chariſſimus* denotat. Illa Clytemneſtræ cædem et Oreſtis vitam deſignat; ille mortem Oreſtis ſignificari credit. *T. J.*

Ver. 1478. Προξένυ] Πρόξενος eſt ille qui legatos hoſpitio excipit; quærenti igitur Ægiſtho ubinam eſſent hoſpites, reſpondet illa; *Intus ſunt: amicam enim hoſpitam nacti ſunt.* Vel, *amicam ſuam hoſpitam confecerunt.* *T. J.*

Ver. 1479. Ἐτητύμως] Poteſt ἐτητύμως conjungi, vel cum ἤγγειλαι, adeoque intelligendum hoc modo, *eſtne verum quod nunciarunt, Oreſtem eſſe mortuum?* Vel, ſuitne verus eorum nuncius de morte Oreſtis? Illud voluit Ægiſthus, huic reſpondet Electra. *T. J.*

Ver. 1480. Οὐκ] Id eſt, *non; ſed et re demonſtrarunt, non verbis modo;* nuncium eſſe falſum voluit Electra, Oreſtem eſſe mortuum intelligit Ægiſthus;

Ægisthus; hinc paulo lætior rogat, *Adestne ergo, ita ut liceat coram manifesto videre*, nempe Orestem. *Adest jane* (inquit Electra) *et spectaculum prorsus inamabile*, utpote mortuus; at revera quia vivus Ægistho coram se sisteret. *T. J.*

Ver. 1486. Ὀρᾶν] Ὥστε ὁρᾶν. *T. J.*

Ver. 1488. Ἀνδρὸς] *Orestis. T. J.*

Ver. 1549. Κτείνειν non passivè pro κτείνεσθαι ponitur, quod Johnsono visum est, sed ἐκεῖνον subintelligitur in præcedente, ὅστις latens, ut constructio sit κτείνειν δηλόνοτι ἐκεῖνον ὅστις, &c. *B. H.*

NOTÆ

NOTÆ in TRACHINIAS.

Ver. 2. Ἔκμάθοι] Subaudi τίς. quid ſi ἐκμάθοις legas? ſecundâ perſonâ poeticè utens: ut Latini, *credas innare revulſas Cycladas*, pro *quivis credat*. T. J.

Ver. 4. ἄδω] δόμον ſubauditur. *T. J.*

Ver. 7. ὄκνον] Malo ὄτλον (ut in Textu ipſo notatum erat) id eſt, *miſeriam meam*, vel *ærumnas meas*. Poſſumus enim plurali nomine reddere, quum Euſtathius exponat κακοπάθειαν, et ipſe Scholiaſtes ταλαιπωρίαν. Addit tamen hîc et aliam expoſitionem, et quidem ex Homero, videlicet τὸ μεμορημένον καὶ περιωμένον. Sed hæc nullo pacto cum hujus nominis etymo convenit, quum ὄτλος dicatur quaſi τλὸς, a verbo τλῶ. et ut Callimachus dixit,——κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες. Sic Apollon. accuſativo ejuſdem ſignificationis junxerit ὀτλεύειν, videlicet κάματον, Arg. l. ii. Apud eundem legimus Arg. l. iii. ἐὴν ὀτλησέμεν ἄτην. *H. St.*

Ver. 10. Πατρὸς] Pendet ab ἐκ in ἐξήτει. *T. J.*

Ver. 12, 13. ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ—Βέκρανος. Ad figuram fluvii referendum. Sicut Horat. *Tauriformis Aufidus*. et δασκίῳ, pro δασυσκίῳ, συγκοπῇ. Hirtam barbam dicit, qua genæ adumbrarentur. *Camerarius*. Hoc vidit etiam *Scholiaſtes*. J. T.

Ibid. Apud Strabonem l. x. p. 458. citatur ἀνδρείῳ ΚΥΤΕΙ ΒΟΥΠΡΩΡΟΣ. Heſychius etiam hujus loci meminit in voce ἀντίπρωρα. Vocat κύτος reliquum corpus præter caput. Vocis βύπρωρος elegantiam agnoſcent, qui in tragicorum lectione fuerint verſati. *Iſ. Caſaub.* ad Strabonis locum. *Lond. Ed.*

Ver. 15. προσδιδεγμένη. Alii vertunt *expectans futurum*. T. J.

Ver. 16. Δύσηνος] Lepidè lectorem monet Johnſonus δύσηνος hîc feminino eſſe Atticè, quaſi vox utriuſque generis non ſit, aut uſpiam reperiatur δύσηνη. *B. H.*

Ver. 18. ἀσμένη] In verſione lego ἀσμένῳ, et cum χρόνῳ conjungi malo. *T. J.* et Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 21. Ἐκλύεται] ἄπ' ὄκνου νυμφείων. *T. J.*

Ver. 38. Ἴφιτον] Fortem Iphitum, ſic βίη Ἡρακλείη: apud Latinos, *Virtus Catonis*; et ſexcenta ejuſmodi. *T. J.*

Ver. 42. αὐτῷ] περί. *T. J.*

Ver. 57. τῷ] Subaudi περί. *T. J.*

Ver.

Ver. 66. αἰσχύνῃ φέρει] Legendum φέρειν, ſcil. εἴρηκεν ſubaudito ex ver. 63. Dein ver. 65. pro Σὲ præſtiterit, Σοὶ. Εἴρηκεν—αἰσχύνην σοὶ φέρειν. VALCKENARIUS *in Phœniſſ.* p. 140, 141.

Ver. 72. τῆδε] Λατρεύμαλος ſubintelligitur in λάτριν, quod præceſſit vel πόνῳ. *T. J.*

Ver. 74. Εὐβοΐδα] Trium ſyllabarum eſt. *T. J.*

Ver. 84, 85. Hi verſus ſic ſunt tranſponendi:

Κείνῳ βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ ἅμα
Καὶ πιπλόμεν, σὲ πατρὸς ἐξολωλότος; *T. J.* et *Canter.*

Ver. 99. Ποτὲ non hîc ſignificat *ubi*, quemadmodum in curis ſecundis vertit *Johnſonus*, in prioribus rectiùs interpretatus, ſed cum πόθι. Ver. 98. jungi debet, *ubi demum.* B. H.

Ver. 106. ἄθλιον] Scribitur etiam ἄλιον, [ut in textu ipſo notavimus,] cujus lectionis meminit et Scholiaſtes. Ego noſtram lectionem huic præfero, ut ἄθλιον ὄρνιν ad ἀηδόνα referamus, i. e. Philomelam. Quod autem ad alteram lectionem attinet, ἅλιον ὄρνιν, Scholiaſtes his verbis alcyonen intelligi putat, addens eam, in ſcopulis marinis nidulantem, gemere quum ſua perire ova videt. Sicut apud Virgilium,

—Populea mœrens philomela ſub umbra
Amiſſos queritur fœtus,——.

Non amiſſum Itylum, ut apud cæteros poetas, ſed alii fabuloſas illius gemituum cauſas afferunt, ideoque magis poeticæ convenientes. Vide Ovidium in Metamorph. itemque Lucianum in dialogo qui Ἀλκυὼν ſeu Περὶ Μεταμορφώσεως inſcribitur. *H. St.*

Ver. 107, 108. Senſus eſt, ὁ ποτ' εὐνάξειν πάθον ὡς βλιφάρα ἀδακρύτα εἶναι. De hac conſtructionis formula vide ad Antigon. ver. 985, 986, 1230. *B. H.*

Ver. 119. τρέφει] Subaudi βιὸς. *B. H.*

Ver. 123. Lege ἐρύκει, pro ἀπερύκει. hinc ille genitivus δόμων. ut ſequens ὧν ab ἐπί. T. J.

Ver. 148. Χώροισιν αὐτῇ] Pro αὐτῇ, *Heath.* ſecutus, repoſui αὐτᾷ. Hoc vidit etiam Johnſonus in verſione ſua. *J. T.*

Ver. 161. Juſſu *Heath*, pro vulgata lectione, Ξυνθήματα, ἃ μοι, reſcripſi, ex *Camerariana*, Συνθήματ', ἃ 'μοι. quæ lectio longè ſuavior et concinnior eſt. *T. J.*

Ver. 165. κτῆσιν] εἰς ſubaudi: ὅτι enim regitur ab ἐλίσθαι. *T. J.*

Ver. 167, 168. Verſio ſic melius reſpondebit textui Græco:

Tempus præfiniens circiter trimeſtre, poſtquam
Ex hac terra profectus abiiſſet annum quoque integrum. T. J.

Ver. 173. κόνιν] Subauditur πεσεῖ. T. J.

Ver. 188. Ante τάχ' Subintellige ἔπω. *T. J.*

Ver. 196. Subauditur ἄπειμι. *T. J.*

Ver. 206. Αἴτ' ἐκτὸς αὐλῆς] Forſan Αἴτ' ἐκτός· αὐγῆς ἅς, &c. *Quam inſperata lux mihi ex hoc nuntio oboritur?* Αὐγῆς ὅμμα in ſtylo ſublimi egregie uſurpari potuit, ut apud Æſch. in Perſis 428. Eurip. in Iphig. Taur 194. VALCKENAR. in *Ammon.* l. i. c. 19.

Ver. 206, 207. ὅμμ'—ἀνασχὸν] Secundum quam dedi verſionem, ἐγὼ ſubaud. ſed nunc puto nominativos eſſe abſolute poſitos; qualia multa facilè invenias; ſic igitur verto: *Quippe inſperato mihi exorto lumine famæ.* Proximo verſu ἀνολόλυξον, et pòſt, μελλόνυμφος, conſultò per pluralia interpretor. Neque enim conſtaret ſequens ἐν cum uno tantum ſponſo, poſt κλαγγὰ repete ἀνολόλυξον. T. J.

Ver. 208, ad 228. Monoſtrophica ſunt hæc, non epodica. Non enim plures quàm tres in ſtropha verſus paribus in antiſtropha reſpondent, primus ſcilicet, quintus, et ſeptimus. Præterquam quod ſententiam non abſolvit ſtrophe, ſed imperfectam relinquit, planè contra leges metricas, à Noſtro ſaltem in omnibus iis quæ ad noſtram uſque ætatem pervenerunt tragœdiis, nuſquam hac in parte violatas. *B. H.*

Ver. 240. Πῆ γῆς πατρῴας, εἴτε βαρβάρᾳ, λέγε] Ita vulgata lectio: ſed, ut ſenſus clariùs procederet, textum, parvâ interpunctionis mutatione, ſic emendavimus——Πῆ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρᾳ; λέγε. *Quânam in ora? Patriane an Barbara? ede.* J. T.

Ver. 242. Βωμὸς, τέλη τ', *rite ſacrificat.* Camerar.

Ver. 243. *In Verſione,* poſt *votane* inſere *offerens.* T. J,

Ver. 250. ἄσκοπον] Anglicè, *unaccountable.* T. J.

Ver. 251. Χρόνον βιοῦς ἢν ἡμερῶν ἀνήριθμον] Genitivus ἡμερῶν pendet ab adjectivo ἀνήριθμον, non, ut conjecit Johnſonus, a præpoſitione διὰ. *B. H.*

Ver. 254. λόγῳ] Rei. Sic ἔπος *verbum,* ſæpius pro *re,* et vice versâ *facta* pro *dictis* ponuntur. *T. J.*

Ver.. 261. δηλώσειν ἔτι] Atticè adjectum ἔτι: non tamen πλεονάζειν prorſus videtur, ut aliqui voluêre. *Aliquando* inquit ſe illum in ſervitutem redacturum. *Camerar.*

Ver. 266. *In Verſione,* pro *namque* lege *qui.* T. J.

Ver. 270. In ſchol. Ἡσίοδος μὲν γὰρ (in Ἡρωαις vel Ἡρωικῇ Γενεαλογίᾳ) inquit Bentleius Ep. ad J. Millium, ex cujus correctione ſequentia diſtinximus.

Ver. 284. ἐδὲ] Sic interpretor. *Ne dii quidem, quibus ſummas datur poteſtas nocendi:* Vel ἐ ὐδὲ idem eſt quod *non omnino.* T. J.

Ver. 285. ὑπερχλιδῶντες] Subaudi αὐτὸν. *T. J.*

Ver. 287. Vide σύνταξιν, τάσδε, ἄσπερ εἰσορᾷς, εὑρῦσαι, pro αὗται δὲ, &c. *T. J.*

Ver. 292. τῆς ἀλώσεως] ἕνεκα. *T. J.*

Ver. 293. Νιν abundat. *J. T.*

Ver. 299. τῆδε] (πράξει εὐτυχεῖ) τοῦτο (χαρὰ nempe) συντρέχειν. *T. J.*

Ver. 301. τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῆ] Pro μὴ ὁ εὖ πράσσων σφαλῆ. Frequens hoc loquendi genus apud optimos auctores. Exempla paſſim obvia. Vide ver. 325. *T. J.*

Ver. 313. Subaudi δοκεῖς. T. J.

Ver. 319. Subaudiuntur ἰσὶ et γιννημάτων. *T. J.*

Ver. 320. Μὴ τῶν] Invenitur etiam ſcriptum τῦ, quæ lectio magis quam altera mihi placet: ut ſit μή τινος τυράννων (ἴσως δὲ Εὐρύτυ) σπορά τις ἦν; ſed τυ ſcribi potius ſolet ſine accentu, quum eſt pro τινός· ut τῳ pro τινί. *H. St.*

Ver. 321. μακρὰν] Ἱστόριαν, poſt ὁδὸν ſubaudito κατὰ, et ἐξότυ ſine χρόνυ. *T. J.*

Ver. 322. Ξυνεμπόρων] *Itineris comitum*, id eſt, Captivarum quæ eam comitatæ ſunt. Συνεμπόρος, συνοδοιπόρος. *Suidas.*

Ver. 330. Ἐξότυ πάτραν Διήνεμον λέλοιπεν] διήνεμον, ut *puto*, *redde* debet, *ventis perflatam.* Aequata enim ſolo urbe, nihil quod ventis reſiſteret, eóſve excluderet, relinquebatur. *B. H.*

Ver. 333. Εἰς τέγας. *T. J.*

Ver. 335. λύπην λύπης] Anglicè, *An aggravation of your ſorrow.* T. J.

Ver. 339. βαιὸν] χρόνον. *T. J.*

Ver. 342. Ἐγὼ γὰρ ἔχω ἐπιστήμην τέτων (κατὰ) πάντα, vel κατὰ πάντα τύτων. *Lond. Edit.*

Ver. 343. τῦ] ἕνεκα. *T. J.*

Ver. 354. ἄγνοιά] *Triclinius* legere nos jubet ἀγνοίᾳ, propter metrum, alioqui longe aptior altera eſſet lectio, ut diceremus, ἄγνοιά μ' ἔχει ἃ ἐξείρηκας, pro ἐκείνων ἃ ἐξείρηκας. Sequitur autum hanc lectionem alter Scholiaſtes. *H. St.* et *T. J.*

Schol. ver. 358. πρὸς Εὔρυτον τὸν Μίλανος τῦ Ἀρκισιλάυ. Lege τὸν Μιλανίως. Hoc docet Pauſanias l. iv. c. 33. Καὶ Εὐρύτυ τῦ Μιλανίως τὰ ὀστᾶ ἐφυλάσσετο ἐνταῦθα. *Van Staveren* in Miſcell. Obſ. Maii, &c. 1739. vol. x. p. 306.

Ver. 370. Ὡς] Atticè pro εἰς. *T. J.*

Ver. 383. Ἢ καὶ τὰ] Hunc verſum abſcribit nuncio Scholiaſtes, et ſanè benè. Tùm verò amplectenda eſt Canteri conjectura legentis, loco καὶ τὰ, κἄρτα. Hic omnia clara. *T. J.* Et verſus aptius Choro aſſignandus ſine nota interrogationis. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 384. γένεσιν] Legitur et, γένισις, eodem ſenſu. *H. St.* Ante γένεσιν ſubaudi κατά. T. J.

Ver. 399. Ὡς ἐκ] Non dubito quin altera lectio ταχείας huic præferenda ſit, neque enim puto ἐκ τραχείας ullam commodam expoſitionem admittere. At ἐκ ταχείας opponetur illi quod ſequitur, σὺν χρόνῳ βραδεῖ· hoc ſenſu. *Quam cito abire paras, quum tam tardus adventus tuus fuerit?* At νεώσασθαι λόγυς (in quo exponendo torquet ſe Scholiaſtes) ſuſpicor ſignificare *inchoare ſermones*, ſeu *colloquium*, q. d. " Itá- " ne, poſt tam tardum adventum, tam cito abire paras, et quidem " quum vix inchoatus ſit ſermo noſter, vel, inchoatum ſit noſtrum " colloquium?" *H. St.* Poſt τραχείας, ſubaudi γῆς. ἐξ ſubaudi ante ὧν. *T. J.*

Ver. 400. καὶ νεώσασθαι λόγυς;] Rectius ἀνανεώσασθαι λόγυς videtur Scholiaſtes legere. *Canter.*

Ver. 409. Subaudi ἐννέπω. T. J.

Ver. 414. Λέγω ſubauditur. *T. J.*

Ver. 443. Μὴ πρὸς σὺ, &c.] Eadem σύγχυσις apud Latinos crebrò occurrit. *Per te Deos oro.* T. J.

Ver. 446. Τἀνθρώπων] χρήματα, πάθη. *T. J.*

Ver. 447. χρήμασι. T. J.

Ver. 463. Πολλοὶ] εἰσί. *T. J.*

Ver. 465. Τῶτο] Eleganter abundat. Proximo ἔχει omittitur poſt δεινόν. *T. J.*

Ver. 469. Ἠνέγκατ'] Ita diſtingue potius, ἠνέγκατ', ἐδ' ὄνειδος· ἥδέ τ', ἐδ' ἂν εἰ, &c. ut videlicet negatio ſerviat etiam futuro οἴσει, repetendo ἀπὸ τῦ κοινῦ· hoc modo, ἔτω τις αὐτῶν ἠνέγκαλο λόγον κακὸν ἐξ ἐμῦ, ἐδ' ὄνειδος· ὁμοίως δὲ καὶ ἥδε ἐκ οἴσει ἐδ' ἂν εἰ, &c. *H. St.*

Ver. 485. Πατρῷος] Feminini generis, Atticè. *T. J.*

Ver. 486. Πρὸς κείνυ] προσῆκον. *T. J.*

Ver. 492. (Διὰ) Χάριν κοινὴν κείνυ τε καὶ σὴν ἐξίσυ (μέρυς) *T. J.*

Ver. 499. Pro εἴσω lege ἔσω. *B. H.*

Ver. 507. Δίκαια] Græci frequenter adjectivis pluralibus pro ſingularibus utuntur. Vide ver. 969. *T. J.*

Ver. 521. λύγχας] *Haſtas* dixit contra hiſtoriam: non enim introducitur haſtatus Hercules. *Camerar.*

Ver. 523. Ἐς μέσον] Quoniam Antiſtrophe non reſpondet Strophe in hoc verſu, et in ſequenti legitur ἐν μέσῳ, cujus hoc videtur gloſſema, tollenda omnino arbitror, et locum ſic legendum,

Ἴεσαν ἱέμενοι λεχέων· μόνα. T. J. et *Lond. Edit.* A. B.

Ver. 535. Ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω] *Ego verò ea tantùm quæ ex matre audivi dico.* Chorus ſcilicet ex adoleſcentulis conſtabat. Vide ſuprà, v. 146—153, adeóque per ætatem ipſa hæc vidiſſe non poterat. *Mudge.*

Ver. 536. In textu legitur ἀμφινείκητον, in ſcholiis ἀμφιμάχητον, quod ſæpe fit, ut poſt oſtendam. *T. J.*

Ver. 550. κάλέμενος] Sic emendavimus pro τελέμενος ex ed. Ald. et juſſu Is. Casaub. *Lect. Theocr.* c. 3. et *T. J. Lond. Ed.*

Ver. 569. Μισθὲ] ἕνεκα.

Ver. 571. τῶν παίρων ἡνίκα ϛόλων] Videtur ſcribendum, τῦ πατρώυ ἡνίκα ϛόλων. *Canter.*

Ver. 575. Χ, ὦ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπισρέψας χερῶν Ἧκεν. Malim interpungere—ἐπισρεψας, χερῶν ἧκεν. *Canterus.* In verſione Johnſ. recte interpungitur. *Lond. Ed.*

Ver. 589. Ὅσα] Θεσμά. *T. J.*

Ver. 623, 624. Ὃ κεῖνος εὐμαθὲς,

Σφραγῖδος ἔρκει τῷδ' ἐπ ὄμμα θήσεται.

Interpretes hìc omnes tacent; non rectè tamen. Nullus enim verbis, ut nunc ſunt, ineſt ſenſus. In margine libri, qui apud me eſt, locum hunc

hunc ita emendandum cenſuit quidam, ὁ ΚΕΊΝΩι εὐμαθὴς, Σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσετ' ΕΙ. *quod facile erit cognitu, ſi huic ſigillo oculum injecerit.* Vidit ille quidem loci mentem; quis autem ferre poteſt εἰ in fine tam inconcinne poſitum? lege itaque vel σῆμα ΚΕΊΝΩι εὐμαθὴς, Σφραγῖδος ἕρκ' ΕΙ τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσ̃ιαι. vel σῆμ' ὁ ΚΕΙΝΩι εὐμαθὴς, ſuppreſſo ἐσὶ vel ἔσαι. Omiſsâ Apoſtrophes notâ inter ἕρκ' et εἰ, vides quam facilè error ortus ſit. Conjeci quoque ὁ κεῖνος εὖ μάθῃ, Σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμ' ΕΙ θήσ̃ιαι. *T. J.* et. Lond. Edit. *A. B.*

Ver. 631. Μὴ ἐ] Unam conficiunt ſyllabam. Hom. Il. E. 349. Ἤ ἐκ. *T. J.*

Ver. 636. Subaud. Οἶδα ἔτως. *T. J.*

Ver. 681. Subauditur Ἀθυμεῖς ἕνεκα. *T. J.*

Ver. 688. οἰὸς εὐείρῳ πόκῳ] Scribendum potius εὐείρεϊ πόκῳ. Valckenar. *in Phœniſſ.* p. 361.

Ver. 706. Φάτιν] *Rem*, ſupra λόγον et ἔπος. *T. J.*

Ver. 707. μαθεῖν] ὥσε μαθεῖν, *ut quis cognoſcat.* T. J.

Ver. 708. Schol. τὸ αἴγειον μήρυμα] Anne ſcripſerat τὸ ΕΡΙΟΥ μήρυμα. Arnaud. *Lect. Græcæ.* l. i. c. 2. p. 78.

Ver. 716. Poſt ποτὲ ſubaud. ἀναζέουσιν ἀφρέι. *T. J.*

Ver. 731. δόξει γὲν ἐμοὶ] Magis placet altera lectio, δόξη γὲν ἐμῇ, repetendo, ἀπὸ τῦ κοινῦ, futurum ὀλεῖ. Statim poſt autem, ver. 733. pro ὀρμῇ legitur et ὀργῇ, quod agnoſcit etiam Schol. ego tamen ὀρμῇ malim: ſed unà etiam ταυτῇ libenter legerim. *H. St.*

Ver. 734. Ἀνασχετὸν] ἐσὶν αὐτῇ. *T. J.*

Ver. 747. Puto σ' poſt τριων tolli debere. Verſu enim abhinc ſecundo legitur loco ſuo: hîc autem inconcinnè inſeri videtur. *T. J.* et Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 750. *Meliorem mentem præſenti mutare.* T. J.

Ver. 759. Αὐτὸς] φημί, ἐν ὄμμασι: elegans pleonaſmus. *T. J.*

Ver. 767. τιμεσίαν τε φυλλάδα] Aut ornâſſe dicit altaria frondibus decerptis de luco; aut deſignâſſe lucum Jovi, et dedicare cui tunc ſacrificaturus eſſet. *Camerar.*

Ver. 773—775. δώδεκ' ἐντελεῖς] Quid hecatombe ſignificet hoc loco plane exponitur. Grammatici dixêre centum boum ſacrificium hoc fuiſſe; itaque Ovidius eſt interpretatus Metam. viii. 152. Alii ἀπὸ ἑκατὸν βάσεων deduxêre, ut quadrupedes intelligantur xxv. Hic enim numerus quater ſumptus centum abſolvit. Sed eſſe hoc ſacrificium promiſcuarum animantium Homerus etiam innuit Iliad. A. 315. Vel ſignificatur hac voce ſacrificium ſolenne, ut Iliad. Δ. 102, 120. Ἄρνων πρωτογόνων ῥέξειν ἱερὴν ἑκατόμβην. *Camerar.*

Ver. 777. Καὶ deeſt ante σολῇ. *T. J.*

Ver. 780. ἀνίει] Scribe potius ἀνῄει. *H. St.*

Ver. 781. Τέκτονος] Subaudi ὑπὸ. *T. J.*

Ver. 796. ἀνευφώνησιν] Heſychius legerat ἀνευφημήσει, ut patet apud eum in voce.

Ver.

Ibid. Οἰμωγῇ] *σύν.* Proximo ἕνεκα. *T. J.*

Ver. 823. πρεῦβαλις] Male ed. Turn. et aliæ editt. πρεῦλαβις. Emendavimus juſſu *H. St.* et *T. J.* Lond. edit.

Ver. 828. Ὀφθαλμῶν] Subauditur ἀπὸ, vel regitur ab ἄπωθεν in proximo. *T. J.*

Ver. 854. Ἄοκνον] Secundâ brevi. Huic Strophe non reſpondet in omnibus ſequens Antiſtrophe. *T. J.*

Ver. 861. Τέγχει δακρύων ἄχναν] Genitivus δακρύων regitur a præpoſitione ὑπὸ ſubintellecta. Ita apud Homer. Iliad. B. 415.

πρῆσαι δὲ πύρος δηΐοιο θύρετρα. *B. H.*

Ver. 866, 867, 868. Οἷον παῖδος ὕπω ἐπέμολε ἀγακλείδαο Ἡρακλέα (ἀπ') ἀναρσίων (i. e. ἐχθρῶν) (ὥστε) οἰκτίσαι. Hoc ſenſu: *Invaſit Herculem malum, propter quod miſerari eum debemus, quale nullum ab hoſtibus ei contigerat.* *T. J.* ex *H. St.*

870. Ἃ τότε (λόγχα) αἰχμᾷ (νόμῳ πολέμου) ἄγαγες τάνδε θοὰν, &c. *T. J.*

Ver. 882. ἀΐδης] Forſan ἀιδής. Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 888. ἀνιήτῳ] Illa enim profectio ad orcum ita fit ut pedes plane alligati atque impediti nuſquam promoveantur. *Camerar.*

Ver. 906. Τίς ἦν] Subaudi, ἀπὸ κοινοῦ repetitum, ὕδρις ἥδε. *B. H.*

Ver. 911. Juſſu *Heath*, pro ἀνίορτος, *illætabilis*, repoſui veterem lectionem ἃ νίορτος, *quæ nuper:* quam *Johnſonus* in ſua verſione ſequutus eſt. *T. J.*

Ver. 915. Poſt ἔτλη particulam τὶς addere neceſſe eſt, ut ſtet verſus. *H. St.* Vel lege ἀνέτλη. Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 918. Per κοίλα δεμνία, *lecticam* intellige, quâ commodiùs adveheretur Hercules. *Mudge.*

Ver. 980. Pro vulgata lectione ἴκλαιον, juxta cl. *Heath* repoſui, ex Scholiaſte vetere et *Aldina*, πρέκλαιον. *T. J.*

Ver. 981. Ξείνων γὰρ ἑξόμιλος ἥδε τις βάσις] Ita emendavi, ex cl. *Mudge*, juxta *Heath. Sex hominum ſociam operam navantium.* J. T.

Ver. 982. Πᾶς δ' αὖ] Hanc veram lectionem in textum recepi ex Aldina, monitu *Heath.* Vulgata ſcriptura erat πᾶς δ' αὖ. *T. J.*

Ibid. Ante ὡς ſubintellige αὐτὸ. *T. J.*

Ver. 988, 989. σῷ] ἕνεκα. T. J.

Ver. 996, 997, 998. Οὐ μὴ ξυγείρῃς,——
Κἀκκινήσῃς, κἀναςήσῃς.

Exigit ſermonis ratio, ut voculæ ὃ μὴ vel cum futuro indicativo, vel cum aoriſto altero formæ ſubjunctivo conſtruantur; ut Electra, ver. 1035. et 1058. Hîc, contra certiſſimas verſus Anapæſtici leges, aoriſtum ſubjunctivum pro futuro indicativo librarii exararunt, Prioris utique verſus pedem ſecundum hoc pacto vides eſſe Bacchium Anapæſto temporibus imparem. Legent vero deinceps, niſi qui tam ſermonis quam metri indolem ſuſque deque habent.

Οἰ

Οὐ μὴ ΞΕΓΕΡΕΙΣ τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
Κ'ΑΙΚΚΙΝΗΣΕΙΣ, ΚΑΙΝΑΣΤΗΣΕΙΣ.

Hos autem qui excipiunt verſus ſic diſpertiendi ſunt:

Φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον. ΥΛ. Ἀλλ'
Ἐπί ΤΟΙ μελέῳ
Βάρος ἄπλετον ἐμμίμνει φρήν. DAWES *Miſcell. Crit.* p. 223.

Ver. 1000. Βάρος] διά. T. J.

Ver. 1014. Interrogationis notam poſui ad finem verſus, ſenſu omnino poſtulante. Οἵαν μ' ἆρ' ἴθυ λώβαν, οἵαν; *Quali me peſte afflixiſti, quali?* J. T.

Ver. 1047. Ἀποτίβατος] ἀπρόσβαλος, *non adeundus*, T. J.

Ver. 1049. Τόδε] πάθος. *T. J.*

Ver. 1051. Εἴρυσον ἴγχος] Ex hoc loco manifeſtum eſt ἴγχος apud Græcos interdum pro *gladio* uſurpari, de quâ re magna olim inter Academiæ Gallicæ Inſcriptionum Socios orta eſt contentio. *B. H.*

Ver. 1053. Ἀκὴ δ' ἄχος] Ita centies ludere amat in ſonis Sophocles, et optimi ſcriptores. *T. J.*

Ver. 1077. Ἄγλωσσος] γῆ. *T. J.*

Ver. 1079. Γυνὴ] Videtur Sophocles per γυνὴ denotare mulierem, cujuſcunque fuerit indolis; per θῆλυς autem, arctiori ſenſu, feminam timidam, naturâ et corpore infirmiorem. Vide ver. 1092. *T. J.*

Ibid. φύσιν] ἔχουσα. *T. J.* et *H. St.*

Ver. 1082. Πλέον] ἐμὲ. *T. J.*

Ver. 1085. Τἀμὸν] πάθος. *T. J.*

Ver. 1090. Τόνδ' ἄνδρα] Pro ἐμὲ, δεικτικῶς: ſed fruſtrà monere eſt: toties occurrit. Vide ver. 1191. *T. J.*

Ver. 1102. Hic verſus debet in duos dividi, neque enim eſt Iambicus. Sic igitur cum Aldina lege:

Ὦ ναξ αἰδὴ, δέξαι μ'·
Ὦ Διὸς ἀκτὶς, παῖσον. *T. J.* et Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 1104. πάτερ] Ridicula mihi videtur Scholiaſtæ expoſitio, dicentis ὦ πάτερ κεραυνὲ eſſe pro ὦ κεραυνέ· nam etiamſi κεραυνὲ cum πάτερ jungendum foret, exponendum tamen eſſet, ὦ Ζεῦ, i. e. *ô Jupiter*, non ὦ κεραυνέ. *H. St.*

Ver. 1112. Pro ὑπείροχον repoſui ὑπέροχον, juxta *Clarkium* ad Hom. Iliad. β. v. 426. anapæſtus enim in pede quarto locum non habet, et apud *Tragicos* Scriptores licentia haud ferè eſt ulla.

Ibid. ὑπέροχον] Exiſtimo hoc debere ore celerrimo pronuntiari, ferè ac ſi ſcriptum fuiſſet ὑπροχόν. *T. J.*

Ibid. βίαν] κατά.

Ver. 1132. δικαια] Pro δίκαιόν ἐσι. vide ver. 502. *Lond. Ed.*

Ver. 1138. μητρὸς] περὶ. *T. J.*

Ver. 1143. Οὐ] Πρέπει σιγᾶν. *T. J.*

Ver. 1201. Ὅμων Διὸς νῦν τῷ με φύσαντος κάρα] Minime neceſſe eſt ut

ut ad κάρα ſubintelligamus, cum *Johnſono*, præpoſit. πρὸς: verbum enim ὄμνυμι accuſativum regit. *B. H.*

Ver. 1202. καὶ τόδ'.] Legitur καὶ τότ' [ut in Turnebo] quod mihi magis placet. *H. St.*

Ver. 1229. πλήρωμα] Subaudi γενήσεται. T. J.

Ver. 1230. Ὅσον] καθ' ὅσον. poſt μεγάλα ſubaudi καλά. *T. J.*

Ver. 1231. Κὰ κάμῃ τὲμον μέρος] Repetendum ἀπὸ κοινῦ eſt ὅσον γ' ἂν, *Et modo non moriare, meo facinore, meâ manu.* B. H.

Ver. 1259. Pro πολλά γ' ἔπαπορειν, repoſui, juxta *Heathium*, πολλὰ τ' ὠπορεῖν; vocalibus brevibus, ο, α, per craſin in longam ω coaleſcentibus, quomodo etiam ὠ ἔχων poſitum reperitur pro ὁ ἔχων. Sic τ' ωρχων pro τὸ ἄρχων. *T. J.*

Ver. 1289. ἀνδρῶν] ἐξ. *T. J.*

Ver. 1291. Λείπω μηδὲ, &c.] Hæc ab Hyllo dici aiunt, qui juberet ad ædes remanere Chorum, dum reverterentur ipſi. Vel etiam ſequi ſe Chorum (ſi verior ſit lectio) ἐπ' οἴκων. *Camerar.*

Ver. 1293. καινοπαθῆ] Alii καινολαγῆ. Pro quo lege καινοπαγῆ. Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 1294. Poſt τῦτων, cum *Johnſono* ſubaudi ἐστι, et poſt Ζεὺς ſubintellige ἐποίησε. *J. T.*

NOTÆ

NOTÆ in PHILOCTETEN.

Ad Titulum Fabulæ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ] Integer titulus hujus Fabulæ eſt.—ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ Ὁ ΕΝ ΛΗΜΝΩ,. De illâ videndus Dio Chryſoſtomus, Diſ. 52. Fabricius, in *Bibl. Græca.*

Nam *Sophocles* (teſtibus *Priſcian.* et *Heſych.*) alterum ſcripſit *Philoctetem*, cui nomen erat,

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ Ὁ ΕΝ ΤΡΟΙΑ:

Sed hujuſce poſterioris Fabulæ fragmenta tantum parvula ad noſtram ætatem pervenerunt. *J. T.*

Argumentum [*Philoctetis*] eſt ſimplex, et ἠθικὸν, non actione perſoniſque, ſed affectibus varium. *Camerar.*

Philoctetes *divinum Drama.* Scaliger.

Ver. 12. ἀκμὴ] Video legiſſe quoſdam ἀκμὴν adverbialiter. *Camerarius.* Sed malè. *Lond. Edit.*

Ver. 19. ἀμφιτρῆτος] Scribitur et ἀμφιτρῆρος. *Camerar.*

Ver. 22. ἔχει] Minimè neceſſe eſt ut, cum *Aurato* et *Cantero*, quidquam hîc immutemus; ἔχω enim interdum eſt *verſor, habito, ſum*; ita apud *Lucianum*, ἔχειν ἀμφὶ τὴν κάμινον. *B. H.*

Ver. 25. εἴῃ] penultimâ brevi. Vel ἴῃ, id eſt, *procedant.* Camerar.

Ver. 26. Τοίργον, ὑ μακρὰν, λέγεις] μακρὰν adverbialiter hîc ponitur: et ſubauditur participium ἀπὸν. Verte, *De re loqueris, quæ non longè abeſt.* B. H.

Ver. 98. Γλώσσαν—Scholiaſtes διαβάλλει, &c. peſſimè. *Lond. Ed.*

Ver. 127. Cantero omnino aſſentior reponenti δοκῆτέ τι. *B. H.*

Ver. 142. Quid ſibi voluit Editor Londinenſis reponens τῇδ' *hîc*, non capio: non enim in Lemno erat Neoptolemi regnum. *B. H.*

Ver. 151. Poſt ἄναξ in multis editionibus habetur τὸ σὸν Sed non agnoſcere hæc verba Triclinium apparet ex iis quæ de metricâ horum verſuum ratione ſcribit. *H. St.*

Ver. 167. Schol. ἐπιμόνως] Puto, ἐπιπόνως. *Lond. Ed.*

Ver. 175, 176. Ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ
Χρείας ἰσαμένᾳ] Verte, *Animum vere deſpondet in omni quæ ſupervenit neceſſitate.* B. H.

Ver. 195. Χρύσης] *Chryſe*, urbs vel inſula; non, ut quidam putant, puella. In Schol. Χρύσης Ἀθηνᾶς——delendum puto τὸ Χρύσης. *Lond. Edit.*

Ibid. Τῆς ὠμόβρονος Χρύσης] Subaudi ἀπὸ. *B. H.*

Ver. 196. In cæteris editionibus interpungitur poſt κηδεμόιων: quæ interpunctio ſenſum pervertit. *H. St.*

Ver 208. Schol. Στίβᾳ] Sic Ed. Steph. Lege Στίβου. *Lond. Ed.*

Ver. 210. τρυσάνωρ] *quo conſumitur.* τρυσίβιος γαστὴρ apud Ariſtophanem. *Camerar.*

Ver. 216. Monitu *Heath*, repoſui, ex *Aldinâ*, μολπὰν σύριγγος: quæ lectio magis mihi placet, quia longè concinnior, ac elegantior eſt vulgatâ lectione,—μολπας συριγγὸς—in quâ, κακοφόνια τις aures noſtras verberat. *J. T.*

Ver. 217. ἀγρωβότας] Legitur et ἀγρωβάτης: in quâ lectione (ſi cui magis placeret) mutandum eſſet η in α, ut ἀγρωβατας Doricum eſſet, ſicut cætera verba ei vicina. *H. St.*

Ver. 231. Quum nullus ſenſus ex Καΐφιλον καλέμενον exſculpi poſſit, reſcripſi, juxta *Heathium*, καΐφιλον γ' ἀλωμένον. *J. T.*

Ver. 240. Juſſu *Heath*, pro vulgatâ lectione τίς δ' ἀνέμων ὁ φίλταλος; repoſui, *Aldiuam* ſecutus, Τις ἀνέμων ὁ φίλταλος; rejecto τῷ Διὲ: quam vocem verſio *Johnſoniana* minimè agnoſcit: *Quiſnam ventorum gratiſſimus?* J. T.

Ver. 244. Νεοπτόλεμος] Synizeſis. *Lond Ed.*

Ver. 246, 247. Ex *Heath*, hos verſus ſic emendavi, juxta *Aldinam*.

——————τίνι
Στόλῳ προσίσχεις τήνδε γῆν; πόθεν πολέων. *J. T.*

Ver. 253. Pro ὃν εἶδον repoſui, *Aldo* præeunte, ὅτ' εἶδον, longè elegantiùs. *J. T.*

Ver. 281. ποῖ' ἀποιμῶξαι] Legitur et ποῖά μ' οἰμῶξαι, quod mollius ſonat. *H. St.*

Ver. 294. δύσνιος] Videtur ſcribendum δύσνιον. *Cant.*

Ver. 296. Καὶ σε] Dicit Philoctetes lignum fuiſſe parandum adverſus gelu, ut maximè eſſe hieme ſoleat. *Camerar.*

Ibid. πάγᾳ κυθέντος, *glacie omnia occupante.* Lond. Ed.

Ver. 300 φῶς] Legitur et πῦρ: ſed malo φῶς; ne repetatur πῦρ, quod paulo ante poſitum fuit. *H. St.*

Ver. 305. ὅρμος] In Turn. Ed. eſt ὄμορος, malè. *H. St.*

Ver. 319. αἰτεῖς] Malim αὖτις. *Cant.*

Ver. 327. Θυμῷ γένοιτο, &c.] Si quis illud Θυμῷ correctoribus aut librariis imputare maluerit, me non invito faciet: ſi, ſcilicet, legerit, Εἴ μοι γ' ναῖο χεῖρα πλησαί ποδε. DORVILLE *in Chariton.* p. 284.

Ver. 345. Αὖθις πάλιν] Scholiaſtes τὸ Χ. ὅτι δὶς τὸ αὐτὸν εἶπεν,

Quid ſibi velit τὸ X, docebunt te Lexica. Cæterum Scholiaſtes malè vituperat αὖθις πάλιν, nam et Sophocles alibi decies hac locutione utitur, et nihil frequentius eſt hiſce pleonaſmis. Vide Ariſtoph. *Plut.* 238, 552, 779, et Bentleium. *Nub.* 743. et Kuſterum, 971. *Pac.* 843, 860. *Avib.* 1456. *Eccleſ.* 1008. Apollonium III. 649. Vide etiam Virgil. *Æn.* IV. 24. et 27. *Prudent.* Περὶ Στεφ. VI. 103. *in Symm.* I. 333. *Senec.* Hippol. 676. *Lucret.* II. 129, 1000. IV. 442. *Catull.* LXIV. 47.

Ver. 347. Διὸς τ' Ὀδυσσεὺς] Inimicum ſuum cur honeſtat epitheto maxime laudis? Homerica eſt imitatio, a quo et ipſa laudum epitheta, quaſi propria fortibus viris atque principibus, apponuntur etiam ſermonibus inimicorum. *Camerar.* Vide Clarke ad Homer. *Odyſſ.* A. 29.

Ver. 354. Ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον] Schol. ἀθαπτον. ζωνία. Malè. *Lond. Edit.*

Ver. 359. πικρὸν] Vel propter patris mortem, vel callidè propter injurias ducum erga ſe, quas fingit. *Camerar.*

Ver. 363. ἔκειτο] προὔκειτο ſignificat; nam inter ritus veterum προθέσεις fuere, propoſito mortuo in conſpectu et ante ora hominum. *Camerar.*

Ver. 373. Ὦ σκετλι'] Scholiaſtes σχέτλιε. Camerarius σχέτλιοι, rectius, ut opinor. *Lond. Ed.*

Ver. 377. αὖτ' ἔσωσα κἀκεῖνον] Ovid.

His humeris, his, inquam, humeris ego corpus Achillis,
Et ſimul arma tuli. Camerar.

Ver. 385. Οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκύρον ἐκπλεύσῃς ἔχων] Legendum omnino eſt ἐκπλεύσεις. Vide *Dawes* Miſcell. Critic. p. 222.

Ver. 399. ἐξηυδώμαν] Longe rectiùs in Aldina legitur ἐπηυδώμαν, quod Correctores metro imperitè caventes in ἐξηύδωμαν mutarunt. Ego vero lectionem Aldinam amplexus ſum. *T. J.*

Ver. 422. Οὐδ'. —— Nodus difficilis propter duplicem genitivum, Σισύφου et Λαερτίου, quem ſolvi poſſe arbitror, ſi Σισύφου cum ὑμπολητὸς, Λαερτίου cum γόνος jungamus. ἀλλ' ἐχ ὁ Τυδέως γόνος, ἐδ' ὁ Λαερτίου [ſub. γόνος] ὑμπολητὸς Σισύφου. Referetur autem ὑμπολητὸς Σισύφου ad eam hiſtoriam quæ a Scholiaſte commemoratur. Dictumque erit ὑμπ. Σισύφου eâdem formâ, qua κείνης διδακτὰ pro ὑπ' ἐκείνου δεδιδαγμένα dixit in Electra. *H. St.*

Ver. 423. Οὐ μὴ θανῶσι·] Poſt θανῶσι, jubente Heath, poſui notam Interrogationis, ſenſu omnino poſtulante: nam ex reſponſo manifeſtum eſt, hæc non affirmativè ſed interrogativè loqui. *J. T.*

Ver. 428. Κείνων] Malo σοφῶς aut σοφὰ, quam σαφῶς. At pro κἀξ' ἐξήευκε Schol. ſcribi tradit ἐξεκήρυξεν, quod mihi placeret ſi verſum ingredi poſſet, nempe Neſtorem pro ſua prudentia operam dediſſe ne illorum conſilia aliquo in pretio eſſent, atque adeo ea publicè infamaſſe. *H. St.*

Ver. 430. Ἀντίλοχος] Poſt αὐτῷ non malè fortaſſis interpungetur:

Ἀντίλοχος φρεσὶ δοῦναι, ὅσπερ ἦν γόνος αὐτῷ. At legendo μόνος, jungi pósset αὐτῷ cum φρεσὶ δοῦναι. Sed hanc lectionem repudiat Scholiastes, quam qui admittere volunt, intelligendum dicunt, qui erat ei solus in Trojano bello. *H. St.*

Ver. 431. δύ' αὐτὸς] Affertur et alia lectio, δύ' αὐτῷ ἐξείδειξας: quæ quamvis mihi suspecta sit, potior tamen alterâ videtur, propter δεῖν' ab hoc loco alienum, meo quidem judicio. Nisi orationem ἀνακόλουθον esse dicamus: ut post δύ' αὐτὸς δεῖν' ἔλεξας, vel δύ' αὐτῷ, sequatur, non fine ellipsi, οἶν ἐγὼ, hoc sensu; "Eheu, duo mihi affers tristia nuntia, "de amborum morte, quos ego, si quos alios, incolumes esse luben-"tissimè audissem." Sed pro αὐτὸς non solum αὐτῷ, verùm etiam αὖτως legitur. *H. St.*

Ibid. αὖτὸς] malim αὖτις. *Canter.*

Ibid. οἶν ἐγὼ] Subauditur præpositio περὶ.——περὶ ἐκείνοιν δηλονοτὶ οἶν. *B. H.*

Ver. 438. Monitu *Heath*, pro πῆ reposui, ex *Aldina*, πῇ. *T. J.*

Ver. 450. Schol. ἀνείλε. λέγεται καὶ——Forsan, ἀνείλε· λέγεται γὰρ καὶ.

Ver. 454. Sisyphum in vitam reversum tradunt fabulæ. *Theogn.*

Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτῷ,
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδᾳ Σισύφῳ,
Ὅστε καὶ ἐξ Ἀΐδεω πολυϊδρίησιν ἀνῆλθε,
Πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις.

Est autem locus totus βλάσφημος, conveniente oratione personæ et maximam injuriam passæ, et gravissimos cruciatus sustinentis. *Camerar.*

In *Theogn.* forsan legendum, Σισύφῳ Αἰολίδᾳ. Vide infra ver. 634. et fabulam satis lepidam in Schol. *Lond. Ed.*

Ver. 486. Pro vulgata lectione Ὀθ' ἡμέρας reposui, ex *Aldina*, jussu *Heath*, Ἰθ', ἡμέρας. *J. T.*

Ver. 497. δειράδα] Anapæstus in pede quarto. *Lond. Edit.*

Ver. 503. Τὰ τῶν διακόνων] Transit a genere neutro ad masculinum. *Camerar.*

Ver. 520. Μέλα τιθέμενος] Alii Μελατιθέμενος. Lond. Ed.

Ver. 554. Pro πολέων γ' ῥ' ὁ ναύκληρος reposui, juxta *Heath*, ex *Ald.* et *Canter.* πολέων γὰρ ὡς ναύκληρος: quod versus omnino exigit. *J. T.*

Ver. 561. Pro ἀμφὶ σ' ἕνεκα, juxta pulcherrimam emendationem *J. Aurati*, probante *Cantero*, scripsi ἀμφὶ σεῦ νέα. *J. T.*

Ver. 578. Monente *Heath*, pro vulgata lectione ἔσω, rescripsi, ex *Cantero*, ἔγω. *J. T.*

Ver. 582. Jussu *Heath*, pro Ὀδ' ἐς' ὁ κλεινός, quod legitur in Edd. *Cant.* et *Lond.* rescripsi, juxta *Aldinam*, Ὀδ' ἔσθ' ὁ κλεινός. *J. T.*

Ver. 583. ἔρη] Scribitur et ἔρῃ, itidemque mox διάβαλλε pro διαβαλλῃς. Sed malim subjunctivum modum retinere, et quidem διαβάλῃς potius scribendo, ut quædam exemplaria habent. *H. St.*

Ver.

Ver. 589. διαβάλλῃς] " Ne me reddas inviſum Græcorum exercitui." *Camerar.*

Ver. 592. Pro Ἐγώ 'μ' Ἀτρείδαις, lege Ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις——Similiter aliis in locis, Ἐγὼ ἔτ' ἄναιδρον——Τάτων ἐγὼ ἐκ ἔμελλον——Ἔξοιδα μὴ ἐχὶ ——Τὸ μὴ ἐ τόδ' ἄγγος——Θανόντ'· ἐπεὶ ἔ μοι——In his et ſimilibus locis nec vocalis longa corripitur, nec Anapæſtus pro Iambo ponitur, quod hactenus creditum fuit, ſed integra dipthongus, quanquam in ſcriptura exprimitur, tamen in dimenſione carminis abſorbetur, quaſi ἐγώ 'τ', ἐγώ 'κ, et ſimiliter ſcriptum eſſet.

Quemadmodum enim αι dipthongus, ne de aliis dicam, in fine vocis non rarò eliditur, ſic hæ in ejus initio cunctæ abſorbentur: nam ſcribi nihilominus videntur debere, ut obſcuritas vitetur, quæ tum quidem non exigua foret, cum hujuſmodi dipthongi vocem integram conſtituerent. Ineptè igitur faciunt qui ſic legunt, Τάτων 'γὼ ἐκ ἔμελλον. *Canter.*

Ver. 594. Δεῖ] Non puto προσφιλῆ cum λόγον jungi debere, ſed intelligendum eſſe ἐλθόντα προσφιλῆ ἐμοί. *H. St.*

Ver. 599. Ποιᾷ λέγων] Ponenda eſt, præeunte *Aldina* et *H. Stephano*, periodi, non interrogationis, nota poſt λέγων. *B. H.*

Ibid. Ποιᾷ] Forte lucem afferet hypoſtigme poſt ποιᾷ, quam ideo adſcribendam cenſeo. Sic; Ποιᾷ, λέγων. *H. St.*

Ver. 600. Λέγω 'πὶ] Si ponas τελείαν ſtigmèn poſt λέγω, nulla ſuberit huic loco obſcuritas. Λέγω perinde erit ac ſi dixiſſet, καὶ δὴ λέγω, audi igitur, tibi rem totam narro. Quod autem in hoc ipſo verſu legitur ὥπερ pro ὥσπερ, magis mihi placet. *H. St.*

Ver. 623. Κώι ταῦθ'] Repone ἥκουσι Λαέρτου, vel ἥκουσ' ὁ Λαέρτου, nam Λαέρτου primam habere longam notiſſimum eſt. *H. St.*

Ver. 631. ἡ πᾶσα βλαβή.] Sicut dicimus, Mera ſapientia, ſcelus, ſterquilinium, &c. *Camerar.*

Ver. 637. Οὔκουν] Miror quomodo dixerit Scholiaſtes hæc poſſe vel ἀποφατικῶς vel ἐρωτηματικῶς legi, quaſi verò illa particula à qua verſus incipit, eodem accentu utrumque ſenſum admitteret. Mirum verò et hoc, quomodo interrogationis notam habeant exemplaria, præcedente ἔκων: atque adeo ab illis diſſentiens ſcribo ἐκὸν, id eſt, *Nonne.* H. St.

Ver. 639. Δεῖξαν πιὼς] Præpoſitio ſubintelligenda ἐπί. *Camerar.*

Ver. 645. Pro πιὼς legitur et βίας. Sed rectè πεώς. *H. St.*

Ver. 648. ἀγῇ] Scribitur et ἄῃ. Sed Scholiaſtes alteram lectionem ſecutus eſt. *H. St.*——Peſſimè nonnulli ἄῃ legunt, et reddunt, *cum ventus ſecundus erit.* Rectè eruditiſſ. Dorvillius ad Chariton. p. 115. obſervat πνεῦμα κατὰ πρῴραν vel ἐκ πρῴρας eſſe *ventum adverſum.* Sed ejuſdem Dorvillii conjectura ἄγῃ pro ἐάγῃ reponentis admitti nequit, cum rectiſſimè obſervârit Daweſius in *Miſc. Crit.* p. 335. augmentum nunquam a poëtis Atticis extra chorum omitti. Vera lectio, quam

conſervavit

conſervavit Scholiaſtes, explicans, ἐπὰν παύσηται ὁ ἄνεμος ἐναντιούμενος, hæc eſt,

Οὐκᾶν ἐπειδὰν πνεῦμα τὲκ πρώρας ἈΝΗΙ.

Conf. ver. 25. et 781. et Euripides *Oreſta*, 699. J. Pierſoni *Veriſimilia*, l. i. c. 5. p. 63. *Lond. Edit.*

Ver. 657. Τί τῆδ' ὁ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔτι;] Forſan——————ἐμῆς ἔπι;

Ver. 661. Pro οἴμοι repoſui, juxta *J. Auratum*, εἰ μοι, approbantibus *Canter. Ad.* et *Heath.* J. T.

Ver. 677. δόντι δοῦναι] Hoc eſt, reſtituere mihi qui tibi nunc tenendos hos trado. *Camerar.*

Ver. 694. Οὐτ' ἰξαι] Οὐτ hoc in loco eſt ἔτι, non ἔτε. *Mudge.*

Ver. 699. κλύζων] Malim κλύων. *Canter.*

Ver 724. δεκέτη χρόνον] Invenitur et δεκέτει χρόνῳ. *H. St.*

Ver. 729. Schol. pro Ἐκείνων lege Ἐκ κείνων. *Lond. Ed.*

Ver. 736. Ἕρπ' εἰ θέλεις] Forſan εἰ σθένεις, *ſi potes.* Infra 1444. *L. Ed.*

Ἀντέρειδε νῦν βᾶσιν σήν—Εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.

Sæpiſſime hâc voce utitur Sophocles. *Lond. Edit.*

Ver. 767. Δεινόν γε τὲπείσαγμα] Non dubito quin vera lectio ſit τὲπίσαγμα. Nam τὲπείσαγμα cum ει ab ἐπεισάγω novi deducendum foret: at ἐπίσαγμα ab ἐπισαίω et uſitatâ formâ derivatur, et convenientem huic loco ſignificationem habet, ſed metaphoricam. *H. St.* Exaggerationem et acceſſionem mali ſignificat τὸ ἐπίσαγμα. *Camerar.*

Ver. 792. Θεοὶ——νᾶὶν] Synizeſis. *Lond. Edit.*

Ver. 795.——μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον] Malim, ſi divinare liceat, μὴ μάτην εὐχη, τέκνον. *Canter.* An legendum μή μ' ἀτελὲς vel ἀτελῆ εὐχη, μὴ μοὶ εὐχη τὸ ἀτελὲς vel τὰ ἀτελῆ, *quæ irrita futura ſunt?* Sed Canteri conjecturam non ſperno. *Lond. Edit.*

Ver. 802. Ἔχετε τὸ πραγμα] Orat ut illam moleſtiam perferant, neu deſerant inceptum negotium reductionis in patriam ſuæ. *Camerar.*

Ver. 810. Ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος, &c.] Hinc Miltonus:

——*Why comes not Death,*
Said he, with one thrice acceptable ſtroke
To end me?——————
But Death comes not at call. Par. Loſt. B. X.

Lond. Edit.

Ver 813. ἀνακαλεμένῳ] Quem ipſe ignem ſæpe invocârit, ut finire vellet dolores ſuos. *Camerar.*

Ver. 859. παρὰ πόδας, Camerarius et Conſtant. Lexic. παρὰ πόδα. Tantundem eſt. *Lond. Edit.*

Ver.

Ver. 873. Schol. ἦγεν τὸν Φιλοκτήτην. rectius τὸν Ὀδυσσέα. *Lond. Edit.*

Ver. 950. Iratus Philoctetes exclamat, Ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα—— Πῦρ vocatur Neoptolemus, inquit Scholiastes, quia nomen ei erat Πύῤῥος. Non credo. Forsan,

Ὦ θὴρ σὺ πᾶν δεῖμα——
O bellua, non homo.——*Lond. Edit.*

Ideo forsan πῦρ Neoptolemum vocat Philoctetes, quia nihil igne violentius aut exitiosius. *B. H.*

Ver. 956. Jussu *Heath*, pro τὸν βίον μὴ μ' ἀφίλῃς, reposui, ex *Aldina*, metri gratiâ,

Τὸν βίον μή μου φίλῃς. *J. T.*

Ver. 957. Ἀλλ' ἐᾷς προσφωνεῖ——

Virgil. *Æn.* IV. 369.

Num fletu ingemuit noſtro? num lumina flexit?
Num lacrimas victus dedit? aut miſeratus amantem eſt?

Ver. 986. Τί δρῶμεν] Ita in cæteris editionibus, præterquam in Turn. quæ interrogationis notam non habet, sed hypostigmen post δρῶμεν. Ego vero malim ἐν σοὶ jungere sequentibus, et dicamus, ἐν σοί ἐστιν ἤδη καὶ τὸ πλεῖν, &c. i. e. *penes te est.* Videtur autem ἐν σοι itidem accipi pro, penes te est, legendo τί δρῶμεν, ἐν σοί: ut sit penes te est quid facere debeamus. Sed multò aptius τί δρῶμεν; à sequentibus separabitur, et ita accipietur ut paulo post: aptius item dicetur ἐν σοί ἐστι, sequente infinitivo. *H. St.*

Ver. 1009. Jussu *Heath*, pro τολμήσατε, (quam lectionem agnoscit *Turn.*) reposui, ex *Aldina*, τολμήσατε, quod ponitur pro τολμήσατε, à τολμήεις: nam (ut ipse *Heath* rectè notat) nullâ analogiâ formatur istud τολμίσατε. *J. T.*

Ver. 1028. ἐργασείεις] In Turn. Ed. margini quidem adscripta est hæc lectio ἐργασίεις, sed in textu habet ἐργασίας, quod tamen nullo posse modo ferri existimo, quis enim ἐργάζω pro ἐργάζομαι ferat? At ἐργασείειν hîc erit Sophocli, quod eidem est in Ajace δρασείειν duobus in locis, itidemque in hac Tragœdiâ, videlicet ἐπιθυμεῖν ἐργάζεσθαι, et ἐπιθυμεῖν δρᾶν. *H. St.*

Ibid. Τί δ'] Aut Ulysses loquitur, aut Neoptolemus. Ulysses, ut opinor. *Lond. Ed.* In *Aldina* sic legitur. ΟΔΥ. Τίδ' ἐργασείεις. at in cæteris Neoptolemus loquitur. *J. T.*

Ver. 1056. Pro vulgata lectione ἔκβαλον, reposui, juxta *Heath* ex *Aldina*, ἔβαλον. Attici enim (ut ipse *Heath* rectè notat) nunquam augmentum abjiciunt. *J. T.*

Ver. 1057. Καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγετε; τῆ χάριν;] Puto:

Καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί δέ μ' ἀπάγετε;——*Lond Edit.*

Ver. 1060. εὔξεσθ'] Malim ἄρξεσθ'. *Canter.* Hanc conjecturam lubens admitterem, si constaret Sophoclem locutione illâ ἄρχισθαι ποιεῖν pro

pro ſimplici ποιεῖν uſquam fuiſſe uſum, aut, ſi locus eſſet ſic perpurgatus: nunc nullus dubito quin ſcribendum ſit,

πῶς θεοῖς ΕΞΕΣΤ', ἐμὲ
ΚΛΑΥΣΑΝΤΟΣ.———

Hic enim fuerat prætextus Philocteten in Lemno relinquendi, fœdum odorem ejus eſſe intolerabilem, nec licere, ipſo gemente aut lacrymante, Diis ſacra facere vel libare. Vid. Scholiaſt. et ſupra ver 8. 12. J. PIERSONI *Veriſimilia*, l. ii. c. 2. p. 164.

Ver. 1065.——ἐπεὶ ἔτ' ἂν ϛόλον] Videtur ſcribendum——ἐπεὶ ἔτ' ἂν τὸν ϛόλον, ut elidatur diphthongus, more Sophocli familiari. *Canter.*

Ibid. Lege, ex *Aldina*, ἐπεὶ ἔποτ' ἂν ϛόλον, ut diphthongorum hîc, ut ſæpe aliàs, fiat craſis. *B. H.*

Ver. 1071. Εἰ δ' ἴδοιμ'] Secundum hoc Homericum, *Il. Z.*

Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμ' κατελθόντ' ἄϊδος εἴσω,
Φαίην κεν ϕρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. *Camerar.*

Ver. 1076. Εἴ μοι] Vel, *Si mihi videatur:* vel, *Si hîc locum relinquat orationi*; vel, *Si tempus ferat.* Camerar.

Ver. 1102. Ἀκέσομαι] "Exprobrabit mihi Ulyſſes animi mollitiem." *Camerar.*

Ver. 1122. Loco ἰσχύω, poſui, juſſu *Heath*, ἴσχω: nam vulgata lectio contra et metrum et ſententiam peccat. *J. T.*

Ver. 1126. Τᾷδ'] In Edit. *Ald.* legitur τῷδ', ſed *Turn.* τᾷδ' habet, ut hîc, et in Colin. τῇδ' invenitur. Fuerunt autem qui τῷδ' excuſare conati ſint, ſed fruſtrà. At τῇδ' puto intellectum fuiſſe pro *hîc*. Sed multo aptior dativus Doricus τᾷδ' cum τύχᾳ. Idem porro exprobratur infra et quidem apertius, ver. 1356.

Ὅσοι δ' ἐκεσίαισιν.—— *H. St.*

Ver. 1143. Poſt ἀνίας annotatur addi τάσδε in quibuſdam exemplaribus. *H. St.*

Ver. 1154. Τὰν ἐμὰν μελέᾳ τροφὰν] Sollicitum me habent τροφὰ, et πάλλειν τροφάν, quorum utrumque duriſſimum hoc eſſe loco quis ſtatim non ſentit? Neque enim, niſi inſolenti tranſlatione, arcus ita poteſt appellari, nedum arcus *victus* erat Philoctetæ. Suſpicatus ſum non τροφὰν *victum*, ſed τροφὸν *nutricem*, fuiſſe olim ſcriptum. Sic Oppianus lib. iii. Halieut. ver. 240. ἄκατον τρόφον, ſcapham *nutricem* appellat, quæ mox etiam, ver. 242. τιθήνη dicitur.——Obſtat huic ſuſpicioni ver. 1275.

Ὅστις γ' ἐμὲ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
Ἀπεςέρηκας.

Ibi enim arcum videtur βίον appellare. Poſſet, levi mutatione, ſcribi βιὸν *arcum*. P. WESSELING, Obſ. l. ii. c. 17. p. 213.

Ibid. Emendationem quidem hanc [*Weſſelingii*, τῷ, τροφὸν *nutricem*, pro τροφὰν *victum*] et ingenioſam eſſe et elegantem non diffiteor, neceſſariam

ceſſariam verò aut veram minimè exiſtimo. Nemini enim, opinor, cui veterum Tragicorum Scripta familiariora, aut audax nimis, aut inſolens videbitur tranſlatio, quâ victus ipſe, pro arcu cujus ope victum ſibi parare ſolebat Philoctetes, ponitur. *B. H.*

Ver. 1158. Arcum ſuum alloquens Philoctetes ait, ἦπερ ἐλεεινὸν ὁρᾷς, &c.——Puerile autem mihi videtur arcui oculos dare et vultum triſtem, Τί δὲ; inquit Longinus, ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἔλοιο ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων, ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς, ὅτε μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σοβαίνουσι δ' ἀλόγως πολλάκις· καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα· ἢ ὃς ἂν εὖ φρονῶν ἑνὸς δράματος τὴν Οἰδίποδος εἰς ταυτὸ συνθεὶς τὰ Ἴωνος ἀντιλιμήσαιτο——§ 33. *Lond. Edit.*

Ver. 1159. Pro ἔχεις, reſcripſi, præeuntibus *Canter.* et *Cantab.* ἴσχεις, longè meliùs. *J. T.*

Ver. 1160. Ἄεθλον] Florent. Edit. habet ἄθλιον pro ἄεθλον. In *Aldina* legitur ἄθλον. Ego ἄθλιον, quod ſignificat *miſerum*, nullo modo ferri poſſe exiſtimo: at vero ἄθλον et ἄεθλον idem valere notiſſimum eſt, adeo ut in eligenda alterutra lectione menſuræ metri duntaxat habenda ſit ratio. At verò τὸν Ἡράκλειον ἄεθλον ſivè ἆθλον ita cæteri exponunt, Schol. nimirum ſequentes, ut Philoctetes vocet ſeipſum Herculis ἄεθλον, id, eſt, laborem, intelligens laborem quem ab eo conſecutus ſit Hercules, cùm aliis miniſteriis circa eum fungente, tum etiam ſupremo illo in ſtruendo rogo atque accendendo. Sed Scholiaſtes alium etiam ſenſum affert: ut videlicet per Ἡράκλειον ἄεθλον intelligamus, Ἡρακλέους διάδοχον, ſucceſſorem Herculis. Quidam vero Ἡράκλειον ἄεθλον dixerunt reddi, poſſe vel laborem Herculeum, vel, certamen Herculeum, ſed quo ſenſu, id vero non addiderunt. Ego contra cenſeo, legendo τὸν, nullam poſſe expoſitionem afferri quæ non et violenta ſit, et neſcio quid ὑπόψυχρον habeat: ideoque minimâ cum mutatione pro τὸν ſcribi debere τό. in hac enim ſcriptura invenire mihi videor ſententiam commodiſſimam, ut nimirum τὸ Ἡράκλειον ἄεθλον ſit vocandi caſus, et alloquens arcum ſuum Philoctetes eum vocet Herculeum præmium, intelligens præmium ab Hercule adeptum. ὦ τόξον ἐκβιβασμένον φίλων χερῶν, φίλων inquam; ἦπερ ὁρᾷς ἐμὲ τὸν ἐλεεινὸν (ὁρᾷς, inquam, ὦ σὺ τὸ Ἡράκλειον ἄεθλον, εἴ φρένας τινὰς ἴσχεις) ὧδέ σοι ἐκεῖτι χρησόμενον. Sed quamvis retineam φίλων priore etiam loco et retineri poſſe ſciam, (ut ſit ἐπανάληψις conveniens exprimendo affectui) ſuſpectum tamen habeo, mutaturus in φίλον, ſi id mihi permittere auderem. *H. St.*

Ibid. τόξον φίλον] elegantius eſt quam φίλων, et menſuræ carminis accommodatius. *Lond. Ed.*

Ibid.——τὸν Ἡράκλειον.

Ἄεθλον] Quidquid de ſenſu Vocum τὸν Ἡράκλειον ἄεθλον ſtatuendum ſit, certum eſt *H. Stephani* conjecturam, reponentis τὸ pro τόν, recipi non poſſe. Præterquam enim quod hiatum injucundum

introducat, articulus iſte nunquam vocativo jungitur, niſi immediate præcedente ὦ, vel ὦ σὺ, ut ſuprà, ver. 263,——Ὦ παῖ, παιρὸς οὐξ Ἀχιλλέως. *B. H.*

Ver. 1162. Ἀλλ' ἐν] —— "Tu, commutato domino, nunc a calli-"do viro tractaris, videns turpes fallacias, et virum inimicum, qui "turpibus rationibus infinita mala nobis infert, quæ adverſus nos "machinatus eſt Ulyſſes." Ut videlicet Neoptolemus dicatur operam ſuam turpiter Ulyſſi commodare, vel potius ad rem turpem, nimirum ad committendum furtum. *H. St.*

Ver. 1168. Ἀνδρὸς—Exponunt, "Boni viri eſt verum dicere in "tempore, ſeu, *loco* et *tempore*." Atque ita et Scholiaſtes. Atqui, ut omittam multis modis coactam eſſe expoſitionem, accipiendo δίκαιον pro ἀληθὲς, deinde plane duram et inuſitatam trajectionem verborum, parum certe φιλάληθες ἦθος oſtendit qui περὶ ἀληθείας ita loquitur, quaſi videlicet ut veritatem profiteri loco et tempore, ſic et mentiri loco et tempore virum probum deceat. — Senſus eſt: Quod quis benè et ritè fecerit, æquum eſt id dicere [tale eſſe:] quum autem quiſpiam id dixerit, minimè invidè calumniari oportet, quod alioqui ritè factum eſſe negare non poſſumus. Nam φθονερὰν γλώσσας ὀδύνην tragico loquendi genere vocari puto φθονερὸς λόγους et eâdem formâ dici γλώσσας ὀδύναν, quâ dici ſolet γλωσσαλγία, quum ἄλγος et ὀδύνη unum idemque ſignificent; reddique poſſe exiſtimo φθονερὰν γλώσσας ὀδύναν, invidam linguæ petulantiam. Niſi quis malit, invidum linguæ virus. Cæterùm de reliquis duabus expoſitionibus quæ in Scholiis habentur, ideo tacui, quod earum una planè omittat particulam εὖ; altera autem, expoſitionis nomen apertè mentiatur, et quidvis potius ſit quam expoſitio. —— Ne autem miretur lector hujuſmodi expoſitiones inter hæc ſcholia reperiri, ſciat non ejuſdem auctoris eſſe omnes, ſed variorum, ideoque interdum contingere ut uni acutiſſimæ et doctiſſimæ vicina ſit alia abſurdiſſima imperitiſſimaque et falſiſſima. *H. St.*

Ver. 1172. Monitu *Heath*, pro εὐφημοσύνα, in noſtram Editionem recepimus, ex cl. *H. St.* ἐφημοσύνα. Hanc etiam lectionem agnoſcunt et *Ald.* et Scholiaſtes vetus. *J. T.*

Ver. 1179. Πελατ'] Pluto Sophoclem ſcripſiſſe Ἐλᾶτι. *Canter.*

Ver. 1184. Præeunte *Heath*, ὑποζυγμὴν μίσην poſuimus poſt ἔρπετο· nam (ut ipſe *Heath*, rectè notat) καλὸν regit infinitivum κορίσαι in verſu ſequente. *J. T.*

Ibid. καλὸν] Hîc adverbialiter, et eandem vim habet ac ἐν κάλῳ, ἴγκαιρον. *B. H.*

Ver. 1186. Juxta *Heath*, ita, ex *Aldina*, hunc verſum reſtitui,

Ἐμᾶς σαρκὸς αὐόλας·

vetus lectio fuit

Τᾶς δ' αἰλόας σαρκός.

ſed, hâc emendatione *Heath*, quam in textum recepimus, nunc fit, quemadmodum ipſe voluit, ut præcedens anapæſticus cretico terminatur. *J. T.*

Ver. 1189. Τίς ὧδε] "An ventus et aër alet me?" *Camerar.*

Ver. 1196. ——— ἀϐαὴς
Δ' ἔχειν μυρίον
Ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ.

Pro ἔχειν, juſſu nuperi Editoris, reſcripſi, ex *Cantab.* ἴσχειν. quem ſecutus, ita etiam verſionem emendavi:

——— ——— *et*
Mille [alias] *habet ſtultus*
Ærumnas, quibuſcum habitat.

nam, ex Interpretatione *Johnſ.* [*cum neſciat ferre infinitum onus, cui tandem aſſidet viro?*] nullus, meâ ſententiâ, ſenſus idoneus exſculpi potuit *J. T.*

Ver. 1227. Οὐδ' εἰ πυρφόρος—Homerus *Il.* O.

Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
Κεῖσθαι ὁμῆ νεκύεσσι. *Camerar.*

Ver. 1228. ϐρονταῖς αὐταῖς] Ex Scholiis in textum debet recipi ϐροντὰς αὐγαῖς. VALCKENAER in Ammonium, l. i. c. 19.

Ver. 1250. Pro ἐλεύσσομεν, *Heath* ſecutus, poſui ἐλεύσσομην. Hoc etiam vidit *Johnſonus* in verſione ſua. *J. T.*

Ver. 1261. Παρ' ὅπερ ἔλαϐον ταδε τὰ τόξ' αὖθις πάλιν—] Præeunte nupero Editore, qui *Canter.* et *H. Steph.* ſequutus erat, ante αὖθις interpunxi. Nam (ut cl. *Stephanus* rectè notat) "αὖθις πάλιν non poteſt "ferri ad ἔλαϐον, ſed ad verbum, quod ſubaudiendum relinquitur. Nam "imperfectam eſſe orationem manifeſtum eſt, quæ perficietur, addendo δώσω vel ἀποδώσω." *J. T.*

Ver. 1269. Ἀκηκοὼς] Legitur et [in *Turn.* marg.] ἀκήκοας: quam lectionem ſequendo, non malè interpungetur poſt ἐπίσω: at ſi ἀκηκοὼς retineatur, quod malim, expungenda fuerit interpunctio, quum ſit ἐπίσω ἀκηκοὼς, *ſcito te audiſſe.* H. St.

Ver. 1279. Ἀναλαϐεῖν] Vel ita dixit ut medici ἀναλαμϐάνεσθαι τὰ ἀσθενῆ τῶν σωμάτων, hoc eſt, refici et a morbo reparari, vel, ut Plato, ἀναλαμϐάνειν ἐκάστοτε τὸν λόγον ὥσπερ ἵππον, id eſt, retrahere, et non pati ulterius progredi. *Camerar.*

Ver. 1289. Καίτοι] *Imo vero.* Ea eſt vis hujus particulæ, quum videlicet aliquis, ubi ſe hoc vel illud facturum dixit, aut facere cogitavit, ſtatim mutato conſilio aliud potius facere in animum inducit. Eodem modo Euripides in *Medeâ* et *Ione*, Καίτοι τί πάσχω; *H. St.*

Ver. 1317. τὸν ϐίον] An ϐιὸν *arcum?* Lond. Edit.

Ibid. Ingenioſa ſanè erat conjectura nuperi Editoris reponentis ϐιὸν *arcum* pro ϐίον *victum:* ſed, meâ quidem ſententiâ, minime neceſſaria. Nam, (ut oſtendimus, in Notulâ ad ver. 1154. ex clar. *Heath*) ϐίος *victus*, per audacem metaphoram pro ϐίος *arcus*, hîc ponitur. *J. T.*

Ver. 1329. Ἐγὼ &c.] Non video quomodo ξυνίσορες ad ſequentia referri commodè poſſit, ac in eo minimè Scholiaſtæ aſſentior, quem illùc retuliſſe ex ejus expoſitione manifeſtum eſt. At contra, aptiſſimè

parentheſi includentur hæc verba, ὡς θεοὶ ξυνίσορες, ut ſit, ἀπαυδῶ ὑπὲρ τ' Ἀτρειδῶν, *i. e.* "At ego Atridarum nomine et quaſi illorum verbis to-" tiuſque exercitus, veto ne hoc facias; teſteſque Deos advoco eorum " quæ loquor." *H. St.*

Ver. 1346. ὅτου] Legitur ὅπου: [ut *Turn.* in marg.] Sed malo ὅτου: ut ſit; " Nec jam quicquam ſupereſt de quo mihi iraſci ac me culpare poſſis." *H. St.*

Ver. 1368. ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος] Legendum videtur ὡὐτος ἥλιος. Pronus ſanè in hac voce Librariorum error. *B. H.*

Ver. 1392 Πῶς ὦ——] Sic interpretantur hunc locum ut ſignificari tradant orbes et circuitus temporis, hoc eſt, annos. Sed et referri ad ſolis, præcipui quaſi deſignatoris temporum, atque etiam fortaſſe lunæ oculos, id eſt, lumina: κύκλοι autem oculi dicuntur et in Oedipo Tyr. *Camerar.*

Ver. 1403. τὸν ἄθλιον &c.] Quod autem nunc dicit Philoctetes prælatum Ulyſſem Ajaci judicio illorum, incogitantiùs inculcatum eſſe alicui fortè videatur, quum ſupra ignoranti omnia Neoptolemus mortuum tantum Ajacem narraverit. Unde hìc igitur reſcivit cauſam hanc mortis illius? *Camerar.*

Ibid. ——οὐ τὸν ἄθλιον] Videtur ſcribendum οὔτε τὸν ἄθλιον. *Canter.*

Ver. 1455. Μήπω] Herculis nunc perſona introducitur, qui rem explicet et fabulam concludat. Numine enim divino opus erat quo animus Philoctetis moveretur. Non autem accerſenda Dei perſona unquam, niſi " dignus vindice nodus" inciderit. *Camerar.*

Ver. 1468.

Ἐκ τῶν πόνων τῶνδ'———

Forſan, Κἀκ τ—ν.———

Ver. 1489 Ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς] Sic Editt. Hæc verò Suidas in Εὐσέβεια lacera et luxata exhibet: Ἡ γὰρ εὐσέβεια ὐ συνθνήσκει βρυτοῖς, κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσι, ἐκ ἀπόλλυται. Εὐσεβεῖν δεῖ τὰ πρὸς Θεὸν, ὡς τἆλλα δεύτερ ἠγεῖται Ζεύς. Scribe igitur: ΟΥ γὰρ εὐσέβεια, &c. NON *enim Pietas cum hominibus moritur.* P. WESSELING Obſervat. l. i. c. 24. p. 96. Vel, ſervato articulo,

Οὐ γὰρ ἡ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς.

DAWES Miſcell. Crit. p. 243. Vid. Ajacem, ver. 1374.

Ver. 1496. Vulgata lectio fuit,

Καιρὸς καὶ πλεῖς,
Οὐ' ἐπείγει, &c.

at ego, juſſu *Heath*, delevi, *Aldinam* ſequutus, periodi notam poſt πλεῖς, quia vox Καιρὸς jungi debet cum ὅδε. *J. T.*

NOTÆ in OEDIPUM TYRANNUM.

Ad Titulum.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Sophocles (ut ſupra * adnotavimus) *Duos* Oedipos edidit: Priorem inſcripſit *Oedipum* Tyrannum: poſteriorem *Oedipum* Coloneum.

In hac noſtra *Sophoclis* Editione, ante *Oedipum Coloneum* ponitur *Oedipus Tyrannus:* "quia" (ut in *Argumento* notatur) "prior erat, cùm tempore "actionis, tùm ſerie rerum geſtarum." Statimque, juxta ordinem hiſtoricum, ſequitur *Antigone*. Idque feci diligenter (hortatu Patroni minime indocti de me bene merentis) ut poſſet Lector illarum trium tragœdiarum hiſtoriam uno complecti intuitu. *J. T.*

ΟΙΔΙΠΟΥΣ—ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Oedipus *Tyrannus:* vel potius *Rex Oedipus:* Τύραννος [*Tyrannus*] enim in bonam dicebatur partem, ut notat *Euſtathius* ad Odyſſ. T. ex hoc ipſo Titulo.——*Gataker.* Adverſ. Miſcell. l. i. c. 1.

Ad Fabulam ipſam.

Ver. 1. Τῷ πάλαι] Pro τῷ παλαιῷ. (*Articulus adverbio additus, vim habet nominis adjectivi.* A. Scot. Gr. Grammat. p. 692.) Sic infrà ver. 137. τῶν ἀπωτέρω, pro τῶν ἀπωτέρων, ver. 276. τῷ πρόσθε pro τῷ προτέρῳ. *J. Burton.*

Ver. 2. Τίνας ποθ' ἕδρας] Citant Etymologus *v.* Θῶκος. Suidas *v.* Θωάζετε. Plutarchus in Libello de *Audiendis Poëtis*, p. 22. Edit. Ant. Steph. *J. B.*

Ver. 11. Στίξαντες] Quædam exemplaria habent στίξαντες: quinetiam apud *Triclinium*, itidemque apud alterum Scholiaſtem extat hæc lectio: verùm ego neutrum eorum ita ſcripſiſſe, ac ſuppoſititiam eſſe hanc lectionem perſuaſum habeo, quum exponant παθόντες et ὑπομείναντες. Sic certè Heſychio στίγει non ſolùm κρύπτει et συνέχει, ſed et βάπτει et ὑπομένει. Retineo igitur στίξαντες, ut ſit, δείσαντες στίγειν, ἢ στίξαντες, perinde ac ſi diceretur δείσαντες πάσχειν (vel μὴ πάσχητε) ἢ παθοῦσες. At Philoctet. 137. στίγειν pro κρύπτειν. *H. St.*

Ver. 20. *In Schol.* pro Οἰκαίας ſcripſi, juſſu *Canteri*, Ὀγκαίας. *J. T.*

Ibid. Ὀγκαίας, ab Ὄγκαις, pago Bœotiæ propè Thebas.——Videatur Scholiaſtes Pindari ad Olymp. Od. ii. ver. 48. et ad Lycophron. ver. 1225.——*G. Canter.* Nov. Lect. l. vi. c. 4. *Miſcell. Obſerv.* Vol. II. p. 289.

Ver.

Ver. 21. ἐπ' Ἰσμηνῷ τε μαντείᾳ σποδῷ] Verte, *faſtidicaſque ubi Iſmenus aras lambit.* B. H.

Ver. 31. Ἰσυμενόν] An legendum ἰσύμενοι? Homerus *Odyſſ.* Π. 187.

Οὔ τίς τοι θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισι ἐΐσκεις;

Lond. Edit.

Ver. 40. Οἰδίπυ κάρα] *Oedipi caput*, pro ipſo Oedipo. Loquendi modus Poëtis familiaris. Similiter Æneas de Aſcanio, Æn. iv. 354.

Capitiſque injuria chari. J. B.

Ver. 42. Τε] Vox enclitica, quæ τινὸς valet. *Id.*

Ver. 48. προθυμίας] Subaudi ἕνεκα. *Id:*

Ver. 58. γνωτὰ κὐκ ἄγνωτά] Capiuntur pro γνωστὰ et ἀγνωστὰ, eliſione literæ σ Atticis uſitatiſſimâ. *Id.*

Ver. 60. Νοσοῦντες] Atticum eſt abſolutè dictum quaſi pro νοσούντων. Homer. Ἄμφω δ' ἐζομένω. *Camerar.*

Ver. 65. Ὡς' ἐχ] Sophocle explique ici adroitement le tems où commence ſa piece. C'eſt après le lever du Soleil. *Dacier.*

Ver. 67. Pro πλάναις legitur et πλάνοις, quam lectionem agnoſcit Schol. Sed apud Scholiaſtem ſcriptum eſt perperàm ἐλθὼν pro ἐλθόντα. *H. St.*——At, in noſtra Editione, hunc Errorem Schol. de quo hîc conqueritur cl. *Stephanus*, correxi. *J. T.*

Ver. 82. Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· ἢ γὰρ ἂν, &c.] Lege, cum interrogatione in fine,

Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν ἡδύς· ἢ γὰρ ἂν κάρα
Πολυτιφὴς ὧδ' εἶρπε παγκάρπυ δάφνης;

Ex aliis conjice quidem hilarem eſſe; nam annon huc veniret caput redimitus? Non licebat de proſpero Creontis ſucceſſu conjecturam facere è corona lauri, quâ ejus caput ornabatur, quanquam id videretur Œdipo: eo enim refero iſta illius verba λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι. Solennis namque ornatus is erat omnium, qui ab Apollinis Delphici oraculo redibant, ut notat Schol. ad locum. Caſtigat igitur Œdipum Sacerdos: *Ex aliis conjice*, &c.——Mox, ver. 85. Ita videtur perſonis diſtinguendum: ΙΕΡ. Ἄναξ, &c.——ΟΙΔ. Ἐμὸν κήδευμα, &c, Creontem ab Œdipo ἄνακτα appellari non eſt pro Œdipi ingenio: quanquam non ignoro extremo dramate ita nominatim, eum ab Œdipo compellari: Ἴθ', ὦ ναξ. Sed tunc Creonti blanditur Œdipus: At verò id optimè convenit Jovis Sacerdoti, quemadmodum Chorus in ſequentibus Œdipo et Creonti inter ſe diſceptantibus dicet: Παύσασθ', ἄνακτες. SAM. PETIT. Obſerv. l. i. c. 10.

Ver. 85. Ἐμὸν κήδευμα] Simile eſt huic, ὦ φιλότης, *ô affinis, ô amice.* Camerar.

Ver. 151. Ὦ Διὸς] Jovis dulciloquam vocem, oraculum dicit, nam Apollo interpres creditur mentis paternæ. Sic Virgilius:

Quæ Phœbo Pater omnipotens, mihi Phœbus Apollo
Prædixit. Camerar.

Ver.

Ver. 154. Ἐκτίταμαι φοβερὰν φρένα, &c.] Ἐκτείνειν dicitur de *expectatione*; ſic capio hunc locum. DORVILL. in Charit. p. 448. ubi vide exempla.

Ver. 163. Πρῶτά σε κικλόμενος] Legitur et κεκλομένω. At pro πρῶτα σε ſcribi etiam πρῶταν σε admonet Scholiaſtes. *H. St.*

Schol. 174. Pro τόπος παρὰ, lege Πόπος παρά. *Lond. Edit.* Πόπος (ut inquit *Scholiaſtes*) apud Græcos, Deus erat. *J. T.*

Ver. 175. Ὦ πόποι] Dictio Homero uſitatiſſima: quem de induſtria multis in locis exprimit Sophocles. *J. B.*

Ver. 177. Πρόπας] Syllaba πρὸ πλεοναζει. Sic apud *Homerum* Iliad. β'. 193.

——Νῆάς τε προπάσας, *J. B.*

Ver. 203. ἴπνον] Scribitur et ἄπνον. *H. St.*

Ver. 263. " Nam etſi Dii non monerent neque cogerent, hanc rem " vos ultro par erat exſequi." *Camerar.*

Ver. 289. Ἂν μὴ] Legendum potius crediderim Ἃ ἂν μὴ—quam ſcripturam pro ἃ ἂν habuimus ſupra. *H. St.*

Ver. 293. Τειρεσίαν] Duæ poſteriores ſyllabæ coaleſcunt, aut iota abſorbetur, ut ſit iambus in ſede quartâ. Grammatici vocant συνίζησιν. Ita in Virgilio *Æn.* VI. 33. vox. *omnia* eſt diſſyllaba.

Quin protenus omnia
Perlegerent oculis.

Ita Sophocles *Philoct.* 1327.

Καὶ τῶν παρ' ἡμὶν ἐντυχὼν Ἀσκληπιαδῶν.

et ſæpe. *Lond. Ed.*

Ver. 313. Εἰ καὶ μὴ κλύεις] " Si minus nuntii, quos ad te miſimus, " tibi expoſuerunt." *Camerar.* Prætulerim μὴ κλυεις. VALCKANÆRIUS ad Eurip. Phœniſſ. p. 320, 321.

Ver. 355. Ὅσον] Eſt ὅσον μὴ, *tantùm* vel *modò non*, quod et μονονυχὶ dicunt: ſicut ὅτι μὴ, *præterquam*, et ὅσον ἐδέπω atque ὅσον ἐκ ἥδη, *parum abeſt.* Camerar.

Ver. 358. Ἄληθες, retracto in primam accentu, ironicè. *H. St.*

Ver. 376. Ἢ καὶ] Scribitur et λέγειν: ſed retinenda eſt nobis lectio noſtra λέξειν. *H. St.*

Ver. 383. Βλέψαι] Rectius βλάψαι. Scholiaſtes uterque legit. *Canter.*

Ver. 384. Οὐ γάρ μι μοῖρα πρὸς γέ σε πεσεῖν, ἐπεὶ—] Homerus Il. X. 13.

Οὐ γάρ με κτανέειν, ἐπεὶ ἔτοι μόρσιμός εἰμι. *Lond. Ed.*

Ver. 388——τύραννοι] Edit. *Stephan.* τυραννὶς, Stobæus, Ser. 47. at à prima manu *Trin.* Deinde emendatum erat τυραννὶ rectè: quomodo nos, verſu jubente, edidimus, ex *Ald. Cant.* &c. *J. B.*

Ver. 413. *Oedipu. Oedipus*, in vocativo, *Oedipe*; nunquam *Oedipu. Lond. Edit.*

Ver. 425. Ἀμφιπλὴξ, *complexa*; ut tibi tanquam equo inſideat, tèque

que agitet. *Camerar.* Legendum igitur ἀμφιπλὶς, a πλίσσω, non a πλήσσω. SALMAS. in Solinum.

Ver. 426. Ἑλᾷ] Mœris Atticiſta in *Dictionibus Atticis:* Ἑλῶ, Ἀττικῶς· ἐλάσω, Ἑλληνικῶς. Sic in *OEdip. Col.* ver. 373. βιβῶν, pro βιβάσων. ver. 398. Κατασκιῶσι, pro κατασκιάσουσι. *J. B.*

Ver. 485. Ὑπὲρ ἀγρίαν ὕλαν, &c.] Ex conjectura vitioſa in edit. Londin. *A. B.* reponit Glaſcovienſis Editor, φοιτᾷ γὰρ ὑπαὶ ἀγρίαν ὕλαν, *Schol.* ὑπὸ cum aliis: aliæ ὑπὲρ. cur non φοιτᾷ γὰρ ὑπέρ τ' ἀγρίαν ὕλαν, Ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας ἄτε ταῦρος. DORVILL. in Chariton. p. 435.

Ver. 534. λέγει] Alii λέγοι. *Lond. Edit.* A. B.

Ver. 540. Ἦ τοσόνδ' ἔχεις Τόλμης πρόσωπον. Pro τόλμης ſcribendum τολμῆς. Nam quemadmodum τιμῆς pro τιμήεις, ſic τολμῆς pro τολμήεις contractum uſurpatur. Canter. *Nov. Lect.* VIII. 5.

Ver. 551. Οἶσθ' ὡς ποιήσων; pro ποιήσεις, Atticè. Sic Ariſtoph. *Camerar.* Ποίησον magis Atticum eſſet: atque hanc ſcripturam in textum recipi poſtulat Canterus, *Nov. Lect.* VIII. 5. Confer Ariſtophanis *Equit.* 1155. Pac. 1061. Sic Euripides *Hec.* 224. Οἶσθ' ἂν ἃ δράσον. *J. B.*

Ver. 583. Μαθεῖν δικαιῶ] *Æquum duco viciſſim te interrogare exemplo tuo:* ut ſit κατὰ ταῦτα. *Camerar.*

Ver. 587. Γῆς ἴσον νέμων, *paria poſſidens.* Lond. Edit.

Ver. 652. Δυοῖν] Unius eſt ſyllabæ, in carminis dimenſione. *J. B.*

Ver. 675. Πάντων θεῶν Θεὸν πρόμον ἅλιον] Interpretantur, *Deorum ſummum.* Et ſanè Sol ſummus Deorum aliquando dicitur. In hymno, qui Orpheo adſcribitur, ad Solem, vocatur αὐτοφυὴς et ἀθάνατε Ζεῦ: in Senecæ *Thyeſt.* 789. dicitur *Terrarum Superûmque parens:* in Fabrett. et Boiſſard. Δὴ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαραπιδι. *Sol,* inquit Spanhemius ad *Ariſtoph.* Nub. 573. πάμμεγας à *Themiſtio* dicitur, *et ſolo* Θεῷ *vel* Δισπότῃ *nomine à Gentilibus ſæpe deſignabatur.*

In Virgilio *Æn.* XI. 785. Apollo audit, *ſumme Deûm* et *Pater omnipotens:* In Statio *Theb.* IV. 583. Bacchus ——— *Omnipotens Niſæe Pater.* Ovidius *Faſt.* IV. 95. ait de Venere,

Ille Deos omnes, longum enumerare, creavit.

Sol autem ſummus Deorum vocatur, nempe, inferiorum, aut non diſtinguitur à ſummo Deo, qui erat πολυώνυμος, et vocabatur Jupiter, Pan, Genius, Amor, Venus, &c. *Lond. Edit.*

Ver. 730. Οὐκ ἐμῷ——*non dicam Apolline ab ipſo, ſed ab,* &c. *Lond. Edit.*

Ver. 732. Ἥξει] Malim ἵξει. *Canter.*

Ver. 747. Ὑποσταφεὶς] Legitur etiam ὑπὸ σταφεὶς: quæ lectio magis mihi placet: ut ſit ὑπὸ ποίας μερίμνης σταφεὶς τῦτο λέγεις; *H. St.*

Schol. 761. Εὖ τὰ πρὸ φωνῆς ταῦτα σημεῖα εἶπεν. Puto, εὖ τὰ προφανέσαλα σημεῖα εἶπεν. *Lond. Ed.*

Ver.

Ver. 771. Πέντ' ἦσαν] Seneque trompé par les mœurs de ſon tems, et mépriſant la ſimplicité des tems heroïques, a crû qu'une ſi petite eſcorte ne convenoit pas à un roy : c'eſt pourquoi il a mieux aimé faire une impertinence que de ſuivre cette ſimplicité ; car il dit que Laius étoit parti avec une nombreuſe ſuite, mais que preſque tous les gardes s'étans égarés, il ne s'en trouva prés de lui qu'un tres-petit nombre.

Plures fefellit error ancipitis viæ,
Paucos fidelis curribus junxit labor.

Voilà une belle invention ! de faire égarer les gardes dans un voyage de Thebes à Delphes, c'eſt à dire, dans un chemin auſſi connu que celui de Paris à Verſailles ; et preſque auſſi frequenté. *Dacier.*

Schol. 772. Πρωτόδους] Ἂν πρωτοδηγός ? *Lond. Edit.*

Ver. 779. Ἐξικάτευσι] Secundâ ſyllabâ longâ : an recte ? *Lond. Edit.*

Ver. 780. Σφι] Duale ab ἕ, *ſui.* Ponitur hîc pro ſingulari î, quod apud poëtas non rarò uſurpatur pro Relativo αὐτὸν. *J. B.*

Ver. 782. ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ] Sic rectè nobiſcum legunt *St. T. Cant. C.* Nam ὧδ' ἀνὴρ, quod habent *Editt. Stephan. Col. Ald. Turn.* ſenſui minus convenit : et Οὗ' ἀνὴρ, quod agnoſcunt *Schol.* et *Flor.* in metrum manifeſtò peccat. *J. B.*

Ver. 797. Pro τῆς ἐμῦ, lege τῆς ἐμῆς. *Lond. Ed.*

Ibid. Σπαρτῆς] τῆς ἀρίτης. *Schol.* Malè, ut et Dacier obſervavit. *Lond. Ed.*

Ver. 829. Ἴστιν] Supple ποινὴν, vel quid ſimile. *J. B.*

Ver. 832. Τῷ ξένῳ Τούτῳ] Si propinquus ille fuit, quem occidi, Laii : id eſt (ut arbitror) ſi ille Laius fuit. Τῆδε γ' ἀνδρὸς, hoc homine : id eſt, me, demonſtrativè. *Carmerar.* Vide Scholiaſten. Johnſon, *peregrino mihi.* Malè. *Lond. Edit.*

Ver. 843. μήτε] Pro μήτε affertur et μὴ ἔτι ex quibuſdam exemplaribus : quod idem cum μὴ ἔτι eſſe conſtat. Poteſt tamen ferri et μήτε, ut infinitivi ἰδεῖν et ἐμβατεύειν cum χρὴ repetito jungantur. *H. St.*

Ver. 849. σέθας] Fortè σέλας, ut de ſole loquatur. *Ed. Lond.* A. B.

Ver. 859. Ταὐτ'] i. e. τὰ αὐτά. *J. B.* Alii τ' αὖ'. *Lond. Edit.*

Ver. 844. In Verſione, dele *ſi.* Lond. Edit.

Ver. 862. Καλαχτίναιεν] Legitur et καλαχτίνειαν, et quidem elegantius. *H. St.*

Ver. 866. εἰς ἡμᾶς ῥίποι] Legitur et εἰς ἐμέ : quod tamem improbat Triclinius, ſed immeritò ; quis enim ignorat in ἐμὲ poſteriorem ſyllabam ob ſequentem literam ρ poſſe produci ? Utitur autem verbo ῥίπτειν eodem ferè modo quo Ariſtoph. initio *Pluti :*

Οὐκ ἴσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τυτὶ ῥίπτει,
Ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. *H. St.*

Ibid. ἡμᾶς elegantiùs quam ἐμέ. *Lond. Ed.* Quia, quum Reges loquuntur (ut hîc Œdipus,) ſæpiùs plurali numero utuntur. *J. T.*

Ver. 876. Ὥστ' οὐχὶ——Proinde ego vaticiniorum cauſſa neque huc neque illuc aſpexero. Negat ſe, quaſi proverbiali figurâ, vaticiniorum metu, vel quod leviſſimum ſit, factaram. *Non*, inquit, *manum verterim.* Sicut et in Ajace, τῇδέ σε ψόφῳ ἐκ ἂν γραφείην. Alii interpretati ſunt, *Neque huc, neque illuc reſpexero; neque his, neque illis credidero.* Mihi tamen illud placuit. *Camerar.*

Ver. 890. Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
Οὐδὲ γηράσκει] Fortaſſe auferenda eſt diſtinctio poſt θεὸς, nam ita ſenſus erit apertior. *J. B.*

Ver. 892. Ὑπερις φυτεύει τύραννον] Forſan τυραννίδ'. *Lond. Edit.*

Ver. 933. Ἄγαν] Legitur (ut *Turn.* in marg.) et ἄναξ, quæ etiam lectio locum habere hîc poteſt. *H. St.*

Ver. 968. Πρὸς τῆς τύχης] pro ὑπὸ τῆς τύχης. At πρὸ non videtur ferri poſſe, licet in *Turn.* Editione habeatur. *H. St.*

Ibid. Πρὸς (ut nos in textu) *Ald. Turn.* in marg. &c. *J. B.*

Ver. 983. Τί δῆτ' ἂν——σκοπεῖτό τι,——τὰς ἄνω κλάζοντας ὄρνις;——Ex Homero, ut opinor, Il. M. 237.

Τύνη δ' οἰωνοῖσι ταναυπτερύγεσσι κελεύεις
Πείθεσθαι· τῶν οὔτι μεταλλήγω, οὐδ' ἀλεγίζω,
Εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε, ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. *Lond. Ed.*

Ver. 985. Κλάζοντας ὄρνις] *Clangentes aves.* Ὄρνις, Atticâ contractione pro ὄρνιθας. *J. B.*

Ver. 1006. Μέγας ὀφθαλμὸς] Forſan μέγας γ' ὀφθαλμὸς. Diſplicet ὀφθαλμὸς μέγας. Sed Vide *Trachin.* 206. *Lond. Edit.*

Ibid. Μέγας ὀφθαλμὸς] Subauditur ἐστὶν. *J. T.*

Ibid. οἱ πατρὸς τάφος, *ſepulchrum* patris. Τάφοις hîc ponitur pro τάφῳ. Pluralis pro ſingulari. *J. B.*

Ver. 1012. Ἡ δὲ θεμιτὸν] Eſt συνίζησις, inquit Triclinius. Et tamen, ſi σκνίζησιν admittas, ruit verſus. Sed forſan Triclinius legebat θεμιστὸν, non θεμιτόν. *Lond. Edit.*

Ver. 1017. Εὐτυχῶς] Nam feliciter cecidit quod illinc abfui: adeptus enim Thebanum regnum fortunato exilio ſum uſus. *Camerar.*

Ver. 1025. εὖ πράξαιμί τι] Johnſonus malè, *ut tibi aliquid bene facerem.* Verte potiùs; *ut à te aliquid beneficii conſequerer.* J. B.

Ver. 1027. Καλῶς εἶ δῆλος] Elegans conſtructio. Vide Vigerum, cap. 3. §. 4. *J. B.*

Ver. 1038. Μηδενὶ] Scribitur et μή τινι. *Camerar.*

Schol. 1056. Οἰδίπου] puto Οἰδίπες. *Lond. Edit.*

Ver.

Ver. 1065. Οὐ πιχώριοι] Scribitur etiam οἱ πιχώριοι, et quidem rectiùs, ut opinor. *H. St.*

Ver. 1081. Θαρρεῖ] Oedipe doute encore de ſa naiſſance, et il a quelque raiſon d'en douter: car il pouvoit fort bien avoir été expoſé ſans être le fils de Laius, n'y aiant alors rien de plus ordinaire que ces avantures d'enfans expoſez. *Dacier.*

Ver. 1090. Ἰὼ, ἰὼ] Jocaſte voyant que tout ce qu'on peut dire à Oedipe ne fait qu'irriter ſa curioſité, va ſe donner la mort comme elle la reſolu, et ne dit à Oedipe que ce peu de paroles qui ſont les ſeules qu'elle pouvoit lui dire dans cet etat. Sophocle connoit admirablement ce qu'il faut faire, et perſonne ne ſait mieux garder toutes les bienſeances; Il y en a une ici qu'on ne ſauroit aſſez admirer. Il faloit que Jocaſte aſſiſtât à la reconnoiſſance d' Oedipe, cette reconnoiſſance ne pouvoit ſe faire ſans elle, mais il ne falloit pas qu'elle attendît qu'il ſe fût reconnu, car après s'être reconnus tous deux, ils ne pouvoient et ne devoient plus ſe trouver enſemble: voilà pourquoi Jocaſte qui le reconnoit la premiere, le quitte en même tems avant qu'il ſe ſoit reconnu. On admirera d'avantage cette ſageſſe de Sophocle ſi l'on prend la peine de voir le mechant effet que produit le dialogue de Jocaſte et d'Oedipe, dans la Piece de Seneque. Il eſt impoſſible de le lire ſans et être choqué. M. Corneille n'eſt pas tombé dans ce deffaut de Seneque, mais il n'a pas non plus imité l'adreſſe du Poëte Grec, car Jocaſte n'aſſiſte pas à la reconnoiſſance d'Oedipe, et elle quitte le theâtre avant que de l'avoir réconnu, ce qui fait perdre une fort grande beauté à ſa piece. *Dacier.*

Ver. 1093. Legitur Ἀίξασα. Sed recte Αἴξασα. *H. St.*

Ver. 1101. Τῆς γὰρ πέφυκα, &c. Eleganter. *Lond. Edit.*

Ver. 1104. Ὥστε μὴ ἐμαθεῖν. Affertur et alia lectio, ὡς τέ μ' ἐμαθεῖν. Sed noſtra potior videtur. Expungenda eſt autem, quæ ante ἔτι habetur, interpunctio. *H. St.* Ideóque illam delevi. *J. T.*

Ver. 1128. Αἶσι πλεῖστα συμπαίζει.

Fragmentum Anacreontis:

Ὦ Ναξ, ὦ δαμάλης Ἔρως,
Ὦι Νυμφαι κυανώπιδες
Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
Συμπαίζουσιν—— *Lond. Edit.*

Ver. 1130. Περίσσεις] Legitur et Περίσσευν: quam lectionem ſequendo (ut certe Scholiaſtes eam ſecutus eſſe videtur) non fuerit ponenda hypoſtiaſtole ante ταθμᾶσθαι. *H. St.*

Ver. 1135. Περύχοις] Crediderim interpungendum potius eſſe poſt τάχ' ἄν τις, quàm poſt περύχοις. *H. St.*

Ver. 1156. Τρεῖς] *Menſes tres.* Video et ſic exponi, tria tempora, ver, æſtatem, autumnum. *Camerar.* Vide etiam Dacerium. *Lond. Edit.*

Ver. 1178. Interrogationis notam poſt τἄνδικον retinere nolui. *H. St.*

Ver. 1186. Ἐρήσομαι] Sic rectè (ut nos in textu) *Ald. Turn.* &c. nam Edit. *Steph. Cant.* &c. εἰρήσομαι habent, claudicante metro. *J. B.*

Ver. 1189. Οἴμοι——Pro λέγειν quidam Codd. λέγων, quod certè conveniet cum ſequente ἀκούων. "Hei mihi, inter exponendum tibi "hanc rem, ad eam tandem partem prope accedo quæ periculoſa eſt". Ad quæ Œdipus. "Ego itidem te audiens, ſum propinquus periculo." Sed quid ſi λέγειν retineamus, itidemque ἀκούειν ſcribamus? ut ſit δεινῷ λέγειν, eo quod grave dictu ſit, itidemque δεινῷ ἀκούειν, quod grave ſit auditu: hoc ſenſu, "Si tibi jam eo deveniendum eſt ut dicas quod "eſt δεινὸν λέγειν, et ego viciſſim eò devenire cogor ut audiam quod eſt δεινὸν ἀκούειν." Vel, "Si tibi inſtat tempus dicendi, et mihi audiendi." *H. St.* Cum dudum antea correxeram, κἀγωγ' ἀκούειν, poſtea ſic planiſſimè ſcriptum inveni bis apud Plutarchum in libro De Curioſitate, p. 552. et adverſ. Epicur. p. 1093. Vid. et *Trachin.* ver. 65, 66, 189, 409. VALKANÆRIUS *in Phœniſſ.* p. 140, 141.

Ver. 1210. Ὦ γενεαὶ] Alii, Ἰὼ, Ἰὼ γενεαὶ. *Lond. Edit.* A. B.

Ver. 1244. Ἀνέπνευσα] Le Chœur doit toûjours s'intereſſer aux malheurs des principaux perſonnages, et par conſequent les principaux perſonnages ne doivent pas être vicieux; car ſi cela étoit, le Chœur ne pourroit s'intereſſer pour eux, ſans s'intereſſer pour le crime. Il faut qu'ils ſoient d'une vertu commune, et qu'ils ne péchent que par infirmité, vaincus par des paſſions dont ils n'auront pas été les maîtres. Si l'on introduit des caracteres vicieux, ce ne doit être que dans les ſeconds perſonnages. *Dacier.*

Ver. 1254. Αἳ ἄν] Legitur et αἳ φανῶσ' ſine ἄν: quæ particula huic loco aptiſſima eſſet, ſed ejus prior litera duram hîc ellipſin pati videtur. *H. St.*

Ver. 1262. Κἀν] Si legatur καὶ ſine accentu, jungetur cum dativo ἐμοὶ ut ſit pro καὶ ἐν ἐμοί. *H. St.*

Ver. 1278. Φοιτᾷ] An φόιτα? *Lond. Edit.*

Ver. 1292. Περόνας] L'ancien habit des femmes Grecques étoit l'habit Dorique ou Carien, qui s'attachoit avec des agraffes; mais le mauvais uſage qu'elles firent de ces agraffes en quelque recontre obligea les Grecs à leur faire prendre l'habit Ionien. On peut voir ſur cela Herodote liv. 5. *Dacier.*

Ver. 1297. Ὀψοίαθ'] forſan Ἀψοίαθ'——*Lond. Ed.*

Ver. 1302.——αἵματος ἐτέγγετο] Forſan, αἵματός τ'.——*Lond. Edit.*

Ver. 1303. Δυεῖν] Atticum pro δυοῖν. *J. B.*

Ver. 1331. Φεῦ] Il étoit trés-difficile, et trés-hazardeux de faire paroître Oedipe en l'etat où il ſe trouve; mais Sophocle le fait avec un très-grand ſuccez, et il ne lui met dans la bouche que des paroles trés-convenables, et trés-touchantes. Il a choiſi preciſement tout ce qu'il devoit dire, et on l'a fait mal parler, quand on l'a fait parler autrement. On n'a qu'à voir tout ce qu'il dit dans Seneque. Il n'y a rien de plus utile que ces ſortes de comparaiſons. *Dacier.*

Ver.

Ver. 1332. πᾶ μοι φθογγὰ Διαπίταλαι; *Quo diſpergitur?* Lond. Edit.

Ver. 1342. τοσόυτοις] Alii τόσοισδι. *Ed. Lond.* A. B.

Ver. 1367. Lege,

Ὅλοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας
Νομάδος ἱππηλάτου
Μ' ἔλυσεν, ἀπό τε φόνου
Ἔῤῥυτο κἀνέσασεν.

Sic locus, longe plenior quam in editis, legitur in optimo ſane codice regio, quem Pariſiis miſſum celeberrimus Hemſterhuſius adhibuit ad hunc locum. VALKANÆRIUS *in Phœniſſ.* p. 127.

Ver. 1416. ὦ γάμοι] Longin a mis dans tout ſon jour la beauté de ces vers dans le xix. chapitre de ſon Traité du ſublime. *Dacier.*

Ver. 1437. Ἀλλ' εἰ τὰ——Adſtantes alloquitur. *Lond. Edit.*

Ver. 1439. Αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, &c.] Dacier, *Reveremini lucem ſolis, qui oſtendit*, &c. Malè. *Lond. Edit.*

Ver. 1440. Τὶ] Obſerva τὸ pro ὃ. Articulo Præpoſitivo pro ſubjunctivo poſito. *J. B.*

Ver. 1441. ὄμβρος ἱερὸς] Les eaux luſtrales. En effet dans les aſperſions, ces eaux tombent comme un pluye ſur ceux qui aſſiſtent au ſacrifice; cela eſt beau, et n'avoit point été expliqué. Dacerius ὄμβρον ἱερὸν interpretatur *luſtrales aquas.* Acutè: ſed, ut ait Seneca, nihil acutius eſt ariſtâ. Innumera ſunt quæ Græci ἱερὰ vocant. Omnes fontes ſunt ἱεροὶ, et plerique montes. Homerus areas, farinam, cuſtodes, diem, et tenebras *ſacros* vocavit, Il. Ε. 499. ἱερὰς κατ' ἀλωάς. Λ. 630. ἀλφίτου ἱερῆ ἀκτὴν. Κ. 56. et Ω. 681. φυλάκων ἱερὸν τέλος. Θ. 66. ἱερὸν ἦμαρ. Λ. 194. κνέφας ἱερόν. *Lond. Edit,*

Ver. 1451. Ἴσθ' ἂν] Particula ἄν hîc loci abundat. Vide Vigerum de *Græcæ Dictionis Idiotiſmis*, cap. 8. §. 3. *J. B.*

Ver. 1464. Ἀλλ' ἔα] Oedipe croit diminuer quelque choſe de l'atrocité de ſes crimes, et faire quelque ſorte de reparation à ſes parens, en ſatisfaiſant même après leur mort, à ce qu'ils avoient ordonné de lui dés ſa naiſſance. Cela me paroit trés-naturel et trés-paſſionné. *Lond. Edit.*

Ver. 1501. Οἷον] Legitur et οἵῳ. Sed dicitur βιῶναι βιὸν, non βιῷ, quod ſciam. *H. St.*

Ver. 1508. Pro vulgata lectione σφῷν δ' ὁμῦ, repoſui, ex *Aldina*, σφῷν δ' ὁμῦ. *J. T.*

Ver. 1518. μή σφι παρίδῃς] Puto περιΐδῃς. Et ſic emendâſſe video R. Dawes, *Miſc. Crit.* p. 268. *Lond. Edit.*

Ver. 1524. Σφῶϊν] Monoſyllabicè menſuratur. *J. B.*

Ver. 1526. Οὗ καιρὸς] *Mais en l'état où vous êtes, priez ſeulement les Dieux qu'ils ne me laiſſent pas toujours vivre.* Ce paſſage, qui eſt très-beau, étoit corrompu dans le texte: car ces paroles, οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, ne ſont pas intelligibles, au moins pour moy, et ne ſont aucun

ſens

ſens raiſonnable. J'ay corrigé ὲ καιρὸν αἰτὶ ζῆν. *Priez ſeulement pour moy que je ne vive pas toûjours.* Oedipe ſe trouve, ſi malheureux, qu'il craint que le Dieux ne le laiſſent toûjours vivre, comme il a déja dit, *Je ſay pourtant fort bien que ni maladie, ni aucun autre accident ne peut avoir la force de trancher mes jours.* Il regarde donc la mort comme la plus grande et la ſeule grace que les Dieux puiſſent lui faire, et il ordonne à ſes filles de la leur demander pour lui. Cela eſt fort touchant. Les Traducteurs Latins ſe tirent d'affairs comme ils peuvent en mettent un mot Latin pour un mot Grec, ſans ſe mettre autrement en peine du ſens. *Dacier.*

Ver. 1528. Ἄλις· ἵν' ἐξήκεις δακρύων; *Satis eſt: nam quò te luctus abripit?* Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 1531. ἓν] Potius νῦν. Edit. Lond. *A. B.* Hoc vidit etiam Johnſonus in Verſione ſuâ. *J. T.*

Ver. 1545. καὶ τύχαις] Videtur ſcribendum ταῖς τύχαις. Nam quid ζήλῳ velit, etiam ſum incertus. *Canter.*

NOTÆ

NOTÆ in OEDIPUM COLONEUM.

HAEC fabula magnoperè in laude et admiratione eſt, quam ſenex edidit Sophocles, gratificans et patriæ et curiæ, ſeu populo ſuo; nam fuiſſe traditur Κολωνόθεν.——Hujus fabulæ maximè admirantur diſpoſitionem Græci, et ſtupendam videri volunt. *Camerar.*

Ver. ξυνὼν] Legitur et παρὼν (ut *Turn.* in marg.) Sed noſtram hanc lectionem illi præfero, ut quemadmodum dicitur aliquis συνεῖναι γήρᾳ, eâdem formâ quâ συνεῖναι πενίᾳ pro συζῆν πενίᾳ, ita viciſſim dicatur γῆρας συνεῖναι τινί. Nam χρόνος μακρὸς eſt γῆρας. *H. St.*

Ver. 9. Ἀλλ'——Sunt qui Εἴ τινι βλέπεις interpunctionibus includunt. *H. St.*

Ver. 10. Schol. Θύρας δ' ἐπίθεσθε, βέβηλοι. Sic etiam in Juſtin. Martyre, Λόγ. πρὸς Ἕλλην. p. 18. Edit. Rob. Steph. Exſtat in Fragmentis Orpheo adſcriptis, ubi Edit.

——— Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. *Lond. Edit.*

Ver. 16. Pro vulgata lectione ὡς ἀπεικάσαι, recepimus in textum, ex *Aldina* probante *Heath*, ὡς σάφ' εἰκάσαι. *J. T.*

Ver. 23. ὅποι καθέζαμεν] Cod. Vat. ὅπου. D'ORVILLE *in Chariton.* p. 119.

Ver. 35. τῶν ἀδηλεῖμεν] Scribitur (ut in *Turn.*) ἃ δηλεῖμεν. Sed perperam, meo judicio. Ut autem ἀδηλεῖμεν exponit Scholiaſtes ἀγνοεῖμεν, ſic ἀδηλίαν Heſychius ἄγνοιαν. *H. St.*

Ver. 44. Τόνδ' ἱκέτην] Lege τὸν ἱκέτην, poſtulante verſu. *Lond. Ed.*

Ver. 51. προστρέπω] Scribitur et πρότρεπω. *Ald. Turn.* Sed retinenda noſtra lectio. In Ajac. 842. προτρέπω, ubi Ed. Turn. habet in margine προστρέπω, quam lectionem in contextum receptam fuiſſe mallem. Sic πρόστροπος et προστροπὴ, necnon προστρόπαιος cum præpoſitione πρὸς dicuntur, et quidem ab hoc ipſo poëta. Habes in Oedip. Tyr. 41.

Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι,——

Et in Philoct. 770.

Κἄμ' ὄντα σαυτῆ πρόστροπον——

Quibus tamen in locis obſervandus eſt aliquantum diverſus hujus vocabuli

vocabuli uſus; nam, in poſteriore, πρόστροπον eſt planè idem quod ἱκέτην, *ſupplicem:* at, in priore, eſt adjunctum ad illud ἱκέται, (ἑστιὰν ἱκέται σὺ πρόστροποι) et exprimit geſtum ſupplicum, qui videlicet genibus eorum, quibus ſupplicant, advolvuntur. *H. St.*

Ver. 66. Καὶ κάρτα] Poſt κάρτα lubentur diſtinxerim, ut ſit, καὶ κάρτα (pro quo in prosâ καὶ μάλα) ſubaudito ex præcedente verſu ταίωσι τινές: deinde ſequatur ἐπώνυμόί γε, reddaturque γε *et quidem. H. St.*

Ver. 75. Οἶσθ'] Forſan Ἴσθ', quomodo Winſemium legiſſe ſuſpicetur quiſpiam, ex interpretatione ejus conjiciens. *J. B.*

Ver. 100. Πρώταισιν ὑμῶν] Vitioſi ſunt omnes impreſſi. Reſpice conſtructionem, et videbis omnino reſcribendum eſſe ὑμῖν ex *Suida* v. Νηφάλιος θυσία. Quam lectionem certè amplexi ſunt in verſionibus ſuis Winſemius et Lalamantius, *J. B.* Ideoque, monitu ejuſdem viri doctiſſimi, ὑμῖν in textum recepi. *J. T.*

Ver. 144. Δῆλον] Ita *Canter.* et cl. *Burton* in textu: ſed *Schol.* vetus et *Ald.* habent δηλῶ, ut in hâc noſtra editione. Quam lectionem firmant etiam Verſiones omnium, quos vidi, Interpretum. *J. T.*

Ver. 149. ὡς] "Vocabulum ὡς Verſus reſpuit, nec incommodè po-"teſt abeſſe, inquit *G. Canter.*" Propter librorum conſenſum delere non auſus ſum. *J. B.* Particulam ὡς hinc exulare jubet, ſed planè contra Græci ſermonis indolem, quæ eam abeſſe nequaquam patitur. *B. H.*

Ver. 161, 162. Λόγον εἴ τιν' ἔχεις
Πρὸς ἱμὰν λέσχαν, ἀβάτων ἀπιβὰς]

Juxta cl. *Heath*, interpunxi poſt ἔχεις. et τὸ comma poſt λέσχαν delevi: βάς enim, (ut ipſe *Heath* rectè notat) quod in ἀποβὰς continetur, ad præcedentia, πρὸς ἱμὰν λέσχαν, transferri debet. *J. T.*

Ver. 177. Προσείβαζε] Eſt qui mavult Προβείβαζε. *Lond. Edit.*

Ver. 192. Ἡσθῶ, *An ſedere debeo?*] Eſt primus paſſivus verbi ἵω *colloco* formâ ſubjunctivâ poſitus. *Scholiaſtes* videtur legiſſe ἧσθω, perſonâ tertiâ verbi ἧμαι *ſedeo* formâ imperativâ poſitum, et Choro, non Œdipo, tribuiſſe, ſed perperâm, ut opinor. *B. H.*

Ver. 194. Βραχὺς ὀκλάσας] Legendum βραχύ σ' ὀκλάσας, *pauliſper te inflectens.* Ὀκλάσαι autem propriè jumentorum eſt in crura incumbentium. *Camerar.*

Ibid. βραχὺ σ' ὀκλάσας] Si, cum *Scholiaſte*, v. 192. legiſſemus ἵω, *ſede*, formâ imperativâ, et Choro, non Œdipo tribuiſſemus, nullum habere potuit locum hæc *Camerarii* emendatio, quam tamen poſtulare videntur et ſententia et conſtructionis ratio. *B. H.*

Ver. 195. ἐμὸν] "Meum eſt tuum greſſum moderari, téque compo-"nere accumbentem. Tuum igitur committe ſenile corpus dextræ "amanti." Habent hæc multum geſtuum. *Camerar.*

Ver. 205. Hæc ſunt plena affectibus, ἐμπαθέσατα. Nam Chorus geſtit cognoſcere advenam: ille [Œdipus] abhorret commemorationem miſeriæ ſuæ. Crebræ negationes perturbati animi ſunt indices. *Camerar.*

Ver. 216. μένεις] Legitur et βαίνεις, [ut *Turn.* in marg.] quod, ſi metri menſura admittat, malim. *H. St.*

Ver. 247. ὐ καλοῖς] Interpres in Edit. Lond. *A. B.* An. Dom. 1722. *non cæcis*, tanquam legiſſet ἐκ ἀλαοῖς: quod tamen ſubabſurdum eſt; qui enim alium intuetur, cæcus eſſe non poteſt. *Lond. Edit.*

Ibid. ὐ κάλοις] Sallierius reponi jubet ἐκ ἀλαοῖς. Etſi nupero Editori Londinenſi hæc lectio ſubabſurda videatur, tamen ſupervacanea iſta non rarò a Poëtis, interdum etiam in oratione ſoluta majoris ἐνεργείας et ἐμφάσεως gratiâ, addita reperiuntur. Hoc certè in loco hæc idem ſonant ac ſi dixiſſet Antigone, "Oculos meos, non ſic ut paterni, cœcos, in Oculos "veſtros obvertens," *B. H.*

Ver. 265. τὸν καλούμενον ξένον] *Aldus* et *Suidas* v. Δόξα, legunt κακούμενον, *malis afflictum*, probante etiam Iſ. Caſaubono in *Lection. Theocrit.* cap. 3. *J. B.*

Ibid. Otioſum prorſus eſt epitheton iſtud καλούμενον. Referibendum puto τὸν γ' ἄλωμενον ξένον. *B. H.*

Ver. 267. Καὶμοί γε πῆ] Ita video exponi: Hæc fama ubi igitur in me comprobatur? Sed tunc πῆ fuerit. Video et retentâ ſcripturâ ironicè dictum hoc accipi poſſe: ut ſit, "Scilicet et in me iſta confirmantur." *Camerar.*

Ver. 317. ἡμῶν ἄσσον] In edd. *Steph. Turn. Canter.* legitur ἄσσον ἡμῶν, contra metri rationem. Nos, verſûs causâ, tranſpoſitis vocibus, ἡμῶν ἄσσον reſcripſimus: ut habent *Ald.* &c. *J. B.* Ibid. ἡμῶν ἄσσον: cum genitivo enim conſtruitur ἄσσον. *B. H.*

Ver. 334. δύσμοιρ' ὀρᾶν] In aliis (ut *Turn.* in marg.) δύσμορ' ἰσορᾶν. Sed molliorem verſum efficit altera lectio. *H. St.*

Ver. 346. λόγοις] Legitur et λόγων, quod melius cum αὐτάγγελος convenire videtur. Alioqui dativus λόγοις dicetur reſpicere præcedentem dativum πόθοισι. *H. St.*

Ver. 348. Οἱ δ' αὐθόμαιμοι] Αὖ ὅμαιμοι *Edit. Stephan.* Αὖθ' ὅμαιμοι, *Turn.* Lectionem noſtram tuentur *Ald. Col. Franc. Cant.* J. B.

Ibid. αὐθόμαιμοι, ποῖ] Tollenda videtur interpunctio ante ποῖ: habent tamen omnes editiones. *J. B.*

Ver. 357. τὰ 'μὰ δυστήνου κακὰ] Pro τὰ ἐμᾶ δυστήνου κακὰ. Pro Subſtantivis enim Genitivi Caſus ponere ſolent Græci Adjectiva Poſſeſſiva. *J. B.*

Ver. 393. 'Ως αὐτίκ'] Confuſiuſcula eſt ſtructura: ſed τιμὴ interdum pœnam ſignificat. Dicit igitur: "Polynices cum exercitu "affore nuntiatur, qui Argivos in cœlum tollat, niſi Thebas recepe- "rit, videlicet quum illæ ſe dediderint: nam ſi expugnandæ ſint, id "futurum cum immortali gloriâ Argivorum, quos jam victores ſpe "præcepiſſent." Ut talis ordo ſervetur, ὡς Ἄργος ἢ πρὸς ὕβριν βιᾶν, ἢ Θήβας καθέξων. Fortaſſe rectum et generaliter intelligi hoc modo: "Qui vel afficiat detrimentis, vel extollat victoriâ ſeu Argivos ſeu "Thebanos. *Camerar.*

Ibid. Schol. ὑψόσω. f. ὑψώσων.

Ver. 401. Ποίοισι τούτοις] Hic locus interpretes turbavit. Nam quomodo nunc quærit quale oraculum editum ſit, quum ſuprà tenere ſe declaravit, quippe qui ſalutarem adventum ſuum Deorum voluntate eſſe dixerit Athenienſibus? Volunt igitur duplex accipiendum oraculum: unum, Fore victores Oedipi ſuſceptores eorum qui repuliſſent: alterum peculiariter datum Thebanis, quod juberet juxta Thebanum ſolum humari Oedipum. Hæc aliis confingi videtur: nam nullius poëtæ aut fide digni ſcriptoris teſtimonio confirmari. Sed ipſe profectò poëta hoc loco tali quippiam innuit: ídque nos intelligere, ut opinor, ſatis eſt. *Camerar.*

Ver. 403. Θανόντ'] Hic verſus legitur et ita, Φανόντ' ἴσισθαι καὶ κατ' εὐνοίας χάριν. Pro εὐνοίας quædam Exemplaria habuiſſe εὐσοίας teſtatur Schol. *H. St.*

Ver. 427. ἐφ' ἡμῖν] Legitur et ἐφ' ἡμῶν. Sed Schol. agnoſcit ἡμῖν. *H. St.*

Ver. 445. κατήνυσιν] Legitur et κατῆνισιν, quod et ipſum convenire huic loco poteſt. *H. St.*

Ver. 453. Τοτηνίκ'] In aliis τόθ' ἡνίκ', quod magis eſt uſitatum. *H. St.*

Ver. 455. Οἱ τᾶς πατρὸς] Videtur ſcribendum Ἐκ τᾶς πάτρος. *Canter.*

Ver. 468. Πεμπόντων] Nota Atticam terminationem——όντων pro——ότωσαν. *J. B.*

Ver. 471. Σὺν ταῖσι] Videtur ſcribendum Σὺν ταῖσδε. *Canter.*

Ver. 480. κατίσιψας] *calcaſti.* κατέσιψας aliqui maluerunt, ut intelligatur ſupplicis ornatu adveniſſe. Nam σέφειν coronare eſt. Præferebant autem ſupplices ramos. Sed prius ſimplicius videtur. *Camerar.*

Ver. 488. νεαρᾶς οἰοπόκῳ] Legitur et νεοτόκῳ, (ut *Turn.* in marg.) quæ lectio non minus commoda videtur quam altera: quia ut νεοτόκῳ poſt νεαρᾶς, ſic οἰοπόκῳ poſt οἰὸς aliquid periſſologiæ habet. Sed et pro λαῶν legitur βαλών, *H. St.* Hìc de duabus malis lectionibus, οἰοπόκῳ et νεοτόκῳ unam facio bonam, legendo νεοπόκῳ. *Canter.* Fortè νεογνῆς εὐπόκῳ. VALKANÆRIUS *ad Eurip. Phœniſſ.* 361.

Ver. 503. ἀφίεσπειν ἄσχοφος] *nunquam te convertens.* Virgilius *Ecl.* VIII. 101.

Fer cineres, Amarylli, foras: rivoque fluenti,
Tránſque caput jace: ne reſpexeris.

Ovidius *Faſt.* V. 439.

Hoc novies dicit, nec reſpicit, &c. Ubi vide Neapol. *Lond. Ed.*

Ver. 512. ἐκτεινυσαν] Puto ἐκτίνυσαν. Canter. *Nov. Lect.* V. 25.

Ver. 517. χρῆ ναι μ' ἐφευρεῖν] Malim Χρεί' ἔσι, ne σωαλοιφὴν nimis duram admittamus. *Canter.*

Ver. 520. Χορεῖμ' ἄν] Verbum Optativum cum particula ἄν ſæpe Futuri Indicativi ſenſum habet. *J. B.*

Ver.

Ver. 523. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι, &c.]
Haud ignara mali miseris succurrere disco. Virgil.
Ver. 594. Ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν———]
Homo sum, humani nihil a me alienum puto. Teren.
Ver. 644. Καλῶς τε πρὸς σέ] Forte Καλῶς τὰ πρὸς σε——*res tuæ.* Ed. Lond. *A. B.*
Ver. 647. ἐκ σμικρᾶ λόγου] Legitur etiam ἐκ μακρᾶ χρόνου. *H. St.*
Ver. 687. Οὐκ οἶσθ' ἀπειλάς;] Edit. Lond. *A. B.* sine interrogatione.
Ver. 732. μιγίσα] Videtur scribendum μίγισα. *Canter.*
Ver. 733. Παιδοτρόφου] Ferunt victori in Panathenæis præmium datum oleum moriæ: ideoque παιδοτρόφον dictum crediderim; nam et pueris erat in his certaminibus locus. *Camerar.*
Ver. 747. Πρώταισι ταῖσδ' ἔκτισας] Videtur scribendum ταῖσδε κτίσας. *Canter.*
Ver. 752. Schol. πρόσιόντα——μετὰ χαρᾶς] Puto legendum μετὰ χειρὸς, *cum copiis, cum comitibus.* Vide Schol. ad ver. 1099. *Lond. Ed.*
Ver. 759. γέρων κυρῶ] In Schol. γέρων ἐγὼ. *Lond. Edit.*
Ver. 764. Ὃν μήτ' ὀκνεῖτε] Ita ob versum *Editt. Ald. Col. Franc. Flor.* et *Scholiographi* autoritate. Μή πότ' in cæteris. *J. B.*
Ver. 792, 793. ἡ δ' οἶκοι πλέον Δίκη σέβοιτ' ἄν. Lege οἴκοι ΠΟΛΙΝ. Οἴκοι πόλι est patria Oedipi, Thebæ. Passim apud Dionem οἱ οἴκοι Ῥωμαῖοι, vel οἱ ἐν οἴκᾳ. *Is. Casaub.* ad Sueton. Vitell. c. 2.
Ver. 796. Ex Didymi sententiâ docent legendum πείρᾳ, non πειρᾷ, ut sit, fraude et circumventione. Sed non est cur scripturam mutare velimus. *Camerar.*
Ver. 820. ἄνατος] Ed. Turn. ἄναιτος, quam lectionem ego omnino repudiandam censeo, ut mendosam. At ἄνατος non apud Scholiasten solùm, verùm etiam apud Hesychium habetur: itidemque supra in *Antig.* ver. 492. *H. St.*
Ver. 824. Χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, &c.] Malim. τοσοῦτό γ' ἐνθανεῖν μόνον. *Valkenærius* ad Eurip. Phœniss. p. 491.
Ver. 831. Ἀλλ' ἴθι· οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων] *Sed (scio enim me hæc tibi persuadere non posse) abi.*

Ἀλλ' (οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων) ἴθι. *Lond. Ed.*

Ver. 833. εἰ] Legitur etiam ἢ περποίμεθα: sed melior nostra lectio; nam durè jungeretur κακῶς cum περποίμεθα. *H. St.*
Ver. 847. *Testor hos*, &c.] Johnsonus videtur legisse,

Μαρτύρομαι τόσδ', ὡ σὲ, πρός γε τὼς φίλως
Οἳ' ἀνταμείβῃ ῥήματ'. ἦν σ' ἴλω ποτέ———*Lond. Edit.*

Ver. 916. τῆσδε γῆς ἀρᾶς] Impedita oratio. Forsan τῆσδε τῆς ἀρᾶς. *Lond. Edit.*
Ver. 935. Ζεὺς] Versus hic imperfectus est, ut facile patebit, si con-

feras cum ſeptimo præcedentis ſtrophes, cui reſpondere debet. Ita continuandus videtur; Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη, σὺ δ' ἐκ οἶδας, γέρον. Vel Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη, σὺ δ' ἐδὲν, ὦ γέρον. *J. B.*

Ver. 948. Τέκνων———ξυνώριδα.] Euripid. Androm. 275.

Τᾶς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος
Τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων
Ἄγων.
Maiæ et Jovis filius
Trijugum currum Dearum ducens.

Quò Mercurius tres deas, Junonem, Venerem, et Minervam ad Parin ducens deſcribitur. *P. Weſſeling.* Obſ. l. i. c. 27.

Ver. 952. Οὔκων] Non dubium eſt quin ſcribendum ſit ἐκεῖν, pro ἐκ, cujus particulæ frequens eſt in Sophocle iſte uſus cum futuro. Sed et ἐκ ἂν cum optativo eundem uſum habet, ἐκ ἂν φράσειας. Sic et ἐκεῖν ἂν εἴποις. *H. St.*

Ver. 955. Σπεύδειν ἁπαὶ ῥυτῆρος] Heſychius: ῥυτῆρες, ἡνίαι, ἱμάντιφ τῶν ἵππων. Plutarchus in Dione: Οὗτοι διελάσαντες τὴν ὁδὸν ἵπποις ἀπὸ ῥυτῆρος ἦκον εἰς Λεοντίνους, *Hi, via effuſis habenis percurſa, in Leontinos pervenerunt.* Haud bene vertitur, *tanquam a carceribus*, et jure merito Triclinius notat veterem Scholiaſten. *J. Weſſeling.* Obſ. l. i. c. 30. p. 131.

Ver. 961. ὃ μεθῆκ' ἀν'] Legitur etiam ὃκ ἀφῆκ' ἀν, eodem ſenſu. *H. St.*

Ver. 971. περίσασαι] In Schol. et in Camerar. παρίσασαι. *L. Ed.*

Ver. 997. Οὐδείς] Civitatem dixerat: nunc ipſos ait, id eſt, cives, ad ſignificationem reſpiciens, non vocem. Sciebam, inquit, nullam huic civitati intercedere conjunctionem cum meis, ut illos, invito me, alere velle deberent. *Camerar.*

Ver. 1015. δοκεῖς;] Crediderim eſſe expungendam interrogationis notam: ut ſit, τῷ δοκεῖς καθυβρίζειν τόδε, πότερον, &c. *H. St.*

Ver. 1041. Δισσομεὶν habent omnes præcedentes Editiones, præter *Flor.* quam nos ſecuti ſumus, faventibus magni nominis viris Grotio et Cantero. *J. B.*

Ver. 1129. Juſſu cl. *Burton* et *Heath*, poſui interrogationis notam poſt μέλλεσιν, ſenſu omnino poſtulante. Idem in verſionibus ſuis fecerunt *G. Ratcliffius*, *Johnſonus*, cæterique, quos vidi, Interpretes. *J. T.*

Ver. 1164. σῶμα βαςάσαι] Forte σῶμα μ' ἀσπάσαι. *Lond. Edit.* Quaſi vero diceretur ἀσπάζω. Non intellexit, δότε βαςάσαι σῶμα eſſe, *Concedite me portandum dare corpus meum*, ut verſionem refinximus. Monente P. D'Orville in Chariton. p. 304. Hæc vero eſt uſitatior vocis mediæ ſignificatio, ut pluribus oſtendit Kuſterus, *De vero uſu verborum mediorum*, §. ii. 1, 2. *Lond. Edit.* A. D. 1775.

Ver. 1165. Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ] Nota verbum τυγχάνω cum Accuſativo. *J. B.*

Ver.

Ver. 1182. Τίκτ' ἐμφανέντ' ἄελπτα] Nominativus hîc adhibetur pro Genitivo Abſoluto. Conſtructio apud Atticos paſſim obvia. *J. B.*

Ver. 1193. Ψαύσω, φιλήσω, τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα] Cod. Vat. τ' ἢ θέμις. Unde D'ORVILLE legit, φιλήσω θ' ἢ θέμις. *Chariton.* p. 535.

Ver. 1205. Οὐ γὰρ λόγοισι] Æſchylus:

Οὐ γὰρ δικεῖν ἄρεσος, ἀλλ' εἶναι φίλει. *Camerar.*

Ver. 1212. Λόγον] Quædam exemplaria habent Λόγος δ' ὃς ἐκπέπτωκεν. Ego ἐκπέπλωκεν apertè mendoſum eſſe dico: (nec enim dubito quin ἐμπέπλωκεν ἐμοὶ ſit, *incidit in aures meas, illapſus eſt in aures.*) At nec nominativus λόγος nec accuſativus λόγον ſatis placent; ſed lubenter legerem λόγῳ, ut eſſet *συμβαλεῖ γνώμην περὶ λόγῳ*, ſubauditâ præpoſitione. *H. St.*

Ibid. Erudito *H. Stephano* minimè aſſentior pro λόγον reponenti λόγῳ. Non rarò enim apud Atticos duplex Accuſativus eidem verbo ſubjungitur. Ita *Ajac.* 1126. Ariſtoph. Nub. 1113. *B. H.*

Ver. 1217. Ὡς μὴ εἰδότ'] Sic omnibus exemplaribus quæ quidem videre mihi licuit: ſed quum abundet una ſyllaba in hoc verſu, videndum eſt an μὴ expungi, an η in eo elidi per apoſtrophum debeat: quam alioqui eliſionem duram eſſe fateor. *H. St.* Poſt ὡς delenda eſt dictio μή. *Camerar.* Eſt Synizeſis. Sic *Trachin.* 325.

Καὶ ξυμφορά τις μὴ εἰδέναι σέγ' ἥτις εἶ.

Camerarius videtur putaſſe τὸ μὴ redundare, quia ſequitur μηδὲν, ſed apud Græcos duplex triplexque negatio ſæpe occurrit, ubi Latini unam ſolent adhibere. H. Grotius ad Philemonis Λείψανα *Incerta* ver. 334. et 285. ait, Μὴ *cum ſequente vocali coaleſcere ſolere, nemo modice Græce ſciens monendus eſt.* Mirum eſt igitur hujuſce rei monitore opus fuiſſe *H. Stephano*, et, poſt eum, editori Londinenſi *A. B.* 1722. *Lond. Edit.* A. D. 1775.

Ver. 1231. Ἴσχεις] Ita pro ἔπισχες repoſui, (approbante *H. Stephano*) ſolâ *edit. Flor.* autoritate, ut pes ſecundus ſit Iambus. *J. B.*

Ver. 1253. Totum locum ſic refingo

——ὥστε ΜΗΔΕ δρῶντά σε
Τὰ τῶν κακίστων ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ', Ὦ πάτερ,
ΘΕΜΙΝ σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς.
Ἀλλ' ΕΑ ΑΥΤΟΝ.

Verba Ἀλλ' ΕΑ ΑΥΤΟΝ per craſin efferenda ſunt Ἀλλ' ΗΥΤΟΝ. DAWES *Miſc. Crit.* p. 342.

Ver. 1255. Θέμις] Pro Θέμιν. Nominativus Verbo infinitivo jungitur loco Accuſativi; quæ conſtructio Græcis frequens eſt. *J. B.*

Ver. 1256. Ἀλλ' αὐτὸν] Inſigne eſt hoc ἀνανταπόδοτον, ac ſingulare. Vult enim hoc dicere, ἀλλ' αὐτὸν εἶκειν καὶ νεθετέμενον ἐξεπάδισθαι, &c. *Canterus.* Forte, ἔασον, *permitte.* Edit. Lond. *A. B.* 1722, quam lectionem ſi admittas, erit ſynizeſis; nam ſecunda in ἔασον longa eſt. *Ed. Lond.*

Ver.

Ver. 1259. Jubet cum vetera evolvere, in quibus inventurus ſit qualis ſoleat eſſe iræ exitus. Habere enim facilia et propria argumenta, nimirum cæcitatem. *Camerar.* *Tu vero non jam illa ſpecta paterna et materna piacula, quæ ſuſtinuiſti; Quæ ſi ſepones, tum ſat ſcio, &c.* Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 1260. πήμαθ', ἃ 'παθις] ἃ ἔπαθις reponendum cenſeo, ut fiat tribrachys. *H. St.*

Ver. 1261. Κᾆν κεῖνα λύσῃς] Ex iſtis nullum ſenſum elicere hactenus potui; nec interpres. Quid ſi ſcribendum dixero? Κᾆν κεῖνα ΔΕΥΣΣΗΣ. Reſpondet hoc verbum τῳ ἀποσκοπεῖν ver. 1258. *Et ſi vel illa conſideres, novi equidem, cognoſces malæ iræ exitum eſſe pravum.* J. Piersoni Veriſimilia, l. ii. c. 10. p. 250.

Ver. 1277. Ζώειν, σκιαςύναν αἰεὶ φυλάσσων] Sic legitur in Editt. *Steph. Turn. Cant. C.* Sed in hac noſtra editione delevimus ἀεὶ, juſſu Edit. Lond. *A. B.* et ex auctoritate cl. *Johan. Burton*, ut congruant Verſus Antiſtrophico ſuo. *J. T.*

Ver. 1289. Μὴ φῦναι] Eſt Græcis admodum celebris ſententia. *Camerar.*

Ver. 1313, 1315. Καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος——
'Αγαχτὶ λείβων δάκρυον, ᾧ δ' ὁδοιπορεῖ.] Sic *Antig.* 532. ſed elegantiùs;

Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη
Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη.
Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱματόεν
Ῥέθος αἰσχύνει,
Τέγγυσ' εὐῶπα παρειάν.

Miltonus, Samson Agonist.

Yet on ſhe moves, now ſtands and eyes thee fix'd;
About t' have ſpoke, but now with head declin'd,
Like a fair flower ſurcharg'd with dew, ſhe weeps:
And words addreſs'd ſeem [into] *tears diſſolv'd,*
Wetting the borders of her ſilken veil. Edit. Lond.

Ver. 1335. προσφορὰ δ' ἐκ ἐς' ἔτι] *defenſio non eſt.* Edit. Lond. *A. B.* Alii, *Sera nimis eſt reprehenſio.* Alii, *Quæ commiſſa ſunt, infecta fieri nequeunt.* Lond. Edit.

Ver. 1342. δυσπρόσοιτον] Invenitur et δυσπρόσιτον, quod neſcio an ferre verſus poſſit. *H. St.*

Ver. 1346. Τὰ πολλὰ] Non dubito quin adverbialiter accipiatur pro *Plerumque.* Quod ſi quis ταπολλὰ conjunctim ſcribere malit, ei per me liberum erit. *H. St.*

Ver. 1347, 1348.——δυσχειράναντ'——
Παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.] *Etiam mutis vocem dederunt.* Sic in Herodoto, I. 85. Crœſi παῖς ἄφωνος,—ὑπὸ δέος τε καὶ κακῆ ἔρρηξε φωνήν. εἶπε δέ, Ὦ ἄνθρωπε, μὴ κτεῖνε Κροῖσον.

Antigone,

Antigone, in cognomine tragœdia, quum fratrem ſepeliviſſet, ſpretô Creontis edictô, ait, 917.

Οὐ γάρ ποτ' ἔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
Οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκιλο,
Βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἀνηρόμην πόνον.——
Πόσις μὲν ἄν μοι κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς, εἰ τὸδ' ἤμπλακον·
Μητρὸς δ' ἐν ᾅδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,
Οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτέ.

Hic etiam mirè convenit Sophocli cum Herodoto, III. 119. ubi uxor Intaphernis fratrem præ marito et liberis ſalvum cupit, aïtque; ἀνὴρ μέν μοι ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων ἐθέλοι, καὶ τέκνα ἄλλα, εἰ ταῦτα ἀποβάλλοιμι· πατρὸς δὲ καὶ μητρὸς ἐκ ἔτι μευ ζώντων, ἀδελφεὸς ἂν ἄλλος ἐδύνατο γένοιτο.

Ver. 1365. Ταύτη] Adverbialiter ſumitur hîc loci. *J. B.*

Ver. 1378. Οἷος δορύσσυς Ἀμφᾶρεως. *Clarke* ad Homer. Il. B. 811.

Ver. 1396. Βραχεῖ σὺν ὄρκῳ] Forſan *Non magno molimine.*

Ver. 1406. πόνῳ] Invenitur et χρόνῳ. *H. St.*

Ver. 1444. Τοιῶδ'] In Edit. H. Stephani Τοιάδ'. Malè. *Lond. Ed.*

Ver. 1454. τῦ ταρταρῳ] Scribitur et τὺς ταρτάρυς. at ego τὰ τάρταρα novi, τὺς ταρτάρους ignoro. Sicubi tamen hic accuſativus pluralis admittendus videbitur, erit appoſitio, (ut Grammatici vocant) ſed dura, meo quidem judicio. *H. St.*

Ver. 1455. ὥς σ' ἀποκίσῃ] *ut te hinc in orcum migrare cogat.* Lond. Edit.

Ver. 1467. τινὰ] id eſt, πρός τινα. Niſi mavis τινι. *Lond. Edit.*

Ver. 1472. Θεῶν] Synizeſis. *Lond. Edit.*

Ver. 1473, 1474. καί τις——Νόσος γένηται] Lege κεἴ τις, vel potius κἄν τις. VALKENÆRIUS, *ad Eurip. Phœniſſ.* p. 363.

Ver. 1476. σφῶϊν] Synizeſis, ut ver. 1490. et ſæpe. *Lond. Ed.*

Ver. 1523. Tum ſenſus tum metrum pro πήματ' poſtulant παρ' ἦμαρ. Quo modo legendum eſſe cenſebat *Canterus*, Nov. Lect. vii. 11. Atque ita procul dubio ſcriptum erat in codice, quo uſus eſt vetus Scholiaſtes. *J. B.*

Ver. 1542. ἀποτροφὴ] Scriptum eſt in quibuſdam Cod. ὑποτροφή. Sed ἀποτροφὴ pro ἀποφυγὴ novum non eſt: at ὑποτροφὴ contra planè novum, mihi quidem certè. *H. St.*

Ver. 1648. τὸν αἰένυπνον.] Johnſon, *ſemper inſomnem.* Ita etiam Interpres in Edit. Lond. *A. B.* qui *Cerberum* deſignari putat. Scholiaſtes *Mortem.* Deus *Somnus* dicitur *æternalis* apud Gruter. et Reineſ. Verùm, quomodocumque ſe res habeat, τὸν αἰένυπνον eſt *nunquam inſomnem.* Lond. Edit.

Ver. 1550. ἀφειγγὲς] Invenitur etiam ἀφθειγγές. quam vocem agnoſcit et Schol. ſi non mentiuntur ejus Scholiorum exemplaria. Pro

ἐναισίῳ

ἐναισίᾳ autem quod habetur initio verſus ſequentis, legitur et ἐν αἰσίῳ. Fortaſſe autem ἐναισίῳ potius ſcribendum eſt conjunctim. *H. St.*

Ver. 1564. ἀγίζων] Schol. Ἀγιαζων· αντὶ τῦ ἀγίζων. Puto legendum, Ἀγίζων, αντὶ τῦ ἀγιάζων. *Lond. Edit.*

Ver. 1584. βρονταὶ] Subaudi δηλῦσι, vel verbum ſimile. *J. B.*

Ver. 1585. Στρέψαντα——βέλη] Lege Στράψαντα, *fulgurantia.* J. Pierſoni Veriſimilia, l. i. c. 11. p. 139.

Ver. 1589. τῇδε] In L. S. legitur σῇ τε, quod magis placet. *J. B.*

Ver. 1595. Δορός τ' ἐπακτῦ] Malim δορός γ' ἐπακτῦ. *J. B.*

Ver. 1597. μόλης] Interpungunt poſt μόλης *Canter.* et *Hen. Steph.* J. B. Idemque fecit in verſione ſua *Johnſonus. J. T.*

Ver. 1638. Ὦ χθόνιαι θεαὶ] Furias intelligit. Sic autem verte: *O ſubterraneæ Deæ.* J. B.

Ibid. Σῶμά τ' ἀκινήτῳ θηρὸς] Ad verbum: *Et corpus invictæ feræ, Cerberi* ſcilicet: per ſynecdochen, pro ipſo Cerbero. *J. B.*

Ver. 1648. αἰεὶ ἄϋπνον] *ſemper inſomnem.* De Cerbero enim hîc Sermo eſt. *B. H.* Hanc lectionem, et verſûs et ſententiæ gratiâ, ex *Ald. Col. Flor. Franc. Turn.* reſtituimus. *J. B.*

Ver. 1661. Schol. Χαλκόπων ὀδὸν] Puto ὀδὸν. *Lond. Edit.*

Ver. 1667. κἀπὸ] Κἀπὶ, *Scal.* atque ita emendat Gul. Canterus *Novar. Lection.* lib. iii. c. 3. approbante erudito Kuſtero ad Suidam v. Ἄχερδος, ubi locus hic adducitur. *J. B.*

Ver. 1671. Τὼ δ'] In *Ald.* et *Schol.* Τὰ δ'. *Lond. Edit.*

Ibid. Τὼ] Nota Maſculinum genus pro feminino. Ita ſæpe Attici Scriptores. *J. B.*

Ver. 1690. Τὸν λοιπὸν ἤδη θίοτον αὖ διάξετον] Poſteriora prioribus non ſatis rectè connecti videntur, niſi pro αὖ legatur εὖ. Soleo cum his componere, quæ ſunt in Trachiniis, ver. 10. P. Wesseling. Obſ. l. i. c. 25. *Weſſelingio* omnino aſſentior pro αὖ reponenti εὖ. *B. H.*

Ver. 1693. Edidimus ἐδ' ἔτ' ὠρώρει, ſecuti *Cant. C.* et *Turn.* lectionem marginalem. Edd. *Steph. Turn.* in textu, *Ald. Franc.* ἐδέ τ' ὠρώρει legunt. *J. B.*

Ver. 1707, 1708. Ὁ δ' ὡς ἀνὴρ γενναῖος, ἐκ οἴκτῳ μέτα
Κατήνισεν.] An legendum?
——ὡς ἀνὴρ γενναῖος ὤν, οἴκτῳ μέτα

Κατήνισεν. *miſeratione motus.* Philoct. 1096.—γενναῖός περ ὤν. *Antig.* 1205. ἐκ ἄπειρος ἔσα.——&c.

Certè οἶκτος non dedecorat virum magnum, vid. *Philoct.* 978. 1112. *Lond. Edit.*

Ibid. Οἶκτος hîc non *miſericordiam* ſignificat, ſed *lamentationem*, quæ virum generoſum non decet. Nihil igitur mutandum eſt. *B. H.*

Ver. 1712. μηδ' ἃ μὴ] Ita emendavi ex *H. Steph. Cant.* et *Turn.* marg. In quibuſdam codd. vitioſe legitur μή μ' ἃ. *J. B.*

Ver. 1732. ἤ τις, ex *Ald. Turn. Cant.* in textum recepimus. *J. T.*

Ver. 1745. Εἴχομεν] Pro εἶχετον: ſtatim παρεῖσομεν pro παρεῖσετον. Atticè Verbum Plurale pro Duali. *J. B.*

Ver. 1747. Ἰδόντε καὶ παθόσα] Secundum communem loquendi formulam dixiſſe debuit, ἰδόσα καὶ παθόσα. Conſtructionem huic ſimilem habet Anacreon *Od.* 3. v. 41. *J. B.*

Ver. 1751. εἰ πόθῳ] Malim ἐν πόθῳ, vel εἰς πόθον ſecundum alteram ſcripturam. *Canter.*

Ver. 1768. φέρον] Atticè, cum ſignificatione Paſſiva, pro φερόμενον. *J. B.*

Ver. 1778. τᾆδε] Editt. *Steph. Col. Flor. Franc. Ald. Cant. C.* τάδε dant. Lectio, quam nos ex *Turn.* repoſuimus, aſtipulante itidem optimo Scaligero, qui ad oram codicis ſui eam ſcripſerat, ſenſum, ni fallor, æque ac metrum adjuvat. *J. B.*

Ver. 1855. τοῖσιν ὁμαίμοις] In Turn. Ed. annotatur ἴσως συνομαίμοις. At ego non intelligo quid neceſſe ſit ὁμαίμοις in συνομαίμοις mutare, quum hic verſus τοῖσιν ὁμαίμοις non minùs ferri poſſe videatur quam ille qui hujus fabulæ penultimus eſt. *H. St.*

Ver. 1860. Ἐπὶ—ἐγείρετε] Pro ἐπεγείρετε: per Tmeſin Poëtis familiarem. *J. B.*

NOTÆ in ANTIGONEN.

Ver. 1. Αὐτάδελφον] loco Αὐταδέλφῳ. Sic in Oed. Tyr. ver. 1414, 1415. Τἠμὸν αἷμα παῖρὸς, loco τῷ ἐμῷ παῖρὸς αἷμα. *T. J.*

Ver. 2. τῶν ἀπ' Οἰδιπᾶ] Sub. ἐρχομένων. *T. J.*

Ver. 4. ἄτης ἄτερ] Mendum manifeſtum. Sic enim ſuæ ipſius menti repugnat Antigone. Bellè convenit huic loco vox ἀάατον, quod ut *innoxium* ita *noxium* denotat; quod cum interpretem lateret, ἀάατον, exponit ἄτης ἄτερ, cum debuiſſet ἄτης μέτα: niſi id vera lectio jure cenſeatur. *Neque conjunctum cum noxa*, &c. vide ver. 70. ἐμῷ μέτα. ver. 73. *T. J.*

Ver. 11. φίλων] Deeſt περί. frequentiſſima hæc ἔλλειψις. *T. J.*

Ver. 12. ἐξότε] Κρέων. *T. J.*

Ver. 14. θανόντων] Participium plurale jungitur ſubſtantivo duali ἀδελφοῖν.

Ib. διπλῇ] *mutua*. alibi διπλᾶς, ver. 51. *ambos: geminum* ſignificat. *T. J.*

Ver. 20. ἔπος] Uſitatum hoc Sophocli ἔπος et λόγος pro χρῆμα uti, et vice verſa. *T. J.*

Ver. 21. τάφῳ] Subaudi περὶ, *in re ſepulturæ:* quod ad ſepulturam attinet. *T. J.*

Ver. 24. Χρησθεὶς] *Juſſus ab Eteocle.* Sic Scholiaſtes. Tu verò, Lector, ut lubet. *T. J.*

Ver. 27. ἐκκεκηρύχθαι] Activè ſumitur. *Creontem dicunt edixiſſe*, &c. poteſt et paſſivè ſumi. *T. J.* Vide Kuſterum *De verbis mediis*, §. i. 56.

Ver. 30. εἰσορώσι πρὸς χάριν βορᾶς] Corrigendum arbitror ΕΝΘΟΡΟΥΣΙ πρὸς χάριν βορᾶς, *prædæ gratia irruentibus*, explicans ultima πρὸς χάριν cum D'Orvillio in *Charit.* 920, pro ἵνεκα. VALKENÆRIUS in *Phœniſſ.* 549.

Ver. 36. προκεῖσθαι] Subauditur ἐκείνῳ. *T. J.* Qualem ellipſin videas apud R. Dawes, Miſc. Crit. p. 314, 315. qui monet τῷ θανάτου δημόλευστον apud Sophoclem reſpondere illud Æſchyli λευσῆρα δῆτα μόρον, unde verſionem emendavimus.

Ver. 38. ἰσθλῶν] Subaudi ἐκ γονέων. *T. J.*

Ver. 40. λυέσ'] Heraldus ad Tertulliani Apologet. l. i. Digreſſ. 27. unâ literulâ interpoſitâ λέεσ' legi malit. *J. B.*

Ibid.

Ibid. θάπτουσα] Rectius τάφουσα Scholiaſtes alter videtur legere, nam ſi ejus expoſitio manifeſtum facit, τὸ βεβαιοῦσα γάρ ἀποδίδωσι. *Canter.* Quæ verba εἰ δὲ γράφεται ἡ θάπτουσα legi debuit ἡ τάφουσα, ut notat cl. *J. Burton.*

Ver. 46. ἀδελφὸν] Subaudi νοῷ θάπτειν. *T. J.*

Ver. 47. Subaudi μὸν θάψεις; *T. J.*

Ver. 48. τῶν ἐμῶν] Subintellige ἀπὸ. *T. J.*

Ver. 55. δύω] Scaliger reponit δύο, verſus causâ. *J. B.*

Ver. 64. ἀκέων] Subaudi χρὴ. *T. J.*

Ver. 82. σὲ] Pendet ab ὑπὲρ. *T. J.*

Ver. 83. τὸν σὸν ἐξόρθου βίον] Legebat Scholiaſtes πότμον. et quæ heic innovandi cauſa fuit? Fortè qui mutatum iverunt eâ fuere ſententiâ; a quibus tamen Sophocles diſſenſit, ſicuti hæc oſtendunt ex Philoctete, ver. 494.

Ἢ πρὸς τὰ χαλκώδοντος Εὐβοίας σαθμά.

Et Trachin.

Χρόνον βεβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον.

P. Wesseling, Obſ. l. ii. c. 7. p. 164.

Ver. 85. σὺν] Subaudi σοὶ κεύσω. *T. J.*

Ver. 86. Οἴμοι] Non eſt hujus loci. Reſcribo: Οὐ μὴ καταύδα. Senſus eſt: *Nequaquam occultaveris*, imo potius *palmam facito, ut mihi gratiam facias.* Sam. Petit. *Miſcell.* l. iii. c. 18.

Ver. 89. μάλις' ἀδεῖν] cl. Burtonus ex H. Steph. Edit. Tragœd. Select. MDLXVII. reſtituit μάλισ'. Quæ tamen aſpiratio negligitur et in aliis locis. Ajace ver. 392. ταῦτ' ὀμῶ, Antig. 296. ἀδ' ὑπὸ ζυγῷ, et alibi. *Lond. Edit.*

Ver. 92. Ἀρχὴν] Subaudi κατὰ *ne in principio quidem*, i. e. ne omnino quidem. *T. J.*

Ver. 94. δεινὸν] πάθος vel πῆμα. Πείσομαι, *nihil enim patiar adeo malum, ut deterreat me ab honeſta morte.* T. J.

Ver. 108. Φῶτα] Στρατιώτας intelligit. Anglice *men*, eodem ſenſu. *T. J.*

Ver. 109. ὀξυτέρῳ] Lego ὀξυτέρᾳ. *T. J.*

Ver. 111. Ὅτι] Subauditur ἤγαγε. mira licentia. *T. J.*

Ver. 128. δρακοντι] Thebanos intelligit dracone genitos. Solet quoque draco cum aquila pugnare. *T. J.*

Ver. 130. ἰσιδὼν] lege εἰσιδὼν, alioqui peccatur in leges anapæſticas.

Ver. 132. καναχῆς] Subauditur μετὰ. Ὑπεροπτίας. ὁ ὑπερόπτης, acc. plurali ὑπεροπτίας. *T. J.* Legendum: Πολλῷ ῥεύματι φερομισσομένης χευσὸς καναχῆς, ὑπεροπλίας, &c. Heſychius: Ὑπεροπλίαις. (ex Iliad. A. 285.) ὑπερφρονούναις. D'Orvillius ad *Chariton.* p. 608.

Ver. 135. ὀρμῶντ'] Obſerva mutationem numeri; præceſſit σφᾶς in plurali. *T. J.*

Ver. 136. Vett. omnes editi ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ. *T. J.* et Cod. Reg. Paris. et Euſtathius ad Hom. Od. Λ. p. 458. ut notat VALKENÆRIUS in *Phœniſſ. Euripid.* p. 499.

Ver 138. ὡς] Lego ὃς ex Edit. *Aldina.* T. J.

Ver. 140. ἐπέπνει] Subaudi πόλιν. Secunda autem brevis eſt. *L. Ed.*

Ver. 142. *Aldina* Editio ſic legit:

Ἔχε δ' ἄλλα
Τὰ μὲν ἄλλα, ταῦ' ἐπ' ἄλλοις. *T. J.*

Ver. 148. πατρὸς] Subaudi ἐκ. *T. J.*

Ver. 164. ἐρέσσων] Malo ἐλίσσων. *T. J.*

Ver. 171 et 173. τᾶτο] Subaudi διὰ. *T. J.*

Ver. 198 ἀδελφὰ] Anglicè, *Agreeable to this I ſay. A-kin to it.* T. J.

Ver. 209. ἐκκεκρεύχθαι] Malo ἐκκεκήρυγμαι. *T. J.* et *Edit. Lond. A. B.*

Ver. 218. Τὸν δύσνιν] Subauditur περί. *T. J.* Verſum unum ante hunc deſiderari autumat SCAL. *Lond. Edit.*

Ver. 224. ἄλλῳ] Lege ἄλλο. *T. J.* Ideoque, ejuſdem juſſu, ſic emendavi. *J. T.*

Ver. 239. ἐνίκησεν] Subauditur γνώμη. vel δεῦρο μολεῖν. *T. J.*

Ver. 255. γειᾶδος] Ἡ γενὶς, γενίδος, πέλεκυς. *T. J.*

Ver. 262. Ordo verborum. ὥς' ἀπ' ἀνθρώπῳ φεύγοντος ἄγος. Nam qui vidiſſent mortuum inſepultum, neque ei injeciſſent pulverem, impii eſſe videbantur. *T. J.*

Ver. 266. Φύλαξ] Nominativus abſolutè poſitus, pro φύλακος, &c. *T. J.*

Ver. 300. εἰργάσθαι] Activè ſumitur. *T. J.*

Ver. 327. ποιήσας ποτέ] Scriptus codex præfert ποιήσας ἐγώ. Corrigendum ποιήσας ἔχω. VALKENÆRIUS, ad *Eurip. Phœniſſ.* p. 384.

Ver. 342. τᾶτο] Γένος ἀνθρώπων. *T. J.*

Ver. 344 Πτερῶν] Lege Πτέρων cum *Aldina.* T. J.

Ver. 346. ἀκαμάτων] Lege ἀκαμάτων cum *Aldina.* T. J.

Ver. 349. πολεύων in πολεῦον mutandum cenſeo. *H. St.*

Ver. 359. ζυγὸν] Subauditur πρὸς. *T. J.*

Ver. 361. ἠνεμόεν φρόν.] Τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν, inquit Scholiaſtes, ego malo ſic explicare. *Et eloquentiam, et elatos animos, nec mediocribus contentos, et civitatum gubernandarum cupiditates didicit.* T. J.

Ver. 361, 362, 363. Καὶ φθέγμα——
Φρόνημα καὶ ἀγυνόμους
Ὀργὰς] Pro φρόνημα repone φώνημα, auctore Scaligero in not. MSS.——Scholiaſtes pro ὀργὰς legiſſe videtur ἀρχὰς, et hanc notam ſcripſiſſe: ἀγυνόμους ἀρχὰς. τὴν τῶν νόμων ἀμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄριστα

ἄσεα νέμονται, ὅ ἐστι διοικοῦνται. Scholia ſunt perturbata. VALKENÆRIUS *in Ammonium*, i. c. 18.

Ver. 366, 367. ——ἄπορος
Ἐπ' οὐδὲν, ὁἔρχεται
Τὸ μέλλον.——] In vulg. Editt.
——ἄπορος
Ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται
Τὸμέλλον——
Inops tamen conſilii
Ad nil futurorum venit.

Nullo fere ſenſu. Editor Londinenſ. 1746. primum, quod ſcio, locum reſtitui. *Nup. Lond. Ed.*

Ver. 400. οὐδὲν Lege οὐδὲν' pro οὐδενὶ. *T. J.*

Ver. 401. cl. Burtonus connectit: Ἀλλ'—Ἥκω, &c. intermediis in parentheſi incluſis. *Id.*

Ver. 411. Ταύτην γ' ἴδον θάπτουσαν, &c.] Henricus Stephanus, memor, ut puto, augmentum omitti non potuiſſe, poſuit in iſto loco εἶδον, in Append. de Dial. Att. p. 178. Sed hoc verſum peſſundat. Quam nuper prodidit in Miſcel. Crit. p. 268, Richardus Dawes, peritus Atticiſmi judex, emendatio prorſus eſt egregia, quantumvis facilis: Ταύτην γ' ΙΔΕΙΝ θάπτουσαν, &c. Reſpondet Creonti roganti Ἦ καὶ ξυνίεις καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς; VALKENÆRIUS *in Phœniſſ.* p. 140, 141.

Ver. 419. ὀσμὴν ἀπ' αὐτῆ] Lege ἀφ' αὐτῆ. DORVILLE *in Charit.* p. 308.

Ver. 437. Ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκέως ἄρδην πρόχου] Illud accipio minimè εὐχροτήτου χαλκέως, *laudati* vel *celebris fabri*, ſcil. qui crebrum κρότον, *plauſum* meruit: ſed εὐκροτήτου πρόχου, *bene conflati vaſis*, ut apud Eurip. Elect. 819. DORVILLE *in Charit. Aphrod.* p. 86.

Ver. 453. μῆκος] Sub. κατα. *T. J.*

Ver. 465. Τῶν γὼ ἐκ reponendum cenſet H. Stephanus. Potuit Τῶν ἐγ' ἐκ. Sed vide notam Canteri in Philoct. ver. 592.

Ver. 493. ὁμαιμονεσέρας] Annotatur et ὁμαιμονεσέρα, quod et Schol. ſequitur in ſua expoſitione: ſed ἀδελφῆς accipit pro ἐξ ἀδελφῆς, quum alioqui videatur utrobique nominativo opus eſſe. Cæterum legitur et ἥ νυ, vacante νυ· quod malo. *H. St.*

Ver. 500. κλοπεὺς retinendum cenſeo, non aſſentiens tamen Scholiaſtæ exponenti, ὁ θυμὸς προκλέπτεται, &c. atque accipienti προκλέπτεται pro *ante detegitur et patefit*, quum verbum hoc contrariam ſignificationem habere debeat. Puto igitur φιλεῖ πρόσθεν ἁρπᾶσθαι, &c. hoc ſenſu, *Mens eorum qui aliquid ſceleris clam moliuntur*, quum alioqui ſit illius occultatrix, *ſolet* tamen *prius deprehendi:* id eſt, ſolet vultus eorum qui ſcelus moliuntur, certis quibuſdam indiciis detergere mentem et trepidam conſcientiam eorum qui, &c. *H. St.*

Ver. 526. Schol. Τὲς νόμες] γραφεται ἴσες. Lege Τὲς νόμες τέτες. γράφεται ἴσες, i. e. pro τέτες legitur ἴσες. *H. St.*

Ver. 527. Ἀλλ' ἐχ ὁ χρηςὸς τῷ κακῷ λάχειν ἴσον] Infinitivus λαχεῖν pendet a πιθεῖ verſu præcedenti. VALKENÆRIUS *in Phœniſſ.* p. 140, 141. Fruſtra igitur Stephanus in lectione et conſtructione hæret.

Ver. 539, 540. In vett. editt. Ald. et Franc. nota interrogationis poſt ἐξέπινες, uti et poſt φρόνων apponitur. Nos parentheſi incluſimus ὐδ' ἡμάθαιον, &c. edit. Cantab. ſecuti. *J. B.*

Ver. 547. αἰσχύνομαι] Si hypodiaſtole poſt αἰσχύνομαι expungatur, jungetur cum πεπεμένη. *H. St.*

Ver. 584. τριβὰς] Subaudi πόδει. *T. J.*

Ver. 593, 594. Anglicè *Calamity never fails to run through the whole family.* T. J.

Ver. 597. Poſt ἴριδος habetur ὕφαλον in editt. quæ Turn. edit. priores ſunt, agnoſciturque a Scholiaſte. *H. St.*

Ver. 608. ὕπνῳ] Subaudi Οὔσης. *T. J.*

Ver. 610, 611. Κἀτ' αὖ νιν Φοινία θεῶν των Νερτέρων ἀμᾷ κόνις, &c.] Ἀμᾷ hic notat *ſcindit, exſcindit* (et proinde *perdit*) *radicem* ultimam domûs Oedipodis: illam autem *radicem exſcindere* dicuntur (ut locum hunc porro illuſtrem) *tres cauſſæ*, quæ hîc, ut ὄχλος accedat tragico choro, fiunt totidem *perſonæ*: nempe, λόγε ἄνοια, *procacitas et intemperantia in Antigone*; et ἰρινὺς φρενῶν, *mentis furor*; et, quæ priore loco nominata et præcipua eſt, *pietas, quam contra Creontis mandatum Antigone exercuit erga Polynicem, ejus cadaver ſepeliendo.* Κόνις φοινία τῶν θεῶν νερτέρων eſt *Polynices cæſus, et ab Antigone humatus.* Pulvis ſive arena injecta meritò *cruenta*, quia *cæſo* ingeſta. Θεοὶ νέρτεροι ſunt *manes*, θεοὶ καταχθόνιοι. Tragicus, ſtylo elevato, dicit, *Antigonem, ultimas reliquias familiæ Oedipodeæ, perire, quia procaciter in regem invecta fuerit, et quaſi Furiis acta, contra regis edictum, Polynicen ſepelierit, publicum hoſtem judicatum.* VALKENÆR. *in Eurip. Phœniſſ.* p. 637.

Ver. 611. κόνις] Alludit ad pulverem ab Antigone injectum mortuo fratri: qui quidem pulvis erat ei injectus mortis cauſa. *T. J.*

Ver. 623, 624, 625. νόμος ὅδ', &c.] Hæc autem lex, qualis Jovi a Fatis conceſſa eſt (nimirum ut ſit invictus, immortalis cœli incola, temporumque omnium gubernator)—hæc, inquam, lex, quæ damnis immunem reddit Jovem, non omnino competit hominum vitæ. Verborum autem ſeries hæc eſt. Νόμος ὅδε τὲ ἐκτὸς ἄτας εἶναι ἐδέν, i. e. ἐδαμῶς πάμπολις ἕρπει θνατῶν βιότῳ, ἐδὲν πάμπολις, univerſas licet gentes percenſueris, nunquam invenies, &c. Ἐκτος ἄτας videtur eſſe titulus legis, νόμος ἐκτὸς ἄτας. *T. J.*

Ver. 623. ἐδὲν ἕρπει] *Ald.* ἐδέν' pro ἐδένα, i. e. πρὸς ἐδένα ἕρπει. *T. J.*

Ver. 624. πάμπολις] Mavult παμπολὺς GROTIUS in notis ad *Excerpta Tragicorum.* Lond. Edit.

Ver. 645. Τῆς, &c.] Subaudi ἕνεκα. T. J.

Ver.

Ver. 634. δοκεῖν] Camerarius legit δοκεῖ in Schol. ad *Theognidis* Sentent. ver. 401. *Lond. Edit.*

Ver. 635, 636. Τῷνδ' ἔμμεν' ὅτῳ φρένας Θεὸς ἄγει] Leg. Εἶναι τῷδ' ὅτῳ φρένας Θεὸς φρένας ἄγῃ. *Camerar.*

Ver. 640. Νεατον] Inter hunc verſum et proximè ſequentem inſeritur hîc in quibuſdam editionibus, τῆς μελλογάμου νύμφης, quæ verba videri poſſunt ex ſcholio irrepſiſſe, præſertim quum μελλόνυφος ſtatim pòſt vocetur quæ hîc τάλις. *H. St.*

Ver. 650. φέρεσθαι] Anglicè, *To weigh, to turn the ſcale.* Idem quod ἄγειν. *T. J.*

Ver. 666. νυμφεύσειν] Crediderim potius ponendum eſſe præſens νυμφεύειν. *H. St.*

Ver. 675. ὑπερβὰς] Subaudi τὸ δίκαιον. ὑπερβὰς. hinc Latinè *ſuperbus.* *T. J.*

Ver. 679. σμικρὰ, &c.] Subaudi κατὰ. *T. J.*

Ver. 703. Λόγοις τοιούτοις, οἷς, &c.] Quid de dativo λόγοις dicemus? Scholiaſtes ſubaudit χρῆσθαι. at σὸν ὄμμα δεινὸν ἐστιν ὥστε χρῆσθαι, quem tandem ſenſum habebit? Ut igitur liberè proferam quod ſentio; hunc verſum Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα, &c. vel includendum parentheſi crediderim, *Tuus enim aſpectus populo eſt formidabilis*; vel verſui, qui proxime ſequitur, poſtponendum. Unde dativus λόγοις cum ψέγειν aptiſſimè jungetur. *H. St.* Λόγοις τοιούτοις pro ἐν λόγοις τοιούτοις ὄντι, *ea dum loquitur.* *T. J.*

Ver. 715. εὐκλεΐας] Malo εὐκλείᾳ, et cum θάλλοντος jungere. πρὸς autem interpretor πρόσεστι. *Quæ enim patre honoribus florente adeſt liberis major voluptas, aut quæ adeſt patri major filiis florentibus?* T. J. Johnſoni emendatione εὐκλείᾳ et explicatione πρὸς, i. e. πρόσεστι facilè caruerimus. Videatur Schol. Ph. D'Orville *in Chariton.*

Ver. 730. Μετάγασιν] Subaudi τὸ ἐὲ μετανοίαν. *T. J.*

Ibid. εἶκε θυμᾷ] Scribitur et θυμῷ: verum ſi εἶκε θυμῷ ſcribamus, novam dabimus huic loquendi generi ſignificationem: nam εἶκε θυμῷ in ea ſignificatione qua dicit Homer. εἴκειν θυμῷ, vel ᾧ θυμῷ, nullum hîc locum habet. Sin θυμᾷ ſcribamus, novam conſtructionem habebit εἴκω, junctum quidem certè illi nomini aut alii hujuſmodi. Siquidem genitivo jungi ſcio, ſimulque dativo perſonæ, interdum, ſed aliter ſumptum. *H. St.*

Ver. 732. πολὺ] Subauditur μᾶλλον. *T. J.*

Ver. 737. Μαθεῖν] Ἐκ τῆδε ſcilicet Hæmonis, quem præſentem digito Chorus monſtrat. σέ τ' αὖ τῆδε, teque adeo, Hæmon, μαθεῖν ἐκ τῆδε, ſcilicet Creontis, ad quem ſe Chorus convertit. *T. J.*

Ver. 739. φρονεῖν] Paſt φύσιν malim abeſſe interrogationis notam: nam δὴ accipio pro *ſcilicet:* ſervit enim ironiæ, quem hujus particulæ uſum apud Thucydidem quoque alioſque veteres ſcriptores obſervavi. *H. St.*

Ver. 769. Βάλει, &c.] Crediderim hunc verſum affirmativè ſumi, ut ver. 760. *H. St.* et *J. B.*

Ver.

Ver. 787. πρόβλεις] Meurſius legit πρόσθεις in comm. ad Lycophronis Alexandr. ver. 259. *J. B.*

Ver. 794. ὃς ἐν κτήματι πίπτεις] Grotius legit ὃς εἰν ὄμμασιν ἵπτη. *qui volas in oculis.* Sic enim cum ſequentibus melius convenit. *T. J.* Forſan leviore mutatione ἵπτεις legendum. *J. B.*

Ver. 801. Pro ἐπ' lege ἐτ' i. e. ἔτι. *T. J.*

Ver. 805, 806. νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον] Pro ἀνδρῶν ξυναίμων. vide ver. 1. *T. J.*

Ver. 810. Πάρεδρος] Lege παρέδρους, verti enim *aſſeſſores.* Hæmonem vult, qui patri proximus in regno erat; non Creontem, ut Scholiaſtes dicit. *T. J.* Ego πάρεδρον malim, ut ad Hæmonem referatur. Idem quod anonymus in margine vetuſti exemplaris bibliothecæ Bodleianæ adnotavit. *J. B.*

Ver. 825. Subaudi εἰς ante ἀκτὰν. iterum 833. *T. J.*

Ver. 848. *Aldina* editio ſublato γε legit Καίτοι φθιμένα. pendet autem dativus ex μέγα et congruit τῷ, σοὶ. *T. J.*

Ver. 866. ἔσχατ'] Subaudi τέρμα. *T. J.*

Ver. 875. Κλεινοῖς, &c.] Pro Κλεινῶν Λακεδαιμόνων. *T. J.*

Ver. 876. ματρῷαι] Pro ματρῴων. proximo αὐτογένητα loco αὐτογενήτου. *T. J.*

Ver. 879. Οἴων] i. e. ἐξ οἵων γονέων. *T. J.*

Ver. 891. Subaudi εἰς ante ὁδόν. *T. J.*

Ver. 908. μακρῶν] Διαζήματι. *T. J.*

Ver. 916. τοιάδ'] Δῶρα. μισθώματας. *T. J.*

Ver. 926. Τοιῶδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ.] Reſingendus putem ἐκπροτιμήσασ' ΕΧΩ pro ἐκπροτιμήσασα, ut et ver. 1159. Sic ver. 22. προτίσας, ἀτιμάσας ἔχει. pro προέτισι, ἠτίμασε. Vide et ver. 32, 185, 1175, 1185. P. WESSELING. *Obſ.* l. i. c. 24. p. 97.

Ver. 928. δεινὰ] Τελμήματα. *T. J.*

Ver. 941. ἐμέ] κατὰ. *T. J.*

Ver. 944. τέτων] Διὰ. iterum ver. 973. T. J.

Ver. 950. Θεοὶ πατρογενεῖς in Θεοὶ προγόνων, meo judicio, ſunt tranſmutandi. VALKENÆRIUS ad *Eurip. Phœniſſ.* p. 497.

Ver. 957. Schol. Triclin. ἐργισθεὶς ἐν χαλκῷ κιβωτίῳ.] Male Triclinius χαλκοδέτους Danaes αὐλὰς de orca intelligit, et illam propterea æream fuiſſe comminiſcitur. Melius alter Scholiaſtes ἐν χαλκῷ οἴκῳ ἐκέκρυπτο. Error Triclinii inde ortus eſt, quod has αὐλὰς confundit cum τυμβήρει θαλάμῳ, qui memoratur. At hunc recte de κιβωτῷ explicant Scholia, quod patet tum ex epitheto τυμβήρης, tum è tota loci textura; nam mox Danaë Jovis γονὰς ταμιεύσα dicitur, cum hoc thalamo incluſa eſt; quod Schol. de prægnante exponit: fortè verò quis malit de jam natum filiolum fovente interpretari, ut cum aliis conveniat. Sed utrumvis verum ſit, prius æreo οἴκῳ incluſam puellam, quàm Jupiter cum ea congreſſus ſit, conſenſu traditum eſt. Hinc etiam liquet, quàm inepta ſit tertia Scholiorum expoſitio, verbum

κατιζεύχθη

κατιζείχθη reddens καλιζείχθη συνελθῆσα τῷ Διΐ. Secundam quoque nihili eſſe quivis reprehendet. MISCEL. OBS. NOVÆ, 1741, p. 56.

Ver. 986. ἀλαςόροισι] Lego ἀλευρόροισι, *caſſis lute*. Aliqui tamen ἀλαςόροισι interpretantur ἄλαςα πεπισθόσιν, id eſt, *indigna* et *nefaria perpeſſis*. Camerar. Lege ἀλάσοις: nam ἀλαςόροις et metrum perdit et ſententiam. *B. H.*

Ver. 990. μέλεοι] Duarum eſt ſyllabarum. *T. J.*

Ver. 997. Βορέας] Ἐπὶ βορέας τῆς βορεάδος. Adjectivum feminini generis tantum, et unius terminationis, qualia ſexcenta. *T. J.*

Ver. 1007. ἐρθῆς] Ὀδε vel τύχης. *T. J.*

Ibid. τήνδι ναύκληρεῖς] Lege τήνδ' ἐναυκλήρεις, *hanc rexiſti urbem*. VALKENÆRIUS ad *Eurip. Phœniſſ.* p. 320, 321.

Ver. 1013. οἰωνῶν λιμὴν] *Augurii portum* vocat locum commodum et aptum obſervationi. *Camerar.*

Ver. 1023. διεσπείροιτο] Forſan διεσπάροιτο. *Lond. Edit.* A. B. Quaſi vero diceretur σπαίρομαι. Vid. D'ORVILLE *in Chariton.* p. 304.

Ver. 1028. ταῦτα] Νοσήματα. *T. J.*

Ver. 1046. σκοπῶ] ἐπὶ ſubauditur, licet Scholiaſtes contrà dicat. Sic et proximo. *T. J.*

Ver. 1047. Μαντικῆς] τέχνης. *T. J.*

Ibid. τὸ σὸν] κατὰ. *T. J.*

Ver. 1048. Ἄπρακτος] Ego ab omnibus diſſentiens ἄπρατος reponendum eſſe contendo, reſpiciens non ſolùm ad ἐξημπόλημαι καὐπιφόρτισμαι, ſeu καμπιφόρτισμαι, (quæ velut per epexegeſin poni videntur) ſed etiam ad id quod idem Creon dicit Tireſiæ, ver. 1077. Ὡς μὴ ᾽μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα. Et pro ἄπρατος facit item hic verſus in Philoctete 1002. Οἴμοι, πέπραμαι, καὐπόλωλ᾽· ὅδ᾽ ἦν ἄρα, &c. ubi obſervari etiam poteſt α longum in πέπραμαι, ſicut in ἄπρατος, ſi quis fortè de eo dubitarit. In hoc tamen loco, ὃν εἰμὶ ἄπρατος μαντικῆς, non tam proditio quam doli et impoſturæ quædam quaſi nundinatoriæ ſignificari videntur, ſicut et mox ver. 1077. ἐμπολήσων τὴν ἐμὴν φρένα. Sed quomodo illa ἄπρατος μαντικῆς, pro ὑπὸ πεπραμένος ὑπὸ μαντικῆς dictum fuerit? Ego eadem planè forma qua κείνης διδακτὰ, et ὐμπολητὸς Σισύφῳ, dictum eſſe reſpondeo. Habemus enim, Electra, ver. 345, 6. Ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νεθιτήματα Κείνης διδακτά· κὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις, ubi κείνης διδακτὰ nemo inficiari poſſit eſſe pro ὑπ᾽ ἐκείνης δεδιδαγμένα. Habemus item in Philoctete, ver. 422. ὐμπολητὸς Σισύφῳ, ubi ὁ ἐμπολητὸς Σισύφῳ dici itidem pro ὁ ἠμπολημένος ὑπὸ Σισύφῳ, fatebuntur omnes. Quod ad interpunctionem attinet; poſt εἰμὶ, μέσην ſigmâ ponendam cenſeo; at eam, quæ eſt poſt γένος, tollendam: ut ſit, Ἄπρατός ὑμῖν εἰμι· τῶνδ᾽ ὑπαὶ γένος Ἐξημπόλημαι καὐπιφόντισμαι πάλαι. *H. Stephanus.* Cui aſſentitur *Canterus*, et in interpunctione *Johnſonus*.

Ver. 1049. καμπιφόρτισμαι, quam et Schol. habet, haud paulo magis mihi placet, ſcil. pro καὶ ἀναπιφόρτισμαι. *H. St.*

Ver. 1055. μὴ τρέσας ἐγὼ] Repone τρέσας EXΩ. P. Wesseling. *Obſ.* l. c. 24. Vide ſuprà ad ver. 925.

Ver. 1082. τῶν ἄιω] τίνα, nempe Ἀντιγόνην. *T. J.*

Ver. 1088. τύτων] ἕνεκα, *T. J.*

Ver. 1090. ληφθῆναι] ὥστε σε. *T. J.*

Ver. 1095. Ὅσων] καθ' ὅσων πόλεων. ἢ κύνες ἤγισαν, i. e. μετ' ἄγης ἐκόμισαν σπαράγμαλα. *T. J.*

Ibid. καθήγισαν] Libentiùs legerem καθήγισαν. Heſychius: Καθαγίσω, συντελέσω, καὶ καθιερώσω. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐν τῶν ἐναντίων ἐπὶ τῦ μαίνειν τέτακται. Ad hunc ipſum locum fortaſſe reſpexit. *J. B.*

Ver. 1105. δεινὰ] θεσπίσματα. Poſt ἐξότυ, v. 1106. Κρόνυ. *T. J.*

Ver. 1111. Periculoſum eſt me ei reluctari, et illius audaciam malo aliquo mactare. *T. J.*

Ver. 1120. τὸ δρᾶν] ὥστε. *T. J.*

Ver. 1125. δόξα τῆδ' ἐπεγράφη] In margine libri in bibliotheca Bodl. δόξα τῆδ' ἐπεγράφην. *J. B.*

Ver. 1150. εὐαζόντων] Εὐοῖ λεγόντων. *T. J.*

Ver. 1177. Lege ὡς ἐμοὶ, ποτὲ, cum diſtinctionis nota poſt ἐμοὶ, ut Lalamantius interpretatur: *nam Creon quondam, ut tum videbatur mihi, beatus erat.* J. B.

Ver. 1179. Λαβών τε] Aptiùs ſcribitur, Λαβὼν δὲ. *H. St.*

Ver. 1182. Ἄνδρες] Legitur et ἄνδρας, ſed non dubium eſt quin ἄνδρες retineri debeat, ut ſit per enallagen dictum, ὅταν ἄνδρες προδῶσι τὰς ἡδονὰς, pro ὅταν αἱ ἡδοναὶ προδῶσιν ἄνδρας. (niſi quis προδῶσιν vertat *reliquerint*, aut *miſſas fecerint.)* Fortaſſe autem propter mutationem numeri aliquis ἄνδρα repoſuit, ex quo deinde factum fuit ἄνδρας: ſed minimè nova videri illa debuit. Extat verò et tertia lectio, hæc videlicet——τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἀνδρὸς ὃ τίθημ' ἐγώ. Quibus ſubjungitur, Πλέτει, &c. omiſſo verſu quem hîc interjectum habes. Sed noſtra lectio Athenæi quoque autoritate comprobatur. Cæterùm non dubito quin Antiphanes ad hunc locum reſpexerit, vel potiùs eum exprimere voluerit, quum ſcripſit, Εἰ γὰρ ἐφέλοι τις τῦ βίυ τὰς ἡδονὰς, Καταλείποιτ' ἂδὲν ἕτερον ἢ τεθνηκέναι. Sed et Mimnermi huc pertinens eleg. a Plutarcho aliiſque nonnullis affertur,

Τίς δὲ βίος, τί τὸ τερπνὸν ἄνευ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην τε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.

(ita enim legere malo quàm μέλοι) cujus loci meminit Horatius. *H. St.*

Ver. 1185. τύραννον pro τυραννικὸν. T. J.

Ver. 1189. θανεῖν] ἀντὶ, τῦ θανεῖν. T. J.

Ver. 1193. Φόνυ] ἕνεκα. T. J.

Ver. 1242. Στυγνὸν] οἴμωγμα. T. J.

Ver. 1245. Ἐν τῷ] γένει. T. J.

Ver. 1255. Φοινίυ] μετὰ. T. J.

Ver. 1263, 1264. ἐς πόλιν γόυς Οὐκ ἀξιώσειν.] Verbum πέμπειν vel προτιθέναι intelligendum videtur. D'Orville, p. 707.

Ver. 1294. κάκιον ἢ κακῶν] Malim ΕΚ κακῶν. *Canter.* T. J.

Ver. 1311. Ἡ δ' ὀξύθηκτος, &c.] Verſus hìc unus deſideratur. *Ca*

Ver. 1317. ἀνταίαν] ϖληγὴν. T. J.

Ibid. ἀνταίαν] Legimus certe ἀνταίαν ϖληγὴν apud Euripidem quoque: ſed hìc diphthongum αι in ἀνταίαν corripi videri durum poſſit. *H. Stephanus.* Sic tamen in ἀκμαίων ſecunda corripitur apud Anacr. xxxi. 4. δίκαιον, Orph. Hymn. Νομ. ver. 6. ἐπειὴ, Hom. Il. A. 156. *Vet. Poetæ citati* ad finem Kuſteri *de Verbis Mediis*, p. 78. Ed. Lond.

Ver. 1319. Juſſu *Heath*, pro Ἄθλιος, repoſui, ex *Aldo*, Δείλαιος. T. J.

Ver. 1323. ἐν φοναῖς] Neſcio quis in margine codicis antiquæ in Biblioth. Bodleianæ conjecerat ἐν φωναῖς. *J. B.*

Ver. 1337. ὕπατος] μόρος. *T. J.*

Ver. 1347. ϖᾶ καὶ ϑῶ] In hoc verſu Strophe non reſpondet Antiſtrophe: quare, Canteri conjectura, loco ϖᾶ καὶ, ϖᾶ δὲ reponentis, amplectenda videtur. *J. B.*

FINIS.

This Day is publiſhed, in Quarto, *price* 1*l.* 4*s. in Boards, neatly and correctly printed;*

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΈΠΤΑ.

Cum variis Lectionibus ex ALDO et TURNEBO.

ADJICITUR

INDEX AD SOPHOCLEM,

COPIOSISSIMUS ET EXPLANATORIUS.

Novum Opus, ſimili modo nondum antehac editum. NOTÆ quædam ſubjunguntur.

Etonæ, apud M. POTE et E. WILLIAMS: veneunt etiam LONDINI, No. 2, *Crane-Court*, *Fleet-Street*.

Cedrp: Zyr. V. 324. 5. 1546
" col. 314